

6, 75. Valck. *Phœn.* p. 66. Athen. 1, 15. Casaub. 36." Schæf. MSS.] "Ανοπτος, ὁ, ἦ, Non visibilis, " Non conspicuus, ἀθέατος, ap. Suid. Οἱ δὲ Ἐλλῆνες "ἐπὶ θάτερα τῆς νήσου ὄμησαν ἀνοπτοι τοῖς πολε- "μίοις." "Αοπτος, Invisus, ut Cic. *Occulta et ma-*
tribus non invisa solum, sed etiam inaudita sacra,
Qui non cernitur, cerni nequit. Harpoer. ex Antiphonte l. 1. 'Αληθείας, citat ἀοπτα pro ἀόρατα, και
οὐκ ὀφθέντα, ἀλλὰ δόξαντα ὄρασθαι, ut sunt spectra, et
ὄψεις ἐνύπνιοι. Αὐτοπτος, Qui ipse visus et deprehensus est. Unde aliquis deprehensus ἐπ' αὐτόπτῳ dicitur, cum ipse ab iis, qui deprehenderunt, visus est : quod etiam ἐπ' αὐτοφώρῳ, i. e. In ipso furto : ἐπ' αὐτόπτῳ, inquit Suid., ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπ' ὀφθαλμοῖς, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέματι. "Ἐπαυτόπτῳ, ΕΤ 'Ἐπαυτοφώρῳ,
"conjunctionem alicubi reperiuntur pro ἐπ' αὐτόπτῳ
"et ἐπ' αὐτοφώρῳ: quæ vide suo loco." "Δύσο-
"πτος, Qui ægre videtur, Perspectu difficilis, Hippo-
"pocr. "Εστι γάρ τοις ταύτην τὴν τέχνην ίκανῶς
"εἰδόσι τὰ μὲν τῶν νοσημάτων οὐκ ἐν δυσόπτῳ κεί-
"μενα, τὰ δ' οὐκ ἐν εὐδήλῳ." [Polyb. 18, 4, 2.] Εὐοπτος, Qui facile videtur, Conspicuus, ["Lonus p. 100. Vill." Schæf. MSS.] Παλίνοπτος, A sole
aversus ; nam Gal. ap. Hippocr. παλίνοπτα exp. τὰ
ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεστραμμένα. Πολύοπτος, Qui a multis
conspicitur, * πολυθέατος, Hes. Πρόοπτος, ΕΤ
Προῦπτος, facta contractione, Qui ante oculos positus
est, Oculis objectus, Manifestus, προφανῆς, Herod.
(9, 17.) Πρόσπτῳ θανάτῳ, Manifestæ neci. Usitator
ap. ceteros Scriptt. vox contracta. Thuc. 5, (99.)
p. 194. Σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς εἰς προνυπτον κίνδυνον
καταστήσειν, In discriminem manifestum, Herodian. 7,
(4, 4.) Τὸν κίνδυνον προῦπτον ἔχοντες, Ante oculos
suos manifestum cernentes periculum ; Manifesto
periculo perterriti, Polit. Pro quo Aristot. dicit πρὸ
ὄφράτων, ut suo loco docui. Idem significat πρόδη-
λος. ["Προῦπτος, Plut. de S. N. V. p. 7. Mœr. 329.
et n., Valck. Hipp. p. 312. ad Diod. S. 1, 240.
Προῦπτος, Dionys. H. 3, 1323." Schæf. MSS.]

'Οπτάνω, Videο, Cerno. Pass. 'Οπτάνομα, Videοr,
Conspicior, Appareo, 3 Reg. 8, (8.) Οὐκ ὠπτάνοντο
ἔξω, Nou ceruebantur s. apparebant extrinsecus :
paulo ante dicit ἐβλέποντο. Act. 1, (3.) Δι' ἡμερῶν
τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς, Per dies quadra-
ginta conspectus ab eis. Hes. ὀπτανόμενος, ὄφρων,
ἐμφανιζόμενος. Cum vero dicit 'Εμφανιζόμενος,
dubitare quis possit velitne activum quoque ὀπτάνω
exponere 'Εμφανίζω, Conspiciendum præbeo, * φα-
νεροποιῶ. [Herodian. Epimer. 101. "Aristoph. Πλ.
p. 5. Hemst. * 'Οπταίνω, Heyn. Hom. 6, 540." Schæf. MSS. 'Οπτάνομα, * 'Οπταζομα, Schleusn.
Lex. V. T.] 'Οπτασία, ἡ, Visio. Sed peculiariter de
Visione κατ' ὄντα, aut etiam ὅπτα, cum spectrum ali-
quod visui nostro se offert : quo modo et ὄψις usur-
pari docui. Lat. Visionem et Visum appellant. Luc.
1, (22.) 'Οπτασίαν ἐώρακεν ἐν τῷ ναῷ, 24, (23.) 'Ο-
πτασίαν ἀγγέλων ἐώρακέναι, Act. 26, (19.) Οὐκ ἐγε-
νόμη ἀπειθῆς τῇ οὐρανῷ δ. [Chrys. in Daniel. 187.
189. Coteler., Philostorg. Hist. Eccles. 3, 15. Anal. 1,
189. Κύπριος ὀπτασίην, Spectacula Veneris, ubi Lo-
beck. legere vult * ὀπλισίαν.] Apud Suid. habetur
ΕΤΙΑΜ 'Οπτανία, quod exp. ἡ ἀπόβλεψις. Aliter au-
tem accipi videtur ap. Athen. (134.) in h. I. Matro-
nis, Τῷ δὲ μάγειροι μὲν φόρεον πλῆσάν τε τραπέζας,
Οἷς ἐπιτεγράφαται μέγας οὐρανὸς ὀπτανίαν : sc. pro
ὅπτανειν, s. ὀπτάνον. [* 'Εποπτάνομα, Nicet. An-
nal. 2, 5. * Προοπτάνω, 1, 6.]

[* 'Οπτίζω, Video, Archytas ap. Jambl. Protr. 3.
p. 48. Schneider susp.]

'Οπτεύω, Video, [Aristoph.] Ορν. 1061. Πᾶσαν μὲν
γάρ γαν ὀπτεύω.] Verbum fictum a Gramm. qui
παραγωγικῶς ipsum derivant ab "Οπτω, ab eo autem,
facta reduplicatione DEDUCUNT 'Οπιπτεύω, Inspicio,
Iuspecto. II. Δ. (371.) Τι πτώσσεις, τι δ' ὀπιπτεύεις
πολέμοιο γεφύρας; Alicubi Intentis oculis observo,
επιτηρῶ, ἐποπτεύω, H. (243.) 'Αλλ' οὐ γάρ σ' ἔθελω
βαλέειν τοιοῦτον ἔντα, Λάθρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφα-
δὸν, Clanculum observans. Item ὀπιπτεύειν γυναικας
dicitur Qui intentis oculis eas observat, s. περιέργως
βλέπει, Nimis curiose inspicit, ut Od. T. (67.) exp.,

Α Ξεῖν, ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνήσεις διὰ νύκτα Δινεύων
κατὰ οἴκον, ὀπιπτεύσεις δὲ γυναικας ; [“ Jacobs. Anth.
10, 289. Heyn. Hom. 4, 624. 5, 349. 6, 188. Toup.
in Schol. Theocr. 213. ad Callim. 1. p. 158.” Schæf.
MSS. Musæus 101. Λοξὰ δ' ὀπιπτεύων, vide Passow.
p. 204.] Alii SCRIBUNT 'Οπιπτεύω, dicentes ex
ὅπτῳ fieri ὀπιπτεύω, indeque ὀπιπτεύω, facto ἀναδιπλα-
σισμῷ : ex eo autem, 'Οπιπτεύω, exēito τ : sic in
Lex. meo vet. : et certe in Ms. Hom. exemplari sine
τ bis reperi. Eust. tamen cum τ scribit 'Οπιπτεύω.
["'Οπιπτεύω, ad Charit. 574. 734. Heyn. Hom. II. cc.
Toup. l. c." Schæf. MSS. 'Οπιπεύομαι et ὀπτομαι,
Barker. ad Etym. M. 1112. Manetho 5, 182. δολε-
ροῖσιν ὀπιπεύθεσαι ἔπεσσι, Deceptæ : cf. 'Οπίης.
'Οπιπεύειν, Photio παραπτεῖν.] Ab 'Οπιπτεύω deri-
vatur VERBALE 'Οπιπευτήρ, ἥρος, ὁ, i. q. ὀπτήρ, Vi-
sor, Speculator, [Manetho 6, 584. * " 'Οπίης,
Heyn. Hom. 6, 188." Schæf. MSS. " Deceptor,
Hesych." Wakef. MSS.] Compp. autem, Γυναικοπί-
της, Παιδοπίης, Παρθενοπίης, Πυρροπίης, alibi re-
peries. Ceterum sicut 'Οπιπτεύω deducunt ex 'Ο-
πτεύω, sic dicere possumus 'Οπιπτεύω factum esse EX
'Οπεύω, quod ejusd. cum præcedentibus est signifi-
cationis. Nam Hes. 'Οπεύει exp. περισκοπεῖ, βλέπει,
sicut 'Οπιπτεύει, περιβλέπει, περισκοπεῖ. [“ Huschk.
Anal. 258. ad Mœr. 279.” Schæf. MSS. Vide Eust.
II. Σ. p. 964, 63. Est etiam * 'Οπήσασθαι· θεωρῆσαι,
ap. Hes.; sed leg. videtur Schneidero ὠπήσασθαι,
neçnon ὠπεύει.] At verbo 'Οπιπτεύω, subjici fortasse queat NOM. 'Οπίων, ονος, ὁ, i. q. ὀπτήρ s. ὀπι-
πευτήρ, h. e. Visor, vel potius Qui per visores aliqua
ministeria præstat : ut discimus e Plut. in Galba,
(24.) 'Εν δὲ τούτοις Ίτούριος καὶ Βάρβιος· ὁ μὲν, ὀπίων,
ὁ δὲ, τεσσενάριος· οὕτω γάρ καλοῦνται οἱ δι' ἀγγέλων καὶ
δι' ὀπτήρων ὑπηρεσίας τελοῦντες. Ubi Interpres, Inter-
hos erant Veturius et Barbius: opion alter, alter tes-
serarius : ita nominant eos qui per nuntios et specu-
latores ministeria obeunt. Dubitare tamen aliquis
possit an hoc vocabulum mere Græcum sit. [“ H.
I. sic restitue, ut ap. Constantinum recte scribitur :
Οὐετούριος — * ὀπτίων — τεσσεράριος — διαγγέλων
(unica voce, et) διοπτήρων. Et vide Lips. ad Tac.
Hist. 1, 25. qui ita locum in eo Lex. legisse videtur,
cum in nullo impresso aliter, quam in hoc, editum
esse, mihi compertum sit.” Bryan. et Dusoul.]

* 'Οπτίλος, Oculus, Vocab. Dor. [“ Ad Herod. 507.
Koen. ad Greg. Cor. 114. 272. 276. * 'Οπταλος,
* 'Οκταλλος, ibid.” Schæf. MSS.] 'Οπτιλέτης 'Αθηνᾶ,
Minerva, cui Lycurgus in memoriam excussi sibi
oculi, fanum statuit, Plut. Lycurgo (11.) p. 83. meæ
Ed., Τοῦ δὲ πάθοις ὑπόμνημα Λυκοῦργος ἰδρύσατο, τῆς
'Αθηνᾶς ἱερὸν ἦν 'Οπτιλέτιν προσηγόρευε· τοὺς γάρ
όφθαλμοὺς, ὀπτίλους οἱ τρίτε Αδριεῖς καλοῦσιν, sc. La-
cedæmonii: Apophthegm. Lacon. 403. meæ Ed. iisd.
fere verbis refert. A Paus. Lacon. (18, 1.) hæc Mi-
nerva VOCATUR 'Οφθαλμῖτις, p. 77. ubi etiam nomi-
nis causam his verbis tradit, Ναὸς 'Αθηνᾶς 'Οφθαλμῖ-
τιδος· ἀραθεῖναι δε Λυκοῦργον λέγουσιν, ἐκκοπέντα τῶν
όφθαλμῶν τὸν ἔτερον ὑπὸ 'Αλκάνδρου, διότι οὐς ἔθηκε
νόμους, οὐκ ἀρεστοὺς συνέβαινεν εἶναι τῷ 'Αλκάνδρῳ·
διαφυγῶν δὲ ἐς τοῦτο τὸ χωρίον, Λακεδαιμονίων ἀμ-
νάντων μὴ προσαπολεῖσθαι οἱ καὶ τὸν λειπόμενον ὄφθαλ-
μὸν, οὕτω ναὸν 'Οφθαλμῖτιδος 'Αθηνᾶς ἐποίησε. [Voc-
atur etiam * Πτιλλία 'Αθηνᾶ ap. Olympiod. in Plat.
Gorg. c. 40. Cf. Πτιλλος, et pro Πτιλλίας, Cæsus,
corrige Πτιλλία, Cæsa. * 'Οπτιλλω, unde * Κατο-
πτιλλω, Dius Stobæi Serm. 64. p. 408. κατοπτιλ-
λεται ἐμοὶ, i. q. δοκεῖ: et Ποτοπτιλλω, Dor. pro
* Προσοπτιλλω, quod Ruhn. in cod. Fr. pro ποτο-
κέλλουσι reposuit. Vide Koen. ad Greg. Cor. 114.]
Apud Hes. vero ΗΛΕΤΟΥΡ 'Οπτοιαλοι, οφθαλμοι :
UNDE 'Οπτοιαλιασις, * ὄφθαλμιασις, Morbus oculo-
rum : [leg. * 'Οπτιλασις.]

* 'Οπωπή autem derivatum est e præt. med. "Οπω-
πα, retento augmento, sicut in 'Αντιπεπόνθησις, 'Εγρή-
γορσις, Πεποίθησις, aliasque ejusmodi. Signif. autem
'Οπωπή, Conspectus. Sic Telemachus Od. Γ. (93.)
Nestorem rogit, ut si forte patrem ὄπωπεν 'Οφθαλ-
μοῖσιν ἐοῖσιν, edoceat: 'Αλλ' εὐ μοι κατάλεξον, inquit,
ὄπως ήντησας ὄπωπης, Quomodo eum videris. || Vi-

sus, s. *Oculus*, Apoll. Rh. 2, (109.) Δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπελείπεται ὀπωπῆ, Schol. ἡ τοῦ ὄφθαλμοῦ χώρα. Sed frequentius plur. num. ὀπωπὰ dīcuntur oculi, sicut ὅμιλα et ὄψεις. Epigr. φαέων γάρ ἐρημάδες ἥσαν ὀπωπά, Luminibus orbi erant oculi. Sic Opp. K. 3, (75.) μελαίνομένησιν ὀπωπάῖς, Nigricantibus oculis. [Æsch. Suppl. 548. "Wakef. Herc. F. 934. Jacobs. Anth. 11, 77. Leontius 3. 18." Schæf. MSS. * "Ὀπωπέω, Orph. Arg. 184. 1025. * "Ὀπωπηρό, Pierson. Veris. 155. Ilgen. Hymn. 361. (2, 15.) * "Ἐνοπωπέομαι, Valck. Phœn. p. 687." Schæf. MSS. * "Ἐσοπωπήσασθαι, Euphorion ap. Schol. Eur. Phœn. 682. "Vide A. Meineke ad Euphor. Fragm. 48. p. 114." Elberling. MSS. * "Ὀπωπία, τὰ, Hippocr. 274, 3.]

'Απόπτομαι, Despicio, Despecto, Ex altiore loco aspicio. ["Wakef. Trach. 1270. Jacobs. Anth. 6, 84. Lobeck. Aj. p. 222." Schæf. MSS.] Cujus ἀπόπτομαι nulla quidem afferuntur exempla, habet tamen sua verba: ΝΙΜΙΡΥΜ "Ἀποψίς, ἡ, Despectus: ut ap. Cæs. Erat ex oppido despectus iu campum, Prospectus. In Pandect. Ἐμποδίσαι τῇ ἀπόψει, Officere prospectui s. luminibus, Bud. Itidem ap. Plut. Lucullo, Τοὺς ἐν νέᾳ πόλει θαλάμους, καὶ τὰς περικλείστους ἀπόψεις, quidam eo nomine accipiunt Coenationes et Diætas vel etiam Xystos circumclusos, unde despectus erat in vivaria et stagna. "Ἀποψίς ex Herod. quoque (1, 204.) citat J. Poll.: qua tamen signif. usurpet, non addit. Quod vero in VV. LL. habetur ἀπόψεις καὶ ἀποστροφαῖ, pro Rationes avocandi atque avertendi, diversum est a superioribus; ac videtur ortum esse ab ἀπόπτομαι, Averti oculos. [Vultus, Oris species, Polyb. 11, 31, 8. "Jacobs. Anth. 8, 241. Schneider. Script. R. R. 3, 1. p. 346. Toup. Emendd. 1, 93. Plut. Mor. 1, 522." Schæf. MSS.] Ἀπόπτης, ὁ, Spectator; præsertim Qui ex editiore loco aliquid spectat. "Ἀποπτός, Qui spectari ex alto potest, Ex editiore loco conspicuus, simpliciter Qui videri alicunde potest, Aristot. Polit. 2, (9, 7.) "Ὀπως μὴ ἀποπτός ἔσται ἡ Κορινθία ἀπὸ τοῦ χώματος: pro quo paulo ante dicit, illum tumulum πρὸς τὴν τῶν Κορινθίων χώραν fuisse οὐ σύνοπτον. Huc pertinet, quod in Axiocho legitur (369.) Οὐτω λαλεῖς ὡς ἐξ ἀπόπτου θεῶμενος, Ut si e prospectu et alta specula cernas: nisi malis Eminus, ut Philo accepisse videtur V. M. 3. Ως μηδεὶς ἐξ αὐτόπτου δύνατο τῶν μὴ ἴερωμένων καταθέσασθαι τὰ διγια, Ut quisquam, qui ex ordine sacerdotum non sit, sanctuarium intueri non possit, Turn. [Ἐξ ἀ. ἰδὼν, Ἀλια. H. A. 7, 21.] || Qui procul s. eminus conspicitur, Eminus conspicuus, Plut. Camillo, Ιερὸν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀποπτόν, Templum quod e foro et concione conspiceretur. Suid. quoque ἀποπτός exp. πόρῳθεν ὀρόμενος, in h. l. Ἀποπτός ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θίγων. || Etiam Is qui non videtur, Quem oculi nostri non cernunt, i. q. ἀπόπτος, ἀόρατος. Sic Soph. Aj. (15.) "Ω φθέγμ' Ἀθάνας φιλάτης ἐμοὶ θεῶν, Ως εὐμάθες σου, καν ἀποπτός ἡς, ὅμως Φώνημ" ἀκούω. Item ἀποπτόν ἡμῶν, A nostris oculis semotum. ["Valck. Hipp. p. 175. ad Lucian. 1, 493. Lobeck. Specim. in Soph. Aj. p. 17. ad Aj. p. 22. Dionys. H. 1, 350. 2, 1070. Thom. M. 515. Musgr. Iph. Γ. 1161. Wakef. Phil. 467. Brunck. Aristoph. 2, 136. ad Diod. S. 2, 347." Schæf. MSS. Soph. (Ed. T. 763.)

Διόπτομαι, Pervideo, Visu s. Oculis pertranseo, Perspiccio. Cujus nulla proferuntur exempla: format tamen a se nonnulla verba: quorum primum EST Διόψις, ἡ, Transpectus, Lucr. Janua cum per se transpectum præbet apertum, Plut. (9, 737.) Καὶ ὅσα τοῦ φωτὸς οὐ παρέχει τῇ αἰσθήσει δίοψιν, Atque adeo quæcumque luminis perspicientiam oculis ause-runt, Turn. Quod vero Plato in Tim. dicit, Τὸ λέγειν ἀνεν διόψεως τούτων αὐτῶν μιμητῶν, μάταιος ἀν εἴη πόνος, ita Cic. Latine, Si verbis explicare conemur, nullo posito ob oculos simulacro earum rerum, fru-stra suscipiatur labor. A Bud. exp. Perspectio, Di-gnotio: qui hunc Plut. in Cic. locum, "Ἐστι δέ τις ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ἥθους ἐκατέρου δίοψις, ita interpr. Licet mores conjicere et perspicere. Hes. δίοψιν exp. κα-

A τασκοπήν ἡ δὲ δλον ὄψιν γινομένην καὶ διαύγειαν. ["Wyttēnb. Select. 331." Schæf. MSS.] SECUNDUM, Διόπτης, δ, Qui pervidet et perspicit, Aristoph. (A. 435.) "Ω Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ: Ηε-sychio Διόπτης est etiam τὸ μηχανικὸν ὄργανον: qui-bus verbis διόπτραν denotare videtur. [Eur. Rhes. 234. διόπτρας στρατιᾶς Ἐλλάδος.] TERTIUM, Διόπτηρ, ἥπος, δ, i. q. διόπτης, s. κατάσκοπος, Speculator, Vi-sor: sicut et διόπτηρ. Il. K. (562.) Τόν ρά διόπτηρα στρατον ἔμμεναι ὑμετέροιο "Ἐκτωρ τε προέηκε, Ad spe-culandum nostrum exercitum. Pro Speculatore ac-cipitur et in h. ap. Suid. l., Καταχεομένου τοῦ ἐξ ἐπι-τεχνήσεως ὄμβρου τῶν ἀβάρων, καὶ συνεφοῦς ὄντος τοῦ ἀέρος καὶ ἐστέι σκοτάδους οὐχ οἶοι τε ἐγένοντο οἱ διό-πτηρες διαγνῶνται ἐπιόντας τοὺς δυσμενεῖς; ubi ipse Suid. exp. οἱ ἐπιτηρηταὶ, οἱ προφυλάκες. Eid. Suidæ διόπτηρ est etiam οἰκονόμος. [Cf. 'Οπίων.] || Διόπτηρ, inquit Bud., Specillum, in Hippiastr. Ἐγχυματίζειν δὲ δεῖ διαστόλιον ἐνθέντας, καὶ τὸν δ. μέλιτι χρίσαντας καθίεναι, καὶ παρατρίβειν τὸν τόπον. ["Ad Herod. 440." Schæf. MSS.] || Suidæ Διόπτηρ est etiam μη-χανικόν τι ὄργανον, δι' οὐ ἐστοχάζοντο ὑψος ἐπάλξεων: quod ET Διόπτρα appellatur; sic enim idem Suid. Διόπτρα, μηχανικὸν τεχνούργημα, δι' οὐ οἱ γεωμέτραι ἀπηκρίσονται τὴν τῶν ἐπάλξεων ἐκ διαστήματος ἀναμέτρησιν. Quibus verbis h. e Piside l. subjungit, Ταῦτα πρὸ πολλον τῇ διόπτρᾳ σον βλέπεις. ["Euclid. 562." Wakef. MSS.] Plin. quoque Dioptram appellat, ut 2, 69. ubi dicit terram esse totius mundi medium, clari-ssime constare æquinoctii paribus horis. Nam nisi in medio esset, æquales dies noctesque haberi non posse deprehenderunt et dioptræ, quæ vel maxime id confirmant, cum æquinoctiali tempore ex ead. li-neā ortus occasusque cernatur, et solstitialis exortus per suam lineam, brumalisque occasus. Vide et Pto-lemaeum et Theonem, itemque Proclum in Astro-labio, qui in l. de Sphæra dicit, Διὰ διόπτρας θεωρία. Et Polyb., (10, 46, 1.) Διόπτρα διανλίσκονται ἔχοντα, Dioptra habens canaliculos quibus visus dirigitur. Διόπτρα, inquiunt VV. LL., præterquam quod est In-strumentum quo geometres ex intervallo propugna-culorum turriumque altitudinem dimensionesque ex-plorat, ut per quadrantem geometricum, baculum Jacob, et cetera id genus. Est etiam instrumentum librandis aquis accommodatum. Vitruv. 8, 6. de perductionibus et librationibus aquarum, Libratur autem dioptris aut libris aquariis, aut chorobate; sed diligentius efficitur per chorobaten, quod dio-ptræ libræque fallunt. In Pand. quoque fit mentio dioptræ machinæ haustoriæ dicatae librationibus aquarum. || Galeno διόπτρα, sicut διόπτηρ supra, est etiani ὁ γνωτικὸν διαστολεὺς, Speculum matricis; Instrumentum autem quo anus diducitur, κατοπτήρ et ἐδροδιαστολεὺς. Verba ejus in *Κατοπτήρ pro-feram. [Cf. Aēt. 16, 105. Jambl. V. P. 246. Schn. Eclog. Phys. 267. Heronis Mechanici Liber de Geo-dæsia, ap. quem est etiam *Διόπτρεία, a v. *Διό-πτρεύω. Διόπτρα, Vitrum, Strabo 12. p. 40. Sieb. *Διόπτρον, Speculum, Οἶνος ἀνθρώποις διόπτρον, Al-cæus ap. Schn. Lex. Affertur et *Διόπτριον, pro διόπτρᾳ, Specillum chirurgicum, e nullo autem Au-tore. *Διόπτριζω, unde] Διόπτρισμὸς ap. Paul. Ἀ-gin. (6, 73.) ubi de Vulvæ apostemate loquitur. [* "Διόπτρισι, Perspectio, Contemplatio, Chrys. Hom. 10. T. 5. p. 41, 17. "Ινα τῇ συνεχείᾳ τῆς τοῦ λόγου διόπτρισεως τῆς τοῦ ἀρχετύπου ὄμοιότητος μὴ διαμάρτυμεν." Seager. MSS. *Διόπτρικός, unde διό-πτρική, sc. τέχνη, Proclo ad Euclid. p. 12. ἡ τὰς ἀπο-χὰς ἡλίου καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἀστρων καταμα-θάνοντα: Strabo 2. p. 143, 5. Vide Xyl. ad Plut. 10, 500. Εὐκλείδην γράφοντα τὰ διόπτρικὰ, vulgo *διό-πτρικά. * "Διόπτρος, ad Lucian. 1, 332." Schæf. MSS.] "Εὐδίοπτος, Qui pervideri facile potest, Perspicuus, "Oculis s. Visu pervius, Aristot. Probl. Διὰ τί ἡ "θάλαττα εὐδιόπτοτέρα τοῦ ποτίμου, παχυτέρα οὖσα;" [* Διόπιον, τὸ, Mathém. Vett. p. 109. ubi *Διόπτιον in Cod. Berlin. Signif. est dubia.] A Διόπτομαι est ETIAM Διόπτεύω, i. q. διόπτομαι significans; nam Suid. διόπτεύσων exp. διοψόμενος, κατασκοπήσων: re-spiciens opinor ad Il. K. (451.) "H τε καὶ θυτερον εἰσθε-

θόνις ἐπὶ νῆσος Ἀχαιῶν Ἦν διοπτεύων, η ἐναντίβιον πολεμίζων. At in Soph. (A.J. 307.) Καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύων στέγος, vertitur Qui cerneret, videret. Citat J. Poll. ex Antiphonte etiam et Critia. [“Markl. Suppl. 417. Zeun. ad Xen. K. Π. 559. 730.” Schæf. MSS. Dio Cass. 55, 18. Διοπτεύωντες καὶ ὀπακουστοῦντες. Dem. 929, 20. Διοπτεύων τὴν ναῦν, cf. Διοπεύων. * Διόπτενος, Ptolem. p. 5. nisi leg. * Διόπτρενος.] ΑΤ Διόπτρος, quod in Lex. Hippocr. Galeni legitur, exponiturque, νεώς ἐπιμελητής, παρὰ τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῇ, mendosum videtur, proque eo debere SCRIBI, Διόπτος, ut ex Erot. patet, qui et ipse in Lex. Hippocr. ait, Διόπτρ, τῷ τῆς νεώς ἐπιμελητή· παρὰ τὸ διοπτεύειν: addens esse vocab. Atticum, usurparique ab Aristoph. ἐν Ἀττικαῖς Λέξει, et ab Ἀesch. in Sisypho, et Eur. Hipp. [Fr. 15. Vales. ad Harpoer. p. 21.] Sed Διόπτος a διέπειν deduco potius quam a διοπτεύειν, cum Erot. Ejusd. cum hoc Διόπτος significationis EST Διόψ: quod ab Hes. exp. οἰκονόμος, sicut διοπτήρ a Suida. Ab alterutro autem horum, s. Διόπτος s. Διόψ, derivatur VERB. Διοπεύω: unde Hes. Διοπεύειν, ἐπιμελεῖσθαι νεώς: nam δίοποι dicuntur οἱ τῆς νεώς ἐπιμεληταί. [Cf. Διοπεύω. Etym. M. Διοπεύειν κατασκοπεῖν. * “Διοπέω, Poeta de V. H. in Fabricii B. Gr. 3, 638.” Elberling. MSS. Suid. * “Διοπωπεύς, i. q. δύπτης, Etym. M.” Wakef. MSS.]

Εἰσόπτομαι, s. Ἐσόπτομαι, Inspicio, [Opp. 'Α. 2, 608. 657. Nicarch. Epigr. 23, 6. “ Brunck. (Ed. T. 1295.) Schæf. MSS. “ Lycophr. 673. sed leg. Ἐπόπτης.” Kall. MSS. * Εἰσοψίς, i. q. παράδειγμα, Eur. El. 1085.] Εἰσοπτρον SIVE Ἐσόπτρον, Speculum, quia faciei ornandæ gratia inspici solet. Frequentior in usu est Ἐσόπτρον. Anaer. Λαβῶν ἔσοπτρον, ἄθρει Κόμας μὲν οὐκ ἔτι οὐσας, Plut. (6, 528.) Ἐσόπτρον κατεσκευασμένου χρυσᾶς καὶ λίθους ὄφελος οὐδέν ἔστιν εἰ μὴ δείκνυσι τὴν μορφὴν ὁμοίαν, Joseph. A. J. Τῶν ἔσοπτρων τὴν λαμπρότητα πολὺ διανύσσετον. [“Bergler. Alciph. 138. Bibl. Crit. 2, 2. p. 128. Porson. Hec. p. 58. Ed. 2.” Schæf. MSS.] Ἐσόπτροιδῆς, Similis speculo, [Plut. 9, 525. “ Εἰσοπτροιδῆς, Stob. Ecl. 536.” Kall. MSS. * Εἰσοπτρικός, Plut. 9, 644. * “ Εἰσοπτρίς, Jacobs. Anth. 8, 169. Toup. Opusc. 1, 450.” Schæf. MSS.] Εἰσοπτρίζομαι, Inspicio speculum, In speculo faciem intueor, [Plut. 6, 534. 8, 779. Jambl. Protr. 314. * “ Εἰσοπτρισμός, Plut. 7, 73. H.” Schn. Lex.] Ab Εἰσόπτομαι autem derivatum est ΕΤΙΑΜ Εἰσόπτοι, quod J. Poll. (2, 58.) ex Antiphonte citat quidem, sed non exp. Significare certe videtur Εἰσόπτος, Qui inspectus est, Inspici potest. [“Εἰσόπτος, Herod. 2, 138.”]

Ἐνύπτομαι, Inspicio, s. Video in. Inusitatum verbum, a quo tamen VERBALE [“Εὐρόψις, Themist. Or. 132. p. 177. cf. Plat. de Rep. 6. p. 101. “ Jacobs. Anth. 12, 270.” Schæf. MSS. * “Εὐρόπτος, Aristot. Probl. 1, 52. “ Qui in conspectu est, Schol. Soph. p. 26.” Kall. MSS. * “Εὐροπτικός, Boeckh. in Plat. Min. 75.” Schæf. MSS.] “Εὐρόπτρον, Eur. Speculum: i. q. ἔσοπτρον et κάτοπτρον. Aristot. in Meteorol. ἔνοπτρον vocat etiam Quicquid visum reflectit, ut nubes iridem faciens, ut aqua, Bud. [“Musgr. ad Eur. Hec. 926. Steinbr. Mus. Tur. 1, 311. Porson. Orest. 1110. Hec. p. 58. Ed. 2.” Schæf. MSS.] ‘Εὐροπτρίζω, Speculi in modum illumino, VV. LL. Pass. ‘Εὐροπτρίζομαι, Intueor velut in speculo, Cyrill. Οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὥρωσι τὴν τοῦ θεοῦ δόξαν: οἱ δὲ ρερυπαμένοι τὸν νοῦν, ἔνοπτρίζονται τὸν διάβολον. [“Ad Lucian. 2, 339. ad Timaei Lex. 258.” Schæf. MSS.] ‘Εὐροπτρεύομαι, Intueor in speculum, Bud. [Schneider susp. * ‘Εὐροπτρικός, Niceph. Blemmid. 157.]

Ἐπιόπτομαι SIVE Επόπτομαι, Aspicio, Inspicio. Pro Viso s. Inspicio, “ s. Circumspicio,” accipitur Od. (B. 294.) νῆσος ἐπιώφομαι ιῆτις ἀριστη. In h. autem l. II. I. (167.) de legatis ad Achilleum mittendis, Εἰ δ' ἄγε, τοὺς μὲν [ἄν] ἔγων ἐπιώφομαι, οἱ δὲ πιθέσθων, Eust. exp. ἀκριβεστατα διατηρήσω, διακρινῶ, ἐπιλέξομαι. [Æsch. Pr. 957. Ag. 1255. 1651. “ Heyn. Hom. 5, 566. Toup. Opusc. 1, 62. Emendd. 1, 93. Wakef. S. Cr. 3, 190. Jacobs. Anim. 252. Anth. 6, 84.

A Porson. Hec. p. 49. Ed. 2.” Schæf. MSS.] “Ἐποψίς, Inspectio, J. Poll. e Thuc. [7, 71. * ‘Ἐποψία, Gl. Inspectio, Themist. p. 2. Synes. 136. Carmen de St. Theod. 33. “ Andr. Cret. 49. Dionys. Areop. 71. 87. 88. 92. 97. 111. 123. 133. 137. 144. Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 134. Facies, Andr. Cret. 134. Superficies, 235.” Kall. MSS. Lobeck. Phryn. 530.] ‘Ἐπόψιος Ζεὺς, Inspector Jupiter: ὁ ἐπόπτης, ἔφορος, ἐπίσκοπος, Apoll. Rh. 2, (1124.) ‘Ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ἐποψίου. || Aspectabilis, Qui cernitur, Arat. ἐπόψιαι ὄφθαλμοῖσι, Cernuntur, p. 77. mei Lex. Cic. [Soph. CEd. C. 1600. Ant. 1122. Arat. 81. “ Ernest. ad Il. Γ. 42. ad Eran. Phil. 174. ad Callim. 1. p. 32. 158. Soph. Phil. 1040. Luzac. Exerc. 111. Heyn. Hom. 4, 459. 695.” Schæf. MSS.] Ejusd. cum hoc signif. EST Ἐπόψιμος, Qui cernitur, Aspectabilis, [Soph. CEd. T. 1312. “ Dawes. M. Cr. 360.” Schæf. MSS.] “ ‘Ανεπόψιος, Suidæ ἀθέωρης, “ Inspectabilis, Incontemplabilis, Couspectui non “ stro non patens.” [* Πανεπόψιος, Nonn. D. 9, 133. 32, 19.] ‘Ἐποπτὴρ, ἦρος, δ, Inspector, Speculator, Aristot. de Mundo, Φρυκτωριῶν ἐποπτῆρες, Specularii excubitores, [Æsch. S. c. Th. 646. “ Ad Diod. S. 2, 362.” Schæf. MSS. * “Ἐπόπτηρος, Theod. Prod. 66. 354.” Boiss. MSS.] ‘Ἐπόπτης, δ, Inspector s. Spectator, Æsch. Pr. (299.) πόνων ἐμῶν “ Ήκεις ἐπόπτης, Synes. Ep. ad fratr. Noūs φιλόσοφος, ἐπόπτης ὧν τάληθοῦς. Plerumque ἐπόπται et ἔφοροι, Qui aliquid inspicunt et censura sua notant. Herodian. 1, (17, 3.) Αἴδούμενος ἔχειν αἰσχρῶν ἔργων σεμνοὺς ἐπόπτας, Veritus ne illorum censura, sua interpellarentur flagitia, Polit. Sed et Operis alicujus inspector curatorque ἐπόπτης dicitur, h. e. ἔφορος καὶ ἐπιμελητής, J. Poll.: Athen. (206.) de navi Hieronis, Ής καὶ Ἀρχιμήδης ἦν ὁ γεωμέτρης ἐπόπτης. Sacrorum quoque ἐπόπται sunt Inspectores, qui dignitate præcedunt μύστας, h. e. Initios sacris, Greg. de Theol. Τοῦτο εἰδεῖτε ἂν οἱ ἔγγυτέρω Θεοῦ, καὶ τῶν ἀνεξχνιάστων αὐτοῦ κριμάτων ἐπόπται καὶ θεωροὶ, Quibus intueri et contemplari impervestigabilia ejus judicia datum est. Idem, Τί δ' ἂν εἴποις περὶ Ἰσαίου καὶ Ιεζεκείῃ τοῦ τῶν μεγίστων ἐπόπτου; Cui res maximas intueri Deus concessit. Bud. interpr. Arbiter sacrorum. Utitur et Plut. Alcib. Τοὺς δ' ἄλλους ἑταίρους, μύστας προσαγορεύοντα καὶ ἐπόπτας. Quid autem inter ἐπόπτας et μύστας discriminis sit, Suid. declarat, Οἱ -τα μύστηρια παραλαμβάνοντες, λέγονται ἐν ἀρχῇ μὲν, μύσται, μετὰ ἐνιαυτὸν δὲ, ἐπόπται καὶ ἔφοροι. Videntur autem dici hi ἐπόπται, vel propterea quod eis sacrorum ritus occultiores intueri liceret, vel quod inspicerent et curarent, ut iite peragerentur. Hesychio ἐπόπτης est nou solum θεατής, sed etiam Ζεὺς. Vocabitur autem tunc Ἐπόπτης Jupiter, quia omnia inspicit, unde et ejus ὄφθαλμος πάντα ὄραν dicitur. [“ Rubnk. ad H. in Cer. 485. Valck. Hipp. p. 163. ‘Ἐπιόπτης, Ilgen. Hymn. 611. ad Herod. 754.” Schæf. MSS. Hom. Epigr. 12, 1. * Πανεπόπτης, Isid. Pelus. Ep. 2. p. 216. 355. * Παντεπόπτης, Strabo 1, 58. Clem. Alex. Pæd. 3, 8. “ Marc. Erem. p. 76. Const. Manass. Chron. p. 92. Nilus Ep. 308. S. Joann. Damasc. Hymn. in Theog. p. 3. Ed. Par. 1570.” Boiss. MSS. “ Sic dicitur Filius Dei, Clem. Alex. 239. Clem. Rom. Ep. 1. ad Cor. fin. Polycarp. Ep. ad Philipp. 59. Vide Th. Smith. Epist. Ignat. not. p. 111. Ed. 1709. Oxon.” Kall. MSS.] Fem. gen. EST Ἐπόπτης. Valerius autem Soranus libros quosdam suos Ἐπόπτηδας vocavit, qui de Grammatica, ut Turn. se arbitrari scribit, erant: tanquam a mysteriis literarum et doctrinæ, quia initiati primum μύσται vocabantur, post annum ἐπόπται, quod ad inspicienda sacra occulta admitterentur. Gaza tamen interpr. Spectacula: fortasse quoniam ap. Lactantium legit Sicinium Capitonem libros suos inscripsisse Spectacula. Verba Plinii haec sunt, in præfatione, Quid singulis continetur libris, huic Epistolæ subjunxi: summaque cura, ne legendos eos haberet, operam dedi. Tu per hoc et aliis præstabis ne perlegant: sed ut quisque desiderabit aliquid, id tantum quærat, et sciat quo loco inveniat. Hoc ante me fecit in literis nostris Valerius Soranus in libris quos Ἐπόπτηδων inscripsit. Vale-

rius autem hic, ut idem Plin. testatur, pœnas luit, quod occultum urbis Romæ nomen enuntiasset. [Cornut. c. 34. p. 232.] “Εφόπτης, Hesychio θεατής, αὐτόπτης. Sed ἐπόπτης potius dicitur, quod sonat “Inspector.” [Sic in Glossis, Εφόπτης. Inspector, Conspector : Εφοπτεύω Inspicio : Εφοπτευτέοις Intuendis : Εφοψία Inspectio.] ‘Ἐποπτικός, Ad ἐπόπτας pertinens : et ἐποπτικὰ sacra, ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται. Ἐποπτικά, inquit Bud. 338., dicebantur Ultima initiorum cærimonia ; neque enim simul ut initiati erant, spectatum admittebantur. Plut. Demetrio (26.) Εἰθὺς μυηθῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἄπασαν ἀπὸ τῶν μικρῶν ἀχρι τῶν ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. Plura ad h. l. pertinentia vide ibid. Idem Plut. in Alex. (7.) p. 219. dicit eum μετασχεῖν τῶν ἀπορρήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν, ἃς οἱ ἄνδρες ἴδιας ἀκροαματικὰς καὶ ἐποπτεύοντες, οὐκ ἔξεφερον εἰς πολλούς. Plato Symp. Secretiora quoque amoris sacra ἐποπτικὰ nominavit, Ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἑρωτικὰ τούς κανὸν σὺ μνηθεῖς, τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικὰ, ὡν ἔνεκα καὶ ταῦτα ἔστιν, ἐάν τις ὥρθως μετίη, οὐκ οἰδ' ἂν οἵος τ' εἴης : ubi ἐποπτικὰ appellavit Sacratiōra et magis mystica : unde ἐποπτικὸν μέρος φιλοσοφίας, ap. Schol. Dionys. Areop. p. 232. ubi et ἐποπτεύειν de mente atque anima dicitur. Vide et Bud. 339. [“Valck. Hipp. p. 163. Potter. ad Clem. 1025. *’Ἐποπτός, Kuster. Aristoph. 59.” Schæf. MSS. Strabo 5. p. 365. ult. Athen. 573. sed al. ἀπ. ’Ἐποπτός, Opp. ’Α. 1, 10. Arat. 25. *’Ἀνέποπτος, J. Poll. 5, 150. sed locus forte corr. *’Αγεποπτικός, Philochor. ap. Bekker. 398.” Kall. MSS.] ’Ἐποπτεύω, Inspicio, Specto. ’Ἐποπτεύων, inquit Bud. 338., dicitur is. qui alicuius rei transigendæ supremam habet inspectiōnem et potestatem. Appian. B. C. 2. de judicio Mīloniano loquens, et Pompeio ejus judicii quæsitore, “Ινα τε μὴ δεσειαν οἱ δικασταὶ, αὐτὸς αὐτὸς ἐπώπτευσε στρατιὰν περιστησάμενος. Dicebantur etiam ἐποπτεύειν quibus anno postquam initiati fuerant, inspiere secretiores sacrorum ritus et ceremonias conce-debatur. Plut. in Demetr. paulo post verba illa in ’Ἐποπτικός citata, ’Ἐπώπτευον δὲ τοιδάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτὸν διαλείποντες. At Aristoph. B. (745.) ἐποπτεύειν usurpavit pro ἑορτάζειν, ut Bud. annotat p. 339.: verba ejus sunt, μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ “Οταν καταράσσωμα—τῷ δεσπότῳ. || ’Ἐποπτεύοντος Hesych. exp. ὑπολάβοι, νομίζου : ad quod significatum magis accederet ὑποπτεύοντος. [“Ruhnk. Ep. Cr. 152. ad Callim. 1. p. 158. Athen. 223. Wakef. Eum. 220. (224. Abresch. Ἀsch. 2, 27. Luzac. Exerc. 111. Potter. ad Clem. 1025. Jacobs. Anth. 10, 289. ad Diod. S. 1, 682. Heind. ad Plat. Phædr. 262. Secretiora sacra inspicio, Heyn. ad Apollod. 432.” Schæf. MSS. Blomf. ad Ἀsch. Ag. 1241. *’Ἐποπτευτέον, Dionys. Areop. p. 16.” Kall. MSS.] ’Ἐποπτεία, ἡ, Inspectio. Præcipue autem de Secretiorum sacrorum inspectione dicitur, ad quam initiati admittebantur anno uno ab initiatione. Plut. (7, 664.) Καὶ τῶν ἐνταῦθα τελετῶν τὰς ἀρίστας, ἐκέντησον εἶναι τῆς ἐ. καὶ τελετῆς, Augustissimas hic ceremonias, illius ritus ac ceremoniæ veluti somnia quædam esse, Turn. Aliud exemplum ex eod. Plut. habes ap. Bud. 338. Suidæ ’Ἐποπτεία est ἐπίσκεψις. [“Kuster. Aristoph. 70. Potter. ad Clem. 1025. Valck. Hipp. p. 163. Mitsch. H. in Cer. 229. et Praef.” Schæf. MSS. *’Ἐποπτεύοντος, unde] “Ἀνεπό-πτευτος, Hyperidi in Orat. pro Phryne, est ὁ μὴ ἐποπτεύσας, Qui non inspexit, arcana nimirum Cereris sacra : peculiariter enim ἐποπτεύειν dicebantur, Qui anno postquam initiati fuerant, ad inspiciendos secretiores sacrorum ritus et ceremonias admittebantur. Unde Philochorus, Δημητρίῳ μὲν οὖν ἰδιόν τι ἐγένετο παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον ἄμα μυηθῆναι καὶ ἐποπτεύσαι, καὶ τοὺς χρόνους τῆς τελετῆς τοὺς πατρίους μετακινηθῆναι. Suid. vero ἀνεπόπτευτον exp. τὸ μὴ ἐποπτεῦνον, Non inspiciens, Cui inspicere non licet, arcana nimirum Cereris sacra.” [*’Ἀνεποπτεύω, Philochor. ap. Bekker. 398.” Kall. MSS. *’Ἀντεποπτεύω, unde *’Ἀντεποπτεύοντος, Gl. Reputatio.] Συνεποπτεύω, Simul inspicio, [“Themist.” Wakef. MSS. *’Ἐποπτάω, Sum

A ἐπόπτης, Porson. Hec. p. xxiv. Ed. 2.” Schæf. MSS. *’Προσεπόπτομαι, Leo Allat. Exc. 187.” Boiss. MSS.] “Ἐπάπτης, Inspector. Apud Hes. tamen scriptum est litera ο, non ω : hoc modo, ἐπάπτη, ἐπόπτη, ἐφορῶντι. Sed cum præcesserit ἐπωπᾶ et ἐπωπάζει, et alphabeticā series quoque poscat illam scripturam per ω, non dubito, quin ἐπάπτη ab ipso Hes. scriptum fuerit.” “Ἐπωπάω, ET Ἐπωπάω, Inspicio. Ἐπωπᾶ, ἐφορᾶ, ἐποπτεύει. Ἐπωπάζει, τὰ αὐτὰ, inquit Hes.” [Ἐπωπάω, Ἀsch. Choeph. 691. Eum. 275. 974.]

B Katόπτομαι, Perspicio, simpliciter Video, Cerno, Plato de LL. 2. Τοῦτο ἐν κυσὶ κατόψει, Perspicio s. Cernes. Katόψεται ex Herod. affertur pro Spectabit. Item κατοψόμενος exp. Exploratus, Inspecturus, Visurus, Plut. Themist. 221. meæ Ed. ’Ηροῖτο, καὶ πέμπειν ἐκέλευεν εἰς Ἀθήνας τοὺς κατοψόμενους. [Herod. 3, 17. *’Κάτοψις, Epicuri Fr. de Nat. 11. col. 7.] Katόψιος, Oculis subjectus, expositus, Conspicuus. Malit tamen fortassis aliquis interpretari Oculis oppositus, ut sit compositum e κατὰ et ὄψις. Apoll. Rh. 2, (543.) οὐδέ τις ἀλα Τηλουρὸς, πᾶσαι δὲ κατόψιοι εἰσι κέλευθοι. Et ex Eur. Hipp. (30.) κατόψιος Παλλάδος, E regione Palladis. Kάτοπτος, ὁ, ή, Conspicuus, Oculis expositus, Thuc. 8, (104.) p. 296. Οξεῖαν καὶ γωνιώδη τὴν περιβολὴν ἔχοντος, ώστε rὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γιγνόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι, Ut conspicua non sint. [Plut. 9, 195. Joseph. 1269. Ἀsch. Ag. 315. “Thom. M. 514. ad Lucian. 1, 332.” Schæf. MSS. Kάθοπτος, Hippocr. 497, 20. *’Ακάτοπτος, Heliod. 6, 14.] “Δυσκάτοπτος, Hesychio δυσθεώρητος, Qui spectari vix potest.” [*’Ευκάτοπτος, Cyrill. Alex. in Jo. p. 639. *’Κατοπτία, Speculatio, Contemplatio, Schneidero dubiæ fidei videtur. *’Κατοπτήρ, Speculator, Ἀsch. S. c. Th. 36. Chirurgical instrumentum, Hippocr. 884. Apud Gal. Gloss. exp. ἐδροδιαστολεύς. *’Κατοπτήριος, Strabo 9. p. 531=648.] Katόπτης, ὁ, Speculator, Visor, κατάσκοπος, Hes. Apud Suid. Άλλα τις ἵτω κατόπτης ἀπαγγελίαν ἡμῖν σαφῇ τῶν ἐνεστηκότων ποιησόμενος, ubi ipse exp. *’ἐπιτηρητής. Tacitus in simili loquendi genere usurpavit Visor, ut in ’Οπτήρος annotavi. Utitur et Herod. (3, 17. 21.) teste J. Poll. Ab Aristoph. Jupiter quoque κατόπτης dicitur, quia e cælis speculator omnia. Exemplum habes in Δύπτη. [Ἀsch. S. c. Th. 41. 375. Hom. H. in Merc. 372. “Valck. Phœn. p. 7. Toup. Opusc. 2, 231. ad Herod. 204.” Schæf. MSS.] “Κατόπτραν, Hes. exp. “κατάσκοπον, Speculatorem. Doricum igitur pro “κατόπτην.” Katόπτεύω, Aspicio, Oculis lustro, Aristot. de Mundo, Τὸν οὐράνιον ἐκεῖνον χώρον κατόπτευσαι. Katόπτευσαι, inquit Bud. iu Lex. suo, Perspicere, Animadvertere, Oculis lustrare. Dionys. H. de Lysia, Κράτιστος δὲ ἐγένετο ρητόρων φύσιν ἀγθρώπων κατοπτεῦσαι, καὶ τὰ προσήκοντα ἐκάστοις ἀποδοῦναι πάθη τε καὶ ήθη καὶ ἔργα, Polyb. 3, (45, 3.) Συνεγγύσαντες, κατὰ τὸ δίωγμα τῷ τῶν Καρχηδονίων χάρακας καὶ κατοπτεῦσαντες, αὐτὸς ἐξ ὑποστροφῆς ἡτείγοντα, Speculati s. Contemplati, Xen. K. Π. 8, (2, 7.) Παρακουστεῖν καὶ κατοπτεύειν τι ἀν ἀγγεῖλαντες ὀφελήσεαν βασιλέα, Greg. Naz. Katόπτευειν τὰ ἄγια, Sancta contemplari, ἐποπτεύειν, Inspicere et lustrare oculis. Pass. κατοπτεῦομαι, Videor, A visore et speculatore videor, Soph. (Aj. 829.) Καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν τοῦ κατοπτευθεῖς πάρος Ριφθῶ κυσί. Et Xen. dicit qui faciem suacaut ὑπὸ λοντροῦ κατοπτεῦσαι, Depreheudi, Bud. Ibid. dicit ἐλέγχεσθαι. [“Ad Charit. 556. Philodem. 7. Jacobs. Exerc. 2, 166. Wagner. Alciph. 2, 227.” Schæf. MSS.] “Καθοπτεύει, Hes. affert pro “καθορᾶ. Ετ Κάθοπτρον pro ἀόριτον : quæ potius “per τι scribuntur.” [*’Κατόπτευσις, Gl. Inspectio, Speculatio. *’Κατοπτευτήρ, unde *’Κατοπτευτήριος, Ad lustrandum aptus, Schol. Eur. Phœn. 240. *’Κατόπτευτος, unde *’Ακατόπτευτος, Typicum Irenes c. 74.” Kall. MSS. *’Προκατοπτεύω, Heliod. 9, 1.” Boiss. MSS.] Κάτοπτρον, τὸ, Speculum, i. q. ἐνοπτρον et ἐνοπτρον, Plato, ή τῶν κατόπτρων λειστης, Specularum lævitas, p. 38. mei Lex. Cic.: Plut. de Aud. loquens de iis qui tendontur, Δεῖ τῷ κ. παραστῆναι, καὶ τῆς κεφαλῆς ἄψασθαι, τὴν περικοπὴν τῶν

τριχῶν κατασκοποῦντα, Xen. K. Π. 7, (1, 1.) de Cyri armis, “Ωσπερ κάτοπτρον ἔξελαμπεν.” [“Bergler. Alciph. 137. Valck. Hipp. p. 210. Porson. Orest. 1110. ad Lucian. 2, 313. Jacobs. Anth. 8, 169. *Κατοπτροειδῆς, Bibl. Crit. 3, 1. p. 80. Valck. Oratt. 330. Diatr. 284.” Schæf. MSS.] Κατοπτρικός, Specularis: κατοπτρική, a Bud. esse dicitur Pars opticae quæ reflexiones deprehendit. Κατοπτρικῶς, Speculari ratione, [Plut. 9, 528. *Κάτοπτρις, ἡ, Speculum, Callim. Lav. Pall. 17. “Brunck. ad Anal. p. 105. Ruhnk. Ep. Cr. 164.” Schæf. MSS.] Κατοπτρίζω, Imagines et reflexiones facio in modum speculi; Ima-gino, ut Gell. loquitur supra in Ὀπτικῇ. Plut. Κατοπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἵριν, Imaginem iridis reddens ac representans, veluti speculum. Pass. Κατοπτρίζομαι, Speculum intueor, In speculo me contemplor, Diog. L. in Socr. (2, 33.) p. 77. Ἡξιον δὲ τοὺς νέους συνεχῶς κατοπτρίζεοθαί, [3, 39.] Construitur etiam cum accus. et tunc signif. Intueor velut in speculo, Contempnor ceu in speculo, 2 ad Cor. 3, (18.) Ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτρίζομενοι. Hes. κατοπτρίζεται, αἰσθήσει φαντάζεται ἢ ὄρᾳ. [“Brunck. Soph. 3, 423. ad Lucian. 2, 313.” Schæf. MSS. *Ἐγκάτοπτρον, Eust. 3. p. 81. *Ἐγκατοπτρίζω, Artemid. 3, 30.” Kall. MSS. Philo de 7 Mirac. p. 2. *Προκατοπτρίζομαι, Prævideo tanquam in speculo, Georg. Alexandr. Vit. Chrys. 167, 3. Seager. MSS.] “Προκατόπτομαι, unde προ-“κατοψόμενος, Prius speculatorus et exploraturus,” [Herod. 8, 23.]

Παρόπτομαι, Negligenter video, Inter videndum prætereo, h. e. Negligo: quod et ὀλιγωρῶ dicuntur. Unde ap. J. Poll. παρόψονται et παρῶπται. “Παροφθεῖς, “Neglectus, Contemtus, Dem.” [133, 18. “Marcellus 56. Paus. 1, 402. ad Lucian. 1, 334.” Schæf. MSS. Polyb. 30, 17, 4. Lucian. 1, 289. 3, 586.] Παροπτέος, Negligendus, “Despiciendus,” [Lucian. 1, 115. “Menander Fr. 1. Androgyni.” Boiss. MSS. “Theod. Prodr. 402.” Elberling. MSS. Demosth. 805.]

Περιόπτομαι, Circumspicio. || Contemno, qua in signif. tamen dicitur potius περιορῶ. Thuc. 1, (39.) “Ἐπειδὴ ἡγήσαντο ἡμᾶς οὐ περιώφεσθαι, Nos non pro nihilo habituros. Aliquanto post, Οὐ περιοψόμεθα κατὰ τὸ δυνατὸν, Non negligemus. Eod. l., Τοὺς ἔνυμάχους οὐ περιοψόμεθα ἡδικημένους, οὐδὲ μελλόσομεν τιμωρεῖν, Non sinemus injuria affici; potius Non negligemus eos injuriā passos. Hes. quoque περιόψεται exp. καταφρονήσει. “Περιώφθαι, Neglectum esse.” [“Phryn. Ecl. 186. Lucian. 1, 760. Alciph. 26. Diod. S. 1, 223. Brunck. (Ed. T. 1505.) Schæf. MSS. Xen. K. Α. 7, 3, 2. Ἐλλ. 2, 1, 6.] Unde Περιοπτέος, Negligendus, Despiciendus. Herod. (7, 168.) Περιοπτέη Ἐλλὰς, Habenda neglectui Graecia. || Item in priori signif. περιοπτέον, Circumspicendum, “Dispiciendum,” Considerandum, Non negligendum, Thuc. Περιοπτέον σφίσι, i. e. περιαθρητέον. [Xen. Λ. 9, 5. “Thom. M. 710.” Schæf. MSS.] Περίοπτος, ὁ, ἡ, Qui circumcirca videtur s. videri potest, Conspicuus, *περιθέατος, περιβλέπτος, Isocr. (Archid. 41.) “Ἄντι δὲ τοῦ περιόπτους [περιστάτους, Corai.] ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν εἶναι, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐπὶ κακὶ γενησομένους. Hes. περίοπτον, ἐπιφανῆ, *πολυθέατον: Suid., etiam μέγαν, ὑψηλόν. [Plut. Cæs. 16. “Crinagor. 44. Thom. M. 343. Wakef. Ion. 199. S. Cr. 3, 138. 5, 112. ad Diod. S. 1, 639. Jacobs. Anth. 10, 179. Valck. Phœn. p. 208. Act. Traj. 1, 78. ‘Ἐκ περιώπτου, Dionys. H. 5, 172.” Schæf. MSS. *Περιόπτως, Plut. Marcell. 10.] Ατ Απερίοπτος, Qui circumspectus non est, Incogitans, Negligens. Thuc. 1, (41.) Οἱ ἄνθρωποι ἀπάντων ἀ. εἰσὶ παρὰ τὸ νικᾶν, Nihil pensi habent præ victoriae cupiditate. [*Απερίοπτως, J. Poll. 3, 117.] Ad posteriorem autem verbi περιόπτομαι signif. PERTINET Εὐπερίοπτος, Quem contemnere facile est, Contemibilis, εὐκαταφρόνητος, Suid. in h. l. Ἡισθάνετο γάρ τὴν τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν εὐ-περίοπτον ἐσομένην εἰ δὴ τῆς πρώτης πετρας οἱ ἐπαναστάντες κρατήσειαν: [Polyb. Fr. Hist. 30.] Πε-ριωπτή, si tamen pro verbali haberi debet, simile

A alioqui τῷ ἐνωπῇ, Circumspectio, Cura, φροντὶς καὶ περίσκεψις, ut a Thuc. usurpari annotat Suid. itemque ab Agathia, ‘Ο δὲ Ναρσῆς ἡστο ἐς ὑπερῷόν τι δωμάτιον ἐν περιωπῇ τοῦ πεδίου, i. e. * περισκέψει, Suid. Annotat vero Dionys. H. περιωπή in hac signif. a Thuc. usurpatum, esse vocab. γλωσσηματικὸν καὶ ἀπηρχαιωμένον καὶ δυσείκαστον τοῖς πολλοῖς, sicut et ἀκριψὲς et ἐπιλογισμὸς et ἀνακωχή. Utitur autem Thuc. 4, (86.) Οὐτω πολλὴν περιωπήν τῶν ἡμῖν ἐς τὰ μέγιστα διαφορῶν ποιούμεθα, Attente considerabimus et circumspiciemus. J. Poll. (2, 54.) quoque exp. eo in l. περιάθρησι. || Frequentius ita vocatur Specula, Locus editus e quo circumiacentia lustrari oculis queunt, s. e quo conspici longe lateque possunt: qualis est e rupe excelsa, σκοπία, ἀκρώρεια, ὑψηλὸς τόπος ἐξ οὐ περιωπίσασθαι καὶ περιβλέψαι ἐστὶ πάντα, ut Schol. exp. II. Ε. (8.) Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν: Ψ. (451.) Ἡστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρταρος ἐν περιωπῇ: Od. K. (146.) Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήσιον ἐς περιωπήν, Εἴπως ἔργα ἴδαιμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην. Simocattus ap. Suid. “Ἀττονοι πρὸς τὰ ὑψηλὰ, καὶ περισκοποῦσιν ἐκ τινος μεγίστης περιωπῆς. Dicitur etiam ὄραν ἐκ περιωπῆς, Qui perspicue et aperte omnia cernit velut e specula. Lucian. (3, 425.) Πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἐωρακώς. At Chrys. de Sacerd. Τοῦτο ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὅψει περιωπῆς. In VV. LL. ἐκ περιωπῆς exp. etiam Circumspecte. [“Thom. M. 216. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 346. Wakef. S. Cr. 5, 88. Jacobs. Anth. 10, 406. 12, 187. ad Lucian. 1, 493. 670. Heyn. Hom. 6, 519. Ruhnk. Ep. Cr. 225. Toup. Opusc. 2, 214. Eran. Philo 171. ad Thom. M. 101. ad Herod. 607. Boiss. Philostr. 594. *Περιωπή, ibid.” Schæf. MSS.] Περιωπίζομαι, Speculator, E specula circumspicio. Utitur Schol. Hom. paulo ante in Περιωπή. [*Περιωπέω, i. q. περιωπίζομαι, Philostr. 914.]

Προόπτομαι, Prospicio, Prævideo, [Lucian. 1, 15. “Προοφθεῖς, Prævisus, Planud. Ovid. Met. 15, 135.” Boiss. MSS.] UNDE Προοπτέον, Prosperiendum est, [Herod. 1, 120.] Πρόοψις, ἡ, Provisio, Thuc. (5, 8.) “Ανεν προάψεως, Ex improviso, μὴ ἀπὸ τοῦ φανεροῦ, κρύφα. [*Προόπτης, Speculator, Polyb. 29, 6, 13. Plut. 7, 458.] Πρόοπτος, ὁ, ἡ, Prævisus s. Provisus, Præcognitus, [“ad Mœr. 329. Herod. 699. Soph. ΟΕδ. C. 1440.” Schæf. MSS. Άesch. S. c. Th. 833. *Προόπτως, Epiphan. 1, 1094.] Απρόοπτος, Improvisus, [“Άesch. Pr. 1073. Schol. Opp. A. 3, 42.” Wakef. MSS.] Απροόπτως, Improvise s. Improviso, Ex improviso, De improviso, ἀπροοράτως, ἀπροσδοκήτως, λαθραίως, Herodian. 6, (5, 5.) “Ωιτο διαφόροις ἐφόδοις ἀφυλάκτως τε καὶ ἀ. αντοῖς ἐπελεύσεσθαι, Arbitrabatur diversis itineribus imparatos eos nec opinantes oppressurum, [Άelian. H. A. 1, 8. “Schol. II. Γ. 436. Etym. M.” Wakef. MSS. *Προοπτικός, Diog. L. 6. p. 551.]

D Προσόπτομαι, Aspicio, Intueor, Video; nam προσόψει ε Soph. (Ant. 764.) affertur pro Videbis, [El. 381. *Προσοπτέον, Hippocr. p. 7, 6.] Πρόσοψις, Aspectus, Theophr. Καὶ γὰρ τὸ φύλλον ἔχει καὶ τὸ μέγεθος, καὶ τὴν δλην πρ. E quo Plin., Arbor moro similis, folio, magnitudine, aspectu. Pro Aspectu et facie utitur et Soph. Aj. (70.) σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν, Faciem tuam et os, τὸ σὸν ὄμμα, τὴν σὴν ὄψιν, πρόσωπον. || Prospectus, Thuc. 4, (29.) Οὐκ οὐσης τῆς πρ., ἦ χρὴ ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν, Cum prospicere non possent qua parte auxilia summitti possent: 2, (89.) Μὴ ἔχων τὴν πρ. τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ, Nisi eminus hostes prospicere queat. Schol. in præcedenti l., qui est p. 132., προσόψεως exp. θεωρίας. [“Lobeck. Aj. p. 229. Thom. M. 753. Musgr. Or. 950.” Schæf. MSS. *Προσόψιος, Suid. e Soph. ΟΕδ. C. 1600. ubi nunc ἐπόψιος extat. *Προσόψιον, ad Meurs. ad Pallad. H. L. 1.” Boiss. MSS. *Πρόσοπτος, Dor. “Προτίοπτος, ad Charit. 257. Manetho 2, 31. sic enim leg. (vulgo *Προδίοπτος.)” Schæf. MSS. *Απρόσοπτος, J. Poll. 1, 117.] Απροτίοπτος, Poët. pro Απρόσοπτος, Quem aspicere et intueri non est, Invisi-bilis: Hes. ἀπροτίοπτος, ἀόρατοι. [“Ad Charit. 257.” Schæf. MSS. Quint. Sm. 7, 573. 13, 249.

Greg. Naz. 2, 47. 70. Opp. 'A. 3, 159. cf. K. 3, 422.] Δυσπρόσοπτος, Aspectu difficultis, Qui mali et infasti aspectus est, [Plut. Aemilio 12. * " Προσοπτάω, Nossis Epigr. 7. Valck. Adoniaz. p. 375." Schæf. MSS.]

Συνόπτομαι, Conspicio. Unde συνώφθη, Conspicetus s. Deprehensus est. Et συνώπται, Cognitum et compertum est, Visum et exploratum est. Aristot. Οὐδέν πω συνώπται μέχρι γε τοῦ νῦν, Cognitum et perspectum est, Bud. Pro Videre, Perspicere, Deprehendere et intelligere accipitur a Polyb. (6, 3, 4.) Διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδέῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι, Non mediocri animi intentione et commentatione opus est ei, qui ea intelligere contendit, quae in ipsa eximia sunt et præstantia. Σύνοψις, ἡ, Conspectus, Polyb. (14, 10, 3.) Ἐβουλεύετο καταστρατοπεδεῦσαι τοῖς Καρχηδονίοις ἐν συνόψει, In conspectu: 1, (4, 1.) Υπὸ μιαν σύνοψιν ἀγαγεῖν, Quasi In unum conspectum omnia reducere, i. e., Facere ut omnia simul conspiciantur et cernantur, Uno in conspectu propnere. Unde σύνοψις accipitur pro Dilucido compedium, quo res late diffusa, omnis in conspectum simul datur, et breviter ob oculos ponitur. Gal. Eis οὐδίγα κεφάλαια συνόψεως ἔνεκα πᾶν ἀθροίσαντες, ubi Bud. Ut compendiosius dicantur; vel, Ut facilius intelligentur, nam et pro Intelligentia accipit Idem ap. Plat. Eis σύνοψιν οἰκείωτης ἀλλήλων τῶν μαθημάτων: annotans eod. modo usurpari a Dionys. Areop. 215. Σύνοψις, inquit idem Bud., Conspectus, Collustratio, quae est, cum oculis circumspicimus. Polyb. (6, 27, 1.) Τούτου τοῦ τόπου τὸ ἐπιτηδειότατον eis σύνοψιν ἄμα καὶ παραγγελίαν ἡ τοῦ στρατηγοῦ σκηνὴ καταλαμβάνει. || Suidæ σύνοψις est ἡ κατὰ πρόσωπον ὄμιλία, sicque exp. Idem l. Polybii priorem. [" Compendium, Heyn. ad Apollod. 940. 943. Wyteub. ad Plut. Mor. Præf. p. xxxviii. Diod. S. 2, 508." Schæf. MSS. Vales. ad Euseb. H. Eccl. 536.] Συνοπτικός, Perspicax, Plato, 'Ο μὲν γὰρ συνοπτικός, διαλεκτικός. ὁ δὲ μὴ, οὐ. Sic Bud., annotans a Dionys. quoque Areop. eod. modo usurpari. || Σ. ὅρος, Compendiose collecta definitio, Universalis et non enucleata, Bud. e Dionys. Areop. [Τὸ σ., Gl. Perspicacitas. * Συνοπτικῶς, Schol. Lycophr. 408. " Marinus Proclo c. 13." Boiss. MSS. " Dionys. Areop. 184. Athan. 2, 66." Kall. MSS.] Σύνοπτος, Conspicuus, Qui conspici et cerni potest, Aristot. Polit. 2, 10. Καὶ νῦν ἔτι δεικνύοντι τοὺς τάφους αὐτῶν, ἀλλήλους μὲν εὐσυνόπτους ὄντας, πρὸς δὲ τὴν τῶν Κορινθίων χώραν τοῦ μὲν συνόπτου, τοῦ δὲ οὐ συνόπτου. Vide et Αποτος. Hesychio σύνοπτος est non solum ὄπατὸς, sed etiam εὐνόητος, Qui facile cognosci et intelligi potest, Perspicuus et dilucidus. [Polyb. 2, 28, 9. 7, 17, 4. 11, 20, 9. " Cattier. Gazoph. 90. Valck. Hipp. p. 165." Schæf. MSS. * Ασύνοπτος, Dem. 266. Joseph. A. J. 16, 10, 1. B. J. 7, 6, 1. " Ἀeschines 312, 8." Seager. MSS. * Δυσύνοπτος, Obscurus, Polyb. 3, 84, 2. 8, 28, 6. " Valck. Phœn. p. 777. Kuster. ad Jambl. 153." Schæf. MSS.] Εὐσύνοπτος, Qui facile conspici et cerni potest. Ἀeschin. (70.) Υπόκειται γὰρ τὸ Κιῤῥαῖον πεδίον τῷ ιερῷ, καὶ ἔστιν εἰσύνοπτον. Utitur et Isæus, teste J. Poll. Alicubi reddi potest, Qui facile videtur et intelligitur, Intellectu facilis, Qui oculis mentis facile comprehendendi potest. [* Εὐσύνοπτως, Eust. Od. A. p. 24, 21.] Σύνοπτος, Hes. exp. σύνοψις ἀστρων: quod nonnulli interpr. Contemplatio siderum; sed videtur alia signific. accipi.

Υπερόπτομαι, Despicor, Despectui et contemtui habeo: qua signif. et περιόπτομαι usurpat, et ὑπεροπάω. Unde ὑπεροφθήσομαι, Despectui ero, Contemtui habebor. Construitur autem ὑπερόπτομαι cum gen. [" Pass., Marcell. de V. Thuc. 5." Schæf. MSS. Dionys. H. Antt. 5, 52. * Υπεροπτέον, Greg. Naz. Or. 1. p. 30. * Υπέροψις, Schleusn. Lex. V. T.] Υπεροψία, ἡ, Despectus, Contemtus, Despicientia, Despicatio: quorum utroque Cic. etiam uitit. Chrys. de Sacerd. Επαίνων ὑπεροψία, ut Cic. Despicientia rerum humanarum, pro Contemtus. Idem de Prec. Εν ὑπεροψίᾳ τῆς ἡδονῆς καθιστῶσα τὴν

έκαστου ψυχήν. Et ap. Suid. Τὴν πρὸς τὰς κολάσεις ὑπεροψίαν, Despicientiam pœnarum. Aliquando significat Superbiā et fastidium quo aliquis ceteros omnes præ se despiciat et contemnit, i. q. ὑπερφανία, Herodian. 1, (9, 15.) Βαρὺς γὰρ καὶ ἀφορρός ἦν ἡ, καὶ ὑβρις, Intoleranda superbia: 5, (1, 14.) Τῶν μὲν εὐπατριδῶν βασιλέων τὸ εὐγενὲς εἰς ὑπεροψίαν ἐκπίπτει, καταφρονήσει τῶν ὑπηκόων ὡς πολὺ ἐλαττόνων, Patria principum nobilitas sæpenumero in superbiam abit, despexit omnibus velut inferioribus, Bud. Theophyl. Ep. 31. Τὸ Μηδικὸν ὄρεων ὁ ταῦς καὶ τῶν Μήδων τὴν ὑ. κεκλήρωται, μέγα τι καὶ ὑπέρογκον ἐπὶ τῷ κάλλει φρονῶν. [Thuc. 1, 84. " Wyttēb. ad Plut. 1, 255. ad Anton. Lib. 264. Verh." Schæf. MSS. * Ανυπεροψία, Plut. Opusc. 4. p. 19. secundum Stob., sed hodie ὑπεροψία.] Υπερπτης, ὁ, Contemtor, Qui superbe contemnit et despicit, Thuc. 3, (38.) Δοῦλοι ὄντες τῶν ἀει ἀτότων, ὁ δὲ τῶν εἰωθότων, Contemtores, καταφρονοῦντες, Schol.: Aristot. Eth. 4, 3. Υ. δὲ καὶ ὑβρισται γίγνονται: sic ab Herodiano quoque copulantur ὑπεροψία et ὑβρις. A Suida ὑπερόπτης exp. παρορῶν, h. in l. 'Ο δὲ ὑπερόπτης ὃν τοῦ δικαίου καὶ ὑβριστὴς, ubi observa eand. copulationem. [Lucian. 1, 321. 475. " Jacobs. Anth. 9, 344." Schæf. MSS.] Υπεροπτικός, Qui contemnere et superbe despiciari solet, Isoer. Panath. (95.) Σπαρτιάτας δὲ, ὡς καὶ πολεμικὸς καὶ πλεονεκτικὸς, ubi opp. τοῖς φιλέλλησι, Amatoribus Græcorum: innuens eos despiciari et superbe contemnere præ se ceteros Græcos. Lucian. (1, 39.) Καὶ ὅλως ὑ. τινι ἔοικας. Υπεροπτικῶς, More eorum qui desplicantur et superbe contemnunt, Contemtim. Xen. cum gen. quoque hoc adverbium construit sicut ipsum verbum: 'Ελλ. 7, (1, 7.) p. 361. Αγαχωροῦται δὲ ἐκεῖθεν μάλα πάντων ὑ. τῶν ἐναντίων, Cum inde despexit prorsus omnibus inimicis recessissent. [Lucian. 1, 115. 662. 2, 100. " Wyttēb. ad Plut. 1, 230." Schæf. MSS. * Υπέροπτικώτατα, Adv., Dio C. 396.] Υπέροπτος, Prospicuus, Spectabilis, Præcessus visendus. Hesychio ὑπέροπτον est μέγα καὶ ὑπερόπτην: itidemque Suid. ὑπέροπτον exp. μεγάλη. Quas expositiones sequendo, hoc ὑπέροπτος denaturum esse dicemus ex ὑπεροφθῆναι, Supra omnes conspici, Emiriere præ ceteris omnibus. Alioqui, nisi ap. Suid. ὑπέροπτον suo loco positum esset, h. e. post ὑπεροπτικώτερον, ap. Hes. pro ὑπέροπταν, fortasse quis putaret ὑπέροπτον. Certe ὑπέροπτον altera τοῦ ὑπεροφθῆναι signif. sonaret Contemtus, Despectus, Contemtibilis. ΝΑΜ Υπέροπτα, quod adverbialiter usurpatur PRO ὑπερόπτως, a Soph. accipitur pro Contemtim, Superbe despicando, vel, ut Suid. exp., ὑπερφάνως, in QEd. T. (883.) p. 188. meæ Ed., Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν Ἡ λόγῳ πορεύεται, Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ Δαιμόνων ἔδη σέβων, Καάνιν ἔλοιτο μοῖρα. [" Ad Charit. 655. Jacobs. Anth. 8, 214. Strato 28. 35. * Υπερόπτιος, ad Charit. 608. Brunck. Antig. 130. * Υπεροπτεύω, Valck. Diatr. 284." Schæf. MSS.] Υπεροπτεύεις, Contemtor, ὑπερόπτης, Hes.: qui etiam exp. φεύστης: itidemque VERB. Υπεροπτεύει exp. φεύδεται: sed addit, η δια τοῦ η, innuens sc., scr. potius esse in ea signif. ὑπεροπτεύεις et ὑπεροπτεύει.

* Υπόπτομαι, Suspitor, Dem. (276.) Υπόψεσθαι τὸ πρᾶγμα ἐνόμισε καὶ τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Θετταλούς, καὶ πάντας φυλάξεσθαι, Suspiciaturos esse, [Plut. Arat. 23.] Υποψία, ἡ, Suspicio, Aristid. Φίβων ὑποψία τῆς πόλεως, Antiphon (648.) Φανερῶς δὲ τὰ ἵχη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, Plane enim suspicionis vestigia in hunc hominem tendunt, Thuc. 1, (42.) Τῆς ὑπαρχούσης πρότερον διὰ Μεγαρέας ὑποψία: 4, (27.) p. 131. Γνοὺς τὴν ἐας αὐτὸν ὑποψίαν κερί τῆς κωλύμης τῆς ξυμβάσεως. Rursum 1. Υποψίας πολλας παρεῖχε τῇ Σηλώσει τῶν βαρβάρων μὴ ἴσος βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι. Sic Tac. Præbuit plerisque suspicionem conscientię. Dem. " Οταν δὲ εἰς τὸν καίδα πεπραγματευμένας μεταφορᾶς ὄνομάτων, αἰσχρὰς ὑποψίας παρεμβάλῃ: q. I. Bud. sic interpr. Cum vero verborum translationibus longa commentary ex cogitatis in puerum utatur, rerum fœdarum nihil ad rem attinentium suspicione eum perstringens. Thuc.

Eis ὑποψίαν καθίστη, In suspicionem adducebat, Plut. Themist. p. 224. τοιε Ed. *Eis ὑποψίαν ἐνέβαλον τὸν Θεμιστοκλέα,* Dem. Πρὸς ὑποψίαν ἡκειν, Plut. Rom. *Eis ὑποψίαν ἐνέπεσε,* In suspicionem venit, Herodian. 2, (3, 12.) *Ἐχον κολακεῖας ὑποψίαν,* Plut. Popl. *Ὑποψίαν ἔχων πρός τινας,* Suspectus quibusdam, ibid. *Ἡν ἐν ὑποψίᾳ τινὶ διὰ συγγένειαν τῶν βασιλέων,* Suspectus erat, Herodian. 2, (5, 12.) *Ιστε γάρ ἔξω πάσης ὄντα με ὑποψίας,* Ab omni procul suspicione abesse. Item ἀπολύεσθαι ὑποψίαν, Diluere suspicionem. Plut. de Def. Orac. *Ἄπολύεται καὶ ὑπέρ ἡμῶν πᾶσαν ὑποψίαν καὶ διαβολὴν,* Omnem etiam pro nobis suspicionem et calumniam diluit. Et δι’ ὑποψίας ἔχειν, Suspectum habere. Greg. Τὸν δὲ δι’ ὑποψίας εἰχεν ἡ πολιτ., Plut. Artax. *Ἐν ὑποψίαις εἶχε τοὺς πρώτους.* [“Thom. M. 876. Argum. Aristoph. Vesp., ad Xen. Eph. 263. Wyttēnb. ad Plut. 1, 255. ad Anton. Lib. 264. Verh., Ammon. 139. Eran. Philo 174. Cum inf., ad Diod. S. 2, 320. *Ἐχειν ὑποψίας*, ad Charit. 468. Herod. 9, 99. Δι’ ὑποψίας ἔχειν, ad Xen. Eph. 183. Plur., Dionys. H. 2, 775.” Schæf. MSS.] *Φιλυπποψία,* dicitur de Natura quæ ad suscipiendum promta est, [Schneidero susp.] *Ὑπόψιος,* Suspectus, ὁ ὑποτεύεσθαι ἄξιος, ut exp. II. Γ. (42.) λάβην τὸ ἔμεναι καὶ ὑπόψιον [ἐπ.] ἀλλων, ubi Eust. annotat signif. vel τὸν ἐπονεδίστον καὶ ὑποπτον, δν τινες ὑποβλέπονται ὑπόδρα ὅρωντες διὰ τὸ μῆσος: vel τὸν τοὺς ἀλλοὺς ὑποβλεπόμενον διὰ δειλίαν. Sed addit Eust. quosdam scribere ἐπόψιον, et exponere τὸν ἐν δψεσι πάντων ἀσχημόνων φυγόντα. Videtur certe signif. potius Omnibus turpiter esse spectaculo, Dignito ostendi ab omnibus. [“Heyn. Hom. 4, 459. 695. ad Eran. Phil. 174. Wolf. Prolegg. xxix.” Schæf. MSS. Quint. Sm. 13, 289. Opp. A. 1, 30. * *Ὑποψιαστικός*, unde * *Ὑποψιαστικῶς*, Schol. Aristoph. Σφ. 641. Zenob. Prov. 6, 2.] *Ὑπόπτης*, δι’ Suspicax, Suspiciosus. Equi quoque formidolosi ὑπόπται dicuntur, semper periculum aliquod subesse quibusvis terculamentis suspicantes. Schol. Thuc. (6, 60.) *Τοὺς ἵππους φασὶ ταρασσομένους ὑπόπτας λέγεσθαι.* Sic vero usus est Xen. Ιππ. (3, 9.) p. 547. *Τοὺς γε μέντοι ὑπόπτας φυλακτέοντις οἱ γάρ ὑπέρφοβοι βλάπτειν μὲν τοὺς πολεμίους ἀφ’ ἑαυτῶν οὐκ ἔωσι, τὸν δὲ ἀναβάτην ἔσφηλαν πολλάκις.* || *Ὑπόπτης* a Soph. quoque usurpatur pro Eo qui apparuit et in conspectum venit; nam in Ph. (136.) p. 382. τοιε edit. τὸ χρή λέγειν πρὸς ἄνδρον ὑπόπταν; Schol. exp. φανερὸν γεγονότα καὶ ἐλθόντα εἰς ὅψιν, s. τὸν ὑφ’ ἡμῶν κατασκοπούμενον. [“Thom. M. 876.” Schæf. MSS.] *Ὑπόπτος*, δι’ ή, Suspectus, Plut. Themist. *Ὑπόπτος αὐτῷ γενόμενος,* Greg. Naz. *Ὑπόπτα καὶ ἐπίβούλα,* Suspecta et insidiosa, Thuc. 6, (75.) p. 221. *Ἡσαν γάρ ὑποπτοι αὐτοῖς οἱ Καρμαριναῖοι,* Suspecti eis erant. In Epist. Philippi ap. Dem. Μὴ ὑπόπτος γένωμαι τῷ πλήθει. Plut. autem in Galba τὰ ὑπόπτα τῆς οἰκλα vocavit Partes ruinosa. Bud. quæ sc. suspectæ sunt, quod minentur ruinam. Τοῦ ν. Suspicio: frequentissimum ap. Thuc. ut 1. Αλλά τινος ὑ. γενομένον. Exorta aliqua suspicione. Sic Herodian. 4, (1, 3.) Πολυ δὲ τὸ ν. ἐν ἀπασιν ἐδέσμασι τε καὶ πόμασι, Multum suspicionis in omni cibo ac potu. Rursum ap. Thuc. τὸ ν. τινὸς, Suspicio de aliquo concepta, 6, (89.) p. 227. *Ἀναγκαῖον περὶ τῆς ἐμῆς διαβολῆς πρῶτον ἐς ὑμᾶς εἰπεῖν,* ἵνα μὴ χείρον τὰ κοινὰ τῷ ν. μονού ἀκροάσησθε, Schol. διὰ τὸ ὑποπτεύειν με, Quod suspectum me habeatis. || *Ὑπόπτος* ab eod. Schol. exp. διάφοβος, Formidolosus, 5, (25.) p. 173. Καὶ ἄμα καὶ τοῖς Αθηναῖοις οἱ Λακεδαιμόνιοι, προϊόντος τοῦ χρόνου, ὑποπτοι ἐγένοντο. Sed et ibi interpretari suspecti, nil vetat; omnia enim suspecta formidamus et cavemus. [“Thom. M. 876. Paus. 334. Plut. Alex. p. 19. 24. Schm., Eur. Phœn. 1216. ad Lucian. 1, 179. Suspicax, Scaliger ad Caton. Distich. p. 320. Brunck. et Porson. ad Hec. 1121. Beck. ibid. Brunck. Antig. 1011. Cum inf., Diod. S. 2, 336. Cum inf. et particip., Schneid. ad Xen. Hier. 229.” Schæf. MSS.] *Ὑπόπτως*, Suspiciose, Suspecte, Thuc. 8, (66.) p. 283. *Ἄλληλοις γάρ ἀπαντεῖς ν. προσήσαν οἱ τοῦ δῆμον.* Ita inter se congregabunt, ut suspectum alter alterum haberet, h. e., A congressibus suspicio non

PARS XXI.

aberat. Et aliquanto ante, Διὰ τὸ ἀλλήλοις ὑπόπτως ἔχειν, Eo quod suspectus alter alteri esset: (68.) p. 284. *Υ. τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος διακείμενος,* Suspectus multitudini. Contra in argumento l. 2. II. *Υ. πρὸς αὐτοὺς διακείμενος,* Suspectos eos habens. E Dem. quoque (381.) *Υ. ἔχω πρὸς σε,* affertur pro Suspectus tibi sum, itemque pro Suspectum te habeo. Rursum Thuc. 6, (53.) p. 214. *Οὐ δοκιμάζοντες τοὺς μηνυτὰς, ἀλλὰ πάντας ν. ἀποδεχόμενοι,* i. e. Suspiciose, Non sine suspicione. Et paulo post, *Ἐφοβεῖτο δεῖ καὶ πάντα ν. ἐλάμβανε,* Suspecta habebat omnia. [“Diod. S. 2, 365. 574. 625. Timaei Lex. 90. Wyttēnb. ad Plut. Mor. 1, 211. 230. Lips.” Schæf. MSS. “Anna C. 56.” Elberling. MSS.] *Ανύποπτος,* Qui suspectus non est, Suspicione vacans, Diog. L. *Ἐπιβούλευστε δ’ ἄν τις καὶ τῶν ἀ.,* Siquidem fieri possit, ut et aliquis eorum, qui tibi suspecti non sunt, insidias struat. Et μηδὲν ἀνυποπτότερος, Non minus suspectus. Quo comparativo et Lysias utitur, teste J. Poll. At Xen. superlativo usus est K. Π. 5, (3, 7.) p. 75. *Ανυποπτότατος ἀν εἴη.* Et τὸ ἀ. Suspectum non esse, Suspicione omni vacuum esse, Plut. *Ανυπόπτως,* Sine suspicione, Thuc. 1, (146.) *Παρ’ ἀλλήλους ἐφοίτων ἀκηρύκτως μὲν, ἀ. δ’ οὐ,* Absque caduceo quidem, verum non sine suspicione. *Καθύποπτος,* Suspectus, J. Poll. (2, 57.) ex Aristoph. [falsa lect. pro καχύπτος.] *Καχύποπτος,* Suspiciosus, Su-*spicax,* Qui omnia mali suspecta habet, metuens “ne e quavis re aut quovis sermone mala et in-“ commoda oriantur, ut ille ap. Virg. *Omnia tuta“ timens.* Plato de Rep. 3. (p. 409.) *Ο δέ δεινὸς“ ἔκεινος καὶ κ., ὁ πολλὰ ἥδικηκὼς καὶ πανοῦργος, καὶ“ σοφὸς οἰδόμενος εἴναι,* Aristot. Rhet. 2, (13.) de se-“ num moribus, *Ἐρι δὲ κ. εἰσὶ διὰ τὴν ἀπιστίαν ἀπι-“ στοι δὲ, δι’ ἐμπειρίαν:* plerumque enim senes qua-“ vis de re aut quovis de homine malas concipere “suspiciones solent. || Passive etiam exp. Suspe-“ ctus, et quidem mali, h. e. De quo mala suspicio “est, Plato Phædro (38.) *Φύλακάς τε κ. φυλαττομένῳ“ διὰ παντός.* [Cf. *Καχύποπτος.* Adamant. Phys. 2, 16. “Brunck. Aristoph. 1, 195. (B. 958.) Fr. 279. Heindorf. ad Plat. Phædr. 231.” Schæf. MSS.] *Ταχύποπτος,* Celeriter suspicans, Suspiciosus, Plato, *Ο δὲ δεινὸς ἔκεινος καὶ τ., πολλὰ αὐτὸς ἥδικηκὼς καὶ πανοῦργος.* Utitur et Aristot. in 2 Rhet. de senibus loquens, *Εἰσὶ δὲ ταχύποπτοι διὰ τὴν ἀπιστίαν:* [per-“peram pro *Καχ.*] * “*Ὑποπτιών,* (sic,) Jo. Malal. 2, 242.” Elberling. MSS. * “*Ὑποπτικός,* Potter. ad Clem. 1025. (276.)” Schæf. MSS.] *Ὑποπτεύων,* Suspicor, Xen. Ελλ. 5, (4, 29.) *Ὑπόπτευε μὲν ὧν ἔνεκα ἐφοίτα, οὐ μέντοι ἥρωτα,* Plut. Artax. *Τὴν δὲ αἰτίαν ὑπόπτευεν ἐλέγχειν δὲ καὶ Σητεῖν ἔξαδυνατῶν διὰ τὸ γῆρας,* Herodian. 1, (9, 13.) *Ὑπόπτευον μὲν τὰ λεχθέντα, πιστεύειν δὲ οὐ προσεποιῶντο,* Etsi non de nihilo ea dicta suspicabantur, tamen fidem habere dissimilabant: 5, (7, 1.) *Ὑπόπτεύοντα τοὺς ὄπρατας ἀπαρέσκεσθαι τῷ τοιούτῳ τοινούς βασιλέως βίῳ,* Suspectans militum indignationem. Item Suspectum habeo, 4, (12, 6.) *Αει τε πάντες ὑπόπτευεν ὡς ἐπιβούλευοντας,* Omnes habebat suspectos, metuebatque ne sibi insidiarentur. Pass. *Ὑποπτεύομαι,* Suspicio de me est, In suspicionem veni, Suspectus sum, Thuc. *Ὑπωπτεύθησαν τῷ δήμῳ ἐπιτίθεσθαι,* In suspicionem venerunt, ne in populum grassarentur. Dem. *Ὑποπτεύεται κατέχων,* Suspicantur eum tenere. Sic Xen. Κ. Π. 2, (4, 11.) *Τὰ μὲν τοινυν ὄμοια ποιῶν οὐκ ἀν ὑποπτεύοντο,* Paus. *Ὑπωπτεύετο εὐπορῶν μεγάλων χρημάτων.* Rursum Thuc. 6, (99.) p. 228. *Οὐδὲ ὑπόπτευσθαι μον εἰς τὴν φυγαδικὴν προθυμίαν τὸν λόγον ἀξιῶ,* Nec suspecta haberi ea quæ dicam, s. in suspicionem venire. || Pro Spero quoque capitur, Chrys. *Ὑποπτεύειν μεγάλα τινὰ καὶ θαυμαστὰ περὶ ἡμῶν.* || Oculos humi figo, Despicio in terram, Dejicio oculos, Callim. H. (62.) in Delum, δύω δέ οἱ εἰατο φρουροὶ Γαῖαν ὑποπτεύοντες, Despicienes in terram. [“Thom. M. 674. Diod. S. 1, 256. 434. Wolf. Prolegg. 253. Casaub. ad Athen. 114. Ruhnk. Ep. Cr. 152. ad Xen. Eph. 263. ad Charit. 267. ad Callim. 1. p. 158. ad Herod. 498. *Υ. μὴ,* Xen. K. Α. 2, 3, 13. * *Ὑποπτεύετον,* Heyn. Hom. 7, 6.” Schæf.

Mss. **Υπόπτευτης*, Adamant. Phys. 2, 25. p. 417.] *Υπόπτευτος*, Suspectus, i. q. *ὑπόπτος*: cui sicut opp. *ἀνύποπτος*, sic *Ἀνυπόπτευτος*, illi, Qui suspectus non est, Qui suspectus non habetur: J. Poll. ex Hypereide. *Ἀνθυποπτεύων*, Vicissim suspicor, suspectum habeo. Pass. *Ἀνθυποπτεύομαι*, Vicissim de me suspicio est. Thuc. 3. 'Ο γὰρ διδοὺς φανερῶς τι ἀγαθὸν, ἀνθυποπτεύεται ἀφανῶς πῃ πλέον ἔξειν. [“ Dio Cass. 424.” Wakef. MSS. * Καθυποπτεύων, Aristot. Rhet. Alex. c. 5. * Παρυποπτεύων, Tzetz. Ch. 2, 26. * Προϋποπτεύων, Joseph. B. J. 7, 7, 4. * Συνυποπτεύων, Polyb. 14, 4, 8.]

Nomen ὄψ, et varia ejus comp̄p.

POETICUM est *Ὄψ*, *ὁπὸς*, *ἢ*, *Oculus*. Vel potius in plur. *Ὄπες*, *Oculi*: quod et ipsum tamen extra compositionem infrequens est. Nugatur autem Schol. Aristoph., cum ὄψας exponens τρώγλας, addit hinc oculos appellari ὄψας, quia sc. sunt ἀνοίγματα: quasi vero non extaret verbum, e quo manifestam videmus ejus derivationem. Videtur autem ὄψ factum ex ὄψαι secunda persona passivi præt. || *Ὄψ*, itidem ut *ὄψις*, Aspectus, Vultus, Facies, II. Γ. (158.) *Αἰνῶς* *Ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὄπα ἔσκειν*: quo loquendi genere, atque adeo verbis iisd. usus est et Hesiod. (Ἐργ. 1, 62.) Annotat autem Eust. in illum Homeri I., ὄπα vocari non solum Oculos, sed ὀλην τὴν πρόσοψιν. At *Ὄψ*, *ὁπος*, est Nomen proprium Od. A. [429.] “ Phryn. Ecl. 206. Theocr. Epigr. 6. Huschlk. Anal. 225. Jacobs. Anth. 9, 412. Heyn. Hom. 4, 35. 480. ad Timaei Lex. 91. Herodian. 469. et n. *Eis ὄπα* *ἰδέσθαι*, Heyn. Hom. 7, 32.” Schæf. MSS. *Tous ὄψας*, Plato Cratyllo §. 57. sed Cod. Wolf. τὴν ὄπα exhibet. Est etiam ap. Etym. M. 158, 41. ὄψ, et *οἱ ὄπες*, ap. Aret. “ *Ὀπες*, pro ὄπες, *οἱ*, Lobeck. Phryn. 461.]

De comp̄p. ex ὄψ, *Oculus*.

Compositorum ex ὄψ significante *Oculum* s. Asperatum, quædam a nominativo fiunt, eaque vel in posteriore accentum habent, ut *Εὐώψ*, et *Γλαυκώψ*, et *Λιπαρώψ*: vel in priore, ut *Κύκλωψ*, et *Ἐλίκωψ*, et *Κέρκωψ*: quædam a genitivo, ἐκ τοῦ πλαγιασμοῦ, ήγουν ἐκ τοῦ ὄπος, inquit Eust., quæ terminantur in ης, vel ος: in ης quidem, ut *Γλαυκώπης*, et *Κυνώπης*, et *Εὐώπης*: in ος autem, vel oxytona, vel proparoxytona: oxytona, ut *Εὐώπος*, et *Σκυθρωπός*: proparoxytona, ut *Μελάνωπος*, et *Αἴσωπος*. Hunc autem in descriptione eorum, quæ e voce illa composita sunt, ordinem servabo, ea, quæ ad eand. classem pertinent, serie alphabeticā disponens. Sed et hoc addo, quædam in ὄψ, gen. habere non solum in ὄπος, verum etiam in ὄπος.

Compp. in ὄψ terminata, inter se accēntu tantum differentia.

Γλαυκώψ, *ὁπος*, *ὅ*, *ἢ*, Glaucois oculos habens, s. Cæsios: ut γλαυκῶπες δράκοντες. Vide *Γλαυκώπης*. *Ἐλίκωψ*, Cui oculi volubiles sunt et versatiles, Cui sunt oculi rotundi. Vide T. I. c. 1187. *Εὐώψ*, *ὁπος*, et *οπος*, q. d. *Latioculus*, Latum habens oculum, *Magnum* habens oculum: II. A. (498.) *Εὐρεν δ' εὐρύοπα* *Κρονίδην* ἀτερ ἥμενον ἄλλων, ubi Eust. vocari tradit vel tanquam μεγαλόφθαλμος sit, διὰ τὸ προνοητικόν: vel quia εὐρὺν βλέπομεν διὰ τοῦ ἀέρος, qui est *Ζεύς*: vel quia εὐρεῖαν ὄπα habet, utpote **βροντητικὸς* et *ἐριθρεμέτης*, et *ἐρισμάραγος*. In qua postrema exp. confundit Eust. derivationem ab ὄψ ὄπος, significante Vocem, cum derivatione ab ὄψ ὄπος. Alioqui enim statuendus esset alias nominativus pro hac expositione, sc. *Εὐρώψ*, per ο, ab *Ὄψ*, sc. posito pro ὄψ. Ceterum sequendo illud, quod dicit *εὐρύοπα* vocari Jovem διὰ τὸ προνοητικόν, possumus exponere *Omnia* longe lateque sua providentia perlustrantem et gubernantem. Possimus et sic, Ingentibus oculis omnia lustrantem et speculantem. Sciendum est autem affiri et alium **NOMINATIVUM**, *Εὐρύοπης*, e quo sit *εὐρύπη* ap. Hom. junctum cum *Ζεύς*: Od. Ζ. (235.) στυγερὴν ὁδὸν *εὐρύπη* *Ζεύς* ‘Εφράσαθ. Sed et proprium **NOMEN** *Εὐρώπη* dicitur quasi *εὐρώπη*, ut ex ejusd. Grammatici verbis colligere possumus, quæ in *Βοῶπις* referam. Hoc certe constat,

A vett. magnam vel potius maximam pulcritudinis partem in oculis statuisse; eosque aliquando a colore laudasse, aliquando a magnitudine, et quidem in feminis præsertim: unde esse non solum illud *βοῶπις*, sed etiam *ἐρώπις*, quod est Nomen proprium II. N. (697.) ac significatione respondet τῷ *Εὐρύπιτις*: cuius tamen exemplum non affertur, sicut nec masculini *Εὐρύπης*. Sed et *Εὐρώπη* non sonat aliud quam *ἐρώπις*, s. *εὐρύπις*. Ut tamen quædam nomina propria ad allegoriam transferuntur, sic et ista eorum epitheta, ut jam dictum est de *εὐρύποτος* *Κρονίδου*, et ut dicetur de *βοῶπιδος* *Ἡρας* appellatione. [“ *Εὐρώπη*, Brunck. Soph. 3, 389. ad Dionys. H. 1, 119.

* *Εὐρώπεια*, Valck. Phœn. p. 792. ad Moschum p. 342. * *Εὐρωπήιος*, ad Herod. 542. * *Εὐρωπαῖος*, ad Diod. S. 2, 644. Dionys. H. 1, 7. * *Εὐρώπιος*, Eur. Ion. 1609.” Schæf. MSS.] *Εὐώψ*, *ὁπος*, *ὅ*, *ἢ*, Pulcro habens oculos, Qui est pulcro aspectu, s. pulcra facie. Et generalius, Pulcer. Sed annotat Eust. 1389. *εὐώπες* non necessario dici, qui sunt

B *καλοὶ* vel quæ sunt *καλαὶ τοὺς ὄψας*, sed et qui sunt tales oculis intuentum: ut appareat, inquit, ex hoc loco, *Χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐόφθαλμων τε καὶ σπανίων*. Intelligit enim Eust. eand. esse utriusque nominis rationem, sc. *εὐώπες* et *εὐόφθαλμοι*, ideoque h. l. citat. Idem e Soph. (Ant. 530.) affert, *εὐώπα παρείαν*, i. e. Pulcram aspectu: et alibi e *Lycophr.*, *εὐώπες κόραι*. Ceterum in VV. LL. male scriptum est *Εὐώψ*. [“ Wakef. Ion. 1633.” Schæf. MSS.] “ *Ηνώψ*, Sonorus, Vocalis: Hes. *ἥνοπα, πάν* “ *εὐηχον*, λαμπρὸν, διαφανῆ, *Lucidum*, *Perspicuum*. “ II. Η. (408.) *λίνω καὶ ἥνοπι χαλκῷ* :” [Σ. 349. Od. K. 360. Cf. *Νώροψ*.] *Κέρκωψ*, compositum e *κέρκος*, *Cauda*, et *Ὄψ*, *Oculus*, *Aspectus*, ut dictum est. Vide supra inter comp̄p. e *Κέρκος*, T. 2. c. 147. *Κύκλωψ*, compositum e *κύκλος* significante Orbem, s. *Orbiūlarein* formam, et *Ὄψ* significante *Oculum*. Dicti sunt autem Cyclopes quidam Siciliæ incolæ, quibus vasta et plane gigantea corporis moles erat: ut vele Polyphemi descriptione discimus. *Κύκλωπας* appellatos fuisse testatur Hesiod. Θ. (144.) *οὐνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερῆς ὄφθαλμὸς έεις ἐνέκειτο μετώπῳ*. Sic autem et Theocr. (11, 31.) *Polyphemum* inducit de se hæc dicentem, *Οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ Εξ ὄπος τέταται ποτὶ θώτερον ὡς μία μακρά, Εἰς δ' ὄφθαλμὸς ἔπεστι*. Sed et ap. Virg. dicunt qui excēsarunt hunc Polyphemum, et telo lumen terebramus acuto *Ingens*: quod torva solum sub fronte latebat, Argolici clypei, aut *Phœbeæ lampadis* instar. Homerus tamen unoculum natura fuisse Polyphemum non dicit, ut annotat Eust., qui etiam restringit Hesiōdi dictum ad tres illos Cyclopes, quorum ille ibid. nomina comīmemorat, *Βρόντην*, et *Στερόπην*, et *Ἄργυρην*: quos et perhibet dedisse Jovi tonitru, et fabricatos esse fulmen. Sed plura de his non solum Poëtæ verum etiam Historici comīmemorant, necnon Poëtrum Enarratores, ac præcipue Eust., qui etiam tradit quendam δριμέως ἥτοι γλυκέως usum esse nomine *κύκλωψ* geuere fem. ἐπὶ ὄψεως, dicentem *κύκλωπα κύρην*. Apud eund. Eust. LEGITUR *Συγκύλωπες* pro Cyclopum socii. [Vide p. 5453-4.] *Κύκλωπειος*, *ἢ*, *ἥ*, Cyclopeus, Cyclopicus, Ad Cyclopem pertinens, *Κύκλωπειος βίος*, Cyclopica vita Proverbialiter, pro Vehementer effera ac barbara, quæ neque legibus neque disciplina civili constet, neque religione deorum gubernetur: qualem describit Hom. Od. I. sub persona Polyphemi. Ita quidem Erasmus; sed ego ei nequaquam assentiens, dico *Κύκλωπειος βίος* significare Beatam vitam et minime laboriosam. Ac quamvis eorum feritatem et barbariem Hom. testatam reliquerit, in Proverbio tamen non respici ad eum Hom. I., quibus illam describit, sed ad ista ejusd. Poëtæ verba, quæ eod. habentur I. (108.) de Cyclopibus, *Οὐτέ φυτεύοντιν χερσὶν φυτὸν, οὐτέ ἄροστιν, Ἀλλὰ τὰ γ' ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, Πύροι καὶ κριθαὶ, ηδ' ἄμπελοι, κ. τ. λ.* Pro me autem facit Strabo I. 11. qui de Albanis loquens, postquam dixit, *Ἀλλὰ τάγαθὰ ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύεται, καθάπερ οἱ στρατηγῆσαντές φασι, subiungit Κυκλώπειόν τινα διηγούμενοι βίον*. Mihi tamen videor

C facit Strabo I. 11. qui de Albanis loquens, postquam dixit, *Ἀλλὰ τάγαθὰ ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύεται, καθάπερ οἱ στρατηγῆσαντές φασι, subiungit Κυκλώπειόν τινα διηγούμενοι βίον*. Mihi tamen videor

Κυκλώπειος βίος in alio etiam sensu legisse ap. Maximum Tyrium, aut quempiam alium: sicut et Aristot. dicit κυκλωπικῶς θεμιστεύων παῖδων ἡδ' ἀλόχουν. Proverbialiter ETIAM Κυκλώπειος δωρεά, seu Κυκλώπειον δῶρον, γέρας, ζένιον dicitur, ut in nomine Ζένιον docui, itidemque utendo genitivo loco possessivi nominis, Κύκλωπος δωρεά, etc. proprie de iis, qui in beneficii loco ducunt, quod damnum, quo afficerem quempiam cogitant, in aliud tempus differant. Hujus autem Proverbialis dicti originem declaravi in Ζένιον, T. 2. c. 1125. In VV. LL. habetur et FEM. Κυκλώπεια, ubi afferunt ex Eur. (Herc. F. 15.) Κυκλωπεία πόλις pro Mycenis: necnon ex Epigr. κυκλωπεῖαι τε Μυκῆναι. || Κυκλώπειον, τὸ, Mons Libyæ, si Etym. credimus. Apud Strab. autem legimus Κυκλώπεια quædam σπήλαια habentia labyrinthos, ἐφεξῆς τῇ Ναυπλίᾳ: sed hæc ab aliis Cyclopibus nomen acceperunt. AT VERO Κυκλώπιον cum i solo, ex Aristot. afferunt H. A. 4. pro illo quod albicat in oculo, quod Albuginem oculi quidam dixerunt, ambiens pupillam. [* “Κυκλώπεια, Titulus Odysseæ, Philostr. 248. not. 86.” Kall. MSS.] Κυκλωπὶς, ἴδος, ἡ, Cyclopea, Cyclopicæ: ἑστίαι, Epigr. Κυκλωπικὸς, Cyclopicus, Cyclopes referens, et illis similis aliqua in re. Κυκλωπικῶς, Cyclopice, Cyclopum more, Aristot. Eth. 10. c. ult. Kai ζῆ ἔκαστος ὡς βούλεται, κυκλωπικῶς θεμιστεύων παῖδων ἡδ' ἀλόχουν: sunt autem verba Homeri, ea quæ subjungit Aristot. illi adverbio κυκλωπικῶς. Λιπαρῶψ, ἄπος, ὁ, ἡ, Pinguem faciem habens s. delibutam. Apud Athen. autem (146.) quidam λιπαρῶπα τράπεζαν, i. e. Mensam, vocavit τὴν λιπαράν. Μονῶψ, ἄπος, qui soluta oratione μορόφθαλμος, Unoculus, Eur. (Cycl. 644.) μονῶπα παῖδα γῆς Polypheum appellavit, cui unicum fuisse oculum, dictum fuit in Κύκλωψ: [ibid. 21. ‘Ιν’ οἱ μόνωπες ποντίου παῖδες θεοῦ, Κύκλωπες, οίκοις ἄντρ’ ἔρημ’ ἀνδροκτόνοι.] Μονῶψ pro eod., ut μονῶς pro μόνος, unde accus. Μονῶπα, ap. Άesch. Pr. (803.) p. 49. meæ Ed., τὸν τε μονῶπα στρατὸν Ἀριμασπῶν ἵποβάμον’, οἱ κ. τ. λ. [* Νωπέω, verb. Ionicum, i. q. δυσωπέω, Ion Athenæi 604. ἐνωπήθη. Νερώπται, Hesychio est καταπέληκται, τεταπείνωται. Vide Lobeck. Phryn. 190.] Νυκτάλωψ, Lusciosus, s. Lusciosus: vide Νύξ. Dictum est autem de hac voce νυκτάλωψ et T. 1. c. 158. in Αἰμαλῶψ, [et T. 2. c. 1101.] “Νώροψ, ab aliis exp. “λαμπτὸς, Splendidus: ab aliis ὀξύφωνος, ἐνηχος, “Argutus, Sonorus. Priorem expositionem Plut. “(8, 617. 766.) sequitur, νώροτα exponens διανγῆ “καὶ λαμπτὸν, quoniam quem uno in loco νώροτα “χαλκὸν dicit, alibi αἴθοτα χαλκὸν nominat Hom.” [“Ad II. B. 578. Λ. 16. Wakef. Herc. F. 782. Heyn. Hom. 4, 327. * Πολύνωψ, Jacobs. Anth. 11, 163. Paul. Sil. 67.” Schæf. MSS.] Τυφλῶψ, Cæcus, i. q. τυφλός. Sonat autem ὁ τυφλὸς τοὺς ὄπτας, quæ adjectio supervacanea est: qualis tamen in multis comp. spectatur. [* Φαινώψ, gen. φαίνοπος, Manetho 4, 239. Fem. * Φαινῶπις, 177. * Φίλωψ, i. q. φίλος, Hes. * Φοβερῶψ, Orph. H. 69, 8. 10.]

SCIENDUM EST autem in quibusdam ambiguum esse accentum, e quibus est Αἰμαλῶψ: inventur enim et αἰμαλῶψ, et αἰμάλωψ. Quod autem ad certa compp. attinet, hanc in ωψ terminationem habentia, suis singula locis reperientur.

Compp. terminata in ωπης, quorum feminina desinunt in ωπις.

*Αγανώπης, Qui blandis est oculis, q. d. Qui blandum tuetur, loquendo Poetice. FEM. *Αγανῶπις, de quo T. 1. c. 816. Animadvertisendum est autem multo usitatius esse in hujus terminationis comp., nomen sem. quam masculinum. Βοώπης, Bovinos oculos habens, i. e. Propemodum accedentes ad magnitudinem bovinorum oculorum. Sed afferuntur exempla dntaxat FEM. Βοώπις, quod ap. Hom. frequens est Epith. *Ηρα, Junonis: Il. A. (568.) ἔδδετον δὲ βοώπις πότνια *Ηρη, (551.) Τὸν δ' ἡμελβετ' ἔπειτα βοώπις πότνια *Ηρη. Sonare autem βοώπις i. q.

α μεγαλόφθαλμος, testatur et Plut. (7, 196.) Τῷ μεγάλῳ ποδὶ βοέψ λέγοντιν ὡς βοῶπιν ὁ πουητὴς τὴν μεγαλόφθαλμον, καὶ βονγάιον, τὸν μεγάλανχον. Quoniam autem laudabantur magni oculi, ideo exp. etiam εὐόφθαλμος quæ est pulcris oculis. Possumus autem reddere et Quæ pulcro est aspectu. At vero qui μελαρόφθαλμος exp., nullam hujus suæ expositionis rationem afferunt: cum alioqui laudatos fuisse et nigris oculis a veteribus, notissimum sit. At vero Κλυμένη ab Hom. Il. Γ. (144.) vocatam βοῶπιν tradiderunt quidam non tam διὰ τὸ εὐωπὸν, quam propterea quod τρανέστατα ἐνέβλεψε: utpote μόνη κατανήσαστα τὴν ἐσομένην τῆς Ἐλένης ἀρπαγὴν, στε Ἀλέξανδρος ἡλθεν εἰς Λακεδαίμονα. Idem Gramm. ait hoc epith. βοῶπις esse μυθικῶς quidem in laudem Junonis, διὰ τὸ κατὰ βοῦν μεγαλόφθαλμον: unde esse ETIAM Εὐρώπη, Nomen proprium: at vero consideratam Junonem tanquam aërem, videri ita denominari ἀπὸ τῆς βοῆς, sc. διὰ τοὺς ἀερίους ἥχους. Sed et Hes. βοῶπις exp. etiam μεγαλόφων, Cui magna est vox, Quæ valde est vocalis. In qua exp. confundit derivationem ab ὡψ ὄπτος significante Vocem, cum derivatione ab ὡψ ὄπτος, ut Eust. quoque facere in Εὐρώψ, admonui suo loco. Γλαυκώπης, i. q. γλαυκῶψ, de quo supra, [Eust. Od. A. p. 17, 7.] FEM. Γλαυκῶπις, Cæsios oculos habens, ap. Hom. passim Minervæ Epith., de quo dictum fuit antea, T. 1. c. 858. Εριώπης, i. q. βοῶπης. [Εριώπα et έριώπεα, Maximus 32. 543.] Et FEM. Εριώπης, i. q. βοῶπις: hic enim particula ερι indicat itidem Magnitudinem. Sed transiit Εριώπης et in Nomen proprium, quod habetur Il. N. (697.) et O. (336.) Εὐρώπης, vide in Εὐρώψ. Εὐώπης, i. q. εὐώψ. Afferunt autem ab illo εὐώπης vocativus εὐώπα e Soph. [“Lobeck. Aj. p. 274. Brunck. ad ΟΕd. T. 189.” Schæf. MSS.] FEM. Εὐώπης, Quæ pulcris est oculis, Quæ pulra est aspectu: εὐώπιδα κούρην. [“Lobeck. I. c. Wakef. Ion. 1633. Jacobs. Anth. 9, 113. Toup. Opusc. 2, 68. Brunck. I. c.” Schæf. MSS. * Κοιλώπης, Nicander 'Α. 442. * “Κοιλώπης, ad Timæi Lex. 169.” Schæf. MSS.] “Κοιλώπης, Cava aspectu: “Suidæ βαθεῖα, afferenti ex Epigr. (Anal. 2, 13.) “Ιδρις ἀνὴρ κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσατο πέτρην.” Κυνώπης, Qui caninis oculis est, e quo intelligitur, impudentibus, Qui canino est aspectu. FEM. Κυνῶπης, vide T. 1. c. 520. 521. Λευκώπης, Albus aspectu, Qui intuentum oculis albus appareat. FEM. Λευκῶπης, Alba aspectu. Scio tamen in VV. LL. redi, Habens oculos albos; sed cum mea interpr. consentit exp. quam dat Hes. NOMINI Λευκωπίας: exponens λευκὸς ὄφθηναι. Οξυώπης, vel 'Οξυωπής, Acutus habens oculos, Qui est acuti visus. Eust. illius Οξυώπης exemplum istud afferit, 'Ἐπεὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἦν οξυώπης: quorum verborum Auctorem non nominat; sed is est Athen., aut qui ab eo loquens inducit, (249) ubi de iis, qui διονυσιούλακες vocabantur, scribit, Οὗτοι δὲ προσεποιοῦντο μήτε ὅξεν ὄραγν παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐπεὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἦν οξυώπης, Apud Eund. legitur ille comparativus οξυωπέστερος, (75.) Εἰ δὲ Λυγκεὺς ἐγένετο ὥσπερ ἐγώ, οξυωπέστερος ἀνέγεγόνει παρὰ πολὺ τοῦ ὄμωνύμου. Et Alex. Aphr. Probl. Οἱ οὐδροποτοῦντες οξυωπέστεροι. Superlativus autem ap. Aristot. et Lucian. (2, 768.) dicentes αἰετὸν esse οξυωπέστατον, Acutissimi s. Acerripi visus, Acutissimam habere oculorum aciem. Sed in VV. LL. Οξυωπής dntaxat habetur, et quidem expositum etiam, Visum acuens, Visus aciem excitans; sed absque ullo hujus signif. exemplo, cui tribuuntur ille comp. et superlativus: Eust. contra fecit τοῦ Οξυώπης dntaxat mentionem, eosdem illi ascribens. Habet et J. Poll. οξυωπής. [“Valck. Adoniaz. p. 221. Brunck. ΟΕd. T. 189. Οξυωπέστεροι”, Aristoph. Fr. 242.” Schæf. MSS.] Οξυωπέωψ, Sumi acutis oculis, Est mihi acuta oculorum acies, Acutum cerno, Basil. Hexaem. Περὶ τὴν ρέουσαν ταύτην φύσιν οξυωπούντων, [“Thom. M. 763.” Schæf. MSS. “Synes. 140. Clem. Alex. 113.” Wakef. MSS.] Οξυωπία, Acuta acies oculorum, Acumen oculorum, Acutus visus, Aristot. Probl. 4, 3. Ομοίως ἀμφοτέροις τὰ ὄμματα πρὸς οξυωπίαν βλάπτονται. Οξυωπίας, terminatione

differens ab ὀξύπησι, significatione cum eo convenit. A [* “Περιωπῆς, de Amore, Fabric. Exc. B. Gr. 1. p. 125.” Kall. MSS. Orph. Arg. 14. “Ἐρως, sed Hermann. recepit *Πυρσωπῆς, post Ruhnk. *Πολυωπῆς, Nicander A. 323. 450. *Πολυωπέτις, Maximus 584. αἰγλη.]

“Ἐλλοπῖς, Hesychio εὐόφθαλμος, χαροπῆ, Pulcris s. Cæsiis prædicta oculis. AT Ἐλλοπῶ, Idem exp. “ἀγαθῆν, Bonam.” “Πανωπήσσα, Perspicua, ex Epigr.” [Anal. 1, 165.]

COMPOS. autem in ὡπῇ terminata, sunt fere Nominia propria mulierum, UT Εὐρώπη, quod quomodo exponi possit, dictum fuit supra in Εὐρύνωψ. Adde autem illis, quæ ibi annotavi, hoc quoque, nimirum videri εὐρώπη dictum quasi εὐρυώπη: ET Σινώπη, ITEM Μερώπη ap. Pind.

At COMPP. in ὡπῇ oxytona, duo tantum nunc mihi occurunt, sc. Εὐωπή ET Περιωπή. Est autem ἐνωπή Aspectus, Conspectus: unde est ἐνωπῆ, II. E. (374.) pro In conspectu, Coram, Palam, velut adverbialiter positum, ὡς εἴτι, vel ὡσεὶ τι, ut malo, κακὸν ρέζουσαν ἐνωπῆ: ubi Eust. ait ἐνωπῆ significare τὴν ὄψιν et τὴν ἐν φανερῷ θέαν. Ab Eod. alibi exp. πρόσοψι. “Ἐνωπῆ, Hes. adv. exp. ἐν ὄψει, φανερῶς.” [“Ruhnk. Ep. Cr. 287. Heyn. Hom. 5, 72.” Schæf. MSS.] AT VERO Περιωπή, Locus editus, e quo prospici longe lateque possit: unde exp. Specula. Atque ita utitur et Hom. Od. K. (146.) Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήιον εἰς περιωπήν. Sic II. Ζ. (8.) Αὐτὰρ ἔγων ἐλθὼν τάχα εἰσομαι ἐς περιωπήν. Vide alia supra post Περιόπτομαι: cujus si verbale esse velimus περιωπή, quod tamen duriusculum est, fuerit potius prima signific. illa, quam ap. Thuc. habet, ut sc. significet Ipsam circumspiciendi actionem; sed metaphorice ille usus est. [Sed præter hæc duo comp. legitur *Ἐπωπή, Vultus, Ἀesch. Suppl. 548. ITEM] “Ἐ-” σωπή, Aspectus,” [Opp. ‘A. 4, 358. *Προσωπή, Jacobs. Anth. 11, 143.” Schæf. MSS.]

Compp. in ὡπῶs terminata, partim oxytona, partim proparoxytona.

Αἰσωπός, Ἀσopus, Nomen quidem proprium, sed cuius tamen Eust. tanquam appellativi derivationem afferat: scribens παρὰ τὸ αἴθω αἴσω, significante λάμπω, et παρὰ τὸν ὥτα, dici Αἰσωπός, per antiphrasin. [* “Αἰσωποκοίητος, Huschk. de Archiloch. 207.” Schæf. MSS.] Ab Αἰσωπός autem considerato tanquam Nomine proprio fit ADJ. Αἰσώπειος, Ασopicus: ut Αἰσώπειος μῦθος, Ασopica fabula. Sic Αἰσώπειος φόρτος, quod Proverbialiter dictum docet Eust. [“Burm. ad Phædr. init. Αἰσ. μῦθοι, Burgess. Praef. ad Dawes. p. xvi. Wessel. Obs. 127.” Schæf. MSS.] Αἱμφισωπός, δὲ, ή, Undique conspicuus, patens: * περιωπός, περίβλεπτος, Hes. Etym. ‘Αντωπός, Adversis oculis intuens, Oculos adversos tenens in aliquid, ἀντίος τοῖς ὅμμασιν, Hes.: Nonn. (Jo. 244, 7.) ἔδρακεν ἔνδοθι τύμβον ‘Αντωποῖς βλεφάροισι κενήριον. Exp. etiam λαμπτὸς ab Hes. A Suida autem ἀντωπὸν exp. Coram, E regione, Ex adverso: in hoc Agathiae loco, Νῦν δὲ ἀντωπὸν ἡρέμα εἰς τούτων ὑποχαζόμενος. [Eur. Iph. A. 584. “Ad Charit. 747. 751. Wakef. Herc. F. 498. Jacobs. Anth. 6, 128. 9, 407. 11, 395. Agathias 57. Pierson. Veris. 52. Koen. ad Greg. Cor. 13.” Schæf. MSS.] Citatur ex eod. Nonno ET ‘Αντωπίς alia inflexione, ut ἀλμη, [75, 26. sed ibi legitur ἀντώπιδος ἀλμης, et in Dionys. 6, 76. ἀντώπιδι Μήνη: nominat. igitur est *‘Αντώπις, ιδος, ή, cujus masc. est *‘Αντώπη s. *‘Αντώπης, Manetho 4, 166. 336. “Ad Charit. 748. 751.” Schæf. MSS.] ‘Αντώπιος: quemadmodum (Nonn. Jo. 148, 4.) ἀντώπιος ἀστρων, pro Obtusus astra: et ex Eod. ἀντώπιον ὅμμα, pro Adversus oculus. [“Wakef. S. Cr. 3, 73.” Schæf. MSS.] Habebis autem paulo post et alia in ὡπῶs derivata. ‘Αντωπέω, Obtueor, Contra intueor, Dionys. de Cæl. Hier. Kai γάρ οὐδὲ ταῖς *ἡλιοτεύκτοις αὐγαῖς ἀντωπεῖν ἀκίνδυνον. [“Biogr. Platon. in Bibl. der Alten Liter. 5, 6.” Boiss. MSS. “Ad Charit. 748. Wakef. S. Cr. 4, 143. Lobeck. Aj. p. 238.” Schæf. MSS. *“Αντωπία, Obtutus, Method. 107.” Kall. MSS. *“Αωπός, Apollon. Lex. 481. *Βαρυωπός, unde] “Βαρυωπέω, Visu-

A “sum gravato, i. e. Ἄegre et difficulter cerno, Visu “sum hebetiore et obtuso, i. q. ἀμβλυωπέω, Gen. “48, (10.) de Jacobo sene, Οἱ ὄφθαλμοι δὲ αἰτοῦ “ἐβαρυώπησαν ἀπὸ τοῦ γήρως, καὶ οὐκ ἡδύναντο βλέ- “πειν:” [Ἐβαρυώπησαν, Hesychio ἐβαρύνθησαν, ἀ- σθενεῖς ἐγένοντο οἱ ὄφθαλμοι, Suidæ βαρεῖς ἔσχον τοὺς ὄφθαλμούς.] “Βαρυόπτομαι, in VV. LL. statuitur “thema aor. ἐβαρυώπησαν; sed crasso errore: is “enim est a th. βαρυωπέω.” [Idem error extat in Schleusneri Lex. V. T.] Εἰσωπός, q. d. eis ὥτα, s. ὥπας ἔχων, In oculis s. conspectu aliquid habens, s. Ante conspectum: ut II. O. (653.) Εἰσωποί δὲ ἐγέ- νοντο νεῶν, pro ἐν ὄψει ἔσχον, quas antea habebant κατὰ νώτου. Vide Eust. Affertur autem et ex Apoll. Rh. (2, 751.) Εἰσωποί, ἀνέμοιο νέον λήγοντος, ἔκελσαν, pro Obversi vento. [Arat. 122. sed in v. 72. perpe- ram *Ισωπός.] Εὐρωπός, Latus, potius Aspectu latus, et q. d. Qui oculis intuentium latus appetet, s. amplis: ut εὐρωπὸν σπήλαιον, opp. τῷ στεγωπός: de quo dicetur in Στενός. Ceterum si sequi velimus Eust., εὐρωπὸς dicetur ἀπὸ τοῦ εὐρύνειν τοὺς ὥπας, i.e. πλατύνειν, sicut στενωπὸς versa vice ἀπὸ τοῦ στενοῦ. || Ab Hes. εὐρωπὸν exp. non solum πλατὺ, sed et σκοτεινὸν, Tenebris. Affertur autem ex Eur. (Iph. T. 626.) χάσμα εὐρωπὸν, cui l. fortassis con- venire hæc signif. possit. Εὐωπός, i. q. εὐωψ supra; sed ille nominativus usitatior est hoc. [“Wakef. Ion. 1633. Toup. Opusc. 2, 68.” Schæf. MSS. Piscis genūs, Opp. ‘A. 1, 256. “Ἀλλοι δὲ εὐωπούς τε καὶ αὐλαπούς καλέονται. *Κακωπός, unde *Κακωπίη, Apollon. Lex. 387.] “Κατωπός, i. q. κατηφῆς s. κατώ- “βλεψ, Qui oculos dejicit et in terram defigit, Qui “vultu εἰ μεροεστι dejecto, Hippiatr. Κατωπός δὲ “γίνεται καὶ λελυπημένος. Alibi, Ὁφθαλμούς ἔχοντας “ὑποδεικότας καὶ κατωπούς.” “Κατωπία, Οὐρος “dejicio, Vultum demitto, Aristotel. H. A. 8, (24.) “Τό, τε νυμφιάν καλούμενον, ἐν φ συμβαίνει κατέχε- “σθαι ὅταν αὐλῆ τις, καὶ κατωπίαν: pro quo paulo “post dicit κατηφεῖν, Demisso vultu μερεῖ. Hes. “quoque κατωπιάσαι exp. κατηφῆσαι.” [Quint. Sm. 3, 133.] “Κοιλωπός, Cavus, affertur ex Eur. [Iph. T. 263. *Μεγαλωπός, Opp. K. 2, 177.] Μελά- νωπος, Nomen proprium: quod et ipsum tamen ab ὥψ deducitur. Sed pro appellativo existimo potius SCR. Μελανωπός, quam Μελάνωπος. Fuerit autem Μελανωπός, Niger aspectu, Qui intuentium oculis niger appetet, [Marc. Sid. 64.] Ead. enim expositi- onis forma utendum censeo in hoc nomine, qua usus sum in Αενκώπης: pro quo etiam non dubito, quin fuerit DICTUM Λευκωπός, sicut Μελανωπός. [Μο- νωπός, Unoculus, Callim. Fr. 76. sed ibi editum est μόνωπος.] “Νεωπός, Qui juvenili facie est, Juvenis, “Hes.” “Οξυωπός, Cui sunt acuti oculi, i. q. ὀξυώπη supra, sed minus usitatum. “Πολύωπον, Hesychio “πολυόμματον, Multoculum: item πολλὰ ὥπας ἔχον, “Multā habens foramina: quod et πολύοπον. Apud “Hom. oxytonas, Od. X. (386.) ποληῆς ἐκτοσθεθα- “λάσσης Δικτύων ἐξέρουσαν πολυωπό, Schol. πολλὰ “τρύπας ἔχοντι, Multa habenti foramina:” [“Planud. Ovid. Met. 7, 87. λίνα.” Boiss. MSS. *“Πυρω- πός, Flavus, Marcell. Sidet. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 19.” Kall. MSS. *Σκολιωπός, Manetho 4, 78. *Φο- βερωπός, Orph. Fr. 8, 8.] AT Μέτωπον et Πρόσωπον cum suo comitatu vide infra.

Compp. in ὡπιον vel ὡπιοs terminata.

Ἐνωπίον ET Κατενώπιον, Adverbia, In conspectu, Coram, Plut. Probl. Rom. Kai τὸ ἐν ὑπαιθρῷ, μά- λιστά πως εἶναι δοκεῖ τοῦ Διὸς ἐνωπίον. Apud Paul. Apostolum frequens est hujus adverbii usus, et qui- dem additum habentis gen.: ut ἐνώπιον ἀνθρώπων, τοῦ Θεοῦ, Coram hominibus, Deo. Sic ἐνώπιον πά- των, Coram omnibus, In conspectu omnium. Et ap. Jo. ‘Ε. τῶν μαθητῶν ἀντοῦ. Item Κατενώπιον ap. Paulum, pro eod. (2 Cor. 2, 17.) κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, Coram Deo, In conspectu Dei. At HOM. Κατενώπια, sēu Κατένωπα dixit, syncope facta, ut quidam Gramm. putarunt, e κατενώπια, pro In faciem, Il. O. (320.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κατενώπια ιδῶν Δαναῶν ταχυπάλων, ubi Cam. Contra illos versis oculis. Sed quidam volue- runt hic ἐνωπά esse pro ἐνωπήν, per metaplasnum:

quod si quis admittat, ei fuerit SCR. κατ' ἐνῶπα: ut sc. sit pro κατ' ἐνωπήν. Suid. κατεγώπα εἰρ. eis πρότιπον, respiciens ad istum Hom. l., ut opinor, Hes. κατεναντίον, et κατ' ὄψιν: at Auctor brevium Scholiorum, κατ' * ἔνοψιν. Affertur autem et ADJ. Ἐνώπιος, pro In conspectu positus, Ex adverso positus, Adversus, ex LXX.: Exod. 23, Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνώπιος, pro eo quod vulgo, Locutus est Dominus Moysi facie ad faciem: ut dicimus, Ils ont parlé face à face. Eust. ἐνώπιος ab ἐνωπῇ formari ait, sed quomodo eand. formationem ceteris eod. alioqui modo terminatis dare potest? [“Toup. Append. in Theocr. p. 17. coll. 16. Theocr. 22, 152. Musgr. Andr. 959.” Schæf. MSS.] || Utitur porro Hom. voce Ἐνώπια, ut nomine substantivo, in signif., cujus exempla ex eo duntaxat afferuntur, sc. pro Parietibus domus qui sunt e regione januæ, vel potius ad utrumque ejus latus, quod prætereuntium oculis expositi sint. Od. X. (121.) Τόξον μέν πρὸς σταθμὸν ἐνσταθέος μεγάρου Ἐκλινεν ἐστάμεναι πρὸς ἐνώπια παμφανώντα, ubi Eust. ait esse τοὺς ἐκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους. Usus est idem Poeta et Il. Θ. (435.) “Ἀρματὰ δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανώντα, ubi paries interpretantur, inquit Cam., vicinos ostio, qui hoc aperto resplendescant, admisso lumine. Vide plura ap. Eust. de his ll., quibus non eand. omnino expositionem tribuit: vide præterea et Hes. [“Heyn. Hom. 5, 491. 6, 415. ad Dionys. H. 2, 672. Toup. Opusc. 2, 48. Valck. Hipp. p. 204 Oculi, Musgr. ad Phœn. p. 221.” Schæf. MSS.] J. Poll. autem ē Tragœdia annotat ΕΤΙΑΜ Προνώπια ΕΤ Ἀνώπια, pro iis quæ ante ostia, et pro iis quæ supra ostia essent, ut scribit Cam.: Pollucis autem verba sunt, postquam dixit Ἐνώπια παμφανώντα esse Homero τὰ ἐντὸς τῶν θυρῶν, Οἱ δὲ τραγῳδοὶ Προνώπια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν καὶ Ἀνώπια, τὰ ἀνώ' ἀπὸ τῶν ὑπῶν. Hes. προνώπια esse ait τὰ ἐμπροσθεν τῶν πυλῶν, ut ἐνώπια sunt τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. Idem προνώπιον exp. τὸ προκείμενον, οἶον πρόθυρον. Quidam interpr. Ἀνώπιον, Locus editior et a conspectu semotus. Ad alteram autem vocem quod attinet, in ea fit syncope; dicitur enim Προνώπιον pro Προενώπιον, ut testatur Eust. quoque [Il. A. p. 82, 35=62, 14. B. p. 312, 14=236, 14.] qui etiam exp. πρόσχημα ap. Eur. (Hipp. 374.) χώρας Πελοπίας προνώπιον. In VV. LL. scribitur προνώπιον esse Quicquid ad fores primum occurrit, ut Vestibulum. Cam. ap. Eur. Hipp. προνώπιον ait exponi πρόθυρον, Vestibulum: in Bacchis ΑΥΤΕΜ (639.) προνώπιον significare Foris obversans. [“Προνώπιος, ad Dionys. H. 2, 672. Heyn. Hom. 6, 415. Musgr. Andr. 959. Valck. Hipp. p. 204. Προνώπιον, ibid. Musgr. ad v. 374. ad Charit. 250. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 81. ad Dionys. H. l. c. * Προνώπειον, ad Charit. l. c.” Schæf. MSS.] ΑΤ VERO Προνώπης ap. Eur. uno quidem in loco exp. a Schol. ἔξωθεν τοῦ * προνωπείου θαλάμου, Alc. (85.) ‘Ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἰχεν κόρον, Στείχει προνωπής, ἐκτεσούσα δεμνιών: in altero autem l., qui est in Andr. (729.) ‘Ἄγαν προνωπής εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρη, exp. εὐκατάφορος, et ἔτοιμος, et πρόχειρος: item εὐχερῆς et προτετής. Quinetiam significari illa voce dicitur ὁ εἰς τοῦμπροσθεν φερόμενος ἀναιδῆς. Cam. autem ita, Προνωπής in Alc., quæ jam ad lucem amittendam tenderet; nam et Νῷψ, ut interpretantur, Debilem et deficientem, lumine sc., significat: sed Proclivitatem s. Pronitatem vocabulum notat: ut in Andr., ‘Αγαν προνωπής etc. [“Wakef. Alc. 141. 184. Trach. 976. S. Cr. 2, 71.” Schæf. MSS. Esch. Ag. 242.] “Προνώπως, * προτεταμένως, Hes. Cui “subjungit, προνενεκώς, προπετής, ἔτοιμος, πρόχειρος, “Propendens, Præceps, Promtus, Paratus: quæ “exp. convenienter potius nomini προνωπής s. προ- “νώπιος: unde προνώπιον exp. et * προεκκείμενον, “Propendens, Promtum et cuius expositum.” “Πρό- “πων, Hesychio εὐκρατή, εὐφρημα: item πρόχειρα, “ἔτοιμα, ἀνεμπόδιστα.” [Leg. Πρόνωπα.] Ut autem ad Ενώπιον revertar, sciendum est ejus signif. sequi et ADVERB. Ενωπιδίως, SIVE Ενωπαδίως: utraque enim scriptura extat ap. Hom. Od. (Ψ. 94.) “Οψει δ'

ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν, “Αλλοτε δ' ἀγγώσσασκε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα, ubi Eust. quoque utramque scripturam agnoscens, ait ἐνωπαδίως fieri ex ἐνῶπα, unde esse κατενῶπα in Iliade. Exp. autem κατ' ὄψιν: addens sensum esse, ἄλλοτε μὲν περιεργότερον * ἐντραγίζουσα καὶ κατασκοποῦσα ἐπεγίνωσκεν, ἄλλοτε δὲ ἡγγόει: sed cum habeamus ὄψει in eod. Hom. versu, dure videtur ἐνωπιδίως exponi κατ' ὄψιν. Bud. ita, Cum ad vultum oculos intenderet, clare cernebat Ulyssem esse. Exp. certe ἐνωπιδίως adverbio ἐναργῶς, item ἀντικρυς, ab Auctore brevium Scholl. Itidemque ap. Hes. LEGITUR Ἐνωπῶς expositum ἐμφανῶς: quod Ἐνωπῶς aliquis forsitan pro illo Ἐνωπιδίως scriptum esse suspicetur, s. Ἐνωπαδίως. [* ‘Ἐνωπαδὸν, Quint. Sm. 2, 84. cf. Schol. Apoll. Rh. 4, 720. 1415. 1507. * ‘Ἐνωπαδὸν, Quint. Sm. 2, 84. cf. Schol. Apoll. Rh. 4, 720.] “Ἐνωπίως, Suidæ ἐμπροσθεν, In conspectu, Ante.” [* ‘Ἀντενώπιος, Const. Manass. Chron. p. 76. 77.” Boiss. MSS.] “Προενώπια, ΕΤ Προενώπια, Hesychio “ἐμπροσθεν, Ante oculos.” [* ‘Ἐνωπίς, i. q. θεράπαινα, Etym. M.]

B ‘Ἐνώπιος, Extra conspectum positus, A conspectu remotus, s. Ab oculis, Eur. Suppl. (1038.) η δόμων ἐξώπιος Βέβηκε πηδήσασα: Alc. (549.) ‘Ηγοῦ σὺ, τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους ξενῶντας οἴξας. [“Brunck. Aristoph. 1, 131. Kuster. 223. Wakef. Alc. 557. Aristoph. Lys. Argum. Musgr. Andr. 959.” Schæf. MSS.]

Metáπιον vide infra post Μέτωπον.

C Παρώπιον, τὸ, Quod oculis circumponitur. Sed peculiariter Quod oculis equorum circumponitur. Παρώπια, inquit Cam., Objecta quædam ob oculos equorum, ἀνθήλια a quibusdam vocata. Hæc ille: recte ap. J. Poll., unde hæc sumsit, LEGENS ‘Ανθήλια, ΝΟΝ κανθήλια: cum illam scripturam et Hes. comprobet. Dicit autem J. Poll. fuisse τὰ παρὰ τοὺς ὄπας τῶν ἵππων προβλήματα. Quidam autem exp. Coria quæ ambunt oculos equorum: necnon una voce Ocularia equorum. Existimantur autem eadem fuisse VOCATA ‘Ανθήλια, quod adversus solem equorum oculos defenderent; eodem modo quidam ἀνθήλια Diosc. appellasse tradunt Partes quasdam herbarum, florem a solis injuria munientes; idque Interpretes non intellexisse qui verterint Flosculum. [“Παρώπιον, Lobeck. Aj. p. 346.” Schæf. MSS.]

D “Παρώπαλα, Hes. e Libro περὶ Ἰπποτροφίας affert, “pro τὰ περὶ τοῖς ὄφθαλμοῖς. Forsan παρώπανα scr., “et παρὰ περὶ τοῖς, ut eadem sint quæ παρώπια, h. e. “τὰ τοῖς τῶν ἵππων ὄφθαλμοῖς παρατιθέμενα δέρματα: “intellige autem equorum pavidorum, qui subitis “visis exterrentur.” “Παρώπανος, Eid. est ἐμβρόνυ- “τηρος, Attonitus.” Παρώπιαι, Oculorum minores anguli, qui ad tempora spectant: ut et oppositi, qui sc. ad nares sunt, ραντῆρες vocantur. Gorr. Vide J. Poll. [2, 71. Vide Παρωπία.] Παρωπίς, itident pro Eo quod oculis s. faciei circumponitur: Παρωπίς, inquit J. Poll. (2, 53.) η καλούμενη τῶν γυναιών προσωπίς: ubi hoc NOMEN Προσωπίς sunt qui pro eo accipi putent, quod vulgo appellatur Cachenez. At Cam. παρωπίδα, inquit, J. Poll. quasi Personam quandam muliebrem esse ait. ‘Υπώπιον, τὸ, q. d. Suboculare, Quod subjacet oculis. ‘Υπώπια, inquit Cam., Ossa juxta nasum, subjecta oculis. Apud Hom. tamen Il. M. (463.) Νυκτὶ θοῆ ἀτάλαντος ὑπώπια, exp. simpliciter τὰ ὑπὸ τοὺς ὄφθαλμοὺς μέρη, et πρόσωψις. ‘Υπώπιον, Sugillatio sub oculo: Species ecchymomatis. Fit autem e plaga sanguine sub oculum effuso. J. Poll. definit τὰ ὑπὸ τοὺς ὄπας τῶν πληγῶν ἱχνη, Quæ sub oculis apparent plagarum vestigia. In VV. LL. ὑπώπια, Sugillata, Partes circa oculos percussionibus contusæ et lividæ. Sed in seqq. exemplis videmus esse Ictus quos quis accipit, cum contunditur et sugillatur. Aristoph. Σφ. (1386.) Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια. Diog. L. Menedemo, ‘Ἐν δὲ ταῖς Σητήσειν οὕτω μάχιμος ήν ωσθὲ ὑπώπια φέρων ἀπῆται. Verum ὑπώπια interdum dicuntur generalius de Qualibet parte corporis sugillata s. contusa plagiis, Schol. Aristoph. (A. 551.) Suid. || ‘Υπώπια, Calli qui oriuntur in manibus eorum qui assidui sunt in opere, Suid. || ‘Υπώπιον, Thapsia,

Diosc. (4, 157.) fortasse quod sugillationibus et contusionibus medeatur. [“ Phryn. Ecl. 236. Heyn. Hom. 6, 353. Herodian. 469, et n. Toup. in Schol. Theocr. p. 211. (2, 88. ubi olim *Ἐπώπια.)”] Schæf. MSS. Hippocr. Intern. Affect. c. 13. Athen. 97. 424. Dio Cass. 79. p. 913. Philemon Lex. p. 105. *Ὑπώπιος, Gl. Lucidus.] Apud HES. Υπωπίς pro Thapsia itidem. Υπωπιάσω, Sugillo eam faciei partem quæ est sub oculis, vel faciem. Aut generalius etiam, Sugillo aliquam corporis partem, et plagiis contundo: ut solebant et pugiles pugnis et cæstibus. Diog. L. Νικοδόμου ἔξερεθίσας τὸν κιθαρῳδὸν ὑπωπιάσθη, Sugillatus est in facie, Bud. Item metaph. ap. Aristoph. Eip. (541.) civitates dicuntur ὑπωπασμέναι, Bello male acceptæ, et vexatæ, atque adeo afflictæ, in quibus cladium vestigia tanquam plagarum appareant. Paul. quoque metaphorice dixit se ὑπωπιάσειν et δουλαγωγεῖν suum corpus, 1 ad Cor. 9, (27.) pro Domare et subigere reluctantis, quasi contundendo validis ictibus. Sed ibi legitur etiam ὑπωπιάσω, necnon ὑποπιέσω. || Υπωπιάσειν, Obtundere aures alicujus, Luc. 18, 5. Ινα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάσῃ με. [“ Phryn. Ecl. 206. Brunc. Aristoph. 1, 34. Wakef. S. Cr. 5, 121. T. H. ad Pluton p. 403. ad Lucian. 1, 461. Ruhnk. ad Timæi Lex. 169. De quant., ad Mœr. 71.”] Schæf. MSS.] Υπωπιάσμος, Sugillatio, Contusio alicujus partis corporis, quæ fit ictibus. Et metaphorice, sicut ὑπωπιάσειν in l. quem ē Paulo citavi. Eust. Καὶ σώματος ὑπωπιάσμος μεταφορικῶς ὡς κατὰ σύντηξιν. [“ Boiss. Philostr. 402.”] Schæf. MSS.]

Composita ex ὥψ in ias desinentia.

[* “Αμβλωπίας, i. q. ἀμβλωπός, Suid.” Kall. MSS.] Λευκωπίας vide supra post Λευκώπης. Μετωπίας, qui Latine Fronto, i. e. Qui lata est fronte: vide post Μέτωπον. Οξυωπίας vide post Οξυώπης. Παρωπίας huc fortasse referendum est; nam ab hoc nominativo singulari videtur esse pluralis παρωπίαι ap. J. Poll. Καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν ῥινὴν (κανθοῖ,) ράντηρες καὶ πηγαὶ, ὅτι καὶ ἀπ' αὐτῶν το δάκρυον ἐρχεται· οἱ δὲ ὑπὸ τοὺς κροτάφους, παρωπίαι.

De COMPP. ex οψ priore syllaba futuri ὥψ.

At vero Αοψ pro Cæco, aliaque, de quibus supra, non ab ὥψ, sed potius ab οψ priore syllaba futuri ὥψ existimo derivari: sicut Eust. NOMEN Αιθίοψ esse ait ab αἴθω et ὅπτω ὥψ. Si tamen suspectum non sit ὥψ pro ὥψ, possint et inde deduci.

Compp. in ωπον terminata.

AT VERO Μέτωπον ΑΤΩΝΕΙΣ Πρόσωπον, Substantiva sunt: in quibus hic ponendis ad signif. latius patentem respexi. Est autem Μέτωπον, τὸ, Frons. Sonat autem μέτωπον q. d. Pars faciei quæ est post oculos; perinde est enim ac si diceretur τὸ μέτα τοὺς ὥπας. Nec vero necesse puto credere cum Etym. positam hic esse præp. pro præp., sc. μέτα pro ὑπέρ: et vocari μέτωπον quasi ὑπέρωπον. Eod, enim sensu dicitur τὸ μέτα τοὺς ὥπας quo τὸ ὑπέρ τοὺς ὥπας. Hesiod. Θ. (143.) Μοῦνος δ' ὄφθαλμὸς μέστω ἐπέκειτο μέτωπο, II. O. (101.) ἡ δ' ἔγελασσε Χελεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὄφρὺσι κναέοισιν Ιάνθη, Ψ. (396.) Θρυλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὄφρύσι. Observa autem utrobiique itidem ἐπ' ὄφρύσι post μέτωπον: sed et in aliis ll. eadem verba legisse mihi videor. Utuntur porro hac appellatione et prosæ Scriptt. Lucian. (1, 372.) iu Dialogo Charontis et Mercurii, et aliorum, dicenti Menippo, Βρύλει μικρὸν ἀφέλωμα καὶ τὸν οφρύν; respondet a Mercurio, Μάλιστα ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἔαντον. Habetur autem paulo ante, Ο τὰς ὄφρύν ἐπῆρκάν, cui subjungitur, ὡς ἐπὶ τῶν φροντίδων. Quinetiam ut Contrahere, et contra Remittere s. Laxare frontem dicunt Lat., pro quo et Exporrigere, ita Gr. τὸ μέτωπον ἀνασπᾶν, χαλᾶν: quorum utrumque ap. Aristoph. legitur. Ad illud autem ἀνασπᾶν τὸ μέτωπον pertinet dictum Amphidis Comici ἐν τῷ μέτωπῳ νοῦν ἔχειν, pro σεμνοπροσωπεῖν. || Plin. in Μετωποσκόπος vertit μέτωπον Faciem, ut videbis paulo post. || Μέτωπον τῆς νεὼς, Frons navis, metaphorice vocatur Ejus prora. Vide Μετωπηδὸν, Ἀντιμέτωπος. || De muro quoque μέτωπον Herod. dixit, Cam. || Μέτωπον

A in acie, Frons, ap. Thuc. Xen. et ceteros Historicos, Xen. (Ιππαρχ. 4, 9.) Τὸ μέτωπον μηκύνει τῆς τάξεως, Explicare frontem aciei, et porrige, Bud. Vide et μῆκος φάλαγγος in libello de Vocabulis Rei militaris. Dicitur autem et ἐπὶ μέτωπον ἴεραι de agmine quod exporrecta fronte incedit. Itidem ἐπὶ μέτωπον ἄγειν. Item ἐν μέτωπῳ παρατάξασθαι, Xen. Ελλ. 2, (1, 14.) Παρετάξαντο ἐν μέτωπῳ ὡς ἐς ναυμαχίαν. || Μέτωπα dixit Gaza, in interpretatione libri Cic. de Sen., in vitibus, pro Articulis unde oculi exeunt: i. e. Gemma, ut annotat Bud. afferens hæc illius verba, Ποπερ ὑπὸ μέτωπα τῶν κληματῶν ἀνέψηεν ὡς καλούμενος ὄφθαλμός. || Μέτωπον, de Contignationibus asserum, in VV. LL. sine Auctore et exemplo. [“ Markl. Iph. p. 19. Musgr. Ion. 188. Cycl. 226. Jacobs. Anth. 9, 101. 114. 12, 81. Heyn. Hom. 5, 185. 7, 150. Ruhnk. Ep. Cr. 74. Herod. 697. Metaphor., Rittersh. ad Oppian. p. 169. De loco, Boiss. Philostr. 621. De exercitu, Coray Theophr. 320. Conf. c. πρόσωπον, Jacobs. Anth. 11, 124. Plur., 9, 249. Τὸ μ. κόπτειν, ad Charit. 347. ἐπὶ μέτωπον, 627. Heraclid. Sinop. Ep. 1. Plur., Jacobs. Anth. 9, 249.”] Schæf. MSS. II. Π. 70. κόρυθος.] Μετωποσκόπος, Frontis inspector. Uno verbo, Frontispex; nec enim dubitariim hoc composito uti, cum similia extent in Lingua Latina. Plin. tamen usus est Gr. vocabulo, et quidem ipsum interpretans, 35, 11. ubi scribit de Apelle, Imagines adeo similitudinis indiscretæ pinxit, ut incredibile dictu Apion Gramm. scriptum reliquerit, quandam e facie hominum addivinantem, quos μετωποσκόπους vocant, ex iis dixisse aut futuræ mortis aprimos, aut præteritæ. Animadverte autem hic Plin. μέτωπον vertisse non Frontem, sed Faciem: tanquam sc. pars in hoc nomine μετωποσκόπος ponatur pro toto. In VV. LL. exp., Qui hominis ingenium dijudicat e fronte, indeque futura auguratur. Habetur autem Metoposcopus et ap. Suet. Vespasiano: Quo quidem tempore ajunt metoposcopum, a Narciso Claudi liberto adhibitum ut Britannicum inspicret, constantissime affirmasse, illum quidem nullo modo, ceterum Titum, qui tunc prope astabat, utique imperaturum. [“ Clem. Alex. 261.”] Wakef. MSS. * Μετωποσφρων, Porson. Præf. ad Hec. p. xxxix.] Ἀντιμέτωπος, ὁ, ἡ, Oppositam frontem habens, Xen. (Ιππαρχ. 3, 11.) de decursu militari i. e. περὶ ἀντιμετωπίσας loquens, Ταύτης γὰρ τῆς θέας τό, τε ἀντιμετωπούς προσελάνειν ἀλλήλοις, γοργὸν, τό, τε διελάσαγρας κ.τ.λ. Itemi naves ἀντιμέτωποι, Quarum frontes inter se sunt oppositæ. Et ἀντιμέτωπος, Suarum navium frontes aliis oppositas habens. Xen. Ελλ. 4, (3, 11.) Ἄλλ' ἀντιμέτωπος συνέρραξε τοῖς πολεμίοις, Aciem obvertit Thebanis, Cam. Dicitur autem μέτωπον metaphorice de navibus, ut Frons a Latinis: de qua signif. admonui et supra. [“ Planud. Ovid. Met. 15, 162.”] Boiss. MSS. * Διμέτωπος, Bifrons. At “δ. παρασκευὴ ex Appiano (2, 755.) affert Bud. pro “Anceps munitio. Ubi metaph. est: de qua vide “iu Μέτωπον.” [* “Ἐπιμέτωπος, Const. Manass. Chron. p. 97.”] Boiss. MSS. Εὐρυμέτωπος, Latam frontem habens, Hesiod. Θ. (291.) ὅτε περ βοῦς ἤλασσεν εὐρυμέτωπος. Sic autem et Lat. quidam Poeta dixit de bove Spatiosa cornua fronte, ad hoc epith., ut suspicor, alludens. Sed homo quoque dicitur εὐρυμέτωπος, qui alio nomine μετωπίας. J. Poll. Εὐρυμέτωπος, ὁ καὶ μετωπίας, ὡς Ἀλκιβιάδης. Est autem εὐρυμέτωπος, Jovis etiam epith. Ισομέτωπος, Parem frontem habens, de acie dictum. Appd Xen. Ελλ. 4, (5, 16.) Ισομέτωποι, Εχæquata fronte, Cam. [* “Μεγαλομέτωπος, Etym. M.”] Wakef. MSS. * Πλατυμέτωπος, Άlian. H. A. 12, 19. * “Προμέτωπος, Εροτ. v. Φοξοὶ.” Boiss. MSS. * “Προμέτωπον, Suid. v. Κῆπος.” Dindorf. MSS. * “Προμετώπειος, Const. Manass. Chron. p. 102.” Boiss. MSS. * “Προμετώπιος, Anna C. 232. 275. 393.” Elberling. MSS. * Ταυρομέτωπος, Orph. H. 44, 1, * “Ὑπερμέτωπος, Etym. M. 212. Suid. v. Βρέγμα.” Boiss. MSS. Μετωπηδὸν, adv. Adversa fronte, Adversis frontibus. Quidam vero et Adversis rostris, pro eod., ut Thuc. 2, (90.) ‘Απὸ σημείου ἐνὸς ἀφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς, μετωπῆδὸν ἔπλεον, Adversa fronte navigabant. Ubi Schol.

scribit μετωπῆδον πλέειν, esse κατ' εὐθεῖαν πλέειν, A quod prora vocetur μέτωπον: fuerit igitur μετωπῆδον ἔπλεον, Proras obvertebant hostibus. Vulgo autem redditur, Naves dirigebant, propter illam exp. Scholiastæ, dicentis esse κατ' εὐθεῖαν ἔπλεον. Affertur autem in VV. LL. et ex Herod. (7, 100.) M. τρέψαντες, pro In frontem dirigentes. Sed suspicor ser. στρέψαντες, et dici μετωπῆδον στρέψαντες, ut a Thuc. Ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς μετωπῆδον ἔπλεον. Quid si vero dicamus μετωπῆδον in illo quoque Thuc. I. cum ἐπιστρέψαντες jungi? Ceterum legitur et κατὰ μέτωπον pro μετωπῆδον. Itidem autem frontes navibus tribuit Virg., junctisque feruntur Frontibus. [“ Ad Charit. 627. ad Herod. 549.” Schæf. MSS. * Μετωπᾶδον, Opp. K. 2, 65. Nonn. D. 5, 65. Plut. 10, 30.] Μετωπᾶς, δὲ, Fronto, Cui frons est lata, ut dicitur fuisse Alcibiadi. Vide Εύρυμέτωπος. [J. Poll. 2, 43.] Μετώπιον, τὸ, i. q. μέτωπον, Frons, μεσόφρουν: utriusque significationis meminit et J. Poll., i. e. Interstitium inter supercilia. Utroque enim modo exp. II. Λ. (95.) Τὸν δὲ ιθὺς μεμάτη μετώπιον ὅξει δουρὶ Νύξ, οὐδὲ στεφάνῃ, κ. τ. λ. Sic et Π. (739.) βάλε δ' Ἐκτόρος ἡμιοχῆα Κεβρίνην νόθον νιὸν ἀγακλησ Πριάμοι, Ἰππων ἦντι ἔχοντα, μετώπιον ὅξει λᾶς: quibus subjugxit, Ἀρμοτέρας δ' ὄφρυς σύνελεν λίθος. Vult autem Eust., μετώπιον, si accipiatur pro μέτωπον, esse dictum ead. forma qua ἐνώπιον: vel esse derivatum a μέτωπον, sicut ἵχνον ab ἵχνος: nequam autem esse dimin. Affertur autem μετώπιον pro μέτωπον et ex Hippocr. de Superfæt. [“ Suid. v. Μέτωπον.” Boiss. MSS. “ Anna C. 328.” Elberling. MSS.] || Μετώπιον a nonnullis dictum fuit Galbanum, Diosc. (1, 71.) Eod. nomine vocatum fuit et Unguenti quoddam genus in Ægypto, quod Hippocr. Αἰγύπτιον μύρον appellavit, ut scribit Gal. Lex. Hippocr. atque sic appellatur propter galbani mistionem. Nam lignum, inquit, in quo galbanum enascitur, μετώπιον vocant. Est igitur μετώπιον tum Arboris, tum Succi ex ea manantis nomen. Hæc Gorr. Annotatur autem ex eod. Diosc. μετώπιον pro Quodam oleo ex amaris nucibus confecto, cui adhibebatur galbanum. [Dicitur et * Νέτωπον, Hippocr. 1227.] At VERO Ὑπερμετώπιον Cam. existimat posse verti Frontale. [A Schneider agnoscitur.] Μετωπῖς, ἴδος, ἢ, Fascia qua devinciebatur frons: Hes. ait esse ἱατρικὸν ἐπίδεσμον, Medicinalem fasciam. [* Μετωπῖδος, Phrynicus Bekkeri p. 52. Lobeck. Phryn. 557. “ Jacobs. Anth. 9, 192. * Μετωπῖδιον, Kuster. Aristoph. 126.” Schæf. MSS. * Μετωπῖδαιος, Hippocr. de Morb. Mul. 663. ἴδρως, est forma perversa; leg. aut *Μετωπῖδαιος, aut *Μετωπῖαιος, qua v. utilitur Gal. de Fasciis 12. p. 476. ἐπίδεσμος, vide Lobeck. Phryn. 557.] Προμετωπῖς, ίΤΕΜ Προμετωπίδιον, Frontis pellis, Herod. 7, (70.) Προμετωπίδια δὲ εἰχον ἐπὶ τῆσι κεφαλῆσι, σύν τε τοῖσι ὡσὶ ἐκδεδαρμένα καὶ τῆσι λοφῖσι. || Προμετωπῖς ΕΤ Προμετωπίδιον appellatur etiam Id quo frontes equorum ornantur, interdum vero aliorum animalium: Frontale Livio et Plinio. Dicitur autem eadem forma qua προστερνίδοις, Pectorale. Athen. 5. Τάῦροι διῆλθον δίσχιλοι, δύμοιοχρώματοι, χρυσόκεφω, προμετωπίδας χρυσᾶς ἔχωντες, καὶ ἀνὰ μέσον στεφάνους, ὄρμους τε καὶ αἰγίδας πρὸ τῶν στηθῶν. At προμετωπίδοις, sicut et προστερνίδοις, iu Xen. habetur, K. Π. 7, (1, 1.) Οἱ δὲ ἶπποι προμετωπίδοις καὶ παραπλευρίδοις χαλκοῖς (ώπλισμένοι ἦσαν). [“ Προμετωπίδιος, Philo de V. C. in Dahlii Chrestom. 237.” Boiss. MSS.]

Alterum COMP. est Πρόσωπον: q. d. Quod est circa oculos, Pars qua est circa oculos, τὸ πρὸς τοὺς ὥψι μέρος, ut μέτωπον esse dixi τὸ μετὰ τοὺς ὥπας. Quod autem habet Aristot. de Part. An. 3. quasi πρόσωθεν ὄπωπον, id longius petitum mihi videtur, ut alia pleraque ap. Eund. quæ ad etymologias spectant. Facies, Vultus, Species oris: aut etiam Os, accipiendo pro Vultu. Potest et Aspectus reddi. Gell. 13, 28. Sicuti quidam faciem esse hominis putant os tantum et oculos et genas, quod Græci πρόσωπον dicunt. J. Poll. Τὸ δὲ ὑπὸ τῷ μετώπῳ, i. e., quod fronti subest, πρόσωπον. Hesiod. Ἐργ. (2, 212.) Αὐτίου εὑκρατέος ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπον. Apud

A Hom. alicubi pluraliter πρόσωπα pro πρόσωπον, cum de uno tantum homine dicitur; sed Eust. de heroë dictum putat magnificentius quiddam sonare. Idem dixit Προσώπασι pro προσώποις, a ΝΟΜΙΝ. Πρόσωπας pro πρόσωπον per metaplasnum. Utuntur hoc nomine πρόσωπον et prosæ Script.: Xen. K. Π. 2, (2, 16.) Ως δὲ εἰδον τὸ πρόσωπον του ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἰσχεῖ: Σ. (3, 10.) Μάλα σεμνῶς ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον: (K. Π. 1, 4, 24.) Πρόσωπον ἡγριωμένον. Thuc. 1. Ἐνὸς μὲν τῶν ἐφόρων τὸ πρόσωπον προσιόντος ὡς εἶδε, γνῶναι ἐφ' φέρει. Cic. ap. Plat. πρόσωπον vertit Os, accipiens sc. hoc vocabulum Os in generaliori signif., p. 38. Cic. Lex. Et ut Lat. In os pro Coram, sic κατὰ πρόσωπον dicunt aliquando Græci, ut ap. Diod. S., Κατὰ πρόσωπον περὶ τῶν ἀναγκαίων κοινολογησόμενος. Synes. Ep. 67. Ois, εἰ καὶ κατὰ πρόσωπον ἴδιᾳ λίαν ἐπιτείμηκα, συγχωρήσει Θεὸς, Objurgavi s. Incepavī faciem, vel In os. Talis est h. l. Pauli Apostoli ad Gal. 2, (11.) Κατὰ πρόσωπον ἀντῷ ἀντέστην. Exp. tameu et Coram omnibus, quod postea dicit ἔμπροσθεν πάντων. Apud Polyb. autem 5. Ἐπεὶ παρήσαν οἱ βασιλεῖς ἀμφότεροι κατὰ πρόσωπον τὰς αὐτῶν τάξεις παρακαλοῦντες, Cam. vertit Postquam fuere in conspectu ambo reges. Apud Eund. 1, (28, 9.) Τῶν μὲν κατὰ πρόσωπον, τῶν δὲ κατὰ νάτου προσπιπτόντων, vertit, Cum alii adversis alii aversis instarent. Illi autem priori Polybiū loco subjugxit hunc Thuc. 1, (106.) Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι γνόντες κατὰ πρόσωπον τε εἰργον τοῖς ὄπλιταις: sed hic κατὰ πρόσωπον redi potius debet A fronte. || Sic autem et in acie pro fronte, i. e. ἀντὶ τοῦ μετώπου, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Καὶ εἴ σοι ἐπὶ φάλαγγος ἄγοντι ἀλλοθέν ποθεν οἱ πολέμοι φανεῖσεν ἢ κατὰ πρόσωπον, ὅπως χρὴ ἀντιπαράγειν: quæ Bud. vertit, Quod si in phalangem composito agmine incidenti, aliunde hostilis acies quam fronde occurrerit, qua ratione obversam aciem expediāt in eos promovere. Sed et navium ut μέτωπα, sic etiam πρόσωπα vocantur Proræ, quod sint earum velut facies. Dictæ vero sunt et παρεταῖ. Eust. || Aliquando vero Frons ea significatione, qua vulgo dicitur Frontispicium, Pind. Ο. 6, (4.) cum dicit cuiuslibet operis πρόσωπον debere esse τηλανγές: ubi redditur et Initium. || At Πρόσωπα θρίων, ap. Theophr. Plin. vertit Ferarum rostra. || Πρόσωπον, Persona: κωμικὸν, τραγικὸν, Persona comicæ, tragica: κωφὸν, Persona muta: quales et ap. Hom., scribente Eust., eum πολλὰ τῶν προσώπων σωπῶντα εἰσάγειν. Lucian. (3, 133.) Τριῶν δὲ ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς δν ἢ διαβολὴ γίγνεται. Atque ut Cic. dicit, Personæ tempora, actiones, ceteraque propter aliquam causam transfrerunt, ita Græce hic dici πρόσωπα annotat Bud. Et εἰσάγειν πρόσωπον, ut in illo Eust. l.: item ὑποθέσθαι πρόσωπόν τινος, Chrys., Ἡρκει μὲν οὖν δικαίου πρόσωπον ὑποθέσθαι κριτοῦ. Quinetiam τοῦτο λέγεται ἀπὸ προσώπου του Θεοῦ, ap. Philon. Hoc dicitur ε persona Dei. || Πρόσωπον, inquit Cam., siguis. et Personam, quemadmodum Lat. dicitur Pacifica persona, Polyb. (5, 107, 3.) Αλλ' ἐξήτουν ἡγεμόνα καὶ πρόσωπον ὡς ἰκανοὶ ὄντες βοηθεῖν αὐτοῖς, Dicis personam requirebaut. Interdum certe πρόσωπον in N. T. refertur ad ea, quæ a Rhetoribus vocantur personæ attributa, et circumstantias, sc. qualitates tum animi, tum corporis, tum etiam rerum externarum ut genus, dignitatem, opes, necnon patriam, sive gentem. Sic Luc. 20, 21. Οἰδαμεν ὅτι ὄρθως λέγεις καὶ διάσκεις, καὶ οὐ λαμβάνεις πρόσωπον: quam signif. retinet et in comp. προσωποληψίᾳ, ut docte annotat Beza: adeo ut cum dicit Paul. ad Rom. 2, (11.) Οὐ γάρ ἐστι προσωποληψίᾳ παρὰ τῷ Θεῷ, quæ sonant ad verbum, Non enim est personarum acceptio ap. Deum, perinde sit ac si diceret, Homines non metitur Deus ē genere, vel patria, ut eos amplectatur vel repudiet. Idem alibi πρόσωπον docet esse Externam speciem, et quam vulgo appellamus Apparentiam. Pertinet autem hæc signif. ad eam, quam mox exponam, qua sc. πρόσωπον pro προσωπεῖον ponitur, Larva, quæ et Persona. Hoc alioqui constat, a Paulo πρόσωπα dici et simpliciter pro ἄνθρωποι, Homines, ut cum Gallice

dicimus, Il n'y a qu'une personne, vel, Il y a plusieurs personnes, 2 ad Cor. 1, 11. Affertur autem et e Phocylide (8.) πρόσωπον pro Homine, ubi dicit, ἀδικῶς μὴ κρίνε πρόσωπον. Sed hic fortasse non itidem simpliciter usurpat. || Persona, i. e. Larva: alio nomine προσωπεῖον. Lucian. uno eodemque in loco utrique signif. eand. tribuit. Ad hanc autem pertinet, uti modo dixi, ea qua ponitur pro Specie externa, quam vulgo Apparentiaū appellare consuevimus. || Πρόσωπα ap. Theologos in Trinitate pro Personis, quæ et Hypostases, Greg. Naz. Orat. eis τὰ Ἐπιφάνια, ιδιότητας et ὑποστάσεις et πρόσωπα idem valere ostendit, scribens, Θεοῦ δὲ ὅταν εἴπω, ἐνὶ φωτὶ περιαστράφθηται καὶ τρισὶ τρισὶ μὲν, κατὰ τὰς ιδιότητας, εἴτ' οὐν ὑποστάσεις, εἴ τινι φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα οὐδὲ γάρ περὶ τῶν ὄνομάτων Συγομαχήσομεν, ἔως ἣν πρὸς τὴν αὐτῆν ἔννοιαν αἱ συλλαβαι φέρωσιν, ἐνὶ δὲ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, εἴτ' οὐν θεύτητος. Hinc autem Θεού τριπρόσωπος, SICUT ET τρισυπόστατος, vocatus fuit, Bud. || Idem vero et e Suida τρία πρόσωπα ψυχῆς dicta fuisse tradit, quæ et ὑποστάσεις et ἄτομα et χαρακτῆρας, sc. ψυχὴν, λόγον, ἀναπνοήν. || Πρόσωπον denique ap. Gramm. Græcos i. q. Persona ap. Lat. [“Phryn. Ecl. 166. Thom. M. 301. 760. ad Charit. 722. Wakef. Ion. 191. Musgr. 188. 634. Cycl. 226. Wakef. Herc. F. 411. Jacobs. Anth. 6, 205. 211. 9, 325. 413. 10, 155. Diod. S. 2, 32. 104. Toup. Emendd. 1, 341. Lennep. ad Phal. 52. Tyrwh. ad Aristot. 139. Brunck. CEd. T. 448. 533. Villoison. ad Long. 8. Valck. Phœn. p. 133. 153. Adoniaz. p. 189. 193. Hipp. p. 181. Lucian. 1, 36. Homo, ad Diod. S. 2, 588. Persona, Toup. Opusc. 1, 225. ad Charit. 389. Mœr. 323. et n. Conf. c. τρόπος, ad Dionys. H. 2, 639. Κατὰ πρόσωπόν τινος, Coram aliquo, Achill. Tat. p. 23. Salm. Κατὰ πρ., Diod. S. 1, 662. 2, 353. Schneid. Anab. 124. Ἐκ τοῦ κατὰ πρ., Dionys. H. 2, 900. Ἐκ πρ., Toup. Opusc. 1, 557. Σὺν προσώπῳ, Plut. Mor. 1, 86. Valck. Diatr. 225. “Ολος, ὀλη πρόσωπον φάνεται, Pierson. Veris. 96. ad Charit. 297. Plur. 380. Leon. Tar. 47. Schneid. Anab. 133. ad Il. Σ. 414.” Schæf. MSS.] Πρόσωπος, masc. genere pro πρόσωπον Platonem Comicum usurpasce testatur ap. Eust. Aristoph. Gramm.: Hesych. autem ΗΛΒΕΤ Προσώπη. “Ποτώπαν, et “Πότωπον, Dores τὸ πρόσωπον dicunt. Eust.” [“Ποτώπη, Facies, Eldik. Suspic. 11.” Schæf. MSS.] Illum vero dat. προσώπασι, cuius ante memini, quidam dixerunt esse ab illo singulari NOMIN. Πρόσωπας. [* “Προσώπατον, Jacobs. Anth. 11, 216. Wakef. S. Cr. 1, 48. ad Od. Σ. 191. Bergler. Præf. II. p. 8. Προσώπασι, Heyn. Hom. 5, 344. 6, 125.” Schæf. MSS. “Tzetz. ad Lycophr. 1182.” Kall. MSS. Buttm. A. Gr. 1, 222. Opp. K. 1, 419. 3, 91. 220. II. H. 212. ubi v. Eust. * Προσωπειδῆς, ὁ, ἡ, Tzetz. Exeg. in II. p. 70, 20.] Προσωπολήπτης, q. d. Qui personas acceptat, pro Qui personarum habet rationem, et inter eas discriminem aliquod statuit, Act. 10, (34.) Οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός. Προσωπολήπτεω, Personarum rationem habeo, Personas respicio, Epist. Jacobi 2, (9.) Εἰ δὲ προσωποληπτεῖτε, ἀμαρτίαν ἐργάζεσθε. Προσωποληψία, Respectus personæ: cum sc. magis huic favemus quam illis non ob ipsius rei, sed personæ discrimen, ad Ephes. 6, (9.) Προσωποληψία οὐκ ἔστι παρ' αὐτῷ. Quid autem hic significet πρόσωπον, dixi supra, cum hujus nominis significations percenserem. [Προσωποληψία, Gl. Personarum acceptio. * Προσωποληπτος, unde * “Απροσωποληπτος, Symeon Magister ap. Allat. Diatr. de Symeon. 134. Herodian. Epimer. 188. 269. Schol. Pind. 'O. 3, 19. 34. Lex. Bekk.” Boiss. MSS. Man. Philes 11, 52. p. 320. Suid. 1, 59. “Τὸ ἀπρ., Αequitas, personas non respiciens, Chrys. in Gen. Or. 23. T. 1. p. 165, 8. “Ινα μάθης τὸ ἀπρ. τοῦ Θεοῦ.” Seager. MSS.] ‘Απροσωπολήπτως, Citra personarum respectum, 1 Petri 1, (17.) Τὸν ἀ. κρίνοντα. “In “VV. LL. affertur et ‘Απροσωπολήπτης, pro Re-“spectu personarum carens; sed nullo nec exemplo “nec auctoritate probatur.” Προσωποποίης, Qui personas s. larvas fabricatur, J. Poll. 2. ‘Η δὲ νέα κωμαδία καὶ προσωποποίην εἴρηκεν, ὃν ἡ ἀρχαία σκευο-

ποίὸν ἔκάλει. Itemque 4, 18. Σκευοποίης δὲ ὁ προσωποποίης. Ατ Προσωποποία, Personarum confictio, Figura est oratoria, quam Cic. appellat Personarum fictam inductionem, de Orat. 3. Morum ac vitæ imitatio, vel in personis, vel sine illis, magnum quodam habens ornamentum orationis et aptum ad animos conciliando vel maxime, sæpe autem etiam ad commovendos, personarum ficta inductio, vel gravissimum lumen augendi. Quint. 9, 2. Illa adhuc audaciora et majorum, ut Cic. existimat, laterum, fictiones personarum, quæ προσωποποίαι dicuntur. Et mox, Ac sunt quidam qui has demum προσωποποίας dicant, in quibus et corpora et verba fингimus. Rut. Lupus, προσωποποία fit, cum personas iis rebus constituimus quæ sine personis fiunt, aut eorum hominum qui fuerunt, tanquam vivorum et præsentium, actionem ac sermonem deformamus. Aquila, Προσωποποία est Personæ confictio. Hæc figura plurimum in se continet dignitatis, cum remp. ipsam loquentem inducimus, aut defunctos aliquos quasi excitamus ab inferis, et in conspectu judicis collantes, oratione hos circumdamus. Exempla vide ap. utrumque. At προσωποποίαι θεαρικαὶ, quæ vulgo Moralitates dicuntur, Bud. [“Marcell. de V. Thuc. p. 6.” Schæf. MSS.] Προσωποποίēa, Personas fictas induco, Personas fingo s. configo, Damasc. Οἶδε δὲ ἡ γραφὴ καὶ προσωποποιεῖν, καὶ ὡς ἐπὶ ἐμψύχων, περὶ τῶν ἀψύχων διαλέγεσθαι, ὡς τὸ, ‘Η θάλασσα εἶδε, καὶ ἐφυγεν ὁ Ἰορδάνης, [Dionys. H. 2, 252, 13. * “Προσωποποίησις, Schol. Jo. Climac. 407.” Boiss. MSS.] Αμφιπρόσωπος, Utrumque faciem habens. Sic Janus appellatur a Plut. Numa (19.) qui a Latinis Bifrons, ut a Virg. p. 133. meæ Ed. Καὶ διὰ τοῦ πλάττουσιν αὐτὸν ἀμφιπρόσωπον. [“Orac. Sibyll. 207.” Elberling. MSS. * “Ανθηροπρόσωπος, Fast. Alexandr. ap. Alemann. ad Procop. p. 28.” Schn. Lex. Suppl.] Αντιπρόσωπος, Oppositam faciem habens s. Obversam. Et ἀντιπρόσωποι dicuntur Qui ita inter se oppositi sunt, ut alter in alterum versam faciem habeat. Athen. Καὶ τοὺς ιδιοζένους ἀπαντας κατέκλινεν ἀντιπρόσωπος ἑαντῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις νυμφίοις, Xen. ‘Ελλ. 6, (5, 26.) Αντιπρόσωποι μαχόμενοι, Directa acie prælantes, [Jambl. Protr. 136. Schleusn. Lex. V. T. * “Αντιπροσώπως, ibid. Schol. Eur. Phœn. 1419. Schol. Aristoph. Θ. 909. Schol. Tzetz. ad Posth. 168. * “Αντιπροσωπέω, Theod. Prodr. 61. Nicet. Eugen. 9, 177.” Boiss. MSS. * “Απαντιπρόσωπος, Clem. Alex. 857(=724.)” Wakef. MSS. * “Απειροπρόσωπος, Cui infinitæ sunt facies, Dionys. Areop. 114.” Kall. MSS. * “Αποπροσωπέω, Chrys. Hom. in Ps. 5. p. 2. Coteler. Vox dubia et forte corrupta.” Schn. Lex. Suppl. * “Αποκαταπρόσωπον, (sic,) Anna C. 467.” Elberling. MSS.] Απρόσωπος, Qui faciem pulcram non habet, οὐκ εὐπρόσωπος, Hes. || Qui personam, h. e. larvam, non habet, ὁ προσωπεῖω μὴ χρόμενος, Eid. || A Gramm. autem ἀ. ρήματα dicuntur, quæ a Latinis Verba in personalia. [“Valck. Phœn. p. 133. Abresch. Lectt. Aristæn. 10. Cattier. Gazoph. 96. T. H. ad Plutum p. 338. Plato Charm. p. 59. ubi v. Heind.” Schæf. MSS. * “Απροσώπως, Impersonaliter, Sine personæ enuatiōne, Chrys. in Matth. Hom. 16. T. 2. p. 110, 30. Idem in Joann. Hom. 38. T. 2. p. 707, 23.” Seager. MSS. Schol. Aristoph. Σφ. 73.] Αὐτοπρόσωπος, Non personatus, Lucian. Tim. Οἱ δὲ αὐτοπρόσωποι οἰόμενοι ὄφαν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες, Opinantes videre se faciem non fictam, sed apertam, Existimantes eum personam non habere: de eo, qui προσωπεῖον περιέθετο ἐρασμιώτατον. Et αὐτοπρόσωποι θέα, Cuius quis nativam et veram alicuius faciem cernit, non fictam et personatam. Basil. Hexaem. de Mose, ‘Ο τῆς αὐτοπροσώπου θέας τοῦ Θεοῦ ἐξίσου τοῖς ἀγγέλοις ἀξιωθεῖσι: quein alii dicunt αὐτοπτῆσαι τὸν Θεόν. Et αὐτοπρόσωπα scripta, in quibus auctore persona sua docet, nulla persona extrinsecus assumta: quæ et αὐτοδιήγητα. Ammon. initio sui Comment. in Categ. Aristot. Τῶν συνταγματικῶν (συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους) τὰ μὲν, αὐτοπρόσωπα καὶ ἀκροαματικά τὰ δὲ, διαλογικὰ καὶ ἔχωτερικά: iu dialogis enim auctor ἐτεροπροσώπως loquitur, non

αὐτοπροσώπως, h. e., Sub aliena persona, non sub sua. Item αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής, Qui sine persona agit, Athen. (452.) de Cleone quodam, qui cognomento Μίμανλος vocabatur, "Οστερ καὶ τῶν Ἰταλικῶν μίμων δημιατος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής. Sed αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής dici etiam possit qui αὐτὸς ὑποκρινεται, qui ipse fabulam agit, ut Plut. Solone (29.) p. 173. meæd Ed. Ἐθεάσατο τὸν Θέσπιν αὐτὸν ὑποκρινόμενον, ὁσπερ ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς. Item aliquis αὐτοπρόσωπος in theatrum induci dicitur, cui sua ipsius facies affingitur; solebant enim οἱ προσωποποιοί s. σκευοποιοί τὰς τῶν κωμῳδουμένων ὄψεις εἰκάζειν καὶ σχηματίζειν, s. ὅμοια προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κωμῳδουμένοις. Hermog. Αὐτοπροσώπους εἰσάγων τις τοὺς κωμῳδουμένους, τῷ νόμῳ ἐπάγεται ὡς ὄνομαστι κωμῳδῶν. Præterea dicitur aliquis facere quidpiam αὐτοπρόσωπος, cum ipse coram, non absens per nuntium aut epistolam facit: quod vulgo In propria persona dicunt. Synes. Ep. 144. Καταδεηθεὶς τὰ μὲν αὐτοπρόσωπος ὑπὲρ πολλῶν, τὰ δὲ δὶς ὀντα ἐκβιβεῖν ἐπιστολῶν, Partim coram et suis verbis, partim per literas quas attulit. [“Lucian. 1, 97.” Schæf. MSS.] Αὐτοπροσώπως, In vel Sub propria persona, Coram, Synes. Ep. 139. Τὸ αὐτοπροσώπως αὐτῶν ἐπαφῆσσθαι, Coram attractare, 142. Πρὸς ὃν αὐτοπροσώπως ποιεῖσθαι προσήσεις, Quem coram salutare. Et αὐτοπροσώπως μαρτυρεῖν ap. Comm. Demosth. ad differentiam τοῦ κατὰ συγγραφὴν μαρτυρεῖν, In judicium prodire et testificari, Bud. [“Thom. M. 341.” Schæf. MSS.] * “Αὐτοπροσωπεῖ, Clem. Alex. 129. * Αὐτοπροσωπέω, Idem Pæd. 1, 10.” Kall. MSS. * Notit. MSS. 6, 544.” Boiss. MSS.] Δευτεροπρόσωπος, Qui secundæ personæ est, ΕΤ Δευτεροπρόσωπεω, Sum secundæ personæ, Voces Gramm. Διπρόσωπος, Dua habens facies, Bifrons, Biceps, i. q. ἀμφιπρόσωπος, Anceps, ut ap. Lucian. Διπρόσωπος εἰκὼν, Imago ancipitis aspectus, s. bifrons, qualis Jani bifrontis: de quo Herodian. 1, (16, 6.) Διπρόσωπον δὲ αὐτοῦ ἔδρυται τὸ ἄγαλμα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὸν ὁ ἐνιαυτὸς ἄρχεται τε καὶ παίεται, Biceps imago, Polit. Aliam autem rationem affert Plut. Numa, cur ἀμφιπρόσωπος fingi solitus fuerit: quam videre poteris p. 133. meæd Ed. E Galeno autem ad Gl. διπρόσωπος ἐμπλαστρος affertur pro Biforme emplastrum. Gorr. esse dicit Emplastri genus a duplice facie s. colore sic nominatum, alio nomine δίχρωμον. [“Heyn. Hom. 5, 154.” Schæf. MSS. Duas significans personas, Apollon. Dysc. de Pronom. 280=401.] Δυσπρόσωπος, Qui deformi facie est, Turpis aspectu, [Soph. ΟΕδ. C. 286. “Valck. Phœn. p. 133.” Schæf. MSS.] Cui οΡΡ. Εὐπρόσωπος, Pulcer aspectu, Qui formosa facie est, εὐειδῆς, Aristoph. Πλ. (976.) μειράκιον εὐπρόσωπον καὶ καλὸν, Anaxandrides ap. Athen. (570.) de Theolyte meretrice, μάλ' εὐπρόσωπος καὶ καλὴ Υπέφαιν' ἐσομένη. Et εὐπρόσωποι ἔρωτες in I. quodam, quem Plut. (9, 187.) Improprie autem εὐπρόσωπος λοπᾶς dicitur a Comico quodam ap. Athen. I. 7. || Speciosus, Honesti speciem præferens, Dem. (277.) Αόγους εὐπρόσωπος καὶ μύθους συνθεῖς καὶ διεξελθών. Et εὐπρόσωπος αἴτια, inquit Schol. Soph., η πιθανὴ καὶ εὐπρεπῆς. || Qui hilari et læto vultu est, lætis oculis aliquem aspicit, Hilaris aspectu, Soph. Aj. (1009.)³ Η πον Τελαμῶν ὁ σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἀμα Δέξαιτ' ἀν εὐπρόσωπος ἔλεως τ'; Ubi Schol. ann. εὐπρόσωπος dici pro ADV. Εὐπρόσωπος, i. e. ἰλαρῷ προσώπῳ, Hilari vultu, Læta fronte. [“Eur. Phœn. 1346. Toup. Opusc. 1, 133. 2, 206. Emendd. 1, 515. Eran. Philo 167. ad Charit. 297. 303. ad Herod. 583. 668. Casaub. ad Athen. 1, 28. Thom. M. 381. ad Lucian. 1, 710.” Schæf. MSS.] Εὐπροσώπως, Schol. Thuc. 2, 8.] Εὐπροσωπία, Bonus aspectus, Bud. [Dionys. H. 1, 142, 12.] Εὐπροσωπέω, Aspectu meo alicui placeo, Chrys. in Ep. ad Ephes. 6. Εἴ τινα νιὸν ἔχης, ἐκεῖνος δὲ ἀφεὶς τοὺς εὐπροσωποῦντας τῶν οἰκετῶν, ἀναμιγνύται τοῖς σε λελυπηκόσι. Ubi nota opponi sibi εὐπροσωποῦντας et λυπουντας. A Paulo autem εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκὶ dicuntur Quibus voluptates corporis placent, Qui νοιοπατιbus corporis acquiescent, veluti φαιδρῷ προ-

PARS XXI.

Α σώπω, ad Gal. 6, (12.) “Οσοι θέλουσιν εὐπροσωπησαι ἐν σαρκὶ. [* “Ἐνπροσωπεύομαι τινι, Aspectu alicui placeo, arrideo, Amphiloch. 47.” Kall. MSS. * “Ἐνπροσωπάζω, Wakef. S. Cr. 1, 48.” Schæf. MSS.] Εμπρόσωπος, Quem in oculis gerimus: ἐμπρόσωπος ἄλλοις, Qui aliis exemplo est et spectaculo, Phalar. [“p. 71. Lenner., p. xiv. Valck.” Schæf. MSS.] Ετεροπρόσωπος, sive Ετεροπροσωπικῶς, Qui alias s. diversæ personæ est. Ετεροπροσωπικῶς, In alia persona s. diversa, VV. LL. Ετεροπροσωπέω, Persona differo, usitata Grammaticis. [* Κακοπρόσωπος, Schol. Pind. I. 5, 15. “Vita S. Nili Jun. p. 9. Ed. Rom. 1644.” Boiss. MSS.] * Καλλιπρόσωπος, A “spectu pulcer, Qui facie elegante pulchraque est. “Apud Athen. 11. Ω καλλιπρόσωπε * χρυσοβόστρυχε “Γαλάτεια * χαριτόφωνε, κάλλος ἐρώτων.” [“De fructu, Const. Manass. Chron. p. 55. * Καλοπρόσωπος, 123. * Λεπτοπρόσωπος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 316. * Μακροπρόσωπος, Inscr. e Papyro Αἴγυπτια Ed. Boeckh.” Boiss. MSS. “Tzetz. Expos. Hom. Ms. in App. Notar. ad Jo. Malal. p. 129.” Elberling. MSS.] Μονοπρόσωπος, Qui unius solummodo personæ est: ut μονοπρόσωπος ἄντωνυμία, qualis est ἐκεῖνος: nec enim pluribus personis accommodari potest, ut αὐτὸς. [Apollon. Dysc. de Pronom. 301.] Μονοπροσώπως, Sub una solum persona, [“Tzetz. in Argum. Cassandrae” Boiss. MSS. * Μονοπροσωπέω, Apollon. Dysc. de Pronom. 266. * Ξενοπρόσωπος, vide in Ξένος. * “Ξενοπροσώπως, Georg. Lapitha Poem. Mor. 209.” Boiss. MSS.] Ομοιοπρόσωπος, Qui ejusd. personæ est, [Etym. M.] Ομοιοπροσωπέω, Ejusd. personæ sum. Πλατυπρόσωπος, Qui lata facie s. fronte est, Άelian. de murium in Cyrenaica regione generibus, (H. A. 15, 26.) Ενίοτε γαρ αὐτῶν πλατυπρόσωπος είναι, καὶ αὐτὸν ἄλλους ἔχινώδεις, ὁξεῖς ἀκάνθας ἔχοντας: de quibus Plin. Alii lata fronte, alii erinaceorum genere pungentibus pilis. [Arrian. Peripl. 37, 4. Ed. Oxon. * Πολυπρόσωπος, Lucian. 1, 58. 2, 295. 617. “Longin. 26. τὸ π., Personarum commutatio.” Seager. MSS. * Πολυπροσώπως, Joseph. A. J. 16, 3, 3. * “Ροδοκρινοπρόσωπος, Psellus in Fabric. B. Gr. 10, 93.” Boiss. MSS.] Σεμνοπρόσωπος, Qui gravitatem aliquam vultu præfert, [Valck. Hipp. p. 176.] Σεμνοπροσωπία, Gravis persona, Gravitas, Dignitas oris, quæ et σεμνοπρέπεια. Σεμνοπροσωπέω, Vultum gravem ostento, Gravitatem vultu s. facie præfero, Gravis videri volo, Aristoph. N. (363.) ἐφ' ημῖν σεμνοπροσωπεῖς, i. e. σεμνύνει, Synes. Ep. 154. Τά τε ἄλλα σεμνοπροσωποῦντιν ὑπὲρ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας, Agathias Epigr. (69.) Σεμνοπροσωπήσας καὶ σοβαρεύμενος, Vultu ad gravitatem composito. [“Toup. Opusc. 1, 410. Emendd. 2, 153. ad Lucian. 1, 373. Kuster. Aristoph. 56.” Schæf. MSS. * “Σοβαροπρόσωπος, Const. Manass. Chron. p. 22. 70.” Boiss. MSS. * Στενοπρόσωπος, Aristot. Phys. 76. * “Στυγνοπρόσωπος, Georg. Lapitha Poem. Mor. tit. ad v. 578.” Boiss. MSS. Greg. Naz. 2, 264. * Ταυροπρόσωπος, Schol. Apoll. Rh. 2, 168.” Georg. Pisid. de Van. Vitæ 59.” Boiss. MSS.] Ταυτοπροσωπικῶς, In ead. persona. [Schneider susp. * “Τερατοπρόσωπος, Herodian. Epimer. p. 17.” Boiss. MSS.] Τετραγωνοπρόσωπος, Quadratus aspectu, Formam oris quadratam gerens, Qui quadrata facie est, [Herod. 4, 109. * “Τετραπρόσωπος, Quatuor facierum, Athanas. 2, 100.” Kall. MSS. Plut. 7, 226. βωμός.] Τριπρόσωπος, Tres habens facies, Triceps, i. q. τρίμορφος: ut εἰς οἵλιος τριπρόσωπος. [“Athanas. 2, 356.” Kall. MSS.] Item, In quo tres s. trinæ personæ sunt. Vide Πρόσωπον, c. 1402. [* “Υγροπρόσωπος, Rufus. in Anthol. Palat. c. 5. Ep. 36. * Φαιδροπρόσωπος, Const. Manass. Chron. p. 17.” Boiss. MSS.] Φαιδροπροσωπέω, Faciem meam ostendo, et conspiciendum me præbeo: ut ii faciunt, qui in publicum prodeunt: φαιδροπροσωπῶ Bud. interpr. In medium prodeo, Non secedo nec publico careo. Utitur autem eo verbo Cic. Ep. ad Att. 7, (21.) Nec enim conqueridores φαιδροπροσωπεῖν audent, cum ille adsit contra, cum dux noster nusquam sit. Et sub finem I. 14. Φαιδροπροσωπητέον ergo, et ιτέον in castra? millies mori nie-

19 R

lius, huic præsertim ætati: ubi Cam. annotat φαινο-
προσωπητέον significare vel Vultum fingendum, vel
Ante ora hominum versandum esse. Simile huic
EST [* Δεινοπρόσωπος, unde] Δεινοπροσωπέω, Terri-
bili vultu s. aspectu sum, Atrocem vultum præfero.
Cam. δεινοπροσωπεῖν interpr. Vultu esse tristi et mi-
naci. [Sed τῷ δεινοπροσωπέῳ magis conveniret Φαι-
δροπρ., notante Schin. Lex. Est autem *Φαινοπρό-
σωπος forma æque legitima ac Φαινώψ, Φαινώπις.
* “Χαλκοπρόσωπος, Homo perfictæ frontis, Effrons,
Chrys. in Judæos Hom. 2. T. 6. p. 325, 34. Ἡμῖν
ἔθος πολλάκις τοὺς ἐρυθριὰν μὴ εἰδότας χαλκοπρόσ-
πους καλεῖν.” Seager. MSS. * “Χαριτοπρόσωπος,
Const. Manass. Chron. p. 11.” Boiss. MSS.]

Προσωπικὸν, Personale. Cui opp. ἀπρόσωπον, Im-
personale, ap. Gramm. [“Eust. 95, 43. *Προσωπι-
κῶς, Personaliter, Nominativus, Leonis Imper. Paneg.
in Chrysost. 278, 43.” Seager. MSS. Eudocia p. 37.
“Andr. Cret. 21. 284.” Kall. MSS.]

Ἀποπροσωπίζομαι, Faciem purgo, Faciem sordi-
bus repurgo, Sordes faciei abstergo. Pherecrates, b
teste J. Poll. (2, 48.) ἀποπροσωπίζεσθαι dixit τὸ κα-
θαίρειν τὸ πρόσωπον, sribens, Οὐδὲ ἀποπροσωπίζε-
σθαι κνάμοις: quomodo et ἀποκεφάλισμα dicitur et
ἀποδύντωσις et ἔξομάρτωσις. Hes. autem ἀποπροσω-
πίζεσθαι exph. ἐκμαλάσσεσθαι τὸ πρόσωπον, vel ἐσο-
πτρίζεσθαι. Προσωποῦττα, Personata: pro προσωπό-
εσσα, facta contractione, et mutato σσ in ττ, more
Attico, sicut in οίνοῦττα et μελιτοῦττα, a masc. προ-
σωπόεις. Atticis autem προσωποῦττα dicebatur Vas
æneum echino simile, leonum boumve imagines s.
facies in oris ambitu pictas habens: unde et nomen
sortitum est. Χαλκοῦν ἀγγεῖον, inquit J. Poll. (2,
48.) ἔχινῳ παραπλήσιον, περὶ τὸ στόμα ἔχον πρόσωπα
λεῖντων ἥ καὶ βοῶν, ἀφ' ὧν καὶ ὀνομάσθη. Hesychio
est πολέμου ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χειλεσι
πρόσωπα, ἐν φτὰ iερὰ ἐπεμπον. Προσωπεῖον, SIVE
Προσώπιον, ET Προσωπίς, Persona, Larva: quo modo
et πρόσωπον usurpat. J. Poll. 4. de Instrumento
Histrionum, Πρόσωπον, προσωπεῖον, προσωπίς, μορμο-
λύκειον, γοργύνειον: 2. Καὶ προσωπεῖον, τὸ μορμολύ-
κειον τὸ δ' αὐτὸν καὶ πρόσωπον καὶ προσωπίς: mox, Τὸ
δὲ πρόσωπον, καὶ προσώπιον, ὕστερ καὶ μορμολύκειον:
quo loco reponendum existimo προσώπειον, ὕστερ καὶ
μορμολύκειον: paulo ante autem, Προσωπεῖον, τὸ μορ-
μολύκειον: ut innuat dici et προσώπειον et προσω-
πεῖον, sicut μορμολύκειον et μορμολύκειον: reperitur
enim in Ms. quoque libris tam μορμολύκειον quam
μορμολύκειον: at vero μορμολύκειον nusquam inveni.
|| Dicuntur autem πρόσωπα s. προσωπεῖα, quemadmo-
dum Lat. Personæ, Vultus facti et simulati, quibus
vera histrionum facies tegitur, plerumque εἰκάζοντες
τὰς τῶν θεατριζομένων ὄψεις, ut obiter in “Οψις et Αὐ-
τοπρόσωπος etiam dictum est. Dem. (433.)” Os ἐν ταῖς
πομπαῖς ἀνεν τοῦ προσωπεῖον [—πον, Reisk.] κωμάζει,
Sine persona. Athen. (622.) e Semo Delio, de ιδυφάλ-
λοις, Προσωπεῖον μεθύντων ἔχουσι: mox ex Eod. docet
τοὺς φαλλοφόρους προσωπεῖα οὐ λαμβάνειν, Personas non
gestare. Hermog. προσωπεῖον εἰδάγειν, Personam in-
ducere. Chrys. Τα προσωπεῖα ἀφελόντες, Personas de-
trahentes. Item προσωπεῖον ἐπιεικέιας, pro Simulatio
et quasi persona ficta, quam aliquis induerat sive ges-
serat. Theodorit. H. E. 3. de Julianio loquens, Τὸ
μὲν τῆς ἐπιεικέιας ἀπεδύσατο προσωπεῖον, τὸ δὲ τῆς
δυσσεβείας ἐγύμνωσε πρόσωπον. Aliquotum vero ante
dixerat, Παρρησιότερον μᾶλλον καὶ ἀναιδέστερον κατὰ
τῆς εὐσεβείας ὠπλίζετο, τῆς ἐπιεικέιας περικέμενος
προσωπεῖον. Hesychio προσωπεῖον est σχηματισμός,
et ἥ νῦν, inquit, καλονμένη τῶν γυναικῶν προσωπίς.
[“Προσωπεῖον, Thom. M. 301. 760. Jacobs. Anth.
7, 53. 279. 9, 413. Mær. 323. et n., Timæi Lex.
180. et n., Toup. Opusc. 1, 225. Emendd. 1, 341.
ad Lucian. 1, 37. 242. 245. T. H. ad Dial. p. 107.
Tyrwh. ad Aristot. 139. Προσωπίς, Aristoph. Fr.
242.” Schæf. MSS. *Παραπροσωπίς, Schol. Aristoph.
Θ. 265.] A QUO Προσωπίς est DIMINUT. Προσωπί-
διον, Parva persona s. larva: quod J. Poll. numerat
inter τὰ ἐν γυναικωνίτιδι σκεύη, sicut et Hes. προσω-
πίδια: citat autem e Danaidibus Aristoph. [“Gloss.
ap. Meurs. ad Pallad. H. L. 1.” Boiss. MSS.] AT

A Προσωπίον ab Hes. esse dicitur Insula quædam Α-
gypti: Stephano B. AUTEM Προσωπίς est Αἴγυπτι
civitas: cuius ἔθνικὸν esse DICIT Προσωπίτης: sic
Προσωπίτης νομὸς, Praefectura oppidi illius. Plin. 5,
9. FEM. Προσωπίτης: ut Προσωπίτης νῆσος, ead. quæ
Προσωπίς Steph. B., ap. Thuc. 1, (109.) p. 35. de
qua vide Schol. SED ET Πρόσωπον eid. Stephano
est Insula non procul Carthagine: cuius gentile esse
DICIT Προσωπίτης, VEL Προσώπιος. Προσώπιον, SIVE
Προσωπίς, a quibusdam dicitur τὸ ἄρκειον, quod eo
veteres in Tragediis personas sibi conficerent: quæ
quamobrem ap. Lat. quoque personatæ nomen in-
venit. Solebant vero et φαλλοφόροι personarum
loco quibusdam herbis sibi faciem obtegere, ut
Athen. (622.) e Semo Delio refert. Diosc. 4, 107.
“Ἀρκειον οἱ δὲ προσωπίδα, οἱ δὲ προσώπιον καλούσι.
Plin. 25, 9. Quidam arcion, Personatam vocant,
cujus folio nullum est latius, grandes lappas feren-
tem. Ali quanto post, Persolata, quam nemo ignorat,
Græci vero ἄρκιον vocant, folia habet minora etiam
cucurbitis et hirsutiora, nigrioraque et crassiora.
Sed et alibi ap. eum Persolata habetur.

At COMPOS. Δυσωπία, cui et inter aliqua præce-
denta locus dari potuit, Pudor qui nos obtueri s.
in faciem intueri non sinit eos, qui aliquid a nobis
postulant. Hac enim aut simili periphrasi utendum
esse puto ad exprimendam Græci hujus verbi vim,
simulque ostendeudum ejus etymum: quæ sane
minime patere possunt e vulgatis interpr., quibus
Δυσωπία dicitur esse Vitiosus s. Immodicus pudor,
Immodica verecundia, etiam Stupida verecundia,
quæ interpr. est Erasmi, sicut et duæ primæ. A Bud.
autem redditur Verecundatio, et Vehemens oris con-
fusio. Quæ tamen interpr. nequaquam falsæ sunt;
revera enim immodicus est ac nimius pudor ille
quem descripsi, at falsa est ista quæ additur in
VV. LL. Inutile et perniciosum silentium. Plut.
circa initium libri quem de hoc Δυσωπίας Vitio scri-
psit, Ός γὰρ τὴν κατήφειαν ὄρτζονται λύπην κάτω βλέ-
πειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχύνητηλαν μέχρι τοῦ μηδὲ
ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπεκουσαν, δ. ὀνόμασαν: c
Quemadmodum enim κατήφειαν, (quam Pronitatem
aut Putiditatem Latine possis dicere,) definiunt, do-
lorem in nobis afficiemt ut vultum demittamus, sic
pudorem adeo nos afficiemt, ut non audeamus
obtueri quos oportebat, δυσωπίαν appellant (voce
composita) etc. Erasm. In quibus verbis ut omittam
valde insolentem nobis dari interpr. vocis κατήφεια,
Plutarchicam certe descriptionem δυσωπίας minime
assequi videntur, cum ὑπεκουσαν apte non reddatur,
multo vero minus τοῖς δεομένοις. Hoc enim voluisse
Plut. dico, Verecundiam, sonat tamen potius αἰσχύ-
νητηλα Habitum quandam animi ad verecundiam pro-
pensi, quæ adeo succumbit iis qui a nobis aliquid
petunt, ut eos ne obtueri quidem possimus, vocatam
esse δυσωπίαν. Dixerat autem Plut. antea, Υπε-
βολὴ γὰρ τοῦ αἰσχύνεοθαι, τὸ δυσωπεῖον διὸ καὶ
οὕτω κέκληται, τρόπον τινὰ τοῦ προσώπου τῇ φυχῇ οὐ-
διατρεπομένου καὶ συνεχατονοῦντος. Legitur autem
hæc vox δυσωπία et in aliis plerisque ejusd. Opusculi
ll.: e quibus est hic, Αὐτὸς δὲ τῆς δυσωπίας ἡττων
γενόμενος, καὶ μιαν ἡμέραν αἰτουμένη δοὺς, ἀπάλεσε
τὸν οἶκον. Ceterum cum δις potius Difficultatem
significet in compositione, hoc in vocabulo non Diffi-
cultatem solum, sed Impossibilitatem, ut ita dicam,
declarat; neque enim est solum Difficultas intuendi
præ pudore, sed signif. Non posse intueri, etc.
Male autem Erasmus fingere ὠπὴ, e quo componat
hoc vocabulum, præcedentium compositorum series
docet. || Δυσωπία, Difficultas aliquid certo compre-
hendendi, recurrente semper addubitatione, ut evenit
in rebus dubiis, Philo de Mundo, Εἰ τις δυσωπίας
ἀποδεδράσκειν βούλοιτο τὰς ἐν τοῖς διαπορθεῖσι. Bud.
[“Heyn. Hom. 7, 387. Wyttēnb. Præf. ad Plut.
Mor. p. xlvi. 370. Phryn. Ecl. 80. Thom. M. 256.
337.” Schæf. MSS.] “Δυσωπικὸς, exp. Gravis,
“Acerbus, Durus, itidemque Δυσωπικῶς ex Aristoph.
“affertur pro Graviter, Dure, Acerbe; sed sine ver-
“bis ipsius Comici:” [Schol. Aristoph. Πλ. 21.
Schol. Apoll. Rh. 2, 245.]

Δυσωπέω, Pudore afficio; sed proprie ejusmodi pudore qui facit ut is, a quo aliquid peto, ne obtueri quidem me possit, tantum abest ut id mihi denegare ausit. Unde ponitur pro Exoro, Flecto, Persuadeo. Generalius etiam pro Pudore afficio, Pudorem affero. Plut. Homero, Καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμονα δυσωπεῖ: de Def. Orac. Ἄλλὰ τι μάλιστά σε δυσωπεῖ τῶν ὑπὸ Κλεομβρότου τιθεμένων; Quid eorum potissimum te pudore afficit? Quid facit ut te pudeat? Aut etiam resolvendo per verbum neutrum, Cujus te pudet? Itidemque pass. Δυσωποῦμαι, Pudore afficiar, confundor, Erubesco, Præ pudore oculos averti, attollere non audeo, Dem. (127.) Καὶ τοὺς εἰς τοῦθ' ὑπάγοντας ἡμᾶς ὥρων, οὐκ ὄρρωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι, Plut. περὶ Δυσ., Ἐν δείπνῳ προπίνει τις ἀδην ἔχοντι; μὴ δυσωπηθῆς μηδὲ προσβιάσῃ σαντόν. Vide et iu Δυσωπία quæ idem Plut. de h. v. dicit. Interdum adjunctum casum habet, et quidem vel dat., vel accus.; et hunc quidem frequentius. Plut. in Cat. Ei τούνομα δυσωπεῖτε μοναρχίαν, Basil. Ἄλλὰ δυσωποῦμαι αὐτῷ τὰ πρεσβεία. At vero δυσωπώ pro Exoro, Flecto, Persuadeo: et δυσωποῦμαι pro Exoror, Flector, quam signif. ex illa prima nasci docui paulo ante, ut δυσωπεῖται θεόν ap. Synes. Et ap. Basil. Παρακαλέσαι καὶ δυσωπήσαι. Chrys. Ο δέ οὐ μόνον ἐδυσωπεῖτο τοῖς ρήμασι τούτοις. Vide Bud. 688. || Δυσωπεῖν in VV. LL. e Plut. affertur et pro Sedare: quæ signif. aliquid affinitatis cum illa Exorandi et Flectendi significazione habet. || Δυσωπώ, Visum perstringo, Intuitum retundo, Horribili specie terreo. Plut. (Lycurgo 9.) Τὰ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν dixit Visum perstringentia, ut res admodum splendidiae, Bud. Sed observa, cum addat Plut. accus. ὄψιν, part. δυσωποῦντα sonare simpliciter Perstringentia. Vide autem ap. eund. Bud. et alia exempla, p. 688. || Δυσωπώ neutraliter positum, Hæreo, Hæsitabunde aspicio, Restito, Suspicio, Vereor, Xen. (Απ. 3, 6, 4.) Εἶπε δέ ὁ Γλαύκων ἐδυσωπησεν, [διεσωπησεν.] Et δυσωποῦμενα ξῶα ap. Eund. (2, 1, 4.) Vide plura ap. Bud. 688. [Lobeck. Phryn. 190. "Ruhnk. Ep. Cr. 137. Wyttēnb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlvi. Mœr. 125. et n., Timæi Lex. 90. et n., Herodian. 476. T. H. in Raphel. Ann. p. 79. Xen. Eph. 82. Ruhnk. ad Xen. Mem. 222. Thom. M. 255. 337. ad Charit. 496. ad Lucian. 2, 326. Dionys. H. 5, 69. Phryn. Ecl. 80. 214.] Schæf MSS. * "Δυσωπητέον, Athanas. 1, 305." Kall. MSS. * Δυσώπημα, Joseph. B. J. 1, 25, 5.] Δυσώπησις, q. d. Pudefactio, Ipsa actio afficiendi quempiam pudore, s. efficiendi ut quis verecundetur. Item Exoratio, [Gl. Ambitio. * "Δυσωπητικὸς, Eust. 105, 15. Pseudo-Chrys. Ep. ad Monach. T. 7. p. 228, 13." Seager. MSS. "Qui pudorem protest incutere, Orig. c. Cels. 68. Schol. Soph. p. 16. (Ced. T. 15.) * Δυσωπητικός, Circumspecte, Clem. Alex. 460." Kall. MSS. "Eust. 1, 1. Orig. Philoc. c. 27. p. 109." Seager. MSS. * Δυσωπητὸς, unde] 'Αδυσώπητος, Qui pudore affici nequit, s. confundi, Qui talis est ut non verecundetur, Plut. in illo περὶ Δυσωπίας libello (p. 114.) Τὸ δέ τοὺς ἀναιδῶς καὶ ἀδυσωπήτως ἐνοχλοῦντας ἀποτρίβεσθαι τῷ ἀδυσωπήτῳ, καὶ μὴ χαρίζεσθαι τὰ αἰσχρὰ τοῖς ἀναισχύντοις αἰσχυνθέντων, ὄρθως καὶ δικαίως γινόμενόν ἔστιν ὑπὸ τῶν νοῦν ἔχοντων. Accipitur autem et pro Inexorabilis, Qui necti nequit, sicut δυσωπεῖσθαι pro Exorari et Flecti dictum est accipi interdum. [Schæf. ad Apoll. Rh. p. 245. M. Anton. 1, 16.] 'Αδυσωπήτως, Sine ulla verecundatione, erubescens, ullo pudore, Inverecunde. CONTR. Εὐδυσωπητος, Qui facile pudore afficitur, confunditur, levī de causa verecundatur, Facile exorabilis, [Plut. 8, 96.] Εὐδυσωπήτως, Facile erubescendo, Cum erubescens, verecundatione, quam res levī affert. [* "Αντιδυσωπέω, Euseb. V. C. 4, 33. * Εκδυσωπέω, Obnixius oro, Amphiloch. 217. τὸν Θεόν, 218. ὑπέρ τυνος." Kall. MSS. "Imploro, Efflagito, Psell. in Cantic. Cant. c. 2, 5, 7. et c. 5, 7." Boiss. MSS. Heliod. 8. p. 369. * Εκδυσωπητος, Supplicatio, Lexx. Gr. sine Auctore.] Καταδυσωπέω, i. q. δυσωπώ, nisi quod præp. vim aliquam significationi addere videtur, Lucian. Κατεδυσωπητος τὸν θεόν, Exoravit, Bud. 688. ["Supplex obsecro,

A Euseb. V. C. 4, 22." Mendham. MSS. * Προδυσωπέω, Joseph. B. J. 2, 14, 7. "Προδυσωπέομαι, Anteflector, permovere, Andr. Cr. 31." Kall. MSS. * Υποδυσωπέομαι, Vereor, Aversor, Plut. 8, 560.] *ΟΦΘΑΛΜΟΣ, ὁ, Oculus: pro quo Dorice ὀπτίλος: ambo autem ejusd. originis, sc. ab ὅπτομαι, unde et ὄμμα, et ὄψις, et ὀπωπή, quæ itidem pro ὄφθαλμὸς usurpantur. Il. Ω. (392.) Οφθαλμοῖσιν ὄπωπα, Od. K. (197.) Ἐδρακον ὄφθαλμοῖσι, (Γ. 373.) ὄπως ἵδειν ὄφθαλμοῖσι, Ο. (461.) ὄφθαλμοῖσιν ὄρῶντο, Suis oculis videbant, Il. Ω. (206.) εἰ γάρ σε ἐσόψεται ὄφθαλμοῖσιν, Od. Υ. (233.) Σοῖσιν δὲ ὄφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι Tuis oculis, aspicias, Hesiod. Ἔργ. (1, 265.) Πάντα ἴδων Διὸς ὄφθαλμὸς, Cuncta Jovis cernens oculus. In præcedentibus autem Homeri Il. ὄφθαλμοῖς emphaticum est, sicut et ap. Ἀεσχιν. (70.) Ὁράτε τοῖς ὄφθαλμοῖς τὸν ἔξαγιστον λιμένα. At Synes. Ep. 6. Οἰς τισιν ὄφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται. Rursum Il. N. (474.) Οφθαλμοὶ [—ω] δέ ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετο [—τον]. Pro quo Od. T. (446.) πῦρ δὲ ὄφθαλμοῖσι δεδορκώ. Il. Π. (344.) κατὰ δέ ὄφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. Sic Υ. (321.) κατ' ὄφθαλμῶν χέειν ἀχλύν. Contra Ο. (668.) Τοῖσι δέ ἄπ' ὄφθαλμων νέφος ἀχλύος ὡσειν Ἀθήνη. Item Θ. (64.) Οφθαλμῶν ἀμερος, Oculis privavit. Et A. (69.) δὲν ὄφθαλμον ἀλάσσειν. Aristoph. N. (24.) ἐξεκόπην τὸν ὄφθαλμὸν λίθῳ. Sic Dem. (247.) Οφθαλμὸν ἐκεκομένος ὁ Φίλιππος, cui Plut. Alex. (70.) dicit ἐμπεσεῖν καταπελτικὸν βέλος εἰς τὸν ὄφθαλμόν. Athen. 13. ἐξεκόψειν αὐτοῦ τοὺς ὄφθαλμοὺς, Plut. Lyc. (11.) de Alcandro, Τῇ βακτηρίᾳ πατάξας τὸν ὄφθαλμὸν ἐξεκόψειν, Artaxerxe, Τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐξορύζαντες. Sic ap. J. Poll., Οφθαλμὸν κοιλαίνειν, βαθύνειν, κενοῦν, σβεννίναι: item σπαράσσειν, ἐκ τυθμένων ἀνέλκειν, s. ἀνασπᾶν, pro Eruere. Idem (8, 507.) Πήρωσιν ὄφθαλμῶν. Et ap. Medicos Οφθαλμῶν προπτώσεις, Procidentes oculi: ὄφθαλμῶν τάραξις, Oculorum perturbatio: et οφθαλμῶν ρεύματα: et αἱ ἐν ὄφθαλμοῖς οὐλαὶ, Cicatrices in oculis: et ἀλγηδόνες ὄφθαλμῶν, Dolores oculorum, pro Offensionibus, Καμ., ap. Herod. 5. de pulcris mulieribus, Ἀντίτλεσθαι ἀλγηδόνας σφι ὄφθαλμῶν, Illas mulieres ibi coram assidere, facere que ut oculi ipsis doleant: sicut ait Phormio Terent. Vin' facere quo tuo viro oculi doleant? At ὄφθαλμοι βολὴ ap. Musæum, quod Cic. dicit Oculi conjectus. Et dicitur βάλλειν οφθαλμοὺς, ut Lucr. Jactare oculos. In vitio autem Aristoph. N. (361.) τῷ ὄφθαλμῷ παραβάλλει, ut ap. Plut. "Ομμα παραβαλὼν θύννον δίκην: unde παραβλῆπες, Qui distortis oculis intuentur, obliqua tuentur, ut Virg. Pingere oculos, Græci ὑπογράφειν dicunt. Herodian. 5, (6, 24.) Προρχει τε ὑπογραφόμενος τοὺς ὄφθαλμοὺς, Pictis prodibat oculis: unde ap. Philostr. Ep. 39. Οφθαλμῶν ὑπογραφαῖ. Item cum epithetis, Athen. 13. Τοὺς οφθαλμοὺς μεγάλους εἰχον, 7. Οφθαλμοὺς μείζονας ή καθ' αὐτὸν ἔχων, Xen. Σ. (5, 5.) οφθαλμοὶ καλοὶ: et οφθαλμοὶ ἐπιτόλαιοι, ibid. Ἀεσχyl. ap. Plut. (9, 73.) φλέγων Οφθαλμός. Sic πυρώδεις, Igniti et flammei, μαρμαρυγὰς ἀφίεντες, Scintillantes et micantes: et αἴγλην s. αὐγὴν ἀφίεντες, Nitidi s. Residentes, λάμποντες, Clari: φωσφόροι, Illustrē: sicut et φωσφόρα θύματα: item στιλβούτες, Splendentes: et θυμοειδεῖς, Iracundi ac minaces: contra ἡδεῖς, Blandi, et ap. Catull. Melliti: ἐπαγωγὸι s. ἐπέραστοι, Amabiles: de quibus ἡμεροφλεγειν dicuntur. Iidem oculi ἀλλεσθαι dicuntur, i.e. Salire, præsagientes se visuros quod desiderant: ut pastor ap. Theocr. 3, (37.) "Αλλεσθαι ὄφθαλμός μεν ὁ δεξιός· ἄρα γ' ίδησα Αἴταν. Item cum præpp. Plato Symp. Ἐπιπροσθεν τῶν ὄφθαλμῶν ἔχοντα οὐ κατιδεῖν Σωκράτην, Ante oculos, In oculis: contra quidam ap. Plut. Ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν οφθαλμῶν ἐμῶν, Procul ab oculis meis. Polyb. 3, (108, 1.) Πρὸ οφθαλμῶν θέντες τὸ μέγεθος τῶν ἀποβησομένων, Ante vel Ob oculos posita magnitudine eorum quæ éventura erant: pro quo dicitur etiam πρὸ οφθαλμῶν. Sed et ἐν οφθαλμοῖς interdum capitur pro Ante oculos, Ob oculos: Od. Θ. (459.) Θαύμαζεν δέ Οδυσσῆα ἐν οφθαλμοῖσιν ὄρῶσα. Et Il. A. (587.) μή σε ἐν οφθαλμοῖσιν ἰδωμαι Θεινομένην, Ante oculos meos: nisi quis forte malit ἐν hic superfluum esse. Et ἐν οφθαλμοῖς εἰναι dicuntur non tantum ea, quæ videntur et ante oculos nostros sunt s.

eis obversantur, verum etiam quæ magni a nobis fiunt, sicut et ap. Cic. Templum in oculis quotidianaque aspectu populi Romani positum. Idem, Etsi in oculis sis multitudinis. Idem, Ferebant in oculis hominem. Sic ab Aristot. Polit. 7. ἐν ὄφθαλμοῖς εἰναι et παροράσθαι sibi opp. Eur. Med. (219.) Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστι ἐν ὄφθαλμοῖς βροτῶν, pro Oculi hominum non recte judicant, Cam. Alii sic, Justitiam non habent mortales in oculis. Et εξ ὄφθαλμῶν γενέσθαι dicuntur Quæ oculis nostris quasi subtrahuntur et ἀφανίζονται, vel ab eis absunt: ut Cic. Abfuit ab oculis vestris. Idem de libris, Nunquam ab oculis meis absuerunt. Herod. 5. Καὶ σύ μοι ἐγένεο ἐξ ὄφθαλμῶν, Neque te videre licuit, Xen. Ιερ. (6, 13.) Ἡδιπτ' ἀνώς τάχιστα ἐξ ὄφθαλμῶν σου γένοτο. Hoc illi jucundissimum futurum sit si a te abesse liceat, Cam. At ἐπ' ὄφθαλμοῦ παραφυλάττειν, pro Oculis observare, Plut. de Solertia Anim. Ἐγγὺς οὖ προσιών, ἀλλ' ἐπ' ὄφθαλμοῦ παραφυλάττων εἴπετο. Cui l. non absimilis est hic Synesii Ep. 55. Τοις ὄφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἔξικοντο, προύπεμψα, Oculis vos meis prosecutus sum. Cum vero εἰς ὄφθαλμοὺς alicujus venire dicimus, reddiderit potius In conspectum quam In oculos, II. Ω. (203.) Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆσος Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἷος Ἀνδρὸς ἐς ὄφθαλμούς; (463.) οὐδὲ Ἀχιλῆος Ὁφθαλμὸν εἰσειμι. || Xen. autem (Ec. 12, 20.) δεσπότον ὄφθαλμὸν vocat Domini præsentiam.

At regum ὄφθαλμοὶ dicebantur Qui quæ viderent, ad eos referebant, ut sunt visores s. exploratores, et nuntii: quod hominum genus Plut. ὄπλον nominare videtur, de quo supra. Hesychio ὄφθαλμὸς βασιλέως est ὁ πεμπόμενος κατάσκοπος. J. Poll. 2. Ἐκαλοῦντο δέ τινες ὡτα καὶ ὄφθαλμοι βασιλέως, οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες καὶ τὰ ὄρμενα. Qui vero ὡτα vocabantur, sunt potius Delatores et Corycæi, qui subauscultabant quid quisque loqueretur, et ad regem deferebant. Xen. K. Π. 8, (2, 7.) p. 124. de Cyro loquens, qui τοὺς ἀπαγγελαντας ὅσα καιρὸς αὐτῷ εἴη πεπίσθαι, magnis afficiebat muneribus, Πολλοὺς ἐποίησεν ἀνθρώπους καὶ ὡτακουστεῖν καὶ κατοπτεύειν τι ἀν ἀγγελαντες ὧφελήσειν βασιλέως ἐκ τούτον δὲ καὶ πολλοὶ ἐνομίσθησαν βασιλέως ὄφθαλμοὶ καὶ πολλὰ ὡτα. Dixerat vero paulo ante τοὺς βασιλέως καλουμένους ὄφθαλμούς. Itidem Aristot. Polit. 3. Ὁφθαλμὸς πολλοὺς οἱ μοναρχοὶ ποιοῦσιν αὐτῶν, καὶ ὡτα καὶ χεῖρας καὶ πόδας. Ovid. quoque dixit, An nescis longas regibus esse manus? Plut. Artax. (12.) Ἀρτασύρας ὁ βασιλέως ὄφθαλμος. Meminit idem Plut. περὶ Πολυπραγμ., et Lucian. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ συνόντων. Aristoph. autem ex ambiguo lusit 'Α. (91.) ubi πρέσβεοι dicentes, Καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν Τὸν βασιλέως ὄφθαλμὸν, respondent Δικαιόπολις, ἐκκόψει γε Κόραξ πατάξας τὸν γε σὸν τοῦ πρέσβεως. || Ὁφθαλμοὶ dicebantur etiam Quidam compotationum præfecti, quorum curatio erat, ut æquabiliter potaretur, qui que cœnantiibus lychnos subministrabant, alio nomine οἰνόπται appellati, Latinis Modiperatores, ut nonnulli existimant. Vide Οἰνόπται.

Ὀφθαλμὸς, Genus deligationis ap. Hippocr., ἐν τῷ κατ' Ἰητρεῖον: quod oculo adhiberi consuevit, vel cum procidentia periclitantur, vel ut quæ imposita ipsi sunt, contineantur. Sunt autem variae hujus generis differentiae in l. de Fasciis explicatae. Gorr.

Transfertur et ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὄφθαλμὸς, ut Oculus mentis ap. Latinos. Lucian. (1, 557.) Τυφλὸς γὰρ εἰ τῆς ψυχῆς τὸν ὄφθαλμόν: ad eum qui dicebat, οὐχ ὥρα ταῦθ' ἄπει λέγεις τὰ παραδείγματα. || Ad hæc a Tragicis Poetis sol dicitur αἰθέρος ὄφθαλμὸς, teste Suida, quem Aristoph. αἰθέρος ὅμητa itidem appellat. Latine dicere queas Lux, s. Lumen. Et Pind. (Ο. 2, 18.) Σικελίας τ' ἔστιν ὄφθαλμὸς, Oculus Siciliæ, s. Lux et Decus; oculis enim in corpore nihil excellentius. Cic. quoque dixit, Hi duos oculos oræ maritimæ effoderunt. Alibi villulas suas appellat Oculos Italiae. Et Catullus, Insularum ocellus. Item Eur. Andr. (407.) ὄφθαλμὸς βίου, Virtus lux, Εἰς παῖς ὅδην μοι λοιπός, ὄφθαλμὸς βίου, Unica vita meæ lux et præsidium. Et Soph. ΟΕd. T. (987.) μέγας ὄφθαλμός: itidemque in Phœn. (815.) Euripidem dixisse volunt ὅμητa Κιθαιρῶν, pro καλλι-

στεῦον ὄπος, Latini autem Oculus et Ocellus pro De- liciis interdum usurpant, ut Plaut. in Pseud. Ubi isti sunt, quibus vos oculi estis, quibus vita, quibus de- liciæ estis, quibus suavia mellita? Et in Curc. Bene vale, oculi mi. Et in Asin. Da, meus ocellus,

In triremibus ὄφθαλμοὶ dicuntur Foramina per quæ remi trajiciuntur, quia oculos orbiculari sua rotundi- tate referunt, Eust. 1931. Λέγονται γὰρ ὄφθαλμοὶ ῥη- τορικῶς ἐν ταῖς τριήρεσιν αἱ ὥπαι ὡν αἱ κῶπαι διερονται.

'Οφθαλμοὶ vitibus etiam tribuuntur, Theophr. (H. Pl. 4, 14, 6.) "Ἐνια δὲ καὶ ριγωσατα νοσεῖ, καθάπερ ἡ ἀμπέλος ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὄφθαλμοὶ τῆς πρωτο- μου. Καὶ sic Plin. Ἀγροταντ et cum alsere, læsis ureline attonsarum oculis. Aliud exemplum cum ejusdem. Plinii interpretatione vide in "Οἰδος. In arbore quoque cui inseritur surculus aliquis, foramen illud cui inseritur, ὄφθαλμὸς dicitur, ut in 'Ενοφθαλμισμὸς videre licebit. Theophr. C. Pl. 1, 6. de insitione, "Ηντερ (γυνιμὸν ὑγρότητα) ὄφθαλμὸς ἔχων, ἀρμόττεται θατέρω καὶ τὴν τροφὴν ἔχων, ἀποδιδώσι τὴν οἰκείαν βλάστησιν.

"Οφθαλμὸν a Greg. Naz. dici etiam Primam fontis scaturiginem, annotatur in VV. LL. At in fluvio ὄφθαλ- μὸς dici potest τὸ στόμα, Os, Ostium, ut apparet ex iis quæ Nili τυφλοστόματα appellantur, teste Eust. 160. Οὐ γὰρ ἀν λεχθείη τὸ στόμα τυφλόν ἀλλ' ἐμφανεῖ γοργῶς τὸ τυφλόστομα, ὡς δυνάμεθα καὶ ὄφθαλμον καὶ στόμα εἰπεῖν τὴν τοῦ ποταμοῦ ἐκβολήν.

'Οφθαλμὸς, .Piscis quidam, Cam. Auctorem non proferens.

[“'Οφθαλμὸς, ad Charit. 620. (682.) Wakef. Herc. F. 799. Trach. 549. S. Cr. 3, 96. Abresch. Ἀεσχ. 2, 134. Jacobs. Anim. 295. Anth. 6, 313. 12, 125. 191. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Toup. Opusc. 1, 288. Valck. Callim. 270. Inspector, Dionys. H. 3, 1444. De plantis, Thom. M. 489. Jacobs. Anth. 6, 312. Metaphorice, Heyn. Hom. 4, 688. De rebus præstantissimis, v. C. Barthium ad Pacati Paneg. p. 166. Pleonastice, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. viii. Sine articulo, Philostr. 244. Boiss. Διὸς ὁ, Jacobs. Anim. 208. Luzac. Exerc. 112. 114. Toup. Opusc. 1, 582. 'Ο. Δίκης, Luzac. Exerc. 138. Jacobs. Ἀνθ. 12, 140. 'Ο. ἀμπέλου, Αμπον. 74. 'Ο. βασιλέως, Wessel. ad Herod. 57. Παλμὸς τοῦ δεξιοῦ δ., Omen, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 75. 'Οφθαλμὸν ἐπιβάλ- λειν τινὶ, Thom. M. 666. Villois. ad Long. 77. 'Ο. ἀρπάζειν τινὶς, Judith 16, 9. 'Οφθαλμὸν, Bast Lettre 223. Regum, Brunck. Aristoph. 3, 61. Kuster. 118. 'Ο. μεγάλοι, Boiss. Philostr. 548. Ιατρὸς ὄφθαλμῶν, ad Lucian. 1, 230. 'Ο τῶν ὁ. νοῦς, Boiss. Philostr. 547. 'Εξ ὄφθαλμῶν γίνεσθαι, Alciphr. 376. Πρὸ ὄφθαλμῶν λαμβάνειν, ad Diod. S. 1, 683. Πρὸ ὄφθαλ- μῶν, κατ' ὄφθαλμοὺς, Abresch. Lectt. Aristæn. 340. 'Εν ὄφθαλμοῖς, ad Lucian. 2, 245. 'Εν ὁ. ἰδεῖν, ad 2, 192. Brunck. Apoll. Rh. 199. Heyn. Hom. 4, 157. 516. εἰναι, Diod. S. 1, 683. et var. l.: ὄρωπτων πάντων, Alciphr. 412. Κατ' ὄφθαλμοὺς, Xen. Hier. 1, 14. Musgr. Cycl. 234. 'Οφθαλμοὺς κόπτειν, ad Charit. 347. Τὸ φθαλμῶν, Thom. M. 852." Schæf. MSS. "Ornamentum, Pind. 'Ο. 2, 18. 'Ο. νυκτὸς, Luna, Ἀεσχ. S. c. Th. 396.]

'Οφθαλμοβολέω, Oculæ jacto, conjicio. Sic enim Lucr. et Cic. Ausi etiam Græci fuerunt, inquit Cam., facere 'Οφθαλμοβολῆσαι, Oculos in aliquam conjicere amantes. [Schol. Lycophr. 93. Schol. Ven. II. Γ. 443. Nicet. Annal. 4, 2. 'Οφθαλμοβο- λούμενος καὶ ὑποπτος. *'Οφθαλμόδουλος, Servus, qui inspectante hero se gnauum et obsequentem præstat, oculisque adeo ejus quasi inservit. *'Οφθαλ- μοδουλεῖω, unde] 'Οφθαλμοδουλεῖα, ἡ, Servitium gnauum et diligens, præsentē hero: quasi Servitus ad oculum. Solet enim servos ὁ τοῦ δεσπότου ὄφθαλμος, ad labores acrius subeundos excitare, contra ejus absentia, ignaviores eos reddere. Paul. ad Eph. (6.) jubens servos auscultare dominis suis, Μὴ κατ' ὄφθαλ- μοδουλεῖαν, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, pro quo ad Col. 3, (22.) dicit, Μὴ ἐν ὄφθαλμοδουλεῖαις, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, Non servientes ad oculum. Sic Gall. Servir au doigt, et à l'œil. [* " 'Οφθαλμοειδῆς, Aristox. 40." Wakef. MSS. Diosc. 3, 156. * 'Οφθαλμόσοφος, Lucian.

Lexiph. 4. * Ὁφθαλμότεγκτος, Eur. Alc. 182.] Ὁφθαλμοφανῆς, Qui oculis cernitur, appareat, Sub oculorum sensum cadens, Oculis patens : ad differentiam τοῦ νοητοῦ ap. Chrys. Accipitur ὄφθαλμοφανὲς pro Eo etiam quod ante oculos est et manifestum : ut Cic. Non uti demonstraretur, quod ante oculos est. Strabo, (2. p. 203.) Ὁφθαλμοφανῆ πάντα ἰδιώτης οὐκ ἐνδεόμενά εἰσι τῆς μαθηματικῆς σημειώσεως, Quae vel idiota suis oculis cernere potest, idiotis quoque manifesta et perspicua sunt. [“ Aristox. 41. Cyrill. Hier. 153.” Wakef. MSS.] Ὁφθαλμοφανῶς, Manifeste, Perspicue, More eorum quæ oculis cernuntur, Chrys. de Sacerd. Ο. ἰδεῖν, Manifeste cernere, Oculis suis videre, quod Hom. dicit ὄφθαλμοῖσιν ἰδεῖν. [“ Jo. Climac. 314.” Boiss. MSS. Schleusn. Lex. V. T. * Ὁφθαλμορύκτης, Const. Manass. Chron. p. 91.” Boiss. MSS. * Ὁφθαλμώρυχος, Ἀesch. Eum. 186.]

[* “ Ἀκρόφθαλμον, Diosc. Notha 465. * Ἀνόφθαλμος, δ. ἡ, Tzetz. Ch. 3, 219.” Boiss. MSS. * Ἀφθαλμός, Theod. Prodr. in Notit. MSS. 6, 563.” Elberling. MSS.] Ἀντόφθαλμος, Adversis oculis intuens. Pro Oppositus oculis, Adversus, ἀντίος τοῖς ὥμασι, citatur ex Epigr. [“ Ad Charit. 748.” Schæf. MSS.] Ἀντοφθαλμέω, quod et ἀντωπῶ, Intuentem obtueor, Bud. hoc in loco, (Polyb. Fr. Hist. 45.) Οἱ δὲ ἀβλεπτοῦντες, καὶ αἰδούμενοι ἀντοφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φιλιππον ἐβοήθουν. Gaza in Somnio Scipionis Solem aduersum intueri interpr. ἀντοφθαλμῆσαι τῷ ἡλίῳ. Citatur e Sapient. 12, (14.) Ἀντοφθαλμησαι δυνήσεται σοι, pro Te obtueri. // Metaphorice autem ἀντοφθαλμεῖν capitul pro Obniti, Reluctari : pro ἀνταρρεοθαλμεῖν καὶ ἐνίστασθαι, Bud., ut vulgo dicunt Oculum erigere, et audacter obtueri. Verbi gratia, si ostendere volumus aliquem esse nobis valde formidabilem, et cogi nos ei cedere, nec audere ullo modo reluctari, dicimus nos non audere oculum levare contra illum. Polyb. 1, (17, 3.) Ὅπελαθον βαρυτέρας προσδεῖσθαι παρασκευεῖς, δι' ἡς ἀντοφθαλμεῖν δυνήσονται τοῖς πολεμοῖς : 4, (32, 7.) in ead. signif. juvxit præpositioni πρὸς habenti accusativum, Οὐτ' αὐτοι δι' αὐτῶν ἀντοφθαλμεῖν ἡδύναντο πρὸς τὸ βάρος τῶν πολεμῶν, Imperium hostium sustinere. Act. 27, (15.) navis itidem dicitur ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, pro Obniti s. Obluctari vento. [“ Bentl. ad Horat. Carm. 1, 3, 18. ad Charit. 748. ad Diod. S. 2, 276. Lobeck. Aj. p. 238.” Schæf. MSS. Lex. Polyb. * Ἀντοφθάλμητος, unde * Δυναντοφθάλμητος, Polyb. 23, 8, 13. δ. τι ἔχειν, Quod nemo facile aspiciat quin tentetur. * Δυνόφθαλμος, Telestes Athenæi 616. Theod. Prodr. Ep. 95.] “ Ἐνόφθαλμος, Oculus qui in cortice depangitur, VV. LL. sed sine exemplo vel auctoritate.” Ἐξόφθαλμος, Qui oculus est prouinentibus, Cui oculi quasi extant et ἐπιπόλαιοι sunt : oppositum habens κοιλόφθαλμος. Quamvis autem Aristot. hos ἐξόφθαλμους dicat visu esse hebetiore, Xen. tamen in equis magis probat τὸ ἐξόφθαλμον quam τὸ κοιλόφθαλμον : Ἰππ. (1, 9.) Τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορος μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλόφθαλμου. // Polyb. autem, inquit Cam., transtulit ad evidentiam hoc vocabulum, 1, (10, 3.) Ρωμαῖοι δὲ πολὺν μὲν χρόνον ἡπόρησαν, διὰ τὸ δοκεῖν ἐξόφθαλμον τὴν ἀλογίαν τῆς βοηθείας. Quidam tamen ibi ἐξόφθαλμος interpr. Inconsideratus. Ἐποφθάλμιος, Oculo impositus, Supra oculum situs, Gal. Τὰ ἐποφθάλμια ἐποιδόσκεται, Partes quæ supra oculos sunt. CONTRA Ὑποφθάλμιος, Qui oculis subjacet. Plur. ὑποφθάλμια, Genæ, ut nonnulli interpr. Ὑπώπτια, Cam., quæ alio nomine ὑποφθάλμια, Ossa juxta nāsum subjecta oculis : fortasse Genæ, ut Cic. ait, ab inferiore parte subjectæ leviterque eminentes. Idem, Nominat J. Poll. genas ὑποφθάλμιον φρουράν, i. e. Oculorum custodiam. Plin. autem Genas vocat quæ Diosc. βλέφαρα, ut in Ὁφθαλμικὸς videre poteris. Sed inter βλέφαρα et ὑποφθάλμια magnum discrimin est. [Hippocr. 595, 50. * Ἐποφθάλμια, Anna C. 32.” Elberling. MSS.] Ἐπερόφθαλμος, Qui alterum tantum e duobus oculum habet, i. e. Orbis altero oculo ; μονόφθαλμος autem, Cui unicum natura oculum dedit, ut Cyclopibus : hoc enim discriminis inter hæc duo statuit Ammon. Quidam ap. Plut. (9, 203.) Μὴ ποιήσῃς ἐτε-

ρόφθαλμον τὴν Ἑλλάδα. Bud. ἐτερόφθαλμος interpr. Luscus. Idem annotat, in Hippiatria ἐτεροφθάλμους ἵππους vocari Equos qui varios oculos habent : quod vitium DICITUR Ἐτερόφθαλμία, in Hippiatri. Οἱ ἐτερόφθαλμοι τῶν ἵππων οὐ τὸ αὐτὸ βλέπουσι τοῖς ὄφθαλμοῖς· ὅνπερ γάρ τρόπον ὁ * ἐτεροσκελῆς καὶ ὁ * ἐτερόπους σκάζει καὶ λείπεται τῷ περιπάτῳ, οὐτω καὶ οὗτοι τῷ ὄρατικῷ εἰσὶ δὲ καὶ πονηροὶ, καὶ ἐπιτομένοι διὰ τὴν ἐτεροφθάλμιαν. His igitur ἐτερόφθαλμοι, s. Lusci, dici videntur Qui altero oculo minus vident. [Lobeck. Phryn. 136. “ Plut. Sertorio 1. Schol. Dem. 2, 157. Reisk.” Boiss. MSS.] Εὐόφθαλμος, Pulceros habens oculos, Qui venustis oculis est, Xen. K. Π. 8, (1, 14.) p. 122. Ὑποχρέοσθαι δὲ τοὺς ὄφθαλμοὺς προσίστο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνουστο ἢ εἰσι. Dicuntur autem εὐόφθαλμοι non tantum Qui pulceros habent oculos, sed etiam Qui oculis alienis grati sunt et jucundi aspectu : ut et Eust. docet p. 1389. Εὐωπες, οὐκ ἐξ ἀνάγκης οἱ καλοὶ ἢ αἱ καλαὶ τοὺς ὥπας, ἀλλὰ καὶ οἱ τοῖς τῶν ὄρωντων ὄφθαλμοῖς τοιοῦτοι, ὡς δηλον, ἐκ τοῦ, Χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐόφθαλμων τε καὶ σπανίων. Aristot. autem Polit. 2. εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι dixit pro Honestum s. Bellum auditu, ut Cam. interpr. Οὐκ ἔστιν ἀσφαλές τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον : q. l. quidam sic verterunt, Legem ferre non est tutum, sed solum primo aspectu, cum auditur, appareat bonum. Suidæ εὐόφθαλμος idem est CUM Εὐοπτος : quod tamen εὐοπτος passive potius capi videtur pro Eo qui facile videtur s. cernitur, Qui est conspicuus : εὐόφθαλμον, inquit, τὸ εὐοπτον : dixerat vero ante, Εὐοπτος ἀνὴρ, καὶ εὐόφθαλμος. [Spohn. Niceph. Blemm. n. 266. Athen. 545.] Εὐοφθάλμως, Cum quadam oculorum venustate et gratia, Decore, Decenter, εὐπρεπῶς, Harpoer. ap. Antiph. ἐν τῷ περὶ Ταώνων : quorum pavonum pennis Plin. quoque oculos tribuit, 13, 15. Si pavonum caudæ oculos imitentur. [* “ Καλόφθαλμος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 314.” Boiss. MSS.] Κοιλόφθαλμος, Qui cavis oculis est, Cui oculi in cavo recessu subsident, ὁ κοιλος ἔχων ὄφθαλμον. Opp. ei ἐξόφθαλμος, quod vide supra. Κοιλοφθαλμία, Oculorum cavitas, Alex. Aphr. Probl. 1. Κοιλοφθαλμίως, Cavis oculis sum, Oculi mihi subsident et cavitatem quaudam habent, [Cratinus Pollucis 4, 184. * Δαμπρόφθαλμος, Hesych.] Δευκόφθαλμος, Qui candidis s. albidis est oculis. Est et Gemmæ nomen, de qua Plin. 37, 9. Leucophthalmos, rutila alias, oculi speciem candidam nigramque continet. Μεγαλόφθαλμος, Qui magnis est oculis, [Eust. Il. A. p. 106, 48. 52.] Μελανόφθαλμος, Qui nigris est oculis, Geop. de vaccis et bobus, Ἐκλεκτέον μεγαλοφθάλμους, μελανοφθάλμους. Pro his Varronis, Observare debet, ut sint hæ pecudes oculis magnis et nigris. [Schol. Il. A. 98. 389. Eust. p. 42. ult. * Μεσόφθαλμος, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 16. p. 202. * Μικρόφθαλμος, 203. 204. Schol. Vict. Il. Θ. 164. T. 5. p. 727. Heyn. * Σμικρόφθαλμος, Hippocr. 1194.] Μονόφθαλμος, Cui unicum natura oculum dedit, ut Cyclopibus : ἐτερόφθαλμος autem Is dicitur, qui alterutro orbatus est, Ammon. Sic Cratinus μονόφθαλμον vocavit τὸν Κύκλωπα, teste Phryn., qui hoc vocabulo pro altero ἐτερόφθαλμος uti vetat. [Herod. 4, 13.] Ἐηρόφθαλμος, Siccoculus, Plaut. Pseud. Εηροφθαλμία, Oculorum siccitas : vel potius, Lippitudinis aridæ genus. Sic enim Cels. 6, 6. Est etiam genus aridæ lippitudinis : Εηροφθαλμίαν Græci appellant : neque tument, neque fluunt, sed rubent tantum, et cum dolore quodam gravescunt, et noctu prægravi pituita inhærescunt. Scrib. Largus c. 4. interpr. Siccum oculorum perturbationem sine tumore, quam ξ. appellant. Aet. 7, 2. Σκληροφθαλμία δὲ καὶ Εηροφθαλμία κοινόν ἔστι πάθος βλεφάρων καὶ αὐτοῦ τοῦ ὄφθαλμοῦ, Actuar. π. Δ. Π. 2, 7. Εηροφθαλμία ἔστι δυσκίνητα τῶν ὄφθαλμῶν μετά πόνου, χωρίς τινος ὑγρότητος ἐκρεύσης : diversam autem hanc facit a ψωροφθαλμίᾳ. [* Περιοφθάλμιος, s. * Περιόφθαλμος, Qui circa oculum est, s. ambit oculum, affertur ε Gal.] Πλατυόφθαλμος, Latos s. Amplos habens ocu-

los. At πλατυόφθαλμον, a nonnullis vocatur Stimmi, Diosc. 5, 99. Τοῦτο οἱ μὲν στίβι, οἱ δὲ πλατυόφθαλμον, οἱ δὲ λάρβασον ἔκάλεσαν. Nominis causam Plin. exp., 33, 6. itidem de stimmi sive stibio, Vis ejus, astringere et refrigerare, principalis autem circa oculos; namque ideo etiam plerique πλατυόφθαλμον id appellavere, quoniam in calliblepharis mulierum dilatet oculos. [“Zeun. ad Xen. K. II. 32. * Πολυόφθαλμος, Toup. Opusc. 2, 146.” Schæf. MSS. “Herodian. Epimer. 208.” Boiss. MSS. Schol. Aesch. Pr. 571. Diod. S. 1. p. 7, 23. * Πονηρόφθαλμος, Malo oculo præditus, Invidus, Inc. Prov. 23, 6. * “Προοφθαλμὶς, Præoculatio, Geop. 1, 322. (5, 3, 3.)” Wakef. MSS. * “Ρεψόφθαλμος, Const. Apost. 7, 6.” Kall. MSS. * Ρύψοφθαλμία, Andronicus de Pass. 743.] Σκληρόφθαλμος, Qui duris est oculis, dura lippitudine laborat. ΝΑΜ Σκληροφθαλμία nonnulli interpr. Lippitudo dura, sicut Celsus ξηροφθαλμίαν esse dicit Arida lippitudinis genus. Quid autem sit σκληροφθαλμία, definit P. Aegin. 3, 22. Ἡ μὲν σκλ., σκληρότης καὶ δυσκινησία ἐστὶ τοῦ ὄφθαλμον μετὰ πόνου καὶ ἐρεύθους, χωρὶς ὑγρασίας. Gorr. σκλ. esse dicit, cum non ipse modo oculus durior est, et ad motum pigrior, dolensque simul et rubicundus, sed ipsæ etiam palpebræ duriores sunt et rubicundæ, adeo ut nihil unquam humoris remittant, sed in earum angulis gramæ concrescent parvæ, contortæ et subaridæ, nec facile post somnum vel aperiri vel inverti possint propter duritiem: differre autem ἀπὸ τῆς ξηροφθαλμίας sola magnitudine, quod cum hæc propter siccitatem, dura etiam necessario sit, multo tamen quam illa minus dura sit, et leviorem dolorem moveat. [* “Στερνόφθαλμος, Planud. Laud. Diomedis Ms.” Boiss. MSS. Strabo 1. p. 73. 458.] Τριόφθαλμος, q. d. Trioculus, Cui tres sunt oculi, Gemmæ nomen, Plin. 37, 11. Triophthalmus cum onychē nascitur, tres hominis oculos simul exprimens. At τριόφθαλμοι Homines, qui finguntur, τερατώδεις sunt, Plut. (8, 65.) Περὶ τὴν τῶν τεράτων ἀγορὰν ἀναστρέφονται, τοὺς ἀκνήμονας καὶ τοὺς γαλεάγωνας καὶ τοὺς τριοφθάλμους καὶ τοὺς στρουθοκέφαλους καταμανθάνοντες καὶ ἥπτοῦντες. Υγρόφθαλμος, Qui humidis est oculis, Cui oculi fluunt: cui opp. ξηρόφθαλμος. Ac sicut a ξηρόφθαλμος fit ξηροφθαλμία, ita ab hoc fornari POTEST Υγροφθαλμία, Lippitudo. [* “Υπόφθαλμος, Procl. Paraphr. Ptol. 230. * “Φοβερόφθαλμος, Hes. v. Γοργῶπιν, Herodian. Epimer. p. 17.” Boiss. MSS.] [* “Οφθαλμὸν, Gl. Oculitus.”]

Οφθαλμῶν, Oculi speciem gerens. Ocaleus antem paulo alio sensu usurpavit Plaut., ut in Πανθῆτης videre licet. [* “Οφθάλμιος, Lycophr. 148. αἰετοὺς ὄφθαλμίας.”] Οφθαλμῖκος, Ad oculos pertinens, Ocularius, Diosc. 1, 11. de malabathro, Πρὸς τὰς ὄφθαλμικὰς φλεγμονὰς ἀρρόσει ἀναστέθεν ἐν οἴνῳ, καὶ λεῖον ἐπιχρόμενον: pro quibus Plin. 23, 4. Oculorum epiphoris vino expressum utilissime imponitur. Et δ. περιχρόσεις, Oculorum circumlitiones, quas easd. fere cum calliblepharis esse existimat Marcell., ap. Diosc. Et δ. φάρμακα, Medicamenta oculorum; nam quod Diosc. 5, 84. de cadmia dicit, Χρησιμένει δὲ πρὸς μὲν τὰ δ. φάρμακα ἡ βοτρυῖτις καὶ ὄνυχῖτις καλομένη, id ita Plin. 34, 10. de Botrytide cadmia, Oculorum medicamentis utilissima. Interdum δ. absolute ponitur pro δ. φάρμακα, ut ap. eund. Diosc. 2, 7. de mitulis, Ἰδιαίτερον δὲ πλυνθέντες ὡς μόδιβδος, χρησιμένουσιν εἰς τὰ δ. σὺν μέλιτι ἐκτήκοντες παχύτητας βλεφάρων, καὶ σπήχοντες λευκώματα: quæ verba idem Plin. sic Latine reddidit, Lavantur quoque mituli plumbi modo, ad genarum crassitudines, et oculorum albugines. || Οφθαλμῖκος vocatur etiam Ocularius medicus, ut Corn. Celsus appellat: δ. ὄφθαλμῶν λαρψός, Herodoto et Luciano. Utitur autem eo vocab. Martial. 8. Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus olim: Fecisti medicus quod facis hoplomachus. In hoc autem ὄφθαλμῖκος absolute posito subaudiri potest λαρψός. Utitur et Gal. [“Etym. M. 30, 2.” Wakef. MSS. “Ad Lucian. 1, 231.” Schæf. MSS.]

* Οφθαλμῖδιον, Ocellus, Aristoph. [Ιππ. 909.]

* Οφθαλμίας, Plauto [Captiv. 4, 1, 70.] Piscis ille,

A quem Plin. Oculatum nominat. Sunt qui eund. cum μελανούρῳ esse velint. Plin. tamen 32. sub fin. diversos facit hos duos, Oculatum et Melanurum. [Accipiter s. Aquila Joanni Diacono ad Hesiod. ’A. 122.] Οφθαλμία, ἡ, Oculorum morbus, seu, ut Solinus loquitur, Ocularia ægritudo. Οφθαλμία, inquit Gorr., est Inflammatio adnatæ oculorum membranæ. Sed cum dubiūciter omnis inflammatio dicatur, ut scribit Gal. ad Gl. 2., una, humida, altera, siccata, proprie dicta ὄφθαλμία, Inflammatio humida est; quæ enim siccata est, non simpliciter ὄφθαλμία, sed ξηροφθαλμία nuncupatur. Inflammationem quidem tumor, tensio, dolor, calor, ruborque ejus tunicae testantur: humiditatem vero, tum venarum plenitudo, tum lacrymæ ex oculis manantes. Celsus Lippitudinem nominat, P. Aegin. 3. speciem esse τῆς τάραξεως prodidit: quo nomine calidæ et humidæ oculorum cum rubore affectiones significantur. Sed hoc interesse dicit, quod τάραξις ab externa quadam causa sit, ut fumo, sole, pulvere, oleo: ὄφθαλμία vero non a manifesta modo causa, verum et interna, h. e. sanguinis fluxione, excitetur. J. Poll., ut in VV. LL. traditur, ὄφθαλμία negat proprie Aliquod esse oculorum vitium, sed eo verbo significari dicit cavitatem oculorum ē corporis ægritudine. Plut. de S. N. V. (p. 217.) Οἱ τὴν φλέβα διαιροῦντες, ἵνα τὴν ὄφθαλμίαν κουφίσωσι: Symp. 5. Τῶν δὲ ἄλλων νοσημάτων μάλιστα καὶ τάχιστα τὰς ἀναλαμβάνοντιν οἱ συνήντες: de Invidia et Odio (p. 124.) Καθάπερ δ., πρὸς ἀπαντὸν λαμπρὸν ἐκταρασσόμενος. Aristoph. autem (Πλ. 115.) ὄφθαλμίαν pro Ipsa etiam cæcitate usurpavit, ubi Chremylus dicit, οἷμα Ταῖτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὄφθαλμίας, Βλέψαι ποιήσας: ibi enim Schol. exp. πύρωσιν παντελῆ et τύφλωσιν: proprie ita νοινιαρι dicens τὴν κατὰ τοὺς ὄφθαλμοὺς ἀπὸ νοσήματός τενος γινομένην βλάβην. [“Thom. M. 665. Brunck. Aristoph. 1, 239. T. H. ad Plutum p. 39. 280. Diod. S. 2, 494. Wytttenb. Ep. Cr. 20. ad Herod. 613.” Schæf. MSS.]

Οφθαλμία, Doleo ex oculis, Ocularia ægritudine laboro, Xen. Έλλ. 2, (1, 3.) Ἐντυχῶν ἀνθρώπῳ ὄφθαλμωντι, ἀπιόντι ἐξ ἱατρείου, κάλαμον ἔχοντι, Plut. (8, 149.) Οἱ τοὺς ὄφθαλμιῶντας ἐνοχλεῖν φυλαγόμενοι, τοὺς ἄγαν λαμπροῖς σκάνην τινα παραμιγνύοντι, Aristot. Eth. 10, 3. Καθάπερ οὐδὲ τὰ τοῖς κάμνοντιν ὑγειεινά, ἡγλέκεα ἢ πικρά, οὐδὲ ἀν λευκά τὰ φαινόμενα τοῖς ὄφθαλμῶσιν, (εἶναι τοιαῦτα οἰητέον.) Ubi reddi etiam potest Lip-pientibus. Rursum Plut. Symp. 7, 5. cuius ἀκρατεῖ esse dixisset τοὺς περὶ ἐδωδὰς καὶ ἀφροδίσια καὶ πότος ἀστοχοῦντας, eisque νόσους τε πολλὰς καὶ χρημάτων ολέθρους συνακολουθεῖν, subjungit, Ως Θεοδέκτην ἐκεῖνον, εἰπόντα, Χαῖρε φίλον φῶς, ὄφθαλμῶντα τῆς ἐρωμένης φανεῖσθαι: ubi quidam volunt, eum licet oculis captum, et qui lucem non intueretur, dixisse tamē φίλον φῶς, Lux mea: nisi forte Theodectes hic dicitur ὄφθαλμάσαι conspecta sua amica, sicut ap. Herod. 5. quidam de pulcris mulieribus dicunt, Αντίτας ἰζεσθαι ἀλγηδόνας σφι ὄφθαλμῶν. Οφθαλμίῃ, inquit Cam., non solum e morbo, sed etiam aspectu alieni boni oculos dolere: ut ille dixit ap. Terent., quo tuo viro oculi doleant. Item, Oculis captum esse, Cic. in Verr. 6. Polyb. 2, (17, 3.) Περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὄφθαλμάσαντες, Oculis capti pulcritudine regionis. Hæc ille. Sunt tamen qui eum nequaquam sequantur in eo Polybii 1. interpretando, sed ὄφθαλμάσαι accipiant pro eo, quod Cic. dicit Oculos adjicere, i. e. ὄφθαλμοβολεῖν, Oculorum conjectu appetere, quo sensu dicit Imponere oculos prædiis alicuius, in Pand. [“Aristoph. Fr. 228. Jacobs. Anth. 12, 117. Thom. M. 665. Timoc. Coray Theophr. 261. Wessel. ad Herod. 379. 613. Valck. Oratt. 345. Diatr. 196.” Schæf. MSS. Philostr. p. 13. * Οφθαλμάτος, unde * Ανοφθαλμίατος, Diosc. Parab. 1, 35.] Ἔνοφθαλμίᾳ, Oculos alicui rei adjicio, in aliquam rem conjicio, frui ea desiderans. Pass. ἐνοφθαλμάσαι, Oculi in me conjiciuntur et appetor. [“Ad Charit. 252.” Schæf. MSS. * Ενοφθαλμάσω, Plut. Symp. 2, 6. Διὰ τὴν πεύκη καὶ πίτυν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, οὐκ ἐνοφθαλμάσει, exp. Inoculationem non admittant. A Schneidero non agnoscitur.] Ἐποφθαλμίᾳ, Oculos injicio et concupisco, Cam. Adnicto, ut

alii. Videlur autem metaph. sumta ab iis qui nictu oculisque mulieres appetunt, J. Poll. 2, (62.) Καὶ ἐποφθαλμῖγν, τὸ ἐπιθυμεῖν τύος· καὶ ἐνοφθαλμᾶσθαι, τὸ ἐπιθυμεῖσθαι, ap. Hyperidem. Ubi cum ἐποφθαλμῖγν exponat ἐπιθυμεῖν, et ἐνοφθαλμᾶσθαι, ἐπιθυμεῖσθαι, suspectum aliquis habere possit ἐνοφθαλμᾶσθαι, et ser. pro eo existimare ἐποφθαλμᾶσθαι. Nam hujus quidem Ἐποφθαλμῶ pro Oculos adjicio et Concupisco usurpati exempla reperiuntur, illius autem ἐνοφθαλμῖγν nulla mihi invenire licuit. Plut. Cæs. (2.) Ἐκείνου τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμῶντος, Illo oculum pecuniis adjiciente, Bud. Idem Plut. Demosth. (25.) de Harpalio loquens, Καταφυγόντος δὲ πρὸς τὸν δῆμον αὐτοῦ, καὶ μετὰ τῶν χρημάτων καὶ τῶν νεῶν αὐτὸν παραδόντος, οἱ μὲν ἄλλοι ὥτορες εὐθὺς ἐποφθαλμᾶσαντες πρὸς τὸν πλοῦτον, ἐβοήθουν. || Ἐποφθαλμῶν, J. Polluci est etiam ὁ φθονῶν. [Schæf. ad Longum 350. ubi de Ἐποφθαλμέω, *'Ἐποφθαλμίζω, *'Ἐποφθαλμάζω.] Ceterum pro Ἐποφθαλμάω in præcedenti signif. accepto, sc. pro Oculos injicio, Appeto, usurpatum fuit ΕΤΙΑΜ Ἐποφθαλμέω. Plut. (Æmil. P. 30.) Οἱ δὲ στρατιῶται τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμήσαντες ὠργίζοντο, Oculis in pecuniam adjectis, fremebant eam in ærarium referri, i. e. δόφθαλμὸν ἐπέχοντες. Bud.

'Οφθαλμίζομαι, i. q. δόφθαλμάω, Ocularia ægritudine labore, Plut. Symp. 2, 2. Λέων ὁ Βυζάντιος, εἰπόντος Πασιάδου πρὸς αὐτὸν δόφθαλμισθῆναι αὐτοῦ τοὺς δόφθαλμον, Ἀσθένειαν, ἔφη, σώματος ὀνειδίζεις, νέμεσιν οὐχ ὅρων ἐπὶ τῶν ὅμματων βαστάζοντά σου τὸν νίόν. Q. I. hic Ejusd. in l. Πᾶς ἀν τις ὑπ' Ἐχθρ. Όφ. clariorem reddit, Λέων ὁ Βυζάντιος ὑπὸ κυροῦ λοιδορθεὶς εἰς τὴν τῶν ὅμμάτων ἀσθένειαν, Ἀνθρώπιγον, ἔφη, πάθος ὀνειδίζεις, ἐπὶ τοῦ νότου φέρων τὴν νέμεσιν. [“Οφθαλμίζω, Coray Theophr. 261. Kuster. Aristoph. 109. Toup. Opusc. 1, 302.” Schæf. MSS.] Ἐνοφθαλμίζω, Inoculo, Theophr. C. Pl. 5, (5, 4.) “Ποτερεὶς εἰς τις ἐνοφθαλμίσεις δένδρον ἐν ὑπὸ πλειώνων διαφόρῳ: 1, 6. Τὸ τὰς μασχάλας ἐνοφθαλμίζειν τὰς τελευτάτας καὶ νεωτάτας. Est autem ἐνοφθαλμίζω, Inoculo, Geminam cum exiguo cortice in delibratam arboris partem insero, Aperto in arbore oculo, cortice sc. exciso, semen includo: ut colligitur e Theophr. C. Pl. 1, 6. Ὁρθῶς δὲ εἰς τὸ διατηρεῖν ἀρραγῆ τὸν δόφθαλμὸν καὶ τὸν φλοϊὸν, τὸ ἔνθεμα οὐτως ἀποξένειν ὥστε μὴ ἀπογυμνοῦν τὴν μήτραν. Ἐνοφθαλμοῦ, Inoculatio, Theophr. initio capitinis paulo ante citati, Λοιπὸν δ' εἰπεῖν ὑπὲρ τῶν ἐν ἄλλοις γενέσεων, οἷον τῶν κατὰ τὰς ἐμφυτείας καὶ τοὺς ἐνοφθαλμούς: mox, Καὶ φυτεία δέ τις καὶ ὁ ἐνοφθαλμοῦ, οὐ μόνον παρατάξις: H. Pl. 2, (1, 4.) Αἱ γὰρ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμοῦς καθάπερ μίκεις τινὲς εἰσιν, η κατ' ἄλλον τρόπον γενέσεις. Colum. non modo Inoculationem vocari scribit, sed et Emplastrationem, ut 5, 11. de tribus insitionum generibus: Unum, quo resecta et fissa arbor, resectos surculos accipit; alterum, quo resecto inter librum et materiam semina admittit, (quæ utraque genera verni temporis sunt): tertium, quo ipsas gemmas cum exiguo cortice in partem sui delibratam recipit, quam vocant agricolæ Emplastrationem, vel, ut quidam, Inoculationem. Et 11, 2. His quidem diebus arbores ficorum inoculantur: quod genus insitionis Emplastratio vocatur. Plin. tamen discrimen facit inter Inoculationem et Emplastrationem, 17, 16.; at c. 13. Inoculationem paulo aliter definire videtur quam Colum.: sic enim ait, Hinc nata inoculatio sutoriæ simili fistula aperiendi in arbore oculum cortice exciso, semenque includendi eadem fistula sublatum ex alia. Et mox, Virgiliana querit sinum in nodo gemmæ expulsi corticis, gemmamque ex alia arbore includit. Cum vero aliquanto post dicit, Calami exacutio medullam ne nudet, videatur ap. Theophr. l. c. pro ἀποξένειν legisse ἀποξένειν. [Plut. 8, 535. *'Ἐξοφθαλμίζω, Valck. Diatr. 197.] Schæf. MSS.: Gl. Ἐξοκυλλο : *'Ἐξοφθαλμοῖς Oœcæcatus. *'Ἐποφθαλμίζω, Nicet. Chion. in Fabr. B. Gr. 6, 406. Ed. 1. Boiss. MSS. Ælian. Fr. *Παροφθαλμίζω, unde *Παροφθαλμοστικὴ, sc. τέχνη, Nicophori Schol. ad Synes. p. 363.] [*'Οφθαλμάω, Gl. Oculo, Lippeo, Oculos doleo:

Gloss. I. Gr. rectius Ὁφθαλμῶ, i. e. Ὁφθαλμάω, cf. Ἀντοφθαλμέω, Ἐποφθαλμέω.] [* "Ὀφθαλμῆτις, Paus. 1, 408. ubi v. Kuhn." Schæf. MSS.]

“ΟΠΥΙΩ, Ineo; et quidem legitime: unde exp. “etiam Οὐχοῖς s. Conjugem habeo, Habeo in matrimonio. Od. Z. (63.) Πέντε δέ τοι φίλοι νῦν ἐνὶ μεγάροις γεγάσασιν. Οἱ δύν, ὀπτιόντες, τρεῖς δὲ ηθεοῖς θαλέθοντες, Duo jam uxorati. Il. N. (379.) Δοῖμεν δέ Ατρεΐδας θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην ὀπνιέμεν. Sic Hesiod. Θ. (819.) δῶκεν ὀπνίειν θυγατέρα ἦν, Dedit filiam suam ineundam, habendam in matrimonio, Dedit uxorem: (A. 356.) Τοῦ γὰρ ὀπνίεις παῖδα, Eius enim filiam inīs, Habes in matrimonio. Sic Il. N. (429.) Πρεσβυτάρην δὲ ὄπτεις θυγατρῶν Ἰπποδάμειαν: Od. B. (207.) ἃς ἐπιεικὲς ὀπνιέμεν ἐστὶν ἔκαστω. Pass. ὀπνίομαι, Ineοr, In matrimonio habeοr, Il. Θ. (304.) Τόν ρέ έξι Αἰσύμηθεν ὀπνιομένη τέκε μήτηρ. Legitur et in prosa, Aristot. Eth. 7, 5. “Οσοις μὲν οὖν φύσις αἰτία, τούτους μὲν οὐδὲν ἀν εἴποιεν ἀκρατεῖς: τοῖς ὕσπερ οὐδὲ τὰς γυναικας ὅτι οὐν ὀπνίοντις, ἀλλ' ὀπνίονται. Itidem e Plut. Solone (20.) affertur “Οπνίεται ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς πρὸ Αὐτοῦ ινιτού, Βιρού πατιτού, admittit.” [“Heyn. Hom. 5, 469. 6, 565. 7, 493. Jacobs. Anth. 10, 201. ad Lucian. 1, 701. 2, 255. 358. Toup. in Schol. Theocr. 213. Gesner. Ind. in Orph., Matth. ad Gloss. min. 46. Mœr. 278. et n., Harles. Ind. Theocr., ad Charit. 393.” Schæf. MSS. Schol. Apoll. Rh. 1, 46. Ὁπνιομένος, Dionys. H. 17, 3. *'Ὀπνίω, fut. ὀπνίσω, Aristoph. A. 255. Porson. ad Od. Δ. 798. *'Ὀπνιολης, ad Mœr. 279.” Schæf. MSS. *'Ὀπνιῶλαι, Hesych. Cf. Οιφάω.]

‘ΟΠΩΡΑ, sive Ὄπωρη, Ionice, Autumnus. Eust. vero alicubi exp. τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ θέρους, s. ἡ μετὰ τὸ θέρος ὥρα: alicubi τὸ μεταξὺ τοῦ θέρους καὶ τῆς φθινάδος ὥρας. Od. M. (76.) οὐτ' ἐν θέρει οὐτ' ἐν ὀπώρῃ, Nec æstate, nec autumno, Σ. (384.) Καὶ φάτι ἐλεύσεσθαι η ἐς θέρος η ἐς ὀπώρην, Il. (X. 27.) “Οσ πατέρας τὸν ὀπώρης εἶσιν, Autumno, sicut ἥρος dicitur Vere, et θέρους, Άestate. Dicitur et τεθαλνῖα ὀπώρη, quod interpretari queas Pomifer autumnus. Od. Δ. (191.) ἐπὴν ἐλθησει θέρος τεθαλνῖα τὸν ὀπώρην. Utuntur et prosæ Scriptt. pro Autumno. Xen. Ἐλλ. 3, (2, 8.) Ἀπετέλεσε δὲ τὸ τεῖχος ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἡρινοῦ χρόνου πρὸ ὀπώρας, Aristot. H. A. 9. Περὶ τὴν ὀπώραν, Autumno, ut Plinium interpretari videbis in Φθινόπωρον. At, ὑπὲρ τὴν δ. ap. eund. Bud. interpr. Ante autumnum, Gaza Άestate. Ibid., ὀπώρης οὔσης, Tempore autumnali, fructuum. Et in l. de Mundo, Αἴτε καρπὸν ὀπώρης ηδὺν, ἄλλως δὲ δυσθησαριστον, φέρουσαι ὄχναι καὶ ροιαι καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, Quæ autumni tempore fructum suavem fundunt, sed conditu difficilem. Ubi ὀπώρης dicitur pro ἐν ὀπώρῃ, sicut θέρους pro ἐν θέρει, itidem ut in loco quodam Homeri paulo ante c., et in hoc Theophr. H. Pl. l. 9. c. ult. ὀπώρας τέμνεται, Autumno secantur. Et ἐν ἀρχῇ ὀπώρας, Ineunte autumno. At νέα ὀπώρα dicitur Extrema s. Sene-scens ætas, Æsch. ap. Aristot. H. A. 9, 4. de upupa, ἀπὸ Νέας ὀπώρας ἡνίκα ἀν ξανθοὶ στάχυς: dixerat vero paulo ante ἥρι. Bud. autem ὀπώρα interpr. etiam Άetas in l. quodam Aristot. Meteor., quem citabo in Μετόπωρον: itidemque Hesychio ὀπώρα est θέρος. Transfertur et ad ætas hoc vocabulum; ὀπώρα enim Maturior ætas dicitur adolescentum, quæ pubertatem s. juventam præcedit: quam quæ sequitur, μετόπωρον appellatur. Sic accipiunt ap. Pind. nonnulli Ι. 2, (8.) “Οστις ἐν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας Εὐθρόνον μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν, [N. 5, 11.] itidemque ap. Horat. Carm. 2, 5. tolle cupidinem Immritis uvæ: jam tibi lividos Distinguet autumnus racemos Purpureo varius colore. Ut sensus sit, Contine animum a cupiditate impuberis adhuc puellæ, quam tibi sequens ætas maturabit. De adultiore autem æstate, et in virilitatis annos s. μετόπωρον inclinante, Ovid. Met. 15. Excipit autumnus posito fervore juventæ Maturus. [Plato de LL. 8. p. 415=837. Ο μὲν γὰρ τοῦ σώματος ἐρῶν, καὶ τῆς ὥρας, καθάπερ ὀπώρας, πεινῶν.] || Fructus autumnales, Poma: Poma au-

tem cum dico, non Mala tantum intellige, sed et **A** Pyra, Pruna, Uvas, Omnes denique mollioris corticis fructus: cum Plin. Mora etiam et Nuces, et Martialis Nuces pineas Pomorum nomine comprehendant. Geop. 10. Ὁπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἵον δωρακινὰ, μῆλα, * ἀπίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ἔνδον: quibus postremis verbis τὰ ἀκρόδρυνα δενόταντο, τὰ ἔξωθεν κέλυφος ἔχοντα, Quæ lignoso putamine teguntur. Aristot. H. A. 8, 28. "Οτι οὐτ' ἀκρόδρυνα, οὐτ' ὄπώρα χρόνος. Itidem Gal. Τοῖς δὲ ὄπωραις, τοῖς δὲ ὄσπριαις, τοῖς δὲ ἀκρόδρυναις, Theophr. C. Pl. 6, 6. 'Εν τῇ της ὄπώρας πεπάνσει, Cum autumnales fructus maturescunt. Similiter et ap. Plat. de fructibus autumnalibus dicitur, ut uvis et hujusmodi. Gal. de Alim. Fac. 1. Σῦκα καὶ σταφύλαι της ὄπώρας ὥσπερ κεφάλαιόν εἰσι καὶ τρέφουσι μᾶλλον ἀπάντων τῶν ὄραιών, Plut. Probl. Rom. Ὁπώρας μὴ γενεσθαι πρὸ ισημερίας μετοπωριῆς, Symp. 2. Ὁπώρας τὶ προσενεχθὲν, Athen. 1. Οὐδὲ ὄπώραν παρατίθοι τινι. Et ap. Medicos, σκενασία δι' ὄπωρων, Confectio e fructibus, quæ et ὄπωρική: de qua Gal. 8. τῶν κατὰ Τόπους, c. 3. Et ὄπώρα στύφουσα, Fructus mollioris corticis astringentes. Aret. de celerum Passionum Curatione, 2, 14. Ὁπώρην στύφουσαν, οὖν, μέσπιλα, μῆλα Κυδώνια, σταφυλήν. Alcman autem κηρύναν ὄπώραν, vocat τὸ μέλι, Athen. (648.) Locum Alcmanis citavi in Πνάνιος. || Est et Meretricis nomen et Fabulae Alexidis, Athen. (443.) || Quod vero ad hoc vocab. attinet, Eust. scribit παρωνομάσθαι ἐκ τοῦ ὄπου. Etym. autem derivat παρὸ τὸ ὄψ, et ὄρα. Itidemque Athen. 12. ὄπώραν esse dicit τὸ της ὄρας ὄντως πρόσωπον, ἐν τε καρποῖσι καὶ ἄνθεσι θεωρούμενον. [“ Kuster. Aristoph. 215. Jacobs. Anth. 6, 234. 313. 410. 7, 90. 9, 223. 316. 11, 207. 227. 233. 322. 12, 244. Brunck. Soph. 3, 415. Aristoph. Fr. 275. ad Lucian. 2, 113. Thom. M. 251. 653. Wakef. Trach. 260. Heyn. Hom. 8, 180. 241. ad Moer. 56. Valck. Phœn. p. 550. Diatr. 52. Toup. Opusc. 1, 219. 387. Sic legerim in Diod. S. 1, 366, 41. Autumnus, Heyn. Hom. 5, 5. 7, 204. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 100. Nomen meretricis, Toup. Opusc. 1, 35. Plur., Longus 134. Vill., Brunck. Aristoph. 2, 69. Fr. 275. Boiss. Philostr. 390.” Schæf. MSS. Schn. Lex.]

‘Οπωροθήκη, Locus reponendis fructibus autumnalibus. Utitur Varro. Plin. Pomarium nominat, ut in ‘Οπωροφυλάκιον dicetur. [* ‘Οπωρολόγος, Fructus autumnales colligens, Opp. K. 1, 125. * ‘Οπωροπάλης, Gl. Pomarius, Pometarius, “ Phrym. Ecl. 88. Thom. M. 654. Abresch. Lectt. Aristæn. 189. Levesque in Thuc. 4, 280.” Schæf. MSS. * ‘Οπωρόπωλης, Theod. Prodr. Ep. p. 93. * ‘Οπωροτρόφος, unde * ‘Οπωροτρόφεω, Gl. Pomifer. * ‘Οπωροφάγος, unde * “ ‘Οπωροφαγέω, Const. Manass. Chron. p. 6 (=12) (* ‘Οπωρόφθιτος, unde) * ‘Οπωροφθισία, Nicet. Eugen. 9, 27. * ‘Οπωροφθόρος, Const. Manass. Amat. 3, 24.” Boiss. MSS. * ‘Οπωροφόρος, Gl. Pomifer. “ Const. Manass. Chron. p. 3. Amat. 3, 25.” Boiss. MSS.] ‘Οπωροφορέω, Poma fero: ut, Pomifer autumnus. [“ Wakef. Trach. 69. Jacobs. Anth. 9, 44.” Schæf. MSS. * “ ‘Οπωροφυῆς, Nicet. Eugen. 6, 597.” Boiss. MSS.] ‘Οπωροφύλαξ, Autumnalium fructuum custos, Pomariorum custos, ut Gaza iuterpr. [“ Ad Diod. S. 1, 252.” Schæf. MSS.] ‘Οπωροφυλάκιον, Gurgustum et casula τοῦ ὄπωροφύλακος, Bud. ex Isaia (1, 8.): Hes. exp. καλύβῃ τοῦ φυλάσσοντος τὴν ὄπώραν: alii, Tuguriolum ad pomorum custodiā. Plin. vero Pomaria dixit etiam Loca pomis servandis fabricata. [“ Ad Diod. S. 1. c.” Schæf. MSS. Schleusn. Lex. V. T.] ‘Οπωρώνης, Qui poma emit et revendit, Dem. (314.) Σῦκα καὶ βόρρυς καὶ ἐλαῖας συλλέγων, ὥσπερ ὄπωρώνης ἐκ τῶν ἀλλοτρίων χωρίων, i.e. ὄπώρας πωλῶν καὶ ἀγοράζων, Suid. [Lobeck. Phrym. 206. “ Abresch. Lectt. Aristæn. 189. Levesque in Thuc. 4, 280. Thom. M. 653. Phrym. Ecl. 88. Jacobs. Anth. 7, 22.” Schæf. MSS.]

‘Οπωρινὸς, Autumnalis: ὄμβρος, Hesiod. (Ἐργ. 2, 292.) βορέης, aliquoties ap. Hom. Ab Eod. ὄπωρινὸς ἀστήρ dicitur Canicula, quæ τῇ νέᾳ ὄπώρᾳ exoritur, i.e. Senescente æstate. In Epigr. ὄπωρινὸς κύων nominatur, ut ὄπωρινοῦ κυνὸς καύματα, Ἀετός

nisi autumnalis: Val. Flacc. acer Autumni canis. Sed frequentius vocatur Ἀετίνος canis, ut a Tibullo, Unda sub æstivum non adeunda canem. A Virg. G. 2. ubi hiulca siti findit canis æstifer arva. Et δέος ap. Hes. τὰ ἐν ταῖς ὄπώραις φόβητρα. Ii etiam, qui ab autumno nomen sortiti sunt, ὄπωρινοι vocantur, ut Martial. docet 9, (13.) Si daret autumnus mihi nomen, ὄπωρινὸς essem: Horrida si bruma seidera, χειμερινός. [“ Heyn. Hom. 5, 5. 7, 204. 8, 180. 241. Huschk. Anal. 232. Jacobs. Anth. 12, 21. De quant., Græfe ad Meleagr. p. 101. Ruhnk. Ep. Cr. 166. Clark. ad Il. B. 43. E. 5.” Schæf. MSS.] At ‘Οπωρικὸς, E fructibus autumnalibus s. pomis confectus. Et ὄπωρικὴ, Quoddam pharmacum, quod Gal. σκενασία δι' ὄπωρων appellat. Plin. 24, 14. Unum etiamnum arborum medicinis debetur nobile medicamentum, quod Oporicen vocant. Fit ad dysentericos stomachique vitia, in congio musti albi lento vapore decoctis malis cotoneis quinque cum suis seminibus, Punicis totidem, sorborum sextario, et pari mensura ejus quod Rhus Syriaca vocant, croci semuncia. At ἡ διὰ τῶν ὄπωρων ap. Gal. recipit mala cotonea x, sorba L, mespila L, ροῦ ἐρυθροῦ sextarium unum, aquæ congios VII. Sed et alias ejus conficiendi rationem docet.

[* “ ‘Εχόπωρος, Valck. Phœn. p. 312.” Schæf. MSS.] Λευκόπωρος, Poma s. Fructus albos ferens, Epigr. [“ Jacobs. Anth. 7, 103. Musgr. El. 251. Wessel. Epist. ad Venem. p. 10.” Schæf. MSS. * Μεσόπωρος, unde] Μεσοπωρέω, In medio autumni sum, Diosc. Μεσοπωρούσης τῆς κατὰ τὴν ὄπώραν ἀκμῆς τρυγάται, Medio autumni vigore, Bud.

Μετόπωρον, τὸ, q. d. Tempus illud quod est post autumnum, Senescens autumnus, et in hyemem inclinans, Tempus illud autumni, quod collectos autumnales fructus sequitur: ut Tempus brumale. Aristot. Meteor. 1. Αἱ δὲ χάλαζαι γίγνονται μὲν ἔφος καὶ μετοπώρου μάλιστα, εἴται καὶ της ὄπώρας χειμώνος δὲ ὀλιγάκις: q. in l. Bud. ὄπώρας interpr. Ηστατη: malim ego, Ineunte autumno: vel Ante autumnum: quibus verbis τὸ φθίνον θέρος denotatur. Plut. Symp. 2, (2.) Βρωτικώτεροι γίνονται περὶ τὸ μ. In æstate autem et juvenili μ. dicitur, cum in virilem inclinat, et barba pullulat, Plut. Alcib. (1.) Οὐ γὰρ, ὡς Εὐριπίδης ἐλεγε, πάντων καλῶν καὶ τὸ μ. καλόν ἔστι: quod dictum et in Apophth. Euripidi tribuit, τὸν καλὸν Αγάθωνα in convivio amplexanti et osculantι ἦδη γενειῶντα. [“ Thom. M. 895. Jacobs. Anth. 11, 129. Belin. ad Oppian. 1, 260. ad Il. X. 27. Villoison. ad Long. 62. :—Μετοπώρου. Recte Amyot, l'arrière saison de l'automne.” Schæf. MSS. Item * Μετοπάρα, ἡ, Schn. Lex.] Μετοπωρίνος, Qui extermi et senescentis autumni est. Interdum et Autumnalis. Plut. Πρὸ μετοπωρινῆς ισημερίας, Ante æquinoctium autumnale: cui opp. ἡ έαρινὴ ισημερία, Άequinoctium vernum; nam bis æquatur nox diei, vere et autumno, Plin. 2, 19. Et μ. ὄδαμη ap. Athen. (62.) Autumnales aquæ. Adverbialiter τιμεντος Hesiod. (Ἐργ. 2, 33.) μετοπωρινὸν ὄμβρεῖν, Autumnales mittere pluvias, Sub extremum autumnum pluere. Sicubi autem μετόπωρον, Autumnum, et μετοπωρινὸν, Autumnalem reddamus, vacabit præp. [“ Thom. M. 895.” Schæf. MSS. * Μετοπωρίσω, Philo 1. p. 36. P. “ Εἳρος —ζοντος, ἡ μετοπώρου έαρίζοντος.”]

Φθινόπωρον, τὸ, i. q. μετόπωρον, Senescens autumnus et in hyemem vergens: Bruma, ut nonnullis videtur: ἡ φθίνοντα ὄπώρα, Autumnus senescens et inclinans: vel quia eo tempore ἡ ὄπώρα, i.e. Fructus autumnales, φθίνονται, arboribusque comitè defluunt. Gal. ad Gl. 1. Φθινόπωρον μὲν ἀρξάμενον, ἥρος δὲ πανσάμενον. Aristot. H. A. 9, 49. de avibus loquens, quæ una cum temporum vicissitudine et mutatione nomen et ipsæ mutant, Ωσαύτως δὲ καὶ αἱ συκαλίδες καὶ οἱ μελαγκόρυφοι καὶ γὰρ οὗτοι μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλους: γίνεται δ' ἡ συκαλίς περὶ τὴν ὄπώραν ὁ δὲ μελαγκόρυφος εὐθέως μετὰ τὸ φθινόπωρον. Unde Plin. 10, 29. Alia ratio ficednlis; nam formam simul coloreisque mutant. Hoc nomen nonnisi autumno habent: postea Melancoryphi vocantur. Ubi observa eum pro ὄπώρᾳ dicere Autumnum: et pro

μετὰ τὸ μετέπωρον, Post autumnum, i. e. Brumali tempore. Plut. Symp. 8. "Εοικε δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ περιῆντος ὅλον γῆρας εἶναι τὸ φθινόπωρον, Athen. (649.) ex Agathocle Cyziceno de conuaro árbore, Καρποφορεῖ δὲ δις τον ἔτεος, ἡρός τε καὶ φθινοπώρον, Vere et Autumno. Nisi malis, Senescente autumno. [“ Thom. M. 895. Paul. Sil. 8. Belin. ad Oppian. 1. p. 260. Toup. Opusc. 1, 291.” Schæf. MSS.] Φθινοπωρινὸς, Qui est autumni ad finem vergentis: θρίδakes, Athen. 2. At Procl. φθ. ἰσημερία, quam Plut. paulo ante μετοπωρινὴν appellat, i. e. Αἴγινον autumnale. Et δὲ φθ. ἀηρ, redditur etiam Brumalis. Plut. (8, 931.) 'Ο δὲ φθ., ἐν ᾧ φυλλοχοῖ τὰ δένδρα, πολλὴν ἀνωμαλίαν ἔχων καὶ τραχύτητα. Et φθ. δένδρα In Epistola Judæ, Arbores extremo autumno marcescentes: h. e. Una cum fructu folia etiam et comas amittentes. Vel potius, Quarum ἡ ὄπώρα φθίνει, Quæ fructum quidem aliquem ferunt, sed corruptum et marcidum, qui vel succo nutrimentoque deficiente, vel vermis exedentibus ante maturitatem decidit: δένδρα φθ., ἄκαρπα, δις ἀποθανόντα, ἐκριζωθέντα. Insurgit autem ibi oratio, et primum δένδρα φθινοπωρινά, vocat quæ proxime absunt a καρποφόροις s. τελεοκαρπούσι, deinde ἄκαρπα prorsus, tertio, ἀποθανόντα, postremo ἐκριζωθέντα. [“ Thom. M. 895.” Schæf. MSS.] ΑΤ Φθινοπωρίδα, [Autumnalis,] dicitur Oliva conditanea, Quæ in muria conditur. Apud Suid. [“ e Callim. ap. Athen. 86.” Schw. MSS.] Φθινοπωρίδα εἰν ἀλὶ νήχεσθαι. Dicitur ead. oliva et κολυμβᾶς et νηκτρίς, quia muriæ, in qua conditur, innatæ: et ἀλμᾶς, a muriæ. [“ Callim. 1, 433. Ruhnk. Ep. Cr. 179. (* Φθινοπωρίων, unde *) Φθινοπωρισμὸς, (Extremus autumnus,) Heringa Obs. 178.” Schæf. MSS. Ananias Athenæi 282.]

*'Οπώριμος, i. q. ὄπωροφόρος, Pomifer, ut κάρπιμος i. q. καρποφόρος: s. Autumnalibus fructibus ferendis idoneus. Apud Suid. Τοὺς βασιλικὸν παραδείσους ἔξτεμεν, οἱ δὴ πλέοι ὄπωρίμων δένδρων ἡσαν.

[*'Οπωριάτος, Theophr. de Igne 430. (Fr. 3, 41.) Τὰ δὲ *περέξηρος ἀηρ ἐκκαίει, sed Corai. * ὄπωρεῖα scribi voluit, i. e. Pomaria, Pometa.]

'Οπωρίων, i. q. ὄπωρώνης, ut nonnulli volunt, i. e. Qui autumnales fructus s. poma emit et revendant; Hes. enim ὄπωρώνας exp. τοὺς εἰς πρᾶσιν ὕδωριμένους, ubi subaudiendum ὄπώραν, Qui ὄπώραν emunt ut revendant: sicut ap. Eund., cum NOMEN 'Οπωροφυλάκιον exp. ή σκηνὴ ή καλύβη τοῦ φυλάσσοντος, subaudiendum itidem τὴν ὄπώραν.

[*'Οπωράριον, Gl. Pomarium.]

'Οπωρίζω, Fructus autumnales s. Poma decerpere et colligo, Plut. Pericle, Τῶν χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν, ὅπως ὄπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι, Agrorum tollens sepes ut ad colligendos fructus volentibus pateret aditus. Aristot. ὄπωρίζειν usurpavit pro Pomis vesci, ut Gaza interpr. H. A. 9, (6.) 'Ο δὲ δράκων ὅταν ὄπωρίζῃ, τὸν ὅπὺν τῆς πικρίδος ἐκροφεῖ. Interdum additur præp. ἀπὸ, vel accus. rei quæ decerpitur s. colligitur. Diog. L. in Diog. 288. (6, 61.) 'Απὸ συκῆς ὄπωρίζει. Athen. (653.) e Plat. de LL. 8. 'Ος δὲ ἀντὶ τὴν γενναῖαν νῦν λεγομένην σταφυλὴν η τὰ γενναῖα σῦκα ἐπονομαζόμενα ὄπωρίζειν βούληται. Fut. 2. est ὄπωρις. Unde ap. Philostr. Her. ὄπωρεῖ, Fructus colligit. Et ap. Herod. (4, 172. 182.) ὄπωρεῖντες, Fructus collecturi s. decerpturni: siquidem perperam in VV. LL. ab ὄπωριέω derivatur, exponiturque Decerpentes. 'Οπωρίζομαι, i. q. ὄπωρίζω, Athen. (533.) e Theopompo, Κίμων δὲ 'Αθηναῖος ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ τοῖς κήποις οὐδέντα τοῦ καρποῦ καθίστα φύλακα· ὅπως οἱ βουλόμενοι τῶν πολιτῶν εἰσιόντες ὄπωρίζωσι καὶ λαμβάνωσιν εἰ τινος δέουντο τῶν ἐν τοῖς χωρίοις: quod iisd. propemodum verbis de eod. refert Plut. Pericle 285. meæ Edit., quæ et paulo ante citavi. [“ Thom. M. 654. Jacobs. Anim. 268. Boiss. Philostr. 287. Toup. Opusc. 1, 219. *'Οπωρίζασθαι, Valck. ad Rov. p. 65. Abresch. Lectt. Aristæn. 189.” Schæf. MSS. Dius Stobæi p. 408. Nicet. Annal. 20, 1.] 'Οπωρισμὸς, Autmnalium fructuum collectio: In VV. LL. exp. Arborum fructus: pro quo potius ὄπώρα, [Aqu. Deut. 7, 13. cf. Hieron. de Opt. Gener. Interpretandi 370. et Schleusn. Lex. V. T. *'Οπωριστῆς,

PARS XXI.

A unde] Φιλοπωριστῆς, Qui autumnales fructus decerpere et iis vesci amat, poma fructusque autumnales libenter comedit, fructibus autumnalibus delectatur; nam ὄπωριζειν significat etiam Pomis vesci s. Fructibus autumnalibus. Pro Pomorum appetens affertur ex Epigr. [“ Jacobs. Anth. 7, 103.” Schæf. MSS.]

'ΟΡΑΩ, Pr. imperf. ἔώρων. Pr. perf. ἔώρακα. At Fut. ὄψομαι mutuatur ab ὄπτομαι, de quo dictum fuit supra, posterius autem ΑΟΡ. Εἶδον, commodat illi Εἶδω, inus. thema, in soluta quidem oratione. Hinc fit ut agendo de significationibus verbi ὄρω, afferantur exempla, in quibus sit vel illud futurum, vel hoc posterius aoristum tempus. Sed et DE Ὄπται idem sentiendum est, cujus comp. Κατῶπται habes infra in Καθορῶ. Vicissim ΑΥΤΕΜ Ὁπτομαι, inusitatum alioqui, regulare habet ὄψομαι fut., quod ὄπτομαι ideo positum fuit supra, una cum suis comp. aliisque derivatis: quare memineris, lector, ut hæc sibi mutuas tradant operas, in 'Ορῳ ad Ὁπτομαι recurrere, in 'Εφορῷ ad VERBUM Ἐπόπτομαι, itidemque in ceteris compp.; ac vicissim in Ὁπτομαι ad 'Ορῳ, in 'Ἐπόπτομαι ad 'Εφορῷ, etc. 'Ορῳ, Video, Cerno, Aspicio, Il. Υ. (480.) ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς, Πρόσθι δρόων θάνατον. Item ὄρῳ εἰς τινα, Intueri in aliquem, Respiceri ad aliquem: B. (271.) et alibi, Οὐδὲ δέ τις εἴπεσκεν ἵδων ἐς πλησίον ἄλλον. Et ἐν ὄφθαλμοῖς ὄρῳ, Od. Θ. (459.) Θαύμαζεν δὲ Οδυσσῆα ἐν ὄφθαλμοῖσιν ὄρωσα. Alibi autem dativo sine præp. utitur, ut videbis in 'Ορῶμαι. Item cum adverbii πρόσσων et ὄπτσων, Il. Σ. (250.) ὁ γὰρ οἷος ὄρᾳ πρόσσων καὶ ὄπτσων. Item cum ὄτι, ut Il. Η. (448.) Οὐχ ὄράς ὄτι δὲ αὐτε καρηκομόωντες 'Αχαιοὶ Τεῖχος ἐτείχισαντο νεῶν ὑπερ. Alicubi cum οἷον significante Qualiter: sed et cum οἷος, ut Φ. (108.) Οὐχ ὄράς οἷος κάγῳ καλός τε μέγας τε; In soluta etiam oratione magnus est hujus verbi usus, Xen. 'Ηδέως ἀλλήλας ἔώρων. Lucian. (2, 302.) 'Ακούω, ἀνθρωπε, ἀ ποιεῖς, οὐχ ὄρῳ μόνον. Σφερε cum partic., ubi Lat. uterentur infin., sed interdum pro Video significantē Cerno, interdum pro Video signif. Animadverto. Thuc. 2, (74.) 'Αλλ' ἀνέχεσθαι καὶ γῆν τεμνομένην, εἰ δεῖ, ὄρωτας, καὶ ἄλλο πάσχοντας οὐτι ἔνι ξυμβαίνη. Xen., 'Εώρων ἀλλήλους δύοις τρεφομένους. Item (Απ. 2, 4, 1.) 'Ορᾶν ἔφη τοὺς πολλοὺς παντὸς μᾶλλον ἐπιμελουμένους η φίλων κτήσεως. Sic ὄρῳ σε ποιοῦντα, Aristot. Interdum cum partic. verbi impersonalis, ut ὄρῳ καὶ σοι τούτων δεῆσον, Xen. (Απ. 2, 6, 29.) Necnon cum participi nominativo, cum quis de seipso loquitur: ut ὄρῳ ἔξαμαρτάνων, Eur. (Med. 350.) Video me peccare. Sed et cum infin. e Demosth., 'Ορῳ σε ἥδεσθαι. Invenitur et cum ὄτι habente indic., sicut et in illo Homeril. paulo ante: resolvitur autem Latine particula ὄτι cum indic., in infin. Additur nonnunquam præp. εἰς: ut cum dicit Xen. ὄρῳ εἰς γῆν, Aspicere s. Intueri in terram, Defixos in terram habere oculos. Apud Eund. cum πρὸς: ubi ὄρῳ πρὸς ἄλλους redditur Oculos ad alios converto. At vero ὄρῳ πρὸς Πελοπόννησον ap. Thuc., quod Latine dicitur Spectat, i. e. Vergit. Reddi etiam potest Versa est, sequendo expositionem Græcam τετραμένη ἐστι. Tale est τὸ ἀκρωτήριον τὸ πρὸς Μέγαρα ὄρων, ap. Eund. 2. Pass. ὄρωμαι, Videor. A cujus præt. est partic. ἔωραμένος, Visus. [“ 'Εωρασμένος, Aristid. 62.” Wakef. MSS.] Utitur autem Hom. alicubi voce pass. et in signif. activa: Il. A. (56.) Κήδετο γὰρ Δαναῶν, οτι ῥὰ θυήσοντας ὄρατο. Et cum dat. ὄφθαλμοῖς: N. (99.) Ω πότοι, η μέγα θαῦμα τόδι ὄφθαλμοῖσιν ὄρωμαι. Et alibi ὄρώμενοι ὄφθαλμοῖσιν. || 'Ορῳ, metaph., ut Latine Video et Perspiccio, ad oculos mentis translata, pro Animadverto, Intelligo, Attendo, Considero. Quinetiam verbo ἔγγνωσαν redditur ἔώρων ap. Thuc. ab ejus Schol. Interdum autem ὄρῳ est Expendo, Examino: cum Dem. ὄρᾳ et ἔξετάζειν de una eademque re dixerit: (331.) Πρὸς τοὺς νῦν ρήτορας ὄρᾳ με, cum paulo ante dixisset εἴέταζε. Sunt autem qui ὄρᾳ ibi vertant Considera, et Specta. At vero ap. Eur. hoc verbum cum ead. præp. alium usum habet, (Iph. A. 1624.) πρὸς πλοῦν ὄρῳ, pro

Animum ad navigationem attentum habeo, vel intentum, sicut et Intentos oculos habere dicimur ad rem quamquam; ideoque libenter utor illa voce. Posit fortassis reddi etiam Animum ad navigationem converto, et q. d. Mentis oculos converto, s. Animi. At in VV. LL. redditur, Specto ad navigandum, et Propero navigare. In iisd. assertur e Xen. ὄρῶ cum solo accus., eund. alioqui usum habens, quem cum præpositione haberet: siquidem ὄρῶ τὸ πατεῖν, ibi redditur Intento ad ferendum: perinde sc. ac si scriptum esset ὄρῶ πρὸς τὸ πατεῖν. Sed malim Intentus sum. || 'Ορῶ interdum pro Do operam, Pro-video, Thuc. 5, (27.) p. 174. 'Ορῆν τοὺς Ἀργείους ὥπως σωθήσεται ἡ Πελοπόννησος: 8, (63.) p. 282. 'Ορῆν ὅτῳ τρόπῳ μὴ ἀνεθήσεται τὰ πράγματα. Alicubi et pro Video significante Caveo: sequente μὴ, vel ὥπως μὴ, ap. Thuc. atque alios. “'Ορῶν, Ionice “pro ὄρῶν.” “'Ορέων, Videbamus, Ion. pro ἐω-“ρῶμεν, ap. Herod., itemque ἄρεον pro ἐώρων s. “ἄρων.”

[“'Ορῶ, ad Phalar. 212. Markl. Iph. p. 314. Wakef. S. Cr. 4, 28. Jacobs. Anth. 7, 88. ad Diod. S. 2, 289. Heindorf. ad Plat. Phædr. 344. Ammon. 104. Valck. Hipp. p. 168. Diatr. 198. 242. Brunck. Aj. 379. Musgr. Or. 350. Abresch. Lectt. Aristæn. 100. Affecto, Peto, Cupio, Musgr. Tro. 727. Heindorf. ad Plat. Phædr. 344. Charm. 106. Expecto, Eur. Hec. 891. Steinbr. Mus. Tur. 1, 310. Animadverto, Brunck. Cœd. C. 138. De augm., Thom. M. 403. Subaud., Brunck. Aristoph. 1, 77. Abund., Lobeck. Aj. p. 370. De prosodia, Clark. ad II. A. 67. Cum particip. pro infin., Thuc. T. 2. p. 14. Bip. 'Ορῆν et ἰδεῖν conf., Heyn. Hom. 4, 72. 248. 6, 332. 'Ορῶν conf. c. ἰδῶν, Brunck. Aristoph. 3, 139. 'Ορῆν, passive, Brunck. Cœd. C. 74. 'Ορῆν ἔς τινα, Similem esse alicui, Lucian. 3, 478. 'Ο. ἔς τι, ad 1, 378.: πρός τι, Diod. S. 2, 524. 532. 'Ορῆν καὶ βλέπειν, Plato de LL. 361. Ast. Φωνὴν ὄρῆν, Abresch. Aesch. 2, 10. 'Ορῆς; Porson. Or. 581. Lucian. 2, 27. Gesner. Ind. in Plin. v. Vides, Schneid. ad Xen. Hier. 229. Valck. Phœn. p. 272. 'Ορῆς absolute orationi insertum, Dawes. M. Cr. 319. Brunck. Phil. 862. 'Ορῆς ὁς, Boiss. Philostr. 371. Ἄρ' ὄρῆς; interjectum, Wakef. Here. F. 1130. Musgr. 1127. Wakef. Trach. 394. Brunck. Aristoph. 1, 110. Οὐχ ὄρῆς, Heyn. Hom. 5, 386. Heindorf. ad Plat. Lys. 22. 'Ορᾶς, Visconti Iscr. Triop. 52. Huschk. Anal. 281. 'Ορᾶ, Meleager 117. 'Ορᾶ, ad Charit. 318. ad Lucian. 1, 432. Theocr. 15, 2. ὥρη δίφορον. (Sic παπτατνω, Apoll. Rh. 2, 35. ἰδεῖν, Soph. Aj. 1165. ἐπιόπτομαι? II. I. 167. Sic Videre, v. Goerenz. ad Cic. Acad. 2. p. 15. 177.) 'Ορῶντα μὴ ὄρῆν, Coray Theophr. 170. 'Οροῖν, Epigr. adesp. 721. ad Charit. 260. 'Εώρων, Videbam, ἐώρακα, Vidi, Brunck. Aristoph. 1, 84. 237. 264. 281. 2, 98. 196. 3, 204. 'Ορακα, ἐώρων, ad Mœr. 178. Zeun. ad Xen. K. II. 386. Dawes. M. Cr. 202. 313. 'Εώρων, Porson. Hec. p. liii. Ed. 2. 'Εώρακα, Idem Phœn. 1367. Græcum esse negat Dawes. M. Cr. 202. 313. 315. sed v. 454. 'Εώρων, δισυλλάβως, Bentl. Aristoph. 322. 'Εώρακη, ad Mœr. 173. 'Ορῶμαι etiam active, ad Charit. 534. Gesner. Ind. Orph. v. 'Οράται. De med., Kuster. V. M. 143. Steph. Dial. 15. 65. Coray Mus. Oxon. 2, 7. Heyn. Hom. 6, 332. In med. et act. promiscue usurpatur, Valck. Oratt. 326. ad Xen. Eph. 233. ad Charit. 302. 'Οράρο, II. A. 198. 'Οραθεῖς, Jacobs. Anth. 10, 86. Schæf. MSS.] “'Ορέω, Ionice pro ὄρῶ dicuntur, unde ὄρεος et ὄρέων “ap. Herod.” [“ad. p. 32. 176. 277. 339. 367. 429. 445. 638. Wessel. Diss. 154. Heyn. Hom. 4, 30. 8, 230. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 57. Koen. ad Greg. Cor. 183. Thom. M. 743.” Schæf. MSS.] “'Ορημα, Hesycbio ὄρῶ, Video. 'Ορημα, et 'Ορῆς, “vide inter Anomala.” [“'Ορημα, Jacobs. Anth. 12, 148. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 59. Heyn. Hom. 4, 30. 71. 72. 601. 6, 332. 7, 758. 8, 230. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 98. 305. 400. Toup. ad Longin. 301. Koen. ad Greg. Cor. 79. 105. 171. 294.” Schæf. MSS. 'Ορημα, ὄρητο, s. ὄρημα, ὄρητο, Buttm. A. Gr. 1, 505. De formia ἐώρακα, ibid. 332.

A 'Ολάω pro ὄράω, balbutientis, Aristoph. Σφ. 45.] . “Οραμα, τὸ, Visus, accipiendo pro Re quæ videtur, Spectaculum, Xen. Ιππ. (9, 4.) “Οσπερ ἀνθρωπον ταράττει τα ἔξαπιναια και ὄράματα και ἀκούσματα και ταθύματα. Sic Aristot. ὄράματα et ἀκούσματα copulat, Eth. 10, (4.) Φαμὲν γὰρ ὄράματα και ἀκούσματα εἰναὶ ἡδέα. Interpretor autem nomine Visus masc. gen. potius quam neutro Visum, quod hoc de eo sæpius dicitur, quod appareat dormienti; at Visus pro eo quod quis etiam vigilans videt, frequens sit, et quidem ap. Poetas præsertim: e quibus quidam dixit Turbari subito visu, quod ex illo Xen. loco interpretari possit Ταράττεσθαι ἔξαπιναιω ὄράματι. Alioqui tamen et neutrū nomen Visum hanc signif. aliéibi habere non nego. [Xen. K. II. 3, 3, 66. Schleusn. Lex. V. T. *'Οραματίζομαι, Aqu. Ps. 10, 4. 57, 19. Cant. 7, 1. Inc. 6, 11. Esai. 33, 20. *“'Οραματισμός, Visio, Aqu. in Euseb. 386.” Wakef. MSS. “Const. Apost. 7, 33.” Kall. MSS. Aqu. Job. 4, 13. Prov. 29, 18. Habac. 2, 2. *'Οραματιστής, Visionarius, Symm. Esai. 56, 10.]

b “'Ορασίς, ἡ, Visus, pro Ipso videndi sensu s. cernendi sensu, ut Cic. loquitur, qui etiam vocat sensum oculorum, Plut. (7, 734.) Ὡς εἴ τις ἔθελοι τὴν ὅημῶν λευκῶν μέν ἀντιλαμβανομένην, λευκοθέαν καλεῖν μελάνων δὲ, μελανθέαν. At in VV. LL. Visio, Asperatus, sine exemplo. [Aristot. Eth. 10, 4. “Thom. M. 632.” Schæf. MSS. Schleusn. Lex. V. T. “'Ορασίς, Oculi, Iren. 98.” Kall. MSS.] Ejusd. formatioonis est nomen COMP. 'Αορασία, quod proprie sonat Privationem τῆς ὄράσεως, unde redditur Cæcitas; sed assertur et pro Tenebris: sicut Loca cæca vocantur a Poetis, quæ sunt tenebricosa. [Formata est autem h. v. ab 'Αόρατος. Legitur ap. LXX. Gen. 19, 11: 2 Reg. 6, 18. Deut. 28, 28. Sap. 19, 16. 2 Macc. 10, 30. *Δυσօρασία, Ruti Fragm. p. 9.]

c “'Οπατός, Visibilis, Qui videri potest s. cerni. Sed Cic. dicit potius Aspectabilis, et Sub aspectum cadens, et In cernendi sensum cadens, et Qui videri potest; itidemque Qui cerni potest. Alicubi vero reddit etiam Qui videtur, cernitur. Quarum Ciceronis ap. Plat. interpretationum locos indicabit tibi meum Lex. Cic. Aristot. Polit. 8. τὰ ὄπατα inter τὰ αἰσθητὰ numerat, sicut τὰ ἀπτὰ et τὰ γενοτά. Xen. K. II. 1, (6; 2.) 'Αλλὰ αὐτὸς και ὄρῶν τὰ ὄπατα και ἀκούων τὰ ἀκοντὰ γινώσκειν. Invenitur autem additus et dat. ὄφθαλμοῖς, s. ὄμμασιν: ut ap. Philon. de Mundo, Οὐτός ὄμμασιν ὄπατος, ut si Latine dicas Oculis conspicuus. [“Ad Charit. 728. Thom. M. 514.” Schæf. MSS. *'Ορητός, pro ὄπατός, Manetho 2, 33.] Contrariam signif. habet COMP. 'Αόρατος, invisibilis, Non aspectabilis etc., vel Sensum omnem effugiens oculorum, e Cic.; nam ap. Plat. Τοῦρ δὲ ἀόρατον πῦρ δὲ και ὑδωρ και ἀέρ και γῆ σώματα πάντα ὄπατα γέγονε, ita ille reddit, Animus autem sensum omnem effugit oculorum; at ignis, et aqua, et terra, et aer, corpora sunt, eaque cernuntur. Idem ap. eund. Philosophum ἀόρατος γέγονε vertit Oculorum effugit obtutum: item ἀόρατα, Talia quæ cerni non possent. Lucian. (1, 179.) copulavit ἀόρατος cum ἀγνωστοῖς et ἀπιστοῖς. || Invenitur ἀόρατος, sicut et ἀθέατος, in activa etiam signif. pro Qui non vidit, Polyb. (3, 108, 6.) Δυνάμεσι χρῆσθαι οὐ γεγυμασμέναις, ἀλλὰ * νεοσυλλόγοις, και ἀοράτοις παντὸς δεινοῦ, Qui nulla unquam mala viderunt, s. pericula. [Lobeck. Phryn. 730. “Wyttēnb. ad Plut. de S. N. V. 108. ad Charit. 728. Active, ad Lucian. 1, 179. Amst.” Schæf. MSS. *“'Αοράτως, Invisibiliter, Chrys. in Esai. 7. T. 1. p. 1072, 21. Κατοι τι τὸ καλῶν ἦν; οὐδὲν ἔτερον ἀλλ' ἡ τοῦ Θεοῦ χεῖρ ἀοράτους αἰτοῦς ἀποκρυμένη.” Seager. MSS. “Athau. 1, 60. Amphiloch. 74. 82. 196. Method. 397. Clem. Alex. 375. Iren. 28. 58. 108.” Kall. MSS. Joseph. B. J. 7. p. 428, 31. Schol. Lyc. 406. *'Ανόρατος, Lobeck. I. c. “Const. Manass. Chron. p. 3.” Boiss. MSS. Athen. 333.] At COMP. Δυσόρατος, Qui non facile videri potest s. cerni, Visu difficultis, Qui vix cerni potest, Propemodum oculos fugiens: δικτυα, Xen. (K. II. 1, 6, 19.) In Ejusd. Hipparchico (4, 18.) λοπι τὰ ἐν τοῖς δ. κλέπτουσιν, Furantur pecudes in iis

versantes locis, ubi non facile cerni possunt s. conspicere. At cum Hes. δυσόρατον exp. ἀσεβή et ἀπηγή, nisi videtur intelligere Eum, cuius propter ἀσέβειαν s. ἀπήγειαν odiosus est conspectus, s. infaustus et inauspicatus: qualem signif. habere particulam δυς in Δυσώνυμος, supra docui. CONTR. Εὐόρατος, Qui facile cerni potest, [Eust. II. A. p. 65, 18. 33. “Jambl. V. P. 34.” Wakef. MSS. * Πανόρατος, i. q. πάνωπτος, Schin. Lex. ἀμαρτύρως. * “Ορατῶς, Visibiliter, Pol. 3, 443.” Wakef. MSS. Si Polybius intellegitur, non aguoscitur h. v. in Lexico.]

Ορατῆς, Spectator. Qua signif. tamen dicitur potius θεατῆς. [Plut. Nicia 19. LXX. Job. 35, 13. * “Ορατῆρ, Hesych.” Wakef. MSS.]

Ορατικός, q. d. Visorius: δύναμις, Visoria facultas, s. vis, i. e., Videndi vis, Plut. de Def. Or. Οφθαλμού τε γάρ ἔχοντος τὴν ὁ. δύναμιν, οὐδὲν ἄνευ φωτὸς ἔργον ἔστιν, ubi ἔχων δύναμιν ὀρατικὴν est Habens visoriam vim, i. e. Preditus videndi vi, s. cernendi. Interdum vero ὀρατικὸς est i. q. ὀρατικὴν δύναμιν ἔχων, Qui vide re s. cernere potest, Cernendi vi prædictus: ut ap. eund. Plut. in eod. Opusculo, Οὐκ ἀνήρει τὸ κατὰ τὸν λόγον καὶ πρόνοιαν ὀρατικὸν καὶ ἀκουστικὸν γεγονέναι. || Tὸ δρατικὸν in Hippiatrics pro Pupillæ loco, sede virus: * Περικανστέον τὸν ὀφθαλμὸν σπόγγην τὸ δρατικὸν κατέχοντα, διὰ τὸ καυτήριον. Plin. Visible vocat active. Bud. [Jambl. Protr. 94. “Brunck. Aristoph. 1, 240. Toup. Emendd. 1, 201. Tὸ ὁ. Thom. M. 290.” Schæf. MSS. Schleusn. Lex. V.T. * Ορατικῶς, Sext. Emp. 202. Colon.]

[* “Αἰοράω, Euseb. V. C. 5. cf. Maittair. Misc. p. 143.” Kall. MSS. Dio Cass. p. 542.]

Αἴοράω, tempora format ἀνωμάλως, sicut et simplex ὄρω, Respicio, Oculos converto ad aliquid, defigo in aliquid. Aor. 2. tantum ab Ἀπεῖδω est ἀπεῖδον, et partic. ἀπιδών. Cum præp. εἰς, s. ἐσ, ut, Ἀπεῖδον εἰς βάθος, Lucian. (1, 313.) Intuita profunditatem, Defixis oculis in profunditatem, Cum defixit oculos in profunditatem. || Usurpatur etiam metaphorice de iis, quæ oculis mentis cernuntur, Plut. Lycurgo (7.) Αἴοράω εἰς τὰς κακοπολιτείας, Oculos converto ad malas reip. administrationes, Mecum considero. Apud Eund. Eis τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀφορῶν. || Capitur nonnunquam pro Pertineo, eod. plane modo, quo ap. Lat. verbum Specto, Alex. Aphr. Probl. 2. Αἴοράω πρὸς αὐτὸν τὸ ζῆν, Ad ipsam vitam, s. vivendi rationem, spectare, i. e. pertinere. [Aristoph. N. 281. “Valck. Hipp. p. 165. Abresch. Add. ad Aristæn. 117. Lectt. Aristæn. 4. 325. ad Xen. Eph. 179. 274. Wyttentb. Select. 311. 434. Athen. 1, 9. ad Diod. S. 1, 275. 378. 2, 251. Wakef. Trach. 1270. S. Cr. 4, 27. Jacobs. Anth. 6, 84. Dionys. H. 4, 540. Αἴορέω, ad Timæi Lex. 68. Cattier. Gazoph. 17.” Schæf. MSS. Απάρεον, Herod. 8, 37.]

Διοράω, Transpicio, quo verbo reddi a Gaza testatur Bud. addens eo Lactantium uti; sed et Lucr. multo ante usum esse constat. || Perspicio: unde διορατικός, Perspicax, Bud., qui διορῶ exp. etiam Internosco, Dignosco, Dijudico, Discerno, in Isocr. Nic. Διόρα καὶ τοὺς τέχνην κολακεύοντας, καὶ τοὺς μετέντολας θεραπεύοντας. Animadvertisendum est autem, cum διορῶ redditur Discerno, eod. plane modo mutari signif. simplicis ὄρω in hoc comp., quo mutatur signif. simplicis Cerno in Discerno. [“Wakef. S. Cr. 5, 14. Boiss. Philostr. 341. Διόρεω, ad Phrynicb. 10.” Schæf. MSS. * Διορατὸς, unde * Αδιόρατος, J. Poll. 5, 150. * Δυσδιόρατος, Alcin. Introd. 122.] Διορατικός, Perspicax, Bud. e Damasceno: pro qua signif. affertur et e Chrys. Sed ap. Alex. Aphr. in Top. p. 14. verfit non simpliciter Perspicax, sed Perspicax ad internoscendum, Ηρός τὸ διορατικῶρος αὐτοὺς ἔστοσθαι τῶν ἀληθῶν. [“Munck. ad Anton. Lib. 79. Verh.” Schæf. MSS.]

Εἰσοράω, VEL Εἰσοράω, Intueor, Aspicio, Orpheus de Deo loquens, οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσοράα θυητῶν, αὐτὸς δε γε πάντας ὀράται, II. X. (321.) Εἰσοράων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξει μάλιστα, Od. O. (519.) Τὸν νῦν ίσα θεῷ Ιθακήσιον εἰσορώσι. Cui simile et II. M. (312.) πάντες δὲ θεοὺς οἱ εἰσορώσι. Et pass. εἰσοράσθαι, Od. Γ. (246.) “Ωστε μοι ἀθανάτοις ἴνδαλλεται εἰσοράσθαι.

A Alibi autem active utitur, ut II. Y. (495.) ‘Αλλ’ ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράσθε Ιππον. At Od. Y. (166.) Ξεῖν, ή ἄρτι σε μᾶλλον Αχαιοὶ εἰσορόσιν, Eust. annotat esse ἀγάπης δηλωτικόν: quod et de verbo Respicere alicubi posse dici existimo. [“Brunck. ad Ἀsch. S. c. Th. 784. ad ΟEd. T. 768. Phil. 1381. Fischer. ad Anacr. p. 15. Heyn. Hom. 6, 460. Wakef. Herc. F. 383. 609. Εἰσοράς orationi interjectum, Wakef. Trach. 394. Εσορήσαις, Orph. p. 360. Gesn. Εἰσοράσθαι, Ruhnk. Ep. Cr. 148.” Schæf. MSS.]

Ἐνοράω, Video in, Animadverto in, Plut. Romulo (7.) Εὐορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαρράλεον, Videns in facie, s. Cernens, animi præsentiam. Sic in Lycurgo, Εὐεώρα τοῖς νομοθετήμασι τύφον. Sed additur etiam præp., quamvis jam verbo inhæreat: Dem. 167 (= 401.) “Ἡρετο τίνα ἐν αὐτῷ μικροψυχίαν ἐνεωράκως εἴη, Animadvertisset in eo. || Εὐορῶ σοι, pro Inte defigo oculos, defixos oculos habeo, Intueor te, in quo verbo itidem includi præp. In considerandum est, ut ἐνορῶ σοι, Xen. (K. II. 1, 4, 27.) Sic, Δεινὸν ἐνοράν κολαζομένοις τοῖς παισι, Plut. Popl. [“Xen. K. II. 78. ad Xen. Eph. 147. Wyttentb. Select. 437. ad Herod. 222. 687. Heindorf. ad Plat. Gorg. 102. Wakef. Trach. 869. Jacobs. Anim. 277. Fischer. Descr. Lectt. 1798-9. p. iv. Brunck. Aristoph. 2, 143. 3, 109. Herod. 8, 140, 2.” Schæf. MSS. “Ιονίσις Εὐορέω, Perspicio, Intelligo, Herod. 1, 89. 123. sæpiusque alias.” Schw. MSS. * Ενόρασις, Clem. Alex. Str. 6. p. 281, 33.]

[* Εξοράω, Perspicio, Eur. Heracl. 675. Hel. 1285. I. q. ἐξοφθαλμός εἴμι, Hippocr. 2, 66. Lind. Εξοράως ἀγχόμενος.]

[* Εὐοράω, falsa lectio ap. Orig. Exhort. ad Mart. 165. leg. ἐσοράν, cf. P. Ἀegin. 7. p. 236. et Schn. Lex. Suppl.]

Ἐφοράω, Intueor, Oculis lustro, perlustro, simplicer Lustro, Perlustro, Observo, Od. M. (323.) Ηελίον, οἱ πάντας ἐφορά καὶ πάντας ἐπακούει, Xen. K. II. 5, (3, 22.) p. 79. meæ Ed. ‘Αλλ’ ἀλλοτε ἀλλαχῆ περιελαύνων ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο εἰς τὸν δέουντο: (21.) Εφοράμενος ὑπὸ τοῦ Χρυσάντα καὶ ἐφορῶντας αὐτόν. Plut. de Def. Orac. Καὶ τοῦτο ἐφορᾶν ἐν μέρει καὶ κατευθύνειν. Sed et simpliciter pro Videre, Cernere, pro cujus signif. exemplo affert Bud. ἐπιδεῖν in hoc Aristidis loco, Μόνοι γάρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἑαυτῶν ὑπέμειναν ἐκλιπεῖν ὑπὲρ τοῦ μη τὴν τῶν ἀλλων ἀπάντων ἀνάστατον γενομένην ἐπιδεῖν. Idem cum hunc Xenoph. I. protulisset, in quo ἐφορᾶν et ἐπισκοπεῖν pro eod. ponuntur, subjunxit, Est autem ἐφορᾶν, etiam Recognoscere, Recensere, et quod Lat. dicunt Inspicere. Vulgo Visitare dicitur. Liv. Placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciendas. Ex hoc autem Livii loco, quem ille affert, possumus, ut opinor, ἐπιδεῖν τὰ πράγματα ap. Thuc. 4, (132.) Επιδεῖν πεμψάντων Λακεδαιμονίων τὰ πράγματα, interpretari ad verbum, Inspicere res. Apud Herod. tamen (3, 53.) ἐπορᾶν τὰ πρήγματα, ubi ΙΟΝΙΣΕ ἐπορᾶν pro ἐφορᾶν, exp. Administrare res. Dicitur certe ἐφορᾶν et is, qui ita res inspicit, ut simul earum curam gerat et iis provideat. Unde Xen. I. c. ἐφεώρα junxit cum ἐπεμελεῖτο, Εφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο. Hinc fit ut et Providentiae divinæ tribuatur. Greg. Naz., ‘Ος ἐφορῶντος οὐδενὸς τὰ ἡμέτερα. [“Brunck. Aj. 379. ad Xen. Eph. 179. 274. 284. Dawes. M. Cr. 318. Valck. Callim. 183. Casaub. ad Inscr. Herod. 348. Cren., Abresch. Add. ad Aristæn. 117. Lectt. 325. Thom. M. 400. ad Charit. 511. 759. Wakef. Trach. 1270. Eum. 311. Cattier. Gazoph. 79. Jacobs. Anth. 9, 372. Heyn. Hom. 4, 72.” Schæf. MSS. * Εφόρασις, Porphy. ad Marcell. 21. p. 39.” Boiss. MSS.] Εφορατικός, Peritus inspiciendi res, ea signif. qua uti Livium dictum est, ac providendi illis, Aptus ad res inspiciendas etc. Xen. (ΟΕc. 12, 19.) Τὸν δὲ ἐπιμελητικὸν βούλόμενον ποιήσασθαι τίνας, καὶ ἐφορατικὸν δεῖ εἶναι τῶν ἔργων καὶ ἐξεταστικόν. Ubi animadverte ἐπιμελητικὸν, deinde ἐφορατικὸν, sicut in I. ejusd. Xen. paulo ante c. ἐφεώρα cum ἐπεμελεῖτο. Sed cum addatur gen. ἔργων, satis fuerit ἐφορατικὸν reddere Peritum inspiciendi, non addito accus. Qui-

netiam dixerim potius significare hic ἑφορατικὸν Pro-pensum ad aspiciendum, et huic rei deditum. Qui-dam autem interpr. Diligentem inspectorem. [* Προ-εφορά, Prospicio, τὰ ἐσόμενα, M. Anton. 7, 49. nisi leg. * Προσαφ.]

“Ἐφορος, peculiari quadam formatione, Inspector, Praeses : ‘Ο Ζεὺς Φίλιος ἑφορός ἔστι τῶν τῆς φιλίας δι-καίων. Philo V. M. 1. Οὐτέ δεῖται τὸν Ἐλευθέριον καὶ Σέγιον καὶ Ἰκέσιον καὶ Ἐφέστιον θεόν, ὃς τῶν τοιού-των ἔστιν ἑφορος. Item ψυχαὶ τῶν πόλεων ἑφοροι, Synes. [* “Παντέφορος, Athan. 1, 599. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 105.” Schæf. MSS.] || “Ἐφοροι, Magistratus Lacedæmoniorum oppositi regibus, ut Tribuni plebis Consulibus ap. Romanos, tanquam Inspectores eorum quæ ad rem p. pertinebant, et quidem rigida censura adversus quoslibet, qui officio suo deerant, utentes, ut e variis variorum Historico-rum locis cognoscitur, ad quos te remitto. Legimus certe ap. Plut. cum alibi, tum (9, 253.) solitos ὑπε-ξανθασθαι τοῖς ἑφόροις ipsos etiam reges. Atque adeo licuisse ephoris reges in carcerem conjicere testatur Thuc. 1, [131]. “Τιμᾶι Lex. 128. et n., ad Herod. 32. 463. 466. ad Diod. S. 1, 154. 435. Jacobs. Anim. 315. Anth. 9, 227. Ἐφορος, ἡ, 344. Schol. Aristoph. Πλ. p. 30. Conf. c. Eup., Voss. Arist. 1. p. 46. ad Diod. S. 2, 553. Siebel. ad Hel- len. p. 339. Tzsch. ad Strab. 4. p. 66. 133. 242. 245. Valck. Opusc. 2, 100. (cf. Schol. Apoll. Rh. p. 51.) Schleusn. Cur. Nov. c. 409. Misc. Obs. Nov. T. 2. p. 118. In Thuc. T. 1. p. 758. Baver. recte Codd. Εὐφαμίδας.” Schæf. MSS.] Hinc DICTUM Ἐφορεῖον, Ephorum tribunal, Locus in quo ephori judicia exercebant, Plut. Apophth. [Xen. Αγ. 1, 36. “Ad Cornel. Nep. 433. ad Herod. 466.” Schæf. MSS. * Ἐφορικὸς, Xen. Λ. 15, 6. Πάντες ὑπανθανται βασιλεῖ, πλὴν οὐκ Ἐφοροι ἀπὸ τῶν ἑφορικῶν διφρων : cf. Άelian. V. H. 2, 15. “Valck. Diatr. 116.” Schæf. MSS.] Ἐφορεύω, Inspector sum, Inspectionem ha-beo, Sum præses, Lucian. (3, 624.) Οὐδὲν αὖ Ἀφρο-δίτη αὐτὴν πρὸς ἔκεινης ἐνοχλουμένη περὶ ών ἑφορεύει, intelligens sc. περὶ γάμων. || At vero ab-ἐφοροι nomine Magistratum Lacedæmoniorum derivatum Ἐφορεύω significat Sum ephorus : Paus. (Lacon. 7, 10.) Σθενελαιδας ἔστι τε ἄλλα ὧν οὐκ ἀδύνατος ἐν τῷ Δακεδαιμονι, καὶ ἑφορεύων ἐν τῷ τότε, τοῦ πολέμου ἐγένετο αἴτιος. [Thuc. 8, 6. Plut. 7, 726. “Wakef. Eum. 534.” Schæf. MSS. Ἐφορεῖα, Inspectio. Et peculiariter pro Magistratu, quem gerebant, qui Ephori vocabantur. [* “Ad Charit. 406. ad Diod. S. 2, 417.” Schæf. MSS.] Sed invenitur scriptum ΕΤΙΑΜ Ἐφορία unico i., cum ap. alios, tum ap. Aristot. Po-lit. 2. ubi dicit, ‘Ἄλλα μήν καὶ τὰ περὶ τὴν ἑφορίαν ἔχει φαντως’ ἡ γὰρ ἀρχὴ κυρία μὲν αὐτὴ τῶν μεγίστων αὐτοῖς ἔστιν γίνονται δέ ἐκ τοῦ δήμου πάντες, ώστε κ.τ.λ. [* “Ἐφορία, Consideratio, Clem. Alex. 671. ἄθεος.” Kall. MSS.] Sed non dubium est, quin deducendo ab Ἐφορεύω, scr. sit Ἐφορεῖα : at Ἐφορία fuerit tanquam ab ipso nomine ἑφοροι. Quæ tamen scriptura minus mihi placet, vel eo nomine, quod Ἐφορία et aliam signif. ha-beat, dicta sc. ἀπὸ τῶν ὄρων, s. potius ἀπὸ τῶν ὄριων, quasi Conterminium dicas; id enim vocabulum fingere mihi liceat, vel potius, servata quorundam aliorum ana-logicia, derivare a nomine Contermini. Dem. 265. (632.) ‘Ἀπέχεσθαι φησιν ἀγορᾶς, Ἐφορίας τῇ τοῦτο λέγων ; τῶν ὄριων τῆς χώρας’ ἐντανθα γὰρ συνήσσαν οἱ πρόσχωροι. Itidem vero ET Ἐφόροι, Contermini, ut ex J. Poll. discimus : ap. quem legitur ΕΤΙΑΜ Ἐφόρια, quæ numerantur ab eo inter Illa quæ sunt extra urbem.

Καθοράω, Despicio, i. e. Deorsum aspicio, Plut. Popl. Εξ θύλους ἀπαντα καθορά. Item pro Perspicio, Lustro oculis, ut Bud. tradit, afferens e Plat. de Rep. 4. “Ορα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἔάν πως πρό-τερον ἐμοῦ ἰδης, καὶ ἐμοὶ φράσης, i. e., inquit, omni intentione lustra oculis et perspice. Loquitur enim tanquam de venatoribus virgultum ambientibus. Sed accipitur frequentius pro Perspicio oculis mentis s. animi, Animadverto. Plato de Rep. 2. Τί τοιοντο ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον Σητίσει καθορᾶς; Aristoph. (Ιππ. 803.) ἵνα ἀ πανοργεῖς μὴ καθορᾶσιν. Sic partic. κατιδῶν ap. Isocr. QUINETIAM Karāptai pro-

A Perspectum est et deprehensum, e Plat. Budæus af-fert : qui ab Eod. καθορᾶν ponit Considerare et æsti-mare, testatur. J. Poll. καθορᾶν et κατανοεῖν tanquam synonyma ponit : atque ITIDEM Καθορατικὸς ετο Κα-τανοητικός. Ut autem καθορᾶν redditur Perspicere, sic istud καθορατικὸς reddi posse videtur Perspicax. “Κατοράω, Ionice pro καθοράω : unde κατορᾶν, “Despiciens, Prospiciens, ap. Herod. Κατώρα, Io-“ nice pro καθώρα, Despiciebat, Idem.” [9, 59. “Valck. Callim. 64. Jacobs. Anth. 6, 413.” Schæf. MSS. * Καθοράτος, unde * Ακαθύρατος, Niceph. Blenni. 271. * Εγκαθοράω, Plut. Demetr. 38. Plato Epinom. p. 990. Anacr. 58, 6. * Προσκαθοράω, Plato Charmide p. 172. * Συγκαθοράω, Basil. 3, 54.]

B Παροράω, sicut de παραβλέπω antea dictum fuit, Limis oculis aspicio, Transversum intueor, Xen. (Σ. 8, 42.) Ο δ' Αἰτόλυκος κατεθεάτο τὸν Καλλίαν ἢ Καλλίας δὲ παρορᾶν εἰς ἐκεῖνον, εἰπεν. Est etiam Conniventibus oculis prætereo, vel, ut Bud. interpr., Per conniventiam transmitto, et incuriam ; Non ani-madverto. Subjungitur autem exemplum hoc, in quo tamen habetur vox passiva, e Greg. Πρᾶγμα πολλοῖς μὲν παροράμενον, ἐμοὶ δὲ καὶ λίταν ἐξετασόμενον. Dicit et Aristot. Pol. 6. Ολίγον μὲν γὰρ πο-νηρὸν παρορᾶται, πολὺ δὲ γινόμενον, ἐν ὀφθαλμοῖς μᾶλλον ἔστι. Redditur autem παρορᾶ alicubi et-iam Videre me dissimulo : male autem in VV. LL. Dissimulo, sine adjectione, ut in isto Synesii loco, “Οστις ἀσεβὴ σύνοδον ἴδων παρεῖδεν, ἡ ἀκούσα παρήκουσεν. Sumta autem ab iis metaph., qui con-niventibus oculis et quasi per transitum aliquid aspiciunt, aut dissimulant se aspicere quod aspi-ciunt, ponitur παρορᾶ pro Contemno, Negligo. Quo sensu dicit quidam Comicus ap. Athen., Ερῶμεν αλ-λοτρίων, παρορᾶμεν συγγενεῖς. Et cum partic. ap. Isoer. Paneg. Καὶ μὴ παρορᾶν τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθυήσοντας ἀτάφους γυγνομένους. Itidemque pas-sive Παρορασθαι, Contemni : unde et AOR. 1. Παρό-φθην, Contemtus fui, Contemtui sum habitus, Ne-glectui. Cujus partic. παροφθέντα, Dem. (133.) Ταῦ-τα μὲν τοι τότε ἐαθέντα καὶ παροφθέντα ἀπώλεσε Θρ-ηκην. Alicubi vero παρορᾶν paulo aptius redditur Posthabere, Postponere : ut παριδῶν πάντα ἄλλα : nam cum dico me cetera omnia posthabuisse, de-claro me cetera omnia contempsisse præ his vel illis. “Παρεωράμενος, Despectus, Neglectus.” [Schleusn. Lex. V. T.] || Perperam aspicio, video, In aspectu fallor : ut si quis solem aspiciens, ποδιαῖον ex aspectu esse judicet. Quibus subjungit Bud. locum Platoni, in quo ἀμβλυώττειν et παρορᾶν copulat. Affert autem Cam. hunc ejusd. Scriptoris in Theæteto, “Οσα τε παρακούειν ἡ παρορᾶν ἡ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται, ubi interpr., Quæ perhibentur falli aut auditus, aut visus, aut alio quopiam sensu. Legitur vero et ap. Aristot. de Insomniis, Τὸ γὰρ παρορᾶν καὶ παρα-κούειν, ὁρῶντος ἄλλης τι καὶ ἀκούοντος ἔστιν, οὐ τοῦτο δὲ ὁ οἰτει. [Aristoph. “Ορν. 454. “ Dawes. Misc. Cr. 454. Markl. Iph. p. 318. Brunck. Aristoph. 2, 155. Abresch. Lect. Aristæn. 240. ad Lucian. 1, 455. Contemno, Phalar. 322. Fischer. ad Palæph. 48. Zeun. ad Xen. K. Π. 320. (3, 3, 59. 7, 1, 4. 5.)” Schæf. MSS.] Παρόραμα, τὸ, Quod quis limis oculis aspexit, conniventibus oculis aspexit, et dissimilans se vide. Frequentius autem pro eo, quod quis per-peram aspexit, et in quo aspicio fatus fuit et de-ceptus ejus visus. At in VV. LL. datur ei signif., quæ est potius NOMINIS Παρόρασις, quo utitur Plut. (8, 817.); exp. enim, Aspectus obliquus, qualis est strabonum : cum tamen παρορᾶν reddatur potius A-aspicere limis oculis, item, Hallucinatio. Additur et tertia signif., sc. Contemtus, Despectus : accipiendo sc. pro Despicientia. [Plut. 8, 49. Παροράματα ἐν τοῖς καθήκοντιν, Neglectiones officiorum.] Παρορα-τικός, Qui transmittere solet per conniventiam et in-curiam, negligere solet, ejusmodi est ut negligat, ut παρορατικοὺς τοῦ συμφέροντος dicit Plut. [8, 858.]

D Περιοράω, Circumspicio, Xen. K. Π. 3, (3, 26.) Περιορᾶντες ἀλλήλους, Circumspicientes alter alte-rum, Circumspicientes se mutuo, Thuc. Τοὺς Μεγαρέας ἐπιστάμενοι περιοραμένους ὑποτέρων ἡ νίκη ἔσται. Ubi

fortasse commodius etiam reddi possit frequentativo Circumspectantes. Quidam interpr. Speculantes. Idem Thuc. 6, (93.) Διανοούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ πρότερον στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, μέλλοντες δὲ ἔτι καὶ περιοράμενοι, πολλῷ μᾶλλον ἐπερῶσθησαν. In cuius l. expositione prorsus a Schol. dissentio, et errare eum puto: quippe qui περιοράμενοι exp. καταφρονοῦντες, Contemnentes; nam habet quidem et istam signif. hoc verbum, eamque frequentissime, ut mox docebo, sed quæ minime huic loco conveniat, meo quidem judicio. At contra si ἀντίτια hic quoque Circumspectantes, apte hoc dicetur de illis, quorum a Thuc. fit mentio, qui sc. dubio erant animo et hæstabant. Sic Cic. Tusc. 1. Dubitans, circumspectans, hæstans. Alter περιδεῖν pro Circumspectare, id in quo spem habeas. Bud. 1062. ex Isocr. Ab illa autem signif. manasse crediderim eam, quæ ex eod. Thuc. affertur, sc. qua ponitur περιορᾶν pro Refugere: [cf. 2, 43.] At vero quod ex eod. citatur τῆς Μένδης περιοράμενος, si mendo caret locus, exp. Cum respectu Mendæ tangeretur. E Plat. autem pro Conspicere simpliciter, Ep. 7. Οἰδ' ἀν εἰς περιεῖδε με μόνον ἐκτορεύμενον, ὃς οὐκ ἀν συλλαβών, εὐθέως παρὰ Διονύσιον πάλιν ἀπήγαγε. || Sino, Permitto. Exp. etiam Contemno, Negligo: sed malim hasce duas signiff., in unam velut conflando, interpretari, Sino vel Permitto per neglectum, e neglectu: i. e., quod negligam: Isocr. ιθριζόμενον περιορᾶ, Sino affici injuria, quod eum negligam, Adeo eum negligo, ut affici injuria sinam. Potest vero reddi et Susque deque fero. Cam. vertit περιορᾶν Negligere, Negligenter ferre, proferens h. l. Plat. de LL. 11. Εάν τε οὖν δοῦλον, έάν τε οὖν καὶ ἐλεύθερον περιορᾶ. Idem vertit, Videre et pati, in isto Isocr. loco in Paneg. Καὶ γὰρ αἰσχρὸν ιδίᾳ μὲν τοῖς βαρβάροις οἰκέταις ἀξιοῦ χρῆσθαι, δημοσίᾳ δὲ τοσούτοις τῶν συμμάχων περιορᾶν αὐτοῖς δουλεύοντας, Remp. autem tot socios videre et pati esse in servitute illorum. Jungitur autem frequentissime participio, ut in isto Isocr. loco vides, et in illo Ejusd. qui paulo ante citatus fuit. Xen. (Απ. 2, 2, 13.) Ἡ πόλις περιορᾶ τὸν εὖ πεπονθότας, χάριν οὐκ ἀποδιδόντας, Plato de Rep. 1. Κορυζῶντά σε περιορᾶ, Plut. Solone, "Οσους ἔβούλετο τρέφοντα περισώρα. Et cum partic. pass. ut ap. Xen. Χαλεπόν ἔστι τὸν οἰκέτους περιορᾶν ἀπολλυμένους. Sic Aristoph. περιορᾶ αὐτοὺς διαφθειρομένους. Idem (Σφ. 439.) περιορᾶς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον. Nec solum cum præs., sed etiam cum aor., vel præt., Thuc. 8. Καὶ μὴ περιεῖδεν ἀποτεχισθεῖσαν. Isocr. Μὴ περιδεῖς τὴν σαντοῦ φύσιν ἄμα πᾶσαν διαλυθεῖσαν. Herodian. 2, (8, 3.) Τὴν τε Ρωμαίων ἀρχὴν μὴ περιεῖδεν ἐρρύμενην. Sed jungitur interdum, multo quidem rarius, infinitivo: cujus constructionis exempla hæc e Thuc. afferuntur in VV. LL. Οὐδὲ ἔστιν περιορᾶ οὐδένα: et, περιορᾶ γῆν τμηθῆναι. At cum solo nomine accusativi casus habetur et in Aristoph. N. (124.) Ἄλλ' οὐ περιψήσατε μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης "Αντπόν. Apud Thuc. legitur aliquoties et sine adjectione accusativi, sed quem videtur reliquise subaudiendum, atque ap. eum redditur etiam Pro nihilo ducere, s. habere. [“ Kuster. V. M. 3. Diod. S. 1, 623. Lucian. 2, 325. ad Dionys. H. 3, 1463. ad Phalar. 253. Phrym. Ecl. 186. Thom. M. 709. Xen. Mem. 2, 7, 2, 3, 9, 8. Zeun. ad K. P. 320. Fischer. ad Palæphl. 48. Plut. Mor. 1, 883. Wyttentb. ad 1, 595. Brunck. ΟΕδ. T. 1505. ad Herod. 134. 712. Cum partic. fut., Dionys. H. 2, 642. * Περιορατέον, Diod. S. 2, 407.” Schæf. MSS. “ Negligendum, Clem. Alex. 148. * Περιόρασις, Circumspectio, 692 (=821.)” Kall. MSS.]

Προοράω, Ante me video, cerno; nam Thuc. pro eod. dixit προορᾶν, et ἰδεῖν τὸ πρὸ αὐτοῦ. Eui significacioni primum ideo locum tribuo, quod in προορᾶ pro Prævideo, ea signif. qua dicitur Prævidere futura, metaphoricum sit ὄρῳ: cum alioqui multo frequentiore esse hanc signif. verbi προορᾶ non ignorem. Sed affertur et ἡ προορᾶσιν ὄφθαλμοι e Xen. ubi προορᾶν est Prævidere, ut Virg. Prævidere ictum venientem. In altera autem verbi Prævideo signif. K. P. 8, (7, 3.) Ἡ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε δήπον

A θειοτάτη καταφαίνεται, καὶ τότε τὶ τῶν μελλόντων προορᾶ τότε γὰρ, ὡς ἔοικε, μάλιστα ἐλευθεροῦται: ubi tamen Cic. maluit uti verbo Prospicere, ita vertens h. l., Atqui dormientium animi maxime declarant divinitatem suam. Multa enim cum remissi et liberi sunt, futura prospiciunt. Ex Eod. (3, 2, 7.) Ολίγα προορᾶ περὶ τοῦ μέλλοντος. Item, Προορᾶ εἰ καιρὸς εἴη κ. τ. λ.: 2, (4, 16.) Τοῦτο προϊδὼν ὡς συμβαλεῖται πρὸς τὸ λανθάνειν. Usurpat et pass. vox Προορᾶμαι pro Prævideo: nam e Dem. pro Cor. affertur partic. προοράμενος pro Prævidens: et ap. Thuc. Schol. προορᾶσθαι αὐτὰ exp. προγινώσκειν. Sed Idem usurpat προορᾶμαι et in altera verbi Prospicio signif.: qua sc. copulatur nonnunquam cum Consulere. Atque adeo affertur ex eo προειδόμενος αὐτῶν, pro Prospiciens iis et consulens. Vide Bud. 722. ubi προορᾶμαι exp. Provideo, Prospicio; at προορᾶ τοῖς ὄφθαλμοῖς, Prævideo: cum tamen et προοράμενος pro Prævidens, e Dem. afferri dictum sit. [“ Heind. ad Plat. Theæt. 362. Thom. M. 743. Cattier. Gazoph. 88. ad Herod. 698. Med., Kuster. V. M. 143. ad Diod. S. 1, 703. 2, 257. 298. 302. 422. 614. Dionys. H. 2, 1153.” Schæf. MSS.] “ Προορέοντες τοῦ σίτου, Ἑροδ. Ionice pro προοράντες, Prospicientes rei frumentariæ.” Προορατὸς, Qui prævideri potest, Qui potest provideri, Xen. K. P. 1, (6, 19.) “ Οσα δὲ ἀνθρώποις οὔτε μαθητὰ, οὔτε προορατὰ ἀνθρωπίνη προνοίᾳ. At in VV. LL. προορατὸς exp. Qui per providentiam humanam provideri potest. Quæ si προορατὸς per se significaret, frustra Xen. addidisset illa duo verba ἀνθρωπίνη προνοίᾳ. [“ Schol. Άesch. Cr. 102.” Wakef. MSS. * 'Απροόρατος, Gl. Improvisus, Schol. Apoll. Rh. 2, 244. 268. Diod. S. 20. p. 782. ult. “ Eust. 82, 1.” Seager. MSS. “ Heyn. Hom. 8, 622. ad Charit. 82. Jacobs. Anim. 298.” Schæf. MSS. * 'Απροόρατος, Gl. De improviso, Achill. Tat. 75. Schol. Apoll. Rh. 2, 582. J. Poll. 3, 117. Bekkeri Anecd. 440. “ Wakef. S. Cr. 4, 155.” Schæf. MSS. “ Andr. Cret. 229.” Kall. MSS. * Εὐπροόρατος, Gl. Perspectus.] Προορατικός, Prævidendi peritus s. Providendi, Præsagus, Qui scit prævidere res futuras, providere rebus futuris. Exp. et Providus. Philo V. M. 3. Αληθόμαντιν καὶ θεοφράδμονα καὶ μόνον πρτῶν ἀδήλων ἀνακαλοῦντες τὸν προφήτην: ubi observa additum geu. [“ Schol. Il. K. 244. Max. Tyr. Clem. Alex.” Wakef. MSS.]

“ Προσοράω, Aspicio,” Od. P. 29. sed v. not. Ποθόρημι, Theocr. 6, 22. * Προσορατὸς, unde * 'Απροόρατος, Orph. Arg. 971. Hymn. 38, 2. Pind. Ο. 2, 121.]

Συνοράω, ad verbum, Conspicio, Conspicor. Sed frequentius pro Perspiccio, Animadverto, Intelligo: Αὐτοὺς οὖν χρὴ συνορᾶν σῆσας ἀν εύδαιμονίας τύχομεν εἰ τὸν πόλεμον τὸν νῦν περὶ ἡμᾶς ὄντα, πρὸς τὸν Ἡπειρῶτας ποιησάμεθα. Q. l. a Bud. affertur, non citato nomine Auctoris. Legimus vero et ap. Isocr. συνιδεῖν in hac signif., sc. pro Perspicere, Intelligere: ubi scribit, Εἰ μὲν ἔσται τὸ δῶρον ἀξιον τῆς ὑποθέσεως, χαλεπὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς συνιδεῖν. Apud Polyb. autem συνορῶν est ἥτις Animadvertisens: (1, 28, 7.) Ο δὲ Μάρκος συνορῶν τὸν περὶ τὸν τριαρίους καὶ τὰς ἵππηγοὺς ἀγῶνα, ubi exponi etiam potest Cernens. Apud Eund. (6, 3, 4.) legitur, Διάπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ θεωρᾶς, εἰ μέλλοι τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι. At Συνώπται, item Σύνοψις et Συνόπτικός, vide in Συνόπτομα. [“ Heindorf. ad Plat. Phædr. 312.” Schæf. MSS. * Συνόρασις, Conspectus, Clem. Alex. 692. * Συνορατικός, Stob. Ecl. Phys. 1, 6. “ Arrian. Diss. Epict. 1, 6.” Boiss. MSS.]

Ὑπεροράω, q. d. Aspicio ultra, s. ulterius; nam præp. ὑπὲρ existimo id sonare hoc in verbo, quod alioqui accipitur pro Contemno, Sperno, sicut Despicio ap. Lat. Quod si id signif. præp. ὑπὲρ, dicitur ὑπερορᾶν pro Contemnere, ex eo, quod iis, quæ contemnimus, non acquiescimus, sed ulterius respicimus, i. e. majora spectamus, s. ad majora oculos convertimus. Neque tamen hæc de signif. istius origine affirmo, sed tanquam conjecturam meam s. divinationem propono. Habet autem duplice constr. verbum ὑπερορᾶν, sc. et cum gen. et cum

accus.: quam posteriorem possumus dicere esse vi præpositionis: ut sc. dicatur ὑπερορᾶν τοῦτο, quasi ὥραν ὑπὲρ τοῦτο, et quidem sequendo id quod de hujus signif. origine modo dixi. Cum gen., Xen. (Απ. 1, 2, 9.) Ὑπερορᾶν ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας, Gorgias, Τῶν δυστυχούντων οἰκτίρμων, οὐδὲ πενίας ὑπερορᾶν, Chrys. de Sacerd. Μανία γάρ περιφαῆς ὑπερορᾶν τῆς τοσαύτης ἀρχῆς, Synes. Διὰ σέ μοι δοκῶ ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος. Cum accus. autem, quæ constr. putatur esse Attica, ut ap. eund. Xen. (Απ. 1, 3, 4.) Αὐτὸς δὲ πάντα τὰνθρώπινα ὑπερέωρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβούλιαν. Sic ap. Thuc., Αὐτὸν κατά τε τὴν νεότητα ὑπεριδόντες: 4. Ἄ χρή σκεψαμένους, μὴ τοὺς ἐμοὺς λόγους ὑπεριδεῖν, τὴν δὲ αὐτοῦ τινὰ σωτηρίαν μᾶλλον ἀπ' αὐτῶν προϊδεῖν, ubi ludere videtur in ὑπεριδεῖν et προϊδεῖν. Ἀeschin. pro eod. dixit ὑπερορᾶν, et καταφρονεῖν, et ὀλιγώρως ἔχειν, (10.) "Ιν' ὑμῖν ἐπιδέξασθε τοὺς ἀπεργάζεται ἀνθρώπους τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο" ὡς καταφρονούντας μὲν τῶν θεῶν, ὑπερορᾶντας δὲ τοὺς νόμους, ὀλιγώρως δὲ ἔχοντας πρὸς ἄπασαν αἰσχύνην: (ibid.) Οὐκ ἡγάνθουν ὅτι ὑπερόψεσθαι τὸν ὄρκον, ὡς Ἀθηναῖοι: (16.) Καὶ τὴν ὑβριν τὴν εἰς τὸ ἔαυτοῦ σῶμα ὑπερέωρακε. Lys. Ὑπερείδε τὴν ἐμὴν ὁμιλίαν. Isocr. Archid. Πάσας τὰς αἰσχύνας ὑπεριδόντες: ut dixit Ἀeschin. in l. modo c., 'Ολιγώρως ἔχοντες πρὸς ἄπασαν αἰσχύνην. Exp. etiam Pro nihil habere, Nibili facere. Item Posthabere: quo verbo commode reddi potest in illo Xen. I. (Απ. 1, 3, 4.) Πάντα τὰνθρώπινα ὑπερέωρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβούλιαν: nam, Omnia contemnebat præ consilio divino, et Omnia posthabebat consilio divino, idem valent. Et pass. Ὑπερορᾶμαι, Contemnor: unde ὑπερωραμένος ap. Dem., Contemtus, Contemtui habitus, Spretus. Apud Thuc. Schol. ὑπερορᾶσθαι exp. ἔξουδενοῦσθαι. Sic autem et ὑπερώφθη invenitur expositum ἔξουθενηθη. A quo partic. ὑπεροφθεῖς. [“Thom. M. 869. Valck. ad Chrys. 51. Ammon. 104. ad Lucian. I. 391. ad Herod. 528. (7, 36.) Ὑπεροράω τι, Contemno, Xen. Mem. 1, 4, 10.” Schæf. MSS.] Ὑπερόρασις, ἡ, Despicientia, quo et Cic. utitur, Ipsa actio despiciendi, [LXX. Num. 22, 30. Ezech. 47, 12.] Ὑπερορατικός, Despicax, Contemtor. Reddi potest et Superbus. Sed βιαιότερον hoc esse scripsit J. Poll. (9, 147.) cum ei præfixisset ὑπερόπτης et ὑπεροπτικός, quæ vide in Ὑπερόπτομαι, una cum Ὑπερψύλα.

Ὑφοράω, q. d. Subaspicio, Suspecto, Suspectum habeo. Sed vox pass. Ὑφορᾶμαι frequentiore est in usu. Dem. (240.) Ὡμέτις δὲ ὑφοράμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ δυσχεραίνοντες: (153.) Ἀπαντος δὲ ὑφορᾶσθαι, καὶ διαβεβλῆσθαι πρὸς αὐτόν. Xen. (Απ. 2, 7, 12.) Αὐτὶς ὑφοράμενων ἔαυράς, ἡδέως ἀλλήλας ἔώρων, Cum prius se invicem suspectas haberent; nec enim probo istam quæ in VV. LL. habetur interpr., Cum torve aliæ alias inspexissent, mutuo aspectu lubenter fruebantur. Philo V. M. 1. Λαβόμενοι δὲ ἀπαξ ἀφορμῆς οἱ ἐν τέλει, καὶ τὸν νεανίσκον ὑφοράμενοι. Sic et in isto I. Κορίνθιοι ὑφοράμενοι Ἀθηναῖοι, ξενικὸν ἐπερφον συμμαχίας χάριν. Sic autem et ὑπειδόμην diciuntur potius quam ὑπείδον, ut ap. Plut. de Primo Frig. Πράτον μὲν ἀν τις ὑπείδοιτο. || Ὑφορᾶμαι alii etiam modis exp. a Suida: nam ὑφοράμενοι vult esse positum pro μισοῦντες, vel παρατηροῦντες, aut ὑπονοοῦντες, in isto loco quem affert, sine Auctoris nomine, Οἱ δὲ τὰ χρήματα ὑφοράμενοι, καὶ φίλειν αὐτὰ ἀποδιδράσκοντες. Ubi tamen non video quid obstet quominus, sequendo eam quam ὑφορᾶμαι habet in præcedentibus ll. signif., exponamus τὰ χρήματα ὑφοράμενοι, Pecunias suspectas habentes, Pecunias suspectantes. Hunc autem locum proxime præcedit apud eund. Lexicographum iste, Καὶ οὐδὲν ὑφοράμενος τὸν τῶν νεωτέρων γέλωτα, ταῦτα ἔτελει σεμνῷ προσώπῳ. Ubi vult ὑφοράμενος significare ὑποστελλόμενος, vel ἐννοῶν. Ego autem existimo ὑφοράμενος commode hic reddi posse Reformidans: quæ signif. valde vicina est alteri, atque adeo ex illa velut manat; quæ enim suspecta habemus, ea reformidamus. Adde quod Hes. partic. ὑφοράμενος exp. φοβούμενος, sicut ὑποβλεψμενος et ὑπονοῶν. Extat vero et ὑφεράτο, ap. eund. Suid., non procul ab illis

A duobus exemplis, expositum δυσκόλως εἶχεν, et ἐγενόει, et ἐδυσωπεῖτο, in h. l., 'Ἄλλ' ὅμως ὑφεράτο, καὶ κατεκλάτο τὴν ψυχὴν, ἀποβλέπων εἰς τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος: quod ὑφεράτο in VV. LL. exp. Longa verborum ambage, Dejecto vultu anxius animi considerabat. Legitur denique ap. eund. Suid. ὑπειδόμενος etiam, et ὑπείδητο, neconon ὑπιδέσθαι. Et ὑπειδόμενος quidem exp. ὑφοράμενος, cui addit ὑπείδητο, προσεδόκησε: subjungens hæc verba incerti Auctoris, Τὸ δὲ μειράκιον οὐδὲν ὑπειδόμενον τι δ' ἀν ὑπώπτενε κρέας ὑπὸ ζένων καὶ πτωχῶν ἐπὶ κοινοῦ ὑποδεδομένον; Sed non video cur Suid. hic meminerit τοῦ προσδοκῆν: cum οὐδὲν ὑπειδόμενον significare Nihil suspectum habens, Nihil suspicans, manifestissimum sit vel ex eo, quod proxime sequitur in illo ipso loco, τι δ' ἀν ὑπώπτενε: perinde sc. ac si dictum esset, τὸ δὲ μειράκιον οὐδὲν ὑποπτεῦσαν τι δ' ἀν ὑπώπτενε κ.τ.λ. At ὑπιδέσθαι exp. ὑποθεωρῆσαι. [“Ad Charit. 506. Wakef. S. Cr. 4, 122. ad Diod. S. 1, 212. 301. 2, 618. Dionys. H. 3, 1453. ad Lucian. 1, 250.” Schæf. MSS. * “Ὑφορατέον, M. Anton. 7, 53.” Kall. MSS. Plut. 6, 182.] Ὑφόρασις, Suspicio, pro quo frequentius est ὑποψία, [“Phryn. Ecl. 80. Ammon. 139. Eran. Philo 174. Wyttēnb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlvi.” Schæf. MSS. Schol. Pind. Ο. 2, 29. Plut. 7, 871. Diog. L. 2, 99.] Ὑφορατικός, Suspicax: [* Καθυφορά, Sozom. H. E. 2. p. 82.]

B [“ ‘Αρπία, Tenebra, Esai. 59, 9. Ἐν ἀρπίᾳ περιπάτησαν, Complut. habet σκότει. Utrumque metaphorice h. l. de Infelicitate ac Misericia explicandum est.” Schleusn. Lex. V. T.]

C —————

ΟΡΓΗ, ἡ, Ira, Aristot. Rhet. 2. Ἔστω δὴ ἡ ὥργη, ὥρεις μετὰ λύπης, τιμωρίας φαινομένης, διὰ φαινομένην ὀλιγωρίαν τῶν εἰς αὐτὸν ἡ εἰς αὐτοῦ τινὰ μὴ προσηκόντως. In Stoicis autem Definitiōnibus brevius definitur, 'Οργὴ, τιμωρίας ἐπιθυμία τοῦ δοκοῦντος ἡδικηκέναι οὐ προσηκόντως: pro quibus Cic. Ira est libido puniendi ejus, qui videatur læsisse injuria. || Dicitur autem δι' ὥργην ποεῖν, vel ὑπὸ ὥργης, aut ὥργη, qui aliquid facit ira commotus, percitus, i. e. Quem ira ad faciendum aliquid impulit, Dem. in Mid., Δι' ὥργην γ' ἐν φρουριποιηκέναι, Plut. Apophth. "Οτως μὴ δι' ὥργην πικρότερον κολάζω τοὺς συντριβούντας. Scribitur et διὰ ὥργην ap. Aristot. Eth. (5, 11.) si mendo caret locus, 'Ο δὲ διὰ διὰ ὥργην ἔαυτὸν σφάττων. Plut. dixit et ὥργης in libello quem περὶ 'Αοργηστας inscripsit, Εἴτα καὶ τέκνα καὶ φίλους καὶ συνήθεις ἐκβάλλομεν ὑπὸ ὥργης, ad verbum, Præ ira. Thuc. 5. Καὶ ἐβούλευον εὐθὺς ὑπὸ ὥργης παρὰ τὸν τρόπον τὸν ἔαυτὸν. Plut. in eod. illo περὶ 'Αοργηστας Opusculo, Οὐτε ὥρῶν ὑπὸ ὥργης ἔξισταμένους μάλιστα, καὶ μεταβάλλοντας ὄψιν, χρόνον, βάδισμα, φωνήν. Dat. autem ὥρη Schol. Thuc. ponit ait pro σὺν ὥρῃ: alibi vero casum hunc resolut in partic., cum ὥρῃ ἀπέστελλον exp. ὥριζόμενοι. Legimus porro et ap. Xen. (K. Α. 2, 6, 6.) κολάζειν ὥρῃ, pro eo quod habetur ap. Plut., δι' ὥρην κολάζειν, in l. quem modo protuli. D Invenitur præterea μετ' ὥρῃς, δι' ὥρῃς, Plato Apol. (23.) 'Οργισθεὶς αὐτοῖς τούτοις, θεῖτο ἀν μετ' ὥρῃς τὴν ψῆφον. Latine diceretur potius Per iram, quam Cum ira, quod respondet ad verbum τῶν, μετ' ὥρῃς. At δι' ὥρῃς in aliquot Thuc. legitur ll.: ut 8. 'Απεχρηστεῖν ἀτ' αὐτῶν δ' ὥρῃς καὶ ἀπράκτος: ubi δι' ὥρῃς apte reddi potest participio Iratus: cum nihil sit aliud quam ὥρισθεις. Idem libro eod. Δι' ὥρῃς ἀπεθόντες. Sed et 2, (11.) "Αδηλα γὰρ τὰ τῶν πολέμων, καὶ ἐξ ἀδήλου τὰ πολλὰ, καὶ δι' ὥρῃς αἱ ἐπιχειρήσεις γίγνονται. || Sicut autem nomine ὥρη utuntur cum variis præpp. loco adverbii, sic idem cum præpp. pro verbo usurpant. Dicunt enim δι' ὥρῃς ἔχω σε εἰ ἐν ὥρῃ ἔχω σε, neconon ἐν ὥρῃ ποιοῦμαι σε, pro Irascor s. Succenseo tibi. Sic tamen ut reddi etiam possit Iratus sum tibi, Infensus tibi sum. Thuc. 5. 'Αναχρήσαντός τε αὐτοῖς, ὡς ἡκουσαν οἱ Ἀθηναῖοι οὐδὲν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος πεπραγμένον, εὐθὺς δι' ὥρῃς εἰλέχον. Sic Plut. Themist. Δι' ὥρῃς εἰλέχειν αὐτόν: 2. Καὶ τὸν Περικλέα ἐν ὥρῃ εἰλέχον. Ibid. (18.) 'Ἐν τῷ

άντη μὲν ὁργὴ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, Ita erat infensus Archidamo. Possis etiam reddere, Eiusmodi odio Archidamum prosequebatur. Quinetiam sine præp. ap. Eund. At ποιεῖσθαι τινὰ ἐν ὁργῇ ap. Dem. habetur, (14.) Οὐ τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ τοὺς ὑστάτους περὶ τῶν πραγμάτων εἰπόντας ἐν ὁργῇ ποιεῖσθε, ἂν τι μὴ κατὰ γνώμην ἔκβῃ: pro quo ποιεῖσθαι ὁργὴν τινὶ ap. Thuc. 1. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀκούσαντες, ὁργὴν μὲν φανερὰν οὐκ ἐποιοῦντο τοῖς Αθηναῖς. Ex Herod. autem affertur Ὁργὴν ποιησάμενος, pro Ira percitus. Dicunt præterea ὁργὴν ἔχω ἐπί σε, quo utitur Dem., pro δι’ ὁργῆς ἔχω σε. Isochr. vero dixit ὁργὴν ἔχειν πρὸς τινὰ, Panegyr. Οὐτως αἰμηντον πρὸς αὐτοὺς τὴν ὁργὴν ἔχοντιν. Sed et cum dat, dixit Dem. (259.) Κανὸν ὅτιον τις εἰς ὑμᾶς ἔξαμάρτη, τούτῳ τὴν ὁργὴν εἰς τὰλλα ἔχετε: ubi observa etiam ὁργὴν ἔχειν εἰς τι. Est vero usus Isoer. verbo ἔχειν et cum dat. ὁργὴ adjuncto adverbio, ad Dem. Τῇ δὲ ὁργῇ παραπλησίως ἔχεις πρὸς τοὺς ἀμαρτάνοντας ὥσπερ ἂν πρὸς σαυτὸν ἀμαρτάνοντα καὶ τοὺς ἄλλους ἔχειν ἀξιστεις. At vero ap. Plut., Ἐχει τοὺς Αθηναῖος ὁργὴν προδοσίας, pro Irati sunt ob proditionem. Thuc. autem dat. illum ὁργὴ junxit verbo φέρειν, dixitque ὁργὴ φέρειν rem aliquam, pro Ad iram commoveri propter illam, Irasci ejus nomine. Possumus etiam reddere Iniquo animo ferre: 1, (31.) Οἱ Κορινθῖοι ὁργὴ φέροντες τὸν πρὸς Κερκυραῖον πόλεμον. Dem. autem dixit τίθεσθαι τι εἰς ὁργὴν, pro Cor. Ἄλλ’ οὐ τίθεται ταῦτα παρ’ ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδὲ ἡνὶ προσῆκεν ὁργὴν. Dicit præterea Thuc. ὁργὴ χρῆσθαι, 1. Καὶ τῇ ὁργῇ οὐτως χαλεπῇ ἔχορητο εἰς πάντας ὅμοιως, ὥστε μηδένα δύνασθαι προσιέναι: ubi observa etiam χαλεπὴν ὁργὴν esse Asperam iram, s. Sævam. Pro eo autem quod Lat. dicunt Ad iram provocare, ascendere etc., dicunt εἰς ὁργὴν προκαλεῖσθαι, καθιστάναι, προάγειν, Lucian. (3, 145.) “Ολας γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγοντιν, ἀ μᾶλιστα ἵσσαντιν εἰς ὁργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώμενον. Plut. π. Ἀοργ., Ἄλλὰ καὶ σκῶμμα καὶ παιδὶ καὶ τῷ γελάσαι τινὰ καὶ τῷ διανεῦσαι, καὶ πολλὰ τοιαῦτα πολλοὺς εἰς ὁργὴν καθίστησιν, Aristot. Rhet. 1. Οὐ γὰρ δεῖ τὸν δικαστὴν διαστρέφειν, εἰς ὁργὴν προάγοντας, η φθόνον, η ἔλεον. At vero is, cui irascimur, dicitur ὁργὴς τυγχάνειν: Dem. (571.) Τί πεποιηκότες αὐτῶν ἔνιοι τίνος ὁργῆς τετυχήκασι παρ’ ὑμῶν. Affert ex eod. Dem. Ὁργὴ ἐμοὶ παρ’ ὑμῶν, subaudiendo ἐστι, pro τυγχάνων ὁργῆς παρ’ ὑμῶν. Aristot. autem dixit εἰς ὁργὴν πεσεῖν, Rhet. 2. Εἴπερ γὰρ οὐδὲ τοῖς κακῶς πεπραχόσιν ἀκούσιως, δίκαιον εἰς ὁργὴν πεσεῖν. || Invenitur et plur. ὄργα ap. Thuc. necnon ap. Plut. Ἀδελφῶν οὐχ ὑπομένοντιν ὄργας η ἀγνοίας. || Ingenium quo quisque prædictus est, Studium, Mores, Soph. A.j. (1152.) ἐμφερτὸς ἐμοὶ, Ὁργὴν θ’ ὅμοιος: (638.) Οὐκ ἔτι συντρόφους Ὁργαῖς ἐμπεδος, exp. ὁρμαῖς, item τρόποις et ηθεσι. Theognis (215.) Πουλύτονος ὁργὴν ἴσχε πολυπλόκον. At Plut. (6, 365.) legit Πουλύποδος νόον ἴσχε, eod. sensu; signif. enim nos debere ead. esse mente, qua ille, s. eod. ingenio, illa quidem in re. Ab Hes. quoque ὁργὴ exp. et nomine τρόπος. [Vide Blomf. ad Æsch. Pr. 386.] Suid. postquam εὐοργήτως exposuit εὐτρόπως, addit, Ὁργὴ γὰρ δι τρόπος παρὰ Θουκυδίδην: quod ideo dicit, quia εὐοργήτως ap. Thuc. extat, ut docebo infra, ubi et de hac Suidæ expositione dicam. Invenitur et ὄργα ap. eund. Thuc. pro Studiis et voluntatibus, et q. d. Animi inclinationibus, 3, (82.) Οἱ δὲ πόλεμος ὑφελῶν τὴν εὐτορίαν τοῦ καθ’ ἡμέραν, βίαιος διδάσκαλος, καὶ πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὄργας τῶν πολλῶν ὅμοιοι. [“ Jacobs. Anth. 10, 295. Duker. Præf. Thuc. p. 5. Heyn. Hom. 5, 206. Ammon. 72. ad Lucian. 1, 261. P. Abresch. Paraphr. 220. Indoles, Eur. Tro. 53. Wakef. Eum. 940. Jacobs. Anth. 8, 416. Suid. v. Σταθμαῖσθαι, ad Dionys. H. 2, 746. ad Xen. Mem. 2, 6, 5. Pœna, Wakef. S. Cr. 3, 43. Conf. c. ὄρμη, Duker. Præf. Thuc. p. 5. ad Lucian. 2, 262. Segar. in Daniel. p. 42. cf. Græv. Lectt. Hes. 541. Brunck. Trach. 722. Ὁργὴ et θυμὸς quomodo differant, ad Lucian. 1, 751. Λαβεῖν ὁργὴν, Markl. Suppl. 1050. Ὁργὴν ποιεῖσθαι, ad Herod. 206. 553. Ὁργὴ εἰς, 412. Valck. Phœn. p. 28. cf. Lennep. ad Phal. 43. Πρὸς ὁργὴν, Abresch. Lectt. Aristæn. 78. Τὴν δ. ἀποπλη-

ροῦν, Dionys. H. 4, 2322. Ὁργὴ λέγειν, etc. ad Herod. 412. Δι’ ὁργῆς ἔχω, ad Diod. S. 1, 74. 509. 661. et var. l., ad Xen. Eph. 183. 255. ubi omnino de ὁργῇ, Lennep. ad Phal. 26. Valck. ad h. l. Ἐν ὁργῇ ἔχειν, Boiss. Philostr. 518. Ὡς ὁργῆς ἔχω, ad Herod. 412. Brunck. Aristoph. 1, 18. Toup. Append. in Theocr. p. 20. Paus. 102. (Soph. Antig. 766.) Ὁργὴ, ὡς εἶχε, Herod. 1, 61. 114. Ὁργαὶ, Mores, Ruhnk. Ep. Cr. 83. ad H. in Cer. 205. Mitsch. 169. 170. 171. ad Xen. Mem. 230. Brunck. ad Poet. Gnom. 282. Heringa Obs. 49. 54. omnino Coray in Thuc. par Levesque 1, 340. in Consp. Mus. Oxon. 14. Valck. Hipp. p. 276. Wakef. S. Cr. 1, 118.” Schæf. MSS.]

Δύνοργος, ὁ, ἦ, Iracondus, Qui graviter irascitur, ὀξύχολος, Suid., quo nomine significatur et Is qui vehementi et acri ira acceditur, et Is qui ad iram proclivis est. Soph. Aj. (1017.) Τοιαῦτ’ ἀνὴρ δύνοργος ἐν γίρᾳ βαρὺς Ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος. Et ap. Suid. Ὁ δ’ ἐνθάδ’ ἥκων, καίπερ οὐ δύνοργος ὥν, Δηχθεὶς πρὸς ἄ ἔχονταν, ὧδ’ ἡμείψατο. Hesychio est etiam κακοεργός: tunc autem non ab ὁργῇ derivandum est, sed ab ἔργῳ, verbo inusitato, pro ἔργαζομαι. [“ Brunck. Phil. 377. Wakef. ibid. Act. Traj. 1, 223. Lobeck. Aj. p. 380.” Schæf. MSS. * Δυνοργία, Hippocr. 12, 11. Lobeck. Phrym. 513.] Εὔοργος, interdum ἐπὶ φύγου ponitur pro ὁ μὴ ὁργιζόμενος ἐφ’ οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὐ φέρων, sicut et ἀόργητος de Eo dicitur, qui ejusmodi leutitudine laborat, interdum ἐπὶ ἔγκωμίον, ut Hes. docet: a quo locus quidam citatur, qui depravatus est. [“ Ruhnk. ad Xen. Mem. 230. ad 2, 5, 5. Coray in Consp. Mus. Oxon. p. 14.” Schæf. MSS. * Εὔοργία, εὐπιστία, Hesych. 396. Phav. 328. Lobeck. Phrymich. 513. * Πολύοργος, unde * Πολυοργία, Gal., quod Reines. VV. LL. p. 372. in πολυωρία mutare voluit.]

*Ἀποργὴς, Iracondus: unde comp. ἀποργέστερος ap. Hippocr., quod Erot. exp. ἀπηνέστερος. [“ Cattier. Gazoph. 68.” Schæf. MSS. * Ἐπόργης, ad Hesych. 1, 1406, 16.” Dahler. MSS.] Περιοργὴς, a Suida exp. ὡργισμένος, Iratus, Obiratus: nisi malis Vehementi ira percitus, ut præp. augeat. Hoc autem exemplum affert, ‘Ο δὲ Καῖσαρ περιοργὴς ἐπὶ τούτοις γενόμενος, ἐκίνει τὸ στράτευμα. [“ Ad Thuc. T. 1. p. 686. Bauer.” Schæf. MSS. Phot. Περιοργὴς ὡς περιχαρῆς ἐν δ’ Θουκυδίδης ἐτρήκεν” ὁργιζόμενος.] “ Πε-“ ριώργως, Hesychio * ὑπεροργώντως καὶ * παρωρμη-“ μένως.” [Phot. Περιώργως, ἥγαν παρωρμημένος, sed leg. —ως, et forsitan scr. Περιοργῶς. * Φιλοργὴς, Nicander ’A. 175.]

*Ὀργίλος, Iracondus, Aristot. Rhet. 2. Διὸ κάμνοντες, πενόμενοι, ἐρῶντες, διψῶντες, δλως ἐπιθυμοῦντες, ὁργίλοι εἰσὶ καὶ ἐνπαρόμητοι, Plut. π. Ἀοργ., Γυναικες ἀνδρῶν ὁργιλότεραι. Ibid. Ὁργιλότατος γὰρ ὁ φιλάργυρος πρὸς τὸν οἰκονόμον, ὁ γαστρίμαργος πρὸς τὸν δόφοπον. Herodian. 4, (9, 6.) Φύσει ὄντα ὁργίλον καὶ φονικώτατον, Hominem suapte natura iracundum. Peccant autem hi ὁργίλοι in ὑπερβολῇ τῆς ὁργῆς, ut Aristot. docet, opponunturque eis οἱ ἀόργητοι. Qui autem dicantur ὁργίλοι, Idem exp. Eth. 4, 5. Οἱ μὲν οὖν ὁργίλοι ταχέως μὲν ὁργιζονται, καὶ οἷς οὐ δεῖ, καὶ ἐφ’ οἷς οὐ δεῖ, καὶ μᾶλλον η δεῖ παίνονται δὲ ταχέως. [Schleusn. Lex. V. T. Schol. Il. Γ. 220.] Ὁργίλως, Iracondus, Dem. (583.) Εἰ παρ’ αὐτὰ τάδικήματα οὐτως ὁργίλως καὶ πικρῶς καὶ χαλεπῶς ἄπαντες ἔχοντες ἐφαινεσθε: [1121. 1447. Paus. 8, 25.] Ὁργιλότης, η, Iracondia: inter quam et ὁργὴν hoc discriminis est, quod nomine ὁργιλότης denotatur η δύναμις, ἀρχὴ καὶ ὑλη τοῦ πάθους: nomine autem ὁργὴ, ipsum πάθος, s. κίνησίς τις ηδη τῆς δυνάμεως, Plut. (7, 744.) idem discriminē statuens inter αἰσχυνηλίαν, θαρράλεστητα, et inter αἰδὼ, θάρσος. Vide et alium l. ex Eod. in Δυσκολία c.

*Ὀργίζω, Irrito, Ira accendo s. inflammo, Iram facio, Iram concito, Aristoph. Σφ. (223.) τὸ γένος, ην τις ὁργίσῃ, Τὸ τῶν γερόντων, έσθ’ ὅμοιον σφηκιᾶ, Si quis irritet: [ibid. 425.] Aristot. Eth. 5, 8. Οὐ γὰρ ἄρχει ὁ θυμῷ ποιῶν, ἀλλ’ ὁ ὁργίσας, Rhet. 2. sibi opp. εὐνοῦν ποιῆσαι et ὁργίσαι. Xen. Ιππ. (9, 2.) “Αιθρωπον ἥκιστ’ ἀν ὁργίζοι τις η μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν, μήτε ποιῶν. Plato Phædro, Ὁργίσαι τε αὐτὸν πολλοὺς ἄμα

δεινὸς ἀνὴρ γέγονε, καὶ πάλιν ὠργισμένους ἐπάδων κηλεῖν, ubi ὄργισαι et κηλεῖν opp. ut Aristot. ὄργισαι et πραῦνειν. Pass. Ὁργίζομαι, Ira accendor, Irascor, Lucian. (1, 820.) Στωκῶν τῷ ἄκρῳ, οἷος μήτε λυπεῖσθαι, μήτ' ὑφ' ἡδονῆς καταστᾶσθαι, μήτ' ὄργιζεσθαι, Aristot. Eth. 3, 1. Ὁ γάρ μεθύων η ὄργιζόμενος οὐ δοκεῖ δι' ἄγνοιαν πράττειν, ἀλλὰ διὰ τι τῶν εἰρημένων, Lys. (876.) Τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων μάλιστα ὄργιζεσθαι τοῖς μάλιστα δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν, De iisd. maleficiis maxime succensere iis, quos minime peccandi necessitas impulit. Ubi nota praeferat dat. personæ, gen. etiam rei cuius gratia alicui irascimur: et subaudiri posse vel ἔνεκα vel ὑπὲρ, Isocr. Evag. Ὁργιζόμενος ὑπέρ τῶν γεγενημένων, Iratus propter ea quæ facta erant. Item τὸ ὄργιζόμενον, pro ὄργῃ, Ira, Thuc. 2, (59.) Ἐβούλετο θαρσῦναι τε, καὶ ἀπαγαγὼν τὸ ὄργιζόμενον τῆς γυνώμης, πρὸς τὸ ἡπιώτερον καὶ ἀδεέστερον καταστῆσαι, ubi exp. Expulsa ira ex animo ad humaniorem quandam lenitatem et minorem formidinem traducere. Item μὴ ὄργισθης, Ne irascaris, pro Pace tua dixerim. Eur. (Iph. A. 632.) ὄργισθης δὲ μή. [“ Ad Lucian. 2, 166. Ὁργιζεσθαι et ἐργάζεσθαι, conf., T. H. ad Lucian. 1, 193. ad 2, 159. ad Charit. 254. Ὁργίζομαι τινι, Xen. Mem. 1, 1, 18.” Schæf. MSS.] “ Ὁργιστέον πᾶσι, Irascendum, Dem.” [“ M. Anton. 5, 22.” Kall. MSS. * Ὁργιστός, unde * Εὐόργιστος, vide Εὐόργητος.] Ὁργιστικός, Irritabilis, Proclivis ad iram, VV. LL. Videndum tamen ne potius significet παροξυντικός, Vim habens irritandi s. concitandi iram. [Etym. M. * “ Ἀποργίζομαι, Irascor, Vicissim succenseo, M. Anton. 6, 26. Suid. v. Ἀντεμήνισεν.” Kall. MSS.] Ἀποργίζω, Irrito. Ἀποργίζομαι, Irascor, [2 Macc. 5, 17.] Διοργίζω, Ira accendo, inflammo. Pass. Διοργίζομαι, Ira accendor, Irascor. [Plut. Ages. 6. Polyb. 2, 8, 13. 4, 4, 4. Diod. S. 3. p. 140, 28. 14. p. 402. ult. “ Cf. Notit. MSS. T. 10. P. 2. p. 156.” Boiss. MSS.] Ἐξοργίζω, i. q. διοργίζω, s. εἰς ὄργην ἐμβάλλω, ut Suid. exp. h. in 1. Ταῦτα δὲ ἔπραξεν ὁ Καῖσαρ οὐχ ὅτι καταπλήξειν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι ἐξοργιεῖν, καὶ τούτου προφασιν τοῦ πολέμου λήψεσθαι. Sed et pass. ἐξοργίζομαι active usurpatum pro εξοργίζω, Xen. Ἰππ. (9, 2.) “ Οὐσκερ οὖν καὶ ἀνθρωπὸν ἥκιστ’ ἄν ὄργισοι τις ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν μήτε ποιῶν, οὐτω καὶ ἵππον θυμοειδῆ ὁ μὴ ἀνιῶν ἥκιστ’ ἄν ἐξοργίσοιτο. [*Ἐποργίζομαι, LXX. 2 Macc. 7, 33.] Παροργίζω, In iram concito, i. q. παροξύνω, Irrito, ad Ephes. 6, (4.) Οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, Rom. 10, (19.) Ἐπὶ θύνει ἀσυνέτω παροργιῶ ὑμᾶς, Per gentem intelligentiae expertem provocabo vos ad iram. Pass. Παροργίζομαι, Ad iram commoveor, Irritor. [Demosth. 805.] Παρόργισμα ΕΤ Παροργισμὸς, Concitatio in iram, Ira in quam quis concitatus est, ad Ephes. 4, (26.) ‘Ο ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν. Alii malunt Super iracundiam vestram, quod hoc vocab. Iracundia magis videtur iræ exuperantiam significare. [Παρόργισμα, 1 Reg. 16, 33. 21, 22. Περὶ τῶν παροργισμάτων, ὃν παρόργισας, Propter peccata, quibus iram meam provocarunt, et ad quæ tu illos incitasti. * Περιοργίζομαι, i. q. simplex v., Ρεϊβ. 4, 4, 7.] Προσοργίζομαι, Insuper irascor. [Plut. 6, 45. * Συνοργίζομαι, Schol. Soph. CEd. T. 687. Demosth. 386. 399. Lucian. 1, 714. Polyb. 3, 21, 2. * Υπεροργίζομαι, Dio Cass. 621, 99. 781, 70.] Υποργίζομαι, Subirascor, Paulum irascor.

Ὁργαίνω, Irrito, Ira accendo, i. q. ὄργιζω, Soph. CEd. T. (335.) p. 166. meæ Ed. καὶ γάρ ἄν πέτρου Φύσιν σὺ γ ὄργανεις, i. e. εἰς ὄργην ἐμβάλεις ταράξεις. Ex eod. Soph. (Tr. 552.) Eust. citat, οὐ γάρ ὄργαινειν καλόν. Derivat vero hoc ὄργαίνω Idem Gramm. ab ὄργάω, sicut λυσσάίνω a λυσσάω: licet ὄργάω non hanc, sed longe diversam habuerit postea signif. [“ Brunck. Ind. Soph. Eur. Alc. 1128.” Schæf. MSS.]

Ἀοργησία, η, q. d. Inirascentia, Non irasci. Sunt qui interpr. Iræ vacuitas, alii e Cic. Lentitudo. Aristot. Eth. 2, 7. de iræ extremitatibus, ‘Ο μὲν ὑπερβάλλων, ὄργιλος ἔστιν ὁ δ' ἐλλείπων, ἀόργητός τις ή δ' ἐλλειψις, ἀοργησία. Est igitur ἀοργησία, Cum quis non irascitur quibus oportet, et quibus de causis oportet, et quo tem-

A pore oportet; oppositum habens τὴν ὄργιλότητα. Plut. vero, qui libellum quendam περὶ Ἀοργησίας scripsit, non in vitio ponere videtur, sed potius in virtute. Sunt autem hoc Ἀοργησία et cetera hujus generis comp., tanquam verbalia ab Ὁργάω, a quo etiam Ὁργαίνω deducit Eust. Ἀόργητος, Qui non irascitur s. irasci solet, ad iram permoveri non solet, aut protest, Lentus, Lucian. (1, 751.) “ Ανδρα γέροντα παράξυνεις ἀόργητον καὶ θυμοῦ κρείττονα : (2, 392.) scribit, eum interrogatum πῶς ἂν τις ἀριστα ἄρξῃ, respondisse ἀόργητος. Aristot. ἀόργητον in malam partem accipit pro Eo qui non irascitur quibus oportet, quibus de causis oportet, et quando oportet, ut paulo ante in Ἀοργησία videre est. Τὸ ἀόργητον, i. q. ἀοργησία, i. e. Non irasci: quod si in malam partem accipias, reddere poteris Lentitudo. Plut. (6, 33.) Τὸ γεμὴν ἀόργητον ἀνδρός ἔστι σοφοῦ, Non irasci, Iracundia non laborare. [“ Ead. notione Aristot. Magu. Mor. 1, 7. jungit τὸ εὐόργητον καὶ πρᾶον : ubi quidem Ms. Paris. ἀόργητον habet, περπερα ; similiter certe ap. Suid. Β Εὐόρμιλότατος exp. εὐόργητος, πρᾶος.” Schw. MSS. “ M. Anton. init. * Ἀνόργητος, Thom. M. 75. Mœr. 12. et n.” Schæf. MSS. Bekk. Anecd. 1, 3. Ἀνόργητος, Ἀόργητος, Lobeck. Phryn. 730.] Ἀοργήτως, Sine ira, Ita ut non irascaris. Quod vero Aristot. dicit, ‘Α. ἀνέχεσθαι τοὺς προπηλακίσοντας, e Cic. interpretari possumus Lente ferre injurias. [“ Hierocl. 144.” Wakef. MSS. * Ἀοργητέω, Athanas. 2, 596.] Βαρυόργητος, Qui gravi ira exardescit, graviter irasci s. excandescere solet, i. q. δύσοργος, [“ Philodem. Epigr. 20.” Schæf. MSS. * Δυσοργήτως, Maxim. v. 104. J. Poll. 1, 39. 42. Hes. 276. * Δυσοργήτως, Dionys. H. 1, 425, 19.] “ Δυ-“ σοργησία, Difficilis ira, Hippocr. de Succ. (4) “ Λύπαι, δυσοργησίαι, ἐπιθυμίαι,” [Lobeck. Phryn. 513.] Εὐόργητος, Qui facile irascitur, Qui levi de causa ira acceditur, Iracundus, i. q. ὄργιλος, Plut. (7, 627.) Εὐόργητος γάρ ἔστι καὶ οὐ πρᾶος, Iracundus enim est, minimeque lenis. [Schæf. autem ap. Schn. Lex. legere voluit * Εὐόργιστος.] || In bonam etiam partem accipit: nam ab Hes. exp. ὁ τῇ ὄργῃ εἰχόμενος, [ubi vide Interpr.]: itidemque Gal. ap. Hippocr. εὐόργητορέα exp. εὐτροπωτέρα: quoniam ὄργαν, inquit, οἱ τρόποι. [“ Heringa Obs. 49. Coray in Conspl. Mus. Oxon. p. 14. Ruhnk. ad Xen. Mem. 230. Valck. Hipp. 275.” Schæf. MSS.] Εὐοργήτως, Iracunde. Sed ap. Thuc. 1, (122.) p. 39. de bello, ‘Εν ὧ μὲν εὐόργητως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαίοτερος ὁ δὲ ὄργισθεις περὶ αὐτὸν, οὐκ ἐλάσσω πταιει, Schol. exp. * εὐσκότως, μεγαλοψύχως, εὐπρεπῶς, * εὐτρόπως: addens, ὄργην enim esse τὸν τρόπον. Suid. quoque εὐόργητως exp. * εὐτρόπως. Sed cum sequatur ap. Thuc. ‘Ο δὲ ὄργισθεις περὶ αὐτὸν, non video quomodo εὐόργητως deducere possimus ab ὄργῃ significante τὸν τρόπον: quod enim idem Schol. ὄργισθεις vult accipi pro μικροψύχησις, id sine ullo facit exemplo, ut opiuor, suamque expositionem sibi constare volens. Quare in ea permaneo sententia, in qua fui, cum Lat. Thucydidem ederem, dicens εὐοργήτης accipi pro Animo non nimis effervescente in iram, Non nimis stomachoso: sed addo, Animo moderante suæ iræ, et quasi scientie bene irasci, i. e. modum in irascendo tenere: ut sc. ὄργισθεις contra dicatur generaliter de Quolibet cuius ira effervuerit, nullo freno cohibita. Sic autem et Aristot. Eth. 2, 1. ‘Ομοίως δὲ, inquit, καὶ τὰ περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἔχει καὶ τὰ περὶ τὰς ὄργας οἱ μὲν γάρ, σώφρονες καὶ πρᾶοι γλυτταὶ οἱ δὲ, ἀκόλαστοι καὶ ὄργιλοι: ubi ἐπιθυμίας et ὄργας videri possit facere utrisque communes; sed qui eas velut domitas habent et frenatas, σώφρονες et πρᾶοι, qui secus, ἀκόλαστοι atque ὄργιλοι appellat. Denique εὐοργήτως in illo Thuc. l. oppositum fuerit τῷ δυσόργως potius quam τῷ ἀόργητῷ: atque adeo fuerit εὐοργήτως i. q. εὐόργως, si liceat, servata analogia, a nomine εὐοργός, quod est oppositum τῷ δύσοργος, fingere adverbium εὐόργως, quod opponamus τῷ δυσόργως: nam hoc quidem alicubi me legere memini. Nec vero me movet quod ap. Gal. Lex. Hippocr. legitimus, sc. εὐοργητορέα, εὐτροπωτέρα: sed Hes. ei oppono, qui εὐόργητον esse scribit, τὸν εὐ τῇ ὄργῃ χρώμενον; existimans eum a Thuc. dici

εὐοργήτως προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, qui εὖ χρῆται τῇ ὄργῃ ἐν τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον. His autem accedit et hoc, quod εὐόργητος et εὐοργήτως, sicut ἀόργητος et ἀοργήτως, necnon ἀοργησία, videmus verbalium formam habere, qua de re dictum et antea fuit. Atqui ὄργὴ pro τρόπος nullum verbum formare scimus. Hinc autem natus esse possit, error, quod cum in laudandis hominis alicujus moribus, quos τρόπον s. τρόπους vocabant, præcipuum sit non esse δύσοργον, ideo εὐόργητος qui opp. τῷ δυσόργῳ expositum fuerit εὔτροπος, et εὐοργήτως itidem εὔτροπος: cujus expositionis illam esse rationem non considerans aliquis, ab ὄργῃ, quod olim τρόπον significabat, ea deducenda putarit. [“Heringa Obs. 49. Corai. in Conspl. Mus. Oxon. p. 14. * Εὐοργησία, ibid. Ruhnk. ad Xen. Mem. 230. Musgr. ad Hipp. 1039. Valck. p. 275.” Schæf. MSS. Eur. Bacch. 641. Lobeck. Phrym. 531.]

ΟΡΓΑΩ, Appeto impatienter, ἐπιθυμω, * ὄρεκτικῶς ἔχω, Hes. ἐπιθυμητικῶς ἔχω, Suid.: ac proprie de animantibus dicitur, quæ turgent libidine, et quodam ejus impetu concitantur, s. quæ ardentissime appetunt et abstinere non possunt. Ac interdum quidem cum infin., interdum cum præp. πρὸς construitur. Aristot. Ὁργὴ ὁχεύεσθαι, Per libidinem turget ac prurit ad coitum, Gaza. Pro quo dicit ὄργὴν πρὸς ὁχείαν, H. A. 6. Δῆλαι δέ εἰσι καὶ αἱ Ἰπποὶ καὶ οἱ βόες, ὅταν ὄργωσι πρὸς τὴν ὁχείαν, καὶ τῇ ἐπάρσει τῶν αἰδοίων καὶ τῷ πυκνῷσι οὐρεῖν: 3. Ὁργὴ πρὸς ὄμιλίαν, Turget et ad venerem stimulatur. Idem, Ὁργωσι πρὸς σύλληψιν, Quæ ad conceptum stimulatur. A Plut. Symp. 8. copulantur ὄργὴν et διακαίεσθαι. Idem absolute quoque posuit, Symp. 3, 4. Αἱ δὲ παρθένοι τῶν παιδῶν ὄργωσι πρότερον καὶ σαλεύονται πρὸς τὸ γενιὰν, Prius cupiditate coitus incenduntur quam pueri. Sed et ad alia transfertur, ut ad plantas: ἀπὸ τῶν ὄργωντων Σώων, inquit Gal., ἡ ἡσυχάσειν οὐ δύνανται, γαργαλεῖσθμενά πως καὶ κινούμενα καὶ διαγιστάμενα πρὸς τὸ πάθος. Legitur etiam ὄργὴν ἔρωτι ap. Theophyl. Ep. 18. Ὁργῶσι καὶ φοίνικες ἔρωτι φυσικῷ, καὶ τοῦ θήλεος τὸ ἄρρεν ἔφεσται, καὶ * περικυρτοῦται ὁ ἄρρην τῷ ἔρωτι. Ipsa quoque terra ὄργὴν dicitur, cum turget, et semina appetit: Virg. Georg. 2. Vere tument terræ, et genitalia semina poscunt. Theophr. C. Pl. 3, (6, 3.) ‘Αεὶ γὰρ δεῖ φυτεύειν καὶ σπείρειν εἰς ὄργωσαν τὴν γῆν’ οὐτῷ γὰρ καλλίστη ἡ βλάστησις, καθάπερ τοῖς Σώοις, ὅταν εἰς βουλομένην πέσῃ τὸ σπέρμα τὴν ὑστέραν· ὄργὴ δ’ ὅταν ἐνικμος ἥ καὶ θερμή, καὶ τὰ τοῦ ἀέρος ἔχῃ σύμμετρα. Itidem ea, quæ germina et flores protrudere cupiunt et turgent, ὄργὴν dicuntur: sicut et Aristot. ὄργὴ τεκεῖν, H. A. 9. Καὶ πολλάκις, διὰ τὸ ὄργὴν τεκεῖν, ὅπου ἀν τύχη, ἐκβάλλει. Plut. Symp. 3, 1. de smilace, “Οταν ὄργὴ μάλιστα πρὸς τὴν ἄνθησιν. Itidem Theophr. C. Pl. 1, (6, 2.) loquens de inoculatione, Εὐλογος γὰρ καὶ ἡ ἀντιληψις μάλιστα τῶν ὄμοφοίων ἀμα γὰρ συμβαίνει καὶ τοὺς ὄποις ὄργὴν καὶ τὰ δλα δένδρα πρὸς τὴν βλάστησιν: ubi Bud. ὄργὴν interpr. Incitari suapte sponte, Gliscere et cieri. Etiam βότρυς ὄργὴν dicuntur, Virg. G. turgent in palmitæ gemmæ. Sed et χυμὸι in corpore humano dicuntur ὄργὴν, cum ἐν κινήσει σφιδροτέρᾳ καὶ * μεταρρύσει μορίων εἰς μόρια, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ νοσήματος ἐνοχλοῦσι τὸν ἀνθρωπὸν, κινοῦντες καὶ γαργαλίζοντες, καὶ ἡσυχάσειν οὐκ ἐπιτρέποντες, ἀλλ’ αὐτοὶ τε κινούμενοι καὶ μεταρρύσοντες, ἐνοχλοῦντές τε τῇ τοσαντῇ φορῇ τὸν κάμνοντα: sumta metaph. ab animalibus, quæ ὄργὴν dicuntur, cum præ libidinis stimulis conquiescere nequeunt, Γαργαλεῖσθμενά πως καὶ κινούμενα καὶ διαγιστάμενα πρὸς τοῦ πάθους. Sic exp. Gal. haec verba Hippocr. Aphor. 22, 1. Πέπονα φαρμακεύειν καὶ κινέειν, μὴ ὡμὰ μῆδ ἐν ἀρχῇσι, ἥ μὴ ὄργη: ubi docet, medicandos ac movendos esse humores maturos jam et coctos, non crudos, nec in ipso statim initio, nisi turgeant. Ipsum etiam corpus humanum ὄργὴν dicitur, cum quolibet appetitu quasi turget, Plut. Symp. 4, 1. circa finem, Προσφύεται γὰρ (sc. id quod ἡδὺ est) ὄργωντι καὶ δεχομένῳ τῷ σώματι, τῆς δψεως προσδοκοιούσης, Adhærescit enim cupienti et appetenti corpori. Aristot. Probl. sect. 6. Διὸ εὖν χασμάτων ἴδωμεν, ἀντιχασμάτωθα, οὐκ ἀεὶ,

PARS XXI.

A ἀλλ’ εὖν ὄργων τύχῃ τὸ σῶμα, καὶ οὗτο διακείμενοι ὕστε τὸ ὑγρὸν ἀναθερμαίνεσθαι. Idem, sect. 4. Διὰ τί οὐ δεῖ μὴ ὄργωντα οὔτε ἀφροδισιάζειν, οὔτε ἐμεῖν, οὔτε πτάρνυσθαι, οὔτε φύσαν ἀφίεναι; Quamobrem non oportet eum qui cupiditate accensus non sit, neque veneri operam dare, neque vomere, neque sternutare, neque flatum emittere? Ubi observa ὄργην de diversarum rerum vehementi cupiditate dici generalius. Et Theophyl. Ep. 65. de cane, Ἀνθρωπίνης ὄργωσι πιμελῆς ἐφάγασθαι, Cupiens. Ad alia etiam ἐπιθυμιαὶ generā extendit. Herod. ap. Suid. in Vita Thuc. Μακαρίδω σε τῆς εὐτεκνίας Ὄλορε ὁ γὰρ σὸς νὺὸς ὄργωσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ μαθήματα: quod vidisset Thucydidi audienti se recitantem in Olympia Historiam quam conscripserat, lacrymas ὄφορτας ὑπὸ τινος ἐνθουσιασμοῦ κινηθέντι. Plut. Phoc. (6.) p. 243. Νωθρὸς γὰρ ὁν δὲ Χαζίριας καὶ δυσκίνητος ἄλλως, ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσιν ὄργα καὶ διεπυρούτο: ubi Bud. interpr. Ardebat citans et ex Herod., p. 71. et Basil. Hexaem. p. 40. Thuc. quoque ὄργην dixit eos qui veluti belli libidine pruriunt: 4, (108.) p. 156. “Οτι τοπρῶτον Λακεδαιμονίων ὄργωντων ἔμελλον πειράσθαι, Pugnandi libidine prurientes experiri, Pugnam ciere ardentēs: 8, (2.) p. 265. Ὁργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα, exp., ἐπιθυμοῦντες, προθυμούμενοι. Οεcum. cum accus. etiam construxit, p. 42. Comment. in Acta Apost. Τοῦτο γὰρ ὄργων * μαριώσα, Furiose cupiebant, Bud. Suid. Ὁργῶσι ait exponi posse non solum ἐπιθυμοῦσα, sed etiam μαριώσα. Hes. vero non modo ἐπιτεταμένως ἐπιθυμεῖν, sed etiam ἐπὶ τι παρασκενάζεσθαι καὶ ὄρμᾶν, exp. cum citasset hæc verba, ὄργη δ’ Ἀθηνᾶν. || Annotat idem Hes. ὄργην significare etiam ἀκμάζειν. Sic in VV. LL. ὄργων τὸ εἶδος exp. Vigens specie. Quod vero attinet ad hoc verbum, derivatum nonnullis videtur ab ὄργῃ, quo significetur ὄρμή: est enim ὄργην, Impetu quadam libidinis concitari. [Æsch. Ch. 452. Ag. 223. “ Ad Charit. 724. Argum. Aristoph. Lys., Jacobs. Anth. 8, 228. Villoison. ad Long. 183. Duiker. Præf. Thuc. 5. Marcell. V. Thuc. 9. Lobeck. Aj. p. 238. ad Timæi Lex. 180. 193. 234. 244. Lex. Herod. 175. Segar. in Daniel. 78. Wessel. Diss. Herod. 155. Præf. Herod. 2. ad p. 310. 368. Toupi. Opusc. 1, 298. Wakef. S. Cr. 3, 58. Conf. c. ὄρμάω, Duiker. l. c.” Schæf. MSS. Aristoph. Λ. 1115. Ælian. H. A. 1, 26. Dio Orat. 36. Thuc. 1, 21. Xen. Οεc. 19, 19. Herod. 4, 199. Ὁρεγιά, Gl. Subat, leg. ὄργη. * “ Ὁργημα, i. q. ὄργη, Schol. Soph. Aj. 939. * Ὁργητης, Iracundus, Adamant. Physiogn. 2, 28. p. 429.]

[* “ Διοργάματι, Permeo, Pervagor, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 255.” Elberling. MSS. * Ἐξοργάω, Appeto, Plut. 8, 587. δύναμις ἐξοργῶσα.] Ἐποργάω, Impetu concitor: proprie autem libidinis impetu. Suid. vero ἐποργῶσαι exp. μηνιώσα, Irascentes, Iratæ. Κατοργάω, unde κατοργῆν, quod Hes. [et Phot.] exp. ὑπερακμάζειν: quod verbum si significationem τοῦ ὑπερακμοῦ sequitur, interpretabimur Deflorere, Vigorem amittere: sin præpositio significationem auget, redemus. Supra modum vigere: ὄργην enim idem exp. ἀκμάζειν. Rursus tamen idem Lexicographus κατοργῶσι esse dicit πεπαλαιωμένος: unde conjicere licet, eum κατοργῆν accipere pro Vigorem amittere: quæ autem vigorem amittunt, παλαιοῦται, Veterascunt. [* “ Προσοργάω, Plut. 8, 931.” Wakef. MSS. Legitur autem vulgo πρὸς ὄργωντων. * “ Υποργάω, ad Timæi Lex. 180.” Schæf. MSS. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 367. Υποργηθεῖσα, Hesychio est ὑποχρισθεῖσα. Cf. Υποργάζω.]

‘Οργωνη, Concupiscentia, VV. LL. sine Auctore et exemplo.

‘Οργίζω, in VV. LL. exp. Extimulor, afferunturque hæc ex Oro Apolline c. 10. ubi docet quid Ægyptiæ pictura vulturis significant, “Οταν ὄργυσῃ πρὸς σύλληψιν ἥ γνψ. Sed reponendum potius ibi ὄργησῃ vel ὄργασῃ: dubium enim est utro modo futurum formet verbum ὄργάω, certe ὄργην πρὸς σύλληψιν in Ὁργάω habuimus. Aliis reponendum videtur, Ὁργώσῃ. Sed ὄργιζω nullibi reperi.

Apud Hes. in Ω legitur ΕΤΙΑΜ Ὁργῆ, quod exp. πρὸς

συνονοσίαν ἐπείγεται, οἰστρεῖ, ετ, ἐπείγεται, γανριζ, quasi a verbo Ὄργάω pro Ὄργάω. Ατ ὥργων, quod exp. ἐπεθύμουν, ἐμίγησαν, non tam ab ὥργάω hoc formari puto, quam a superiori ὥργάω: in quo aliqua etiam ejus temporis exempla e Plut. et Οεcum. citavi: quibus addi possunt hæc ap. Suid., Oi δὲ ὥργων τοῖς πολεμίοις ὅμοις ιέναι, Pugnandi et concurrendi cum adversariis libidine ardebat: quod Hom. dicit ἐμενοῖν. Apud Eund. absolute, Oi δὲ καὶ προσκήσασθαι τὴν ἀλλήλων δόξαν σπουδὴν ποιούμενοι, ὥργων. Apud Eund. reperitur ΕΤΙΑΜ Ὄργυνωμένοις, quod exp. non solum ἐκτεταμένοις, sed etiam ἐπιθυμοῦσι: cum vero dicit ἐκτεταμένοις, videtur potius ad Ὄργυια referendum hoc partic., et scr. ὥργυνωμένοις. Rursum ap. Hes. habetur pass. Ὄργατο, quod exp. κατήπειγε, et ἐν ἔτοιμῳ ἦν, quod est ab ὥργάωι. Sed forsan scr. ὥργατο. Ab eod. EST ὥργυμένοις, quod Idem exp. παρεσκενασμένον, ἔτοιμον. Secundum quam exp. Ὄργάω idem significabit cum ὥργάζω.

'Ὀργάζω autem transitivum est, non neutrum, ut ὥργάω: signif. enim Instigo s. Incito, Accendo, et Promtum reddo, κατεπείγω, ἔτοιμον ποιῶ: imitando Hes., qui ὥργατο exp. ἐν ἔτοιμῳ ἦν et ὥργάσαι πηλὸν, ἔτοιμον παρέχειν, s. ἔτοιμάσαι. Sic ap. Aristot. Probl. sect. 2. ubi de sudatoriis s. laconicis agit, Τὸ δὲ ολίγον μᾶλλον τὴν σάρκα ἀνιέν, αὐτὴν τε ἄραιον καὶ τὰ ἔντος καθάπερ ὥργάζει πρὸς τὴν διάκρισιν καὶ ἔξαγωγὴν, Invitat et velut ὥργαν ποιεῖ. Bud. tamen interpr. Præmollit et subigit: sequens frequentiorem hujus verbi signif., qua ponitur pro Mollire, Subigere: unde ap. Hes. Ὄργασας, μαλάξας: et Ὄργάσαι πηλὸν, φυράσαι, βρέξαι, ἀναδένσαι. Exp. tamen et ἔτοιμάσαι πηλὸν, innuens hanc posteriorem signif. pendere e præcedenti: ut magis proprie ὥργάσαι πηλὸν sit Adinixta aqua operi parare, aptare. Aristoph. "Ὀρν." (839.) ap. Suid., Χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὥργασον: i. e. φύρασον, μάλαξον. Itidem J. Poll. 7. Κηρὸν τῆκειν, λεαίνειν, λύειν, ἀνιέναι, ὥργάζειν, μαλάττειν λέγεται δὲ καὶ πηλὸν ὥργάζειν. Pro Subigere et Imbuere Nicand. quoque utitur 'Α. (154.) Σὺν δὲ τε πηγανόντας ἐνιθρύψειας ὥράμνους Ὄργάζων λίπει ρόδεω: i. e. καταβρέχων ἐλαίῳ ρόδινῳ, vel μιγνύνων, Schol. [cf. Θ. 652.] Eiusd. signif. est pass. Ὄργάσαι: unde Ὄργασασθαι Gal. ap. Hippocr. exp. ἀναμίξαι, συγκεράσαι: e quo et ὥργιασθαι paulo infra. || "Ὀργασον" annotant Suid. et Aristoph. Schol. proprie significare πίσσωσον, Πικατο, Pice oblinito: quia ΙΟΝΙΣΕ Ὀργὴ vocatur ἡ πίσσα, Pix. Quibus addit, significare etiam σπαργάνην et ὥργάζεσθαι. Sicut vero dixi paulo ante, ap. Hes. legi ὥργα pro ὥργα, sic ap. Eund. ΛΕΓΙΤΥΡ Ὄργάσαι πηλὸν, ἔτοιμον παρασχεῖν: pro quo habet et ὥργάσαι, sc. in litera Ο. [cf. Phryn. Eel. 204. Brunck. Soph. 3, 523. ad Timaei Lex. 179. 194. 281. Wessel. Diss. Herod. 155. ad p. 310. Lex. Herod. 175. Brunck. Ed. T. 335. Herodian. 468. et n.] Schæf. MSS. "De usu verbi Ὄργάζω consulendus, instar omnium, Ruhnk. ad Timaei Lex. Plat. 179. v. Μετρίως ὥργασμένος, qui etiam monuit ead. signif. usurpatum reperiiri quoque verb. Ὄργάω, unde ap. Herod. 4, 64. ὥργησας αὐτὸς, Maceravit, Mollivit, et ap. Hes. voces Ὅποργυθεῖσα, et Ὄργημένον." Schw. MSS. "Ὀργάσασθαι, Gal. Lex. Hippocr. ἀναμίξαι, συγκεράσαι, Permiscere, Contemperare, Subigere, exponit. Et *Ὀργασμὸς, ἀπὸ τοῦ ὥργάσαι, quod Gal. μαλάξαι, Hes. ἔτοιμάσαι, et φυράσαι, vertit. In quibusdam Scholl. MSS., quæ in Exemplaribus Regiis Hippocraticæ extant, ut tradit Auctor Οεconomia Hippocraticæ, leguntur hæc verba, *Ὀργασμὸς, *μαλαγμός. Μέμνηται τῆς Δέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδάρῳ, λέγων, Καὶ πρῶτον ἄρχον πηλὸν ὥργάζειν χεροῦν. Καὶ Ἀττικοὶ δὲ ιδίως λέγονται ὥργάσαι, τὸ τὰ υγρὰ τοῖς ξηροῖς μίξαι, καὶ ἀναφυράσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν. His, et Eustathii verbis adductus, credo ap. Herod. 4, 64. pro ὥργια leg. ὥργάσας: Μετὰ δὲ, σαρκίσας βοὺς πλευρῆ, δέψει τῇσι χεροῖς ὥργησας (sic in Ed. Schw.) δὲ αὐτὸς, ἀπε χειρόμακτρον ἔκτηται. Qua de re pluribus in v. Σαρκίζειν, ubi totus Herodoti l. explicatur, quem Valla parum fideliter videtur interpretatus. Consule Οεcon. Hippocr.

A v. *Ἀνωργισμένον." Lex. Herod. "Ὀργασμὸς, ad Timaei Lex. 180. (*Ὀργαστήρ, unde*)'Ὀργαστήριον, ad Lucian. 1, 235. Jacobs. Anth. 7, 326." Schæf. MSS. Pro ὥργαστήριον, Nicander 'Α. 8.] Ἀνοργάζω diversæ signif. est; nam Hes. ἀνοργάζειν exp. ἀνακινέσθαι, ἀνάλλεσθαι, τὰ παιδία ταῖς χεροῖν ἀναβάλλειν: ut Hector Il. Ξ. suum Astyanacta, χεροὶ πάλλων. "Ἄνωργισμένον, Galeno ap. Hippocr." [Intern. Affect. c. 22.] "ἀναμεμαλαγμένον: ab ἀνοργάζω significante "ἀναμαλάσσω: hoc autem ex ὥργάζω, quod idem "est ac μαλάσσω, Malacisso s. Commalasso: ut "Plaut. et Varro loquuntur: h. e. Emollio, s. Subi- "gendo emollio." [Sed in Hippocr. l. c. perperam legitur, "Ινα ἀνωργισμένον τὸ σῶμα ἢ πρὸς τὴν φαρμακοποίην, et olim ὥργισμένον. *Ἴποργάζω, Hippo- nax Erotiani v. Τράμις, Ἐκτίλλοι τὴν τράμιν ὑποργά- σας, forte i. q. ὑποχρίσας. Cf. Ὅποργάω.]

'Ὀργίζω, i. q. ὥργάζω, i. e. Incito. Unde Ὄργισ- σθαι ap. Hippocr. quod Erot. exp. ὥρμὴν ἔχειν πρὸς τι, sicut ἡ γῆ dicitur ὥργαν πρὸς τὴν ἐκβολὴν τοῦ καρ- ποῦ. Quibus addit, Ὄργισασθαι eum dixisse τὸ εἰς παράστασιν ἀγαγεῖν τὰ υγρὰ, καὶ πρὸς ἐκκρισιν ἐτομά- σειν: sicut ὥργαν Idem supra dixit de humoribus turgescentibus in corpore humano. Ex eod. Hipp. Gal. affert ὥργισασθαι, de quo paulo ante. || Pro Ὄργισα autem, quod in Lex. Herod. exp. μαλάσσω, ser. potius ὥργάσσως, ab ὥργάζειν, quod μαλάσσειν signif.

"ΟΡΓΙΑ, τὰ, proprie Sacra Liberi, abusive omni- um deorum, Serv. Idem enarrans hæc verba Λεξ. 4, (302.) qualis commotis excita sacris Thyas, ubi au- dito stimulant trieterica Baccho Orgia, nocturnisque vocat clamore Cithæron, Sane sciendum, inquit, ὥργια ap. Græcos dici Omnia sacra, sicut ap. Lat. Cæremoniæ dicuntur: sed jam abusive Sacra Liberi orgia vocantur: vel ἀπὸ τῆς ὥργης, i. e. A furore: vel ἀπὸ τῶν ὥρῶν, a montibus. Hæc ille. At Schol. Apollonii παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυντῶν αὐτῶν. Ma- lim ego derivare a præt. med. ὥρογα. Herodian. 5, (7, 2.) Θρησκεία σχολάσσειν τοῦ θεοῦ, βακχεῖαι καὶ ὥρ- γιοις τοῖς τε θείοις ἔργοις, ἀνακείμενον, Orgiis cele- brandis sacrisque munīsi obeundis dicatum. Rursum in Epigr. ὥργια πόθων, Amorum sacra. Plut. (10, 595.) Τὰ Ἐπικούρου θεόφαντα ὥργια: 7, 373 (= 621.) meæ Ed. "Οστις γενναίων ὥργια μουσῶν μήτε ἡσε, μήτε ἔχόρευσε. Synes. Ep. 143. Φιλοσοφίας ὥργια. Ali- quando Secretiora et magis arcana sacra vocantur ὥργια: unde ab Hes. et Suida exp. non solum ἡρα, sed etiam μυστήρια. Lucian. (2, 380.) "Ἐφη μὴ κο- νωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, δῆτα ἂν τε φαῦλα ἢ τὰ μυστή- ρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπτω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὥργιων· ἂν τε καλὰ, πάσιν ἔκ- γορεύσει: (277.) Τὰ μὲν ὥργια σιωπᾶν ἄξιον τῶν ἀμυ- τῶν ἔνεκα. [Æsch. S. c. Th. 186. "Jacobs. Anth. 6, 82. 8, 69. 243. 9, 30. 10, 320. ad Meleagr. p. 15. Heyn. ad Apollod. 1053. Ruhnk. Ep. Cr. 244. Bergler. Alciphr. 214. Ilgen. Hymn. 325. Concubitus, Bibl. Crit. 2, 2. p. 14. ad Charit. 402." Schæf. MSS. Soph. Trach. 765. Apud Orph. H. 52, 5. vocatur ipse Bacchus **Ὀργιον ἄρρητον, quod vir doctus in Schn. Lex. Suppl. jure suspicatur, et, collato Hymno 29, 3. reponere vult "Ἄγριον, ἄρρητον. "Clem. Alex. 14." Elberling. MSS. *Πολυόργιος, Cui sacra uulta fiunt, Epith. Bacchi, Orph. H. 5, 4. "Lobeck. Aj. p. 351." Schæf. MSS. *Συνόργιος, i. q. συνοργάζων, J. Poll. 6, 113.] Φιλόργιος, Qui orgia celebrare amat, orgiis delectatur, Epigr. Et Nonn. (Jo. 71, 5.) φι- λόργιος ἔορτή. [*Ὀργιοφάντης, ut ιεροφάντης, Anti- stes inysteriorum, Orph. H. 5, 11. 30, 5. "Pontifex maximus, Jo. Malal. 1, 291." Elberling. MSS. "Ja- cobs. Anth. 7, 405, 12, 86. *Ὀργιακὸς, 10, 286. Wakef. S. Cr. 4, 252." Schæf. MSS.]

'Ὀργιάζω, Orgia s. Sacra perago, ὥργια τελῶ, ut ὥργεων exp.: τελῶ, item τελῶ Διονύσω, Hesychio. Apoll. Rh. 2, (907.) de Baccho, ἐνθ' ἐνέπονοι Διὸς Νυσσίον υῖα Ὀργιάσαι στῆσαι τε χορούς. Plut. Οὐδὲ Διονύσω βεβακχευμένον θύσθολον ἵεραῖς νυξὶ καὶ κονοῖς ὥργιάζοντες κύμοις: ubi ὥργιάζοντες propter additum accus. θύσθολον, simpliciter redi potest Peragentes, accipiendo sc. θύσθα pro θυσίας: sicut ὥργιάζειν τὴν

τελεῖν ap. Plat. Phaedro, (64.) Peragere cæremo-
nias. Et ap. Plut. Numa (8.) Θυσίας καὶ πομπαῖς
καὶ χορεῖαις, ἃς αὐτὸς ὠργίασε καὶ κατέστησε, Instituit.
Sine casu autem, ut et in I. Apollonii, Herodian. 1,
(11, 7.) Ὀργίασον ἐπὶ τῷ ποταμῷ Γάλλῳ, Orgia pera-
gebant. Et 5, (5, 8.) Προήπει τε ὑπὸ αἰδοῖς καὶ τυμ-
πάνοις, τῷ θεῷ δῆθεν ὄργιάσων, Velut orgia numinis
celebraret. Et Isocr. Areop. Τὰ περὶ τοὺς θεραπεύειν
καὶ ὄργιάσειν. At Ὁργιάσειν τὸν θεὸν, Sacrificiis
placare deum: Bud. 369. e Plat. ubi et e Plut. Ιε-
ροῖς ἀπόρρητοις ὄργιάσουσαι θεόν: quod interpretari
etiam queas, Arcana sacra deae peragentes. Passive
autem ὄργιάσεσθαι dicuntur ipsa sacra, cum peraguntur,
Plut. (7, 633.) Αναμεμιγένα πρὸς τὰ θυητὰ καὶ
πένθιμα, τινὰ τῶν ὄργιάσομένων καὶ δρωμένων ἱερῶν
ὄργιάστε: In quibus sacrorum cæremoniās et ritus
admixtum nescio quid mortale et luctuosum præ se
ferre videmus, Turn. Idem in Cæs. Τῶν ἱερῶν ὄργιάσ-
ομένων, i. e. ἐπιτελουμένων et ἐορταζομένων, ut alibi
loquitur, Dum sacra peraguntur, illi magnæ matri
operantur. Plato vero ὄργιάσεσθαι accepit non so-
lum pro Institui et rite celebrari, sed etiam active
pro Rem divinam facere; idque in uno eodemque l.,
nim̄irūm de LL. 4. (p. 187.) Μετὰ θεοὺς δὲ τούσδε καὶ
τοῖς δαίμοσιν σχῆμα φων ὄργιάσοιτ' ἄν, ἥρωσι δὲ μετὰ
τούτους ἐπακολούθει δὲ αὐτοῖς ἴδρυματα Ἰδία πατρώων
θεῶν κατὰ νόμον ὄργιασόμενα. || Sacris initio, Philo
V. M. 3. Αὐτὸν τε καὶ τοὺς ἀδελφιδοῦς ὄργιάσειν, Et
ipsum fratrem et fratribus filios sacris initiativit: Εἰσελ-
θὼν δὲ ἀνεδίδασκεν, οἷα ὑφηγητὴς ἀγαθὸς, εὐμαθὴ γνώ-
ριμον, ὃν χρὴ τρόπον τὸν ἀρχιερέα τὰς εἴσιον ποιεῖσθαι
λειτουργίας. Itidem ὄργιάσθης Hes. exp. ἐμνήθης,
ἐχέρευσας θείως. [“ Wakef. S. Cr. 2, 5. 4, 44. Jacobs.
Anth. 10, 409. Dionys. H. 1, 175. 276. 3,
1593. 5, 23. Brunck. Soph. 3, 523. Valck. Adoniaz.
p. 396. ad Timæi Lex. 192. 195. Toup. Opusc. 1,
318. Emendd. 4, 504.” Schæf. MSS. Plut. Cic. 19.]
Sed ET Ὁργιάσ dicitur pro Ὁργιάσω, Orgia perago:
unde ap. Hes. Ὁργιάστε, μύσται, ἱεροφάνται, ἱερεῖς:
nisi quis ibi leg. suspicetur Ὁργεῶνες, [s. *'Οργεῶνες,
ut ap. Etym. M. v. Ιεράτω, Κατὰ νόμον ὄργιασέτω
καὶ θυέτω ὄργιάνες γὰρ οἱ θύται. Vide Ὁργεών.
Exstat autem Ὁργιάσ ap. Maueth. 1, 260. 4, 229.
“ Ad Charit. 724. *'Οργάω, ibid. et 786.” Schæf.
MSS.] Ὁργιασμὸς, Orgiorum s. Sacrorum peractio,
Ipsa orgia, Plut. de Def. Orac. Μήτε τελετὰς καὶ ὄρ-
γιασμὸς ἀμελουμένους ὑπὸ θεῶν λεγόντων ἀκούωμεν,
Qui initia aut orgia a diis negligi-putant: Alex. (2.)
“ Εὐοχοὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὄργιασμοῖς, Bacchicis
orgiis, quæ etiam Bakchikouς ὄργιασμὸν appellat
Idem in Erot. Τὰ γὰρ Μητρᾶα καὶ Πανικὰ κοινω-
νεῖ τοῖς Bakchikouς ὄργιασμοῖς. [Jambl. V. P. 154.
“ Wessel, ad Diod. S. 1, 26. 243.” Schæf. MSS.]
Ὀργιαστὴς, δ, Qui orgia celebrat, Plut. (10, 556.) Οὐ
ναρθηκόφορον, ἀλλὰ ἐμμανέστατον ὄργιαστήν: (8, 863.)
de Carneade, “ Αὐδρα τῆς Ἀκαδημίας εὐκλεέστατον ὄρ-
γιαστήν. Idem dixit etiam μυστηρίων ὄργιαστὰς, Initio-
rum auspices s. auctores, (7, 641.) Δαίμονας νομίζω-
μεν ἐπισκόπους θείων ἱερῶν καὶ μυστηρίων ὄργιαστὰς,
Arbitros divinorum sacrorum et initiorum auspices
ataque auctores. [“ Timæi Lex. 196. et n., Schweigh.
Emendd. in Suid. p. 6.” Schæf. MSS. “ Appian. 2,
592.” Wakef. MSS.] Ὁργιαστικὸς, Eos decens qui
orgia celebrant, Aristot. Polit. 8, “ Αμφω γὰρ ὄργια-
στικὰ καὶ παθητικά. Idem aliquanto ante, Οὐκ ἔστιν
οἱ αὐλὸς ἡθικὸν, ἀλλὰ μᾶλλον ὄργιαστικόν. Vocat au-
tem in priori l. ὄργιαστικά μέλη et ὄργιαστικὴν ἀρμο-
ρίαν, quæ ἐνθουσιασμὸν ἐμβάλλει τῇ ψυχῇ, Et affectus
ciet in animo, Bud. [*'Οργιαστὸς, unde] Ἀνοργια-
στος, δ, ή, Qui initiatus non est orgiis, sacris, Qui ad
sacra non admittitur. Suid. ἀνοργιαστοῖς, τῶν μυστη-
ρίων ἀπεροῖς. Sacra quoque alicui ἀνοργιαστα dicun-
tur, qui ea non celebravit. Apud eund. Suid. Τὰ τῆς
Ἀφροδίτης ἀνοργιαστά σοι ἔστιν, pro ἀτέλεστά σοι
ἔστιν: i. e., οὐκ ὄργιασας τῇ Ἀφροδίτῃ, Nondum Ve-
neri operatus es, Nondum Veneris orgia peregisti,
nosti. [Jambl. Protr. 366. Kiessl. “ Timæi Lex. 37.
et n., ad Charit. 402.” Schæf. MSS.] Apud Suid.,
itidemque ap. Hes., habefut ETIAM Ἀνοργία, ή,
quod exp. *'άμυνσία, Sacris s. Orgiis initiatum non

A esse: ὄργια enim, inquiunt, τὰ μυστήρια. Quod tamen
alias pro ἀοργοῖσι etiam accipi posset, et derivari a
ΝΟΜ. “Ανοργος, δ, ή, idem significante cum ἀόργος,
Qui non irascitur, ad iram non concitatur, Lentus :
unde ἀνοργοι, quod Suid. e Cratino citans exp. ἀνευ
ὄργης. [“ Mœr. 12. et n., Thom. M. 75.” Schæf.
Mss. “ Phrynicus Bekkeri p. 3.” Kall. MSS.] Ἐξορ-
γιάσω, Ad sacra suscipienda præparo, Ad sacrorum
cultum expio, et idoneum reddo, Aristot. Polit. 8,
(7.) Τοῖς ἐξοργιάσοντι τὴν ψυχὴν μέλεσι, Bud. 369.
[*'Ἐποργιάσω, Bacchor, Dominor, Anacr. 32. ἐρως
πόλεσσι.] Κατοργιάσω, Orgiis initio, Ad orgia et
sacra præparo: sic exp. κατοργιάσειν τοῖς θεοῖς τὸν
“Ελλῆνας: et κατοργιάσειν τὴν ψυχὴν. E Plut. autem
in Sol. (12.) Κατοργιάσας καὶ καθοσιώσας τὴν πόλιν κα-
θαρμοῖς, assertur pro Expiationibus urbem ad myste-
ria religionemque instituens. Pass. Κατωργιασμένος,
Initiatus, Consecratus, Devotus, Plut. An seni cap-
pess. Resp. “Εκπαλας κατωργιασμένον αὐταῖς, Bud.
369. [Plut. 9, 69. *'Συνοργιάσω, Sacra Deorum una
celebro, 722.]

[*“'Οργιάς, ad Charit. 593. Manetho 4, 63.
(ὄργιάδεσσιν ἔορταῖς, pro ὄργιοις.)” Schæf. MSS.]

‘Οργεών, ἄνος, δ, Qui orgia deorum peragit. Suid.
‘Οργεῶν exp. οἱ θύται: item, οἱ τοῖς ἰδίᾳ ἀφιδρυμέ-
νοις θεοῖς ὄργιάσοντες. Esse autem ὄργιάσειν dicit
τὸ τὰ θεῶν ὄργια τελεῖν, h. e. μυστήρια καὶ νόμιμα.
Quibus subjungit h. l. Plat. de LL. 4. Μὴ κεκτῆσθαι
ἔσω ἐν ἰδίαις οἰκταις ἱερά τὸν δὲ φανέντα κεκτημένον
ἔτερα καὶ ὄργιάσοντα πλὴν τὰ δημόσια, δὲ αἰσθόμενος
εἰσαγγελλέτω τοῖς νομοφυλαξι. Seleucus autem, in-
quit idem Lexicographus, ἐν τῷ ‘Υπομνήματι τῶν Σό-
λωνος Ἀξόνων, vocari ὄργεῶνας dicit τοὺς συλλόγους
ἔχοντας περὶ τινας ἥρωας η θεούς: nunc autem ad
ἱερέας quoque vocabulum hoc translatum esse, quippe
qui et ipsi ὄργεῶν nominentur. Antimachus in
Λήδης Γενεᾶ, καβάρνους θήκεν ἀγακλέας ὄργεῶνας.
Æschyl. Mysis, Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὄργεών,
Εὐχαῖς δὲ σώσεις δεσπότας Παιανίας. Non multum a
Seleuci verbis discrepat, quod Harpoer. scribit, ‘Ορ-
γεῶνας esse τοὺς ἐπὶ τιμῇ θεῶν η ἥρωαν συνιόντας: ὄρ-
γιάσειν enim esse τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δράν: ut
hi ὄργεῶν dicantur παρὰ τὰ ὄργια: vel, inquit,
παρὰ τὸ ὄρέγειν τὸ χεῖρε: vel διὰ τὸ ἐν ταῖς ὄργασι
καὶ τοῖς ἀλσεσι τὰ ἱερὰ δράν. Poëtæ tamen, inquit
Idem, simpliciter vocabulum hoc posuerunt ἐπὶ τῶν
ἱερέων, ut Antimachus quodam in loco, et Æschyl.
Μύσταις. Quibus subjungit, Μήποτε δὲ ὑστερον νε-
νόμισται τὸ ἐπὶ τιμῇ τινας τῶν ἀποθανόντων συνιέναι,
καὶ ὄργεῶνας ὅμοιας ὀνομάσθαι, ὡς ἔστι συνιδεῖν ἐκ τῶν
Θεοφράστον Διαθηκῶν. Ηæc illi. Citat Suid. ex Ælianō
de Prov. Τῶν έξ Ἐλευσίνος ὄργεῶνων, de iis fortasse,
quos Antimachus paulo ante καβάρνους ὄργεῶνας
ἀγακλέας vocat. J. Polluci vero 8, (111.) ὄργεῶν sunt
οἱ κατὰ δήμους ἐν τακταῖς δημέραις θύοντες θυσίας τινάς.
Idem, 3, 4. de iis loquens qui in qualibet phratria
γενῆται nominantur, Εκαλοῦντο δὲ οὗτοι καὶ ὁμογάλα-
κτοι καὶ ὄργεῶν. Ad quæ proxime accedunt hæc Phi-
lochori ap. Suid. verba, Τοὺς δὲ φράτορας ἐπάναγκες
δέχεσθαι, καὶ τοὺς ὄργεῶνας, καὶ τοὺς ὁμογάλακτας, οὓς
γεννήτας καλοῦμεν. [“'Οργεῶνες, Ruhnk. Orat. Gr.
p. 92. ad H. in Cer. 496. Timæi Lex. 147. et n.”
Schæf. MSS. Vide Phot. Lex.] FEM. ‘Οργεῶναι,
ἱερεῖαι, Hes. [*'Οργεωτικός, Athen. 185. δεῖπνα.
Phot. ‘Οργεωτικά ἔστι θύματα, τὰ κοινὰ τῶν ὄργεῶνων.]
ΑΤ Ὁργέων pro ὄργεῶνων dixit Lys. ἐν τῷ περὶ Θεο-
πόμπου Κλήρου, teste Harpoer. Qui gen. a nomin.
ὄργεων factus videtur, ut ιερέων ab ιερεύς. Apud
Suid. autem scribitur ‘Οργεῶν, quod itidem pro ὄργε-
ῶνων potuisse Lysiam annotat: veriore tamē esse
priorem scripturam existimo. [Dicitur etiam *'Οργί-
ων, s. *'Οργιών, ὄνος, δ, Hom. H. in Apoll. 389.
Οὐσίας ἀνθρώπους ὄργιόνας εἰσαγάγοιτο, Hermesia-
nax Athenæi 597. Ράριον ὄργιών ἀνεμόλια ποινήνουσα
Δῆμητρα: ita dedit Schw., vulgo ὄργιων.]

*ΟΡΕΙΓΩ ΕΤ Ὁρέγνυμι, sicut οἶγω et οἶγνυμι, Por-
rigo, Extendo, Tendo, II. O. (371.) Εὐχετο χεῖρ' ὄρέ-
γνω εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, A. (351.) Πολλὰ δὲ μητρὶ¹
φίλη ἡρήσατο χεῖρας ὄρεγνυς. Itidem Ovid. Brachia

porrexit cœlo, Virg. tendoque supinas Ad cœlum cum voce manus, duplices tendens ad sidera palmas: pro quo Stat. tollens ad sidera palmas: Sallust. et Cæs. Manus supplices ad cœlum tendere. Cic. vero, Manus supplices ad vos tendet. Plut. Camillo, de Manlio Capitolino, Τὰς χεῖρας ὄρέγων ἔκεισε, Manus ad Capitolium tendens s. porrigens, Manus eo porrigens: ut Ovid., quamvis alio sensu, Nostra suas isto porrigit ira manus. Idem Plut. in Coriol. Ενιοὶ δὲ καὶ τὰς χεῖρας ὄρέγοντες ἐδέοντο πολλῶν, Supplices ad plebem manus tendentes. Simpliciter autem Lucian. (1, 186.) "Ορεγε τὴν δεξιὰν, Porridge s. Tende dexteram, i. e. Extende: ad Prometheum προσηλωθῆσθενον. Ovid. Porrigit æquales media tellure lacertos. || Porrigo, Tendo, i. e. Præbeo, s. Porrecta et tensa manu præbeo, Od. (O. 310.) κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκη Πλάγιομαι, αἴ κεν τις κοτύλην καὶ πυρὸν ὄρεξῃ, Porrecta manu det, τὴν χεῖρα ἐκτείνων δῶ. Alibi vero ap. Eund. simpliciter etiam exponi potest Dare: Il. E. (33.) ὅπποτέροισι πατήρ Ζεὺς κῦδος ὄρεξῃ: pro quo alibi dicit, ὄπάσσομαι: Ψ. (406.) οἵσιν Ἀθήνη Νῦν ὥρεξε τάχος. Od. (O. 407.) Εἴ οἱ τόσον ἀπαντεῖσαν μνηστῆρες. In quibus ll. simpliciter accipi potest pro Dare, uti dixi: alias tamen signif. potius Porrectis s. Tensis manibus dare. Sic dicitur aliquis ὄρέξαι ποτήριον. Cum poculum ei porrigit, cui præbiberat. Il. Ω. (102.) Θέτις δ' ὥρεξε πιοῦσα. Sic aliquis dicitur etiam χεῖρας ὄρεγειν, Porrigere s. Tendere manus ei, qui opem ipsius implorat. Synes. Ep. 155. Τοῖς δεομένοις χεῖρα βουλομένην ὄρεγειν, Egentibus manum porrigure, ut Cic. Afflito et jacenti fidem dextramque porrigure. Idem Epist. 121, Ἀνδρὶ πανούργῳ χεῖρα ὄρεξαι κατὰ τῆς δίκης. Herod. 2, (8, 3.) Καὶ συνεχῶς βοῶντες ἐπείγοντιν ὄρέξαι χεῖρα σωτήριον. Ut manum porrígam salutarem. || Ορέξαι exp. etiam ἐκ χειρὸς πατάξαι, ut in Ορεκτὸς dicetur. || Ορέγομαι, Porrigor, Extendor, Il. Π. (834.) de equis Hectoris, Ποσσον ὄρωρέχαται πολεμίζειν, Pedes suos ad pugnam porrexerunt: Cic. Membra sua flectit et porrigit quo vult. Eust. exp. ἐτανύσθησαν. Sic Δ. (307.) Ἐγχει ὄρεξάσθω, Hastam porrigit et extendat: τὸ ἔγχος τεινάτω, Eust., qui eod. modo dici annotat χειρὶ ὄρεξάσθω, pro ἐκτεινάτω τὴν χεῖρα, Manum porrigit et extendat: quibus addit, Ὁσπερ γὰρ ὁ πόδα τεινών ἡ χεῖρα, ποδὶ ὄρεγεται καὶ χειρὶ, οὖτω καὶ ὁ δόρυ ἐκτείνων, δόρατι ὄρεγεται. Simile est Il. Ψ. (99.) Ως ἄρα φωνήσας ὥρέξατο χερσὶ φίλησι, Οὐδὲ ἔλαβε, Porrigebat manus et tendebat. Potest tamen aliter locus hic exponi, ut mox dicam. Addendum et h. l. Apoll. Rh. 2, (828.) ὥρέξατο δ' αἰψ' ὄλοοι Πηλεὺς αἰγανένη, Jaculum tendebat contra pestiferum aprum. Ubi tamen αἰγανένη scribitur. Aliquanto post, Ως φάρο, τοῖσι δὲ θυμὸς ὥρέξατο γηθοσύνησιν, Porrigebat et explicabat se præ lætitia, Schol., ὥρεξιν ἔλαβε καὶ πρίθυμος ἔγένετο. || Ορέγομαι, Porrectis manibus prendo, Protentis manibus capio, Od. Α. (391.) Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὥρέξασθαι μενεαίνων, Manus ad me tendens et prehendere cupiens, Φ. (53.) Ἔνθεν ὥρεξαμένη, ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τοξον, Unde extensa manu accipiens a paxillo auferebat arcum. Eust. vero exp. ἀπλώσασα, ἀναταθεῖσα. Itidem ap. Apoll. Rh. 2, (1112.) Δούρατος ὥρέξαντο πελωρίον, Schol. exp. ἔλαβοντο: malim, Porrectis manibus captabant, sequendo proximam signif. || Interdum ὥρέγομαι signif. Porrectis manibus capto, h. e. Porrectis manibus capere s. prehendere cupio, quod Hom. paulo ante dixit ὥρέξασθαι μενεαίνω, s. Manum tendo ut accipiam, Manu porrecta peto: sic ὄπάσσομαι significat Peto, qui me comitetur. Il. Ζ. (466.) Ως εἰπὼν οὐ παιδὸς ὥρέξατο φαίδυμος Ἐκτωρ, Manum porrígens tendi sibi filium jubebat, Tendi sibi petebat: Virg. parvumque patri tendebat Iulum, ὥρεγινεν: ut sit pro ἐξετείνει τὰς χεῖρας ἐπὶ τῷ λαβεῖν. Sic accipi potest locus ille supra ex Il. Ψ. citatus, Ως ἄρα φωνήσας ὥρέξατο χερσὶ φίλησιν, Οὐδὲ ἔλαβεν, Manibus, quas extenderat, captabat, h. e. prehendere cupiebat, non tamen prehendit. || Ab hac signif. defluxisse puto ὥρέγομαι pro Cupio: sicut et signif. Latini Appeto: ut sit quasi Porrectis manibus appeto et prehendere

A cupio. Isochr. ad Dem. Ὄν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὄρεγεσθαι. Plut. ad Colot. Λαβὼν ἀγαθοῦ φαντασίαν ὄρεγεται, Synes. de Insomn. Ὄταν ὁδὸν ἀνοίξῃ τῇ ψυχῇ τῇ μὴ ὄρεχθείσῃ, Non appetenti s. cupienti. Aristot. Rhet. 1. ὄρεγεσθαι et φεύγειν sibi opp., sicut Cic. Appetere et Declinare, Fugere. Quod vero idem Aristot. dixit, Πάντες ἀνθρώποι τοῦ εἰδέναι ὄρεγονται φύσει, ita Cicero, Insitus est omnibus cognitionis amor. [“ Ορέγω, Wakef. Del. 1, 5. S. Cr. 3, 29. Eur. Hel. (359.) 1254. Musgr. Ion. 479. Wakef. 860. Herc. F. 16. Jacobs. Anim. 91. Villoison. ad Long. 227. Heyn. Hom. 4, 613. 5, 41. 6, 372. 403. 7, 192. 8, 613. Brunck. ad Eur. Or. 329. Timæi Lex. 195. et n., Voss Myth. Br. 1, 140. Valck. Hipp. p. 176. De act. et med., Kuster. V. M. 17. Med., ad Phalar. 291. Musgr. Hel. 359. Brunck, Apoll. Rh. 85. 86. Cum infin., Thom. M. 161. Ορέξατο, Hesiod. Θ. 178. Ορωρέχατο, Heyn. Hom. 6, 121. Ποσσὸν ὄρωρέχαται, 7, 275. Ορέγομαι, ibid. 753. 8, 377. 520. 699." Schæf. MSS. Empedocles ap. Porph. Pythag. 70. Οππότε γὰρ πάσησιν ὄρεξαιτο πρατίδεσσι. I. q. ὄρεχθεω, Apoll. Rh. 2, 878. Θύμος ὄρεξατο γηθοσύνησι. * " Ορεκτέον, Appendum est, Clem. Alex. 290." Kall. MSS.]

B "Ορεγμα, τὸ, Porrectio, Extensio, vel potius Porrectura, si ita dici posset; nec enim actionem significat. Eur. Phœn. (314.) Παρηδῶν τ' ὄρεγμα: quod Eust. exp. προσώπου ἔκτασις καὶ πλατύτης.. || Item βῆμα, ut Hes. exp., i. e. Passus, Gradus, h. e. Intersitium quo pedes passi et porrecti inter eundum a se invicem distant. Qua signif. affertur ex Aristot. de Mundo, Διὰ ὄρεγματος τὸ μέγεθος, Propter laxorem gradus glomerationem: de camelo. || Idem Hes. exp. etiam ἄλμα, ὄρμημα, Saltus, impetus, [“ Musgr. Hel. 359. 553. Phœn. p. 191. Beck. ibid. Jacobs. Anth. 7, 155. Husch. Anal. 144. Wakef. Georg. 135." Schæf. MSS. * Ορέκτης, Cominus pugnans, affertur ex Eust.] Ορεκτὸς, ὁ, Porrectus, Qui in longum porrigit et protendit: ὁ μελίνη, Hasta quæ in longum porrigitur, Il. B. (543.) de Abantibus, Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὄρεκτῆσι μελίσσαι, ubi Eust. ὄρεκτα exp. αἱ ἐκτεινόμεναι κατὰ τῶν πολεμίων, ut Abantes vocet αἰχμῆτας τοὺς μὴ ἀφέντας τὰς αἰχμὰς, ὄρεγοντας δὲ τὰς χερσὶ καὶ οὖτω πλήροντας: ὄρεξαι enim, inquit, τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι: unde et ὄρεκτη μελία. Nescio tamen quorsum ibi Eust. et ante eum Auctor brevium Scholiorum ὥρέγω ita exp., cum ὄρεκτη μελία commodius secundum præcedentem τοῦ ὥρέγω signif. ponatur pro Porrecta hasta; duobus enim hastarum generibus veteres utebantur, quorum unum appellabat δόρατα ἀγχέμαχα καὶ ὄρεκτά: alterum, παλτὰ, quæ sc. manu in hostem vibrabantur, contorquebantur, cum illis in eum porrectis peteretur, erantque ejusmodi, h. e. et ὄρεκτα et παλτὰ, κόντος, σάρισσα, ὑσσός. Hæc autem ὄρεκτα δόρατα brevium Scholiorum Auctor vocat τὰ ἐκ χειρὸς οἰς ὥρέγδην ἔχρωντο συνιστάμενοι καὶ ἐκτείνοντες αὐτά. [“ Ad Il. Δ. 307. Wassenb. ad Hom. 71. Ορεκτή, Heyn. Hom. 4, 315. 520. 614. 7, 165." Schæf. MSS. Strabo 10. p. 35.] Ορέγδην, Porrectis membris, ἐκτεταμένως: habes in Ορεκτός.

C D Sequentia sunt ab Ορέγομαι, Appeto.

"Ορέξις, ἡ, Appetentia, Appetitus, Desiderium. In Definit. Stoic. Βούλησις, εὐλογος ὥρεξις: ἐπιθυμία, ὥρεξις ἀλογος. Quæ sic Cic. interpr. Voluntas, quæ quid cum ratione desiderat; libido vel cupiditas effrænata, quæ adversa ratione incitata est vehementius. Ubi etiam nota discriminēt inter ὥρεξιν et ἐπιθυμίαν. Aristot. Rhet. 1. "Αλογοι δ' ὥρεξις, ὥρη καὶ ἐπιθυμία: ἀλόγοι autem ὥρεξιν opp. τὰς λογοτυκάς: quibus qui obediunt, ab Eod. dicuntur κατὰ λόγον τὰς ὥρεξιν ποιούμενοι, Eth. 1, 2.: Herodian. 1, (6, 6.) "Ηγειρον αὐτοῦ τὰς ὥρεξιν εἰς τὴν ἡδονῶν ἐπιθυμίαν: 3, (13, 14.) "Υπὸ βασιλικῆς ἔξοντας εἰς πάντας ἡδονῶν ὥρεξις ἀπλήστως ὄρμωμένους: 6, (1, 12.) Προκαλεσαμένων αὐτοῦ τῶν κολάκων τὰς ὥρεξις ἀκμαζόσας εἰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας, Provocantibus appetitum ejus jam vigentem assentatoribus in extremas libides, Polit. "Ορέξις frequenter pro Cibi appetentia ponitur, Plin.: qua signif. Juv. quoque dixit, sexta-

rius alter Ducitur ante cibum, rabidam facturus orexin. Plut. de Frat. Car. Πολλῶν ἐμποιῶσιν ἀρόπων καὶ βλαβερῶν ὄρέξεις: ut Plin. dicit Appetentiam cibi faciunt. Idem, quod Diosc. de siseris radice scribit, Εὐστόμαχος, ὄρέξεως προκλητικός, sic Latine reddidit, Stomachum excitat, fastidium abstergit. Idem Symp. (2.) Τοῖς ἀποσίτοις τῶν ἀρρώστων ὄπώρας τῇ προσενεχθὲν ἀναλαμβάνει τὴν ὄρεξιν, Fastidium a stomacho aufert, cibique appetentiam facit. Ibid. Νεαρᾶς ὄρέξεις αἱ τὸ παρασκευάζουσα. Idem, Οἱ πεινῶντες ἐτέρων ἐσθίοντων ἐν ὅψει μᾶλλον ἐρεθίζονται καὶ παροξύνονται τὴν ὄρεξιν. Idem in Præc. San. (504.) Τὸ κυνικὸν καὶ θηριῶδες τῶν ὄρέξεων κατέχειν παρακειμένης τραπέζης, Caninam ac belluinam cibi appetentiam inhibere: qnam Juvenalis Rabidam orexin appellat. Quid autem ὄρεξις sit, Idem docet Symp. 7, 2. de salsa mentis, Τοὺς στόμαχον ἀνοίγουσαι καὶ χαλῶσσι, δεκτικήν τινα τροφῆς εὐαρμοστὰν περιεργάσαντο περὶ αὐτὸν, ἢν ὄρεξιν καλοῦμεν. [“ Heyn. Hom. 6, 569.” Schæf. MSS. Vide Δυσόρεκτος.] Ἀνορεξία, ἡ, q. d. Carentia appetentiæ, Nulla appetentia: proprie cibi, Cum quis nullum cibum appetit, Stomachi fastidium. Sunt qui interpr. Dejecta appetentia. Utitur autem Diosc. et ceteri Medici. [Suid. v. Ἀρδία.] Ὁρεκτὸς, Qui appetitur s. appeti solet, Quem omnes appetimus. Alex. Aphr. πρῶτον οἰκεῖον et πρῶτον ὄρεκτὸν appellat, quæ Cic. Prima invitamenta naturæ. E Greg. Naz. autem affertur, ἔσχατον ὄρεκτὸν ἔχων, pro Postremi voti compos. ΑΤ Ὁρεκτικὸς active Cui appetentiæ vis et facultas inest, appetere solet, simpliciter Appetens. Et τὸ ὄρεκτικὸν ab Aristot. Ea animi pars dicitur, in qua appetitus s. ὄρεξις suum habet domicilium: Fons et origo τῶν ἐπιθυμιῶν, Eth. 1, 13. Φαίνεται δὴ καὶ τὸ ἀλογον διττόν τὸ μὲν γὰρ φυσικὸν οὐδαμῶς κοινωνεῖ λόγου· τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν καὶ ὅλως ὄρεκτικὸν, μετέχει πτως, ἢ κατήκοντὸν ἐστὶν καὶ πειθαρχικὸν: nam et in Rhet. dicit τὸν νοῦν ἀρχειν τῆς ὄρεξεως: cui si paret, λογιστικὴ ὄρεξις dicitur: sin eo invito prorumpit cupiditas, ἀλογος. In stomacho autem ὄρεκτικὸν dicitur Facultas illa quæ cibos appetit, i. fere q. ὄρεξις. Plut. Symp. 6, 2. ὄρεκτικὸν πάθος appellat, quod non modo ὄρεξιν, sed etiam δηγμὸν ἐμποιεῖ τοῖς δεκτικοῖς μέρεσι τῆς τροφῆς, οἷον κυνηγοὶ *κατάθιζεν ἐνίων ἀμυσσόντων. Diosc. vero 5, 13. ὄρεκτικὸν οἰνον vocat Vinum appetentiam cibi faciens. At ὁ αἴτια Fortunatianus vocat Causas impulsivas, VV. LL. [*'Ορεκτικῶς, Schol. Aristoph. A. 987. 1115.] Ἀνόρεκτος, Qui nihil appetit, peculiariter Qui nullos cibos appetit, Cujus stomachus omnia fastidit. Plut. (8, 740.) Ἐνδεεῖς γὰρ ἄμα πολλοὶ γίνονται καὶ ἀνόρεκτοι τῶν νοσούντων: [636.] Ἀνορέκτως, Sine ulla ciborum appetentia, Gal. Et ἀ. ἔχουεν, ὡς ἀπεστράφαι τὰ σιτα. Ubi Bud. scribit ETIAM Ἀνορέκτως. [Alex. Trall. 7. p. 102. “ Ad Thom. M. 95.” Schæf. MSS.] Ἀνορεκτέως, Nihil appeto, sc. ciborum, Stomachus meus omnia fastidit, Gal. Ἀπετεῖν ἡ ἀνορεκτεῖν φάσκοντες. [* ‘Δυσόρεκτος ὄρεξις, Ἀγρε appetens appetitus, Andr. Cr. 40.” Kall. MSS.] Εὐόρεκτος, opp. τῷ ἀνόρεκτος, Qui bene appetit cibos. Res autem et medicamentum aliquod εὑόρεκτον dicitur Quod appetentiam cibi facit et fastidium a stomacho aufert. [Plut. 8, 636. * “ Κακόρεκτος, Epiphan. Hær. 59, 11.” Routh. MSS. * “ Παντορέκτης, Anacr. Ode (10.) meæ Collectionis 1466. ‘Αλλ’ οὐ θέλω συνοικεῖν “Ερωτι παντορέκτῳ, ubi exp. Omnia appetens; at etiam, et forte melius exponi potest, Omnia efficiens, (a ‘Πέζω,) ut, Omnia vincit amor.” Brunck. MSS. Julian. Or. 6. p. 197. Porphy. Abstin. 1, 42. Adamant. Phys. 1, 13. παντορέκται, ubi Polemo 1, 6. πάντων ἐπιθυμοῦντες habet: item 2, 7. παντορέκται, * παντοεπεῖς, ubi alter 1, 7. παντεπίθυμοι, * παντολόγοι. Vide Schn. Lex.]

[* ‘Αυτορέγω, Themist. 153.] “ ‘Απορέγω, Prae-beo, s. Partem alicunde do: ut Suid. ἀπορέξαντες, “ pro quo Ms. Codex et Harpocr. habet ἀπορέξαν-“ τες, exp. ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιραν δύντες. || Si-“ gnif. etiam Extendo, Protendo. Apud Hippocr. “ enim ἀπορέγει Erot. exp. ἀποτείνει, Gal. προτείνει.” [Anecd. Bekkeri p. 434.] “ ‘Απορράγειν, Hesychio “ τὸ ἐκ πολλῶν οὐλγα διδόναι, E multis pauca dare,

A “ Pro quo forsitan scr. ἀπορέγειν.” Ἐπορέγομαι, Porrecta manu prenso, h. e. Protenta manu capto et prehendere cupio, simpliciter Prenso, Prehendo: cum sc. additur dat. χειρὶ, ut Apoll. Rh. 1, (1313.) στιβαρῇ ἐπορέξατο χειρὶ Νησίου ὄλκειον. At 2, (1214.) ὀππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας, Validas injecit manus. || Porrecta manu præbeo, Protenta manu do, Solon ap. Plut. in Vita sua (18.) p. 160. meæ Ed. Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος ὄσσον ἐπαρκεῖ, Τιμῆς οὐτ' ἀφελὼν οὐτ' ἐπορέξαμενος: ubi tamen ἐπορέξαμενος malim reddere, Nec etiam tribuens præter eum quem habebat, Insuper dans porrecta manu. [“ Plura cupio, Major ne cupiditas incessit, Herod. 9, 34.” Schw. MSS. “ Ilgen. Hymn. 232. Duker. Præf. Thuc. p. 13. Heyn. Hom. 4, 614. 6, 121. 7, 275. Ἐπορέγω, 5, 41. 63. 709.” Schæf. MSS. “ Porrigo, Euseb. H. E. 422. δεξιάν.” Kall. MSS. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 196.] “ Ἐπιρεγμα, Cupiditas, Desiderium: ἐπιθυμία, Hes. Sed videndum annon potius “ legidebeat ἐπόρεγμα.” *Παρορέγω, Elian. H. A. 1, 4. * “ Προσορέγω, Jambl. V. P. 67.” Wakef. MSS. “ Crates Epist. 22. in Notit. MSS. T. 11. P. 2. p. 42.” Boiss. MSS. * Προσορέγομαι, Manus ad aliquem extendo, Impense rogo et urgeo aliquem, seq. dat., Herod. 7, 6. * “ Συνορέγομαι, Arrian. in Epict. 2, 17. p. 270. 4, 7. p. 625. Simpl. p. 14. 19.” Kall. MSS. * “ Υπερορέγομαι, J. Poll. 5, 165.]

¶ Ὁρεχθέω, Cupio, Désidero, Aristoph. N. (1368.) Κάνταῦθα πῶς οἰεσθέ μου τὴν καρδίαν ὄρεχθεῖν; ubi quidam exp. Indignatum fuisse. Apoll. Rh. 2, (49.) καὶ οἱ ὄρεχθει Θυμὸς ἐελδομένω στηθέων ἐξ αἵμα κεδάσσαι, i. e. ἔφωρμα, ἐπεθύμει, Schol. qui ὄρεχθει alias exp. non solum ἐν ὄρεξει ἡν, sed etiam ἐστενεν: cujus expositionis sua hoc exemplum affert, ὄρεχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ. Rursum Apoll. Rh. 1, (275.) Οἰδέ ἔχει ἐκφύλ-ξαι τόσον γύρον ὄσσον ὄρεχθεῖ, Tantos effundere fle-
tus, quantos desiderat. || Hom. autem alia signif. usus est II. Ψ. (30.) Πολλοὶ μὲν βόες ἄργοι ὄρεχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι, ubi annot. Eust. ὄρεχθεον esse μίμημα τραχέος ἥχον γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βονν. Apoll. Rh. Schol. exp. ἐστενον, ut paulo ante annotavi: quasi Hom. significare velit Gemitum et suspirium, quod animam efflantes edunt. Theocr. vero (11, 43.) inquit idem Eust., de mari quoque id verbum usurpavit, ut Hom. ρόχθει μέγα κῦμα. Sed et ἐπὶ πατάγου καρδίας ponitur, ut, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὄρεχθει. Vett. autem Gramm. ὄρεχθεον eo in l. exp. ἀναιρόμενοι ὠρέγοντο, h. e. ἔξερενον, Extendebantur et porrigeant omnia sua membra: vel etiam; διεκόπτοντο: a qua origine NOM. ὄρεγμὸς derivatur, significans ὁ διακεκομένος κύαμος. Hæc ibi Eust. Sed annota scribi ΕΤΙΑΜ Ἐρέχθω. [“ Ὁρεχθέω, Brunck. Apoll. Rh. 17. 59. Aristoph. 2, 123. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 139. Hipp. p. 245. Casaub. ad Athen. 123. Toup. Opusc. 1, 292. 2, 51. * ‘Ορέχθω, Heyn. Hom. 8, 360.” Schæf. MSS. Ἀeschylus Strabonis 12. p. 870. Athen. 60. Nicander ‘A. 340. Opp. ‘A. 2, 583.] * “ Δυσορέχθέω, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 2, 566.” Boiss. MSS.] Apud Suid. vero pro Ὁρεχθεῖ ΗΛΒΕΤΟΥ Ὁρεκτεῖν, quod itidem exp. ἐπιθυμεῖν. [Phot. Ὁρεκτεῖν ἐπιθυμεῖν ταυτὸν καὶ * ὄρεκτιν. “ Ὁρεκτέω, Heyn. Hom. 8, 361. Brunck. Apoll. Rh. 17. Ὁρεκτιάω, Const. Manass. Chron. p. 73.” Schæf. MSS. Lobeck. Phryn. 82. “ Ad Hesych. 2, 777, 3.” Dahler. MSS.]

“ ‘Οριγνάσθαι, Hesychio ἐπιθυμεῖσθαι, ὄρεγεσθαι, “ Desiderare, Appetere: pro quo infra ὄριχασθαι. “ Idem ὄριγνάσθαι affert pro τεταραγμένον, Turba-“ tum. Exp. ὄριγνάσθαι, etiam Pugnare, Decertare: “ ap. Hesiod. ‘A. (190.) Kai τε συναίκτην ὡσεὶ ζωὶ “ περ ἔοντες, “ Εγχεσιν ηδὲ ἐλάρης αντοσχεδὸν ὄριγνῶν-“ το. Possit etiam reddere, Se petebant s. impete-“ bant, Alter alterum ferire cupiebat.” [“ Ὁρι-“ γνάσθαι, Koen. ad Greg. Cor. 113. Wakef. S. Cr. 3, 151. Musgr. Bacch. 1252. Boeckh. ad Sim. p. xxxvii. ‘Οριγνάσθαι, * ‘Οριγναμα, ad Dionys. H. 1, 155.” Schæf. MSS. “ ‘Οριγναμα, Clem. Alex. 439.” Kall. MSS. Theocr. 24, 44. ὄριγνάσθαι νεοκλώστου τελαμῶνος.] “ ‘Οριχάσται, Hes. γλίχεται, ἐπιθυμεῖ.” [* “ ‘Ε-“ ποριγνάσθαι, Themist. Or. 2. p. 33.] “ Συνοριγνά-

“μενοι, Cupientes. Suidas συνοριγνώμενοι exp. ἐπι-
“θυμοῦντες, et ἐπεκτεινόμενοι: subjungens h. l., Oi
“δὲ, τοῦ πλεονος καὶ πρόσω συνοριγνώμενοι, προῆγον
“ἐπὶ Παμφυλίας.”

ΟΡΓΥΙΑ, ἡ, secundum Herod. (2, 149.) Sex pedum mensura est: Gaza ap. Aristot. interdum Passum vertit: Valla ap. Herod. nonnunquam Tres passus. Suid. vero ὄργυια est τὸ μετὰ τῶν ιδίων χειρῶν μέτρον, Mensura quæ inter expansas manus continetur: quod Brachium vulgo nominant: Plin. autem Ulnam appellat, 16. Arboris crassitudo quatuor hominum ulnas complectentium impletat. Hæc e Bud. Annot. in Pand. Secundum majorem Lexicographorum partem ὄργυια fuerit, quod Lat. Ulna; nam et Hes. exp. ἡ τῶν ἀμφοτέρων χειρῶν ἔκτασις, et Eust. ἡ εἰς πλάτος ἔκτασις ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν. Idem Hes. exp. etiam τρεῖς πήχεις, sicut Eust. τρίπηχυ μέτρον: quæ mensura a præcedenti diversa non est, sequendo supputationem Herodoteam, quam habes in Στάδιον. Quas expositiones confirmat h. l. Xen. Απ. 2, (3, 19.) Χεῖρες μὲν γὰρ, εἰ δέοι αὐτὰς τὰ πλέον ὄργυιας διέχοντα, ἀμα ποιῆσαι, οὐκ ἀν δύναντο πόδες δὲ οὐδὲ ἀν ἐπὶ τὰ ὄργυιαν διέχοντα ἔλθοιεν ἀμα: unde manifestum est ὄργυιαν esse Ulnam, et excedere mensuram passus; dicitur enim passum Interstitium inter utrumque pedem passum et exorrectum. Plin. ὄργυιαν decem pedes longam facit, cum Herod. tantum sex, ut Bud. ex eo tradit: quippe qui hæc verba Theophr. H. Pl. 5, 9. Eis τὴν ἐνδεκήρη τὴν Δημητρίου ζὺλον μῆκος τρισκαιδεκόργυιον, ita reddiderit Latine, 16, 40. Illam arborem succisam ad undecimrem Demetrii, fuisse centum triginta pedum longitudinis. Rursum quod Aristot. dicit, ‘Ο δε φεύγει προσαφοδεύων ὡς ἐπὶ τέτταρας ὄργυιας ἀφ’ ἑαυτοῦ ρίπτων, idem Plin. sic Latine, Reddit in fuga sumum interdum e trium jugorum longitudine. Diosc. 4. Δέκα ὄργυιας ἔχων ὑψος. Derivari autem ὄργυια ab ὄρέγω facta syncope, tradit Eust.; at Hes. ἀπὸ τοῦ τὰ γυῖα μετρεῖν. [“Jacobs. Anth. 9, 484. ad Diod. S. 1, 61. 290. 657. Ind. Xen. Mem., ad Herod. 177. 321. ad Od. I. 325. Monthly Review April 1799. p. 431.” Schæf. MSS. Arat. 68. 196. Schn. Lex. Cf. Όργυια.] Διόργυιος, Duas ulnas longus, [Herod. 4, 195.] Ἐκατοντάργυιος, Qui centum ulnarum est: MALIM Ἐκατοντάργυιος, [ut est ap. Aristoph. “Ορν. 1130.] Ἔννεόργυιος, Novem ulnas longus, Od. Α. (311.) de Oto et Ephialte, quos omnium μηκίστους terram genuisse ait, ‘Ἐννέωροι γὰρ τούτες καὶ ἐννεαπήχεες ἥσαν Εὔρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργυιος. Ubi Eust. annotat ὄργυιαν esse τριῶν πήχεων. Qualis ap. Tibull. Porrectus novem Tityus per jugera terræ. [* “Ἐξηκοντάργυιος, Tzetz. Chil. 9, 588.” Elberling. MSS.] Πεντηκοντάργυιος, Qui quinquaginta ulnarum est, [Herod. 2, 149. * “Πεντάργυιος, Jacobs. Anth. 9, 484. Valck. Adoniaz. p. 256.” Schæf. MSS. Xen. K. 2, 6.] Τετράργυιος, Qui quatuor ulnarum est, Epigr. [“Jacobs. Anth. 8, 24.” Schæf. MSS. Τετράργυιος, Dio Cass. 799. * Τριακοντάργυιος, Xen. K. 2, 6. * Τριάργυιος, K. II. 6, 1, 52.] Τρεδεκαδεκάργυιος, Tredecim ulnas patens, Tredecim ulnas longus; seu, ut Plin. in Όργυια interpr., Qui centum triginta pedum longitudinis est.

Οργυιάτος, Ulnam unam longus, s. tres cubitos: Cujus longitudo tres cubitos patet. Vel Cujus crassitudo ulnam hominis complectentis implet. Epigr. ὄργυια κέρα, Cornua tres cubitos s. ulnam longa: de cornibus bovis prægrandibus. Suid. ὄργυιάτος exp. μέγας. [“Jacobs. Anth. 7, 343. Wakef. S. Cr. 5, 13.” Schæf. MSS. * Όργυιάτος, Nicander Θ. 216.]

Οργυιών, Ulnas extendit, VV. LL. Unde ὄργυιοῦθαι, quod Eust. e Lycophr. (1077.) citat quidem, sed non exp. Suid. vero Όργυιωμένοις, exp. ἐκτεταμένοις, ἐπιθυμοῦσι: pro quo alibi habet Όργυιωμένοις, sc. in Ω. “Ωργυάται, Hesychio χρησει: item ὄρισει: pro quo posteriore diceretur potius ὄργυιας ται. Paulo ante et ὄργυητο attulerat pro ὄριστο, ἔχογένει.” [* “Περιοργυιών, Ctesias Photii, Πάγος, ὅσον δύο ἄνδρες περιωργυιωμένοι περιλάβοιεν.” Schn. Lex.]

ΟΡΘΟΣ, Rectus. Pro Rectus autem duobus modis ponitur; nam et Erectus s. Arrectus signif., et Porrectus in rectum. Prioris signif. hæc sunt exempla. Od. M. (178.) Οἱ δὲ ἐν νηὶ μ' ἔδοσαν ὅμοι χειράς τε πόδας τε Ὁρθὸν ἐν ιστοπέδῃ, Σ. (240.) Οἱ δὲ ὄρθοις δύναται στῆναι ποσὶ, ΙΙ. Ψ. (271.) Στη δὲ ὄρθος, Ω. (11.) ὄρθος ἀναστάς: (359.) Ὁρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν, Hesiod. Α. (391.) Ὁρθᾶς δὲ λοφίη φρίσσει τρίχας, Plato Symp. Βαδιοῦνται ὄρθοι ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. Xen. K. II. 8, (3, 7.) Ὁρθὴν ἔχων τὴν τιάραν. Sic Plut. Artax. Κιθαριν ὄρθην φέρειν. Item ὄρθοις Διηνυσος, Athen. 2. et 4. quo significatur moderatus vini usus: immoderatus autem nec temperatus, est σφαλερὸς et lubricus. Plut. Symp. 5. de talis, Ὁρθοὶ πίπτοντες ἢ προνεῖς. His subjungere possumus ὄρθαι ἀκοι et interpretari Arrectæ aures, ut Virg. vocat. Ο δὲ ἡκουσε τοῦ θεοῦ ὄρθαις ἀκοῖς, Arrectis attentisque auribus dei verba exceperit. Nec non, Αναβλέπειν ὄρθοις ὅμμασιν, Xen. Ελλ. 7, (1, 20.) quibus opp. Oculi dejecti. Præterea in acie ἐπὶ ὄρθον ἀποκαταστῆσαι et eis ὄρθον ἀποδοῦναι dicitur τὸ ἐπὶ τὴν εἰς ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι ἄνδρα ἔκαστον ὥστε ἐπὶ δύον κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοιντο, ut περ τάξεως παλαιᾶς traditur in Αναστροφή. At Polybio ὄρθη civitas esse dicitur, cum erecta expectatione est, ut Liv. loquitur: et suspensa, μετέωρος: 3, (112, 6.) Ὁρθὴ καὶ περιφόβος ἦν πόλις, Suspensa periculi metu. Idem, Ὁρθοὶ ταῖς διανοίαις καὶ περιφοβοῖς πάντες ἦσαν. Pertinet huc et quod Isocr. ad Phil. (p. 93. Cor.) scribit, Αἰσθάνει δὲ τὴν Ελλάδα πᾶσαν ὄρθην οὖσαν, ἐφ' οἷς σὺ τυγχάνεις ἡγούμενος. || Rectus, h. e. In rectum porrectus, tendens, i. sc. q. εὐθὺς: oppositum habeus σκολιός. Soph. (Aj. 1253.) ὑπὸ συμκρᾶς ὅμως Μάστιγος ὄρθος εἰς ὁδὸν πορεύεται, i. e. κατ' εὐθεῖαν, οὐ παρακλίνων, Recta pergit, nec in hoc vel illud latus inclinat. Sic καὶ ὄρθον πλεῖν, Rectum in navigando tenere cursum. Et ὄρθον σχῆμα, Figura recta. Nec non ἡ ὄρθη, sub. γραμμὴ vel γωνία, Linea vel Angulus rectus, quæ et εὐθεῖα. Aristot. Eth. 1, 7. Τὴν ὄρθην ἐπιπέδην, Angulum rectum inquirit. Item πρὸς ὄρθην, inquit Bud. 966., Rectis lineis, Ad rectam lineam, et Ad rectum angulum; subintelligitur enim γραμμὴ, et interduo γωνία. Exemplum ibi habes ex Aristot. Item et hoc e Polyb. (6, 28, 2.) Πρὸς ὄρθας τῇ γραμμῇ τοὺς ἵππεis ἀπέτοις ἑαυτοῖς παρεμβάλλονται, Rectis ad lineam angulis equites inter se oppositos collocant. Et πρὸς ὄρθας, Ad angulos rectos: item πρὸς ὄρθην, Recto tramite, Bud. e Gaza interpretatione. Referri huc potest Sophocleum illud Ant. (1195.) p. 263. meæ Ed., ὄρθον ἡ ἀλήθεια δεῖ, Veritas res est quæ recto semper tramite procedit. Item ὄρθος λόγος, Thuc. 2. Rectum consilium. Sed et homo aliquis ὄρθος dicitur, cui opp. perversus et σκολιός. Plut. Pericle, Χρόνεος αὐτῷ πρὸς τὸ βέλτιστον ὄρθη καὶ ἀνεγκλήτῳ, Sincero. Præterea aliquid ὄρθον esse dicitur pro Rectum et æquum, Plato, Παρὰ δὲ μιαροῦ δῶρα οὐτ' ἄνδρα ἀγαθὸν οὐτε θεόν ἐστι ποτε τό γε ὄρθον δέχεσθαι, Ab improbo autem nec virum bonum nec deum unquam se donari velle æquum est, Cic. Ab Aristot. dicuntur etiam ὄρθαι πολιτεῖαι, quæ revera tales sunt et recte eo nomine appellantur: quibus opp. αἱ παρεκβεβηκταὶ, Polit. 3, 7. et 10. Et 4, 2. Εν τῇ πρώτῃ μεθόδῳ περὶ τῶν πολιτειῶν διειδόμεθα τρεῖς μὲν τὰς ὄρθας πολιτεῖας, βασιλεῖας, ἀριστοκρατίας, πολιτεῖας τρεῖς δὲ τὰς τούτων παρεκβάσεις, τυραννίδα μὲν, βασιλεῖας διτυγαρχίαν δὲ, ἀριστοκρατίας δημοκρατίαν δὲ, πολιτεῖας. Itemque quod Plato dicit, λέγειν ἦν ὄρθορον, Cic. interpr. Dictu verius et melius, p. 16. mei Lex. Cic. Sic accipitur et ap. Soph. (Aj. 354.) ἔοικας ὄρθα μαρτυρεῖν ἄγαν, i. e. ἀληθῆ, Vera. Et ὄρθη λόγω, Revera. At Ὁρθὴ ap. Dem. pro ὄρθως, Recte, ubi subaudiri existimatur ὁδῷ. || At Ὁρθαὶ a Græcis dicuntur Meniana et Podia s. Pergulæ, cuiusmodi projecta sunt quæ mutulis quiescent et sustentantur: ut scribunt Theod. et Honor. Imp. l. 8. Cod. de Αἰδίοις privatis. VV. LL. [“Ορθὸς, Dionys. H. 2, 1196. Musgr. Iph. T. 754. Wakef. Eum. 294. Abresch. Aesch. 2, 44. 47. 53. Luzac. Exerc. 15. Jacobs. Anth. 6, 158. 291. 9, 64. Diod. S. 2,

146. Lobeck. Aj. p. 405. Ammon. 63. Valck. Hipp. p. 321. Ernest. ad Batrach. p. 416. Cum infin. Brunck. Aristoph. 1, 232. De naso, Boiss. Philostr. 503. 614. Ὁρθὸς Διόνυσος, Jacobs. Anth. 6, 251. : λόγος, Boiss. Philostr. 427. Ὁρθὸς καὶ περίφοβος, ad Dionys. H. 2, 990. Ὁρθὸς ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ, 3, 1347. Ὁρθὴ παιδεῖα, Boeckh. in Plat. Min. 181.: λέξις, opp. euphemismo, Timaei Lex. 262. Ὁρθὴ ἡ ναῦς καταδύεται, Koen. ad Greg. Cor. 93. Γνώμη ὁρθὴ, ὁρθὰ φρονεῖν, Valck. Callim. 108. Ἡ ὁρθὴ, Nominatus, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 397. 2, 158. Δι’ ὁρθῆς, Epigr. adesp. 693. ad Charit. 222. Soph. Antig. 994. Ὁρθὴ πλεῖν, Dionys. H. 1, 285. Ὁρθὸν δόρυ, ad Diod. S. 2, 27.: ὄμμα, Bentl. ad Horat. Carm. 1, 3, 18. Harles. ad Theocr. 350. Porson. Hec. p. 79. Ed. 2. Τούρθον, Penis, Brunck. ad Soph. Trach. 1243. Ὁρθὸν στῆσαι, Wakef. Trach. 999. Ἐξορθοῦ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 304. Callim. 1, 428. Κατ’ ὁρθὸν, ad Lucian. 1, 737. Κατ’ ὁρθὸν πίττειν, Toup. Opusc. 2, 92.: πλεῖν, Lennep. ad Phal. 87. Ἐπ’ ὁρθὸν, Coray Theophr. 321. Eἰς ὁρθὸν, Brunck. Soph. 3, 508. Ὁρθὰ, i. q. ὁρθῶς, Musgr. ad Hec. 16. Ὁρθὰ opp. τοῖς ἔγκεκλιμένοις, Dionys. H. 5, 37.: τοῖς πλαγίοις, ὑπτίοις, 5, 41.” Schæf. MSS. Ὁρθὸς ἔπος, Soph. Antig. 1178. : χωρίον, Thuc. 5, 42. 46.: μανία, Άelian. H. A. 11, 32.]

[*Ὀρθογνῶμων, Recta sentiens et judicans, Hippocr. 1282, 51. *Ὀρθογνωμονέω, Philo J. 4. p. 228. ubi perperam legitur *ὀρθογνωμεῖ: vide Lobeck. Phryn. 382. *“Ὀρθογράμμιον, Dionys. Areop. de Div. Nom. 4, 11.” Kall. MSS.] Ὁρθόδωρον, Palma porrecta, h. e. Quæ non contracta est, sed in rectum explicata. Eod. nomine et Mensura dicitur, qua palma porrecta et extensa patet, h. e., Interstitium illud, quod in palma porrecta atque explicata est inter καρπὸν et extremitatem digiti medii: quod etiam δῶρον dicitur: Lat. Palmus. J. Poll. 2, (157.) Τὸ δὲ ἀπὸ καρποῦ ἔως ἄκρου δακτύλων, ἡ πᾶσα χείρ, ὥρθόδωρον. Ab aliis exp. Spithame, Hes. Ὁρθόθύρη, Janua erecta et in altum tendens. Crates ap. Etym. scribit, Hom. ὥρσοθύρη dixisse pro ὥρθοθύρῃ, exponens, θύρα πρόβασιν ἔχουσα καὶ εἰς τὰ ὑπερῷα φέρουσα: quam et alii ὑψηλὴν θύραν exp. [*“Ὀρθοκάθευδρος, P. Άegin. 6, 99, rectius *Ὀρθοκάθεδρος: cf. 6, 66. ubi *Ὀρθοκάθημενος.” Schn. Lex.] Ὁρθόκανθον ap. Theophr. legitur H. Pl. 3. sub fin. de smilace, “Εστι μὲν ἐπανδόκαρπον, ὃ δὲ καρπὸς ἄκανθώδης· καὶ ὕσπερ ὥρθόκανθον, Gaza, Præhorridus. Sed cum ap. Plin. 16, 36. de hac smilace s. cilicia hedera legam, Densis geniculata caulibus, spinosis fruticosa ramis, spicor reponendum πτωθάκανθον, est ENIM Πτωθάκανθος, Qui spinosis ramis est. Saltem ὥρθάκανθον tolerabilius, [s. Ὁρθόκανθος, quod vide. *“Ὀρθοκύρωδος, Bergler. Alciph. 384. *Ὀρθοκύρωδος, ibid. Toup. Emendd. 2, 579.” Schæf. MSS.] Ὁρθόκρατος, Caput erectum habens, Cornua erecta habens, Π. Θ. (231.) Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὥρθοκρατάνων, ubi Eust. γάιρων καὶ *ὁρθοκεφάλων, vel *ὁρθοκεράτων: eo quod Atticis κραῖρα significet τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν. Itidemque Od. M. (348.) βοῶν ὥρθοκρατάνων exp. ὥρθοκραται, al. ὥρθαι τὰς κεφαλὰς καὶ γαῖροι, διὰ τὸ ἀγελάτον καὶ ἀνετον: α κραῖρα, i. e. κεφαλή. Unde τροπικῶν naves quoque appellari ὥρθοκρατας dicit: ut Il. Σ. init. Τὸν δὲ εὐρε προπάροιθε νεῶν ὥρθοκρατάνων: nonnulli vero κραῖρα, cum navibus tribuitur ὥρθοκρατος, accipiunt pro κερατα, Antenna: alii, διὰ τὸ τὰς πτώρας καὶ τὰς πτώμας ἀναρετάσθαι, naves ὥρθοκρατα vocari tradunt. [“Wakef. Trach. 12. Jacobs. Anth. 10, 347. Heyn. Hom. 5, 459.” Schæf. MSS. *Ὀρθοκριάτα, Cyrill. Alex. 2, 786.] Ὁρθόκωλον, Vittium articuli est, quando ob durum aliquem tumorem chorda musculos partem aliquam inflectentes non sequitur, sed perpetuo articulus tenditur, nec inflecti potest, Gal. Comm. 3. eis τὸ περὶ Ἰητρεῖον (634. 636.) Gorr. At in VV. LL. ex eod. l. non ὥρθοκωλον affertur, sed Ὁρθόκυλλον, significari eo dicentibus membrum ita depravatum, ut flecti nequeat. Rectius vero Gorr. ὥρθοκωλον scribit. [Vide ad Veget. Mulomed. 65. Cf. Ὁρθόκοιλος. *“Ὀρθόλοξος, Erot. v. Σκεπαρνός.” Wakef. MSS. *Ὀρθομαρμαρόω, * unde “Ὀρθομαρμάρωσις, Codin. Orig. p.

A 69.” Boiss. MSS. *Ὀρθοπαγῆς, Erectus, Plut. 7, 342. κίταρις. *Ὀρθόπαγον, τὸ, Plut. Sylla 17. Ἐστι δὲ (Θούριον) κορυφὴ τραχεῖα, καὶ στροβιλῶδες ὄρος, ὃ καλοῦμεν Ὀρθόπαγον. *Ὀρθοπάλη, Recta lucta, Lucian. Lexiph. 5. ὥρθὴ πάλη, Plato de LL. 7. p. 796. Vide Lobeck. Phryn. 304. *Ὀρθοπεριπατέω, *Ὀρθοπεριπάτησις, unde *Ὀρθοπεριπατητικὸς, Theophil. Protopath. 5, 10. “Ammon. in 5 Voces, Porphy. p. 39. Athanas. 2, 246. *Ἀνορθοπεριπατητικὸς, ibid.” Bast. in Ind. Scap. Oxon.] “Ὀρθοπλῆξ ἵππος, “Equus qui se erigit et calcibus ferit. Suidæ itidem “ὅ ὥρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων. Affert ex Aristoph. Anagyro.” [“Ad Thom. M. 24. Toup. Opusc. 1, 96.” Schæf. MSS. *“Ὀρθοπλός, Recta navigans, metaphorice usurpat Hippodamus Thurius Pythagoreus: (ὥρθ. βίος, Vita prospera.)” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. *“Ὀρθοπλόεω, Jacobs. Anth. 11, 174.” Schæf. MSS. Stob. Serm. 249. ὥρθοπλοονυμένας ἀπεράς. *Ὀρθόπνοος, contr. *Ὀρθόπνοος. Orthopneia laborans, Hippocr. 645, 38.

*Ὀρθόπνοια, Morbus, cum quis non nisi stans aut sedens spiritum ducere potest, Hydrops pectoris, 45, 6. 305, 11. 360, 20. 533, 24. “Ad Lucian. 2, 90.” Schæf. MSS. *Ὀρθοπνοῦκὸς, Ruf. Eph. 106.” Wakef. MSS. Hippocr. 185. 206. *Ὀρθόπορος, Porphy. Vit. Plotin. p. 9. vide Schn. Lex. Suppl. *Ὀρθοπραγῆς, unde *Ὀρθοπραγέω, i. q. εὐπραγέω, Aristot. Eudem. 3, 2. *“Ὀρθοπραγία, Strabo 231.” Wakef. MSS. *Ὀρθοπρίων, Modiolus, aut Terebra cava, i. q. χοινικής, Galeni Gloss. *Ὀρθοπρόσωπος, Cæsarius p. 222. *Ὀρθόπρυμνος, Hesych. *Ὀρθόστρωτος, Hierocles Stobæi Serm. 165. τοῦχοι, vide Salmas. ad Serr. H. A. 149. *“Ὀρθόσφυρος, Græv. ad Hesiod. 596.” Schæf. MSS. *Ὀρθοτενῆς, Opp. K. 1, 189. 407. “Ὀρθοτίθιος, Wakef. S. Cr. 3, 57. Toup. Opusc. 1, 292, 2, 249. *Ὀρθότιθος, 1, 293.” Schæf. MSS. Nicet. Annal. 10, 1. Vide Ὁρθιος. *Ὀρθότροπος, unde *Ὀρθοτροπία, Const. Manass. Amat. 7, 40.” Boiss. MSS.] “Ὀρθόσφυρος, Hesychio est ἀνατεταμένος φρένας ἔχων, μετέωρος, Qui erecto animo est.”

C [Photio ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσὶν οὐτως Σοφοκλῆς. *“Ὀρθοφαλτικὸς, ad Diod. S. 2, 606.” Schæf. MSS. *“Ὀρθαπτον, i. q. Gausapum purpureum, J. Poll. 7, 69. *Ὀρθόμφαλος, Inscr. Athen. ap. Chandler. Marm. Oxon. 2, 21. Πόπανον *χοινικαῖον ὥρθ. *δωδεκόμφαλον: vide Schn. Lex. Suppl. v. Πόπανον. *Ὀρθώνυμος, Esch. Ag. 708.]

[*Ἀνορθος, compar. ἀνορθότερος, Hippocr. 295.] *Ἐξορθος, Rectus; Plenus, Persolutus, VV. LL. [Theophr. H. Pl. 1, 11, 3. ubi hodie ἐξορθός, vide Ed. Schn.: Athen. 496. ποτήριον. *Ἐξόρθως affertur etiam ex Athen. p. 995. ap. Schn. Lex., sed falsa est citatio.]

D *Ὀρθῶς, Recte, s. Ut par est et decet, Isocr. Areop. Τὰ καθ’ ἡμέραν ἐκάστην ὥρθῶς καὶ νομίμως πράττοντες, Xen. K. Π. 4, (4, 2.) Ἀποκτείνατε, ὥρθῶς ποιοῦντες, Alexander Magnus in Ep. ad Aristot. Οὐκ ὥρθῶς ἐποίησας ἐκδοὺς τοὺς ἄκροαματικὸν τῶν λόγων: quæ Gell. interpretans, dicit eum non recte fecisse, quod disciplinas, quibus ab eo eruditus foret, libris foras editis invulgasset: sicut Plato Philebo, “Α πολλάκις αὐτὸν ἀναμιμνήσκομεν, ὥρθῶς δρῶντες, Recte, Ut par est. Thuc. 6, (8.) p. 200. Νομίζων τὴν πόλιν οὐκ ὥρθῶς βεβούλευσθαι, Aristot. Rhet. 2. Οὐκ ὥρθῶς τοῦτο δοξάζοντι, Dem. Phil. 1. ὥρθῶς μὲν οἴεται λογισάσθω μέντοι τοντό. Rursum Xen. K. Π. 2, (4, 5.) Νομίσας αὐτὸν ὥρθῶς λέγειν: Ἐλλ. 6, (5, 37.) Ως ὥρθῶς τε καὶ δικαια εἰρηκότος τοῦ Κλειτέλους. Item, ὥρθῶς ἔχειν aliquid dicitur. Et ap. Thuc. (3, 55.) Τὰ μὴ ὥρθῶς ἔχοντα, quod Schol. exp. ἀδικα. Plato vero cum infin. ὥρθῶς ἔχει τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι, pro Recte talia reprehenduntur, s. Merito. [Æsch. Pr. 999. S. c. Th. 411. Ch. 524. “Markl. Iph., p. 302. Musgr. Iph. T. 610. Wakef. Herc. F. 55. Alc. 647. Valck. Phœn. p. 344. Hipp. p. 263.” Schæf. MSS.]

*Ὀρθότης, ἡ, Rectitudine, Plut. de Frat. Amicitia, Απλότητα μὲν, τὴν ῥαθυμίαν τῶν ἀδελφῶν ὀνομάζοντιν. ὥρθότητα δὲ, τὴν σκαιότητα: ubi de recto quasi tramite dicitur, quem aliquis in vita sua insistit: cui opp. σκολιότης, Perversitas. Cum vero ei gen. additur, ut

ap. Greg. Naz., 'Ορθότης λογισμῶν, reddendum potius est Recta consilia. Sic ὁρθότης βίου, Vita recte instituta. Et ap. Plat. Cratyllo, ὁρθότης ὄνομάτων, Nomina recte et vere rebus imposita : Τῶν ὄνομάτων ἡ ὁρθότης τοιαύτη τις ἐβούλετο εἶναι, οὐα δηλοῦν οἰον ἔκαστον ἔστι τῶν ὄντων. [Aristot. Eth. 6, 9. " Thom. M. 384." Schæf. MSS. Plut. 6, 87. 91. Mario 14.]

'Ορθός, Erigo, II. H. (272.) ὁ δὲ ὑπτιός ἔξεταν οὐσθή 'Ασπίδι ἐγχριμφθεῖς· τὸν δὲ αἴψ όρθωσεν 'Απόλλων, Plut. ad Praef. Indoctum, Οὐτε γὰρ πίπτοντος ἔστιν ὁρθούν, οὐτε διδάσκειν ἀγνοοῦντος, Lapsus erigere. Pro Erigo, Elevo, Attollo, accipitur et ap. Aristot. Καὶ τὰ πίπτοντα δὲ τῶν κηρίων ὁρθούσιν αἱ μέλιτται καὶ ὑφιστασιν ἐρέσματα, ὅπως δύνωνται ὑπένειν : q. l. sic reddit Plin., non tamen interpretans verbum ὁρθούσιν, Ruentes ceras fulciunt pilarum intergerinis, a solo fornicatis, ne desit aditus ad sarcendū. Pass. ὁρθούματι, Erigor, Erigo me, II. B. (42.) et Ψ. (235.) "Εὗτοι δὲ ὁρθωθεῖς, Cum sese erexisset. Et II. K. (80.) de Nestore εὐνῆ ἐνὶ μαλακῷ, jacente, 'Ορθωθεῖς δὲ ἀπὸ ἐπὶ ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείπας, Cum e strato corpus erexisset. His addi potest locus Xen. K. II. 8, (8, 6.) p. 142. qui et ab Athen. citatur (496.) Τοσοῦτον δὲ πίνοντας ὥστε ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν αὐτοὶ ἐκφέρονται, ἐπειδὰν μηκέτι δύνωνται ὁρθούμενοι ἔξεναι : solebant enim olim κατακλίνεσθαι in computationibus et cœnēis : ut sensus sit, Cum erigere se amplius nequeunt et exire : vel Cum non amplius possunt erecto corpore exire. Metaphorice vero dicitur aliquis remp. ὁρθοῦν, labascentem sc., aut nutantem : ut Cic. Possimus etiam nunc remp. erigere, si communi consilio negotium administrabimus. Et Claudian. dicit, patriam præcepta Platonis Erexit tuam. Aeschines, Ταῦτα γὰρ ὁρθοὶ τὴν δημοκρατίαν. Plut. Fabio, Τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ σάλῳ σεισθεῖσαν ὥρθωσε καλῶς, Probe erexit. Synes. Ep. 103. Φιλοσοφίαν ίκανὴν εἶναι τὰς πόλεις ὁρθουν, Republicas erigere et e calamitate ad felicem statum excitare. || Rectum facio, Epigr. 'Ορθωσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον Σωκλῆς, Pollicitus se rectum facturum Diodorum, qui gibbosus erat, Aristot. Eth. 2, 8. Oi τὰ διεστραμμένα τῶν ξύλων ὁρθουντες. || Dirigo, ut cum architectus suum κανόνα ὁρθοῦν dicitur, Athen. (564.) e Sophocle, ὥστε τέκτονος Παρὰ στάθμην ιόντος ὁρθοῦται κανών. Sed et δὲ ἀνεμος dicitur ὁρθοῦν τὴν ναῦν pro κατευθύνειν, cum ei secundus est, et facit ut recto tranite progrediatur. Quo pertinet ὁρθοῦσθαι, Prospero successu uti, et rem bene gerere, sicut ενδοῦσθαι. Atque ita Thuc. Schol. 3, (42.) p. 97. Kai πλεῖστ' ἀν ὁρθοῦτο, ἀδυνάτους λέγειν ἔχοντα τοὺς τοιούτους τῶν πολιτῶν, exp. εὐδρομοῖη. At 6, (9.) p. 200. Μάλιστα γὰρ ἀν ὁ τοιούτος καὶ τὰ τῆς πόλεως δι' εαυτὸν βούλοιτο ὁρθοῦσθαι, exp. ἴστασθαι: quod interpretari queas In bono statu esse. Et 3. 'Ορθουνται τὰ πλεῖστα, Prospero plerumque successus habent. Et, "Ην μὴ ὁρθωθῆ, Si non recte cederet. Et τὸ ὁρθούμενον, Felix successus, εὐπραγία, Schol. Thuc. 4, (18.) p. 127. Kai ἐλάχιστ' ἀν οι τοιούτοι πτάσσονται, διὰ τὸ μὴ τῷ ὁρθούμενῳ αὐτῷ πιστεύοντες ἐπαίρεσθαι, In prospero successu. Ex Eod. affertur ὁρθούμενη πόλις, pro Civitas fortunata et recte constituta. "Ορθεῦν, Hesychio ἀνορθοῦν. "Doricum est pro ὁρθοῦν." [Luzac. Exerc. 14. H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Heindorf. ad Plat. Phædr. 241. Markl. Suppl. 417. Iph. p. 351. Musgr. Rhes. 7. Wakef. Eum. 711. Abresch. Aesch. 2, 101. Eur. Tro. 1161. Valck. Diatr. 85. ad Lucian. 1, 305. ad Herod. 551. ad Soph. Antig. 163. cf. ΟΕ. T. 829. *'Ορθωμα, Abresch. Aesch. 2, 75." Schæf. MSS.] 'Ορθωσις, Erectio, Directio, [Plut. 6, 635.] 'Ορθωσία, ή, quod Suid. itidem exp. ὁρθωσίς. Alias 'Ορθωσία Dianæ cognomentum est, παρὰ τὸ ὁρθοῦν τοὺς βίους τῶν ἀνθρώπων, ut in meo Lex. vet. doceatur : vel, ut alii, quod parientes sublevet et opem eis ferat. Pind. 'Ο. et Lycophr. [Koen. ad Greg. Cor. 141. ad Herod. 322. (4, 87.)] Schæf. MSS.] ΕΤ 'Ορθώσιος Ζεὺς, Jupiter Stator : quem 'Επιστάσιον Δία Plut. Romulo (18.) appellat, p. 52. meæ Ed. Perperam vero alicubi scriptum REPERITUR 'Ορθόσιος. Magis tamen proprie 'Ορθώσιος diceretur Jupiter, ab erigendis iis qui labascebant et inclinabant, vel

A etiam quod prosperos successus daret. ["Ad Dionys. H. 1, 341." Schæf. MSS. * " 'Ορθωσύη, Rectitudo, Democr. 13." Wakef. MSS. * 'Ορθωτήρ, Pind. II. 1, 109. * " 'Ορθωτερα, Lobeck. Aj. p. 283." Schæf. MSS.]

'Ανορθός, Rursus erigo, Instauro, Reædifico, Hist. Eccles. 4. in Epistola Petri Alexandrini, Τὴν Βηρυθίων ἐκκλησίαν ἐμπρήσας, ἐξ οἰκείων ταῦτην ἀνορθωταὶ κατηγάκασται, Propriis facultatibus denuo extruere coactus est, Bud. Atque hic ἀνὰ reiterationem significat. || Interdum vero est simpliciter Erigo lapsum, Erigo extruendo, Extruo, Excito : Cic. Excitari sepulcrum, Extrui sepulcrum, pro eod.: Xen. (Ελλ. 4, 8, 12.) Τὸ τεῖχος τοῖς 'Αθηναῖοις ἐκ τῶν βαυδέως χρημάτων ἀνορθοίη. || Capitur etiam metaphorice pro Corrigo, In meliorem statum restituo, Plato de Rep. 1. Τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα, [Soph. ΟΕ. T. 829. Thuc. 6, 88. Lobeck. Phrym. 250. quomodo augeatur, 154. "Casaub. ad Athen. 1, 24. Herod. 687. Musgr. Alc. 1141. Theocr. 1, 139. ibique Valck., ad Charit. 472. Markl. Suppl. 1228. Iph. p. 351. Coray Theophr. 304. * 'Ανορθωσις, ad Diod. S. 1, 489." Schæf. MSS. "Andr. Cret. 4. 12. 251. Polyb. 15, 20, 5." Kall. MSS. * " 'Ανορθωτής, Acta Eustathii p. 8. Combef." Boiss. MSS. "Pseudo-Chrys. Serm. 22. T. 7. p. 306." Seager. MSS.] " 'Απανορθός, Emendo, Corrigo, si non "mentiuntur VV. LL.; nam eo sensu dicitur potius "ἐπανορθῶ." [* 'Εξανορθός, Eur. Alc. 1138.] 'Επανορθός, In integrum restituo, Corrigo, Emendo, Isocr. Areop. (5.) "Οπως ἐπανορθώσομεν αὐτήν, sc. τὴν πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην, Symm. 'Επανορθώσαμεν τὰ τῆς πόλεως καὶ βελτίω ποιήσαιμεν. Alteri ejus loco similis est hic Aristot. Οὐν ἔστιν ἐλαττον ἐργον ἐπανορθῶσαι τὴν πολιτείαν η κατασκευάζειν ἐξ ἄρχῃ. Xen. (Απ. 2, 4, 6.) Σφαλλομένους πλεῖστα ἐπανορθοῦν. Ex Aristot. autem ἐπανορθοῦν τοὺς πλησίους, pro Sublevare, Erigere. Sed et pass. ἐπανορθοῦσθαι activa signif. sicut med. ἐπανορθώσασθαι. Isocr. Arch. Τας τοιάντας συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθοῦνται πολιτείᾳ χρηστῇ, Emendant et corrigit. Dem. Olynth. 1. (p. 12.) "Ινα ταῦτη ἐπανορθώσαμεν τὴν ἐπὶ τοὺς πεπραγμένους ἀδοξίαν ἀποτριψάμεθα : c. Diouysod. (1295.) 'Επανορθούμενοι το ἀκούσιον σύμπτωμα, Ut quod fortuito acciderat, emendarent atque restituerent, Bud. Plato de Rep. 2. "Ετι δὲ ἐὰν ἄρα τὴν σφαλῆ, ίκανὸς ἐπανορθοῦσθαι, Sicubi lapsus sit, potest emendare. Aeschin. (1.) Αἱ γὰρ ἴδιαι ἔχθραι πολλὰ πάντα τῶν κοινῶν ἐπανορθοῦνται, Plut. Pericle, 'Επανορθούμενος τὰς ἀπορίας τοῦ δῆμου. Alias passive quoque usurpatur, Dem. Philipp. 3. Kai σίομαι καὶ τὸν ἔτι ἐπανορθωθῆναι ἀν τὰ πράγματα : pro Cor. Τι τῶν οἰκείων, η τῶν Ἐλληνικῶν καὶ ζενικῶν, οἱς ἐπέστης, ἐπηνόρθωται διά σε ; [Lobeck. Phrym. 250. "Herdian. 469. Ammon. 43. Phrym. Ecl. 106. 116. 182. 208. Thom. M. 26. 241. 333. 517. ad Dionys. H. 2, 716. De augm., Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Plato Theæt. 283." Schæf. MSS.] " 'Επανορθωτέος; Corrigendus, Plato [de LL. 7. p. 809. " 'Επανορθέον, Clem. Alex. 259." Kall. MSS. " Wakef. S. Cr. 5, 140." Schæf. MSS.] 'Επανόρθωμα, τὸ, Quod emendatum et correctum est, Emendatio, Correctio, Aristot. Kai ἐπιεικὲς, δίκαιον μέν ἔστιν, οὐ κατὰ τὸν νόμον δὲ, ἀλλὰ ἐπανόρθωμα τοῦ νομίμου δικαίου : emendat enim et temperat η ἐπιεικεῖα id quod in jure legali nimis rigidum est. [Dem. 774. "Paus. 1, 374. ad Lucian. 1, 857." Schæf. MSS.] 'Επανόρθωσις, η, Emendatio, Correctio, Restitutio in integrum, Dem. (707.) Καταλύοντες τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν νόμων. Et ἐπανόρθωσις in sermone est, cum errantem reprehendimus, et ostendimus quomodo loquendum sit. Plut. (6, 695.) de Demetrio, qui ἐβαρβάριζε pro concione, Τῶν δὲ καθημένων τινὸς, ὡς ἔδει τὸ ρῆμα λεχθῆται, παραφωνήσαντος, Οὐκοῦν, ἐφη, καὶ τῆς η ταύτης ἄλλους ίμιν πεντακισχιλίους ἐπιδίδωμι μεδίμνους. 'Επανόρθωσις vocatur etiam σχῆμα quoddam λέξεως : de quo Jul. Ruf. 'Επανόρθωσις est cum supradictum verbum verbo sequenti corrigitur : ut Non subripere, h. e. furari. Latine dicitur Correctio. [Xen. Ep. 1, 5. "Dionys. H. 2, 1153." Schæf. MSS.] 'Επανορθωτήρ, Corrector, Qui emendat, [Gl. Corrector, Emenda-

tor.] Ἐπανορθωτικὸς, Qui corrigere et emendare potest, [Strabo 1. p. 29., 10. p. 717. * Ἐπανορθωτὸς, unde] Ἀνεπανόρθωτος, Inemendabilis, Qui emendari et corrigi nequit, Philo de Mundo, Ἀνεπανόρθωτα τὰ τὸν Θεοῦ, Dei opifia majora sunt et perfectiora, quam ut emendari queant. Idem ἀδιόρθωτος. [“ Philo J. 2, 556. Arrian. Epict. 348. Plut. 2, 49(=6, 179.)” Wakef. MSS. * “ Δυνεπανόρθωτος, Nectar. Hom. p. 6. Ed. Par. 1554.” Boiss. MSS.] “ Εὐεπανόρθωτος, “ Correctu et emendatu facilis, Hippocr.” [7, 26. 30. * Συγεπανόρθωτος, Dem. 140.]

Ἀπορθώ, Erigo, Dirigo, Directum reddo, ἀπενθύνω, e Plat. [Soph. Ant. 636. “ Schol. II. B. 765.” Boiss. MSS. “ Valek. Anim. ad Ammon. 207. Markl. Suppl. 1228. Jacobs. Anth. 7, 61. * Ἀπόρθωσις, Markl. I. c.” Schæf. MSS. Gl. Planatio.]

Διορθώ, Emendo, Corrigo, Integritati suæ restituō, i. q. ἐπανορθώ, ac ut supra habuimus ἐπανορθῶν πολιτεῶν, sic et διορθῶν πόλιν dicitur pro Corrigere et constituere, Emendare quæ vitiosa in ea sunt, et aut in pristinum aut meliorem statum reducere. Isocr. Evag. (20.) Παραλαβὼν γὰρ τὴν πόλιν ἐκβεβαρβαρωμένην, καὶ διὰ Φοινίκων ἀρχὴν οὔτε τέχνας ἐπισταμένην, οὔτε ἐμπορίῳ χρωμένην, ταντα πάντα διώρθωσε. Item in media et pass. voce, signif. tamen activa. Idem in Nic. Εἰδὼς ἑτέρους ἐκ παντὸς τρόπου τὰ σφέτερ' αὐτῶν διορθουμένους, i. e., inquit Bud., Res suas afflictas erexisse et reparasse, collapsas restituisse et erexisse. Dem. Philipp. 4. Ως δέ καὶ γένοιτο ἀν ἐννόμως, διορθῶσασθαι δεῖ, Corrigere et emendare oportet. At Philipp. 3. dicit, Ἀνάγκη φυλάττεσθαι καὶ διορθουσθαι περὶ τούτου. Scriptum etiam aliquod διορθῶν dicimur, cum emendamus et depravata restituimus, mendosaque corrigimus, Plut. Alex. (8.) Καὶ τὴν μὲν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὄνομάζων, ἔλαβε μὲν Ἀριστοτέλους διορθῶσαντος, Athen. 7. Ήτοι ἡμαρτημένη περιτυχῶν τῷ δράματι, η διὰ τὸ ἄρθρος τοῦ ὄνόματος, αὐτὸς διορθώσας ἐξήνεγκεν. || Διορθοῦσθαι alia etiam signif. accipitur, Ἀεσchin. 43. Ἐκεῖνα δὲ ἥδη καὶ σφόδρα διωρθοῦτο, i. e., inquit Bud., Recta facie dicebat, Audacter spondebat. Idem paulo ante (p. 39.) dixerat, Οὐκοῦν δεινὸν, ὡς Ἀθηναῖοι, εἴ τις κατ' ἄνδρὸς πολίτου οὐχ ἔαντο, ἀλλ' ὑμετέρου, τοῦτο γάρ προσδιορθῶμαι, τολμᾶτη λητικαίτα καταψεύδεσθαι. Quibus in II., inquit Bud. 311., haud sciām an. Recta facie dicere, significet, h. e. Non verecunde proloqui, τοῦτο γάρ προσδιορθῶμαι, Hoc enim audēbo dicere, Non verecundor dicere, dico timide. Phalaris Teucro, Καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προκὸς γαμομένης τῆς παιδὸς, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεᾶς διδομένης, η χρέος ὄφειλόμενον ὑπ' ἐμον διορθῶμενος, Plane dicit, cum doṭem promittes, doṭem me non tam dare, quam debitum patri reddere, i. e., Audacter et ingenue affirmato. Ut sit fere illud Satyrici, Sat. 10. Hoc recto vultu solum, et hoc pallidus optas. Et 6. Cumque paludatis ducibus præsente marito Ipsa loqui recta facie strictisque mamilis. Cui verbo opp. ἐγκαλύπτεσθαι, quod fit cum aliquid dicimus perfricando frontem ob pudorem, ut Idem in eadem, ἐφ ὅις οἱ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο, h. e. ησχύνθοσαν. Hactenus Bud. Sed fortassis in ejusmodi II. dicat aliquis respici ad. eam figuram, quam ἐπανόρθωσιν vocant, cum verbum præcedens sequenti corrigunt, ut Isocr. Panath. Εἰς τοῦτο ἡλθον οὐκ ἀνοίας, ἀλλὰ μανίας: nam et Ἀεσchin. ibi dicit, Κατ' ἄνδρὸς πολίτου οὐχ ἔαντο, ἀλλ' ὑμετέρου. [“ Valck. Phœn. p. 188. Herodian. 469. Ammon. 43. Phalar. 358. Phryn. Ecl. 106. 208. (Lobeck. 250.) Thom. M. 241. 517. Markl. Suppl. 748. ad Charit. 553. Jacobs. Anim. 287. Wolf. Proleg. 173. ad Diod. S. 2, 301. 598. 603. Philostr. 98. Boiss. * Διορθωτέον, Heyn. Hom. 7, 125.” Schæf. MSS. Eust. II. A. p. 88, 51.] Διόρθωμα, Correctio, Emendatio, i. q. ἐπανόρθωμα, Aristot. Polit. 3. Δέντερος δὲ πλοῦς ἀν συμβῆ, πειράσθαι τοιούτω τινὶ δ. διορθῶν. Alioqui signif. potius Factum aliquod quo corrigimus et emendamus aliquid. Διόρθωσις, η, Correctio, Emendatio, Ipsa emendandi et corrigendi actio, Aristot. Polit. 6. Τῶν πιπτόντων οἰκοδομημάτων καὶ ὄδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις. Bud. 311. proprie esse scribit,

PARS XXI.

A Quando quis lapsabundus quippam nanciscitur, unde ipse erigitur, aut cum se ipsum erigit: cujus expositionis occasionem sumsit ex his verbis, quæ in Lex. suo citat, Διόρθωσις λέγεται ὅταν ὁ σφαλεῖς τι τύχῃ ἐν τῷ σφαλματι διορθώσεως. Idem et in sermone dici potest. [Plut. Eumene 12. Tib. Gracch. 8. Hippocr. 839. “ Wolf. Proleg. 174. 237. Dionys. H. 2, 1083.” Schæf. MSS.] Διορθωτής, δ, Corrector, Qui emendat et corrigit, [Plut. Solone 16. “ Wolf. Proleg. 178.” Schæf. MSS.] Διορθωτικὸς, Qui emendare et corrigere potest, i. q. ἐπανορθωτικὸς, [“ Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 1. Heyn. Hom. 6, 380. 654.” Schæf. MSS. * “ Διορθωτικῶς, Orig. c. Cels. 416.” Kall. MSS. Eust. II. N. 315. * Διορθωτὸς, unde] Ἀδιόρθωτος, Inemendabilis, Qui corrige et emendari nequit, i. q. ἀνεπανόρθωτος, [“ Dem. 50. Ἀτακτα, ἀδιόρθωτα, ἀόριστα ἀπαντα, Non recte constituta, confusa.” Schw. MSS. * “ Ἀδιορθώτως, Diod. S. 2, 576.” Schæf. MSS.] “ Δυσδιόρθωτος, Qui vix corrigi potest, Pene inemendabilis, Suidæ ἀδιόρθωτος, Inemendabilis: rectius Hes. δυσχερῶς διορθούμενος.” * Εὐδιόρθωτος, Gl. Emendatus, Hippocr. Epist. p. 1279, 47.] Ἐπιδιόρθωτος, Insuper corrigo et emendo, Corrigo quod dixi aut feci, Hermog. [“ Thom. M. 240.” Schæf. MSS.] Ἐπιδιόρθωσις, η, Subsequens correctio, Eorum, quæ dicta sunt, correctio; Cum subsequenti dicto mollimus verbum durius, et velutinos in sermone reprehendimus. Contra προδιόρθωσις, Cum præfatione id mollimus, quod durius dicturi sumus. Προθεραπεῖα igitur, inquit Bud. 577. cum citasset locum quendam Hermogenis, et προκατασκευὴν pro eod. dixit: quæ etiam προδιόρθωσις, et ἐπιδιόρθωσις, si ordo dicendi convertatur: ut sc. sit ἐπικατασκευὴ, non προκατασκευὴ: et ἐπιθεραπεῖα, non προθεραπεῖα. Quibus subjungit hunc ejusd. Rhetoris I., Θεραπεύεται δὲ τὰ κακόζηλα οὐ τῷ προδιορθώσει μόνῃ, η τῷ προκατασκευῇ, ἀλλὰ καὶ τῷ ἐπιδιορθώσει καλούμενῃ. Ali quanto post hoc ἐπιδιορθώσεως exemplum ex Eod. affert, Οὐδὲ γάρ ποτε ὅψε λέγω; χθὲς μὲν οὖν καὶ πρῶην. Idem Bud. in suo Lex. ἐπιδιόρθωσις interpr. Manus extrema emendationis: remittens ad Chrys. Ep. 2 ad Cor. 3. p. 22. et 23. et Ep. ad Tit. 1. p. 97. Ἐπιδιόρθωτικὸς, Qui ad corrigenda superiora adjicitur, Quo corrigere volumus ea quæ diximus, Hermog. Οὐ μέντοι γε τοῦτο εἴασεν ἀπαραμύθητον, ἀλλ' ἐπήγαγε τι ἐπιδιορθωτικὸν καὶ τούτῳ, i. e. παραμύθητικόν: dicitur enim et hoc παραμύθεσθαι. [* “ Ἐπιδιόρθωτικῶς, Schol. Aristoph. Πλ. (493.) p. 145. Hemst.” Schæf. MSS. * Παραδιόρθωτος, Euseb. Pr. E. 10. p. 467. Ed. Par. * Παραδιόρθωμα, Porphyri. Q. Homer. c. 8. * Παραδιόρθωσις, Correctio, Emendatio, Plut. 6, 118. * “ Προδιόρθωτος, Thom. M. 333.” Schæf. MSS. “ Προδιορθῶμαι, Ante corrigo, Chrys. in Matth. Hom. 12. T. 2. p. 76, 30.” Seager. MSS.] Προδιόρθωσις, Præcedens correctio, Figura quæ et προκατασκευὴ et προθεραπεῖα dicitur: opp. τῇ ἐπιδιορθώσει. Aquila, Προδιόρθωσις, Præcedens correctio. Hæc figura, ubi aliquid necessarium dictu et insuave audientibus, aut odiosum nobis, dicturi sumus, præmunit. Exemplum ap. Cic. frequens: Quanquam sentio quanta hoc cum offensione dicturus sim, dicendum est. Sic Plato Symp. versus quosdam recitaturus, præfatione veniam deprecans, ait, Ἐπέρχεται δέ μοι τι τι καὶ ἐμμέτρως εἰπεῖν. Cujus l. meminit Hermog. [* “ Προσδιόρθωτος, Anon. Vit. Plat. ap. Heeren. Stob. in Bibl. der Alten Liter. 5, 10.” Boiss. MSS. Προσδιορθῶμαι, Hanc correctionem addo, Ἀεσchines p. 264=39. al. Προδ. * Συνδιόρθωτος, Una emendo, et integratī suæ restituo, Jambl. V. P. 19. p. 94. Hippocr. 753.]

Ἐξορθώτω, Erigo. Et pass. Ἐξορθοῦμαι, signif. activa pro ἐξορθῶ, Soph. Ant. (83.) τὸν σὸν ἐξόρθον βίον, [πότμον, Br.] Vitam tuam erige, i. e. Stabili et confirma. Exp. etiam Instauro, ut ἀνορθῶ. Item Corrigo, Dirigo, e Basil. [“ Jacobs. Anth. 12, 125.” Schæf. MSS.]

Κατορθώτω, Erigo, Instauro, ut ἀνορθῶ. 2 Paralip. (33, 16.) Κατώρθωσε τὸ θυσιαστήριον, Instauravit altare: κατορθον frequentius usurpatum pro Feliciter et prospero rem aliquam gerere, Prospero successu

aliqua in re uti; ac interdum absolute ponitur, interdum cum accus. construitur. Isocr. Paneg. "Ωστε πολλάκις ἐν αὐταῖς καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν, καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν": Areop. "Εὰν καὶ κατορθώσωσι περὶ τηνας πράξεις. Ubi nota construi cum præp. ἐν et περὶ. Sicut vero in priori l. ἀτυχεῖν et κατορθοῦν sibi oposuit, sic etiam ἐν τῷ πρὸς Νικοκλ. ead. ab Eod. sibi opponuntur. Idem rursus opp. sibi ἀμαρτάνειν et κατορθοῦν, in Areop. Τοὺς ὅλης μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἔξαμαρτάνοντας. Itidem Thuc. 6, (12.) p. 201. et Dem. ad Phil. Epist. sibi opp. κατορθώσαι et πταῖσαι. Rursum Isocr. in eadem Oratione opp. inter se κατορθοῦν et ἡττᾶσθαι, cum scribit, 'Ἐν τοῖς ἡττηθέντες μέν παραχρῆμα διαφθαρήσονται, κατορθώσαντες δὲ μᾶλλον εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον δουλεύσονται. Construitur etiam cum accus., ut paulo ante dictum est. Dem. (320.) Πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἢ πόλις καὶ προείλετο καὶ κατωρθώσε δὲ ἐμοῦ: (322.) Μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Herodian. 4, (15, 15.) Εἰ μή τι ἐν ταῖς πρῶταις ὄρμαις κατορθώσονται, Si modo primis congressibus parum e sententia res gesserint: 3, (9, 14.) Οὐ γὰρ παντάπασιν ἀπράκτος ἐπανῆλθεν, ἀλλὰ μείζονα κατορθώσας ὡν ἥλπισεν, Neque enim plane infectis rebus rediit, sed majore quam sperarat successu. Chrys. Κατορθοῦσι τοὺς πολέμους, Felici successu gerunt. Nisi malis, Prosperis successibus conficiunt. Et κατορθοῦν τὸν κίνδυνον, Certamen pro animi sententia gerere. Theophil. H. Pl. 4, 12. Κατορθοῦν ὅλης παρὰ τὴν ἐργασίαν, Parum prospero uti successu. At κατορθοῦν τὴν σωφροσύνην exp. Omnes partes temperantiae implere. Pass. κατορθοῦμαι, Felici successu geror, Thuc. 6, (13.) p. 202. Γνόντας δὲτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα. Philo V. M. 1. Τὰ μὲν ἀθλα μόνοις ἡμῖν, ὡς ἐπὶ κατωρθωμένοις πάσι, δοθήσεται, Tanquam omnibus jam bene gestis. Herodian. 1, (5, 23.) Τὰ ὑμεῖν ἀνδρείως κατορθέντα, Quæ fortissime prosperrimeque gessistis. A Dem. vero in Or. pro Cor. Κατορθοῦσθαι et ὡς ἐτέρως συμβαίνειν sibi opp. Κατορθών non sumpnum quam reddere possumus Feliciter conficio, Ad felicem exitum rem aliquam perdudo: quo modo quidam etiam superiorum locorum accipi possunt. Herodian. 2, (14, 2.) Ἀναιμωτί τε καὶ ἀκονιτί ποσαῦτα κατωρθωκότα, ubi Polit. Tanti effectorem operis: 1, (5, 19.) Κατορθοῦν δ' αὐτὰ καὶ βεβαιοῦν, ὑμέτερον ἔργον: 6, (3, 12.) Τὰ πολεμικὰ τῆς χρείας ἀπαιτούσης γεννάως κατορθοῦτε. Nonnunquam interpretari possumus Constituo, καθίστημι, Prospero successu usus constituo vel compono, Herodian. 3, (10, 1.) Κατορθώσας δὲ τὰ κατὰ τὴν ἀνατολὴν, Rebus ad orientem prospere gestis et constitutis: (7, 11.) Μετὰ τὸ πάντα κατορθῶσαι, καὶ εἶναι ἐν ἀμερίμνῳ βίῳ, Rebus omnibus e sententia compositis. [Lobeck. Phrym. 251. Dionys. H. de C. VV. 416. "Herodian. 469. ad Charit. 325. Valek. Hipp. p. 214. 321. Lennep. ad Phal. 135. Thom. M. 515. H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc., ad Lucian. 2, 79. 153. ad Diod. S. 2, 7. 445. Phrym. Ecl. 106. 208." Schæf. MSS.] Κατορθωμα, τὸ, Res feliciter gesta, Facinus felici successu patratrum, Plut. Ως μέγα κ. ποιήσων. Annotat tamen Phrym. (251. L.) quamvis κατορθοῦν sit verbum probatissimum, verbale nomen κ. esse ἀδόκιμον, ac potius pro eo dicendum ἀνδραγάθημα. ¶ Recte factum, Cic. de Fin. 3, (14.) Quæ autem nos aut recta aut recte facta dicamus, si placet, illi autem appellant κ., omnes numeros virtutis continent. Idem eod l., Quemadmodum opportunitas non fit major productione temporis, sic recta affectio: κατόρθωσιν enim ita appello, quoniam rectum factum κατόρθωμα. Idem l. 4. Illud enim rectum quod κατόρθωμα dicebas, contingit sapienti soli. Et de Off. 1, (3.) Perfectum autem officium, rectum, opinor, vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem, commune, quod ii καθῆκον vocant. [Diod. S. 17, 51. LXX. 3 Macc. 3, 23. "Verh. ad Anton. Lib. 85. ad Charit. 2. 325=428. Herodian. 469. Bibl. Crit. 2, 4. p. 69. Abresch. Lectt. Aristæn. 21. T. H. ad Lucian. 1, 208. 2, 153. ad Xen. Eph. 128. Valek. Hipp. p. 302. ad Diod. S. 2, 7. 445. Phrym. Ecl. 106. 208.

A Thom. M. 515. Ruhn. de Longino p. 26." Schæf. MSS.] Κατόρθωσις, ἡ, Felix rei susceptæ gestio et administratio, Res feliciter gesta, Prosper successus, Herodian. 3, (11, 16.) Μετασχὼν γὰρ τὸ μέρος τῶν κινδύνων, μεθέκεις καὶ τῶν μεγίστων τῆς κατορθώσεως τιμῶν, Nam cum in partem veneris periculi, etiam re confecta in partem maximi honoris veneris, Polit. ¶ Recta effectio, ut Cic. interpr. in Κατόρθωμα. [LXX. Ps. 96, 2. 118, 126. "Thom. M. 516." Schæf. MSS. * Κατορθωτής, Gl. Propagator.] Κατορθωτικός, Qui recte efficere omnia solet, Ad res feliciter gerendas idoneus, Qui pro animi sententia efficere solet quod suscepit: cui opp. ἀμαρτητικός, Offensator. Aristot. Eth. 2, 3. Περὶ πάντα μὲν ταῦτα δ' ἀγαθὸς κ. ἐστιν, δὲ κακὸς, ἀμαρτητικός, Prospere ei omnia succidunt, Recte efficere omnia consuevit, Contra ἀμαρτητικός, προσπταῖεν εἰωθὼς, Qui quasi in offendicula incurrire solet: δ' ἀποτεντικός, Qui sæpe excidit ab eo quod suscepit et quod efficere contendit. Et Bud. annotat Hominem frngi, quiq; ad ministrandæ rei œconomicæ et familiaris peritus est, dici posse τῆς οἰκονομίας κατορθωτικόν. [* Κατορθωτός, unde * "Ἀκατόρθωτος, Epiph. Ancor. 9. Cyrill. Hier. 209." Kall. MSS. Theod. Prodr. in Notit. MSS. T. 8. P. 2. p. 140." Boiss. MSS.] Δυσκατόρθωτος, Qui recte effici vix potest, ex animi sententia difficulter conficitur, Quem quis difficulter assequatur, Gal. ad Gl. "Ἐστι δὲ ἡ συμμετρία τῆς ἐψήσεως αὐτοῦ δ. [Chion Ep. 15. Demetr. Phal. 127. * Εὐκατόρθωτος, Hesychio * εὐήνυτος, Chrys. Hom. 5. T. 6. p. 499. Cyril. Alex. in Zachar. p. 717. * "Εὐκατορθώτως, Schol. Apoll. Rh. 1, 246. Ἀποκατόρθωτός, Aristot. Eudem. 8, 14. p. 215. Sylb. * Εὐκατορθώματι, διδύκων, Recte sio ob æternam vitam, Clem. Alex. 186=160. sed susp." Kall. MSS. * Επικατορθώματος, Hippocr. 763. Dionys. H. 1, 333, 44. * "Προκατορθώματος, Basil. 2, 233. Sozom. 5, 13." Bast. in Iud. Scap. Oxon. * Προσκατορθώματος, Heliod. 6, 13. "Clem. Homil. 1, 6." Kall. MSS. * Συγκατορθώματος, Strabo 13. p. 918. Dionys. H. 1, 392, 43.]

[* Συνορθώματος, Bene constituo, Bene gero, Arrian. Exp. Alex. p. 117.]

[* Υπορθώματος, Gl. Erigo, Surrido, Fulcio, Schol. Od. Θ. 66. Symm. Ps. 43, 19. Ps. 72, 2. * Υπόρθωμα, Gl. Fulcimentum, Pedamentum.]

[* Ορθηλός, i. q. ὄρθος, Strabo 12. p. 197. Sieb. δένδρον, vocab. susp.]

"Ορθίος, Recta in altum tendens, Arduus: ὄρμος, Via ardua et acclivis. Hesiod. "Ἐργ. (1, 288.) de virtute, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἵμος ἐπ' αὐτῷ, Καὶ τρηχὺς τοπρῶτον ἐπὶ τὴν δ' ἐς ἀκρον ἵκηται, Ρηδίη δ' ἡ πτερα πέλει, χαλεπή περ ἐίστα: ubi observa viæ arduæ descriptionem, et ὄρθιον οἴμον difficultatem aliquam simul innuere, sicut cum Arduus ascensus et Arduus aditus dicitur. Nonn. vero simpliciter pro Recta in altum tendens acceperis videtur, cum hæc verba Joannis 14, (6.) Εγώ εἰμι ἡ ὁδός, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωὴ, ita μετέφρασεν (180, 25.) Ζωὴ, ἀληθεῖα τε καὶ ὄρθιος εἰμὶ πορεῖη· Ζωὴ ἐγώ βιότου καὶ ἀγραπός. Homer quoque ὄρθιος dicitur Qui recto corpore est: qua signif. et Ardua cedrus et Ardua cervix ap. Lat. Theophyl. Ep. 15. Νεαρτας εὐσθενῆς, ὄρθιος, τὸ περιστέρων λάσιος. Et Opp. K. 3, (305.) Πολλῷ οὖν ὄρθιῷ δὲ μάλιστρος [ὄρθριος, Schol.] εἶσιν ἐπ' ἄγρη, Ardua et elata service, etiam Elato et audaci peccore. Necnon ὄρθιοι μαστοὶ, Mamillæ rectæ s. arrectæ: quibus opp. Pensiles, Plin. Quales mammæ habens puella, δοθοτίθιος DICITUR. Gal. l. 6. Simpl. de epimedio, Δύναται δὲ καὶ καταπλαττομένη μαστοῖς ὄρθιοις διαφυλάττειν; de cuius foliis Diosc. 4, 19. Κατάπλασμα μαστῶν εἰς τὸ μὴ αὔξεσθαι. Unde Plin. 27, 9. Folia in vino trita mammæ cohibent. Præterea ὄρθιον οὖς, Arrecta auris, Virg. Lucian. (1, 136.) "Ορθιον ἐφιστᾶς τὸ οὖς, Aurem arrigens. ¶ "Ορθιον νόμος, Orthium carmen: inde dictum fuit, quod voce sublatissima cantaretur. Sic quod Herod. 1, (24.) de Arione refert, Στάντρα ἐν τοῖς ἐδωλίοισι διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον, ita Gell. 16, 19. Stausque in summæ puppis foro, carmen quod Orthium vocatur, voce sublatissima cantavit. Quæ

interpret. confirmatur eo, quod Hom. dicit ὄρθια ἀνεῖν, de quo mox. At ap. Athen. 14. ὄρθιοι ρυθμοί. || Rectus, In rectum porrectus, sc. ἐν ἐπιπέδῳ, quo modo et ὄρθη supra ponitur, sc. pro εὐθὺς, Theophr. C. Pl. 3, 7. Τάφρους ὄρυσσοντα, τὰς μὲν πλαγίους, ἵνα τὸ ὅδωρ δέχωνται τὰς δέ, ὄρθιας: per quas sc. recto tramite decurrit aqua. Et ὄρθιον ἵχνος, Xen. K. (6, 14.) p. 575. Ibid. (15.) Ἐξελλοῦσαι τὰ ἵχνη, ὡς πέφυκε, ἐπηλλαγμένα, περιφερῆ, ὄρθια, πνκνὰ, καμπύλα. At ὄρθια φάλαγξ dicebatur, ut tradit Suid., Quæ procederet in cornu, profunditatem habens latitudine majorem: qui etiam addit, πάραμηκες vocari πᾶν τάγμα, ὃ ἀν τὸ μῆκος ἔχη πλέον του βάθους: ὄρθιον autem, ὃ ἀν τὸ βάθος του μήκους. Gaza ap. Älian. vertit Arduus, Bud.

FEM. ὄρθια, Diana cognomentum, a loco Arcadiæ, Hes. : de qua post "Ὀρθιάδε. Supra vero habuimus Ὀρθωσία" Ἀρτεμις. At in VV. LL. ita, ὄρθια, Lex erat Palladis, argumentum bellicum continens.

NEUTR. "Ὀρθιον, Arduum, Arrectum: εἰς ὄρθιον, In arduum. Xen. Ἰπτ. (8, 8.) Τάφρον δὲ διαλλομένου καὶ πρὸς ὄρθιον ιεμένου: cui mox opp. εἰς τὸ πρανές. Latinis quoque Arduum s. Acclive et Declive opponuntur: ut ὄρθιον hic sit, quod alibi ἀναντές. Itidem K. Π. 2, (2, 15.) p. 30. Idem dicit, Ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγοντα: cui itidem opp. ἐπὶ τὸ πρανές. At K. (5, 29.) de lepore dixit ὄρθιον φεύγειν adverbialiter pro Recto vel Arduo tramite fugere, Bud. Ei δὲ ἔφυγεν ὄρθιον, ὀλιγάκις ἀν ἔπασχε τὸ τοιοῦτον δὲ περιβάλλων τοὺς τόπους ἐν οἷς ἐτράφη, ἀλίσκεται. Adverbialiter rursum, ὄρθιον dicitur pro Sublata et intenta voce. Plut. de Orac. Pyth. Διὰ σοῦ δὲ αἴθις εἰς φιλοσοφίαν ποιητικήν κάτεισιν, ὄρθιον καὶ γενναῖον ἐγκελευομένην τοῖς νέοις, Sublatissima intentissimaque voce exhortans adolescentes. Hom. autem pro hoc ὄρθιον utitur plurali NUM. "Ὀρθια, itidem adverbialiter, sicut μακρὰ et ὁξέα: pro quo Idem etiam μακρὸν ἀνεῖν dicit. II. Λ. (11.) "Ἐνθα στᾶσις ἥσσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε, "Ὀρθια" Ἀχαιοῖσιν, Intentissima et sublatissima voce, ἐντεταμένως, μεγάλως, Schol. Eundem locum enarrans Eust. annotat ὄρθια dici Attice pro ὄρθιον, at ἐρμηνεύεσθαι per præcedentia duo, μέγα τε δεινόν τε: quibus subjungit, Τοιοῦτος γὰρ ὁ παρὰ τοῖς μονοτοῖς ὄρθιον νόμος, ἥγουν τρόπος ἑκεῖνος ὡδῆς εἰς πόλεμον ἐρειστικός. Τιμόθεος οὐν ὄρθιον ἄστας, τοσούτον τὸν Ἀλέξανδρον ἄρεος ἔπλησεν, ὡς εἰς τὰ ὄπλα εὐθὺς ἑκεῖνον ἀναπηδῆσαι. Similiter Aristoph. Schol., ex Hom. illo loco tradit ὄρθιον esse αὐλητικὸν νόμον, οὗτοι καλούμενοι διὰ τὸ εἶναι εὔτονον καὶ ἀνάτασιν ἔχειν. Ad ὄρθιον autem νόμον et hæc ap. J. Poll. pertinent, l. 4. "Απὸ δὲ ρυθμῶν, ὄρθιος νόμος, καὶ τροχῖος· ἀπὸ δὲ τρόπων, οξὺς. Aliquanto post, Αὐλῆμα δὲ ὄρθιον, ἀφ' οὐ καὶ νόμος ὄρθιος.

AT "Ὀρθιάδε, ut οἰκόνδε, πόλεμόνδε, ἥπειρόνδε, ἀδύστοδε, φύγαδε, pro πρὸς ὄρθιον, In arduum, Xen. Λ. (2, 3.) p. 394. Νομίσων, εἰ τοῦτο ἀσκήσειν, πολὺ μὲν ῥάον ἀν ὄρθιάδε βαίνειν, ἀσφαλέστερον δὲ πρανῆ καταβαίνειν, Loca ardua scandere: vulgatae autem Edd. eo loco habent ὄρθια γε, ut et Stobæus: at ὄρθιάδε quidam vett. Codd. [*Ὀρθιάζε, Schn. Lex.] In ead. porro p., παρ' ὄρθια Philelphus verit, E loco arduo et difficiili; ego potius, Ab ara Diana Orthiæ: Καὶ ὡς πλείστους δὴ ἀρπάσαι τυρὸν παρ' ὄρθια καλὸν θεῖς, μαστιγοῦν τούτους ἄλλοις ἐπέταξεν. Atque ex h. l. emendo quandam Plutarchi Lycурγο (18.) p. 93. meæ Ed., pro ὄρθιθειας reponens ὄρθια: verba ejus sunt, de ephebis ad surandum instructis, "Ων πολλοὺς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρνιθείας ἐωράκαμεν ἐναποθνήσκοντας ταῖς πληγαῖς. Atqui et in Apophth., p. 111. meæ Ed. Οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ξανόμενοι μάστιξι δι' ὀλης τῆς ἡμέρας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, μέχρι θανάτου πολλάκις διακαρπεροῦσιν ἰλαροὶ καὶ γαύροι, ἀμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, ὁστις αὐτῶν ἐπὶ πλέον τε καὶ μᾶλλον καρτερήσεις τυπτόμενος: quam ἀμιλλαν vocari διαμαστίγωσιν, ibid. scribit. Meminit ejusd. et Paus. Lacon. (16, 6.) p. 76. Ὀρθίας ιερὸν Ἀρτέμιδος.

[**Ὀρθια, Musgr. Herc. F. 164. Jacobs. Anim. 305. Anth. 9, 334, 11, 129, 12, 131. Xenocr. Epigr. Wakef. S. Cr. 5, 15. Kuster. Aristoph. 213. Villoison. ad Long.

147. Boiss. Philostr. 423. Heyn. Hom. 6, 116. Toup. Opusc. 1, 23. Valck. Phœn. p. 388. 416. Pierson. Veris. 185. Bergler. Alciphr. 191. Toup. Emendd. 1, 32. ad Diod. S. 1, 169. Ilgen. Hymn. 508. De mamilis, Toup. Opusc. 1, 291. 292. De genitalibus, 353. De acie, Zeun. ad Xen. K. Π. 272. "Ὀρθιος νόμος, Wessel. Lex. Herod. 173. Bergler. Alciphr. 385. Ὁρθια, 402. Fac. ad Paus. 1, 401. Koen. ad Greg. Cor. 141. "Ὀρθιον, adv., Plut. Alex. 83. Schm. "Ὀρθια, Brunck. Apoll. Rh. 236. Heyn. Hom. 6, 116. De voce sublata, Ruhnk. ad H. in Cer. 20. Mitsch. 116." Schæf. MSS. Plut. 10, 680. μελῳδία, Eur. Iph. A. 94. κήρυγμα, Plut. Sylla 1. "Ἐν ἥθεσιν ὄρθιοι καὶ καθαροῖς, Moribus rectis. * "Ἐξόρθιος, Schol. Arat. 161." Boiss. MSS. * Παρόρθιος, Subrectus, Apollo-dorus Mathem. p. 17. * Φιλόρθιος, Anal. 2, 52. * "Ὀρθιακὸς, Rectus, Steph. B. 526." Wakef. MSS.]

'Ὀρθιάζω, Erigo, Arrigo, Epigr. Item, Voce sublata et intenta loquor. Et Vaticinor; nam et ἐνθουσιῶντων vox impetu quadam concitata plerumque erat: Hes. ὄρθιάζειν, μαντεύεσθαι. [Æsch. Pers. 689. "Heyn. Hom. 6, 116. Ruhnk. ad H. in Cer. 20. De penis erectione, Paul. Ægin. 201, 43." Schæf. MSS.] 'Ὀρθιασμα, τὸ, Verbū intēta voce prolatum, ab ea signif. τὸν ὄρθιος, qua ὄρθιος νόμος dicitur, cuius ρυθμοὶ sunt ἀνατεταμένοι καὶ εὔτονοι, ut Suid. tradit, et paulo ante in "Ὀρθια dictum est. Utitur hoc verbali Aristoph. 'A. (1042.) "Ηκουσας ὄρθιασμάτων, Schol., ἀνατάσσεις ῥημάτων, τῶν μετὰ βοῆς κόμπων: vel τῶν μελῶν: παρ' ὅσον, inquit, ὄρθιος νόμος κιθαρῳδικός. 'Ανορθιάζω, Voce sublata et intēta profero: qua in signif. post Æschylum utitur Andocides, p. 6. Καὶ γὰρ οἱ λόγοι [λόγιοι] τῶν κατηγόρων ταῦτα τὰ δεινὰ καὶ φρικῶδη ἀνωρθιάζον. Sumita est autem metaph. ἀπὸ τῶν ὄρθιων νόμων s. ρυθμῶν, ut et in "Ὀρθιάζω annotavi. Harpoer. procul dubio respiciens ad eum l., ἀνωρθιάζον exp. ὄρθιον βοῶντες ἐλεγον, hanc suam exp. confirmingans loco illo Homerico in "Ὀρθια citato. [* "Ἐνορθιάζω, Erigo, Philo J. 2, 265. (ἐαντὴν πλέον τῆς φύσεως.)" Wakef. MSS. "Ad Mœr. 214." Schæf. MSS. * 'Εξορθιάζω, Æsch. Choëph. 268. "Arrigo, Mentulam erectam habeo, Plut. Mor. 2, 522, 15. Ed. Wytenb." Seager. MSS. * Συνεξορθιάζω, Plut. 10, 156. * 'Ἐπορθιάζω, Æsch. Pers. 1043. Ag. 29. Philo 5, 240. * Συνορθιάζω, 3, 56. 'Εγείρομαι καὶ συνορθιάζη ἀγαθοῖς ἐπεριδόμενος.]

[* 'Ὀρθιάω, Gl. 'Ὀρθιάρι. Arrigit. * "Ὀρθιάσις, (Arrectio,) Valck. Phœn. p. 434. (Schol. ad v. 1290. τριχῶν.)" Schæf. MSS. Ionice 'Ὀρθιητις, Aretæus.]

'Ὀρθιαζ, Mali nautici inferior pars, ut carchesium suprema: ita dicta quod recta in altum tendat et ardua sit. J. Poll. 10, (134.) 'Ὀρθιαζ δέ, τὸ κάτω τοῦ ιστοῦ καλεῖται, ὡς τὸ ἄνω καρχήσιον. Utitur autem ea voce Epicharm. in Naufrago, ut Idem tradit. Hes. exp. ιστὸς νεώς: addens, accipi etiam ἐπὶ κακεμφάτον. [Draco p. 19. Gramm. Hermanni p. 434. * 'Ὀρθιας, Hes. "Toup. Opusc. 1, 354." Schæf. MSS.]

'Ὀρθεώ, Erigo, Sublevo, i. q. ὄρθιω, Eur. Or. (405.) Παρῆν τις ἄλλος ὡς σὸν ὄρθενεν δέμας, i. e. ἀνώρθου σφαλλόμενον, ubi etiam reddi forte queat Erectum sustinebat et fulciebat. [“Markl. Suppl. 417. Musgr. 977.” Schæf. MSS. * Διορθεώ, Recte profero, Eur. Suppl. 417. λόγους. * 'Ἐπορθεώ, Tzetz. Hom. 316.]

"ΟΡΘΟΡΟΣ, Tempus matutinum, antelucanum, Diluculum: quod quidam derivant παρὰ τὸ ἀτέρειν καὶ ὄρθον ἡμᾶς ποιεῖν, λεχήρεις ὄντας: malim ego ab ὄρθαι, τὸ διεγγέρθαι: nam eo tempore homines ad opera sua excitari solent. Apud Aristoph. Σφ. (216.) τοῖς οἰκέταις dicentibus, ἀλλὰ νῦν όρθρος βαθὺς, Profundum diluculum, respondet Bdelycleon, Νη τὸν Δι', ὁψὲ γὰρ ἀνεστήκασι νῦν, 'Ος ἀπὸ μέσων νυκτῶν παρακαλοῦσιν γ' ἀεί. Plut. Symp. 3. Τὴν γὰρ ἐσπέραν, τῶν πόνων ἀνάπανσιν τὸν δὲ ὄρθρον, ἀρχήν: 8, (3.) annotat Ibycum ὄρθρον non male appellasse κλυτὸν, quippe ἐν ὧ κλύειν καὶ ἡδη φθέγγεσθαι συμβέβηκε: contra vero τῆς νυκτὸς ἀκύμων τὰ πολλὰ καὶ ἀκλυτοῖς ὡν ὁ ἀληρ, ἀναπανομένων ἀπάντων, τὴν φωνὴν ἄθραυ-

στον ἀναπέμπει. Aristoph. (Ἐκκλ. 462.) τὸν ὥρθρον στένειν, Matutino tempore ingemiscere: pro περὶ τὸν ὥρθρον, ut Thuc. loquitur, et Philo l. c.: seu πρὸς τὸν ὥρθρον, ut Athen. in Ὁρθραγορίσκοι.. Et ἄμα ὥρθρω, Simul ac illucescit, Sub exortum auroræ, Et Philo V. M. 1. Περὶ βαθὺν ὥρθρον, Summo mane, Antequam diluxisset. Et ὥρθρον βαθέος, Profundo diluculo: pro quo Philo dicit περὶ βαθὺν ὥρθρον, Cum sc. nondum illuxit. Dividitur enim crepusculum matutinum in multas partes: et ὥρθρον proprie vocant Primum diluculi punctum; unde gallus dicitur ὥρθροβόας, quod lucem prænuntiet primo statim diluculo. Huic succedit τὸ λυκανύγες, Cum dubia jam lux est: quam excipit aurora. Totum autem crepusculum matutinum vocatur δεῖλη πρωΐα, et interdum etiam ὥρθρος: quamobrem ut prima diluculi pars apertius declaretur, additur βαθέος: pro quo dicitur et πρωΐ λιαν: nam πρωΐ declarat non modo Crepusculum totum matutinum, sed etiam Primam diei partem, unde Hom. II. Σ. (303.) cuni extremam crepusculi partem describens usus esset voce πρωΐ, subjunxit ὑπ' ἡσῆι, ut planius loqueretur. Pro eo autem quod Lucas dicit ὥρθρον βαθέος, 24, (1.) et Marcus πρωΐ λιαν, 16, (2.) Jo. (21, 1.) dixit, Σκοτίας ἔτι οὐσῆς, Cum essent adhuc tenebræ. [Xen. K. 6, 6. Polyb. 3, 73, 3. 12, 26, 1. Plato Critone 1. “Phryne. Ecl. 120. Thom. M. 553. 656. Musgr. El. 142. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Timæi Lex. 226. Voss Myth. Br. 1, 106. Ammon. 104. Eran. Philo 171. ad Herod. 242.” Schæf. MSS.]

‘Ορθροβόας, ὁ, Qui matutino tempore vociferatur, Ante lucem vociferans, Epith. gallinacei, qui ab Ovidio dicitur Lucis prænuntius ales. Heraclid. ap. Athen. (98.) de Alexarcho Uranopolis conditore, Δαιλέκτους ἴδιας εἰσήγεκεν, ὥρθροβόαν μὲν, τὸν ἀλεκτρυόνα καλέων, καὶ βροτοκέρην τὸν κουρέα. Ubi tamen SCRIBITUR ‘Ορθροβόας: Sublata et intenta voce vociferans. Rectius autem ap. Eust. ὥρθροβόας. Similia comp. sunt ἀκαροβόας, καλαμοβόας. [“Ορθροβόας, Jacobs. Anth. 6, 88. Phryne. Ecl. 98. Bergler. Alciph. 385. *’Επορθροβόάω, *’Επορθοβόάω, Musgr. El. 142.” Schæf. MSS.] ‘Ορθρογόν, Antelucano tempore lamentans et quiritalis, Hirundinis epith. ap. Hesiod. “Erg. (2, 186.) Τὸν δὲ μέτ' ὥρθρογόν Πλανιονίς ὥρτο χειδίων. Ead. hirundo vocatur ΕΤΙΑΜ ‘Ορθολάλος, Antelucano tempore s. Sub diluculum garriens, Epigr. Κερκίδας ὥρθρολάλοις χειδίσσιοις * εἰκελοφώνοις. Sed notandum scribi ΕΤΙΑΜ ‘Ορθογόν ΕΤ ‘Ορθολάλος, ap. Hes. et Suid., Sublata et intenta voce flens atque garriens. Utramque scripturam agnoscit Lex. meum vet.: in quo sic habetur, ‘Ορθογόν, ἡ μεγάλως θρηνοῦσσα, ὑπὸ τὸν ὥρθρον ἡχοῦσσα. [“Jacobs. Anth. 6, 88. 9, 161. Græv. Lectt. Hes. 577.” Schæf. MSS.] ‘Ορθραγορίσκοι γαλαθηροί, Porculi subrundi, h. e. Qui adhuc sub mammis habentur, matutinis horis venales circumferuntur, Athen. (139.) Θύουσι δὲ καὶ τὸν γαλαθηρὸν ὥρθραγορίσκους, καὶ παρατίθεσιν ἐν τῇ θοίρῃ τὸν ἵπνιτρας ἄρτους. Et aliquanto post, Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὥρθραγορίσκοις ἐπεὶ πρὸς τὸν ὥρθρον πιπράσκονται. Est autem Laconicum vocab., ut ex eo loco patet. Orthragoriscus a Plinio dicitur esse Piscis e porcino genere, 32, 3. Apion maximum piscium esse tradit porcum, quem Lacedæmonii Orthragoriscum vocant: grunire eum, cum capiatur. In Aldina autem Athenæi Ed. perperam LEGITUR ‘Ορθαγαρίσκοι. “Ορθαγός—“ρικός, Hesychio χοιρίδιον μικρὸν, Porcellus parvulus, “Nefrens,” [“Cattier. Gazoph. 5. Brunck. Aristoph. 2, 51.” Schæf. MSS. Cf. Βορθαγορίσκια.]

Περίορθρον, Tempus antelucanum diluculo proximum, ὁ πρὸ τοῦ λυκανυοῦς καὶ πρὸ τοῦ λύχνῳ δύναται τὸν χρῆσθαι: ejusmodi enim tempus matutinum in diluculum vergit. Thuc. 2, (3.) p. 49. Φυλάξαντες ἔτι νύκτα καὶ αὐτὸν τὸ περίορθρον, ἔχωρουν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐπ' αὐτούς. Ubi possis etiam simpliciter Diluculum, Tempus matutinum vertere, Herodian. 6, (9, 4.) Τῆς νυκτὸς δὲ διαδραμούσης, κατὰ τὸ π. ἀγγειλάντων τινῶν ὅτι δὴ Μαξιμῖνος πρόεισι, Nocte jam exacta, cum circa diluculum nuntiarent quidani. [“Const. Manass. Chron. 26. 78. Meurs., Thom. M. 656.

* Περιόρθριον, ibid.” Schæf. MSS. * “Πρόσορθρος, Schol. Theocr. 5, 126. * Προσόρθριος, Schol. Arat. 121.” Wakef. MSS.]

[* “Ορθρόθει, Nicet. Eugen. 7, 12.” Boiss. MSS.]

‘Ορθρινὸς ΕΤ ‘Ορθριος, Matutinus, ex Epigr. ὥρθρινὰ δῶρα, Matutina dona. Et ἀστήρ ὁ λαμπτὸς καὶ ὥρθρινὸς, Apocal. 22, (16.) Item τὸ ὥρθρινὸν, Matutino teinopore, Lucian. (2, 703.) Τῷ κρίει μηδέπω με τὸ ὥρθρινὸν, ἀσπερ εἰωθεν, ἀποκνιάσοντι. Sed frequentius est posterius ὥρθριος, Thuc. “Ορθριοι, ἐρέπαν ὅδον ἐπορεύοντο, Diverso itinere matutini perrexerunt: Virg. Nec minus Εἰνεας se matutinus agebat: re πιμπτον temporis ad personam translata, sicut et Luc. 24, (22.) “Ορθριαι γενόμεναι ἐπὶ τὸ μνημεῖον, Quæ ad sepulcrum venerunt matutinæ, pro Quæ diluculo ad sepulcrum venerunt. Initio autem Capitis dicit, “Ορθροὺς βαθέος ἥλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, Profundo diluculo. Greg. Δάκρυσον ὥρθριά, Matutina plores. “Ορθριοι, Adverbialiter etiam capit, ut ap. Theophr. (Fr. 6, 1, 18.) Ἐρωδίος ὥρθριον φθεγγόμενος ὑδὼν ἢ πνεῦμα σημαίνει. At Plin. sub fin. l. 18. Et fulicæ matutino clangore aquarum et ventorum signa sunt. Aristoph. (“Ορν. 489.) ὥρθριον ἔδειν, Mane canere: de gallo, qui quod Lucem prænuntiat, ὥρθροβοα vocatur. Idem Aristoph. per jocum dicit etiam ὥρθριον νόμον, Matutinum carmen, alludens ad ὥρθρων νόμον, de quo supra, Ἐκκλ. (741.) ἐξιθι Πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν Ἀωρὶ νυκτῶν διὰ τὸν ὥρθριον νόμον: ad citharistriam. [Lobeck. Phryne. 51. “Ορθρινὸς, Phryne. Ecl. 16. Thom. M. 656. Jacobs. Anth. 6, 105. 8, 34. ad Charit. 253. De quant., Ruhnk. Ep. Cr. 166. 192. Græf. ad Meleag. 101. Τὸ ὥρθρινὸν, Bergler. Alciph. 148. ‘Ορθρινά, Brunck. Aristoph. 3, 141. “Ορθριος, Phryne. Ecl. 16. 98. Thom. M. 656. Kuster. Aristoph. 213. Porson. Hec. p. 61. Ed. 2. Pierson. ad Mœr. 18. Act. Traj. 1, 243. Conf. c. ὥρθριος, Jacobs. Anth. 6, 428. Brunck. Aristoph. 2, 156. “Ορθρια, Huschek. Anel. 295.” Schæf. MSS. “Ορθρια ἐπιθαλάμια, Schol. Theocr. 18, 1. ‘Ορθριατέρος, ‘Ορθριαταρος, Herodian. Epi-mer. 260.] ΑΤ ‘Ορθρια, Suidæ est ἡ ὥρθρια καράστασις. [* ‘Ορθριώς, Aristoph. Ἐκκλ. 283.] ‘Ορθροκόκκιζ, Qui matutinus cucurrit, ὁ ὥρθριος κοκκίνων, Diphilus ap. Eust. Καὶ νὴ Δί’ ὅντως εὐθὺς ἐξέπεμψε ‘Ορθριοκόκκιζ ἀρτίως ἀλεκτρυών: qui ΕΤ Κοκκίνως ὄρνις a Soph. dicitur, teste eod. Eust. (1479.) quasi ἐν τῷ βοῶψιν κοκκίζων, Inter vociferandum cucurriens. ‘Ορθριοφοίτης, Qui matutinus advenit, ὁ παραγενόμενος ὥρθρον, Suid. [* ‘Υπόρθριος, Anacr. 12, 204. “Const. Manass. Chron. p. 90.” Boiss. MSS. * ‘Ορθριός, Anthol. 7. p. 624.]

‘Ορθρεύω, Matutinus aliquid ago, Theocr. 10. (fin.) Τὸν δὲ τεὸν, βουκπίς, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα Μυθίδεν τῷ ματρὶ κατ' εὐνὴν ὥρθρευοίσα, In lectulo mane ευβαντι, matutinæ. Pass. ‘Ορθρεύμαι pro eod. Lucian. (2, 703.) Ωμην τὸ χαριεῖσθαι σοι, φθάνων τῆς νυκτὸς, ὄπόσον δυναίμην, ὡς ἔχοις ὥρθρευόμενος διανείν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων, Ut matutinus confidere posses negotia quæ multa tibi incumbunt; Mane surgens, Summo mane e lecto exurgens. Verba galli ὥρθρούν. [“Mœr. 272. et n., Harles. Iud. Theocr. Phryne. Ecl. 120. Thom. M. 655. Musgr. Tro. 182.” Schæf. MSS.] ‘Ορθριέω, i. q. ὥρθρεύω, Luc. 21, (33.) Πᾶς ὁ λαὸς ὥρθριέω πρὸς αὐτὸν, Mane venit ad eum, Matutinus venit ad eum. At ὥρθριέοντο τῷ πρωΐ, Mane surgiunt, 1 Reg. 1, [19. Gen. 19, 2. 27. Ps. 62, 1. “Euseb. in Grabii Spicil. PP. 1, 9.” Boiss. MSS. “Mœr. 272. et n., Thom. M. 656. Phryne. Ecl. 120.” Schæf. MSS. Schleusn. Lex. V. T. * ‘Ορθριόμως, Matutina investigatio s. sectatio, Aqu. Prov. 11, 27. * Διωρθριέω, LXX. 1 Sam. 29, 10. * Συνδιωρθριέω, Schneidero susp. * ‘Εξορθριέω, Epiph. 1, 610. “Acta Junioris Bacchi p. 124.” Boiss. MSS. Aqu. Ps. 109, 4.] ‘Επορθρεύω s. ‘Επορθρεύομαι, ΕΤ ‘Επορθριέω, Diluculo surgo, J. Poll. 1, (71.) Τὸ δὲ προαναστήναι περὶ τὸν ὥρθρον, ἐπορθρεύσασθαι. [Phrynicus Bekkeri p. 54. Dio Orat. 12. p. 372. ‘Επορθρεύσαι, Hesychio ἐπαγρυπνισθαι.] ΑΒ ‘Επορθριέω autem est VERBALE ‘Επορθρισμός, ὁ, ut τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, pro κεκραγμοὶ τελωνῶν ἐπορθρισάτων, Vociferationes

telonarum matutinorum : h. e. Mane s. Diluculo surgentium. Vide Plut. in *Κεκραγμός*. [*Προσερθρίζω, Ante lucem surgo, Schn. Lex. ἀμαρτίρως.]

“OPKYNEΣ, Aristoteli H. A. 5, 10. Pisces sunt “qui in pelago pariunt. Hes. habet “Ορκυνος, non “Ορκὺς, dicens et ipse Piscis genus esse: Älianuς “ὄρκυνος, l. 42. Cetaceum piscem esse scribens. “Sic Plin. sub fin. l. 32. Orcynus pelamidum generis “maximus est, neque redit in Mæotin, similis tri-“toni, vetustate melior. Apud Athen., ut ap. Hes. “δασέως scriptum ὄρκυνος: ap. quem l. 7. (p. 303.) “Sostratus dicit τὴν πηλαρίδα γινομένην θύννον νο-“cari θυννίδα, ἔτι δὲ μείζονα, δρκυνον· ὑπερβαλλόν· “τως δὲ αἰξανομένην γίνεσθαι κῆτος. Sic ibid. Ar-“chestratus, Θύννον ἀλισκόμενον σπουδῇ μέγαν, δι-“καλέοντιν “Ορκυνον, ἄλλοι δ' αὐτὸν κῆτος.”

‘OPMH, ἡ, Impetus, Impetuoso quidam motus, Il. E. 118. Δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν καὶ ἐσ ὄρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. Itidem vero et Hesiod. dixit ὄρμὴν ἔγχεος, ’A. 365. Πρηνὴς δὲ ἐν κονίσαι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὄρμη. Quibus in ll. non puto aptiore verbo reddi posse quam Impetus. Quidam tamen ἔγχεος ὄρμὴν interpr. Haste jactum: quæ interpr. mili plane displicet. Et ἐμὴν ποτιδέγμενος ὄρμὴν, (Il. K. 123.) Expectans ut ego movear. Verum, uti dixi, ὄρμὴ proprie est Impetuoso motus, aut, si quis malit, Violentus: non simpliciter Motus, i. e. κίνησις. Sic autem et in soluta oratione ὄρμὴ pro Impetus, Ari- stot. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγεται ἀ συνέχει ἔχειν, ὡς διαχωρισθέντ’ ἀν κατὰ τὴν αὐτοῦ ὄρμὴν ἔκαστον: Bud. interpr. Tanquam, nisi hoc foret, unumquodque suopote impetu ad dissolutionem tenderet. Plut. de Def. Orac. Οὗτε τὰ σώματα προ- αίρεσιν ἔχει καὶ ὄρμὴν. Sic redditur et ap. Thuc. 7, (71.) p. 258. ‘Ο δέ πεπόνις οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιας ὄρμης, οἵμωγῆ τε καὶ σίδην πάντες δυσανασχε- τοῦντες τὰ γεγνόμενα, οἱ μὲν ἐπὶ ταῖς ναῦς παρεβοήθουν, οἱ δὲ πρὸ τὸ λοιπὸν τοῦ τελέους, ἐσ φυλακήν: ubi ἀπὸ μιᾶς ὄρμης jungi debet cum verbo παρεβοήθουν. Herodian. dixit Σῶον ὄρμὴν, l. (15, 7.) “Αμα γὰρ τῇ τοῦ Σῶον ὄρμῇ κατά τε, malo κατὰ τοῦ, μετώπου ἡ κατὰ καρδίας ἔφερε τὴν πληγήν: Nam ut primum se fera concitarat, statim illam vel in fronte vel in corde sauciabat, Polit. Apud Eund. τὰς πρώτας ὄρμας ver- fit Primos congressus; nam hæc illius verba, (4, 15, 15.) Εἰωθότων ἀεὶ τῶν βαρβάρων ράστα ἀποκάμνειν, ἐθελοκακεῖν τε, εἰ μή τι ἐν ταῖς πρώταις ὄρμαῖς κατορθώσουσι, sic interpr., Solent enim barbari paulo ne- gocio quasi faticere, velutique oneri cedere, si modo primis congressibus parum e sententia res gesserint. Apud Eund. habemus aliquoties ἀλογον ὄρμήν: quod Polit. vertit Vesanan motum, cum hæc verba 8, (8, 6.) Καὶ τοῦ θυμοῦ μὴ κρατήσαντες, ὄρμῇ τε ἀλόγῳ χρη- σάμενοι, ἀνηλθον ὄμοθυμαδὸν εἰς τὰ βασιλεῖα, reddit, Namque ira insticti, ac vesano quodam motu, una- nimir ad regiam concurrunt: ubi non male reddi- tur nomine Motus propter adiunctionem illam adje- ctivi Vesanus. Apud Thuc. quoque non male reddi videtur voce Motus, sine hujusmodi quidem adiunctione, sed intelligendo de Motu bellico: 2, (11.) ‘Η γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὄρμῇ ἐπῆρται καὶ προσέχει τῇ γνώμῃν. Est autem frequens ap. Lat. Motus sine adiunctione etiam, de Motu bellico: itidemque in plur. Motus, de Motibus bellicis. Sunt alioquin etiam qui interpr. Tumultum, in illo Thuc. I. Idem Herodian. 2, (δ, 3.) Καὶ θυμῷ καὶ ἀλόγῳ ὄρμῇ τοῦ στρατοπέδου δρόμῳ φερόμενοι: quæ ille ita, Turbidi ac furentes, militari cursu feruntur. Paulo post, Ἐλ- πίσας πεισειν τε αὐτοὺς καὶ παύσειν τῆς ἀλόγου εἰς τὸ παρὸν ὄρμης, ubi Idem vertit Furentes in præsens animos. Sed hi ll. ac similes pertinent potius ad sequens tmema, in quo agam de hoc nomine ὄρμὴ ad animum relato. || ‘Ορμὴν interdum sonare Cona- tum testatur Bud., itidemque interpr. Polit. in isto Herodian. I. 6, (2, 8.) Πρεσβείαν πέμψαι, καὶ διὰ γραμμάτων κωλύσαι τὴν ὄρμὴν καὶ ἐλπίδα τοῦ βαρβά-

A ρον. || Eid. ὄρμὴ est Profectio, in Xen. K. II. 7, (2, 11.) Ἔγὼ δὲ θύσομαι ἐπὶ τῇ ὄρμῃ ὅταν δὲ τὰ τῶν θεῶν καλῶς ἔχη, σημανοῦμεν. Scribit præterea ὄρμὴν vocari, Cum viam inimus et loco digredimur: unde dictum esse προεξόρμαν ἥμέρα μιᾶ, a Xen. (3, 13, 5.) Κρείττον οὖν ἐν τῇ ὄρμῃ σπεύδειν, η ἐν τῇ ὁδῷ, Citius exire, et placide ire. || ‘Ορμὴ est etiam Principium et prima operis aggressio, inquit Idem, in Plat. Timæo, Τοῦτο γε δὴ, πάντες δοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφρούνης μετέχουσιν, ἐν πάσῃ ὄρμῃ καὶ μικροῦ καὶ μεγάλου πράγματος, θεὸν ἀεὶ πον καλοντι: ubi ani- madverte addi gen. Ut porro hic ὄρμὴν Bud. vertit Aggressionem, sic ὄρμὴν ἔσχον quidam interpr. Aggressi sunt, in isto Plut. loco, in Popl. ‘Ορμὴν ἔσχον ἄπονήξασθαι πρὸς ρέντα πολύ. Supra autem ὄρμας in quodam Herodian. I. vidisti a Polit. reddi Congressus. Quinetiam ut ὄρμὴν ibi interpr. Prin- cipium, sic et illa Hom. verba quæ ante protuli, ἐμὴν ποτιδέγμενος ὄρμὴν, sunt qui interpr., Expectans ut ego incipiam. || ‘Ορμὴ de animo peculiariter

B dictum, nam e præcedentibus ll. plures sunt ubi de corpore dicatur, a Cic. redditur Appetitus, et Appeti- tio: sæpe vero addit gen. animi, dicens Appetitum animi, et Appetitionem animi. Alicubi vero reddit Naturalem appetitionem. Scribit enim de Fin. 4. Naturalem enim appetitionem, quam vocant ὄρμὴν, itemque officium, etc. Idem k 3 ejusd. operis. Atque ut membra nobis ita data sunt, ut ad quandam rationem vivendi data esse appareat: sic appetitio animi, que ὄρμὴ Græce vocatur, non ad quodvis genus vitæ, sed ad quandam formam vivendi videtur data: itemque et ratio et perfecta ratio. Idem de Off. 2. Alterum eorum, in quibus virtus vertitur, est cohibere motus animi turbatos, quos Græci πάθη nominant, appetitiones, quas illi ὄρμας, obedientes efficere rationi. At vero voce Appetitus, quæ ap. eum rarer est in interpr. hujus Græci vocabuli, uti- tur Tusc. Quæst. 4. hæc Stoicorum verba, πάθος esse ὄρμὴν πλεονάζουσαν, vertens Perturbationem esse appetitum vehementiorem: ubi observa obiter ὄρμὴν sub appellatione πάθος comprehendit, tanquam speciem sub genere, cum in proxime præcedente I. magis distin- guantur. Alicubi vero, sc. in Lucullo, non simpliciter ab eo vocatur Appetitio, Appetitio animi, sed Appetiti- o qua ad agendum impellimur, et id appetimus quod est visum; ita enim ibi scribit, Nam aliter appetitio, eam enim esse volumus ὄρμὴν, qua ad agendum impellimur, et id appetimus quod est visum, moveri non potest. Cum autem hic ὄρμὴν moveri dicat, alibi eam vult esse motum: cum ὄρμὴν θειοτέραν vertit Divinum animi motum. Hæc enim Platonici Phædri verba, “Ἐτι τε εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσαι ταντα, ἐπὶ μείζω δέ τις αὐτὸν ἄγοι ὄρμὴ θειοτέρα, sic interpr.. Aut si contentus his non fuerit, divino aliquo animi motu majora concupiscat. Unde etiam suspicari quis possit, eum alibi conjungentem, Motus, Conatus, Appetitiones, et addentem, quas ὄρμας Græci vocant, voluisse tribus hisce vim hujus Græci vocabuli exprimere. Locus est de N. D. 2. Atque ut ceteræ naturæ suis seminibus quæque gignuntur, augescunt, continentur; sic natura mundi omnes motus habet voluntarios, conatusque et appetitiones, quas ὄρμας Græci vocant, et his consentaneas actiones sic adhibet, ut nosmetipsi, qui animis movemur et sensibus. Idem porro ὄρμὴν vertit Appetitionem ibi quoque, ubi cum adiunctione ponitur: ut cum hæc Stoicorum verba, Τὴν πρώτην ὄρμὴν τὸ Σῶον ἔσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἀντὸν, οἰκειόντης αὐτῷ, ubi reponendum suspicor αὐτὸν αὐτῷ, τῆς φύσεως ἀπ' ἀρχῆς, ita vertit, Nosmetipsos commendatos esse nobis, primamque e natura banc habere appetitionem, ut conservemus nosmetipsos. Et hactenus quidem de Cie. hujus vocabuli interpr. Nam quod habent VV. LL. Ciceronem ὄρμὴν vertere non solum Appetitionem et Ap- petitum, sed etiam Affectionem et Affectionem, nullo id confirmatur exemplo. Ibid. dicitur esse Vis quædam, qua ad augendum impellimur. Plut. certe in I. adv. Col. ὄρμὴν esse dicit κίνησιν et φορὰν τῆς ψυχῆς: “Οθεν οὖν φανῇ τὸ ήδυν οἰκεῖον, οὐθὲν δέι πρὸς τὴν ἐπ' αὐτὸν κί- νησιν καὶ φορὰν δόξης, ἀλλὰ ήλθεν εὐθὺς ἡ ὄρμὴ, κίνη-

οις οὐσα καὶ φορὰ τῆς ψυχῆς: q. l. te obiter monebo, ut conferas cum illo Stoicorum, quem modo protuli, cum in illo dicatur ὄρμὴ οἰκεῖν, ut in hac dicitur esse ὄρμὴ πρὸς τὸ φανέν οἰκεῖον: praecedit enim ap. Plut. Ἡ γὰρ πρᾶξις δυοῖν δεῖται, φαντασίας τοῦ οἰκείου, καὶ πρὸς τὸ φανέν οἰκεῖον ὄρμῆς: paulo ante, Ἐλλὰ χρῶνται τῇ ὄρμῇ φυσικῷ ἀγούσῃ πρὸς τὸ φαινόμενον οἰκεῖον. At Philo ὄρμὴν non simpliciter dicit esse κίνησιν ψυχῆς, sed πρώτην κίνησιν: et quidem hanc definitiouem ex aliis afferens. Postquam enim dixit, Τὸ δὲ φανέν καὶ τυπῶσαν, τοτὲ μὲν οἰκεῖως, τοτὲ δὲ ὡς ἔτερως διέθηκε τὴν ψυχήν τοῦτο δὲ αὐτῆς πάθος, ὄρμὴ καλεῖται: Ipsum etiam visum, quod imaginem insculpsit, interdum animum proprie, interdum alio quodam modo afficit, quae animi affectio Impetus appellatur, vel Animi appetitio, ὄρμὴ Graece dieitur, Bud.: subjungit, Ἡν ὄρισμόν ει, πρώτην ἐφῆσαν ψυχῆς κίνησιν. Ex illis autem prioribus Philonis verbis, aliisque aliorum Philosophorum his similibus, quidam ὄρμὴν esse dixerunt Affectionem qua animus a viso afficitur. Cum his certe convenit Cic. locus circa principium hujus tmematis a me allatus, in quo dicit ὄρμὴν esse, qua appetimus id quod est visum. Verum ut ad Plut. redeam, is in eod. illo ad Col. Opusculo, vel potius adv. Col., aliquoties ὄρμὴν et συγκατάθεσιν copulat: ut, Κολῶτη δὲ οἷμα τὰ περὶ ὄρμῆς καὶ συγκαταθέσεως, ὅντες λύρας ἀκρόστιν εἴραι. Alibi autem addit et tertium, φαντασίαν, sicut et illis proxime praecedentibus verbis subjungit, Ὄτι τριῶν περὶ ψυχῆν, ita enim malo quam περὶ ψυχῆς, κινημάτων ὑπτῶν, φανταστικοῦ καὶ ὄρμητικοῦ καὶ * συγκαταθετικοῦ κ. τ. λ. Jam vero et quartum addit alicubi, sc. πάθος: de Stoicis loquens, Ὄτι δὲ φαντασίας, καὶ πάθη, καὶ ὄρμᾶς, καὶ συγκαταθέσεις σώματα ποιουμένους, ἐν μηδενὶ φάναι κεῖσθαι. Philo autem cum ὄρμῇ jungit φαντασίαν et αἰσθησιν, et quidem primum αἰσθήσει dans locum, tertium ὄρμη: Ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττοσαν ὁ ποιῶν ἐποίει, αἰσθήσει, φαντασίᾳ, ὄρμῃ, Animam etiam factor ipse tribus rebus finxit a natura differentem, sensu, viso, sic φαντασίαν vocant, impetu, Bud. Verterim autem et ipse libenter ὄρμὴν, Impetu, in hoc aliisque ei similibus ll. Ac miror profecto nullam a Cic. hujus interpr. factam esse mentionem, cum alioqui et ipse Animi impetum non uno in loco dixerit. In VV. LL. dicitur esse Impetus, i. e. Subitus acrisque affectus. Ceterum huic nomini ὄρμὴ opositum est ἀφορμὴ ap. eosd. Scriptt., sc. ap. Philosophos, aut eos qui res philosophicas tractant: ut docebo in Ἀφορμῇ. || Redditur ap. ceteros Scriptt. ὄρμὴ et aliis vocibus: interdum enim Cupiditas. A Bud. autem Cupiditas et subita voluntas in Polyb. (2, 48, 5.) Πρὸς διὰ τούτων ὄρμὴν παρέστησε τοῖς Μεγαλοπολίταις εἰς τὸ πρεσβύτερον πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, Cupiditatem excitavit et subitam voluntatem. Junxit porro hunc ipsum accus. Plut. cum eod. verbo, sed infin. sequente, in Coriolano, Ο θεὸς ήμῶν, ὡς ἔσκεν, οἰκείας τὴν ικετείαν, ὄρμὴν παρέστησε δευτὲρα πρὸς ὑμᾶς, καὶ δεηθῆναι. Ut autem in illo Polybii loco jungitur ὄρμὴ præpositioni εἰς, sic et præpositioni πρὸς junctum invenitur: ut ap. Lucian. in Demonacte, Οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ’ οἰκεῖας πρὸς τὰ καλὰ ὄρμῆς κ. τ. λ. Sed et sequente præp. ἐπὶ habes supra in loco quem in Stoicis protuli. Dicitur vero et ὄρμὴ τοῦ ποιεῖν τι: ut ap. Demosth. (309.) Τούναντίονεις ὄμονοιαν καὶ φιλίαν, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιεῖν ὄρμὴν προτρέψαι. Sic Aristot. Rhet. 2. Καὶ εἰ ἐν ὄρμῇ τοῦ ποιεῖν ἡ μελλόσει: ubi etiam observa obiter ὄρμὴ opponi μέλλησιν. Quinetiam genitivis nominum junctum habetur in VV. LL. sc. ὄρμὴ τῶν ἀφροδισίων, ex Aristot. de Anim. 2. Item ὄρμὴ τοῦ βαπτίσματος in Iisd. e Greg. Naz. pro Desiderium baptismi. Redditur ὄρμὴ et nomine Studium: ut in Herodiano (4, 12, 12.) Ο δὲ Ἀντωνῖνος τὴν ὄρμὴν ἥδη καὶ τὴν γνώμην περὶ τὴν ἵπποδρομίαν ἔχων, At vero Antoninus studio jam omni atque animo ad aurigandum intentus, Polit. Copulantur autem et alibi ab eod. Scriptore ὄρμὴ et γνώμη. Sic e Plut. affertur in Themist. Πρώται τῆς νεότητος ὄρμαι, pro Prima juventutis studia. Ὅρμη redditur et nomine Instinctus: ut in isto Plut. loco,

A "Ελεγεν ὡς ὄρμῇ τινι χρήσαιτο δαιμονίφ. At Bud. hæc ejusd. Plut. verba, Ὅρμὴ καὶ τόλμα δαιμόνιος παρέστη ταῖς ἀκμαζόνταις τῶν γυναικῶν, vertit, Animo incessit divinitus audacia et fiducia. Ubi observa etiam ταρέστη cum ὄρμῃ, sicut παρέστησε supra cum accus. ὄρμήν. Quod autem dicit Herodian. (6, 5, 19.) Τα πρὸς ἀνδρεῖαν ὄρματα, Polit. vertit Generosos spiritus. Vide et in proxime præc. tmemate alias ejus interpretationes.

[“'Ορμὴ, Markl. Suppl. 1050. Wakef. Phil. 237. Jacobs. Anth. 11, 173. ad Diod. S. 1, 398. 2, 309. Lenep. ad Phal. 84. ad Charit. 325. Græv. Lect. Hes. 54. Instinctus, Valck. Anim. ad Ammon. 141. Conf. c. ῥώμη, ad Dionys. H. 5, 293. Cum gen., Boiss. Philostr. 486. 498. Plur., Diod. S. 2, 574. 'Ορμὴ ἔγχου, Heyn. Hom. 5, 23. 7, 193. 'Απὸ μᾶς ὄρμῆς, Diod. S. 1, 439. ad Lucian. 2, 4. 'Υπὸ μίαν ὄρμην, Heyn. Hom. 6, 626. Ως ὄρμῆς —, ad Herod. 492.” Schæf. MSS. “Tener affectus violentior, Philostr. 32. Vis, Violentia, Nicander Θ. 38. De hyeme, Opp. K. 3, 170. 'Α. 1, 458. 4, 524. De igne, Tryphiod. 212. Nonn. D. 3, 405.” Wakef. MSS.] “'Ορμειαι, Hesychio ὄρμαι, Impetus. Aliud est ὄρματ.” [*'Ορμὴν, Gl. Impete, Hermes Stobæi Phys. 1070. 'Ακριτῶς καὶ ὄρμηδόν.] “Πανορμὶ, Omni impetu, Totis “viribus,” [“Lobeck. Aj. p. 403.” Schæf. MSS.]

'Ορμάω, Impetu feror, Ruo, Irruo, Prorumpo, Hesiod. 'Α. (403.) Ως δὲ λέοντε δένω ἀμφὶ κταμένη ἐλάφῳ 'Αλλήλοις κοτέοντε ἐπὶ σφέας ὄρμησσοι. Cui versi hunc subjungit, Δεινὴ δέ σφ' ιαχὴ, ἄραβός θέμα γίνεται ὁδόντων. Thuc. Πρημησσαν ἐπ' αὐτούς, Plut. Ἐπὶ τύραννον ὄρμησαν τοῖς ἵπποις, Popl. Διὰ μέσου ὄρμησσα τῶν μαχομένων ἔφυγε: ut Lat. Ruere in aciem. Dicunt vero et ὄρματα ἐσ φυγὴν, quo genere loquendi utitur Xen. K. Π. 4, (2, 14.) quod redditur In fugam se proripere. Sed malim, eod. illo verbo utens, interpretari In fugam ruere, ut loquitur Liv. Dicitur etiam ὄρματα πρὸς πόλεμον a Dem., sed in VV. LL. exp. Bellum niovere, suscipere: sc. Bellum movere, ap. Dem.; at Bellum suscipere, ap. Plut. Ibid. ex Aeschine, 'Ορματαν ἐπὶ τὴν παράταξον. Et e Theophr. 'Ορματα πρὸς τὸ βέλτιστον ἡ φύσις, pro Natura spectat quod est optimum. Rursum e Plut. Πρημησσα πρὸς τὴν ἐμπορίαν, pro Ad mercaturam se contulit. Et ὄρματα εἰς ἀποστάσεις e Gal. ad Gl. pro In abees-sus exire et evadere. Quinetiam ὄρματα ἐπὶ τοτοῦ τὸν λόγον, ex Isocr. At ὄρμησσατε sine adjectione positum Polit., aptissime meo quidem judicio, verit, Impetu facto: cum haec Plutarchi iu Amat. Narr. verba, Καὶ ὄρμησσατε ἀπέκτειναν τὸν Φώκων, interpret. Phocumque ipsum facto impetu interemerunt. Bud. autem ὄρμα ait significare cum alia, tum vero Incitor, Cieor: et ὄρματα dici equum a Xen., cum ad cursum cietur et prosilit repente: equitem vero eum cientes calcaribus, ἔξορματα dici.

'Ορμάω, cum infin., Impetum capio, Plut. Πρημησσα ἐντὸν ἀνελεῖν, Impetum cepit interficiendi sui, Bud. Sed addit esse etiam In animum induco, Converto animum, Facere gestio, Cupio, Cœpi. Et affert e Xen. 'Απ. 3, (7, 9.) Οἱ γὰρ πολλοὶ ὄρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἀλλων πράγματα, οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἐαντοῦς ἔξετάσειν, pro τετραμένοι, inquit, Qui animum appulerunt. Sic Plato de Rep. 9. 'Αλλὰ τιμῇ, ἔφη, έάν περ ἔξεργάσωται ἐπὶ δέκαστος ὄρμηκε, πάσου αὐτοῦς ἔπειται, Quod quisque instituit et capessit. Affert ex Eod. Εἴτε διὰ πολέμου ὄρματα αὔξεσθαι. Addit vero et pass. ὄρμησσατα dici pro eod., ut docebo infra. Hæc Bud. Sed ut ὄρματα redditur alicubi Impetum facere, alicubi vero et Impetum capere, sic etiam interpr. quidam nonnullis in ll. Impetum converto. Apud Plut. autem redditur ὄρμησσαν verbo Instituit: qua signif. alioqui dicitur potius passive ὄρμηθη. Reperitur porro ὄρματα cum infin. ap Hom. quoque.

'Ορμάω, transitivum, pro Cieo, Incito, Concito, Moveo: sicut ὄρμα neutrum pro Cieor et Incitor accipi dictum est supra. Od. Σ. (375.) Εἰ δ' αὐ καὶ πόλεμον ποθεν ὄρμησσεις Κρονίων Σήμερον, Eust. κινήσεις: addens, καὶ κατὰ τοὺς ὑστερον εἰπεῖν, παρορμησσεις. Quibus subjungit, Διχῶς οὖν τὸ 'Ορμησσεις, * ἴδιοπαθεῖται

κατὰ τοὺς μεθ' Ὀμηρον, ἀντὶ τοῦ κινηθήσεσθαι, καὶ ἐτε-
ρίως, ἀντὶ τοῦ κινήσειν. Sic autem ex Herod. affe-
tur ὄρμῆν τὸ στράτευμα transitive, pro Movere exer-
citum: et ὄρμῆν πόδα ex Aristoph. (B. 478.) Movere
pedem.

AT ὄρμημα, pass. significat Ad aliquid agendum
impetum cepi, et incitatus sum, et converti animum,
inquit Bud., cum tamen in exemplis quæ profert, sit
præt. ὄρμημα, non autem præseus ὄρμημα. Profert
enim e Plat. de Rep. 9. Τὶ δὲ τὸ θυμαεῖδες; οὐ πρὸς
τὸ κρατεῖν μὲν καὶ νικᾶν καὶ εὐδοκιμεῖν δεῖ ὅλον ὄρμη-
σθαι; Et e Xen. Ἀπ. 2, (6, 28.) "Ολος δὲ ὄρμημα
ἐπὶ τὸ φιλῶν τε αὐτὸς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ πο-
θῶν ἀντιποθεῖσθαι. Interpretatur præterea Institui,
item Constitui; nam ap. Greg. "Οπέρ ὄρμημή λέγειν
ὁ λόγος, vertit Quod dicere instituimus in hac ora-
tione. Apud Isocr. autem, "Εχοι δὲ τις μὴ σπεύδειν,
ὄρμημένος πολλὰ καὶ μεγάλα περὶ τῆς διστάτητος αὐτῶν
διελθεῖν, reddit, Qui dicere constituisset. Verum
ὄρμημα cum infin. redditur et aliter: Thuc. (3, 92.)
"Ὀρμηντο τὸ χωρίον κτίσειν, Incesserat cupiditas.
Apud Eund. ὄρμημα sequente itidem infin. redditur
et Paratus sum, vel Paro, ut dicitur Latine, Paro hoc
facere. Sed jungitur et præpositioni πρὸς habenti
suū accus., ubi etiam possumus uti verbo Paro cum
infin.: aut certe reddere Promto sum animo, ut ap.
Thuc. Πρὸς τὴν βοήθειαν μάλλον ὄρμηντο. Ubi ver-
tere etiam queas, Promto et alaci animo erant ad
serendas suppetias. Affertur vero et ὄρμημα χαρί-
ζεσθαι, pro Sum propensus ad gratiam, Propero gra-
tificari. Sed et e Plut. Themist. ὄρμημένων συνάγειν
δύναμιν, pro Properantibus congregare copias. At
vero ap. Thuc. majorem vehementiam habet hoc
verbum, (3, 45.) Τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὄρμωμένης
προθύμως τὸ πρᾶξαι, q. d. Cum humanum ingenium
ruit præceps ad aliquid agendum. Apud Xen. au-
tem ἀπὸ θεῶν ὄρμασθαι idem Bud. interpr. Auspicati
a diis. Quibus subjungit, ὄρμημα pro Prodeo, Pro-
flictor, afferens e Plat. de Rep. 1. Δοκεῖτε μοι πρὸς
ἄστυ ὄρμησθαι ὡς ἀπίστωτες. Est etiam, inquit, Initium
motus ortumque alicunde capio, reique perficiendæ
fiduciam. Plut. de Perpenna, qui Sertorio suc-
cessit, 'Ο δὲ ἐπεχειρησε ταντὰ ποιεῖν ἐκείνῳ, ἀπὸ τῶν
αὐτῶν μὲν ὄρμωμένος δυνάμεων καὶ παρασκευῶν, τὸν δὲ
χρώμενον ἀντίστοιχον ὄμοιών οὐκ ἔχων λογισμὸν, Eod. qui-
dem apparatu atque iisd. copiis, ead. cum illo facere
aggressus et exorsus: iisdemque fundamentis nixus
fretusque. Ita ille. Affertur vero et e Plut. Numa,
'Απ' οὐδενὸς ὄρμωμένος ἀναγκαῖον πρὸς πίστιν, pro
Nullo subnixus necessario ad fidem argumento. Et
e Thuc. (1, 144.) Οὐκ ἀπὸ τοσῶνδε ὄρμωμένοι, pro
Non cum tanto apparatu progredientes. Tandem
addit significare etiam Progredior et ineo: citans
hæc e Xen. de Hercule Prodici, (Ἀπ. 2, 1, 21.) Φησὶ
γάρ Ἡρακλέα, ἐπειδὴ εἰς ὕβριν ὄρματο, Cum ad pu-
bertatem venisset, Cum pubertatis cursum iniaret.
Sic K. P. 6, (3, 1.) Ἐπεὶ δὲ καλὰ τὰ ιερὰ ἦν, ὄρματο
σὺν τῷ στρατεύματι. Hæc ille. Huc autem pertinet,
quod ex Hom. affertur, ὄρμηθεις pro ἔξελθών: et ex
Herod., ὄρμηθέντες, pro Qui solverunt. Item, ὄρμη-
θεις ἐπλεεις, pro E statione solvit. Quidam vero illud
ὄρμηθέντες interpr. Qui moverunt; necnon ap. Thuc.
Εἰ μὴ καὶ νῦν ὄρμηνται, Etiamsi nunc sese non mo-
vent. Apud Hom. quoque ὄρμηθεις exp. κινηθεῖς,
(Od. Θ. 499.) ὄρμηθεις θεοῦ ἥρχετο: ut sit κινηθεῖς ὑπὸ^{τοῦ}
θεοῦ. Hinc autem sumtum videri possit illud ἀπὸ
θεῶν ὄρμασθαι, pro Auspicari a diis, ut sc. significet
ἀπὸ θεῶν ὄρμηθέντα ἀρχεῖσθαι. Ad illam vero signif.
hujus verbi, qua accipitur pro Incitatus sum s. con-
citatius, pertinet hic Xen. locus, (Ἴππ. 9, 5.) Ἡν δὲ
εἰς τὸ θάττον ὄρμωμένον ὑπολαμβάνειν βούλει: quæ
Bud. vertit, Si impetum equi retinere ductu habenæ
velis. Item ὄρμημένος ποταμὸς e Plat. Pro Concita-
tus fluvius. " ὄρμενος, per sync. dici traditur pro
" ὄρμημένος, ab ὄρμάω. At scribendo ὄρμενος tenui
" spiritu, erit ab ὄρω."

[“'Ὀρμάω, ad Charit. 271. Valck. Hipp. p. 253.
Diatr. 224. ad Herod. 36. 668. Zeun. ad Xen. K. P.
795. Markl. Iph. p. 23. Jacobs. Anim. 244. Schneid.
Anab. 78. Conf. c. ὄρμέω, Thom. M. 657. ad Eur.
Tro. 1155. Wakef. Herc. F. 1289. ad Diot. S. 1,

A 628. (2, 467. scr. ὄρμοῦσι.) Conf. c. ὄρω, ad Lucian. 1, 394. ad Diod. S. 1, 186. ad Alciph. 437. cf. ad Thom. M. 400. Cum infin., Argum. Aristoph. A-
charn. Plut. Alex. 163. Schin., Thom. M. 163. Longus p. 59. 70. 81. 97. Vill. Cum gen., Heyn. Hom. 4, 618. 6, 614. 'Ὀρμάω ἐπὶ τι, Reiff. ad Artemid. 358. :
ἔκ τυνος, Eur. Hec. 141. 'Ὀρμῶμα, Fischer. ad Pa-
læph. 44. Hutchinson. ad Xen. K. P. 40. Valck.
Diatr. 106. Cum infin., ad Herod. 396. 'Ὀρμῶμενος,
ad Dionys. H. 2, 893. 'Ὀρμῶμενος ἐκ —, Oriundus,
ad Lucian. 1, 474. Alciph. 428. 438. 'Ὀρμῶντο,
ὢρμηντο, Schin. ad Xen. K. 'A. 86. (5, 5, 16.) cf. K.
P. 5, 4, 51. Wolf. ad Hellen. 123. 'Ο λόγος ὄρμηται
λέγεσθαι, ad Herod. 224. Οὐκ οἶδα ὄποθεν ὄρμηθέν-
τες, Dionys. H. 2, 581. Sic ὄρμημένοι ἀπὸ — Ruhnk.
Orat. Gr. 76. (qui fallitur.) Schæf. MSS. Il. Γ. 142.
Θ. 511. Ν. 64. 182. 496. 526. Φ. 572. 595. Ψ. 817.
Pind. 'Ο. 10, 24. ὄρμησεν αὐτὸν πρὸς κλέος. " Pro-
flictor ab aliqua re, ut argumento, Ruhnk. Præf. ad Rutil. 76. Ut aqua de fonte, Clem. Alex. 686. 'Ὀρ-
μάομα, med., Cupio, cum gen., Opp. 'A. 3, 119." Wakef. MSS. Herod. 3, 56. 'Ως ὁ ματαιώτερος λόγος
ὄρμηται. * " 'Ὀρμάω, ad Charit. 786." Schæf. MSS.
Opp. 'A. 1, 598. ὄρμῶνται.]

"Ὀρμημα, τὸ, Id ad quod animus fertur quodam
quasi impetu. Aut etiam Impetus animi: ut i. sit q.
ὄρμη: sicut etiam τὸ ὄρμητικὸν in hac signif. accipi,
docui paulo ante. Exp. præterea Conatus. At in
Il. B. (356.) Τίσασθαι δ' Ἐλένης ὄρμήματά τε στρα-
χάς τε, exp. ὄρμήματα ab Auctore brevium Scholl.,
ἐνθυμήματα: sed aptiora esse puto, licet alioqui vici-
nam illi signif. habentia, méritina et φροντίδες: quo-
rum illud ap. Hes. extat, pro generali expositione
hujus vocabuli ὄρμήματα: at illud habet cum aliis
Scholiis vetus exemplar Homeri, quod ap. me est; ibi enim scriptum est pro expositione hujus versus,
πρὶν τιμωρῆσαι καὶ βοηθῆσαι τῇ Ἐλέρῃ, καὶ ἀμύνασθαι
ὑπὲρ αὐτῆς ἀνθ' ὧν ὑπέμεινε φροντέδων καὶ στεναγμῶν
ἀρπαγῆσα: quibus subjungitur, κατὰ γὰρ τὸν ποιητὴν
ἐνταῦθα ἀκούσα ἱρπάγη. Atque ita ὄρμήματα fuerint
Curæ et solicitudines. Sed Eust. scribit ὄρμήματα
vocari a Poëta τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐκονσίαν ἐξ ἀρπαγῆς ἐλευ-
σιν αὐτῆς εἰς Τροίαν, at στραχάς dici τὸν ἐπὶ τούτοις
μετάμελον. [“ Heyn. Hom. 4, 264. Wakef. S. Cr. 1,
100. Brunck. Andr. 680.” Schæf. MSS. Orac. Μελιανί^η
H. A. 13, 21. γλαφυρᾶς ὄρμήμασι νηός. * "Ὀρμησίς,
Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 304. * " 'Ὀρμησία, Eust.
130, 7." Seager. MSS. Lobeck. Phrym. 532.] 'Ὀρμητικὸς,
Qui talis est ut facile inpetu feratur ad rem aliquam,
s. impetum capiat rem aliquam faciendi; etiam Qui
talism est, ut facile incitetur. Unde exp. Propensus: ut
ὄρμητικος πρὸς συνδυασμὸν, Propensus ad coitum; πρὸς
ἔργον, Excitus et propensus, quam interpr. Bud. e
Gaza affert. [Athen. 74. 302.] || Sed dicitur et τὸ ὄρ-
μητικὸν substantive, pro ἡ ὄρμη, sicut τὸ φανταστικὸν
pro ἡ φαντασίᾳ, a Plut., ut dictum fuit in 'Ὀρμή, (10,
614.) "Οτι τριῶν περὶ ψυχὴν κινημάτων ὄντων, φαντα-
στικὸν καὶ ὄρμητικον καὶ * συγκαθατικοῦ. Et statim
post, Τὸ δὲ ὄρμητικὸν ἔγειρόμενον ὑπὸ τοῦ φανταστικοῦ
πρὸς τὰ οἰκεῖα. || 'Ὀρμητικὸς activa signif., q. d. In-
citatius, Qui talis est ut facile incitet, Incitandi vim
habens, Diosc. 'Ὀρμητικὸς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. [Theo-
phr. H. Pl. 9, 20.] 'Ὀρμητικῶς, Cum impetu, quo-
dam animi inpetu: ἔχειν πρὸς τι, Quodam animi
impetu ferri ad rem aliquam, Accendi cupiditate rei
alicujus. [“ Ad Auton. Lib. 132. Verl.” Schæf.
MSS. “ Schol. Nicandri 'A. 215.” Wakef. MSS. A-
then. 401. Aristot. H. A. 1, 875. Schol. Aristoph.
Θ. 903. A. 202. * 'Ὀρμητήρ, unde] 'Ὀρμητήριον, τὸ,
Incitamentum, Suscitabulum, ut Xen. (Ἴππ. 10, 15.)
τὸν κλωγοὺς et ροΐζους, et similia, quibus equi ἔξορ-
μῶνται, vocat ὄρμητήρια, Bud. 717. || Locus e quo
prorumpimus impetum facturi in hostes, prodimus
ad bellum inferendum, et quem pro perfugio habe-
mus. 'Ὀρμητήριον, ut inquit Bud. p. 717., est Sedes
belli, Arx et velut Propugnaculum belli suscepti;
sed exempla nulla profert, cum tamen passim extent.
Dem. (409.) Καὶ ἐν Εὐβοἴᾳ κατασκευασθησόμενα ὄρμη-
τήρια ἐφ' ὑμᾶς. Et Polyb. ap. Suidam, Τὸ δὲ φρούριον
οἱ Παγνύοις τὸ καταρχάς τοῦ πολέμου λαβόντες, ὄρμητή-
ριον ἐπεποιητο, καὶ εἰς ὑποδυχὴν τῶν λαφύρων ἔξηρ-
γή-

κεσαν: cui loco subjungit ipse Suidas, ὄρμητήριον esse, δθεν τὰ πρὸς πόλεμον ἔξαρτοντες ἔξισι μαχεσόμενοι. Sed invenitur dictum et cum adjectione ὄρμητήριον εἰς τὴν μάχην: Plut., Ὡς εἴη πᾶσιν εἰς τὴν μάχην ὄρμητήριον καὶ καταφυγή. Metaphorice autem usus est Greg. pro Sede et receptaculo, Οὐ γὰρ τοῦτο μόνον δεινὸν, τὸ πεποιημένον ἐπ' ἀγαθοῖς ἔργοις, ὄρμητήριον γενέσθαι παντοίων παθῶν, βισοκομένων κακῶν καὶ δαπανώντων τὸν ἐντὸς ἀνθρωπον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς στήσασθαι συνηγόρους πάθεσι. Sed et pro Gradu ac munita via ad peragendum aliquid, qua signif. dicitur ἐφόδιον, usus est Themist. de Anima 1. p. 64. ut docet Bud., qui et Comm. p. 719. eum Themistii l. profert. [“Ad Diod. S. 1, 276. 323. 680. 2, 380. ad Charit. 432. Wyttens. Select. 288. ad Herod. 425. 615. Reitem. ad Zosim. 481. ad Corn. Nep. 229.” Schæf. MSS. Liban. 4, 435. Κόρινθον τῆς ἀκολασίας ὄρμ., Strabo 16. p. 262. Sieb. Στόλους καὶ ὄρμ. ἥδη κατασκευάσασθαι καὶ πλοῖα, ubi Xyl. interpr. Receptacula, Letronne Lieux d'embarcation. * “‘Ορμητίας, Vehemens, Impetuoso, Chrys. in Paul. T. 8. p. 58, 43.” Seager. MSS. Eust. ad Od. 629, 48. “Const. Mass. Chron. p. 38. 73. Hasii Ind. ad Leon. Diac. 216. * ‘Ορμηταῖος, ibid.” Boiss. MSS. * ‘Ορμητὸς, M. Anton. 9, 28. * “Αὐθόρμητος, Sua sponte, Schol. Theocr. 7, 103. Schol. Soph. Aj. 1284. (Ed. T. 1226.)” Wakef. MSS. * “Αὐθόρμητως, Niceph. Greg. Schol. in Synes. 425.” Kall. MSS. * Εὐόρμητος, Schol. Apoll. Rh. 4, 900.: Schæf. legit * Εὐόρμητος. * “Παλινόρμητος, Suid. v. Παλίνορον.” Boiss. MSS. Schol. Soph. (Ed. T. 202. * Πολυόρμητος, Suid. v. Πολυνάξ.]

‘Ανορμάω, Magno impetu prorumpo, Feror cum impetu ad aliquid. Interdum et de animo dicitur pro Magno animi impetu ad quidpiam feror. Hes. ἀνόρουσεν, quod Poeticum est, exp. ἀνόρμησεν. [“Opp. A. 3, 105. * ‘Ανορμητός, Impetuoso, Erotian. (v. ‘Ανάσσυρος.)” Wakef. MSS. “Didym. de Trin. 3, 21. p. 397.” Routh. MSS. Basil. 2, 79. * “‘Ανορμητικός, unde * ‘Ανορμητικῶς, Schol. Opp. A. 5, 210.” Wakef. MSS.]

· ‘Αφορμή, vide post Verba comp.

· ‘Αφορμάω, Proripio me ex aliquo loco, Proripiens me discedo, proficiscor. Nam proprie· quandam Impetus signif. habet: licet alioqui et simpliciter exponatur Discedo, Proficiscor. Utitur Thuc. 4, (78.) p. 147. meæ Ed. Καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἦ ἐκ τῆς Μελιτίας ἀφόρμησεν. Sic et Xen. (Ελλ. 7, 5, 7.) ‘Αφορμήσους ἐκ τῆς Νεμέας, ἀφικνεῖται εἰς τὴν Τέγεαν. Apud Eur. sine præp., (Rhes. 98.) τῆσδ’ ἀφορμῶσι χθοῖς. At vero ἀφόρμησαν, quod est in Polyb. 1, (39, 1.) Καὶ διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφόρμησαν ἐντεθεν εἰς τὴν Λιβύην, Bud. exp. Enavigarunt, a VERBO ‘Αφορμεῖν. Apud Poétas autem invenitur ΕΤΙΑΜ ‘Αφορμάρια, unde est ἀφορμῆστρα νέεσθαι ap. Apoll. Rh. (2, 12.): item ἀφορμῆστρος, Od. B. (375.) Et ἀφορμᾶσθαι χθονὸς ap. Eur. Med. (1227.) At in VV. LL. additur et contraria signif., sc. pro Accedere, ex Aristoph.; sed iis hic fidem minime habeo: [vide N. 607.] || ‘Αφορμᾶν πεῖραν, VV. LL. e Soph. (Aj. 290.) alia signif., sed mendose, pro ἀφορμᾶν, ut docebo in ‘Εφορμάω. [“Schneid. Anab. 78.” Schæf. MSS. * ‘Αφορμητός, unde * “‘Αφορμητικός, Arrian. Epict. 1, 1. * ‘Αφορμάω, (Discedere cupio,) Diog. L. Archyta 3, 22. (p. 178.)” Kall. MSS. “Valck. Oratt. 345.” Schæf. MSS. * ‘Αφορμος, i. q. ἀφορμάν, Soph. (Ed. C. 239.)

[* “Διορμάω, Excito, Schol. Pind. II. 3, 178. Διορμάσαι, Irruo, Max. Tyr. fin.” Wakef. MSS.]

Εἰσορμάω, Impetum facio in, Cum impetu ingredior, Irrumpo, Plut. (9, 101.) cum præp. πρός. [“Diosc. 29. Brunck. Autig. 30.” Schæf. MSS.]

[* ‘Ενορμάω, Injicio, Impello, Schol. Soph. Tr. 656.]

‘Εξορμάω, Cum impetu egredior, proficiscor, Pro-rumpo, Erumpo. Sed simpliciter etiam pro Egredior, Digrediōr et Proficiscor: pro qua signif. affertur ex Ἀschine ἔξορμᾶν σίκοθεν, et (p. 84.) ἔξορμᾶν ἐκ τῆς πόλεως. Et ἔξορμα κλήθρων ex Eur., pro E septis prodi. Ex (Iph. A. 149.) ἔξορμᾶν, pro Portu excedere, Solvere. || Dicitur ἔξορμᾶν

A ὑλη quoque, cum erumpit e terra: ut docebit te bicomp. Συνεξορμῶ. || ‘Εξορμᾶν dicitur et leo, cum irruit in venatorem aut aliam seram: ut συμπίπτει, taurus: et aper συρρήγγυνος. Bud. ‘Εξορμᾶν activa signif. Ciere. Nam ‘Ορμᾶν dicitur equus a Xen., cum ad cursum cietur et prosilit repente; eques vero eum ciens calcaribus ἔξορμᾶν dicitur. Bud. E Thuc. (7, 14.) affertur activa itidem signif. ‘Εξορμῶντες ναῦν, pro Agentes s. Impellentes navem. Et ex Eur. (Iph. A. 151.) Πάλιν ἔξορμάσεις χαλινοὺς, sc. pro Frena reflectes. Lucian. (3, 565.) narrat Socratem τὸν ἀπό Μόψου, eum, qui ἔξορμῶ dixerat, interrogasse, Καὶ τις ἐστὶν ὁν ἔξορμᾶς; [“Markl. Suppl. 340. Iph. p. 25. Wakef. Trach. 1089. Eum. 182. Bast Lettre 71. Boiss. Philostr. 413. 598. ad Charit. 271. T. H. ad Lucian. Dial. p. 45. Brunck. Aj. 290. Med., Ammon. 76. Valck. Diatr. 5.” Schæf. MSS. * ‘Εξόρμησις, Arrian. 1, 24, 3. Schol. Thuc. 3, 89. Dio Cass. 1260, 76. * ‘Εξορμὴ, Expeditio, Plato Theage 129.] ‘Αντεξορμάω, Contra irruo et impetum facio, [Dio Cass. 48. p. 386., 49. p. 393.] ‘Αντεξόρμησις, ή, Impetus acierum in primo congressu ap. Plut. (Pomp. 69.) Item, Contrarius s. Adversarius incursus, ut sese invadentium navium. Thuc. (2, 91.) ‘Αξιμφορον δρᾶν τὴν ἐξ ὀλίγου ἀντεξόρμησιν. [* ‘Επεξορμῶ, unde * “Προεπεξορμάω, Lucian. 1, 439.” Schæf. MSS. Ibi legitur προιπτεξορμήσας, quod possit deduci a * Προϋπεξορμάω, quod Lexx. Gr. etiam agnoscunt.] Προεξορμάω, Prius egredior, proficiscor. Bud. postquam ἔξορμᾶν dixit significare Proficisci, affert e Xen. ‘Απ. 3, (13, 5.) Χαριέστερον δὲ καὶ προεξορμῆμέρα μιᾶ. Συνεξορμάω, Una erumpo. Nam ἔξορμᾶ dicens Bud. significare Erumpere, affert e Xen. (Εε. 17, 12.) ‘Υλη δὲ πολάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων δή που συνεξορμᾶ τῷ σίτῳ, καὶ παρέχει πνιγμὸν αὐτῷ: (14.) Τί γὰρ, ἔφη, ἦν ὁλη πνίγη συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ καὶ διαρπάζουσα τὸν σίτου τὴν τροφήν: [K. Π. 1, 4, 20. Schol. Pind. Π. 4, 88. Plut. Agide 7.]

‘Εφορμάω, Impetum facio, Cum impetu me infero, Irruo, Plut. (Pomp. 19.) Πομπῆτῶ δὲ ἀνὴρ μέγας πεδὸς ἐφόρμησε, In Pompeium impetum fecit, In Pompeium irruit. Basil. in Oratione adversus iracundos, Βοῶτες καὶ ἀγριαίνοντες, καὶ τίνος οὐχὶ τῶν ιοβόλων ἀναδέστερον ἐφορμῶντες; E Xen. autem et cum præp. πρὸς, sc. ‘Εφορμῶν πρὸς τοὺς πολεμίους, pro In hostes irruens. In hoc autem Thuc. loco, ‘Εσβάντες δὲ ἐδίωκον τὴν ἐς τὸ πέλαγος ἐφορμήσασαν, exp. ἐφορμήσασαν, ὠρμημένην. Hom. vero utitur voce PASS. ‘Εφορμῶματ, pro Irruo: a quo dicitur et θυμὸς ἐφορμᾶσθαι sequente infin., ea signif. quam ὄρμᾶν habere dictum est, sequente itidem infin. || Active pro Incito, Cieo, et q. d. Irruere facio, II. Γ. (165.) Οἱ μοι ἐφόρμησαν πόλεμον, exp. ἐφορμῆσαι ἐποίησαν. Legitur Od. H. (272.) “Οἱ μοι ἐφορμῆσαν ἀνέμους. Apud Herod. ἐφορμῆσαι λύκους, ab ΙΟΝΙΟ ‘Επορμᾶ pro ‘Εφορμᾶ, exp. simpliciter Immisisse lupos. At ego, si retinendum esset verbum Immisisse, dicerem Immisisse lupos qui irruerent. E Soph. autem affertur pro Instigare ad aliquid, Aj. (1143.) Νάύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνα τὸ πλεῖν. In eadem Tragœdia legitur (290.) p. 18. meæ Ed. τι τὴν δὲ — ἐφορμᾶς πεῖραν; quod quidam interpr. Cur hunc incitas conatum? sed ego malim Cur in hanc expeditionem prorumpis? nisi πεῖραν alia potius voce redi debet, quod Schol. exp. πορείαν et ὁδόν. At in VV. LL. perperam h. l. citatur in ‘Αφορμᾶ, et in eo scribitur ἀφορμᾶς, non ἐφορμᾶς. Similis est usus aoristi medii ἐφορμῆσασθαι ap. Hesiod. ‘Α. (127.) στονόεντας ἐφορμῆσασθαι ἀέθλους, Prorumpere aut Ruere in certamina, prælia. [“Munck. ad Anton. Lib. 14. Verh., Abresch. Lectt. Aristæn. 320. ad Charit. 271. Valck. Hipp. p. 302. ad II. Ω. 800. Brunck. Aj. 290. Phrym. Ecl. 151. Jacobs. Anim. 244. ad Diod. S. 2, 412. 496. Bast Lettre 71.” Schæf. MSS. * ‘Εφορμῶ, Opp. A. 2, 94. εἰσορμῶντες ἐφορμῶντες λαβέσθαι, ubi perperam legitur — μώσαι.] ‘Εφόρμησις, ή, Invasio cum impetu, Irrupio, et q. d. Ipsa irruendi actio: ut ἐφορμᾶ redditur Irruere. [“Thom. M. 399. et Add. * ‘Εφορμὴ, 400.” Schæf. MSS. Apoll. Rh. 4, 204. “Ad Hesych. 1, 1554, 15.” Dahler. MSS. “Opp. A. 4, 623.” Wakef. MSS. * ‘Εφορμητός, unde * ‘Εφορμητικός,

Vim habens aggrediendi, Max. Tyr. * 'Αντεφορμάω, Contra irruo, Philo J. 2, 31. 122." Wakef. MSS.

* Προεφορμάω, Heliod. 9. p. 459.]

[* Καθορμάω, Anal. 3, 127. * 'Εγκαθορμάω, Niceph. Callist. Or. in S. Magdalenam inter Bandini Anecd. p. 36." Boiss. MSS. " Pallad. V. Chrys. 221." Kall. MSS.]

[* Μεθορμάω, Il. Y. 192. μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ, Aggressus.]

Παρορμάω, Incito, Concito, Instigo, Stimulo, etiam simpliciter Hortor: ut Plut. interpr. in Quæst. Rom. Τοῦ παρορμῆν ὄρταρι λεγομένου. Xen. K. Π. 8, (1, 4.) * Άλλους παρορμᾶν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἔργα: 2, (3, 5.) Τοῦτο μὲν εὐθύνως εἰς τὸν ἀγώνα τὸν πρὸς τούσδε παρορμᾶ. Et cum πρὸς ap. Plut. Numa, Νομάν παρορμήσας πρὸς τὴν βασιλείαν. Sed et cum infin. ap. Eund., Παρώρμων ἐπεξελθεῖν. [Lobeck. Phryn. 439. "Ad Diod. 2, 225." Schæf. MSS. * Παρωρμημένως, Hesych. 754.]

* Παρόρμημα, Incitamentum, Schm. Lex. ἀμαρτύρως.] Παρόρμησις, ἡ, Incitatio, Concitatio, Stimulatio, Hortatio, Xen. K. Π. 1, (6, 16.) Τὴν δὲ αὐτοῦ π. εἰς τὸν μεγίστους κινδύνους. [* Jambl. p. 2. Clem. Alex. 873. * Παρορμητής, (* Παρορμητήρ,) * Παρορμητήριον, Hes." Wakef. MSS. * Παρορμητός, unde] Παρορμητικός, q. d. Incitatorius, Stimulatorius, i. e. Incitandi vim habens s. Stimulandi, Plut. Lycurgo (15.) Πρὸς γάμον παρορμητικός. Apud Diosc. autem cum gen. παρορμητικός ἀφροδισίων, quod exp. Venerem incendens. Alicubi etiam reddi potest Hortatorius. [Plut. 7, 116. "Clem. Alex. 97." Wakef. MSS.] Παρορμητικός, q. d. Incitatorie, i. e. Cum vi incitandi. [* 'Απαρόρμητος, Theages p. 695. Gal.] "Εἰνπαρόρμητος, Qui "facile commovetur, Aristot. "Ολως δὲ ἐπιθυμοῦντες "καὶ μὴ κατορθοῦντες, ὅργιλοι εἰσὶ καὶ εἴνπαρόρμητοι, "Bud." "Ἐπιπαρορμάω, Exhortor, pro παρορμῶ, "vacante præp. ἐπὶ," [Plut. 6, 451. * Συμπαρορμάω, Plut. Agide 6. Cicerone 3. Demetrio 39.]

[* Προορμάω, Alterum præverto, Dem. 1409.]

"Προσορμάω, Cum impetu et hostiliter accedo vel "advenio, Xen. K. Π. 1, (4, 21.) Οἱ δὲ πολέμοι πρού- "κίνησαν τὸ στίφος, ὡς πανσομένου τοῦ διωγμού, ἐπει "σφᾶς ἴδοιεν προσορμήσαντας." [Codd. προορμήσαντας.]

[* "Συνορμάω, Phalar. p. 80." Schæf. MSS. Συνορμᾶ, Gl. Concurrit, Competit. * Συνορμάδες, ai, i. q. συμπληγάδες, συνδρομάδες, Simonides ap. Schol. Eur. Med. 1. "Tzetz. ad Lycophr. 1285. ex Eratosthene." Kall. MSS.]

[* 'Υπερορμάω, Apollin. Metaphr. 237.]

At vero comp. NOMEN 'Αφορμή varias signif. habet: ac primum quidem oponitur nomini ὄρμη ap. Philosophos, si tamen primus huic significationi dandus est locus, aut eos qui philosophica tractant, aut certe philosophice loquuntur. 'Αφορμή, inquit Bud., opposita est τῇ ὄρμῃ, quasi Resilientia et Evitatio: Damasc. Οὐ γὰρ ἀφ' ἑαυτῷ πρὸς τὰ φυσικὰ πάθη τὴν ὄρμὴν ἐποιεῖτο, οὐδὲ αὖ τὴν ἐκ τῶν λυπηρῶν ἀφορμὴν καὶ παραίτησιν κ. τ. λ., i. e. Natura enim humana Christi nec desideria naturalia, nec ea quæ natura aversatur, suapte sponte appetebat, aut vitabat, ut fit in hominibus. Dixerat autem et p. præcedente, ἀφορμὴν opponi τῇ ὄρμῃ, et esse Cum quis præ pavore repente refert pedem, vel quippiam aversatur et fugit: subjungens e Gal. Οἱ δὲ ἐμβρυον μὴ εἶναι ζῶν λέγοντι τρέφεσθαι μὲν γὰρ καὶ αἰχεσθαι αὐτὸν ὥσπερ τὰ δένδρα, ὄρμὴν δὲ καὶ ἀφορμὴν οὐκ ἔχειν, ὥσπερ τὰ δένδρα: Vim autem appetendi et aversandi non habere, quam habent animalia. Et paulo post ap. Damasc. rursus, ἀφορμὴν vertit Aversionem et refugam cautionem. Vide p. 718. || 'Αφορμή alicubi contra, sicut ὄρμη, pro Impetu, et pro Aggressione, Bud. 719. e Plut. [Pericle 2.: Thuc. 6, 89.] Item pro ἔφοδος, s. ὄρμητήριον, ut p. seq. dicit: addens esse tanquam e loco eruptionem ad aggressionem, i. e. ad ἐπιχειρησιν ineundam. || Apud Thuc. 1, (90.) p. 29. fin. Τὴν τε Πελοπόννησον πᾶσιν ἐφασαν ἀναχώρησιν τε καὶ ἀφορμὴν ίκανὴν εἶναι, ubi Schol. dicit ἀφορμὴν esse οἷον ἐξ ἦς ὄρμώμενός τις σώζεται: ubi rectius diceretur ἀφ' ἦς, quod illi nominis insit præp. ἀπὸ, non ἐξ. Latine malum Perfugium quam Tuta-

PARS XXI.

A men cum Valla reddere. Hinc autem existimo ἀφορμὴν accepisse signiff. illas de quibus Bud. fuse tractat: dicens significare Subsidium, et rationem vitæ tolerandæ: quod lingua vernacula Vivendi medium dicitur: et afferens e Xen. Cœc. (1, 16.) Ὁπόταν ὄρωμέν τινας ἐπιστήμας μὲν ἔχοντας καὶ ἀφορμὰς, ἀφ' ὧν δύνανται ἐργαζόμενοι αὐξεῖν τοὺς οἰκους. Afferens item ἀφορμὰς e Dem. pro Facultates. Necnon addens, ponit pro Copiis et apparatu, atque opibus, et citans Dem. Χρήματα οὐκ ἔχοντι παρ' ὑμῶν, οὐδὲ ἀφορμὴν οὐδεμίαν τῷ πολέμῳ. Et ap. Antiphontem ἀφορμὴν interpretans Subsidium negotiationis. Apud Aristidem autem ἀφορμὴν φύσεως, Naturæ promittarium, unde victum humano generi suppeditat. Vel, Naturæ copias et dicitas. Rursum ap. Dem. ἀφορμὴν vertens Divitias, opes, et potentiam, atque auctoritatem qua ipse pollet in civitate. Sed addens, Atticis ἀφορμὴν esse Pecuniam quæ datur ad mensam, vel a mensa accipitur: et ita identidem ab eod. Dem. accipi. In quodam autem Themistii l., quem affert, ἀφορμὰs ait exponi posse Munitiones, Transitus, Gradus, Facultates et opportunitates. In VV. LL. ἀφορμὴ redditur etiam Materia. Ad hanc autem signif. pertinet ea, qua ponitur pro Argumento, cuius signif. meminit Bud., cum argumentum orationis vel poematis sit ejus velut materia. || Jam vero ut Lat. Materia occasionem aliquando signif., sic et Græcis ἀφορμὴ, dicentibus διδόναι ἀφορμὴν pro Præbere occasionem, et λαμβάνειν ἀφορμὴν pro Capere occasionem. Sed et λαβέσθαι ἀφορμῆς dicitur, qui nactus est occasionem, Philo, Λαβόμενοι δὲ ἀπαξ ἀφορμῆς οἱ ἐν τέλει. Dem. copulavit etiam ἀφορμὰs cum προφάσεις. ["Vide Ind. Xen. Mem. et Cœcon. Fischer. ad Palæph. 96. Ruhnk. Præf. ad Tim. xiv. Valck. Phœn. p. 72. Wessel. Præf. Herod. init. ad p. 583. 677. Alter ad Lysiam 318. Diod. S. 1, 396. (398.) ad 2, 87. Dionys. H. 2, 1005. 3, 1308. Phryn. Ecl. 96. Thom. M. 460. Wakef. Ion. 485. Alc. 460. Luzac. Exerc. 76. Cum δαφορὰ confusum videtur Lucian. 3, 144." Schæf. MSS. Hippocr. 817. Fœs. Οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τὰς ἀ. ἔχονται. I. q. λόγος ἀπαγορευτικός, Plut. Stoic. Rep. 294.] "Εὐά- "φορμος, exp. Opportunus, Excusatione dignus. "Habes in Εὐπροφάσιστος, e Schol. Thuc." [6, 105. Cyrill. Alex. in c. 1. Nahum p. 486. 628. * Εὐαφόρμως, Basil. 3, 290. * "Εναφόρμως, Opportune, Cyrill. Alex. L. 2. in Jo. 1, 1. p. 134. an εὐαφ.?" Kall. MSS.]

C Ab ὄρμῃ derivatum est et verbum POETICUM 'Ορμαίνω, significans interdum quidem i. q. ὄρμω, Impetu feror, Ruo, Prorumpo: Il. K. (28.) "Ηλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὄρμαίνοντες: pro ὄρμῶντες εἰς πόλεμον, Eust. Idem in hoc Od. Γ. (169.) versu, 'Εν Λέσβῳ δὲ ἐκιχεν δολιχὸν πλόνον ὄρμαίνοντας, ait ὄρμαίνοντας significare posse ὄρμῶντας: aut διαλογιζομένοντας: ut in (Il. Φ. 137.) "Ὀρμηνευ δ' ἀνὰ θυμόν. Ac certe multo frequentior est hæc signif., sc. pro In animo verso, Cogito. Sic in eod. illo Il. K. (4.) πολλὰ φρεσὶν ὄρμαίνοντα. Et Od. Σ. (344.) ἀλλὰ δέ οἱ κῆρ "Ὀρμαινε φρεσὶν ἥσιν. Et Il. Π. (435.) Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὄρμαίνοντι, Od. Δ. (789.) "Ὀρμαίνοντος εἴ οἱ θάνατον φύγοι νιός ἀμύμων. In illo autem I. Il. K. (28.) πόλεμον θρασὺν ὄρμαίνοντες, redditur ὄρμαίνοντες et verbo Molientes. Exp. ὄρμαίνω et verbo Concito, quæ signif. minus remota est, sed absque exemplo. ["Jacobs. Anth. 6, 286. Brunck. Apoll. Rh. 166. 241. Diod. S. 2, 469. ad Callim. 2. p. 6." Schæf. MSS. Æsch. Ag. 1399. S. c. Th. 379.] 'Εφορμαίνω, Poëticum itidem, et quidem rarum, i. q. ἐφορμῶ, de quo supra. Apud Opp. autem (K. 3, 367.) cum dat. Θηλυτέρη δὲ ἀλίστρος ἐφορμαίνων ἀλάληται, exp. ἐφορμαίνων θηλυτέρη, Feminam appetens. [* 'Υπερορμαίνω, Manethio 4, 131.]

D [* 'Ορμάζω, Epiphan. Hær. 78, 13. * 'Ορμαστήρ, unde fem. * 'Ορμαστεῖρα, Orph. H. 31, 9. * 'Ορμαστὸς, Epiphan. I. c. 78, 16.]

"'Ορμάθω, Tendo, Eo, ex ὄρμάω, Eur." [Med. 189. "Ad Timæi Lex. 87." Schæf. MSS.]

"OPMINON, Horminum, Herba porro similis,

“Diosc. 3, 145. Hes. esse dicit Genus leguminis: “Theophr. vero Frugum generi annumerat. Utriusque meminit Plin.: illius, 23, c. ult. Horminum semine cumino simile est, cetero porro, dodrantali altitudine, duorum generum, alteri semen nigrum et oblongum, alteri candidius et rotundum. Illius, 18, 7. Aestiva frugum genera sunt quae aestate ante Vergiliarum exortum seruntur, ut milium, panicum, sesama, horminum: e Theophr. H. Pl. 8, 1. Et c. 10. Ejusdem (cum erysimo) naturae et horminum a Graecis dictum, sed cynimo simile: seritur cum sesama: hoc et irione nullum animal vescitur virentibus.” [Phryg. Ecl. 43. “Ορμίνα, ad Charit. 424.” Schæf. MSS. Polemon Athenæi 478. Cf. J. Poll. 6, 61.] INDE ‘Ορμιώδης λόθος, “Hormino similis gemma, Plin. 37, 10. Horminodes, ex argumento viriditatis in candida gemma vel nigra, et aliquando pallida, ambiente circulo aurei coloris appellatur.”

“ΟΡΝΙΣ, οὐθος, δ., ἡ, Avis, Ales: utroque enim modo interpr. Cic., ut docebit te Lex. meum Cic.: i. q. οἰωνὸς. Et tam de minoribus quam de majoribus avibus dicitur. Od. E. (65.) ὄρνιθες τανυστέρεται, ut σκῶπες, ἵερακες, κορῶναι εἰνάλιται, II. Ξ. (290.) “Ορνιθιλγυρῆ ἐναλίγκιος, Epigr. ὄρνις Διὸς, Jovis ales Virgilio, i. e. Aquila. Athen. 7. Ἀδριατικοὶ ὄρνιθες. Et 1. ὄρνιθες Αἴθιοπικοὶ: at 14. νομάδες ὄρνιθες, ut quae in aviariis pascuntur: quales et ημεροὶ ὄρνιθες, Circures et cortales aves. Et 9. ὄρνιθες κονιστικοὶ, Aves quae pulverantur. Eod. 1. νεοσσοὶ ὄρνιθες, Juvencæ aves, Plinio. Item πλωΐδες ὄρνιθες et στυμφαλίδες. Et ap. Apoll. Rh. (1, 1087.) de Alcyone, ὄρνις ἀκταῖη. Lucian. ὄρνις θαλασσία. Et ὄρνιθων θύρα, Xen. et Plut.: ὄρνιθος φθόγγος, Plut. Et ὄρνιθων ωδὴ, Avium cantus. Platoni ὄρνιθων θρέμματα, Avium pulli. Dem. (417.) Eis τοὺς ὄρνις εἰσιών, Ad avium pugnas spectandas, ut gallinaceorum et coturnicum. Ubi observa accus. plur. ὄρνις, quo et Philostr. utitur Ep. 49. Τοὺς ὄρνις αἱ καλιὰ δέχονται, Avium receptacula nidi sunt. Alias ὄρνιθας tam in prosa quam in poesi usitatum itidem est, sicut accus. sing. ὄρνιν et ὄρνιθα, teste etiam Athen. 14. ubi utriusque exempla profert. Herodian. 8, (5, 24.) Εἴασαν κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράκι: sicut (Od. Γ. 291.) Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἐλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι: et Virg. canibus data præda Latinis Alitibusque jaces. || Aliquando ὄρνις, sicut et οἰωνὸς, de ave dicitur e cuius volatu aut garritu augurari solebant: quam θεοῦ κήρυκα Eur. appellat. Od. O. (530.) οὐ τοι ἀνεν θεοῦ ἥλυθε δεξιὸς ὄρνις. “Ἐγνων γάρ μν ἐς ἄντα ιδών οἰωνὸν ἔόντα. Alium huic similem I. habes iu Oἰωνὸς, in quo itidem ὄρνις et οἰωνὸς copulantur: illud Avem significans, hoc vero Omen. Od. Υ. (242.) αἰτάρ δ τοῖσιν ἀριστερὸς ἥλυθεν ὄρνις Αἰτός ὑψιπετῆς, Hesiod. (Ημ. 64.) “Ορνιθας κρινων, Avium volatus augurum more observans, et omina inde accipiens, Ἐschylus ap. Athen. (373.) “Ορνιθα δ οὐ ποιῶ τε τῆς ἐμῆς ὅδον, Aristoph. (Πλ. 63.) Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, Omen, Augurium. Et κακοὶ ὄρνιθες ac contra αἴστοι ὄρνιθες, Malæ aves et bonaæ aves: i. e. Mala omnia et bona. II. Ω. (219.) μηδὲ μοι αἰτήτη “Ορνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν, Plut. Fabio (19.) Χρησάμενος ὄρνισιν οὐκ αἰστόις, ἀπετράπη. Cic. dicit Adversa avi solvere. Soph. (Ed. T. 52.) ὄρνιθι αἰστός, Bonis avibus, Eur. (Iph. A. 607.) “Ορνιθα μὲν τόνδι αἴστοι ποιούμεθα, Boni omnis loco accipimus. Rursus Plut. Camillo, “Ἐπ’ ὄρνισι διαμαντεύμενοι καθέζονται, pro Ex avium volatu et garritu futura augurantes, auguria accipientes. In Probl. Rom. dicit ἐπ’ οἰωνῶν καθίσεσθαι, Considerare augurii agendi causa, ut in Oἰωνὸς annotatum fuit. || Peculiariter ὄρνις de gallinaceo genere dicitur, Athen. 10. Πολλάκις συνέντρας αἰρόντες ἐπὶ πλεῖστον ὁ ὄρνις κατελάμβανε, τὴν ἑω καλῶν, de gallo, quem Latinus Poëta Lucis prænuntium alitem vocat: Alexarchus ὁρθοβόαν, Soph. ὁρθοκόκκυγα. Itidem Synes. Ep. 4. “Ησ(υκτὸς) ἡδη τερι δευτέραν οὐσης ὄρνιθων ωδὴν, Circa secundum gallicinium, Apul. Pro Gallina non minus frequenter usurpatum tum ab aliis, tum ab Aristot. Sic ap. Alex. Aphr. “Ορνις κοτοκίδιος ὡν τεκοῦσα,

A Gallina domestica, cortalis. In Geop. ὄρνιθων ὡν, pro eo quod Colum. dicit Gallinacea ova. Et in Prov. Ὄρνιθων γάλα, Lac gallinaceum: ut Plin. dicit, Alii inscripsere Κέρας Ἀμαλθεῖας, quod Copiae cornu: ut vel lactis gallinacei sperare possis in volumine haustum. Quo nomine et edule quoddam dicitur ob raritatem. Athen. 9. Καὶ τὸ λεγόμενον στανιώρερον πάρεστιν ὄρνιθων γάλα. Anaxagoras autem, ut Idem scribit 2. (p. 57.) τὸ καλούμενον ὄρνιθος γάλα φρον τὸ ἐν τοῖς ὡοῖς εἶνα λευκόν. || Hom. dixit etiam ὄρνις αἰγυπτίος: quod reddere possumus Ales vultur, ut Cic. ap. Arat., Namque est ales avis, lato sub tegmine coeli Quæ volat. II. H. (59.) “Εξέσθην ὄρνιον ἔουκρές αἰγυπτιοῖσι. Notandum porro Dorica dialecto dici ΕΤΙΑΜ “Ορνιξ, cuius gen. est ὄρνιχος, Athen. (374.) Οἱ δὲ Δωριεῖς λέγοντες ὄρνιξ, τὴν γενικὴν διὰ τοῦ χ λέγονται “Ορνιχος. Utitur Pind. et Aleman. [Phot. “Ορνις” Ἀττικοῖ: “Ιωνες δὲ ὄρνιξ καὶ αἱ πλαγίαι ἀκολούθως· καὶ Δωριεῖς ὄρνιξ παρ’ Ἀλκμάνῳ δὲ ἄπαξ ὄρνις· Ἀδεὲς ἦτορ ἔχων ἀλιπόρφυρος εἵαρος ὄρνις. “Ορνις, Thom. M. 657. 885. Mitsch. H. in Cer. 128. ad Herod. 674. 733. Brunck. El. 61. Gallina et Gallus, Phryn. Ecl. 98. Statyll. Flacc. 2. Marcus Arg. 8. Wakef. S. Cr. 5, 59. Brunck. Aristoph. 2, 140. Casaub. ad Athen. 45. Bernard. ad Theop. Nonn. 2, 320. Theocr. 22, 72. ad Thom. M. 33 Toup. Opusc. 1, 138. Omen, Brunck. Aristoph. 1, 236. Kuster. p. 3. Eldik. Suspici. 36. Valck. Hipp. p. 257. Ilgen. Hymn. 432. Locus ubi aves ve-neunt, Græv. Lectt. Hes. 613. De quant., Phryn. Ecl. 70. Brunck. Aristoph. 2, 148. 151. Porson. Hec. p. 15. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 313. 627. 8, 634. Brunck. ad Eur. Bacch. 1353. Musgr. 1362. Debetur interdum librariis, Porson. Hec. p. 15. Ed. 2. “Ορνις Μουσῶν, Cycnus, Dawes. M. Cr. 58. Διὸς, 57. Aquila, Valck. Adoniaz. p. 402. Μοισαν, Valck. Phœn. p. 111. Harles. Ind. Theocr. Kakos, Jacobs. Anim. 168. Αἰγυπτιός, Heyn. Hom. 5, 318. Bast Lettre 81. Musgr. Bacch. 1025. 1362. “Ορνιθος τρόπον φθέγγεσθαι, Huschk. Anal. 75. “Ορνιθος δίκην, Heindorf. ad Plat. Phædr. 261. “Ορνιθα αἴστοι ποιεῖσθαι τι, Valck. Phœn. p. 325. ad Herod. 590. “Ορνιτις, Aristoph. Fr. 243. “Ορνις accus. plur., Philippus 51. Brunck. Aristoph. 2, 154. 167. 185. 197. Valck. Anim. ad Ammon. 231. ad Hippol. p. 278. “Ορνιθες μονοικοὶ, Longus p. 8. Τοὺς ὄρνιθας, Xen. Mem. 1, 1, 3. “Ορνιθας ἀετοὺς λαμβάνειν, Dionys. H. 1, 228. “Ἐπ’ ὄρνισι κάθημαι, καθέζομαι, Thom. M. 361. (Lucian. 2, 779.) ad Herod. 142. Herodian. 465. et n. ubi de similibus. “Ορνιξ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 172. 200. Valck. ad Theocr. x. ld. p. 111. Dawes. M. Cr. 57. Harles. Ind. Theocr. Koen. ad Greg. Cor. 97. Schæf. MSS.]

‘Ορνιθόγαλον, Herbae nomen ap. Diosc. 2, 174. cui flores esse dicit γαλακτίζοντας. Ornithogale dicitur Plinio, 21, 17. [Ornithogalum nutans Linnaei secundum Sprengel. * ‘Ορνιθογενῆς, i. q. ὄρνιθογονα, Artemid. 1, 39. ubi Corn. interpr. quasi legeretur ὄρνιθων γένη. * ‘Ορνιθογνώμων, Ζelian. H. A. 16, 2.] ‘Ορνιθόγονος, Ex ave natus: ut ὄρνιθογονος Ἐλένη, Eur. (Or. 1387.) Nam Jupiter in cyenum transformatus e Leda eam genuit. [Schol. Lycophr. 653. “Τούρ. Opusc. 2, 254.” Schæf. MSS.] ‘Ορνιθογονία, Avium generatio s. origo, ita vocatur liber quidam de Generatione s. Origine avium: vide ‘Ορνιθόω. [* ‘Ορνιθοῖς, Adamant. Phys. 1, 1. p. 323.] ‘Ορνιθοθήρας, οἱ Auceps, Plut. Polit. Præc. “Πσκερ ὄρνιθοθήραι μιμούμενοι τὴν φωνὴν καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτούς. Sic in Distichis Gnomicis quæ Catoni ascribuntur, Fistula dulce canit volucrem. dum decipit auceps. [Aristoph. “Ορν. 62. “ Biogr. Plat. in Bibl. der Alten Liter. T. 5. p. 7.” Boiss. MSS.] ‘Ορνιθοθήρα, Aucupium, Gaza. [* ‘Ορνιθοθηρία, Euteenii Paraphr. Oppiani p. 2.] ‘Ορνιθοθηράω, Aves capio, Aucupor: cuius infin. ὄρνιθοθηρᾶν ap. J. Poll. [e Teleclide. Lobeck. Phryn. 627. * “ ‘Ορνιθοθηρατῆς, Liban. 4, 171. Δεῖλης ὄψις ὄρνιθοθηρατῆς καὶ κυνηγέται. Reisk.: ‘Ορνιθοθηρατῆς, sic recte Bav., a nominat. ὄρνιθοθηρατῆς (leg. ὄρνιθοθηρατῆς.) Nam ὄρνιθοθηρατῆς dici hanc arbitror.’ ‘Ορνιθοθηραταὶ Morell. et Cod. Par. 3017.]

Bast. de VV. nihil vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] ΙΤΕΜ Ὀρνιθοθηρευτικὴ, Ars aucupii, Scientia capiendarum avium, Plato [Soph. 220.] Ὀρνιθοκάπτης, Qui aves cauponatur, h. e. Qui aviculas venditat, J. Poll. (7, 197.) Ἐκάλουν δὲ οὐτως (sc. πινακοπώλας) οἱ ποιηται τῆς κωμῳδίας οἱ μόνοι τοὺς τοὺς πίνακας πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὄρνεις, οὓς προνύθεσαν ἐπὶ πινάκων κεραμέων τούτους δὲ ὄρνιθοκαπῆλους Κριτικὰς καλεῖ. [* Ὀρνιθοκόμος, Gl. Galliniarius, Aviarius. * “ Ὀρνιθοκομεῖον, Brunck. Aristoph. 1, 70. (Α. 1073.) Schæf. MSS. Cf. Ὀρνιθονομεῖον.] Ὀρνιθοκόμος, ὁ, Augur, Augurii peritus, ὁ δι’ ὄρνιθων τὰ σημαινόμενα νοῶν, sicut Hes. Θυσκόνος s. θυηκός exp. ὁ δι’ ἐμπύρων ιερῶν τὰ σημαινόμενα νοῶν, derivans a κοέω, Ionice pro νοέω. In meo vet. Lex. [et ap. Etym. M.] habetur ΕΤΙΑΜ Ὀρνιθοκλός, quod itidem deducit a κοέν, συνιέναι, pleonasmō literā λ. [Apud Phot. autem * Ὀρνιθοκλόνοις ὄρνιθοσκόποι. * Ὀρνιθοκρίτης, Gl. Collector: potius Conjector, i. e. Augur, qui conjicit futura ex avibus.] Ὀρνιθολόγος, pro Aucepe videtur accipi in Plut. de Orac. Pyth. (600.) Καὶ ἔχαιρον ἃδομένοις ἀρόται τε ὄρνιθολόγοι τε, κατὰ Πίγιδαρον. [* Ὀρνιθολόχος, Auceps, Plut. 7, 849. Ὀρνιθολόχος, Dorice, Piud. I. 1, 67.] Ὀρνιθομανῆς, Qui aves insano amore deperit, avium alendarum insano studio teneatur, [Athen. 464. “ Toup. Opusc. 2, 8.” Schæf. MSS.] ΑΤ Ὀρνιθομανέων, Insano avium alendarum amore captus sum, Aristoph. [“ Opr. 1284. 1290. 1344.] Ὀρνιθομανία, Insanum studium alendarum avium: ut δοξομανία, γυναικομανία. Dici autem hodiē possunt ὄρνιθομανῆς, Qui accipitario aucupio addicti sunt. Bud. [* “ Ὀρνιθόμαντις, Hesych.” Wakef. MSS.] Ὀρνιθονομεῖον, Locus alendis avibus, i. e. Aviarium, τὸ τὰς ὄρνιθας ἔχον ὀίκημα, Suid. Synonyma sunt ὄρνιθοτροφεῖον et ὄρνιθῶν. [“ Perperam pro * ὄρνιθοκομεῖον.” Schn. Lex. Quod etiam Steph. innuere videtur, cum utrumque vocab. in Indice posuerit.] Ὀρνιθόπαιος, Avis pullus, Pipio, [Lycophr. 731. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 224. Lobeck. Phryn. 500.] Ὀρνιθοπεδη, Laqueus qui avibus capiendis tenditur. Cic. Tendiculas appellat. Extat in Epigr. [Anal. 3, 93. * “ Ὀρνιθοπρόσωπος, Porph. 250.” Wakef. MSS.] Ὀρνιθοπώλης, Qui aves vendit. At J. Poll. (7, 198.) Οἱ δὲ πιπράσκονται οἱ ὄρνεις, ὄρνεωται, ὄρνιθοπώλαι. Synonymum est ὄρνιθοκάπηλοι. Ὀρνιθοσκόπος, Auspex, Qui avium volatus pastusque spectans, futura inde auguratur, i. q. οἰώνοσκόπος, Ammon. [“ p. 104. Thom. M. 362.” Schæf. MSS. * Ὀρνιθοσκόπεων, Schleusn. Lex. V. T. * “ Ὀρνιθοσκοπία, Theod. Prodr. in Notit. MSS. 6, 553.” Elberling. MSS. * Ὀρνιθοτρόφος, Diod. S. 1. p. 47, 29. Schol. Aristoph. Eip. 1003. * Ὀρνιθοτρόφων, Geop. 14, 7, 8.] Ὀρνιθοτροφία, ἡ, Avium nutritio, Plut. Pericle (13.) Τὰς Πυριλάμπους ὄρνιθοτροφίας. Ὀρνιθοτροφεῖον, τὸ, Locus ad matriendas s. alendas aves, Aviarium, ut Colum. appellat 8, 3. ubi quem Aviarium appellat, ὄρνιθοτρόφον Græce reddemus. [“ Harpocr. v. Οἰκίσκω.” Boiss. MSS. “ Brunck. Aristoph. 1, 70. Fr. 261.” Schæf. MSS.] Ὀρνιθοφάγος, Qui aves devorat, [“ Schol. ll. X. 335.” Wakef. MSS.] Ὀρνιθοφυῆς, Ab ave ortus: παῖς, Pullus avis, qui et ὄρνιθοπαιος. Sic et ὄρνιθοφυῆς κύραι dicuntur Columbae. Athen. (491.) Ἀποδεειγμένου οὖν τοῦ, ὅτι Πλειάδες ἡσαν ἐντετορευμέναι τῷ ποτηρίῳ, καθ’ ἔκαστον τῶν ὥτων δύο ὑποθετέον, εἴτε βούλεται τις ὄρνιθοφυῆς κύρας, εἴτ’ αὐτὸν καὶ ἀνθρωποειδέας. [* Ὀρνιθοφύλαξ, Chariton 7, 2. p. 588=115. nisi leg. ὄπισθιφ.] Ὀρνιθαγρευτής, ὁ, Auceps, i. q. ὄρνιθοθήρας, Bud. Ἀγριόρνιθες, Feræ gallinæ. Theophilus I. 2, Institut. Juris Civilis.

[* “ Ἀօρνις, Olear. ad Philostr. p. 58. Tzetz. ad Lycophr. 694.” Kall. MSS. “ Ad Diod. S. 2, 158. 226. 234.” Schæf. MSS.] Δύσορνις, Qui adversa avi fit, Plut. (Marcello 4.) Δύσορνιθες τῶν ὑπάτων ἀναγορεύσεις, Adversis auspiciis renunciati consules. Item Eur., δύσορνις οἰωνὸς, Infelix auspicium, Triste et infaustum omen, Malum augurium: [cf. Hipp. 759.] CONTR. Εὔορνις, Qui bonis et lætis auspiciis fit: ut εὐόρνιθες ἀναγορεύσεις. [Aual. 2, 30. * “ Εὔορνιθειαν,

Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰώνων, Phot. Lex. Ms. * Εὔορνιθια κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα, Eust. 1439.” Brunck. Lex. Soph. * Πάρορνις, i. q. ἀπάτιστος, Ἀσχι. Eum. 767. πόρος. * Πολύορνις, Schol. Aristoph. [“ Opr. 65. * Πολυόρνιθος, Eur. Iph. T. 434.] Φιλορνις, Avium amans, [Jambl. V. P. 426.] Φιλορνιθία, Avium amor, Aristoph. [“ Opr. 1300. * Ψεύδορνις, Basil. Schol. Ms. in Greg. Naz. p. 44.] “ Αօρνος, ὁ, ἡ, Avibus carens, Quo aves nullæ accedunt, Qui aves non fert, Plut. (7, 296.) Βάθη ποταμῶν, ἀορνα ὑψη, θηρίων ὑπερφυῆς ὄψεις: ubi ἀορνα ὑψη vocat, quam Lucian. (1, 744.) ἀορνον ἄκραν, Τῆς ἀόρον ἐκείνης (ἄκρας), ἦν ἐντὸς ολίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλε. Curt. 8. Aornum petram appellat, itidemque Strabo 15. p. 301. Est et Nomen fluvii s. paludis, Athen. (331.) e Philostephano, ‘Εν Αόρνῳ [‘Αροαρίῳ] τῷ ποταμῷ διὰ Φενεοῦ ρέοντι ἵχθυς εἰναι φθεγγομένους ὄμοιως κίχλαις. De Averno autem lacu sic Lucr. 6. Principio quod averna vocantur, nomen id ab re Impositum, quia sunt avibus contraria cunctis: E regione ea quod loca cum venere volantes Remigio, oblitæ pennarum vela remittunt, Præcipitesque cadunt molli cervice profusæ In terram, si forte ita fert natura locorum: Aut in aquam, si forte lacus substratus averni. Et Claud. Tunc et pestiferi pacatum limen Averni Innocuæ transitistis aves. Itidem Plin. 31, 2. e Varrone tradit, in Averno aves, quæ advolant, emori: itemque Strabo 5. ubi “ Αօρνον κόλπον appellat, Προσεμύθεον δὲ οἱ ἐπιχώριοι καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ὑπερπετεῖς γιγομένους, καταπίπτειν εἰς τὸ ὑδωρ, φθερομένους ἀπὸ τῶν ἀναφερομένων ἀέρων, καθάπερ ἐν τοῖς Πλουτωνίοις. Corrupta autem est Lat. vox Avernus e Græco ἀορνος. [“ Ad Lucian. 1, 399. ad Diod. S. 1, 267. 2, 158. 226. 234. Kuster. Aristoph. 68. Brunck. Soph. 3, 499.” Schæf. MSS.] “ Αօρνος est et Urbs: cuius θευκὸν EST Αօρνεύς. Steph. B. [* “ Αօρνης, Bast Lettre 59.” Schæf. MSS.]

“ Ορνιθώδης, Ad avium naturam accedens, Avium speciem gerens: κοιλαι, Ventriculi, quales sunt avium. Aristot. Ὀρνιθωδεστέρας ὑστέρας ἔχει τὰ σελάχη, Habet genus cartilagineum ea specie vulvas qua aves. Ὀρνιθεῖος, ut κρέας, Avium caro, Athen. et Aristot. Eth. 6, 7. Et ὄρνιθειον στέκαρ, Adeps gallinaceus, Diosc. 2, 89. Et ὄρνιθεια ὡὰ, Ova gallinacea, Colum.: Athen. (58.) ex Heraclide Syracus. Τῶν ὡῶν πρωτεύειν τὰ τῶν ταῦν, μεθ’ αὐτοῖς τὰ χηναλωπέκεια τρίτα καταλέγει τὰ ὄρνιθεια. [“ Bernard. Reliq. p. 35. Jacobs. Anim. 240. Brunck. Aristoph. 2, 81. Bentl. 322. Fr. 260. ad Lucian. 2, 28.” Schæf. MSS. * Ὀρνιθεῖον, τὸ, Aviarium, Phrynicus Bekkeri p. 54.] Reperitur ΕΤΙΑΜ Ὀρνιθος in ead. signif. Aristoph. N. (339.) κρέατ’ ὄρνιθια κιχλᾶν [Br. ὄρνιθεια κιχλᾶν.] Alitum turdorum carnes. Idem, τοῦ ὄρνιθον φθέγματος, Avium modulaminis. Pro Gallinaceus etiam usurpatur sicut ὄρνιθειος, ut ὄρνιθος Σωμὸς, ap. Athen. 8. [“ Jacobs. Anth. 8, 402. Brunck. Aristoph. 2, 81. 3, 212. Fr. 260. ad Lucian. 2, 28.” Schæf. MSS.] Ὀρνιθεῖος, i. q. ὄρνιθειος, ut κεφαλή, quod Cic. ap. Arat. (274.) vertit Alitis caput. Ὀρνιθιακὸς, Unde plur. Ὀρνιθιακὰ, Avium historia, Libri de avibus. In Vita Dionysii Afri, cuius de Situ Orbis liber extat, Συγγράψαι δὲ καὶ ἄλλα βιβλία λέγεται, Λιθιακά τε καὶ Ὀρνιθιακὰ καὶ Βασσαρικά. [* Ὀρνιθικὸς, Lucian. 707.]

“ Ορνιθια, ut ὁ. χειμῶν, Tempestas quæ aves permit, Hyems quæ præ frigore aves necat. Aristoph. Α. (877.) ad quendam qui multas aves coemerat, ωπερεὶ χειμῶν ἄρα Ὀρνιθια εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας, Schol. οὐτως ὁ σφιδρὸς χειμῶν, ἐν φτάνει τὰ ὄρνεα στορέννυσιν ὑπὲρ τοῦ τοῦ ψύχους πνοῆς, ut idem Schol. tradit. Meminit ὄρνιθιῶν ventorum Aristot. de Mundo, Οἱ δὲ ὄρνιθαι καλούμενοι, ἔστιν τινες ὄντες ἄνεμοι, βορέαι εἰσὶ τῷ γένει. Plin. vero Favonium aliquando ornithiam dici scribit; item Etesias quodam tem-

pore ornithias nominari. Sic enim ille 2, 47. Favonium quidam ad VII. calend. Martii χελιδονίαν vocant, ab hirundinis viso: nonnulli vero, ὄρνιθαι, uno et LXX. die post brumam, ab adventu avium: flantem per dies novem. Aliquanto post de etesiis loquens, Spirant autem et a bruma, cum vocantur ὄρνιθαι, sed leniores, et paucis diebus. [“ Kuster. Aristoph. 125.” Schæf. MSS. Colum. 11, 2, 21. Phrynicus Bekkeri p. 55. Liban. in Argum. Demosth. p. 334. Suid.: Ὁρνιθίας χειμῶν παρὰ Ἀριστοφάνει· ὁ σφρόδρος χειμῶν, ἐν ᾧ καὶ τὰ ὄρνεα διαφθέρεται· καὶ ἄνεμος ὄρνιθας, ὁ αὐτὸς, ητοι ψυχρὸς, ὁ ἐπὶ γῆν τὰ ὄρνεα στρωννὺς ἵπται τῆς ψυχρᾶς πνοῆς.]

‘Ορνιθίων, ετ ‘Ορνιθάριον, τὸ, Avicula, Strattis ap. Athen. (373.) Αἱ δὲ ἀλεκτρύνεις ἄπασαι Καὶ τὰ χοιρίδια τέθηκε, Καὶ τὰ μικρὰ ὄρνιθαι, accipere etiam queas pro Gallinis juvencis aut Pullis. Sic enim Myrtilus paulo ante l. c., ‘Αλλὰ μὴν καὶ ὄρνιθας καὶ ὄρνιθαι νῦν μόνως ἡ συνίθεται καλεῖ τοὺς θηλείας,—ἀλεκτρύνεις δὲ καὶ ἀλεκτορίδας, τὰς ἄρρενας. Pro Avicula autem accipit Plut. Artax. (19.) cum de rhynchace ait, Γίνεται δὲ μικρὸν ἐν Πέρσαις ὄρνιθιον. Posteriore autem dimin., nempe ὄρνιθάριον, utitur Nicostratus ap. Athen. (654.) ubi pro Parva gallina aut Pullo gallinaceo accipit, sicut et ὄρνιθιον paulo ante. [“ Jacobs. Anth. 6, 432.” Schæf. MSS.]

‘Ορνιθῶν, ῥῶν, ὁ, Aviarium, Gallinarium, i. q. ὄρνιθογομεῖον et ὄρνιθοτροφεῖον. Utitur hoc vocab. ap. Lat. Varro R. R. 3. Villaticæ pastionis genera sunt tria: ornithones, leporaria, piscinæ. Ornithones dico omnium alitum quæ intra parietes villæ pasci solent. Utitur et Colum. 8, 3. Totius autem officinæ, i. e. ornithonis, tres continuæ extruuntur cellæ. Ibid. Gallinaria appellat.

‘Ορνιθώ, In avem muto, In alitem converto, Athen. (393.) Boios δὲ ἐν ‘Ορνιθογονίᾳ φοῖσιν ἵπται ‘Αρεως τὸν Κύκνον ὄρνιθωθῆναι, i. e. eis ὄρνιν μεταμορφωθῆναι. ‘Απορνιθώ, idem, [Schol. Aristoph. ‘Ορν. 100. 655. “ Fischer. Ind. Palæph. v. ‘Απολιθοῦσθαι.” Schæf. MSS.] ‘Απορνιθωσι, ἡ, Mutatio s. Conversio s. Transformatio in avem. Pro ἀπορνιθώ autem dicitur et ἀπορνεώ, ab ὄρνεον. Strabo 6. (p. 435.) de Diomede, Τοὺς ἑταῖρους αὐτοῦ ἀπορνιθωθῆναι.

‘Ορνιθεώ, Aucupor, Aves capio, i. q. ὄρνιθοθηρά, Xen. ‘Ελλ. 4, (1, 8.) Ἡν δὲ καὶ τὰ πτηνὰ ἄφθονα τοῖς ὄρνιθεσσαι δυναμένοις. At ὄρνιθενοι, Auguror; nam Suid. ὄρνιθενομένου exp. μαντενομένου δι’ ὄρνιθος. [“ Toup. Opusc. 2, 266. Dionys. H. 2, 669.” Schæf. MSS.] ‘Ορνιθεντῆς, Auceps, i. q. ὄρνιθοθήρας, J. Poll. Hes. Suid.: Athen. 6. Χιλοὺς συνεπήγετο οἰκέας, ἀλιεῖς καὶ ὄρνιθεντὰς καὶ μαγείρους. Utitur et l. 12. [Aristoph. ‘Ορν. 526. “ Ammon. 104. ad Herod. 497.” Schæf. MSS.] ‘Ορνιθεῖα, Augurium, Auspicium, ἡ οἰωνοματεία, Suid. Futurorum prædictio ex avium volatu aut garritu. In VV. LL. exp. etiam Genus Ludi, in quo pueri verberabantur: cujus expositionis occasionem dedit eis h. l. Plutarchi Lycurgo (18.) Πολλοὺς ἐφῆβους ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ὄρνιθετας ἐωράκαμεν ἀποθηνόκοντας ταῖς πληγαῖς, In ara augurum, Lapus. Sed pro ὄρνιθετας reponendum esse ὄρνιθας, supra docui tum e Plut., tum e Xen. [Polyb. 6, 26, 4.]

[* ‘Ορνίφιον, τὸ, i. q. ὄρνιθιον, Ἀelian. H. A. 9, 37. * ‘Ορνίφιον, 4, 41, 7, 47. sed male. Vide Bast Epitre p. 159. “ Valck. Adoniaz. p. 401. Thom. M. 33.” Schæf. MSS. ‘Ορνίφιον, Gl. Noctua.]

[* ‘Ορνιθος, i. q. ὄρνιθετος, Palladæ Epigr. 21.]

¶ ‘Ορνεον, τὸ, Avis, Ales, i. q. ὄρνεις, II. N. (64.) de accipitre, ‘Ορμῆση πεδίοι διάκειν ὄρνεον ἄλλο, Plut. Τὰ τῶν ἄλλων ὄρνεων πτερὰ, de aquila loquens. Idem, Χαίρουσι τῶν ὄρνεων τοῖς ἀδονοῦσι. Athen. (392.) Τὰ πλεῖστα τῶν ὄρνεων ἀπὸ τῆς φωνῆς ἔχει τὴν ὄνομασταν. Synes. Ep. 4. “ ‘Ορνεον ἐκτόπως ἡδὺ, de otide. [“ ‘Ορνεα, Locus ubi aves veneunt, Brunck. Aristoph. 2, 136.” Schæf. MSS.] ‘Ορνεοθηρευτική, ἡ, Ars capiendo aves, Aucupium, i. q. ὄρνιθοθηρευτική, Athen. (25.) ‘Εγνυμάσοντο δὲ πρὸς ὄρνεοθηρευτικήν. [* ‘Ορνεοθυσία, Jo. Malal. 1, 258.” Elberling. MSS. * ‘Ορνεοκράτης, Const. Manass. Chron. p. 157. sic leg. pro * ‘Ορνεοκράτης. * ‘Ορνεοκράτωρ, p. 4. ἀετός.” Boiss. MSS. * ‘Ορνεομηγῆς, Schol. Lycophr.

A 721. * ‘Ορνεόμικτος, 692. * ‘Ορνεόμορφος, Proel. Paraphr. Ptolem. 4, 9. p. 281. * “ ‘Ορνεοπάτακτος. Ab avibus laceratus, Chrys. 8, 83(=7, 219.)” Bast, in Ind. Scap. Oxon.] ‘Ορνεοπώλης, Qui aves vendit, ὄρνιθοπώλης, [Schol. Aristoph. ‘Ορν. 13. 14.] ‘Ορνεοπώλειον, Locus ubi aves venduntur, [Schol. Aristoph. ‘Ορν. 213. * “ ‘Ορνεοπώλιον, Brunck. Aristoph. 2, 136.” Schæf. MSS.] ‘Ορνεοσκόπος, Auspex, i. q. ὄρνιθοσκόπος, [Gl. Auguralis, Auspicalis, Aruspex, Augur, “ Schol. Il. A. 69. Etym. M. Hes.” Wakef. MSS.] ‘Ορνεοσκοπέω, Augurium ago, Avium volatus et garritus obseruo, futura ex iis augurans, [Gl. Auspicor, Auguror, “ Herodian. 465. Thom. M. 361.” Schæf. MSS. * ‘Ορνεοσκοπητικὸς, Nonn. Hist. Synag. 1, 72.” Boiss. MSS. Eudocia p. 41. * ‘Ορνεοσκοπία, Gl. Augurium, “ Cyrill. Catech. 4. p. 38.” Boiss. MSS. * ‘Ορνεοσκοπικός, Anon. ap. Boiss. ad Eunap. 446. * “ ‘Ορνεοσκόπος, (sic.) i. q. ὄρνιθοσκόπος, Jo. Malal. 1, 254—5.” Elberling. MSS. * “ ‘Ορνεοσάφων, Fabric. B. Gr. 1, 155. Ed. vet.” Schæf. MSS. * ‘Ορνεοτρόφος, Gl. Altilarius. * ‘Ορνεόφοιτος, Anal. 3, 184.]

[* ‘Ορνεώδης, Volucrium naturam et indolem habens, Plut. 6, 160. * “ ‘Ορνεακός, Avibus proprius, Tzetz. ad Lycophr. 598.” Kall. MSS.]

‘Ορνεώτης, Auceps, Qui aves vendit: habes in ‘Ορνιθοπώλης.

‘Ορνεόω, In avem muto, In alitem transformo, i. q. ὄρνιθώω. ‘Απορνεόω, pro eod.: sicut ἀπορνιθώ pro ὄρνιθώω. Ead. forma ἀπολιθώω, In lapidem converto, In saxeam naturam verto. [Schol. Lycophr. 228. 309. Schol. Aristoph. ‘Ορν. 251. * ‘Απορνέωσι, 212. * “ ‘Εξορνεόω, Nicet. Eugen. 2, 328.” Boiss. MSS.]

[* ‘Ορνεάζομαι, Hes. Vide Schn. Lex.]

‘Ορναπέτιον, Avis, Avicula, Vocab. Doricum, aut Bœoticum, ut patet ex Aristoph. ‘Α. (913.) ubi Bœotus ait, τί δαὶ κακὸν παθὼν, ‘Ορναπετίοισι πόλεμον ἤρα καὶ μάχαν; i. e. ὄρνεοι, Schol. Ex eod. Comico in VV. LL. citatur ΕΤΙΑΜ ‘Ορνεοπέτια, itidem pro Avicula. ΑΤ VERO ‘Ορνεαl SIVE ‘Ορνεαl, quorum illud usitatus est, hoc vero dicitur ut Ανγεῖαl, Vicus est Argivi soli. Sed et inter Corinthum et Sicyonem ejus nominis urbs sita est, ut e Steph. B. tradit Eust. Nominari autem ‘Ορνεαs scribit idem Gramm. ἀπὸ ‘Ορνέωs, filio Erechthei, vel ab Ornea nympha: vel ab Ornea fluvio præterlabente. Utriusque l. meminit Strabo 8. p. 164. 166. UNDE ‘Ορνεάτης, Qui ex ea urbe est, Strabo 6. p. 166. de Orneis, ‘Ιερὸν ἔχονται Πριάπον τιμάμενον, ἀφ’ οὗ καὶ ὁ τὰ πράκεια ποιῆσας Εὐφρόνιος, ‘Ορνεάτην καλεῖ τὸν θεόν.

D “ “ΟΡΟΒΟΣ, ὁ, Ervum, Legumen, de quo Diosc. 2, 131. et Theophr. H. Pl. 2, 5. At cur Tralliam τὸν ὄροβον vocent καθαρῆρα, eoque utantur maxi-“ me πρὸς τὰς καθοσιώσεις καὶ τοὺς καθαρμοὺς, docet “ Plut. Græc. Quæst.” [Schneid. Ind. Scriptt. R. R. “ Ad Diod. S. 1, 169.” Schæf. MSS. * ‘Οροβοεῖδης, Gal. in Hippocr. Contracte * ‘Οροβάδης, Theophr. H. Pl. 8, 2, 3. 5. cf. not. p. 651. Ed. Schn. * ‘Ορο-βοφάγος, unde * ‘Οροβοφαγέω, Hippocr. 1037.] “ ‘Ορο-βάγχη dicitur Cauliculus quidam, quoniam ervo “ adnascens ipsum πνίγει, περιπλεκόμενος καὶ περι-“ λαμβάνων, Diosc. 3, 172. et Theophr. de C. Pl. 5, “ 22. Inde Plin. 18, 17. Est herba quæ cicer enecat “ et ervum, circumligando se, vocatur Orobanche: “ Nicandro ὄροβαγχος [et * ‘Οροβακχος,] dicitur, Θ. “ 869. Σὺν καὶ ἀκανθοβόλος χαίτη νεαλεῖς τ’ ὄροβαγ-“ χοι, ubi Schol. annotat ὄροβάγχον signif. etiam “ τοὺς σκυτίνους ἀσκούς, Utres coriaceos.” [‘Οροβάγ-χη, * ‘Οροβάκχη, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 286—7. Vide var. lectt. ad Theophr. C. Pl. 5, 15, 5. Sprengel. Hist. Rei Herb. 83. Schn. Lex.] “ Ab ὄροβος “ deriv. ΕΤΙΑΜ ‘Ορόβιος, Confectus ex ervo: ut “ ἀλευρος, ap. Diosc. 2, 131.” [Alex. Trall. 7. p. 104.] “ ΕΤ ‘Οροβίας AC ‘Οροβίτης, Ervo similis, “ Ervi speciem imitans: ut ἐρέβινθος ap. Gal. Simpl. “ Med. 6. Et ὄροβίας λιθανωτὸς, de quo T. 3. c. 1392. “ ΕΤ ‘Οροβίτης χρυσοκόλλα, Lutea et in globulos for-“ mari solita: de qua Plin. 33, 5.” [“ ‘Οροβίτης, Diod. S. 1, 183.” Schæf. MSS.] “ ITEM ‘Οροβίας,

“Qui ervi magnitudine est, Ervi magnitudinem æ-
“quans: ut ὄροβια καταπότια, ap. Diosc. 4, 155.
“de elaterio.” [Theophr. H. Pl. 8, 5, 1. ἐρέβινθος.]
“ΕΤ Ὀρόβιον, τὸ Παρνυμ erva, Ervi granulum.”
[Hippocr. 58, 19. “Ad Diod. S. 1, 169.” Schæf.
Mss. *’Οροβίσω, Hes. *’Οροβάξ, Ρεόνια, Diosc.
Notha 460.” Boiss. MSS.]

“ΟΡΟΔΑΜΝΟΣ, Surculus, Ramusculus, παρα-
“φυὰς, κλάδος, ὄρπηξ, Hes. Dicitur ΕΤΙΑΜ ’Ορο-
“δαμνὶς pro eod. Theocr. 7, (138.) Τοὶ δὲ ποτὶ σκιε-
“ραις ὄροδαμνίσιν αἰθαλίων Τέττιγες λαλαγεῦντες
“ἔχον πόνον: qui ap. Hom. Δεινόρεψ ἐφεζόμενοι ὅπα
“λειριδεσσαν ιεῖσι. ’Ορόδαμνος, Hesychio est etiam
“ποταμός.” [“Toup. in Schol. Theocr. 216. Valck.
Callim. p. 10.” Schæf. MSS. Nicander ’Α. 602.
Theophr. H. Pl. 9, 16, 3.]

“ΟΡΑΜΝΟΣ, Frons, Ramulus, κλάδος, Schol. Ni-
“candr. Θ. 92. Εσθλον ἀβρότονοι δύω κομώντας
“δρύμοντα. Itidem ap. Suid. ex Epigr. Ενθάδε μὲν
“χλοάνσα τεθήλοτι βάλος ὄράμνῳ Φυλλάδος εὐκάρπου
“πᾶσαν ἔδειξε χάριν.”

“ΟΠΟΝΤΙΟΝ, Orontium, Herbæ nomen ap. Gal.
“τῶν κατὰ Τόπους 9, (1.) quæ ictericis in balneo luri-
“dum colorein detrahit, ut origanum Dioscoridis.”

“ΟΡΟΣ, Mons, Od. T. (431.) αἰτὺν ὄρος προσέβαν
καταείμενον ὄλῃ: ut Hesiod. Θ. (484.) ἐν ὄρει πεπυ-
κασμένῳ, ὑλήντι. Od. N. (152.) μέγα ὄρος, sicut et
ap. Xen. Cyneg. τὰ μεγάλα ὄρη. Rursum Od. N.
(183.) περίμηκες ὄρος. Et ὑψηλὸν ὄρος, K. (104.) “Α-
στυδ’ ἀφ’ ὑψηλῶν ὄρέων καταγίνεον ὄλην. ll. N. (754.)
ὄρει νιφέοντι ἑοικά. Xen. ’Ελλ. 7, (1, 14.) “Ορη δύσ-
βατα: contra Idem dicit, 4, (6, 9.) Εὐβατάτερον γὰρ
ἢν τοῦτο τὸ ὄρος καὶ ὀπλίταις καὶ ἵπποις. Paus. Att.
(33, 5.) de Atlante, “Ορος ἄβατον ὑπὸ ὄλατος καὶ δέν-
δρων. Et ap. Hom. ὄρεος βῆσσαι, Valles montis. Et
κράσπεδα τῶν ὄρῶν, Profunda montium, Tac.: nisi
malis id esse, quod Hom. appellat κυημοὺς, i. e. Eas
montium partes quæ pedi incumbunt, s. λαγόνες
ὄρους, Latera montis. Xen. ’Ελλ. 4, (6, 8.) “Υποκα-
βαίνοντες ἐς τὰ κράσπεδα τῶν ὄρῶν. Contra κορυφαὶ¹
montium dicuntur Juga, Vertices, Capita montium;
nam et ita Lat. loquuntur. Od. B. (147.) “Υψόθεν
ἐκ κορυφῆς ὄρεος. Ead. montis pars ἀκάρωται quoque
dicitur, i. e. Cacumen: contra παράρεια, Descen-
dētia montium latera, quæ Xen. vocat κράσπεδα.
Ima autem pars et radix s. pes, τέρμα appellatur. Ab
hoc “Oros” est dat. POET. “Ορεσφὶ pro ὄρεσι, Monti-
bus: ut κεφαλῆφὶ pro κεφαλῆς. || In domo autem
ὄρος dici potest Pars quæ capiti imminet, Tectum.
Sic enim J. Poll. 1, c. 8. Καλοίτο δ’ ἀν τὸ μὲν ὑπὸ τους
πόδας, ἔδαφος τὸ δὲ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ὄρος, στέγη, καὶ
ὄροφῆ. || In pede etiam humano ὄρος est Pars pedis
superior, quæ et πεδίον. Sic enim J. Poll. 2. Μέρη
δὲ ποδὸς τὰ μὲν ἄνω πρὸ τῶν δακτύλων, πεδίον δὲ ὄρος,
ἡ πολυόστεον. || “Ορος” vocatur etiam τὸ ἔνδον, ἐν φ-
τοῦλαιον πιέζεται, ut idem Poll. tradit. I. 7. quod
nonnulli interpr. Lignum in prelo, quo oleum exprimitur.
Alibi vero ὄρος scribitur, ut infra docebo.
[“Diod. S. 2, 640. Wakef. S. Cr. 2, 42. ad Callim.
1. p. 5. Conf. c. ἄρα, Valck. et Wessel. ad Herod.
70. 97. Thom. M. 521. Boeckh. in Plat. Min. 112.
Boiss. Philostr. 400. De gen. plur., Thom. M. 658.
ad Charit. 329. De comp. ex ἡ. v., Porson. Hec.
p. 15. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 243. “Ορος” Ιδης,
Huschk. Anal. 35. “Ιδαις ὄρη, Heyn. Hom. 6, 275.
“Ορεος, ὄρευς, 4, 452. “Ορεσφὶ, 639. 703. 6, 37. 206.”
Schæf. MSS.]

“Οροβάδες, Quæ montes pererrant, Ferarum epith.
Hes. tamen specialius ὄροβάδων exp. νεβρῶν, Hin-
nulorum. Apud Eund. legitur ΕΤΙΑΜ ’Οροβάδες,
quod exp. ai alyes, pro quo debet REPONI ’Ορο-
βάδες, ut ex ordine literario manifestum est. Huic
autem ὄροβάδες simile est ’Οροτύπος. || ’Οροβάδες
in VV. LL. dicuntur esse etiam Nymphæ montanæ,
quæ et ὄρειάδες ac ὄρεστιάδες. [“Οροβάς, Koen. ad
Greg. Cor. 121.” Schæf. MSS.] ’Οροδεμνάδες, Quæ
strata s. cubilia sua in montibus habent. Sic dicuntur

A νύμφαι et ai μέλιτται, Hes. [*’Οροειδῆς, contr. *’Ο-
ρώδης, Montanus, Phavor. “Etym. M. 208, 4. *’Ο-
ρομαλῆς, Toup. Add. in Theocr. 392. Harles. p. 96.
Koen. ad Greg. Cor. 120.” Schæf. MSS.] ’Οροπεδίον,
Colliculus, Tumulus, Strabo [11. p. 793. 800., 12.
p. 852., 15. p. 1032. Scribitur etiam *’Οριπέδιον, 2.
p. 269., 6. p. 418. Lobeck. Phrym. 686. *’Οροτύπος,
Photio ὑλοτόμος: ’Οροτύπος τὸν γίγαντας, ὅτι ταῖς
τῶν ὄρῶν κορυφαῖς ἐβαλλον. Vide Blomf. ad Aesch.
Pers. 85. ubi vulgo legitur *’Οροτύπος, et cf. ’Ορο-
τύπος. *’Οροφοίτης, *’Ορεφοίτης, Etym. M.] “Ορο-
“φοιτῶν, Montes obiens s. pererrans, Hes.” [4 Macc.
14, 15. ubi vertitur Nidulor. ’Οροφοιτῶντα, Photio
εἰς ὄρη περιερχόμενα. “Koen. ad Greg. Cor. 121.”
Schæf. MSS. ’Οροφοιτάω, *’Οροφοιτέω, Lobeck.
Phrym. 629. *’Ορεμπότης, Plut. de Pyth. Orac. p.
601.] “Ορογκοτ, Montium tumuli, s. Cacumina et
vertices, Juga s. Capita, Editiores montium partes,
Dionys. P. (286.) de Germanis, quos λεύκα φῦλα ap-
pellat, ’Ερκυνίου δρυμοῖο παραθρώσκοντες ὄρογκοις, ubi
annotat Eust. esse λέξιν ὑδάζουσαν, sicut multæ aliae
a Poetis ἐπιτηδεύονται, διὰ τὸ καινότροπον: significare
vero τὴν τοῦ ὄρους * ἔξογκωσιν καὶ ἀνάτασιν. Usus est
ead. voce Nicand. quoque ’Α. (41.) ἐν δ’ ἀκονάοις
Θηλείην ἀκόνιτον ἀνεβλάστησεν ὄρογκοις, Schol. με-
τεώροις τόποις, eo quod loca montana ὄγκοις habeant:
vel τοῖς τόποις τοῖς ἔξοχας ἔχουσιν. Apud Hes. vero
ΝΑΒΕΤΟΥΡ ’Ορογκη, itidem τῶν ὄρῶν τὰ ὄγκωδη, quæ
et ὄροχθοις vocant, vel ὄρων λόφους. Quidam autem
τὰ ἐργάσιμα ἔνδιλα exp., ut Idem addit. Pro quo
tamen scr. ’Ορογκη, ut alphabeticus ordo ostendit.
”Οροχθος Jugum s. Tumulus montis, i. q. ὄρογκος:
Hes. ὄροχθον, ὄρειον ὄχθον. [“Musgr. Or. 328.”
Schæf. MSS.]

[*’Ορεοπόλος, Gl. Montivagus.] ’Ορεοπόλεω, In
montibus versor, erro, Lucian. (1, 258.) in Judicio
Dearum, Οὐ δὲ γὰρ ἐπιτήδειαι ὄρεοπολεῖν, οὐτω γε οὐσαι
καλαὶ, i. e. ἐν τοῖς ὄρεσιν ἀναστρέφεσθαι. [Lobeck.
Phrym. 678. 697. Cf. ’Ορεωπόλεω. “Wakef. S. Cr.
2, 42.” Schæf. MSS.] ’Ορεοσέλινον, Apium monta-
num, Oreoselinon, ut Plin. etiam appellat 19, 8. apii
quatuor genera recensens: sc. sativum, oreoselinon,
eleoselinon, et hipposelinon. Itidem 20, 11. Nomen
autem inde sortitum est, quod nascatur ἐν τόποις πε-
τρώδεοις καὶ ὄρεινοις, Diosc. 3, 76. In VV. LL. habe-
tur ΕΤΙΑΜ ’Οροσέλινον pro ὄρεοσέλινον. ’Ορεοτύπος,
δ, Rusticus montanus, vel quod materiam in mon-
tibus cedat, vel montes pedibus suis pulset, cum sc.
eos percurrit. Gaza simpliciter vertit Rusticus: Bud.
vero Rusticus montanus; qui etiam dubitat an Mu-
lionem significet, sed tunc scr. potius foret ὄρεω-
τύπος, sicut ὄρεωκόμος et ὄρεωπλης, ab ὄρευς. Utitur
autem illo vocab. Theophr. H. Pl. 3, 6. Καὶ ἐν ἀμ-
φοῖν οὐτως ἐνίστε πυκνὴν εἶναι τὴν ἔκφυσιν, ὥστε τοὺς
ὄρεοτύπους μὴ δίνασθαι διέναι, μὴ διδοποιησαμένους:
3, (12.) “Ἐφη δὲ Σάγυρος καὶ κορίσαι τοὺς ὄρεοτύπους
αὐτῷ ἀνανθεῖς ἄμφω, de junipero. Rursus 4, (14.) Τὰ
μὲν ἄντη ἄγρια οὐδεμίαν ἔχειν, ὡς ἀν εἴποιεν οἱ ὄρε-
τύποι, διαφορὰν, ἀλλὰ πάντα εἶναι μακρόβια: in qui-
bus ll. ὄρεοτύπους videtur dicere Rusticos qui herba-
rum notitiam aliquam habent, montesque pererrando
eas quærunt et eruunt. Apud Eund. vero C. Pl. 5,
15. perperam SCRIBITUR ’Ορθότυποι pro ’Ορεοτύποι,
Lignatores. Dicitur et ’Οροτύπος. [*’Ορεοφύλαξ, Gl.
Saltuarius.]

[* “Ορειάλωρος, Thom. M. 655.” Schæf. MSS.]
’Ορειάλωρος, In montibus stabulans, Monticola, δὲ ἐν
ὄρει διατρίβων, Eust., dicens per ei diphthongum
scribi, et sic ab ὄρος derivatum ut ἔγχειμαργος ab
ἔγχος. Opp. K. 3, (18.) Θηροὶν ὄρειαίδοις, Feris
quæ in lustris montium stabulantur: [2, 75. ἔνλοχοι,
A. 4, 309. “Lobeck. Aj. p. 243. *’Ορειάλωρ,
Ruhn. Ep. Cr. 134.” Schæf. MSS. Lobeck. Phrym.
608.] ’Ορειβάτης, Qui montes scandit s. pererrat, δὲ
διὰ τῶν ὄρεων βαίνων, Schol. Soph., dicens in OEd.
C. (1054.) p. 306. pro ἔγρεμάχαν Θηρόα, scribi etiam
ὄρειβάτην. Apud Suid. θῆρ' ὄρειβάτην Τόξοις ἐντί-
ρων, i. e. τὸν ἐν ὄρεσι βαίνοντα: [vide Soph. Ph. 955.
Eurip. Tro. 436. “Jacobs. Anth. 9, 356. Brunck.
Aristoph. 2, 148. Porson. Hec. p. 15. Ed. 2. Rubnk.

Ep. Cr. 134." Schæf. MSS.] Ὁρειβατέω, Montes A scando, Plut. Fabio, Τῶν ὄρειβατεῖν δεινῶν Ἰβήρων ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις : [Camillo 26. Diod. S. 5, 38. * Ὁρειβασία, Cursus per montes, Ἀelian. H. A. 3, 2. AT * Ὁρειβάσια, τὰ, Festivitas qua per montes vagantur, Strabo 10. p. 726., 12. p. 845. Lobeck. Phryn. 686. Osann. Philem. p. xxxiv. * " Ὁρειβατικὸς, Clem. Alex. 240." Wakef. MSS.] Ὁρειβρεμέτης, E monte tonans : ὁ βροντῶν ἀπὸ ὅρους, Suid. [Affert etiam Steph. Ὁριβρεμέτης in Indice, quasi in ipso opere extaret.] Ὁρείγανον, SIVE Ὁρίγανον, quorum illud Poetis usitatum est, hoc proœs Scriptoribus ; atque adeo Eust. posterioris tantum scripturæ mentionem facit, similia ei comp̄p. adjungens, ὥριβρεμέτης, ὥριδρομος, ὥριτροφος, ὑψικομος, et alia. Herbae nomen, ita denominatæ διὰ τὸ χαίρειν ὄρειν, Eust. 460. Sed notandum dici non solum neutro genere ὥρείγανον, s. ὥρίγανον, sed ETIAM Ὁρείγανος SIVE Ὁρίγανος masc. pariter et feminino. Nicand. Θ. (626.) πανάκτειόν τε κονίλην, "Ην τε καὶ ἡράκλειον ὥρείγανον ἀμφενέπουσι. Diocles quoque ap. Schol. Nicandri tradit, τὴν κονίλην ὑφ' ὧν μὲν ἡράκλειον καλεῖσθαι καὶ ὥρείγανον, ὑφ' ὧν δὲ ἀγρίαν ὥρείγανον καὶ πανακίδα : sicut et Diosc. 3, 56. Καλούσι δὲ τίνες πάνακες καὶ τὴν ἀγρίαν ὥρείγανον, οἱ δὲ κονίλην. Ubi observa etiam scripturam per diphthongum, quæ ap. Eund. etiam paulo post retinetur, cum ait, Τὸ δ' αὐτὸν καὶ ἡράκλειον καὶ ὥρείγανον. Diosc. 3, 32. fem. genere et ipse utitur, ὥρίγανος ἡρακλεωτική οἱ δὲ κονίλην φασι. Ubi per i. scribitur: cujus tantum scripturæ mentionem fieri ab Eust. paulo ante dixi. Idem porro Eust. utriusque etiam generis, masc. sc. et feminini hæc affert exempla, p. 1148. Ὁρίγανον, ὃς δὴ Σεμνύνει τὸ τάριχος ὄμοῦ μιχθεῖς κοριαῖος. Et ἐξ Ἀρκαδίας οὕτω δριμντάτην ὥρείγανον. Fem. genere utitur et Clearchus ap. Athen. (116.) Σαπτὸς τάριχος τὴν ὥρείγανον φιλεῖ. Masculino autem Ion ap. Eund. (68.) τὸν ὥρείγανον ἐν χερὶ κενθεῖ, ubi habentur etiam duo illi ll. quos ex Eust. citavi: prior, Anaxandridis, posterior Platonis. Neutro autem genere uti Epicharmum et Amipsiam, ibid. annotat. Quo et Latini: ut Plin. 20, 17. Origanon, quod in sapore cunilæ æmulatur. Ibid. dicit, Origanum Creticum, Smyrnæum, Heracleoticum : et tragoriganum. Aristoph. autem dicit ὥρείγανον βλέπειν, Origanum tueri, pro δριμὺ βλέπειν, quod et σίνηπτι, et νάπνη, et κάρδαμα, item et ὀπόν, βλέπειν. Sunt enim hæc δριμέα, ut tum alii testantur, tum Plato in l. quodam paulo ante ex Eust. e., ubi Arcadicam ὥρείγανον esse dicit δριμντάτην. Verba Aristoph. hæc sunt (B. 603.) Ἄλλ' ὅμως ἔγω παρέξω Μαντὸν ἄνδρεῖον τὸ λῆμα, Καὶ βλέποντ' ὥρείγανον : i. e., inquit Schol., δριμὺ τοιοντον γάρ τὸ φυτόν. In meo vet. Lex. ὥρείγανον derivatur non solum ab ὄφος et γάνος, significante χαράν, quoniam τῷ ὥρει χαίρει : secundum quam etymologiam per diphthongum potius scr. esse dicit, verum etiam παρὰ τὸ ὄφην καὶ γανῶν, τὸ λαμπτίνειν, quia visus claritatem conduit : vel per antiphrasin παρὰ τὸ ριγῶ, pleonasmo litteræ o, cum sit herba θεραπατική. Ὁρίγανον dictum etiam τὸ γεράνιον a quibusdam Diosc. auctor est. [Lobeck. A.j. p. 243. Kuster. Aristoph. 215. Athen. 28. Casaub. 121. Koen. ad Greg. Cor. 16.] Schæf. MSS.] Ὁριγανίτης οἶνος, Vinum ex origano confectum, Diosc. 5, 61. Ὁριγανίτης δὲ ὥρείγανου ἡρακλεωτικῆς σκευάζεται ὄμοιως τῷ θυμύτῃ, Plin. 14, 16. Ex his quæ in hortis gignuntur, fit vinum e radice, asparago, cunila, origano. [* Ὁριγανόεις, Nicander Θ. 65. * " Ὁριγανός, Diosc. Notha 454." Boiss. MSS.] Ὁριγανίζω, Origanum refero, resipio. Ὁρεγενῆς, In monte natus, Montigena, ut dicitur Terri-gena, δὲ ἐν τῷ ὥρει γενηθεῖς, [Brunck. ad Æsch. Pr. 446.] Schæf. MSS. " Stob. Phys. 18. Nicander Θ. 875." Wakef. MSS.] AT Ὁριγένης, per i et paroxytonos, Nom. proprium est : sic in Lex. meo vet. [* Ὁρεγέναιξ, affertur in Lexx. Gr., expositum In montibus cum mulieribus versans, sed perperam pro Ὁριγέναιξ, quod vide.] Ὁρειδρόμος, Qui montes percurrit, Montivagus, Eur. [Iph. A. 1593. * Ὁρειδρομία, Anal. 2, 28.] Scribitur ET Ὁρειδρόμος,

A [et Ὁριδρομία. * " Ὁρεικοίτης, * Ὁρεικτός, Valek. Phœn. p. 689. * Ὁρειλεχής, Idem. Diatr. 171.] Schæf. MSS., Empedocles. Ἀlian. H. A. 12, 7. al. * Ὁρειμελής. Vide Κύμβη. Ὁρειμαλίδες, Malæ montana, Poma montana, [" Koen. ad Greg. Cor. 120."] Schæf. MSS.] Scribitur ET ὥριμαλίδες. [* Ὁρειμαλίδης, Tryphiod. 370. " Musgr. El. 1054." Schæf. MSS.] Ὁρεινόμος, Qui in montibus pascitur, pro quo et ὥρεσσινόμος dicitur : ut ὥρεινόμος αἰξ. [Eur. Herc. F. 364. Anaxilus Athenæi 374. " Philippus 8. * Ὁρείνομος, Wessel. Probab. 261." Schæf. MSS.] Ὁρεινομέω, In montibus pascor s. dego, τὸ ἐν ὥρεος διαιτῶμα, Suid. Ὁρειοκαὶ, In montibus habitans, Monticola. Vide in Ὁρικτίης. [Schol. Eur. Phœn. 694.] Kall. MSS.] Ὁρειπελαργὸς, Ciconia montana; Aquilæ genus ap. Aristot. H. A. 9, 32. " Εστι δὲ ἑτερον γένος περκνόπτερος, λευκὴ κεφαλὴ, μεγάλει δέ μέγιστος, πτερὰ δὲ βραχύτατα, καὶ ὥροπτύχιον πρόμηκες γυνὶ ὄμοιος ὥρειπελαργὸς καλεῖται καὶ γυναιερός : Plin. 10, 3. Quarti generis est Percnopterus : ead. Oripelargus : vulturina specie, alis minima, reliqua magnitudine antecellens. [* Ὁρειπλαγκτός, Aristoph. Θ. 326. Νύμφαι. * " Ὁρειπλανῆς, Tryphiod. 221. Nonn. Jo. 6, 176. D. 5, 408. * Ὁρειπλανός, 16, 184.] Wakef. MSS.] Ὁρειπολέω, In montibus versor, pro quo supra ὥρεοπολῶ, Suid. Ὁρειπελέα, Ulmus montana, Genus Ulmi ap. Theophr. H. Pl. 3, 8. " Εστι δὲ καὶ τῆς πτελέας δύο γένη" καὶ τὸ μὲν, ὥρειπελέα καλεῖται, τὸ δὲ πτελέα διαφέρει δὲ τῷ θαμνωδεστέραν εἶναι τὴν πτελέαν, εὐανξέστερον δὲ τὴν ὥρειπελέαν : Plin. 16, 17. de ulmo, Græci duo ejus genera novere : montosam, quæ sit amplior; campestrem, quæ fructicosa. [* Ὁρειπρεφῆς, Lucian. 2, 254. * Ὁρείροφος, Schol. Lycophr. 675.] Ὁρειτύρος, Qui ligna in montibus cædit, Lignator, [" Jacobs. Anth. 8, 14." Schæf. MSS.] pro quo et ὥρεοπύτος et ὥροπύτος, [et ὥροπύτος.] AT Ὁρειτύρη, ex Hippocr. (1175.) affertur pro Labor ille quem in montibus subeunt. Ὁρειφοίτης, Qui montes pererrat, i. q. ὥρειβάτης, δὲ ὥρει φοιτῶν, Suid. [Plut. 8, 668. " Jacobs. Anth. 7, 225. Lobeck. A.j. p. 244. Ruhnk. Ep. Cr. 300." Schæf. MSS. * " Ὁρειφοίτος, Phornut. 86. Schol. Opp. 'A. 3, 386." Wakef. MSS. * Ὁρειφοίτεω, Eust. ad Od. K. p. 407.] Ὁρειχαλκος, Ἀες montanum, O-richalcum, Aurichalcum, [Gallice Archal, Fil d'archal ;] utuntur enim Lat. neutro genere, ut in ὥρειχαλκος dicetur. Materia quædam, quam χυμένει ex ære fieri nonnulli scribunt: ex ære inquas, quod suapte natura est πυρόν : ὥρειχαλκος vero est χαλκὸς λευκὸς, ut tum Tzetz. testatur, tum Suid., ὥρειχαλκος exponens δὲ διανυγῆς χαλκός. Hesiod. 'A. (122.) Πειπὼν, κυημίδας ὥρειχαλκοι φαεινοῦ Ἦφαιστου κλινὰ δῶρα περὶ κυήμησιν ἔθηκεν. Sic ap. Horat. A. P. Tibia non ut nunc orichalco vineta. In eum vero Hesiodi locum Schol. quidam hæc annotat, Ὁρειχαλκος, τὸ λευκὸν χάλκωμα· ἐν ὥρεσι γάρ εὐρίσκεται ἄλλοι δέ φασιν ὥρειχαλκον εἶναι ὑλην τινὰ μεταλλικὸν χάλκον τιμιωτέραν. Apud Suid. in Epigr. quodam, ὥρειχαλκον λάλα κύμβαλα. Plato Critia, Τὸν ἐκ γῆς ὥριττόμενον ὥρειχαλκον. Et paulo post, Ὁρειχαλκοφαρμαρυγὰς ἔχοντι πυρώδεις. Et mox, Ὁροφήν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ ὥρειχαλκῷ πεποικιλμένην. || Ὁρειχαλκος adjective quoque accipitur pro Confectus ex orichalco: ut στήλη ap. Suid. Apud Eund. habetur et hoc exemplum, Φιτρὸν ἐλάτης κοιλάνατες, ἐναρμόσαντι εἰς αὐτὸν κώδωνας ὥρειχαλκοις. Notandum porro, cum Horat. secundam syllabam corripiat, scribi ETIAM Ὁρίχαλκος, sicut ὥριδρομος. Apud Hes. certe ὥρειχαλκος ante Ὁριχάται post Ὁριστής ponitur, ut suspicer scribere etiam voluisse ὥριχαλκος. Habet tamen Idem et priorem scripturam per ει, suo loco, [Beckmann. ad Aristot. Mirab. 132. 133. " Heyn. Hon. 7, 570. Wakef. Georg. p. 30. Boiss. Philost. 602. Merrick. Tryph. Angl. p. 23. Jacobs. Anth. 9, 353. Fac. ad Paus. 1, 321. Toup. Opusc. 1, 291.] Schæf. MSS. * " Ὁρειχάλκινος, Liban. Or. in Julian. Consul. 1, 369." Boiss. MSS.]

D [Οριαχές, Hes. EXP. Ὁρίκοτον, In montibus eu-bans, cubile suum habens, ut Nymphæ ὥροδεμνάδει. [* Ὁριβακχος, Bacchus montanus, Opp. K. 1, 24.

“ Lobeck. Aj. p. 243.” Schæf. MSS. * 'Οριβάτης, Aristoph. “Ορν. 270. “ Lobeck. I. c. Porson. Hec. p. 15. Ed. 2. 'Οριβρεμέτης, Lobeck. I. c.” Schæf. MSS. Vide 'Ορειβρ.] 'Οργανος, s. 'Ορίγανον, habes in 'Ορείγανον. [* “'Οριγνώμων, Epiphan. 1, 920.” Bast. in Ind. Scap. Oxon.] 'Οριδρόμος, Montes percurrentes, Decurrentes per montes, ὁ ἐν ὅρει τρέχων, Suid. [“ Lobeck. Aj. p. 243.” Schæf. MSS. “ Nonn. D. 5, 229. et alibi.” Wakef. MSS.] 'Οριδρομία, Cursus per montes, Epigr. [Anal. 2, 28. ubi hodie 'Ορειδρ.] 'Ορικτίης, In montibus habitans, Monticola: unde ap. Pind. (Fr. Inc. 159.) συνὸς ὄρικτίου, quod Schol. Eur. exp. ὄρειον: ab ea signif. τοῦ κτίσειν derivans, qua κτίσαι ab ipso Eur. Or. (1621.) dicuntur οἰκήτοπες, et ἔκτιτον ἀστον ab Hom. τὸ * εὐκαροίκητον, seu, ut ipse Hom. loquitur, τὸ εὖ ναιόμενον. [* “'Ορείγανον, Heyn. Hom. 4, 84. Lobeck. Aj. p. 243.” Schæf. MSS. Lobeck. Phrym. 684. * 'Ορικτόνος, 683. “ Nonn. D. 14, 29. et alibi.” Wakef. MSS.] 'Οριμαλίδες, Poma montana, Mala montana, sylvestria, ἄγρια μῆλα, s. ἄγριόμηλα, Theocr. 5, (95.) Οὐδὲ γαρ οὐδὲ ἀκύλοις ὄριμαλίδες [sc. σύμβλητοι εἰσι] αἱ μὲν ἔχοντι Λεπτὸν ἀπὸ πτίνοιο λεπτύριον αἱ δὲ, μελιχρά: i. e. τὰ ἄγρια μῆλα, s. τὰ ἐν τῷ ὅρει μῆλα. [* “Toup. Add. in Theocr. p. 392. Harles. p. 96.” Schæf. MSS.] Asclepiades vero per ω SCRIBIT 'Οριμαλίδες, ut sint τὰ συνακράζοντα τοῖς σύκοις μῆλα, Schol. Sed metrum eam scripturam non fert. 'Οριπλανής, Montivagus, Montes pererrans, Nonn. [Jo. 83, 4. “ D. 9, 290.” Wakef. MSS.] 'Οριπλαγκτός, i. q. ὄριπλανής, Opp. K. 3, (224.) Οὐ σκύμνον πανάθεσμον ὄριπλάγκτοιο λεάνης, Montivagæ leænæ, [“ Nonn. D. 21, 177.” Wakef. MSS.] 'Οριτρεφής, ET 'Οριτρόφος, In monte nutritus et educatus, ὁ ἐν ὅρει τεθραμμένος, pro quo et ὄρειτροφος, Apoll. Rh. 2, (34.) ὄριτρεφός κοτίνοιο, Montani s. Sylvatici. [Οριτρόφος, Schol. Ἀsch. S. c. Th. 538. “ Lobeck. Aj. p. 243. Wolf. Proleg. 215.” Schæf. MSS. Opp. 'Α. 1, 12. Nonn. D. 5, 223.” Wakef. MSS.] “'Οριτρόφος, Nutriens s. Alens in “ montibus.”

'Ορέσθιος, Qui in montibus degit, Monticola, Opp. K. 3, (345.) ὄρέσθιον οὐλα λέαιναν, Tanquam leænam monticolam. 'Ορεσβάτης, Qui per montes graditur, montes pererrat, Montivagus: pro quo et ὄρειβάτης, sicut ὄρειανος et ὄρεστανος. [A Schneidero non agnoscitur.] 'Ορέσκιος βάκχος, Epigr. [Anal. 2, 517.] Umbris montium gaudens, vel quod colles obumbrat vites, VV. LL. Nisi forte ὄρέσκιος sit e κίω, et idem significet cum ὄρειφότης: nam et ὄρειος idem Bacchus dicitur. [“ Hymnus in Bacchum, Lobeck. ad Aj. p. 244.” Schæf. MSS.] 'Ορεσκώς, In montibus quietem capiens, dormiens, degens, ἐν ὄρει διατρίψων καὶ διαιτῶντος, ut exp. in Lex. meo vet.; derivaturque a κῶ s. κείω, signif. κοιμῶμαι, hoc modo: Ε κῶ fit κείω: INDE ὄρεσκοιος, e quo ὄρεσκώς, facta sync., mutatoque α in φ. Utitur autem hac voce Hom. II. A. (268.) ἐμάχοντο Φηροὶ ὄρεσκότοι, Od. I. (155.) Ωρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, Αἴγιας ὄρεσκώντοις. [Item * 'Ορέσκιος, Eur. Cycl. 246. Blomf. Gloss. ad Ἀsch. S. c. Th. 528. :—“'Ορέσκιος, Monticola. Strabo dicit ἀπὸ τῶν κώνων—κοιλωμάτων, 8. p. 367. citans II. A. 268. Φηροὶ ὄρεσκότοις: ubi vid. Schol. Ven. unde profecit Etym. 630, 11. qui dicit a κείω, Cubo. Varia tradit Eust.: Hes. Κάοι· τὰ χάσματα τῆς γῆς, (Eust. Κάοι,) unde h. v. compositam esse putat Monk. ad Eur. Hipp. 1271. ubi occurrit; et in Cycl. 246. Vide Albert. ad Hes. in v., Valck. ad Schol. Eur. Phœn. p. 80.” “'Ορέσκιος, 'Ορεσκώς, Heyn. Hom. 4, 83. 329. Lobeck. Aj. p. 244. Ruhnk. Ep. Cr. 218. Brunck. ad Hipp. 1281. Valck. Phœn. p. 689.” Schæf. MSS. 'Ορεσκοῖος 'Ορεσκώς, Barker. ad Etym. M. 1089. * “'Ορεσκώτης, Herodian. Epimer. 210.” Boiss. MSS.] 'Ορεσκείω, In montibus dego, “ Vensor in montibus,” ἐν ὄρει διατρίψω καὶ διαιτῶμαι, ut in meo Lex. vet. exp. [* “'Ορειβάτης, Valck. Diatr. 104.” Schæf. MSS. * 'Ορεσιδρόμος, Nonn. D. 2, 440. 32, 134. * 'Ορεστοίτης, Schol. Soph. Ed. T. 1091. “ Valck. Phœn. p. 689.” Schæf. MSS.] 'Ορεσκοῖος, In montibus

A cubile suum habens. 'Ορεσκόοιοι, inquit Hes., ὄρεστοιοι ἢ ὄρεσκοιοι. Κεῖαι γὰρ, τὸ κοιμηθῆναι. 'Ορεστοῖος, In montibus habitans. Vide præcedens, [“ Valck. Phœn. p. 689.” Schæf. MSS.] 'Ορεστρόφος, In montibus nutritus, i. q. ὄριτροφος et ὄριτρεφής, Il. M. (299.) ὥστε λέων ὄρεστροφος. Est et Nomen canis Actæonis ap. Ovid. Met. 3. [Manetho 5. 281. “ Jacobs. Anth. 10, 410. Valck. Diatr. 202.” Schæf. MSS. * 'Ορεσφότος, Phurn. de Nat. Deor. c. 34, p. 230.]

[* 'Ορεστιβάτης, Soph. Ed. T. 1100. Antig. 350. * “'Ορεστιδρόμος, Pierson. Veris. 11.” Schæf. MSS. Orph. Arg. 21. * 'Ορεστοκομος, Nonn. D. 37. p. 890.] 'Ορεστινόμος, Qui in montibus pascitur, i. q. ὄρεινομος, Hesiod. 'Α. (407.) Αἴγιος ὄρεστινόμον. Hom. vero αἴγας ὄρεσκώντος vocat. Et ap. Nonn. (Jo. 43, 11.) ὄρεστινόμα, Quæ in montibus pascuntur. In VV. LL. scribitur ΕΤΙΑΜ 'Ορεστινόμος, quod metrum heroicum non fert. [“ 'Ορεστινόμος, Const. Manass. Chron. 172.” Kall. MSS. * “'Ορεστινόμια, Schol. Ven. B. ad II. Θ. 93.” Bast. in Ind. Scap. Oxon. * 'Ορεστιπάτος, Nonn. D. 14, 250. ὄρεστιπάτοις ἄμα βάκχαις, ubi Græfe reposuit * ὄρεστιβάτοις: * 'Ορεστιπόλος, 13, 137. * 'Ορεστιχντος, 20, 337.] 'Ορέσσανλος, In montibus stabulans, Monticola, pro quo et ὄρειανλος. Nonn. vero (Jo. 1, 64.) ὄρεσσανλοιο μελάθρον dixit pro Domus in montibus sitæ. “'Ορέσσανλοιο μελάθρον, e Nonno affertur pro Domus in montibus sitæ; sed metrum pro eo requirit vel ὄρεσσανλοιο “ vel ὄρειανλοιο.” [“ Ad Lucian. 1, 272. Theætet. 3.” Schæf. MSS.]

'Οροιτύπος, Qui ligna in montibus cædit, pro quo Theophr. dicit ὄροιτύπος. Ab Hes. et Suida exp. ὄλοτόμος Qui materiam cædit, ligna in sylvis cædit. Utitur autem Nicand. Θ. init. σὲ δ' ἀν πολυεργὸς ἀροτρεὺς Βουκαῖός τ' ἀλέγοι καὶ ὄροιτύπος, εὗτε καθ' ὑλην Ἡ καὶ ἀροτρεύοντι βάλῃ ἐπὶ λοιγὸν ὁδόντα, ubi Schol. itidem exp. ὄλοτόμος, Lignator. Idem Nicander pro 'Οροιτύπος dicit ΕΤΙΑΜ 'Οροιτυπτος, quod a præs. formatur, sicut præcedens ab aor. 2., Θ. (377.) ὄροιτύπτῳ βατῆρα, ubi cum Schol. βατῆρα exp. ποιμενικὴν ράβδον, videtur ὄροιτυπτον accipere pro Pastore: ut ὄροιτυπτος inde dicatur Pastor, quod montes, quos pererrat cum grege suo, pedibus verberet et pulset: [Schn. ὄροιτύποι, οὐλα βατῆρα.] Ceterum hoc comp. diversum est a præcedentibus quod ad scripturam attinet, videturque metri causa factum ex ὄροιτύπος: nonnulli tamen scr. putant ὄρειτύπος: sed cum non solum ap. Hes. et Suid. ordine alphabeticō ὄροιτύπος legatur, verum etiam ap. Nicander simul et ejus Schol. temere ea scriptura rejicienda non erit. In Lex. meo vet. proparoxytonos scribitur ὄροιτυπτος, annotaturque i adjici, sicut in χοροιτυπτος, et ὄδοιδόκος, ac ὄδοιτύπος. [“ Valck. Adoniaz. p. 254. Jacobs. Anth. 8, 14. Heyn. Hom. 6, 515. 643.” Schæf. MSS.]

'Ακρώεια, ἡ, Summitas montis, τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους, Cacumen, Vertex, Culmen, Caput, ἡ κορυφή. Vertuntur autem duo o in ω in hoc vocabulo, sicut et in synonymo ἀκρωνυχία, quod tamen potius ita scribitur ad differentiam nominis ἀκρονυχία, et ἀκρωμία et ἀκρωλένιον, similibusque aliis. Philo V. M. 3. “Ωστε μέχρι τῆς ἀκρωρείας τὴν περιήχησιν ἐλθεῖν, Ut usque ε montis jugo significaciones exaudirentur. [Orph. H. 31, 4. “ Schrader. Præf. ad Emendd. p. vii. ad Diod. S. 1, 653. Brunck. Apoll. Rh. p. 19.” Schæf. MSS. Polyb. 3, 47, 4. 24, 6, 5. * 'Ακρωρεία, 4, 43, 2. al. 'Ακρωτηριάσω.] Κλεισώρεια, ἡ, Claustrum montis, Claustra montium, Virg. angusti claustra Pelori. Tale quid signif. etiam κλεισοῦραι. [Suidas e Theophyl. Simoc. Hist. 7, 14.] Κρημώρεια, ἡ, Præcipitum montis, Prærupta montis pars. Ponit hæc duo comp. Lex. meum vet. in Υπώρεια. Πλαρώρεια, ἡ, Latus montium secundum locum aliquem porrectorum, vel potius παρῆκον ὄρος, ut Polyb. vocat p. 92. Idem Polyb. 2, (14, 6.) p. 25. sic appellat Cinetum Alpium Italiæ ambientium a Massilia usque ad Adriaticum sinum. Hæc Bud. Verba Polybii sunt, Ἡ τῶν Ἀλπεων παρώρεια, λαμβάνοντα τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ Μασσαλίας καὶ τῶν ὑπὲρ τὸ Σαρδῶν πέλαγος τόπων, παρῆκονσα δὲ συνεχῶς μέχρι πρὸς τὸν τοῦ

παντὸς Ἀδρίου μυχὸν, πλὴν βραχέος. Et 3, (60, 8.) p. 50. Οἱ τυγχάνοντι πρὸς τῇ παρωρείᾳ κατοικοῦντες, Ad latera montium. [“Wessel. Probab. 260. Toup. Opusc. 1, 286. ad Lucian. 1, 289. ad Diod. S. 1, 127. 704. * *Παρωρία*, ibid.” Schæf. MSS. Legitur etiam * *Παρορία*, ap. Strab. 2. p. 122., 3. p. 244.] *Παρωρεῖτης Πάν*, Epigr. Latera montis incolens, Ad montem positus, [Anal. 2, 134.] *Ὑπώρεια*, ἡ, Ima montis pars, Pes s. Radix montis, Il. Y. (218.) *ὑπωρεῖας ὥκων πολυπίδακος “Ιδης*, Incolebant pedem montis Idæ. Ubi nota etiam gen., qui et ab Herod. additur, (4, 23.) *Ὑπώρειαν* [=ρεαν] οὐρέων οἰκέουσι, Habitantes montium radices : [cf. 1, 110.] Plut. vero in Fabio dixit etiam, Κρημῶν ὑπώρειαι περιερράγησαν. Suid. *ὑπώρεια exp.* ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιὰς, Planties et campi subjacentes monti, sive οἱ πόδες τοῦ ὄρους : nam in tres partes dividi τὸ ὄρος scribit, in ἀκρώρειαν, ὑπώρειαν, et τέρμα : et ἀκρώρειαν quidem esse τὴν κορυφὴν, Verticem s. Caput : *ὑπώρειαν* vero, τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, Latera montis : τέρμα autem τὰ τελευταῖα s. τοὺς πόδας. Paulo ante tamen *ὑπώρεια* aliter exp. nimirum οἱ πόδες τοῦ ὄρους, sicut et Dem. Phaler. Τὴν ὑπώρειαν τῆς “Ιδης, πόδα ἔξην εἰπεῖν τὸν ποιητὴν, respiciens ad Hom. 1. c. Herodian. 3, (2, 11.) Περὶ τὰς ὑπὸ τῆς Ἀρμενίας. [“Bast Lettre 25. ad Diod. S. 2, 338. Gesner. Ind. Orph. : ad Herod. 700. 718. 723.” Schæf. MSS. * “*Ὑπώρεια*, Epiphan. Panar. p. 39.” Kall. MSS. * *Φιλώρεια*, unde * *Φιλωρεῖτης*, Anal. 2, 295. “Jacobs. Anth. 9, 351. Ilgen. Hymn. 404.” Schæf. MSS.]

[* *Ἐνόρειος*, Montanus, Anonymus Peripl. P. Eux. Cf. Bast. Ep. Cr. 22.] *Παρόρειος*, Ad latera montis situs, Prope montem situs, Monti adjacens et vicinus : *παρόρειον* enim Suid. exp. τὸ πλησίον τοῦ ὄρους, ut campus planitiesque montem contingens. [Lobeck. Phryn. 712.] In VV. LL. scribitur ΕΤΙΑΜ *Παρόρειος*, sed perperam. [Affertur etiam * *Παρώρειος*, sed ἀμαρτύρως.] *Ὑπόρειος*, In ima parte montis situs, Monti subjectus, [Callistr. 906.] vel τὸ ὑπόρειον subst. Ima pars montis. Suidæ, *Ὑπόρειον*, τὸ ὑπὸ τοῦ ὄρους. Et aliquanto post, *Ὑπόρειον*, τὸ ὑποκάτω τοῦ ὄρους. Paulo ante tamen *ὑπόρειος* exp. ἡ ἔξοχὴ τοῦ ὄρους : quæ exp. non video quomodo vera sit. [“*Ὑπώρεια*, τὰ, Montis radices, Wessel. Probab. 213.” Schæf. MSS.] Ατ *Ὑπόρειον* Eid. est τὸ μικρὸν ἀκρωτήριον, Parvum promontorium. Item ap. Hes. *Ὑπώρεια*, τὰ ὑπὸ τὰ ὄρη, Montibus subiacentia.

Ὀρεινὸς, Montanus, Montosus, Xen. K. Π. 4. ‘*Ἡ χώρα αὐτοῖς ὄρειν*’, Montosam regionem incolunt, Plut. (6, 660.) de Persis, Βούλομένους ἀντὶ τῆς ἑαυτῶν, οὐσης ὄρειντος καὶ τραχείας, πεδιάδα καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν. Alicubi vero absolute ἡ ὄρεινὴ ponitur pro ὄρεινῃ χώρᾳ, Regio montana s. montosa : Philo V. M. 1. Sic Aristot. H. A. 5. ‘*Ἐν τῇ ὄρεινῃ*’, In locis montanis. Lucian. (1, 144.) *Ὀρεινὸν* καὶ ὑπόλιθον γῆδιον, Aristot. Polit. 7. *Ὀρειγολ* τόποι. Sic Plut. Symp. 3. Οἱ ὄρεινοι καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι. Rursum Xen. K. Π. 1, (6, 19.) ‘*Ἡ ὄρεινὰς ἡ πεδινὰς ὁδοῖς*’. Et Plut. Artax. ‘*Οδοὺς ὄρεινὰς καὶ προσάντεις*. Herbæ quoque dicuntur ὄρειναι, Montanæ, h. e. In montibus crescentes : s. Sylvaticæ et Agrestes : quibus opp. αἱ ἡμεροι. [Joseph. B. J. 3, 3, 4. ὀπώρα ὁ., cui opp. ἡμερος.] *Ὀρεινὸς* est etiam αἱ γιθαλοῦ Avis species, Aristot. H. A. 8, 3. ‘*Ο μὲν σπιζίτης, μέγιστος*’ ἔστι γάρ ὅσον σπιζάτης ἔτερος, ὄρεινὸς, διὰ τὸ διατριβεῖν ἐν τοῖς ὄρεσιν : i. e. Monticola, Gaza. [* *Ὀρινὸς* pro *ὄρεινὸς*, LXX. Jérém. 17, 3. Num. 13, 30. Jos. 2, 22. 10, 6. *Ὀρινὴ*, Gl. Montana, Montuosa.] ‘*Ὀρινίαι*, Hesychio ἀναδευδάδες, ‘*Vites arbustivæ*’.

Ὀρειος, ὁ, ἡ, [et a, ov.] Montanus, Montosus, i. q. ὄρεινὸς : χώρα, Aristid. Regio montana s. montosa, sicut supra ὄρεινὴ χώρα. Interdum etiam ἡ ὄρειος absolute ponitur pro ἡ ὄρειος χώρα, ut ἡ ὄρεινὴ pro ἡ ὄρεινὴ χώρα. Sæpius capit pro Montanus. Lucian. (2, 375.) *τροφαὶ ὄρειοι*. Et ὄρεια δῶρα, Phot. ap. Suid. ‘*Ὀρειά σου τὰ δῶρα*, κάστανα καὶ ἀμανῆται, Idem ex Epigr. ὄρεια ἐνδοντὰ, et ὄρεια μῆλα. Plut. de Or. Pyth. ‘*Ἐκρήξεις πυρὸς ὄρεον*’. Et ὄρειος ὄμιχλη ap. Suid. Et ὄρειος ἄγρα, Plut. de Solert. Anim. Et ὄρειοι λαγωὶ, Montani lepores, ap. Xen. K. (5, 17.).

A Ποδωκέστα τοι μὲν οὖν εἰσὶν οἱ ὄρειοι, οἱ πεδινοὶ δὲ ἥπτον βραδύτατοι δὲ οἱ ἐλειοι. Soph. (Ph. 937.) ξυνούσιαι Θηρῶν ὄρειων. Et ὄρειοι Arabes ap. Plin. 6, 9. Apud Suid. ὄρειον πρέμον. Item ὄρειον, Polygoni species, Plin. 27, 12. Tertium genus Oreon vocatur, in montibus nascentes. ‘*Ορειος* dicitur etiam Liber pater et ‘*Ορειάδες* νύμφαι, quod in montibus frequenter apparent, Fest. Nec non βλέμμα ὄρειον, quale est hominis monticolæ, Lucian. (1, 843.) Τὸ βλέμμα καὶ τοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειον τι καὶ ἀνήμερον, Montanum s. Agreste. At ὄρεια κώμη, Athen. (31.) ex Alciph. Mæandrio, Περὶ τὴν Ἐφεσίαν εἶναι ὄρειαν κώμην τὴν πρότερον μὲν καλούμενην Λητοῦς, νῦν δὲ Λατορείαν, Vicum s. Paguin montanum, ubi nota fem. ὄρεια, quo et Aristoph. usus est, (“Opn. 740.) Νάπαιοι τ’ —όρειαι—Ιζόμενος, pro ὄρειναις. Suid. ap. quem et, ἡ δὲ ὄδος ὄρεια τις ἦν καὶ στενή. Apud Eund. ὄρεια θεὰ, i. e. ἡ ἐν ὄρεσιν ἀναστρεφομένη. Improprie vero ὄρειος ποσὶν pro κώπαις dicit quidam ap. Hes., quoniam ἡ ἐλάτη est ὄρειος arbor. Idem Hes. ὄρειον exp. ἴματιον ἄγγαφον. [“Wakef. Alc. 453. Jacobs. Anth. 6, 78. Musgr. Hel. 1317. Bast Lettre 113. Diad. S. 2, 523. Toup. in Schol. Theocr. 216. Epist. de Syrac. 339. Fischer. ad Palæph. 113. Eichst. Quæst. p. 8. Wakef. S. Cr. 2, 42. De Nymphis, ad Charit. 205. De vestitu, ad Mœr. 32. Diana cognomen, Koen. ad Greg. Cor. 142. Μητρὸς ὄρειης, Jacobs. Anth. 7, 248. Antistius 1. Kuster. Aristoph. 193. Πέργα ὄρεια, Eur. Hec. 1096. “*Ορεια*, Ferg. Toup. Opusc. 2, 234.” Schæf. MSS. De ὄρειος et comp., Lobeck. Phryn. 712.] At ‘*Ὀρείη*, Nom. proprium montis, Athen. (297.) e Nicandri Στολίδιοι, Θηρῶντα περὶ τὴν ‘*Ὀρείην* [*Ὀρέην*] ὄρος δὲ τοῦθι ὑπάχειν ὑψηλὸν ἐν Αἰτωλίᾳ.

[* ‘*Ὀρειοβάτης*, Orac. Sibyll. 5. p. 549. * *Ὀρειομνῆς*, Orph. H. 30; 5.] *Ὀρειονόμος*, Qui in montanis s. montosis locis pascitur, Suid. ex Epigr. θηρῶν ἄρκυν ὄρειονόμων, i. e. τῶν ἐν ὄρεσι διαιτωμένων. Ex Epigr. afferunt VV. LL. ὄρειονόμαν ταῦρον, pro Taurum montivagum in pascendo. Quod si mendosum non est, erit a nomin. Dorico ὄρειονόμας pro ὄρειονόμης. Sed fortasse scr. potius ὄρειονόμον, sicut ὄρειονόμος dicitur, non ὄρειονόμης. [“Antip. Sid. 15. Philipp. 47. Ruhnk. Ep. Cr. 236. Burm. ad Phædr. 103. Mit. Musgr. Bacch. 983.” Schæf. MSS.] ‘*Ὀρειοχαρῆ*, Montanis s. Montosis locis gaudens, Epigr. [Anal. 3, 198.]

[* ‘*Ὀρειώτης*, i. q. ὄρειος, Erycins 5. ap. Anal. 2, 296. * *Ὀρειώδης*, Eust. 1246, 28.]

‘*Ὀρειᾶς*, ἀδος, ἡ, *Montana*, *Montosa*, ἡ ὄρειος s. ἡ ὄρεια, vel ὄρεινή : ut ἡ ὄρειᾶς χώρα, *Montana* s. *Montosa* regio: quæ Xen. ὄρεινή. Et ὄρειᾶς πέτρη, Epigr. [Anal. 2, 13.] *Petra* s. *Rupes montana*. In Iisd. ὄρειαδες *Μοῦσαι*, *Musæ montanæ*, quæ in montibus degunt. Virg. quoque Oreades nominat Nymphae, Άην. 1. de Diana, quam mille secutæ Hinc atque hinc glomerantur Oreades: Nymphæ montanæ s. monticolæ, agrestes. Vide ‘*Ὀρειος*. [“Musgr. Bacch. 664.” Schæf. MSS.]

D ‘*Ὀρειτης*, ὁ, *Monticola*. VV. LL. [Etym. M. Orph. A. 11, 113. “Tzetz. in Il. 147. coll. 149.” *Ὀρειτης*, Koen. ad Greg. Cor. 141.” Schæf. MSS.] ‘*Ὀρειτηρ*, idem : ὄρειτηρες, οἱ ἄγριοι, Hes.

‘*Ὀρέστης*, *Monticola*, Qui in montibus versatur, e Schol. Hom. Est etiam Nom. propri. Unde ‘*Ὀρέστης*, Oresteus. [* ‘*Ὀρεστεία*, Osann. Philem. p. xxxiv. “Brunck. Aristoph. 1, 204. * ‘*Ὀρέστειον*, ad Herod. 696. Musgr. Or. 1647. * ‘*Ὀρεστιᾶς*, (Carmen de Oreste,) Valck. ad Theocr. x. Id. p. 9. Munck. ad Anton. Lib. 207. Verh.” Schæf. MSS.]

‘*Ὀρέστερος*, *Monticola*, Agrestis, ab ὄρος sicut ἄγροτερος ab ἄγρῳ, Od. K. (212.) ‘*Ἄμφι δέ μιν λύκοι ἡσαν ὄρεστεροι* ἡδὲ λεόντες, Il. X. (93.) δράκων ὄρεστερος, Schol. ἐν ὄρει διαιτριβων, ὄρειος atque ideo ἄγριος. Eust. quoque exp. ἄγριος: quoniam sc. ejusmodi sunt τὰ ἐν ὄρεσι διαιτώμενα. [“Heyn. Hom. 8, 256. ad Charit. 557. Wakef. Phil. 392. Heringa Obs. 87. Eur. Hec. 1045. Or. 1460. ad Herod. 429. ad Diad. S. 1, 381. Musgr. Bacch. 1173. Valck. Adoniaz. p. 254.” Schæf. MSS.]

‘*Ὀρεστιᾶς*, ἀδος, ἡ, *Montana*, *Monticola*: Νύμφαι

ορεστιάδες, Montanæ s. Agrestes Nymphæ, quæ Virg. Oreades. Hesiode (Θ. 130.) Νύμφαι αἱ ναῦσοντιν ἀν' οὐρεα βησσήντα, i. e. αἱ ἐν ὄρεσι διάτριβονται. Eust. vero allegorice eo nomine intelligi scribit τὰς φυσικὰς δυνάμεις, τὰς διοικούσας τὰ φυμένα ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἰς αὐτῆν προκαλουμένας καὶ ἀδρυνούσας δὲ ὑγρότητος καὶ θερμότητος τὰ ἐν ὄρεσι καὶ ἄγρια. Il. Z. (420.) περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν Νύμφαι ορεστιάδες. [“Boiss. Philostr. 369. *’Ορεστια, (ou, δ.) Callim. 1, 427. (Fr. 35.) “Ανεμοι ἐκνεφλαι, ἀπόγειοι, ἐνδρόται, κολπίαι, * ὄρται, ορεστια.”] AT Ορεστιον ab aliquibus dicitur Herba, quæ et Nectarion, Diosc. 5, 58. [*’Ορεστειον, Diosc. Notha 442.” Boiss. MSS.]

“’Ορας, Montana. Hes. annotat ὄράδα quosdam “interpr. τὴν ὄρειον: alias τὴν γαλακτώδη, derivantes παρὰ τὸν ὄρον s. ὄρρον. Eidem ὄράδες sunt “ιλάδεις τόποι, Loca sylvosa.”

[*’Οριον, Gl. Monticulus.]

¶ Οὔρος Ionice dicitur pro ὄρος, Il. Γ. (34.) Οὔρεος ἐν βῆσσαις, A. (157.) Οὔρεα τε σκισέντα, Hesiode. Θ. (129.) οὐρέα μακρά. Frequens etiam ap. Herod. [“Wessel. Diss. Herod. 95.”] Ορεοφοιτᾶς, Montivaga, Quæ per montes graditur, Quæ montes pererrat, Lucill. Epigr. Πανι * φιλοσπήλυγγι καὶ ορεοφοιτάς Νύμφαι: quæ et ορεστιάδες et ορειάδες. [“Jacobs. Anth. 9, 437. Wakef. S. Cr. 2, 100. * Ορεοφοιτις, ibid.”] Schæf. MSS. * Ούρειβάτης, Eur. El. 170. * Ούρειδρόμος, * Ούριδρόμος, * Ούρειδρόμος, Musgr. Bacch. 983.” Schæf. MSS.] Ούριθρεπτος, In monte nutritus: pro quo supra ὄρτρεψης et ὄρτροφος: item ορειτροφος. [Eur. Hec. 204. “Porson. p. 15. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 243. Ούρειθρεπτος, Porson. l. c. * Ούρειδρόμος, Musgr. Iph. A. 1592. Musgr. Bacch. 983. Wakef. S. Cr. 2, 20.” Schæf. MSS.] Ούρεστοκος, In montibus habitans: pro quo supra ορειστοκος. [“Archias 9. * Ούρεσιτέκτων, Heyn. Hom. 6, 445. 7, 225.”] Schæf. MSS.] Ούρεσιφοίτης, Montivagus, Qui per montes graditur, montes pererrat, in montibus versatur, Monticola: supra Ορειφοίτης. [“Jacobs. Anth. 9, 437. * Ούρεσιφοιτις, ibid. (Ind. Orph.) * Ούρεσιφοιτος, 6, 105. Christod. Ecphr. 306.”] Schæf. MSS.] Ούρεος, Montanus, pro ορειος: ut ούρειη δαίμων, Apoll. Rh. (1, 1119.) quales sunt ορειάδες s. ορεστιάδες Nymphæ. Itidem ούρειη χελώνη ap. Nicand. Α. (572.) ἡ ορεινή, s. χερσαῖα. Ibid. (617.) ούρειη ὑπέρεικος. Et Eur. Phœn. (819.) ούρειον τέρας, Monstrum montanum s. ἄγριον, de sphinge. At ούρειη πνεύματι in VV. LL. perperam pro ούρειφ. [“Jacobs. Anth. 11, 361. Eur. Iph. T. 127. Hipp. 143. Valck. Phœn. p. 302.”] Schæf. MSS.] “Υπουρα, Quæ montibus subjacent, s. subjecta sunt. Hes. tamen exp. ὑπὸ τὰ ὄρη, non τὰ ὑπὸ τὰ “ὄρη.”

¶ ’Ορος, τὸ, Dorica dialecto ex Ionico οὔρος, sicut Μῶσα ο Μοῦσα. Theocr. (1, 123.) ὄρεα μακρὰ Λυκαίω. Όροχαλκος, ex Arriano, pro ορείχαλκος. Lat. Aurichalcum et Orichalcum neutro genere dicunt. Festus, Aurichalcum vel Orichalcum quidam putant compositum ex ære et auro: sive quod colorem habeat aureum. Orichalcum sane dicitur, quod in montuosis locis invenitur: mons etenim Græce ὄρος appellatur. Hæc ille. Et alibi, Cadmea terra, quæ in æs conjicitur, ut fiat orichalcum. Plin. quoque neutro genere usurpat, 34, 2. de ære, Fit et ex alio lapide, quem Chalcitem vocant in Cypro, ubi prima fuit æris inventio: mox vilitas præcipua, reperto in aliis terris præstantiore, maxime orichalco, quod præcipuam bonitatem admirationemque diu obtinuit, nec reperitur, longo jam tempore effœta tellure. Plautus vero Aurichalcum dixit pro Numo ex aurichalco, Cedo tres mihi homines contra aurichalco emtos: ut Aurichalcus ibi dicatur sicut Άρεus, subaudiendo Numus. Adjective vero accipi ορείχαλκος, supra docui. Ceterum Hes. quoque scribit ορείχαλκος, χαλκος χρυσῷ ἐσικός. Όρεστλοιπος, Montes relinquens, qui reliquit, [“Jacobs. Anth. 10, 410. * Ωρεστικοῖς, ibid. et 413.”] Schæf. MSS.] Όρεστροφος Βάκχος, In montibus nutritus Bacchus. Idem et ορειος dicitur. [“Jacobs. Anth. 10, 410. * Ωρείτροφος, ibid.

PARS XXI.

A (Anal. 2, 517.) * Ωρειος, Toup. in Schol. Theocr. 216. Epist. de Syrac. 339. Valck. Adoniaz. p. 29. Eichst. Epist. c. 1. Pierson. Veris. 131. Wakef. S. Cr. 2, 42.” Schæf. MSS.]

* Ωρείθνια, Nomen proprium filiæ Erechthei, quam ex Attica abreptam Boreas in Thraciam abduxit, ibique ex ea suscepit Zeten et Calain: ita dicta παρὰ τὸ ἐν ὄρει θύειν, i. e. ὄρμαν, ut traditur in Lex. meo vet.: Apoll. Rh. 1, (212.) Οὐς ποτ' Ἐρεχθῆς Βορέη τέκει Ωρείθνια. Lat. quoque Poetis Orithya non ignota est. Sed ap. Apoll. et Schol. ejus sine diphthongo SCRIBITUR Ωρείθνια. [“Ad Timæi Lex. 268.”] Schæf. MSS.]

“Ιωρος, Hesychio est τὸ ὄρεινὸν χωρίον καὶ τὸ ὄρος, “Locus montanus et Mons: item οἶκος καὶ ὁ τούτου “φύλαξ, Domus et Custos ejus. A Suida quoque “exp. θυρωρὸς, φύλαξ, qui Proverbialiter dici ait Οὐδ’ “ἐντὸς ιώρου: et legem quandam Athenis jussisse “ἔκτὸς ιώρου εἶγαι τοὺς ἀνδροφόνους: Poetam ἐπὶ “τῶν ἀπειλούντων καὶ σοβαρειομένων Proverbio isto “usum.” [“Alberti Peric. Cr. 89.”] Schæf. MSS.]

* ΟΠΕΥΣ, ἔως, ὁ, Mulus, Mula, quod animal hoc præ ceteris ad opera montana sit idoneum, παρὰ τὸ ἐν ὄρει μάλλον τῶν ἄλλων ζώων δύνασθαι ἐργάζεσθαι, ut in meo vet. Lex. traditur, nisi malis ex Homo ημίονος ἀγρότερος. Aristot. Rhet. 3. de Simonide, “Οτε μὲν ἐδίδον μισθὸν ὅλιγον αὐτῷ ὁ νικήσας τοῖς ὄρευσιν, οὐκ ἥθελε ποιεῖν, ὡς δυσχεραίνων εἰς ημιόνους ποιεῖν: ubi vero victor ille mercedem satis amplam dedit, cecinit, Χαίρετος ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων: de mulibus. Alibi vero discriminis causa addit ὁ θῆλυς et ὁ ἄρρεν: ut H. A. 6. Καὶ ὁ θῆλυς δὲ ὄρεὺς ἥδη ἐπληρώθη. Item, Γηράσκει δὲ βραδύτερον ὁ θῆλυς ὄρεὺς τοῦ ἄρρενος. [“Musgr. El. 816. ad Mær. 273. Koen. ad Greg. Cor. 175. Casaub. Athen. 1. p. 56.”] Schæf. MSS. * Ορεωζεύκτης, * Ορεοζεύκτης, J. Poll. 7, 183.]

* Ορεωκύμος, ὁ, Qui curat et adornat mulas, Mulio, Juven. Martial.: Xen. Ελλ. 5, (4, 42.) Ορεωκύμοι δὲ ἀπορρίπτοντες ὃν εἰλήφεσαν καρπὸν, Plut. Τῶν τὰ ιερὰ προσαγαγόντων ὄρεωκύμων. Utitur Idem in l. περὶ Αοργησίας. In VV. LL. autem scribitur ΕΤΙΑΜ Ορεοκόμος, citaturque e Diod. S. Apud Hes. VERO Ορεοκόμος, ὁ τὰς ημιόνους θεραπεύων: idque ordine literario: suo tamen loco ap. Eund. habetur præcedens Ορεοκόμος, itidem ὁ τὰς ημιόνους τρέφων: nimirum post Ορεξον, ante Ορέοντο. Suid. tamen discrimin facit inter ορεοκόμος et ορεωκόμος, sicut inter ορεοπολῶ et ορεωπολῶ. Sic enim ait, Ορεοκόμος, ὁ τοῦ ὄρους ἐπιμελούμενος ορεωκόμος δὲ, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ημιόνων. [“Ορεωκόμος, Aristoph. Fr. 289. Lucian. 3, 429. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 16(=208.) ad Diod. S. 2, 153. Herodian. Philet. 449. et n., Koen. ad Greg. Cor. 175. Soph. ΟΕδ. C. Argum., ad Mær. 19. Ορεοκόμος, ad Herodian. Philet. 449. ad Diod. S. 1. c. Heindorf. l. c.”] Schæf. MSS. Lobeck. Phrym. 696. Ορεωκόμος, Aristoph. Θ. 493. ubi Lobeck. mavult Ορεακόμος, collatis πολιανόμος, κρεανόμος, ἀμφορεάφορος etc. Vide Schn. Lex. Suppl. ubi afferuntur * Ορεωκομέω, * Ορεωκομία, sed ἀμαρτύρως. * Ορεωπόλος, unde] Ορεωπόλεω, Circa mulos versor, Mulos curo vel alo. AT Ορεοπολῶ, In montibus versor. Sic enim Suid. Ορεοπολῶ, περὶ τὰ ὄρη ἀναστρέφομαι. Ορεωπολῶ δὲ, τὸ περὶ τοὺς οὖνος ἀναστρέφομαι. [Vide Schn. Lex. Suppl. Lobeck. Phrym. 696—7.] Ορεωπάλης, Mularum vendor, ὁ τοὺς ημιόνους πωλῶν, Suid. Ορεικός, Mularis, ημιόνεος, ut Hom. loquitur, Synes. Ep. 3. Επὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιθασαμένη τὸ ορεικὸν, Conscenso vehiculo mulari. Hom. dicit ζυγὸν ημιόνεον. Sed ibi vulg. Edd. ΗΑΒΕΝΤ Ορικόν, sicut et ap. Suid. Ορεὺς ὁ ημιόνος: καὶ ὄρικῶ ζεύγει, ἀντὶ τοῦ ημιόνων: itidemque ap. Άεσchin. (64.) Εμισθωσατο αὐτοῖς τρία ζεύγη ὄρικά. Apud eund. tamen Suid. suo loco, h. e. literario, ορικὸν ζεύγος, τὸ τῶν ημιόνων: nimirum post Ορεστια, ante Ορεινή: quæ scripture magis rationi consentanea est. [“Thom. M. 655. ad Mær. 273. ad Herod. 89. ad Diod. S. 1, 125. 126.”] Schæf. MSS.] Ορεὺς Ionice dicitur pro ορεὺς, sicut οὔρος pro ὄρος, Hesiode. (Ημ. 32.) καὶ οὐρῆς ταλαιργούς: sicut Hom. supra ημιόνους ταλαιργούς s. ἐντεσιουργούς. Idem Hom. Il. A. (50.) de peste, Οὐρῆς μὲν πρῶτον

19 Y

ἐπώχετο, καὶ κύνας ἀργούς. Ubi οὐρῆς aliter etiam accipi potest, ut Aristot. quoque de Poet. tradit. Tὰ δὲ πρὸς τὴν λέξιν ὄρωντα δεῖ διαλύειν· οἶον γλώττη, Οὐρῆς μὲν πρώτον· ἵστις γάρ οὐ τοὺς ἡμίονους λέγει, ἀλλὰ τοὺς φύλακας. Hes. quoque οὐρῆων exp. τῶν φυλάκων: et Eust. οὐρῆς ὁμιλίων τῷ οὐρεῖ, ἥγονν τῷ ἡμίονῳ, est ὁ φύλαξ. [“Ad Mœr. 274. Wassenb. ad Hom. 25. Clark. ad Il. l. c. Tyrwh. ad Aristot. 202.” Schæf. MSS.]

“ΟΡΟΣ, ὁ, Terminus, Limes, Fines: ut dicuntur regionis vel agri alicujus. Ab J. Poll. dicitur esse στήλη ἐνεστηκία, Stele et cippus alicubi errectus ad fines indicandos. Et ab Hes. στήλη ἡ καταπεπηγία ἐπὶ χωρίῳ ὥριῳ. Dem. (1040.) Οὐδέτις ὄρος ἐπέστη τῇ ἐσχατᾷ, Nullus finitor erat in eo fundo errectus. De regione in seqq. Il. dicitur. Thuc. 6, (13.) p. 202. Σικελιώτας οἰστερός νῦν χρωμένους ὄρους πρὸς ὑμᾶς οὐ μεμπτοῖς, Plut. Probl. Rom. “Ορούς ἔθηκε τῆς χώρας, Lucian. (3, 217.) Οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, Herodian. (2, 2, 19.) Τοὺς ἐπὶ τοῖς ὄροις τῆς Ρωμαίων ἀρχῆς ἰδρυμένους, Ad Romanū imperii terminos defensandos. Rursum Plut. Apophth. ‘Ἐπὶ τῶν ὄρων τὴν ἔχθραν ἀπολίπωμεν, In finibus: Amat. Narr. ‘Ἐκτὸς ὄρων ἔρριψαν, Extra fines projicere. Dem. (634.) Πέρα ὄρων [ὄρου] ἐλαύνειν, Ultra fines Atticos perseguī. Metaph. etiam capitūlū, sicut Fines, Terminus, Limes, Dem. (324.) “Α τοῖς προτέροις Ἐλλησιν ὄροι τῶν ἀγαθῶν ἡσαν καὶ κανόνες, Fines bonorum, Quibus rebus bona et felicitatem circumscrivebant. Epicurus, “Ορος τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν, Voluptatis terminus. Vide in Ὑπεξάρεσι. Plato de LL. “Ορούς τῶν ὀνίων τίθεσθαι, Suis veluti limitibus describere res venales, quos excedere nefas sit: pro Pretia certa rebus venalibus imponere. At ὄρος τῶν γάμων ex Eod. pro Tempus nuptiarum. Longin. (35, 3.) Τοὺς τοῦ περιέχοντος πολλάκις ὄρους ἐκβαίνουσιν αἱ ἐπινοιαὶ, Limites transiliunt. Sic Plut. Symp. 8. de marino anim. genere in propria signif. “Πόσπερ ἐτέρῳ κόσμῳ περιεχόμενον, καὶ χρώμενον ὄροις ἴδιοις, οὓς ὑπερβαίνουσιν αὐτοῖς ἐπίκειται δίκη ὁ θάνατος. Idem in Præc. San. (466.) dicit, Παράβασιν ὄρων ἐπικαλεῖν τινί. Lucian. de Salt. Metras ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὄρων, Manens intra terminos saltationis. Cum eod. verbo Herodian. 6, (2, 9.) in propria signif. Μένειν ἐν τοῖς τῶν ἴδιων ὄροις, καὶ μὴ καινογομεῖν, Suis finibus contentum nihil rerum novarum moliri. || Aliquando pro Meta, Scopus in aliqua re propositus, Dem. (548.) “Ἐντος ὄρου θέμενος, παντὶ τρόπῳ μὲν ἀνελεῖν, Aristot. Polit. 4. ‘Αριστοκρατίας μὲν γάρ ὄρος, ἀρετής ὀλιγαρχίας δὲ, πλοῦτος: 7. Πρὸς τὸν ὑποκείμενον αὐτοῖς ὄρον. Sic Cic. Ad aliquem finem referre. Item, Officium et finis oratoris: i. e. σκοπὸς καὶ τέλος τῶν πράξεων: quae alio nomine ὑπόθεσις dicitur. Vide et Bud. 711. Sed et in genere ὄρος dicitur Omne extreum ambiens, ut cœlum quoque; est enim ἐσχατον, nec ultra id progressus est motui. Aristot. de Gen. Anim. 2. Πῦρ μὲν καὶ ἀήρ τοῦ πρὸς τὸν ὄρον φερομένου τόπου. Sed et Plato Tim. ὄρον et ἀκρον pro eod. ponit, quod Cic. Extremum vertit. Bud. || “Ορος accipitur etiam pro Modo et regula, et quasi præscriptio quo actiones temperantur, Gal. Method. 12. et 14. Aristid. “Ορον εἶναι σωφροσύνης πᾶσιν ἀνθρώποις, Regulam. Hæc VV. LL. || Finis, ea signif. qua Quintil. dicit 2, 16. Hic igitur frequentissimus finis, rhetoricem esse vim persuadendi: i. e. Finitio s. Definitio, ὄρισμός. Aristot. Top. 1. “Ορος δέ ἐστι λόγος ὁ τὸ τί ἔντι σημαίνων: q. I. Alex. Aphr. sic exp. ὄρος, λόγος ἐστιν ὁ τὸ τί ἐστι τὸ εἶναι σημαίνων τοῦ ὄριστον: dicit autem metaph. esse ἀπὸ τῶν ὄρων τῶν ἐπὶ τῶν χωρίων, οἷς περιγράφοντιν αὐτὰ καὶ τῶν ἄλλων χωρίζονται. Vide plura ap. Bud. 711. Vide et Suid., qui etiam discrimen annotat inter ὄρον et ὑπογραφὴν et ἀπόδειξιν. Itidem ap. Hermog. ὄρος βίαιος, Definitio violenta. Apud Eund. ὄρος et ἀνθροισμός, Definitio et Contraria definitio. Rursum Aristot. Rhet. 1. Δεῖ δὲ νομίζειν ἴκανον εἶναι τοὺς ὄρους, ἐὰν ὅσι περὶ ἐκάστου μῆτε ἀσεβεῖς μῆτε ἀκριβεῖς. Synes. Ep. 31. Τοὺς γεωμετρικὸν ὄρους ἀληθεστάτους ἥγους, Geometrarum definitiones et regulas verissimas exi-

A stimato. || “Ορος σύντομος, Compendium, Justin. Mart. de libris Aristot. ad Alex. Σύντομόν τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐκτιθέμενον ὄρον, τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀναιρεῖ δόξαν. Συστ. philosophiæ compendium faciens, Ad compendium conferens et brevi tractatu complectens. || “Ορος dicitur etiam Index rei obnoxiae: unde ὄριζεσθαι et προορίζεσθαι et ἀφορίζεσθαι, item ὄρους τιθέναι et κατατιθέναι: et ἀφωριζεῖν οὐσία, Pignori opposita. Hæc Bud. initio p. 711. Quo pertinent quæ p. 90. annotat, Diximus superius super hujusmodi rebus prædibus τοὺς λεγομένους ὄρους apponi solitos esse, ut in l. a nobis c., Καὶ τελευτῶν διέθετο ὄρους ἐπιστῆσαι χιλίων δραχμῶν ἐμοὶ τῆς προικὸς ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Q. I. cum in Lex. suo citasset, subjungit, Expressius p. 105. pro Signo rei oppigneratæ, ut prædii: et 105. τοὺς ὄρους ἀνέσπακε, ut nimirum fraudarentur creditores. Et contra Onet. p. 43. “Ορον ἐπιτιθέναι ἐπὶ τὸ χωρίον, ταλάντον: vocarunt autem ita Attici τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρὶς γράμματος δηλοῦντα ὅτι ὑπόκεινται δανειστῆ, Harpoecr. || “Ορος, Hesychio θεομός, νόμος. || Rusticum instrumentum, quod Funiculum appellant, VV. LL. || “Ορος Polluci 10, c. 29, est etiam τὸ τρίβον τούλαιον ξύλον: [cf. 7, 150.] itemque Harpoecr. ὄρον esse dicit σκεῦός τι γεωργικὸν ap. Isæum, significareque ξύλον τι, φ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζοντο. [Vide Phot., Anecd. Bekkeri 287. 308.] Alibi autem ap. J. Poll. scribitur ὄρος tenui spiritu: ap. Suid. etiam tenui spiritu, sed neutrō GENERE “Ορον. “At Ὁρὸν, τὸ, Prelum, Vas “agricolarum, VV. LL.” [“ “Ορος, Thom. M. 658. Musgr. Suppl. 420. ad Charit. 784. Jacobs. Anim. 223. 246. Nicarchus 18. ad Lucian. 1, 857. Athlet. Stat. 44. Dionys. H. 5, 119. 139. Plato Lys. p. 18. et Heind., Diod. S. 1, 369. Toup. ad Longin. 338. Act. Traj. 2, 316. Valck. Phœn. p. 427. Eur. Hec. 953. Modus, Regula, Aristoph. Fr. 264. Plat. Alex. 126. extr. Schm. Qui “Ορος, Definitiones, scripserint, Valck. ad Ammon. 110. Conf. c. ὄρος, ad Diod. S. 1, 526. 600. 2, 346. Brunck. Aristoph. 3, 61. Wessel. ad Dion. Cass. p. 1500.: cum ὄρος, Boeckh. in Plat. Min. 113. “Ορος φιλίας, Casaub. ad Atheu. 92.: εὐπραξίας, ad Lucian. 1, 360. ‘Ὡς ὄρος λαθεῖν, Coray Theophr. 106.” Schæf. MSS.]

c “Οροθέτης, Finitor, Qui terminos et limites regionis alicujus vel agri statuit. Idem et ‘Οριστῆς dicitur. [Gl. Terminator. *’Οροθέτης, Terminos pono, Iuc. Exod. 19, 12. Athan. 2, 388. Epiphan. 1, 223. “Dionys. Areop. Epist. 9, 2.” Kall. MSS. ‘Οροθεσία, Designatio terminorum, ἡ τῶν ὄρων θέσις, [Gl. Terminalia, Pagus, Limites.] AT ‘Οροθέστα dicitur Ipsi termini et limites alicubi constituti, τὰ χωρίζοντα τὴν γῆν, Hes. [Etym. M. Lex. de Spirit. 234. “Herodian. Epimer. 102.” Boiss. MSS. “Heyn. Hom. 8, 194.” Schæf. MSS. ‘Οροθέσιον, Gl. Terminus, Limes, Terminatio. *’Ορονύχιον, Photio ὄρος νυκτερινὸς, τον τέστι φυλακή.]

“Αμορία, Confinium, Junctos habere terminos, “τὸ ὄμορεῖν s. ἀμορεῖν: nam ὄμοροι, et ἀμοροι, dī- “cuntur Contermini, Confines.” [* “Ανθορος, ὁ, Koen. ad Greg. Cor. 215. 266.” Schæf. MSS. Legitur “Αντορος in Tab. Heracl. 1, 55.] Διόρος ab Hes. exp. διαστάτης, Díremtor, Disterninator. Apud J. Poll. in ludo, qui ἐφεδρισμὸς dicitur, διόρος vocatur Lapis quidam, ‘Ο δὲ ἐφεδρισμὸς, λίθον καταστησάμενοι πύρωθεν αὐτοῦ στοχάζονται σφαῖραις η λίθοις’ ο δὲ ἀνατρέψας τὸν ἀνατρέψαντα σφέρει, τοὺς οφθαλμὸν ἐπελημμένον ὑπ’ αὐτοῦ, ἐως ἀν ἐλθοι ἐπὶ τὸν λίθον, ος καλεῖται διόρος. [“Ad Phryn. Ecl. 10.” Schæf. MSS.] AT Διορία ab Hes. et Suida exp. προθεσμία. Possit etiam signif. Duo termini, quibus loca aliqua distinguiantur et a se invicem dirimuntur. Exp. quoque Discrimen. [Lobeck. Phryn. 26. “Thom. M. 740.” Schæf. MSS.] “Διώρον, Hesychio est ἀσυμφωνος: “aliis διάφωνον, ἀνόμοιον, Dissoumum, Dissimile.” [“Ad Phryn. Ecl. 10.” Schæf. MSS.] “Διωρία, “Suidæ est ἀνακωχή, Dilatio, h. in l., Δόξαν δ ἐπα- “νεῖναι τὴν πολιορκίαν, καὶ διωρίαν βουλῆς τοῖς στα- “σιασταῖς παρασχεῖν:” [cf. Joseph. B. J. 5, 9. p. 343.] “Alii interpr. Spatiū, Intervallum.” [Gl. Intercapedo, Spatiū. “Toup. Opusc. 1, 91. Phryn.

Ecl. 10. Thom. M. 740. * Μέσορος, Koen. ad Greg. Cor. 266." Schæf. MSS.] "Ομόρος, Conterminus, Confinis, Finitimus, πρόσοικος, Aristot. Polit. 7. Τὴν πρὸς τοὺς ὄμόρους ἔχθραν, Isocr. Τῶν ὄμόρων ἐπάρχειν, Finitimis imperare, Herodian. 3, (2, 12.) Ἐπὶ τὴν Βιθυνίαν ὄμορον σύσαν, Ad Bithyniam finitimatam regionem. Sic Demosth. (18.) Χώραν ὄμορον καὶ δύναμίν τινα κεκτημένους. Isocr. ad Phil. Ἐπιστάμενον οὐτὴν μὲν χώραν Θετταλοὶ, τὴν δὲ δύναμιν ἡμεῖς ὄμορον σοι τυγχάνομεν ἔχοντες. Alicubi vero etiam ἡ ὄμορος absolute ponitur pro ἡ ὄμορος χώρα, ut ap. Dem. Idem dixit etiam ὄμορος πόλεμος, (24.) Ἐπειδὰν δὲ ὄμορος πόλεμος συμπλακῆ, In finitima regione: cui opp. ὑπερόριος. Et ὄμορος πόλις, J. Poll. Dicitur quoque ὄμορος Is qui vicinus nobis est, cujus ager nostro est ὄμορέμων, Confinis s. Conterminus, Epigr. ἑταφῇ μισθῷ πρὸς τινα τῶν ὄμόρων, Juxta prædium vicini sui: τὸ ὄμορον neutraliter et substantive pro confinia. Thuc. 6, (88.) p. 226. Τοῖς δὲ Συρακουσίοις ἀεὶ κατὰ τὸ ὄμορον διάφοροι: solent enim finitimi litigare inter se de finibus. [“ Thom. M. 649. Boiss. Philostr. 554. Abresch. Lectt. Aristæn. 302. Longus p. 5. Vill. Conf. c. ὄμορος, Tzsch. ad Strab. 6. p. 246.” Schæf. MSS.] 'Ομορέω, Confinis s. Conterminus sum, Plut. Popl. 'Ομοροῦν χωρίον ἔκεινω, Illi finitimum prædium, Herodian. 6, (7, 5.) Τὰ Ἰλλυρικὰ ἔθνη, ὄμοροῦντα καὶ γειτνιῶντα Ἰταλίę, Nationes conterminas vicinasque Italiæ. [“ Valck. Callim. 93. ad Herod. 510. 744.” Schæf. MSS. * “ Προσόμορος, Ionice Προσόμορος, Confinis, Herod. 4, 173.” Schw. MSS.] Προσομορέω, i. q. ὄμορέω, [Schneidero dubiae fidei videtur.] “ Συνόμορος, i. q. ὄμορος, Conterminus, “ Contiguus,” [Gl. Confinis.] “ Unde Συνομορέω, “ Conterminus sum,” [Act. 18, 7. * 'Ομόρος, Epith. Jovis, Polyb. 2, 39, 6.] Πρόσορος, Conterminus, Affinis, i. q. ὄμορος s. πρόσοικος: τόπος, J. Poll. (6, 113.) 9, (8.) Et πρόσοροι, Contermini, Finitimi. Vide 'Εφόριος. [“ Zeun. ad Xen. K. P. 553. (6, 1, 12.)” Schæf. MSS. * Πρόσορέω, Finitimus sum, Polyb. 10, 41, 4. 22, 5, 14. 27, 9.] Σύνορος, i. q. ὄμορος et πρόσορος: vide 'Εφόριος. Aristot. Σύνοροι γάρ εἰσιν ἀνταντα, Conterminæ, Confines, Affines. Σύνορέω, Conterminus sum: συνοροῦσαι δυνάμεις, Conterminæ potestates, ut Isocr. ὄμορον δύναμιν dicit. [“ Συνοροῦσα χώρα, Polyb. 1, 8, 1. (5, 55, 1.) Cf. Συνορεῖων.” Schw. MSS.] Σύνορία, ἡ, Confinium: τὸ ὄμορον, ut Thuc. loquitur. Suidæ ἡ * πλησιότης.

Ὀρικός, Finitivus, Definitivus: στάσις, Status, in quo veluti configitur cum adversario definitione atque descriptione aut informatione verbi. Sic enim Cic. Partit. Orat. Finitivum statum Quintil. appellat. Et τὰ ὄρικὰ, Definitioni attributa, Ad definitionem pertinentia, Finitiva, Alex. Τὸ μὲν γάρ τοιοῦτον πρόβλημα, πότερον ὁ χρόνος κίνησίς ἐστιν οὐρανοῦ, ἢ οὐ, ὄρικόν· Σητεῖται γάρ εἰ ὅπος τοῦ χρόνου ὁ ἀποδιδόμενος λόγος. Utitur et Aristot. saepe in Top. [“ Verbi gr. L. 1. c. 5.” Schw. MSS. “ Ad Dionys. H. 3, 1607.” Schæf. MSS. * “ Ορικῶς, Diogenes ap. Diog. L. 9, 71.” Boiss. MSS.]

*Ὀριος, Terminalis: θεὸς, Plut. Numa (16.) p. 129. meæ Ed. loquens de Termino, cui ἀνατρακτον sacrificium fieri dicit, 'Ος χρὴ τὸν "Οριον θεὸν εἰρήνης φύλακα καὶ δικαιοσύνης μάρτυν ὄντα φόνου καθαρὸν εἶναι. Et "Οριος Ζεύς, quem Latini quidam Terminalem e Græco converterunt, alii Terminorum præsidem, alii Conterminum deum. Is religiose ab antiquis colebatur in terminis ipsis conservandis, adeo ut Plato de LL. 8. Διὸς 'Οριον, Jovis Terminorum præsidis, legem tulerit. Dionys. H. item 2., ubi de Termino agit, dicit Numam Jovi Terminali terminos sacrasse. Verba Plat. sunt, Διὸς 'Ορίου μὲν πρῶτος ὁδε νόμος εἰρήσθω, Μὴ κινεῖται γῆς ὥρια μηδεὶς, μήτε οἰκεῖον πολιτῶν γείτονος, μήτε ὄμοτέρμονος. E. Demosth. [Hallon. p. 86. Reisk.] affertur ΕΤΙΑΜ 'Ορείον Διὸς, itidem pro Jovis Terminalis, Termīni; sed pro eo reponendum 'Οριον, ut nonnullos quoque Codd. habere annotatur. [“ Ad Dionys. H. 1, 396. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76.” Schæf. MSS. "Οριος θεὸς, Gl. Terminus: * 'Οριοτος λίθος" Terminalis lapis.]

"Οριον, τὸ, Terminus, Limes, i. q. ὥρος, Hes. vero

exp. τείχισμα, φραγμόν: ut οὔριον. Frequens est PLUR. "Ορια, Termini, Fines, Limites, Xen. (K. P. 1, 4, 18.) Ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὥρια, Ad fines, s. confinia, Thuc. 2. Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ὥροις ἐγένετο, Postquam ad fines Atticae venit, Plato de LL. 8. Μὴ κινεῖται γῆς ὥρια μηδεὶς, Agrorum terminos s. limites. Integrum locum habes in "Οριος. Et ὥρια ἀγαστάσαι, J. Poll. 9. Apud Suid. ὥρια ἔθνῶν, et ὥρια πατέρων. Apud Mathematicos ὥρια dicuntur Fines stellarum, ac proprie Partes signorum quæ stellis singulis dividuntur. [“ Thom. M. 658. ad Charit. 729. 748. 757. "Ορια, Gesner. Ind. Orph. "Ο., τὰ ὅ., Boiss. Philostr. 651. "Ορια ἀναστάσαι, Musgr. ad Hec. 16.” Schæf. MSS. Schleusner. Lex. V. T. * 'Οριοθετέω, Terminus pono, Aqu. Deut. 19, 41. Zach. 9, 2.]

“ 'Αφόριος, θρασὺς, ἀπιστος, Hes. Audax, Infidus.” 'Ενόριος, Qui intra terminos nostros est: χῶρος, J. Poll. 9, c. 1. [Bast. Ep. Cr. 22.] “ 'Ενορία, dicitur “ ut ἔξορία, Justinian. in Novell. 306. 'Εν τῇ βασιλίᾳ “ δι πόλεις ἦτος τῇ ταύτης ἐνορίᾳ τυγχάνοντος. Sic p. 310. Alibi dicit τῇ ταύτης περιοικίδι.” [“ Theodosius Hon. Epist. 241. Combef.” Boiss. MSS.] 'Εξόριος, sive "Έξορος, Qui extra s. ultra terminos nostros est, J. Poll. 6, c. 48. quod περὶ ἔξορων Πόλεων inscribitur, 'Εξόρους δὲ ἐρεῖς ἔξορους, ὑπερορίους. Ali quando vero ἔξοροι sive ἔξοροι dicuntur Qui exterminati sunt e regione aut urbe aliqua, Exules, Extorres. [“ Musgr. Bacch. 61.” Schæf. MSS. * 'Εξορέω, Schleusn. Lex. V. T.] 'Εξορία, Exilium. [“ Ad Diod. S. 1, 247.” Schæf. MSS.] 'Εφόριος ET 'Εφορος, Qui in finibus est, Finitimus, J. Poll. 6, c. 21. quod περὶ Γειτόνων inscribitur, Καὶ ἐφεστίους, ἐφορίους, συνημένους, * παρακατοικοῦντας, συνόρους καὶ προσόρους: paulo ante, ὄμόρους, προσχώρους, πλησιοχώρους, προσοίκους synonyma his posuerat. Appian. ἐφόρους quoque dixit Conterminos, Finitimos, Confines, B. C. 5, (9.) de Palmyra urbe, 'Επικαλῶν αὐτοῖς ὅτι 'Ρωμαῖων καὶ Παρθναῖων ὄντες ἐφοροι, ἐς ἐκατέρους ἐπιδεξίων εἰχον: reddere etiam queas, Cum habitarent in confinio imperii Romani et Parthici. Rursum ἐφόρια numerantur ab J. Poll. inter ea quæ sunt extra Urbe, i. e. Finitima et contermina Urbi. Apud Eund. 9, c. 1. στήλη ἐφόρια, Columna terminalis, Stele quæ in finibus regionis aut agri alicuius ponitur ad eam disternandam, i. e. Terminus, Limes, ὥρος, seu ἡ ἐνεστηκυῖα στήλη, ut alibi Idem appellat. [“ Musgr. ad Hec. 16.” Schæf. MSS.] 'Εφορία, ἡ, Confinium, Fines: cujus supra etiam mentionem feci post "Εφόρος et 'Εφορά, ubi Dem. locum citavi in quo exp. quid sit εφορία in hac Lege, 'Εὰν δέ τις τὸν ἀνδροφόγονον κτενγῃ, ἡ αἵτιος ἡ φόνου, ἀπεχόμενον ἀγορᾶς, ἐφορίας, καὶ ἀθλῶν, καὶ τερῶν Ἀμφικτυονικῶν. Sed notandum, quædam exempl. non habere distinctionem illam inter ἀγορᾶς et ἐφορίας, imo ap. Dem. 265 (= 631.) ubi ea Lex habetur, et ab eo exponitur, in ipsa illa exp. tolli, sicque legi, 'Απεχόμενόν φησιν ἀγορᾶς ἐφορίας: τι τοῦτο λέγων; τῶν ὥριων τῆς χώρας, ἐνταῦθα γάρ, ὃς γε μοι δοκεῖ, τάρχατα συνήσσαν οἱ πρόσχωροι παρὰ τε ἡμῶν καὶ τῶν ἀστυγειτύνων. Et in seqq. verbis, "Οθεγ ὠνόμακεν ἀγορὰν καὶ ἐφορίαν, vetus liber non habet illud καὶ, conjunctim legens ἀγορὰν ἐφορίαν: sicut et mox sequitur, Τὴν ἐφορίαν ἀγορὰν ὥρου προσγράψας: ut ἐφορίαν ἀγορὰν dicat Forum in finibus regionis alicuius, quo finitimi populi ad commercia confluunt. Huc pertinent illa Poll. 9, c. 1. Καὶ τὰ μέρη τὰ μὲν ἔξω πόλεως, ὥροι, ἐφόρια, ἀγορὰ, δῆμοι, κῶμαι, ἀγροὶ, προάστεια, ἐσχατιαῖ: ubi aliquis leg. suspicetur ὥροι, ἐφόρια, sicut ap. Dem. vel ἐφορία ἀγορὰ, sicut ap. eund. Dem. vett. libros habere anno-tavi. [“ Ad Charit. 406.” Schæf. MSS.] Μεθόριος, Conterminus, Confinis, i. q. ἐφόριος s. ἐφορος, πρόσορος, σύνορος: ut ποταμὸς μεθόριος, J. Poll. 9. Qui vel post terminos nostros est, vel cum eis coniunctus, Fines nostros contingens, i. e. Finitimus. Et μεθόριος s. μεθορία χώρα, Contermina s. Confinis regio, Thuc. 2, (27.) Ἡ δὲ Θυρεάτις γῆ μεθορία τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς, Est in confinio Argolicæ et Laconicæ, Argolicæ et Laconicæ terminos contingit. Itidemque 4, (56.) p. 139. de ead. Thyrea, Ἡ ἐστι μὲν τῆς Κυνουρίας γῆς καλούμενης, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας καὶ

D

“ Οθεγ ὠνόμακεν ἀγορὰν καὶ ἐφορίαν, vetus liber non habet illud καὶ, conjunctim legens ἀγορὰν ἐφορίαν: sicut et mox sequitur, Τὴν ἐφορίαν ἀγορὰν ὥρου προσγράψας: ut ἐφορίαν ἀγορὰν dicat Forum in finibus regionis alicuius, quo finitimi populi ad commercia confluunt. Huc pertinent illa Poll. 9, c. 1. Καὶ τὰ μέρη τὰ μὲν ἔξω πόλεως, ὥροι, ἐφόρια, ἀγορὰ, δῆμοι, κῶμαι, ἀγροὶ, προάστεια, ἐσχατιαῖ: ubi aliquis leg. suspicetur ὥροι, ἐφόρια, sicut ap. Dem. vel ἐφορία ἀγορὰ, sicut ap. eund. Dem. vett. libros habere anno-tavi. [“ Ad Charit. 406.” Schæf. MSS.] Μεθόριος, Conterminus, Confinis, i. q. ἐφόριος s. ἐφορος, πρόσορος, σύνορος: ut ποταμὸς μεθόριος, J. Poll. 9. Qui vel post terminos nostros est, vel cum eis coniunctus, Fines nostros contingens, i. e. Finitimus. Et μεθόριος s. μεθορία χώρα, Contermina s. Confinis regio, Thuc. 2, (27.) Ἡ δὲ Θυρεάτις γῆ μεθορία τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς, Est in confinio Argolicæ et Laconicæ, Argolicæ et Laconicæ terminos contingit. Itidemque 4, (56.) p. 139. de ead. Thyrea, Ἡ ἐστι μὲν τῆς Κυνουρίας γῆς καλούμενης, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας καὶ

Αακωνικής. Philo V. M. 3. Τὴν μ. χώραν ἀπένειμε τοῖς πέντε, Illis quinque regionem confinii tribuit. Interdum vero subaudiendum relinquitur χώρα vel γῆ, ut ap. Philon. de Mundo, 'Η μεθόριος ἐπεκλύσθη καὶ ἀνερράγη, Confinis angustia terrae interrupta est. Eod. l. 'Η δὲ ἡνωμένη γῆ τῷ μ. πορθμῷ διεζεύχθη, Confini freto disjuncta est. Herodian. 7, (12, 18.) Θύσας ἐπὶ τῶν μ. βωμῶν, Sacrificato ad aras quæ in finibus Italiae sunt. Rursum Philo de Mundo, 'Ἄντε τὸν μ. ὕδατος καὶ πυρὸς κληρωσάμενος τόπον, Sortitus confinem aquæ ignique locum. Notandum vero, cum res aliqua dicitur μεθόριος, reddi etiam posse Qua veluti termino dirimuntur: ut μ. ποταμὸς, Fluvius quo duæ regiones distinguntur. Philo V. M. 1. de nube ὁδηγῷ Israelitarum, Ταχθεῖσα μ. τῶν τε διακόντων καὶ τῶν διωκομένων, Tanquam discrimen interjecta: ut sc. dirimeret et distingueret eos qui persequebantur ab iis quos persequebantur. Et 3. 'Ανατομὴ τῆς μεγαλουργηθείσης ὕδον, ἢ τῶν κρυσταλλωθέντων μεθόριος ἡν ὕδαις ποτίσθη, Limes inter aquas quæ conglaciarant. [“ Toup. Opusc. 2, 203. Casaub. ad Athen. 208.” Schæf. MSS. * Μεθόρια, (sc. γῆ,) Gl. Interfines.] Μεθόριον, τὸ, Confinium, Plut. de Def. Orac. "Ποστέρ ἐν μεθορίῳ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Tanquam in confinio hominum et deorum interpositas, Herodian. (5, 4, 10.) Φοινίκης τε καὶ Συρίας ἐν μεθορίοις, In Phoeniciæ Syriæque finibus, confinio, Thuc. Es τὰ μ., Ad confinia. Μεθόριον est etiam Interstitium quo res quælibet distinguntur a se invicem, Discrimen: proprie τὸ μεταξὺ τῶν ὄριων, τὸ διαχωρίζον τοὺς δύο τινῶν ὄρους, ut Hes. exp. Philo V. M. 3. 'Ἐν δὲ τῷ μ. τῶν τεττάρων καὶ πέντε κιόνων, Quatuor et quinque columnarum discriminē. Sic accipi potest ap. Philon. de Mundo, Τοῦ θείου νόμου μεθόριον, τάττοντος αὐτὸν, ad distinguiāndūm sc. ignem et aquam. Bud. vero vertit, Utique lege divina pro confinio aere collocato: quem supra quoque dicit μεθόριον ὕδατος καὶ πυρὸς κληρώσθαι τόπον. [Xen. K. II. 1, 4, 16. 17. 5, 4, 21. * Παρόριος, Gl. Elimes. * Τριορία Trifinium.] 'Υπερόριος, Qui ultra s. extra fines est, Greg. Οὐχ ἡ περίχωρος μόνον, ἀλλ' ἡδη καὶ ἡ ὑπερόριος, sub. χώρα. Et ὑπερόριος πόλεμος, Dem. et Aristot. Bellum quod extra fines geritur. Et ὑ. ἀσχολίᾳ, qua detinemur extra fines, Thuc. 8, (72.) p. 285. Διὰ τὰς στρατείας καὶ τὴν ὑ. ἀσχολίαν. Sic ap. Suid. ὑ. στρατιά. Philo V. M. 1. Τὰ ὑ. πλήθη, Aristot. Polit. 3. Καὶ τὰ κατὰ πόλιν, καὶ τὰ ἔνδημα, καὶ τὰ ὑ. Xen. (Σ. 4, 31.) Τῶν ὑ. στρέματι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐν καρποῦματι. Apud Suid. 'Αποδημεῖν τε καὶ ὑπερόρια αἰρεσθαι. Homo etiam aliquis ὑπερόριος dicitur Qui extra fines urbis aut regionis alicuius est, pro ἔκδημος, Synes. Ep. 80. Νικῆν ὑπερόριον ἐν ἀγρῷ διαιτώμενον, Vincere extra fines provinciæ: Ep. 62. 'Επεὶ δὲ τυγχάνω ὡν ὑ., Quandoquidem sum extra provinciæ fines. 'Υ. ρίψαι, Projicere extra fines. Apud Suid. 'Αναπειθεῖ τοὺς 'Αθηναίους ὑ. τὸ σῶμα τοῦ ῥήτορος 'Υπερίδον ρίψαι, i. e. ἐξ τῶν ὄρων, s. μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, Suid. || Exterus, Qui est e regione ultra fines nostros sita, Synes. Ep. 4. Οἰστοι συμβόλαιον γέγονε πρὸς ἀνθρώπουν ὑπερόριον, Cum homine extero. || Peregrinus, Inusitatus, ut ξένος: Suid. exp. παρηλαγμένον καὶ πάντῃ ἀλλότριον, in h. l. Τὸ τῶν ἀέρων ἀῆθες καὶ ὑ. λυπήσειν ἔμελλε τὴν στρατιάν. Pro Immensus, Immodicus, Inusitatus, ex Aristide etiam affert Bud., sed addit, Nisi sit menda. || Qui extra fines expulsus est, Exul, Externus, Profugus extra fines. [“ Thom. M. 604. Wakef. S. Cr. 3, 109. 5, 125. Diod. S. 1, 285. 2, 552. Dionys. H. 1, 260. ad Xen. Mem. 2, 8, 1.” Schæf. MSS.] In VV. LL. habetur ΕΤΙΑΜ 'Υπέροπος, Qui ultra fines est, ut ὑπερόριος: sic ἔφορος et ἔφόριος, ἔξοπος et ἔξόριος dicitur. Et τὸ ὑ. substantive pro ὑ. ὑπερόρια. [Schol. Aristoph. N. 1132., sed ibi leg. videtur ὑπέρωρος.] Est ΑΥΤΕΜ 'Υπέροπια, Id quod ultra fines nostros est, Locus extra fines, Terra ultra fines nostros sita, ita ut subaudiatur γῆ vel χώρα, sicut in περίχωρος et περιοικίς. Greg. 'Αποδημῶν εἰς τὴν ὑ., Plato, Eis τὴν ὑ. ἐκπεμπότων, Exterminent, In exilium relegent. Sic Chrys. Τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑ. κατάστασιν; Quid loquor de exilio?

A Idem, Πρὸς τὴν ὑ. μεταστῆναι. Et, Πρὸς τὴν ὑ. μετοκισθῆναι, Exterminari, Patriis finibus expelli, Exilio multari, Plut. (8, 22.) Βουλόμενος ἐκ τῆς ὑ. ἀνακαλεῖσθαι τὸν θυγατριδοῦν, Ab exilio revocare nepotem, sc. τὸν ἐκ διαβολῆς τινὸς ἐν φυγῇ ὅντα, ut præcedit paulo ante. [Demosth. 1086. “ Thom. M. 516. ad Xen. Mem. 2, 8, 1. Fischer. ad Palæph. p. 15. Berger. Alciphr. 42.” Schæf. MSS.]

'Ορίζω, Termino, Finio, Definio, Cic. de Div. 2. Illi orbes qui cœlum quasi medium dividunt, et aspectum nostrum definiunt, qui a Græcis ὄριζον nominantur, a nobis Finientes recte nominari possunt. Extremum etiam et finis magnitudinem ὄριζεν dicuntur, b. e. τὸ πέρας αὐτῆς ποιεῖν. Aristot. Probl. sect. 15. de cylindro qui volvitur, Eis εὐθύ τε φέρεται καὶ γράφει εὐθέλες τοῖς ὄριζοντιν αὐτὸν κύκλοις: de cono autem dicit, γράφει κύκλον τῷ ὄριζοντι, Finitore et circumscriptore ductu. Pass. ὄριζονται dicuntur aliqua, ubi eorum terminus est, Epic. 'Ο τῆς φύσεως πλούτος ὄρισται, Ipsa natura divitias terminatas habet: cui opp. eis ἀπειρον ἐκπίπτει, Nullus eis modus nec finis inveniri potest: ut reddit Cic. Thuc. 1, (71.) Μέχρι μὲν οὖν τοῦδε ὄρισθω ὑμῶν ἡ βραδύτη, Hactenus modum sibi statuat, Hic veluti terminetur. Item χώραν ὄριζειν, Dem. pro Suis terminis describere s. metari: a qua signif. dicuntur ὄρισται. At ὄρισμένον χώριον, Polluci τὸ ὑπόχρεων: de qua hujus verbi signif. in "Opos. Itidem Dem. (877.) Δισχιλίων μὲν ὄρισμένος τὴν οἰκίαν, ταλάντον δὲ τὸ χωρίον, Oppignerata domo, Pignori opposita. || Metaph. autem pro Definio et suis veluti limitibus includo, Finio, Definitionem rei do. Est enim definitio, rei circumscriptio, Cic. Top. In qua signif. frequens est pass. ὄριζονται, act. tamen signif. cujus exemplum habet ap. Bud. 702. e Themist. Sic Aristot. Eth. 3, 6. Τὸν φόβον ὄριζονται προσδοκίαν κακού. || Definio, i. e. Εἴστοι, Censeo, Metior: Cic. Hic tu modum vitæ tuæ non salute reip., sed æquitate animi defines? Item, Qui imperium populi Rom. orbis terrarum terminis definisset. Aristot. Eth. 2, (3.) Διὸ καὶ ὄριζονται τὰς ἀπερᾶς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡρεμάς, Censem et æstiment, Polit. 5. Κακῶς ὄριζονται τὸ ελεύθερον, Perperam libertatem statuant et æstiment: Δύο γάρ ἔστιν οἷς δημοκρατία δοκεῖ ὄρισθαι, Duo enim sunt quibus democracia censem, circumscribitur et definitur. Sic Plato Gorg. 'Ηδονὴ τε καὶ ἀγαθὴ ὄριζομενος τὸ καλόν. Ήατε inter alia Bud. 704., ubi etiam pass. signif. hoc exemplum affert ex Aristot. Polit. 6. 'Επειδὴ ὀλιγαρχία καὶ γένει καὶ πλούτῳ καὶ παιδεῖ ὄριζεται, Censem et æstimentur a genere et censu. || Definio, h. e. Statuo, Constituo: Cæsar, Define diem. Pass. ὄρισμένη ἡμέρα, Definita et præstituta s. Stata dies: sicut pro his Aristot. 'Οραι τῆς ὁχείας εἰσιν ὄρισμέναι ἐκάστοις τῶν ζώων, Plin. babet, Animalibus stati per tempora concubitus. Et, 'Οριζομενος ἐαντῷ ζημίαν θάνατον, Statuens s. Praestituens, ut Bud. interpr. p. 704. e Dinarcho, ubi et alium ex Eod. l. affert. || Rursum pro Statuo, in ea signif. qua dicitur ὄρισθαι δίκαιον, Jus statuere. Dem. Οὐδὲ οἷς αὐτὸς ὄρισαρ δίκαιοις ἐμμένων, Ne eo quidem jure stans, quod in me ipse statuit: unde ὄριστης, Constitutor, juris et arbiter conditionum. Ήατε Bud. 704. ubi etiam ex eod. Dem. addit, Καν ταῦτα οὐχὶ ταῦτα δίκαια ἀμφοτέρους ὄρισται, Non æquæ conditions utrimque additæ sunt. || Statuo, Εἴστοι, Censeo, Xen. 'Ελλ. 7, (3, 8.) Οἱ πλεῖστοι ὄριζονται τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι, Dem. Philipp. 3. 'Αφ' οὐδὲν ἡμέρας ἀνεῖδε Φωκέας, ἀπὸ ταύτης ἔγωγ' αὐτὸν πολεμεῖν ὑμῖν ὄρισματι. Item Finem statuo, Ut finem constituo, Finis loco duco, Plato de Rep. 8. "Ο δημοκρατία ὄριζεται ἀγαθὴ, Quod democracia statuit finem et bonum. Ήατε et alia Bud. 704. || Distermino, Dirimo, Aristot. de Part. Anim. 3. 'Οριζοντι δ' ἐκατέρους οἱ κυνόδοντες, de dentibus primoribus et molaribus, Herod. 'Οριζων τὴν Ασταν τὴν Λιβύην, Disterminans Asiam ab Africa. Itidem 'Οριζων Proclo in l. de Sphaera esse dicuntur κύκλος ὃ διορίζων ἡμῖν τῷ, τε φανέρῳ καὶ τῷ ἀφανὲς μέρος τοῦ κόσμου. [“ Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. 4. p. 23.” Kall. MSS.] De quo circulo

vide et quæ e Cic. attuli initio præcedentis tmematis. || 'Ορίζειν i. q. συμφύειν et συγκρίνειν: et ὁρίζομενα, τὰ συμφύμενα, i. e. Conglutinata, Concreta, Consistentia, h. e. συνεστηκότα, τελειούμενα. Hæc Bud. 707., ubi exemplum ex Aristot. affert, et quædam alia addit. [“ Markl. Iph. p. 348. Musgr. Iph. T. 969. Ion. 1480. Wakef. Trach. 237. 754. Phil. 636. Brunck. Aristoph. 2, 14. ad Eur. Med. 436. Jacobs. Anim. 222. 234. Anth. 8, 399. 11, 104. Hermann. ad. Aristot. Poet. 124. Bibl. Crit. 1, 2. p. 126. Valck. Diatr. 144. Callim. 217. Phœn. p. 207. Act. Traj. 2, 316. Koen. ad Greg. Cor. 4. ad Diod. S. 1, 358. P. Abresch. Paraphr. 260. Jubeo, Kuster. Aristoph. 114. I. q. πειράω, Musgr. ad Med. p. 241. Med., Kuster. V. M. 143. Dionys. H. 5, 219. Plato Phædr. 306. 312. Charm. 84. 109. Gorg. 23. Theæt. 302. Heind. 'Ορίζων, οντος, δ, Heyn. Hom. 5, 5. 'Ο τῆς γῆς ὄριζων, Lobeck. Aj. p. 277. 'Ο ὄριζων ἀληρ, Etym. M. 271, 14. *'Ορίττω, Valck. ad Rover. p. 69." Schæf. MSS. *'Οριστέον, Aristot. Top. 6, 3, 4. 6. "Tzetz. Chil. 11, 143." Elberling. MSS. "Schol. Aristoph. Πλ. 482. *'Ορισμένως, Definite, Athan. 1, 562." Kall. MSS. Sext. Emp. adv. Math. 5, 67. 7, 336. "Schol. Aristoph. N. 504." Boiss. MSS.]

'Ορισμα, τὸ, Terminus: τὰ ὄροθέσια. Eur. Hec. (16.) "Ews μὲν οὖν γῆς ὅρθ' ἔκειθ' ὄρισματα, Πύργοι τ' ἀθρανστοι Τρωϊκῆς ήσαν χθονὸς, Dum erecti adhuc manebant terræ Trojanæ limites; dejici enim solent a victoribus. Schol. tamen ὄρισματα ibi poni scribit pro πύργοι, quod sequitur: quoniam οἱ πύργοι sint περιορισμὸς τῆς ἐν τῷ πόλει γῆς. Dicitur ὄρισμα etiam Id quod ap. nos statuimus. Joseph. Μερατούστου ὄρισματος, Tali deliberatione et proposito. [“ Markl. Suppl. 665. Musgr. Iph. A. 952. Herc. F. 254. Kuster. Aristoph. 218. Steinbr. Mus. Tur. 1, 158. Plut. Mor. 1, 482. Χωρὶς τὰ Μονσῶν καὶ Φρυγῶν δ., Wessel. Obss. p. 34." Schæf. MSS. 'Ορισματα, Gl. Instituta.] 'Ορισμὸς, δ, Finitio, Definitio: plus quam ἴπογραφὴ, i. e. Descriptio: ut Gell. etiam docet 1, 25. Alex. Aphr. in 1 Top. "Οπος, λόγος ἐστιν ὁ τὸ ἐστι τὸ εἶναι σημαίνων τοῦ ὄριστοῦ. Unde autem translatum sit τοῦ ὄρισμοῦ vocabulum, supra in "Opos huic synonymo ex Eod. docui. Vide et Bud. 711. item 702. ubi triplicem definitionem facit: item Quintil. 7, 4. ubi Finitionem appellat. Vide Cic. quoque in l. Rhet. Est et vocab. Rhetorum. Rutilius Lupus, 'Ορισμὸς, hoc schema fit, cum definimus aliquam rem nostræ causæ ad utilitatem, neque tamen contra communem opinionem. Id est hujusmodi, Nam virtutis labor vera voluptatis exercitatio est. Significatur hac voce etiam ipsa actio statuendi aliquid et veluti definiendi. Aristot. Eth. 8. 'Ακριβῆς μὲν οὖν ἐν τούτοις οὐκ ἐστιν ὄρισμὸς ἐώς τίνος οἱ φίλοι, Exacte igitur statuere quoisque amicitia tenorem suum servet, nemo potest. [“ Wakef. Herc. F. 979. Plut. Tib. Graccho 14. Grammatice, Heyn. Hom. 4, 548." Schæf. MSS. *'Ορισμῶ, i. q. ὄριζω, sic Tzetz. Ch. 8, 741. sed susp." Elberling. MSS.]

'Οριστής, δ, Finitior: ut sunt Agrorum mensores, qui limites confiniaque determinant, quos Cic. Finiores appellant. J. Poll. 9. 'Ο δ ὄριζων, ὄριστής. Itidemque ὄριστας Hes. exp. ὄριζοντας. 'Οριστής, Constitutor juris et arbiter conditionum, Dem. (199.) Τῶν δ Ἐλληνικῶν δικαίων οἱ κρατοῦντες ὄρισται τοῖς ηὔτοσι γίνονται. Bud. 704. Mentio hujus et in 'Ορίζω facta est. [Κριτής καὶ δ., Inscr. ap. Walpole p. 460.] 'Οριστικός, Finitivus, Definitivus, i. q. ὄρικός: λόγος, ap. Aristot. pro Ipsa definitione. Grammaticis autem Græcis ὄριστικὰ dicuntur, quæ Lat. Indicativa. [Gl. Finitivus, Indicativus. *'Οριστικῶς, Definite, Clem. Alex. 316." Kall. MSS. Schæf. Hom. 38. Phryn. Ecl. 158. Pauw. "Schol. Eur. Hec. 88." Boiss. MSS. Alcin. Introd. 93.]

[“ 'Οριστὸς, T. H. ad Plutum p. 33." Schæf. MSS.] 'Αόριστος, δ, Non finitus, Infinitus, Interminatus, Non finitus certis limitibus, circumscriptus certis finibus: γῆ, Thuc. (1, 139.) Ἀesch. c. Ctes. Οὐ γὰρ ἀόριστον ἐστι τὸ δικαιον, ἀλλ' ὄρισμένον τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις. Item ἀόριστον, Non distinete

A dictum, s. scriptum, sed velut indefinite, Ἀeschin. (67.) Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι, ὅταν τὸ ψεύδωνται, ἀόριστα καὶ ἀσαφῆ πειρῶνται λέγειν, Dem. (50.) Οἱδὲν ἀνεξέταστον, οὐδὲ ἀόριστον ἐν τούτοις ἡμέληται. Ibid. "Αράκτα, ἀόριστα, ἀδιόρθωτα ἀπαντα. || Apud Gramm. ἀ. χρόνος, Indefinitum tempus, quo sc. aliquid præterisse declaratur, sed ita ut spatium temporis non finitum sit, nec circumscriptum; ac intelligi non possit an pridem, an modo id prætererit, ut per ἔλεξα significo Duxi: sed modo ne an dudum dixerim, id vero non denoto: verum aliud erit, ut spero, plura de hac re dicendi locus. [“ Conf. c. ἀριστος, ad Diod. S. 2, 317. Jacobs. Anth. 12, 122." Schæf. MSS.] 'Αοριστός, Non finite, Infinite, Interminate. Item pro Non circumscripto certo temporis spatio. [Plato de LL. 11. p. 916. Schol. Il. Α. 2. Schol. Thuc. 1, 76.] 'Αοριστα, q. d. Interminatio, Nullus certus terminus, Nulli certi fines circa rem quamplam. Opp. ἀοριστία τῷ ὄρισμῷ etiam, i. e. Definitioni: τὸ κακὸν secundum Dionys. Areop. 'Αναιτίον ἐστι καὶ ἐν ἀοριστίᾳ μένει, Inter indefinita censetur, h. e. Finitionis expertia, Bud. [“ Eust. 49, 14." Seager. MSS. Aristot. Meteorol. 2, 5. "Gal. 1, 6. 43. Incertitudo, Suid. v. 'Αδηλία." Wakef. MSS.] 'Αοριστέω, vel 'Αοριστόματι, Indefinitus sum, Rem indefinitam denoto, Indefinite capior: ut ap. Gramm. dicuntur vocabula quædam ἀοριστούμενα, vel ἀοριστούμενα. Gaza verba in tertia persona dicit esse ἀοριστούμενα, quia prima persona et secunda ad primitiva pronomina referuntur: tertia autem non item de certo aliquo dicitur, nisi in illis verbis βροντᾶ, ἀστράπτει, θει, Tonat, Fulgurat, Pluit. Est enim hic tertia persona subaudienda Deus. Idem Gaza, Τὰ δὲ ἐρωτηματικὰ, ἀοριστούμενα ἐγκλίνεται πόθεν ἔρχη; ἐλθὼν δέ ποθεν: i. e. Vocabula quæ aliqui sunt interrogativa, cum indefinite ponuntur. Apud Apoll. Gramm. ἀοριστούμενος λόγος, Indefinita oratio. [Aristot. Probl. 26, 14. "Incertus sum, Synes. 141. Porph. Abst. 92. Etym. M. 68, 14." Wakef. MSS.] 'Αοριστανω, Incertus sum, Hæsito, ἀοριστως intelligo, Philop. in Poster. quod et eis ἀοριστίαν ἀποφέρομαι dixit, Bud. [Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 185. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 304." Schæf. MSS. Eust. Od. A. p. 6, 30.] 'Αοριστικός, Indefinitivus: ut ὁ ἀν appellatur ἀοριστικός σύνδεσμος, a Gaza, i. e. Qui indefinite capit. ΕΤΙΑΜ 'Αοριστολογικός idem valet ap. Eund., ut ὁ ἀν ἀοριστολογικός ἔν, στα ἀν λέγης. [*'Αοριστώδης, Apoll. Dysc. de Pron. 266. 267. Bekker. Syntax. p. 68. *'Αοριστώδως, Heyn. Hom. 5, 727." Schæf. MSS.] Δυσόριστος, Qui definiri vix potest et terminari. CONTR. Εὐόριστος, Quem definire et suis veluti terminis describere facile est. At in h. l. Aristot. Τὸ δὲ ἔπον καὶ ὑγρὸν παθητικόν τὸ γὰρ εὐόριστον καὶ δυσόριστον τῷ πάσχειν τὶ λέγεται τὴν φύσιν αὐτῶν, Budæo videtur τὸ εὐόριστον appellari τὸ ῥάδιον συγκρινόμενον, et δυσόριστον, τὸ χαλεπῶς: cum res definiri non possint nisi per genera et formas quas a natura accepterunt. Hujus signif. in 'Ορίζω quoque mentio facta est ex eod. Bud. 707. [Schneider. ad Eclog. Phys. 153. *Φιλόριστος, unde *Φιλοριστία, Nimia et inanis subtilitas in definiendo, Gal.]

'Ανθορίζω, Contrariam definitionem facio, Bud. 702. s. Contrario modo definio, Definitionem contrariam affero, [Gl. Restipulo.] 'Ανθορισμὸς, Definitioni definitioni opposita: κεφάλαιον ap. Rhet., de quo Bud. 702. ex Hermog. Quæ confictio fit ἐν ὄρικῇ στάσει, ut e Cic. annotavi. Hæc contraria definitio s. ἀνθορισμὸς exp. a Græcis ὅπος ἀντιθέμενος τῷ ἔρῳ. [Gl. Restipulatio.]

'Αφορίζω, Finio, Termino, Polyb. (5, 105, 10.) Τὴν βίβλον ταύτην ἀφορισμένη, Hunc librum terminabimus. Item, Suis limitibus circumscriptum discerno et dirimo a ceteris. Exod. (19, 12.) 'Αφοριεῖς τὸν λαὸν τοῦτον, ubi exp., Constitutes terminos populo per circuitum. Addi potest huic loco, Πόλις καὶ τὰ ἀφορισμένα πρὸς αὐτὴν, Urbs et quæ terminis ejus descripta continentur. Alii tamen sic, Urbs et ejus suburbana. || Pro Termino, s. Suis limitibus descriptum distinguo et discerno, accipitur et in alio

loquendi generē, Alex. in 1 Top. Tῶν ἐπιστημῶν γὰρ ἔκαστη περὶ τι γένος ἀφωρισμένον οὖσα, τὰ οἰκεῖα ἔκεινω τῷ γένει καὶ καθ' αὐτὸν ὑπάρχοντα δείκνυσι τε καὶ λαμβάνει. Sic Cic. de Orat. 1. Est autem poëta in aliis finitimus, in ornandi generibus socius ac pene par. In hoc certe prope par, nullis ut terminis circumscrivat ac definiat jus suum: 2. Bene dicendi autem ars non habet definitam aliquam regionem, cujus terminis septa teneatur. Theophr. C. Pl. 1, (10.) Ἀλλ' ἔκεινο φανερὸν, ὡς οὐ μεγέθει καὶ σμικρότητι τὸ πρωτόλαστές ἀφοριστέον. Hæc Bud. 706., ubi eand. signif. tribuit τῷ διορίσειν. Sic Hes. ἀφωρισμένος exp. διακεριμένος: item ἐκλελεγμένος. Rursum Bud. 706. ἀφορίζειν interpr. Separare, in Aristot. Eth. 8, "Εστι δὲ ἀδελφοῖς μὲν καὶ ἑταῖροις πάντα κοινὰ, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀφωρισμένα: quod dicitur etiam ἀποκεριμένα. Item ἀφορίσασθαι pro ἀφορίσαι. Isocr. (π. Ἀντιδ. p. 322.) Ἀφορισμένος δὲ τὸν λόγον τὸν περὶ τὸν τοιούτων εἰνεργειῶν, Distinguens ab alia serie orationis et discernens. Gal. in 9 Meth. de Hippocr. loquens, Οὐτε τὴν ἄξιαν ἔκαστον τῶν σκοπῶν ἀκριβῶς ἀφωρίσατο, Exakte non definivit et distinxit atque discriminavit. Plato Sophista, Τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἢν τις ἀθλητὴς τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος, Qui explicuit. Hactenus Bud. || Idem Bud. 706. ἀφορίζω interpr. Constituo et definio et designate dico, Aristot. Eth. 3. Περὶ ποιῶν οὖν τῶν ἡδονῶν (sc. ἔστιν ἡ σωφροσύνη) ννν ἀφορίσωμεν, Præcidamus: ut Cic. Præcide, statue quidlibet: ἀφόρισον, διώρισον: tracta a fabris metaph., qui quæ abscissuri sunt, prius creta designant et præstituunt. Idem Eth. 7. Πότερον τὸν ἀκρατηθερέον περὶ πᾶσαν ἡδονὴν, ἢ περὶ τινῶν ἀφωρισμένων. Certas et designatas. Itidemque initio p. 706. ἀφορισμένος interpr. Designatus, Certus, Delectus et selectus, in Aristot. Polit. 4. Ἀν δὲ ἕκ τινων ἀφωρισμένων (sc. αἱρῶνται τὰς ἀρχὰς,) δοκεῖ τοῦτο εἶναι μᾶλλον ἀριστοκρατικόν. Ibid. "Η ἓκ πάντων ἢ ἔτι τινῶν ἀφωρισμένων. A quibus non multum absunt οἱ πρόκριτοι. Quibus subjuguit ἐ Theodor. H. E. 2. Τὴν δὲ Νικαίαν αὐτὸς Εὐδόξιος ἀφορίσαι τῷ συνεδρίῳ τοὺς τὰ βασιλεῖα πεπιστευμένους οἰκονομεῖν, ἔπεισε, Designare et deligere ad locum concilii cogendi. || Designo, Assigno, Attribuo, Dionys. ad Dem. "Ἐπεὶ καὶ ἀγγέλοις δικαιον ἀπονέμεσθαι τὰ κατ' ἄξιαν καὶ ἀφορίζεσθαι. Idem, Ἐπιθυμίᾳ καὶ θυμῷ καὶ λόγῳ τὰ κατ' ἄξιαν ἀφώρισε. Hæc et alia Bud. 708. 709. || Definio, Definitionem cuique rei suam assigno, Plut. de Fato, Οὐτως ἀφώρισται ἡ τύχη. Vide Bud. 706. 707. ubi alia exempla e Themistio profert passim vocis in act. signif. sicut ὄριζεσθαι quoque usurpari docuimus. || Ἀφορίζω accipitur etiam pro ἀφορισμὸς λέγω, Synes. Ep. 115. de Hippocrate loquens, "Ος ἀφορίζων, τὴν ἔνδειαν ἐφη ὑγείας εἶναι μητέρα, Aphorismum edens et pronuntians. In aphorismis suis. || Ἀφορίζειν s. Ἀφορίζεσθαι, sicut et ὄριζεσθαι, Oppignerare, Pignori opponere: cujus signif. in "Ὀρος quoque mentio facta est. Unde autem ea originem traxerit, vide ap. Bud. 82. in "Ὀρος e Dem.: ubi et hunc l. addit, "Οσοις αὐτοῦ ἡ οὐσία ἀφωρισμένη ἦν, Quibus ejus bona oppignerata erant. || Ἀφορίζω, Finibus adimo, A finibus alienis aufero, Isocr. "Ἡν μάλιστα μὲν πειραθῆς δλην τὴν βασιλείαν ἐλεῖν" εἰ δὲ μὴ, χώραν ὀτιπλείστην ἀφορίσθαι, καὶ διαλαβεῖν τὴν Ἀσίαν: paulo post ἀρορμέσθαι dicit Bud. 709. || Extermino, Excommunico, Repudio, VV. LL. [“ Heyn. Hom. 8, 348. Heindorf. ad Plat. Charm. p. 111.”] Schæf. MSS. Eur. Hec. 931. Alc. 32. Strabo 10. p. 222. * Ἀφοριστέον, Aristot. Etb. 1, 7.] “ Ἀφωρισμένως, Determinate, Separate, Seorsum,” [Aristot. H. A. 3, 17. Marinus Proclo c. 36.] Ἀφόρισμα, τὸ, Quod suis terminis descriptum et ab aliis separatum est; exp. Separatio, VV. LL. [LXX. Exod. 29, 24, 26. Levit. 14, 24. Num. 35, 3.] Ἀφορισμὸς, δ, Determinatio. Ἀφορισμὸς et διορισμὸς, inquit Bud. 706., Distinctio, Distincta rerum explicatio, quam Cic. Determinationem vocat: de Fin. 5. Exposita igitur, determinatione rerum expetendarum, cur ita se res habeat, deinceps demonstrandum est. Quo verbo διορισμὸν exprimere voluit, i. e. Definitionem quandam et circumscriptionem: h. e., Di-

A stinctionem, certisque finibus notationem factam. Theophr. C. Pl. 3, (19.) Ὑπὲρ δὲ τῆς ἀμπελουργίας καὶ πειρῶνται διαιρεῖν, τοῖς γένεσι ποιούμενοι καὶ ταῖς χώραις τὸν ἀφορισμὸν: i. e., διαιρεσιν. Hæc Bud. Hippocrati autem ἀφορισμοὶ sunt Sententiae quæ omnes rei proprietates brevissimis verbis complectuntur: seu, ut Gal. tradit, Genus doctrinæ quod διὰ βραχυτάτων ἀπαντα τὰ τοῦ πράγματος ἴδια περιορίζει. Item Eustathio ἀφορισμὸς γνωμικὸς, Dictum sententiosum. Hermog. περὶ Ἰδεῶν Τ. 1., περὶ σεμνήτηρος loquens, Κῶλα γεμήν σεμνὰ, ἀπερ καὶ καθαρὰ, λέγω τὰ βαχύτερα, ὅσπερ γὰρ ἀφορισμὸς εἶναι δει αὐτά. οἷον, ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. Plura Bud. 707. [* Ἀφόρισις, Gl. Destinatio. “ Etym. M. 296. Ἀφοριστικὸς, Schol. Lucian. Catapl. 1.” Boiss. MSS. Justin. in Exposit. Fidei, Phot. Cod. 5. 44. * “ Ἀφοριστικῶς, Secernendi vim habens, Dionys. Areop. 149. Excommunicandi et constituendi vim habens, 228.” Kall. MSS. Dionys. H. 2, 169, 5. vide Lysiæ Fr. p. 656. Taylor. * Προσαφορίζω, Anon. in Chron. ap. Alemann. ad Procop. p. 111. Eust. Ism. 201. “ Pallad. V. Chrys. 201.” Boiss. MSS. * Συναφορίζω, Una separo, Plut. 7, 676. “ Συναφορίζειν, Una segregor, Dionys. Areop. 208.” Kall. MSS.]
B Διορίζω, Distermino: Plin. Pyrenæi montes Gallias Hispaniasque distaminant. Themist. in 4 Phys. de νῦν Ioquens, "Ο διορίζει τὸ παρελθόν καὶ τὸ μέλλον, Quod distinarat et dirimit a se invicem tempus praeteritum et futurum. Pro quo Philo dicit μεθίσιον ἔστι. Bud. interpr. etiam Confinis sum, Confinium obtineo; quæ enim loca regiones aliquas distinmant, utrisque sunt confinia s. contermina. Generiliter autem pro Distinguendo, Discrimino, Divido, Themist. de Anima 1. Διορίζοντες καὶ τοῖς τόποις τὰ μέρη, Dirimentes, Diducentes, Distinguentes. Hæc Bud. 704., ubi alia affert exempla, et unum e Platone in quo διωρίσθαι et ἀφωρίσθαι pro eodem ponuntur. Et voce pass., significazione activa, Plato Polit. Πάρτολλα διοριζόμενοι μάτην, i. e. διαιρούμενοι. Artes multipliciter partientes. Hæc Bud. 705. ubi et e Philebo exemplum subjungit. Pro Distinguendo et Discerno s. Discrimino, accipitur et in h. l. Gal. ad Gl. Θυμοῦ μὲν καὶ πάντα σαφῶς αὐτὰ διοριεῖ, Facile ea separabis et distinguas ab excandescentia. Item l. l. Μάλιστα δὲ τοῖς ὄφθαλμοῖς διορίζειν χρή, i. e. διαιρεῖν. At in h. l. Plat. Polit. Ἡ τῶν καπηλικῶν τέχνης τῶν αὐτοπωλῶν διώρισται τέχνης, Suis veluti terminis sejuncta et separata est: ἀφώρισται. Porro ex Aristot. Polit. Διορίζειν οὐδενὶ τὸν δοῦλον, pro Nullo metiri servum: sicut et διορίζεσθαι capitur. || Διορίζομένη ἀρά, Imprecatio certis verbis concepta, ex Äschine (70.) || Explico, Plato Gorgia, Τούροι σαφῶς διορίσον, Explana, Explica. Cui l. similis hic Ejusd. de Rep. 1. Διόρισαι ποτέρως λέγειν, Utro modo dicas expone diserte. Aristot. Metaphys. 8. "Ἐπεὶ δὲ περὶ τῆς κατὰ κίνησιν λεγομένης δυνάμεως εἰρηγναὶ, περὶ ἔνεργειας διορίσωμεν. Aliud ex Ejusd. Polit. 2. exemplum habes ap. Bud. 705. ubi διορίζειν interpr. Explicite et distincte scribere. || Ibid. διορίζω interpr. Statuo, Constituo, i. e. Decerno et disputando concludo: Themist. de Anima 2. Πειραθῶμεν διορίσαι τὶ ἔστι ψυχή. Alibi, Περὶ τροφῆς ἀναγκαῖον διορίσασθαι πρῶτον, Disceptare, Disserere et explicate discernere. Alibi, Διωρισμένων οἱ τούτων, His constitntis et disceptatis, Explicatis. Ali quanto post interpr. Dissero, Discepto, Enucleate dispuo, cum præp. junctum. Isocr. Διορίζεσθαι περὶ τούτων. Aristot. de Gener. 1. Περὶ ὃν οὐδὲν διώρισται πρότερον. Gal. autem cum accus. voce media in activa signif. usus est in 1 ad Gl. Ei διορίσαι τὸ τὴν κατὰ ἥλικας διαφοράν. Et p. seq. e Themist. in Poster. Ἐκεῖνο μέντοι γε ἀναγκαῖον διορίσασθαι, ὡς οὐκ ἐφ' ἀπάντων τοῦτο συμβαίνει, Determinate dicendum. Et ex Aristot. Polit. 4. Οὐκ ἀν καλῶς δίξειν διωρίσθαι περὶ τῶν πολιτειῶν, Explicatum esse. Rursum p. 705. Διορίζομαι interpr. Affirmo, sicut Hes. διορίζεσθαι exp. διεβεβαιοῦτο, δισχυρίζετο, et Constituo, i. e. Pono, ἀποφαίνομαι, δογματίζω: ap. Plat. Parm. "Ὀρᾶς ὅση ἡ ἀπορία, εάν τις ὡς εἴδῃ ὄντα αὐτὰ καὶ εαντὰ διορίζηται, Vides quam æstuarre necesse sit. si

D

quis formas statuerit per se ipsas existere. Alibi ὄριζεσθαι dicit, εἰ ὄριεται τις αὐτό τι ἔκαστον εἶδος, Si quis statuerit ideas esse sui cujusque generis rerum. His subjungit e Dionys. Hal. de Aphareo adoptivo Isocratis filio, Διωρίζεται μηδεμίαν ὑπὸ τοῦ πάτρος ὑπόθεσιν εἰς δικαστήριον γεγράφθαι, Aperte affirmit et certis verbis testatur, et, ut vulgo dicunt, expresse dicit. Sic Basil. 'Ο μὲν, οὐκ εἴναι τοπαράπαν λέγων, sc. τὸν θεόν ὃ δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἴναι διωρίζεμενος. Et paulo post e Platone, Μέχρι περ ἣν ζῶμεν, τοῦτο διωρίζομαι, quod quidem a me dictum sit quateus in vita sumus. Quibus subjungit, Est autem διωρισμένον i. q. ἀφωρισμένον, Constitutum, Statum. Aristot. Polit. 4. Ὄταν κτήσωνται τὸ τιμῆμα διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων, Cum sensum legitimum et legibus constitutum possederint. || Extermino. Sic enim Hes. Διωρίσαι, ὃ καὶ ἔξορίσαι λέγουσι, τὸ φυγαδεῦσαι. [“ Thom. M. 247. Barnes. Hel. 401. Musgr. 834. Ion. 46. Diod. S. 1, 287. 355. 2, 469. Dionys. H. 1, 166. Plato Gorg. 141. Valck. Phœn. p. 204. Zeun. ad Xen. K. II. 132. Reiz. ad Aristot. Excerpta p. 9. 10. Brunck. Ed. T. 1083. Diversum a διαιρᾷ, Matth. Anecd. 1. p. 22. Med., Kuster. V. M. 143. Plut. Alex. 60. Schim., Lobeck. Aj. p. 403. Plato Charm. p. 84. Heind. ad Gorg. p. 37.” Schæf. MSS. Vide et Meletein. Cr. in Dionys. H. p. 95. Antiphanes Athenæi 40. Plut. Thes. 25. τὸ τρόπον τινα. * “ Διωριστέον, Definiendum est, Diod. Ptol. de Jud. Sac. p. 27.” Kall. MSS. Draco 124. Plato de LL. 3. p. 29., 9. p. 874.] “ Διωρισμένως, De-“ finite, Seorsim, Particulatim,” [“ Schol. Æschin. 252. Bekk.” Boiss. MSS. “ Chrys. in 2 Cor. Serm. 3. T. 3. p. 560, 24.” Seager. MSS. * “ Διώρισμα, Definitio, Nov. Const.” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.] Διωρισμός, δ, Distinctio, Distincta rerum explicatio, quam Cic. Determinationem vocat, ut paulo ante in 'Αφορισμὸς synonymo e Bud. annotavi. Aristot. Polit. 3. Πρώτη δ' ἀπορία πρὸς τὸν διωρισμὸν ἐστι, Prima autem addubitatio est et quæstio circa harum specierum explicationem: paulo post subdit, “Ποτε ἀν τοῦτο συμβαίνη, οὐκ ἀν καλῶς δόξειν διωρίσθαι περ τῶν πολιτειῶν, Explicatum esse. Bud. 706. Hes. exp. χωρισμός, μερισμός. Exp. etiam Discriben: quo modo accipi potest h. l. qui assertur e Gal. ad Gl. 1. “Οσα δὲ ἐν τῇ ποιότητι τὸν διωρισμὸν ἔχει, ταῦτα γράψομεν. || Definitio, Diffinitio, Pars ἀποδείξεως, ut κατασκεψή, Procl. in Eucl. 56. Bud. [Dionys. H. de C. VV. 318. 322. * Διωριστός, unde] 'Αδιώριστος, Qui distinctus et explanatus non est; at ἀ. λόγος exp. Indefinita oratio. Suidæ ἀδιώριστον est ἀδιαχώριστον, Hesychio ἀχώριστον, ἀναμίξ. [Aristot. Eth. Nicom. 3, 3. 10, 5. * 'Αδιωρίστως, Schol. Aristoph. Σφ. 91. Chrys. in Matth. 2. p. 371, 33. Aristot. Nat. Ausec. 1, 1. “Eust. 47, 37.” Seager. MSS. * 'Αδιωριστία, Phot. Bibl. 238. * Δυνδιώριστος, Sext. Emp. adv. Math. 5, 74. 7, 416. * Εὐδιώριστος, Aristot. de Anima 2, 9. * Διωριστικός, Sext. Emp. adv. Math. 7, 64. Iren. p. 16. “Διωριστικῶς, Distincte, Andr. Cr. 324.” Kall. MSS. * 'Αντιδιώριστως, Gal. 12, 81.] “Αποδιώριστως, Suis limitibus “finitum separo et segregō,” [Schleusn. Lex. N. T. “Hermes Poemand. p. 17. Theod. Rhaetens. de Incarn. 228. Balfour.” Boiss. MSS. * “Ἐπιδιώριστως, Gal. π. Κρίσεων p. 116. Ald.” Dindorf. MSS. * “Προδιώριστως, Abresch. Lectt. Aristæn. 131. (Ep. 1, 21, 4.)” Schæf. MSS. “ Diod. S. 1. p. 3, 40. 4, 18., 12. p. 292, 6. “Προδιώρισμα, Dionys. Areop. 154. 177. Andr. Cr. 145.” Kall. MSS. * “Προδιώρισμός, Theoph. Bulg. in Latinos p. 268. Ming.” Boiss. MSS.] Προσδιώριστως, et Προσδιώρισμα, Conditionem addo, verbisque attempero et definio quod dictum est, et quasi addefinio quod simpliciter enuntiatum erat. [“ Ad Charit. 532.” Schæf. MSS. Plut. Nicia 7. * Προσδιώριστέον, Aristot. Topic. 6, 3, 14.] Προσδιώρισμός, Hujusmodi circumscriptio verborumque præcisio, quam supra Determinationem diximus. Hæc Bud. 709., afferens exempla ex Alex. Aphr. et Aristot., addensque προσδιώρισμὸν a Cic. Præscriptionem vocari, i. e. Modificationem: τῷ προσδιώρισθαι autem synonymum esse τῷ προσδιαστέλ-

λεσθαι. Hermogenes tractans controversiam scripti et voluntatis, Οὐδὲν τούτων προσδιώρισεν ὁ νομοθέτης, ἀλλ' ἀπλῶς εἴτε τὸν ξένον μὴ ἀνιέναι εἰς τὸ τείχος: verba sunt scriptum defendantis, et sententiæ interpretationem repudiantis. Lex, inquit, non distinxit. Et ap. Dialeticos προσδιώρισμέναι προτάσεις, quibus oppositæ sunt αἱ Ἀπροσδιώριστοι. Propositionum enim quædam sunt ὡρισμέναι, ut ἄνθρωπος λευκός: quædam ἀόριστοι, ut οὐκ ἄνθρωπος λευκός. Rursum τῶν ὡρισμένων aliæ sunt ἀπροσδιώριστοι, ut εἰς τοὺς προσδιώρισμὸν non habent: aliæ προσδιώρισμέναι, ut, τὰς ἄνθρωπος λευκός, vel τὰς ἄνθρωπος λευκός: nam αἱ προσδιώρισμέναι habent προσδιώρισμὸν vel καθόλου vel μερικὸν, Magent. ap. Aristot. περὶ Ἐρμηνείας. Est autem προσδιώρισμός, Pars propositionis præcipua, significans quoniam modo insit prædicatum in subjecto: quam partem αἱ προτάσεις non habentes, ἀπροσδιώριστοι dicuntur, s. Additamentum definiens prædictati modum, et prædicamenti circumscriptio, Bud. 709. ubi addit ab Aristot. διωρισμὸν vocari τὸν προσδιώρισμόν. Subjungit et h. l. Aristot. Προσδιώρισθα δ' ἡμῖν καὶ ταῦτα τῇ προτάσει τὰ εἰωθότα, Ne autem cavillis sophisticis hæc propositio exposita sit, circumscribamus eam solitis additamentis: h. e., κατὰ τὸ αὐτὸν, et alia. Vulgo Addere circumstantias dicunt. [“ Gramm. Anon. ap. Creuzer. ad Plotin. Præpar. p. xv.” Boiss. MSS. * Προσδιώριστος, unde 'Απροσδιώριστος, et] “ 'Απροσδιώριστως, Hesychio ἀ-“ ρίστως, μὴ πρότερον διωρισμένως,” [“ ad Corn. Nep. p. 76. Stav.” Schæf. MSS. “ Gramm. Anon. ap. Creuzer. ad Plotin. Præpar. p. xv. Tzetz. Prolog. in Lycophr. non semel.” Boiss. MSS. “ Eust. 48, 32.” Seager. MSS. Hesych. Presb. ap. Coteler. Monum. Eccl. 3, 3. Schol. Thuc. 2, 15. p. 108, 94. * Συνδιώριστως, Strabo 2. p. 153.]

[* 'Ενορίσω, unde * “ 'Ενοριστέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 3. p. 189. Synes. de R. p. 21.” Kall. MSS.]

'Εξορίσω, Extermino, Exilio mulcto, Aristot. Eth. 10, 9. 'Απειθοῦσι δὲ καὶ ἀφνεστέροις οὐσι κολάσεις τε καὶ τιμωρίας ἐπιτίθεται, τοὺς δ' ἀνάτρους ὅλως ἔξορισται. Vide et 'Ανορύσω. [“ Brunck. ad Eur. Med. 436. Aristoph. 1, 4. Fr. 243. Toup. ad Longin. 322. Opusc. 2, 156. ad Lucian. 1, 399. ad Mœr. 93. Musgr. Heracl. 16. Wakef. Ion. 516. (1480.) ad Diod. S. 1, 633.” Schæf. MSS. * “ 'Εξοριστέος, Exterminandus, Clem. Alex. 160.” Kall. MSS.] 'Εξορισμός, Exterminatio, Expulsio extra terminos; Interdictio finium, Liv. [Gl. 'Εξορία ἐν νήσῳ, Deportatio, Exilium, Relatio. * “ 'Εξόριστος, Athan. 2, 34.” Kall. MSS. * “ 'Εξορισμαῖος, Hes. v. Δηπορτάτος, Lobeck. Phryn. 559.] 'Εξόριστος, Qui exterminatus est, Exul, Cui finibus interdictum est, Dem. 229(=548.) Τοῦτον ἔξοριστον ἀνηρρῆσθαι, καὶ μηδαμῆ παρεθῆναι. Et ap. J. Poll. 9, c. 1. 'Εξόριστον γενέσθαι. [* “ 'Εξοριστία, Exilium, Athan. 1, 126. 563. 564. 567. 573. 592. 595. 642. 644.” Kall. MSS. * 'Εξοριστικός, Diog. L. 668, 1. * “ Συνεξορίσω, Auctor Vitæ Theodori Grapti p. 196. Combef.” Boiss. MSS.]

Καθορίσω, Definio: καθορίζει, ὄριζει, Hes. [* “ Καθωρισμένως, Definite, Clem. Alex. 728(=851. * Καθοριστής, unde)* Καθοριστικός, Definitivus, ibid.” Kall. MSS.]

Μεθορίσω, Confinis sum: Hes. μεθορίζει, μετέχει, Particeps est: tracta metaph. ἀπὸ τῶν μεθορίων, quæ regiones quidem distinguit, ab utraque tamē partem capiunt.

Παρορίσω, Fines meos egredior alienum agrum usurpando; simpliciter, Fines et limites meos transilio, τοὺς ὄρους παραβαίνω: præcipue vero in metandis agris. In limitibus describindis decipio. Epigr. Καν μέχρις Ἡρακλέους στηλῶν ἔλθης παρορίσων, Γῆς μέρος ἀνθρώποις πᾶσιν ἵστον σε μένει. [“ Jacobs. Anth. 10, 141. Toup. ad Longin. 356. (2, 2. 10, 6.)” Schæf. MSS. Plut. 7, 393. * Παροριστέος, Longin. 38, 1. * Παρορισμός, Egressio extra fines suos et alieni agri usurpatio.] Παροριστής, δ, Qui fines suos egrediens alienum agrum usurpat, Qui fines suos transilit, Qui in finibus describindis alias decipit. L. 2. Epigr. titulus est εἰς Παροριστάς. [“ Jacobs. Anth. 10, 141. Brunck. ad Eur. Med. 436.” Schæf. MSS.]

Περιορίζω, Suis finibus limitibusque circumscribo, A Termīno, Definīo, Lucian. (2, 290.) Χρή αὐτὸν ἀπαντα εἰδέναι ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγύπτιαν τούτω γάρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡ τοῦ ὄρχηστοῦ πολυμάθεια, Hic veluti terminus statuatur. **Περιορίζω**, inquit Bud., Līmito, in Pandect. i. e. Præfinio, Definio, Circumscribo. || Exp. etiam Extērmino, Relego, Exiliū locum præscribo et præfinio: qua signif. citatur e Plut. Apophth. item ex Aristot. Pol. 6, 4. Τιμοφάνους γάρ τῶν εὐπόρων τινὸς, καταπόντος δύο θυγατέρας, δὲ περιωρίσθεις καὶ οἱ λαβῶν τοῖς νιᾶσιν αὐτοῦ Δόξανδρος, ἥρξε τῆς στάσεως. Hes. quoque περιωρίζομενοι exp. ἔξολισθαίνοντες: **Περιορίσθηναι**, ἔξορισθηναι. Itidemque Bud. **Περιορίσαι** interpr. Relegare, Deportare et quasi In loco circumscribere. In Pandectis tamen gravior pœna est τοῦ ἔξορισμοῦ, ut in **Περιορισμὸς** videbimus. || **Περιορίσαι** Suid. exp. etiam περιωρίσαι: itidemque περιωρίσθηναι non solum ὑπὸ ὄρον γενέσθαι, sed etiam γνωρισθηναι. Similiter et Hes., qui περιορίζομενοι etiam exp. non solum περιεχόμενοι, sed et γινωσκόμενοι: ut sit περιορίσαι, Animō et mente quasi circumscribendo cognoscere et percipere. [“ Heyn. Hom. 6, 528. Ammon. 34. ad Diod. S. 1, 289.” Schæf. MSS. * “ **Περιοριστέον**, Exterminandum, cum gen., Clem. Alex. 160.” Kall. MSS. * **Περιόρισμα**, Suid. v. Οὔρευς, ad Greg. Cor. 929. “ Heyn. Hom. 8, 731.” Schæf. MSS. “ Schol. Pind. ‘Ο. 13, 62.” Wakef. MSS.] **Περιορισμὸς**, δὲ, Circumscrip̄tio: proprie vero cum aliquid limitibus terminisque suis circumscr̄bitur et definitur. **Περιορισμὸς** ἀγρῶν dicuntur etiam Ipsi agrorum limites, quibus circumscripti sunt et definiti, Plut. Numa (16.) p. 129. meæ Ed., loquens de Termino, Καὶ θύνοσιν αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ ιδίᾳ κατὰ τοὺς τῶν ἀγρῶν περιορισμὸς, In agrorum limitibus. || Exilium, ἔξορισμὸς: unde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, Exilio damnari, Can. 7. Concil. Sardicensis. In Pand. autem περιορισμὸς, Deportatio, inter capitales pœnas numeratur, non autem ἔξορία, inquit Bud., subjiciens hæc verba, Εἴαν δὲ ἔξορισθεὶς μὴ πειθαρχεῖ τῇ ἔξορίᾳ, ἀντὶ τῆς ἔξορίας διηγεκούς τὸν π. ὑφίσταται. [Gl. Terminatio, Definitio. * “ **Περιόρισις**, Circumscrip̄tio, Profinitio, Nov. Const.” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.] **Περιοριστὸς**, Limitibus et terminis suis circumscriptus ac definitus: περιοριστὸν, περιγραπτὸν, Hes. “ **Ἀπεριόριστος**, Qui circumfinitus non est, * “ Non terminatus nec definitus. Varin. tamen ἀπεριόριστος nescio unde affert pro δη μὴ καθαρῶς ἐπιφωνῶν: subjungens, περιορίζειν γάρ τὸ περικαθαίρειν.” [“ Bekk. Anecd. 422. Hermes Poëmand. p. 1, 103. Ed. 1554. Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. 4, 346.” Boiss. MSS. “ Chrys. Serm. 90. T. 6. p. 785, 18. Longin. 44.” Seager. MSS. * **Ἀπεριόριστως**, Dionys. Areop. 164. 223. * **Ἐπεριόριστος**, Strabo 2. p. 137. * “ **Περιοριστικὸς**, Circumscribendivim habens, Cyrill. Hier. 174.” Kall. MSS. * **Προσπεριόριζομαι**, Simul includo, Longin. 28, 3. Aristot. Meteor. 3, 5. * **Συμπεριορίζω**, Basil. 3, 432.]

Προορίζω, Præfinio, Prius definio, Prius constituo, Act. 4, (28.) Ποιῆσαι ὅσα ἡ χεὶρ σου καὶ ἡ βουλὴ σου προώρισε γενέσθαι, Prius definierat facienda. At Rom. 8, (29.) προορίζειν vet. Interpres vertit Prædestinare, Bud. Destinare: Οὐτε οὐσι προέγνω, καὶ προώρισε συμβόφους τῆς εἰκόνος τοῦ νιοῦ αὐτοῦ, Nam quos præscivit, eosd. et prædestinavit ut conformes fiant imaginis Filii sui. Bud. sic, Quia quos præscivit, etiam destinavit conformes imaginis; ad verbum, Præfinivit. Et mox, Οὐσι δὲ προώρισε, τούτοις καὶ ἐκάλεσε: præscientiae enim attexitur prædestinatio, qua certis gradibus suos illos destinat ad se vocare. Ita προώρισε est πρὸ καταβολῆς τοῦ κόσμου ἄριστε, Ante mundi fundamenta destinavit s. constituit; nam δρίζειν pro Constituere etiam et statuere capit. Bud. 710. hos præfinitos s. προωρισμένους, qui in album providentiae relati sunt, et Prædestinati vulgo vocantur, scribit Latine dici etiam posse Selectos Dei et designatos, h. e. ἀπολέκτους, ἀφωρισμένους, E turba mortalium delectos et segregatos in coloniam Dei. Quibus subjungit e Cic. de Divin. 1. Sunt enim beneficii dñi, generique hominum amici: neque

ignorant ea que ab ipsis constituta et designata sunt: Græce reddens, ἀποδεδηγμένα, προωρισμένα, ἀπορεταγμένα, ἀφωρισμένα. Et in 2. Sequitur porro, nihil deos ignorare, quod omnia sint ab iis constituta. Et Ephes. 1, (5.) **Προορίσας** ἡμᾶς εἰς νιοθεῖαν, Qui prædestinavit nos, quos adoptaret in filios. Nonnulli etiam sic, Qui adoptionis nostræ tempus præfinivit. || **Προορίσασθαι** signif. etiam i. q. τὴν οὐσίαν ἢ τὴν οἰκίαν ἀφορίσασθαι, Oppigneratiois et hypothecas notam apponere, Dew. (877.) Δισχιλίων προορίσων [προστίθεσθαι] τὴν οἰκίαν. Hæc inter alia Bud. 710. Sic et δρίζεσθαι supra. [“ Ad Diod. S. 1, 702.” Schæf. MSS. * **Προωρισμένως**, Clem. Alex. p. 277, 15. * “ **Προώρισμα**, Eriegen p. 47. f.” Schæf. MSS. “ **Ηε. v. Οὔρους.**” Wakef. MSS.] **Προορισμὸς**, Præfinitio, Prædestinatio. [* “ **Προόρισις**, Iren. Fragm. 7.” Kall. MSS.]

Προσορίζω, Addo finibus imperii, Bud. ap. Plut. Cicerone, Οἷς ἔφετο πάσης μὲν Συρίας καὶ γεωτῆ νηὸν τοῦ Πομπήιου προσώριστο, κυρίου εἶναι. Idem Bud. προσοριζόμενος, ut προσκείμενος, reddit Attributus, Contributus, ap. Strab. Εἶης δὲ περὶ τῶν Ἀκανθανῶν λεκτέον, καὶ τῶν προσωρισμένων αὐτοῖς ἔθνῶν. Item, Οὗτος δὲ προσωριζόντο ποτε Ἀρουερνοῖς, νῦν δὲ τάπτεται καθ' ἑαντούς. In VV. LL. autem e Plut. Lycurgo affertur, **Προσορίζω** χρόνον, Præfinio tempus. [“ Ad Diod. S. 1, 162. 702. 2, 114. 118. 258. 287. 358. 522. 539. 622. ad Strab. 3. p. 542.” Schæf. MSS. Eur. Iph. A. 1151.]

Συνορίζω, opp. τῷ διορίζω, Confinio jingo, Confinia facio, Direpta copulo, et quasi lisd. limitibus concludo. Aristot. de Cœlo 3. loquens de igne, Δοκεῖ γάρ μᾶλλον συγκρίνειν καὶ συνορίζειν ἢ διακρίνειν. Et mox, Τὸ γάρ συνορίζειν καὶ ἐνοῦν, τοῦ πυρός. Bud. 710. [“ Usurpatur vero etiam neutraliter pro Συνορέω, σύνορός εἰμι. Sic Diod. S. 1, 30. Τὰ συνορίζοντα τούτοις.” Schw. MSS. “ Ad Diod. S. 1, 677. 2, 162. 219. 258. 259. 261. 287. 297. Valck. ad Herod. 111. ad Charit. 288.” Schæf. MSS.]

Υπερορίζω, Extermine, Limitibus et finibus meis c expello, Ultra terminos regionis meæ ejicio, Extremum facio. Greg. ὑπερωρίσθη, pro ὑπερόριος ἐγένετο, Extorris factus est. Et Ἀschin. (89.) Εἰ δὲ μὰ μόνον (ψῆφος) μετέπεσεν, ὑπερώριστ’ ἀν ἢ ἀπέθανεν. Sic ap. J. Poll. quoque 9, c. 1. **Ὑπερορίσαι** ἀνδρα: quod et ἔξορίσαι dicitur, unde ibid. ἔξοριστον γενέσθαι. [Barker. ad Etym. M. 1115. “ Abrescb. Ἀsch. 2, 107.” Schæf. MSS. * “ **Ὑπερορισμὸς**, J. Poll. 9, 158.]

¶ Οὔρος, ὁ, Terminus: Ionice pro ὄρος, mutato aspero in tenuem, sicut et in οὐδός pro ὄδός. Eust. 23. cum dixisset νοῦσος habere Ionicam ἐπένθεσιν τοῦ ν, subjungit et alia in quibus ab Ionibus μηκύεται τὸ δ, προσλήψει τοῦ ν, inter quæ ὄδδος, οὐδός καὶ ὄρος, οὐρός, ὁ περιορισμός. Idem p. 488. Οὔρω καὶ οὐρός μὲν λέγεται ὁ ὄρος, Ιαστὶ, οὐ μὴν ποτε καὶ τὸ ὄρος τὸ οὐδέτερον. Apud Hes. οὔρον ἀρούρης, i. e. ὄρον τῆς χώρας: ex II. Φ. (405.) de lapide, Τόν δ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὔρον ἀρούρης. Itidem Suid., Οὔρος, ὁ τῆς γῆς ὄρος καὶ παρ' Ἡρόδοτῳ οὔροι, οἱ ὄροι, τὰ ὄροθέσια: Terminī, Fines, Limites: quo nominativo utitur et Parhassius ap. Athen. (543.) in quodam Epigrammate operibus suis inscripto, φημὶ γάρ ἡδη Τέχνης εὐρῆθαι τέρματα τῆσδε σαφῇ Χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης αντιπεριβληπτος δὲ πέπηγεν Οὔρος· ἀμώμητον δ' οὐδεν ἔγειτο βροτοῖς: Statutus est et fixus manibus nostris terminus, quem nemo transiliet. Sed notandum, dici non solum οὖροι, plurali num., sed ETIAM Οὔρα, ut manifestum fit e seqq. Eust. 1871. de ὄρος loquens, e quo Iones οὔρος faciunt, Τὸ δ' αὐτὸν γίνεται καὶ ἐν τῷ Οὔρος, ὁ περιορισμός ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Ἀμφ' οὔροισι· καὶ, δίσκου οὐρά πέλονται. Loci sunt Homerī: alter II. Ψ. (431.) “Οσσα δὲ δίσκου οὐρά κατ' ὡμαδίοι πέλονται: alter M. (421.) ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηράμασθον. Cittatur ex Apollonio quoque. Necnon ex Herod. affertur 3, ἐν οὔρεσι, In finibus, Valla. || Οὔρα, Hes. exp. ὄρματα: quod ad ὄρον pertinet, unde ὄροντα, ut et οὔρος significans Ventum secundum. Sed Idem agnoscit etiam Οὔρα, ὄρα. [“ Οὔρος, Terminus, Probl. Arithm. 42. et Jacobs. Heyn. Hom. 6, 346. 8, 194. ad Herod. 15. 35. 48. 81. (ubi et de spiritu,) .

97. 101. 244. 525. 677. Οὔροι, Fines, ad 255. (ubi de conf. cum οὔροι, Mons,) 305." Schæf. MSS.]

"Απούροι, Qui abest a terminis, Soph. Ed. T. (194.) p. 159. Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι Πάτρας ἀπούροι, i. e. ἀπὸ ὄρων τῆς πάτρας. Sed Schol. legit etiam ἐπ' οὔρον, i. e. εἰς φύεμον: μόx dicit ἀπόξενος ὄρμος. Πρόσοντος, Conterminus, Confinis, Terminos adjunctos et affines habens, Ionice pro πρόσοντος, Herod. (3, 97.) Οἱ πρόσοντοι Αἰγύπτῳ: [102. 5, 49. * Σύνοντος, i. q. σύνορος, Ἀesch. Ag. 504. Πηλοῦ ξύνοντος διφία κονις.] Τηλουρὸς, Cujus termini procul sunt, Longinquus: Hes. τηλουρὸν, πόρρω ἀφωρισμένην. Sed ap. eum scribitur τήλουρον, pro quo reponendum potius τηλοντον: nam dicit, Τινὲς μὲν ὡς πανοῦργον, τινὲς δὲ ὡς κηπουρὸν, τῶ τόν: innueus a nonnullis προπεριστάθαι, a nonnullis οὖνεσθαι: τήλουρος certe pro paroxytonum magis accederet ad πρόσοντος. Apoll. Rh. 2, (542.) οὐδέ τις ἀλα Τηλουρὸς, Longinqua tellus. Et τηλουρὰ πεδία, Eur. (Andr. 890.) Campi longe dissiti. Sic Ἀesch. Pr. (1.) εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον, ubi Schol. ἀφ' οὐν πόρρω τὶς ὄρην δύναται: quod etymum minus verisimile est. Eur. cum gen. etiam junxit, Or. (1325.) Τηλουρὸς οὖσα δωμάτων κλύνω βοὴν, Procul ab aedibus remota, πόρρω οὐσα, s. τῆλε τῶν ὄριων τῆς οἰκλας. ["Musgr. El. 251. Pierson. Veris. 239." Schæf. MSS.]

Οὔρια, Ion. pro ὄρια, Termini, Limites, Fines.

Μεσούριον, Terminus s. Limes inter duas regiones medius, Qui inter duas regiones interjectus eas distinguiat: quod et μεθόριον dicitur. Citatur e Dionys. P. (17.) Est vero Ionicum PRO Μεσόριον, ["ad Dionys. H. 1, 557." Schæf. MSS.]

"Ομούριος ET "Ομοντος, Conterminus, Confinis, Ionice pro δμορος, ["Callim. 1, 510. Wolf. ad Hesiod. p. 100. Ruhnk. Ep. Cr. 254. ad Herod. 510." Schæf. MSS.] Ομορέω Ionice pro Όμορέω, Conterminus s. Confinis sum. Deinde ομονοντος ap. Hes. γειτνιῶσιν ἐν τοῖς ὄροις. ["Luzac. Exerc. 77. ad Herod. 510." Schæf. MSS. I. q. πλησιάζω τινι, Rem habeo cum aliquo, Stob. Serm. 173. 178. *Ομούρησις, Epicurus Diogenis L. 10, 64.]

Οὐρίζω Ion. pro ὄριζω, Finio, Termio, Conterminus sum: Οὐρίζει πρὸς τὴν Ασίην Εὐρώπην, [Herod. 2, 16. 3, 142. 4, 42. Vide Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. p. 95. "Οὐρίζω, (sic,) ad Herod. 81. 111." Schæf. MSS.] Οὐρίσμα, Terminus, Limes, Ion. pro ὄρισμα, [Herod. 2, 17. 4, 45.] Διουρίζω, Distermino, Distinguo, Ion. pro διωρίζω, [Herod. 4, 42. Cf. Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 95.]

"Απούραι, Ionice pro ἀφορίσαι. Eust. 1774. cum οὗρος pro ὄρος Ionice dici tradidisset, 'Η δ' αὐτὴ διάλεκτος καὶ τὸ ἀφορίσαι 'Απούραι εἶπε. "Sunt qui ἀπούρισαι et ἀπούρας dictum velint κατὰ τροπὴν pro ἀπαύρισμα: alii per sync. pro ἀπούρισας Ionice posito "pro ἀφορίσμα: quorum opinio non rejicienda est, "CUM ἀπούρισμα quoque reperiamus ead. signif. usurpatum, qua ἀπούρω. Ut enim Hes. ἀπούρας exp. "ἀφαιρήσας, ita ἀπούρισσον affert pro ἀφαιρήσονται, "Aufrent, Adiment, vel potius A suis veluti limitibus et terminis avulsas adiment et auferent, Aliena-bunt: ut cum Achilles Il. A. (356.) Agamemnoni ob-jicit, quod Briseidem bello a se captam ἔχει γέρας "αὐτὸς ἀπούρας. Itidemque Od. N. (270.) dicit quidam, "λάθον δὲ ἐθυμὸν ἀπούρας, Clam ei ademi auimam s. "vitam, i. e. Clam eum perem; cæde enim s. morte "anima et vita e corpore exterminantur. Media vox "ἀπονάμενος pass. habet signif. ut cum Hesiod. dicit, "(A. 173.) Δοιοὶ ἀπονάμενοι ψυχὰς, Duo quibus "ademptæ animæ, Duo privati orbataque animabus." "Απούρισμα, vide paulo ante in 'Απούραι. Utitur "autem eo Homerus Il. X. (489.) ubi Andromache "Hectorem de Astyanacte filio alloquens ait, Αἰεὶ "τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κῆδε ὀπίσσω" Εσσοντ· ἀλλοὶ "γάρ οἱ ἀπονάμενοι ἀπούρας, Alii enim arva ei "adiment suis ea adjungentes terminis et a nostris "avelleutes: ut Eust. quoque ἀπούρισαι ἀπούρας ibi "exp. ἀφορίσαι καὶ ἀφελέσθαι, hocque ἀπούρισαι esse "prototypon ait τοῦ ἀπούραι. Inde derivatum" [*Απονάμενοι, unde] "Απονάμενοι, quod Hes.

PARS XXI.

A "exp. * ἀφελομένως, Adimendo s. Auferendo." ["Απονάμενοι, Abresch. Ἀesch. 2, 15. 'Απούρα, Jacobs. Anth. 7, 215. Heyn. Hom. 4, 98. 5, 460. 6, 196. 7, 77." Schæf. MSS.]

AT VERO Όρος, ὁ, Serum lactis, Eust. 906. recensens quædam quæ pro accentu significacionem mutant, Καὶ ὅρὸς μὲν ὀξυτόνως, δι' ἐνὸς ρ, η τοῦ γάλακτος ὑποστάθμη καθ' Ομηρον οὔτω γὰρ ἐκεῖνος γράφει ὄρος δὲ, γῆς ὑψηλὸν ἀνάστημα. Utitur autem Hom. Od. I. (222.) νῶν δ' ὄρῳ ἄγγεα πάντα, Γαιδοί τε σκαφίδες τε, P. (225.) Καὶ κεν ὄρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγυνίδα θεῖτο, Serum potans. In præcedenti autem l. Eust. ὄρὸς exp. e quibusdam, η ὑδατώδης τοῦ γάλακτος ὑπόστασις: ex aliis, τὸ διεφθορὸς γάλα: rursum ex aliis η γάλακτος ὑποστάθμη: quæ exp. eadem est cum prima, et melior. Derivat autem a ρέω, facto inde ρός, et transpositis literis accentuque mutato ὄρὸς, ut ὄρὸς sit τὸ τοῦ γάλακτος ροῦδες, τὸ μὴ πηγυμένον εἰς τυρὸν, ἀλλ' * ἀπόρρυτοκόμενον. Ead. scriptura ap. Theophr. habetur H. Pl. 9, 2. de pice quæ ex Idæa picea manat, Εψηθεῖσαν δὲ, ἐλάττω ἐκβαίνειν πλείω γὰρ ἔχει τὸν ὄρον. Unde Plin. 16, 12. Decoctam autem minus picis reddere, quoniam in serum abeat. Ubi etiam nota, non lacti solum ὄρὸν tribui, sed aliis quoque rebus e quibus assatis coctis sereus humor profluit, qualis et ιχώρος. [Plut. 10, 84. Οἱ δὲ ἐπόμενοι ταῖς θηλέαις, καταρρέοντο μερὶν τὸν ὄρον, Exiguum seminis.] Όρρὸς etiam scribitur gemino ρ, ut in Lex. meo vet. ὄρρὸς, η ὑποστάθμη τοῦ γάλακτος. Sic ap. Hes. Όρρὸς, τὸ ὑδατώδης καὶ υψηλὸν τοῦ γάλακτος: ἀπὸ τοῦ ὄροντος ἐπ' αὐτοῦ. Et ὄρρὸς γάλακτος, γάλακτος τὸ * ἀφύλασμα. Sciendum tamen, ap. Hes. hæc non haberi suo loco, h. e. non posita esse ordine literario, verum post "Ορος: ut et in Lex. meo vet. post "Ορος. Sed Eust. hujus scripturæ mentionem facit in "Ορος infra, eademque passim occurrit, ut ap. Aristot. H. A. 3, 20. Πᾶν δὲ γάλα ἔχει ιχῶρα ὑδατώδη, ὁ καλεῖται ὄρρός καὶ σωματῶδες, ὁ καλεῖται τυρὸς, ubi nota ὄρον vocari ιχῶρα ὑδατώδη: sicut Plato vicissim in Tim. c 'Ιχωρ, ὁ αἵματος ὄρρός. Gal. autem ad Gl. 2. dicit ὄρρὸς γάλακτος: unde colligimus ad alia quoque extendi, ut ad sanguinem, in præcedenti l. Platonis: ad picem, ut ap. Theophr. in 'Ορος, et ad alia similia: cum differentiæ causa dicat γάλακτος. ["Ad Mœr. 370." Schæf. MSS.] Όρρόπισσα, Serum picis, Sereus humor qui e pice profluit dum coquitur, ὁ ὄρὸς τῆς πίσσης, ut Theophr. paulo ante in 'Ορος appellat. Όρρόπισσα, inquit Gorr., est Picis liquidæ serosum incrementum: quod aliqui cum πισσελαίῳ idem esse putant. Erot. autem annotat ὄρρὸν πίσσης ab Hippocr. dici τὸ ὑγρότατον τῆς πίσσης. Aēt. 6, 69. Θεῖον ἄπυρον καὶ σταφίδα ἄγριαν λεάνας, καὶ πίσσης ὄρρω μίκας, ἐπίχρις. Affertur et e Gal. πίσσης ὑπρᾶς ὄρρός. [* 'Ορρόπισσα, Hippocr. 486. 540. * 'Ορρόπισσα, ibid. * "Εξόρρος, Exiccatus, Theophr. H. Pl. 1, 11, 3. ex emend. Schneideri; olim erat ξέρρος. Idem etiam ap. Aristot. Part. Anim. 4, 12. ubi legitur, Τὸ γεώδες ἐν τῷ σώματι καὶ ξέρρομον, reponit ξέρρον.] Όρρώδης, Serous, Sereus: γάλα, Theophr. d Idem C. Pl. 5, (9, 7.) τὸ ὄρρωδες appellat Succum serosum. || 'Ορρώδεων Gal. Lex. Hippocr. exp. τῶν ἄχρι τοῦ ὄρρων ἐκτεινομένων: quod ab ὄρρος derivatur. [Ορρώδης, Serous, Eust. 1650, 40.] 'Ορρώδης, SEU 'Ορρώ, In serum convertit, In serosam qualitatem muto. Unde pass. ὄρρονται ap. Aristot. Serescere, In serum abire, Plin. ["Ad Herod. 315." Schæf. MSS. "Ορρόνται, Seresco, Clem. Alex. 128." Wakef. MSS.] Διορρόδης, ΣΙΝΕ Διορόδης, idem. Unde pass. Διορρόνται s. Διοροῦσθαι, Serescere, In serum abire; utroque enim modo Plin. loquitur. Aristot. 'Ιχωρ δ' ἐστὶν ἀπεπτον αἷμα, η τῷ μήπω πεπέφθαι, η τῷ διωρωσθαι. Ex eod. Bud. affert etiam διορρόνται τὸ γάλα. SED ET Διορίζεσθαι ejusd. esse originis existimat Bud. Sic enim ille p. 822. enumerans quædam ab ὄρρος s. ὄρρος composita et derivata, ut ὄρρονται et διορρόνται:—A Diosc. διορίζεσθαι dicitur, h. e. ἀφίστασθαι: nam ὄρρος, est η ἀπόστασις τοῦ γάλακτος. Itidemque in Lex. suo ex Eod. affert, Διο-

πιζεται τὸ γάλα. Videndum tamen ne ibi διορίζεται significet potius διακρίνεται et διαχωρίζεται: tunc autem non ad ὄρος, sed ad ὄρος pertinet. A Διορύσθαι autem EST Διόρωσις, [s. Διόρρωσις,] Conversio in serum; nam διορώσιος Gal. ap. Hipp. exp. τῆς εἰς τὸ ὄρρωδες καὶ ὑδατῶδες μεταβολῆς. [* “Ἐξορρόω, Serescere facio, Clem. Alex. 107. ‘Ἐξορρόμαι, Seresco, ibid.’ Schæf. MSS.] ‘Ἐξορρίζω, Serum exprimo, cum sc. fit caseus. Hes. ἐξορρίζειν, ὄρρων ἐκπίλεειν τυροῦ. Notandum vero, hoc ἐξορρίζειν non ponit suo loco, sed post Ἐξ ὄρος, ante Ἐξ ὄρου: ut videatur SCRIPSISSIME ἐξορρίζειν uno ρ, sicut et ὄρος, et διορίζειν. [Anonymous ap. Etym. M.]

Porro sicut οὐρός dicitur Ionice pro ὄρος et ὄρος, sic ETIAM Οὐρός pro Οὖρος. Et quemadmodum ὄρος non de Lacte solum dici annotatum est, sed etiam de Sanguine, ita etiam hoc οὐρός. Nicand. Θ. (708.) de sanguine loquens, βλοσσρὸν δὲ ἐξ αἵμα χέασθαι, — ἐκ δὲ πελιδύον Οὐρόν ἀπηθῆσαι: ubi et Schol. annotat, οὐρὸν proprie esse τὴν ὑποστάθμην, s. τὸ ὑδατῶδες τοῦ πεπηγότος γάλακτος: hoc vero loco dici ἐπὶ αἴματος. “Πρόσουρον, Hesychio est τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῆ: quod et πρόδρομος οἶνος s. πρότροπος, Lat. Vinum lixivum.”

“Οὖρος vero παρούντονος longe diversae est signif.; est enim pars corporis. J. Poll. 2. Τὸ δὲ ράφη μὲν ἔοικός, ὑπὸ δὲ τὸν καυλὸν διὰ τοῦ ὄσχέον μέσον, ὑπὸ τὸν ὄνομαζόμενον ταῦρον, εἰς τὸν δακτύλιον καταληγον, περίναιον ὄνομάζεται, καὶ τράμις, καὶ ὄρρος: quasi discrimen quoddam, quod ad ταῦρον transit per medium scrotum subter colem. Itidem et Ruf. Eph. (31.) Τῶν δὲ αἰδοῖων τοῦ μὲν ἄρρενος, ἡ μὲν ἐκκρεμῆς φύσις, καυλὸς καὶ στημα τὸ δὲ μὴ ἐκκρεμὲς, ὑπόστημα καὶ κύντεως τράχηλος· καὶ ἡ διὰ μέσον γραμμή, τράμις οἱ δὲ ὄρρον ὄνομάζονται. Dicitur igitur ὄρρος s. τράμις illa veluti Linea quae scrotum medium intersecans per ταῦρον usque ad anum tendit: quod innuit et Lexiphanes ap. Lucian. (2, 322.) ‘Ανατεθεῖς ἐπὶ τὴν ἀστράβην ἐδάρην τὸν ὄρρον. Solet enim ea pars interteri et excoriari inter equitandum: præsertim iis qui macilentis equis sine sella invehuntur. Aristoph. B. (221.) ‘Εγὼ δέ γ' ἀλγεῖν ἄρχομαι Τὸν ὄρρον, ubi Schol. exp. τὸν καλούμενον ταῦρον, licet J. Poll. diversa hæc duo faciat, dicens partem quandam esse τῆς πυγῆς, s. τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων: Callistratum vero exponere τὴν ὄσφυν καὶ τὸ ιερὸν ὄστον: Didymum τράμιν, non, secundum quosdam, τὸ ἴσχυν. Non multum dissentit a Callistrato Gal. Lex. Hippocr., qui ὄρρον esse dicit τοῦ ιεροῦ ὄστέον τὸ πέρας, idque et ὄρροπνον nominari. Hes. τὸ ὄστον τὸ ὑπὸ τὴν ράχιν: rursum Schol. Aristoph. Πλ., τὸ ἐπάνω τῆς πυγῆς ὄστον, ἐξ οὐ καὶ τῶν ζώων φύεται. Ceterum nou solum ὄρρος scribitur, sed ETIAM ‘Ορος, sicut ὄρρος et ὄρος. Testatur id Eust. 906., ubi recenset quædam quæ pro diverso accentu diversam habent signif. ‘Ορος δὲ, inquit, cum paulo ante de ‘Ορος locutus esset, οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν συνήθω ἐπανάστημα, Tumulus, Collis, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς γλουτῶν τόπος, οὐ τινες ταῦρον φασιν, ὡς Ἐρένιος Φίλων ἐν τῷ περὶ Διαφόρων σημαινομένων. Et paulo post, nimirum post ea verba quæ in ‘Ορροπνον s. Οὐροπνον citabo, ‘Οτι δὲ τὸ τοιοῦτον ὄρωδειν οἱ ὑστεροὶ διὰ δύο ρ γράφουσι, καθὰ καὶ τὸν πρωτότυπον αὐτοῦ ὄρον, δῆλον ἐστι, καθὰ καὶ ὅτι τοῦ ‘Ομηρικοῦ ὄρου οἱ μεθ’ ‘Ομηρον ἐδίπλωσαν τὸ ἀμετάβολον ποιοῦντες τὰ σφίσιν ἀρεστά. Sed Idem et alteram scripturam agnoscit, 1871. Οὔτω δὲ οὐδὲ δ’ παρὰ ‘Αρτικοῖς ζωκοῖς ὄρος, (Ionice assumit v, sicut οὐρός,) δὲ καὶ αὐτὸς ψιλούμενος αὐτὸν δὲ διέστειλε τοῦ ὄρους ἡ διπλόη τοῦ ρ εἴρηται γάρ ὄρρος ἐν ἀπλότητι παρὰ τῷ Κωμικῷ, τόπος οὐ περὶ τοὺς γλουτῶν, δὲ καὶ ταῦρος ἐν μέντοι συνθέσει προσλαμβάνει παρά τινι τὸ ν, nimirum in οὐροπνον. Rursum p. 1626. ‘Ο τοῦ γάλακτος ὄρος τῇ * ὥξυτον ἡσει * ἐτεροφωνεῖται πρὸς τὸ ὑλαῖον ὄρος δὲ μέντοι ἐπὶ ζώων ὄρρος, ἐξ οὐ τὸ ὄρρωδειν, διπλασιάσας τὸ ρ, ἐκπέφευγε τὴν κατὰ τὸ ὄρος φωνήν. [“‘Ορρος, ad Moer. 251. 284. Ammon. 25. Valck. Anim. 38.” Schæf. MSS. Athen. 566.]

‘Ορροπνον, τὸ, i. q. ὄρρος, ut testatur Galen. paulo ante in ‘Ορρος: s. Ultima pars spinæ, qua ver-

A tebræ desinunt. Proprie autem avibus tribuitur, in quibus et manifestior est quam in homine, significans partem illam quæ est inter ὄφρον et πυγὴν. Est autem ὄφρος τὸ τοῦ ιεροῦ ὄστέον πέρας, s. τὸ ὑπὸ τὴν ράχιν ὄστον, Lumbis vicinum: e quo orrhopygio cauda enascitur. Aristot. H. A. 2. de avibus loquens, Οὐρὰν μὲν οὐκ ἔχοντι, ὄφροπνοιο δέ. Et 9, (35.) Κατὰ τὸ ὄφροπνοιο ἐκτέμνονται οἱ ὄρνιθες. Plin. 10, 21. Desinunt canere castrati: quod duobus fit modis, lumbis adustis candente ferro, aut imis cruribus. Aristoph. N. (158.) τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμα ἔσει η κατὰ τούρροπνοιον. UBI Τούρροπνοιο Attice dicitur pro τὸ ὄφροπνοιον, ut θοιμάτιον pro τὸ ἰπάτιον. Utitur hac voce Martialis quoque, quia Lat. non habent qua Græcam reddant: Anatis habens orrhopygium macræ. Tribuitur et piscibus. [“Thom. M. 741. Moer. 282. et n., Ammon. 25.” Schæf. MSS.] ‘Ορροπνούστικτος, Puncta s. Notas in orrhopygio habens, Athen. (313.) ‘Ορροπνούστικτος δὲ τῶν ιχθύων μελάνουρος καὶ σάργος. Μικρορροπνοιο, Parvum orrhopygium habens, Aristot. H. A. 2, 12. de avibus. Sed perperam ibi Ald. Ed. habet Μικροοφροπνοιο: nam aut Μικρορροπνοιο scr., AUT Μικροοφροπνοιο, ab Οὐροπνοιον. [* Μικροοφροπνοιο, ab Οὐροπνοιον. Priori autem simile EST ‘Ανορροπνοιο, Qui orrhopygium non habet: πτῆσις, Aristot. (H. A. 4, 7.) Volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur, ut in insectis. Sunt qui scribant ETIAM ‘Ορθοπνοιον, quod tamen Ammonius [et Phot.] improbat, ALII Οὐροπνοιον. Signif. autem ‘Ορθοπνοιο proprie Erecti clunes, Pars illa supra clunes elata, i. e. ὄρρος. [Eratosth. Cataster. 25. 41. “Pierson. Praef. ad Moer. 36. Moer. 282. et n., Ammon. 25.” Schæf. MSS. Affertur etiam * ‘Ορθοπνοιο, Qui clunibus erectis est, sed suspectum habet Schæf. Lex.] ‘Ορθοπνιγιὰν, Surrigere clunes. Hesychio AUTEM ‘Ορθοπνηγιὰν est, ὅταν γυνὴ ἐστηρη πρὸς τὸ μακρότερα φαίνεσθαι: sed videtur scribendum ὄφροπνηγιὰν: [Voss. rescripsit * ‘Ορθοπληγιὰν.] Solent autem ii, qui corpus surrigunt, circa ὄρρον id surrigere: contra qui incurvi incedunt, eis ὁ ὄρρος et ἡ πυγὴ aliquantum prominent. ‘Ορροπνοιον porro et ὄφροπνοιον idem esse ex Eodem discimus, quippe qui illud per hoc, veluti usitatus et magis notum, explicet. AD Οὐροπνοιον vero quod attinet, reperitur illud ap. Aristot. quoque. Sed agnoscit et Eust. 1871. de ὄρος loquens, quod Ionice u assumere negat, sicut ὄρος, Mons: ‘Ορρωδεῖν μὲν γὰρ καὶ ὄφροπνοιον, ὄρνέων, οὐ μὴ κατὰ τινας ὄφροπνοιον, ἀνάλογον καὶ κοινότερον. Ιωνικὸν δέ πον τὸ οὐροπνοιον, ὄρος ὁ, φασὶ, πυγῆς. Item p. 906. ex Ereunio Philone, de ‘Ορος itidem loquens, “Οθεν καὶ τῶν ὄρνεων ὁ τόπος, φησὶν οὗτος, οὐροπνοιον καλεῖται, ὡς ὄρος οὐ τῆς πυγῆς καὶ οἰον ὄφροπνοιον” ὅπερ ὑποτέλλουσι τὰ ἀλογα ζῶα ἐν τῷ εὐλαβεῖσθαι: θεν ἐκ τοῦ παρακολουθουντος ὄφρωδεῖν τὸ φοβεῖσθαι καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπεὶ καὶ αὐτῶν οἱ εὐλαβούμενοι περὶ τι, ἀνασπᾶν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον. Scribitur ergo ET ‘Ορροπνοιον ET ‘Οροπνοιον: quod Aristot. sepius etiam tribuit, sicut Athen. sargo et melanuro piscibus.

B ‘Ορρωδέως, Ad caudam usque protensus. Vide supra ‘Ορρωδέως post ‘Ορρός.

C “‘Ορριδιὰν, τὸ ἐπὶ τὰ ισχία καὶ τοὺς γλουτῶν πετεῖν, Hes.: pro quo nonnulli ὄφροδιὰν scribunt, ab “ὅρρος.”

D ‘Ορρόδέω, Circa ὄρρον sudo: quod quia iis accidere solet, qui metu percelluntur, inde factum est ut accipiatur pro Metuo: ‘Ορρωδῶ, τὸ φοβοῦμα: παρὰ τὸ τὸν ὄρρον ἰδοῦν· ὄρρος δὲ ἐστι τὸ ιερὸν ὄστον συμβαίνει δέ πως τοῖς φοβούμενοις ἰδρώτα γίνεσθαι κατὰ τὸ ιερὸν ὄστον. Sic in Lex. meo vet. Itidem Hes. ὄφρωδεῖν exp. φοβεῖσθαι, ἀπορεῖν: quoniam οἱ δεδούτες ἰδοῦσι τὸν ὄρρον, δὲ ἐστιν τὸ ιερὸν ὄστον συμβαίνει δέ πως τοῖς φοβούμενοις ἰδρώτα γίνεσθαι κατὰ τὸ ιερὸν ὄστον. Sic in Lex. meo vet. Itidem Hes. ὄφρωδεῖν exp. φοβεῖσθαι, ἀπορεῖν: quoniam οἱ δεδούτες ἰδοῦσι τὸν ὄρρον, δὲ ἐστιν τὸ ιερὸν ὄστον. Idem etiam inter alia tradit Schol. Aristoph. Πλ. (122.) ἐγὼ δὲ ἐκεῖνον ὄφρωδῶ πάνυ, i. e. φοβοῦμαι: ‘Ιππ. (126.) Τὸν περὶ σεαντοῦ χρησμὸν ὄφρωδῶν, exp. φοβούμενος, εὐλαβούμενος: ἀπὸ τοῦ τὸν ὄρρον τὸν δειλὸν ἰδεῖν. Eust. quoque hoc etymon sequitur, 1871. de ‘Ορρος loquens, ‘Αφ’ οὐ καὶ ὄφρωδεῖν, τὸ εὐλαβεῖσθαι οἱ γὰρ εὐλαβούμενοι, φασὶ, κατά τι, ἀνασπῶσι τὰ κατ’ αὐτόν καὶ τὰ

ἄλογα δὲ ὑποστέλλει τὴν οὐράν ὅτε εὐλαβεῖται· ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος οὐν, Ὁρρώδειν, τὸ τὸν τοιοῦτον ὄφδον ἔδειν, ὃν οὐράν οἱ ἴδιωται φαστν. Vide et quae in Oὐροπύγιον ex Eod. citavi, ubi dicit sumtam metaph. ab animantibus, quae in metu caudam subter femora contrahunt. Utitur vero et Thuc. partim cum accus. ut ap. Aristoph., partim cum περὶ, 6, (14.) p. 202. Εἰ ὄφρωδεῖς τὸ ἀναψηφίσαι: (9.) Περὶ τῷ ἔμαυτοῦ σῶματι ὄφρωδῶ, Μεο ipsius corpori metuo. Cum accus. utitur et Dem. (127.) Τὸν εἰς τοῦθ ὑπάγοντας ὑμᾶς ὄφῶν οὐκ ὄφρωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι: (152.) Χρῆ μήτε ὄφρωδεῖν ὑμᾶς τὴν ἑκείνου δύναμιν, μήτε ἀγενών ἀντιταχθῆναι πρὸς αὐτόν. Eur. (Andr. Fr. 21.) cum infin. etiam construxit, Perseum sic loquentem introducens, Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶν πεπραχότων Οὐρπιοθέντος, αὐτὸς ὄφρωδῶν παθεῖν, Metuens ne idem mihi accideret. Erot. ap. Hippocr. ὄφρωδεῖν exp. ἀγωνιῶν, φοβεῖσθαι. SED ET Ὁρρώδεω scribi, unico ρ, sicut ὄφος, supra in Ὁφος ex Eust. docui: quam scripturam Hes. quoque agnoscisse videtur, qui hoc verbum non solum post Ὁφον ponit, sed etiam post Ὁρχος: ibi tamen ejus exempl. duplīci ρ scriptum habent. Idem Hes. ὄφρωδον exp. ἐκφοβοῦν: active et transitive. [“ Jacobs. Anim. 249. Steph. Dial. Att. p. 11. T. H. ad Plutum p. 42. Valck. Præf. ad Ammon. p. xv. xxv. Ammon. p. 25. Valck. Anim. p. 36. Eran. Philo 158. Toup. Emendd. 1, 378. ad Herod. 17. Zeun. ad Xen. K. Π. 223. Mœr. 286. et n.” Schæf. MSS.] Ὁφρωδία σίνε Ὁρρώδεια, Metus, Timor, φόβος, ἀπορία, Hes. Apud Suid. Αμα μὲν ὄφρωδία ἦν μὴ ἄρα φθάσαιν ὅπισι ἀναφυγόντες, i. e. φόβος: Metuebatur. Et e Thuc. (2, 89.) ἐν ὄφρωδίᾳ ἔχω, Horreo, Expavescō. Utitur et Eur. Phœn. (1403.) Πλέων δέ τοις ὄφῶσιν ἐστάλασσος ἰδρὼς "Η τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὄφρωδίαν, Εο quod amicis metuerent. [“ Valck. Anim. ad Ammon. 37. Diatr. 246. ad Herod. 17.” Schæf. MSS.] “ Ὁροδίος, φόβος, Hes.: qui et ὄφρωδα. Ὁρρώδεως, Non sine metu, Meticulose, * ἐμφόβως, Hes. [* “ Διοφρωδέως, Dio Chrys. 1, 124.” Wakef. MSS.] Κατορρώδεω, Metuo, Trepido, i. q. ὄφρωδέω, [“ ad Herod. 17.” Schæf. MSS. Polyb. 10, 3, 5. 14, 1, 5. 22, 1, 7. 17, 13. * “ Υπερόφρωδέω, Eur. Suppl. 344.”] Υπερόφρωδέω, Aliquatenus metuo et horreo, Eupolis ap. Plut. Pericle (24.) καὶ πάλαι γ' ἀν τὴν ἀνήρ Εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπορρώδει κακόν.

Ἄρρωδεῖν, vero Non metuere, Non expavescere; nam ei στέρησιν inesse volunt τοῦ ὄφρωδεῖσθαι: ac Ammon, quidem ὄφρωδεῖν exp. εὐλαβεῖσθαι: ἀρρώδεῖν autem, μὴ εὐλαβεῖσθαι: ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαρρήκεναι. Sic et Eust. 907. Ομοίως δῆλον καὶ ὅτι τὸ Ὁρρώδεῖν καὶ Ἀρρώδεῖν ἔγραψαν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ Ἀσταφίς, Ὁσταφίς: ὁ δὲ ῥήθεις Ἐρέννιος ἀλλο τι λέγων, φησιν ὅτι ἀρρώδεῖν κατὰ στέρησιν λέγεται, τὸ μὴ ὄφρωδεῖν ἦτοι εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαρρήκεναι. Quae ex eod. Erennio Philone repetit etiam p. 1871. In Lex. autem meo vet. dicitur itidem στέρησιν inesse huic verbo; sed derivatur non ab ὄφρωδέω, verum a ρῶ τὸ ὑγιαῖνω: in quo et h. l. Herodotii assertur, Καὶ ἀπεμάχετο τὴν ψυχὴν ἀρρώδεων: quod interpretari queas Anxius animi, ἀπορῶν, Hes.: ὄφρωδῶν s. ἀγωνιῶν, ut Erot. itidem ὄφρωδῶν exp. Atque ita non fuerit verum discrimen illud, quod Amm. et Erennius inter ὄφρωδέων et ἀρρώδεων statuunt; nam et Eustathio idem prorsus significare, sicut ἀσταφίς et ὁσταφίς, videntur; atque adeo ex Herod. (1, 111.) assertur Ἀρρώδεων τοῦ τόκου: nisi deest περὶ, Partui metuens, Sollicitus de partu. [“ Steph. Dial. Att. p. 11. ad Herod. 17. Valck. Præf. ad Ammon. xv. xxv. Ammon. p. 25. Valck. Anim. 36. Eran. Philo 158.” Schæf. MSS.] Ἀρρώδεια, Metus, Pavor, i. q. ὄφρωδία, Herod. (4, 140.) Εἰ ἀρρώδειαν ἀπίκοντο, Expavescebant, et animis anxiis erant, seu, ut alii, Animo concidebant veriti. Ex Eod. (7, 173.) Suidas etiam assert, Ἀρρώδεια ἦν τὸ πεῖθον, exponens itidem φόβος. [“ Valck. Anim. ad Ammon. 37.” Schæf. MSS.] “ Καταρρώδεω, Extimesco, “ Metu consternor, Formidine percellor: unde præt. “ plusquampr. καταρρώδηκε: particip. καταρρώδηκώς, “ necnon aor. particip. καταρρώδησας, Herod.” [1,

A 80. 169. 3, 137. 145. 6, 9. 7, 38. 139. 178. 182. 207. 218. 8, 4. 63. 70. 9, 45. 46. 58.] Υπεραρρώδεω, Metuo super, etiam Supra modum metuo, Vehementer metuo, Herod. (8, 72.) Υπεραρρώδεω τῇ Ἑλλάδι, Metuo Græciæ.

“ “ΟΡΠΗΣ, Hesychio est Ramus s. Surculus e radice arboris enatus, qualis Lat. Stolo, II. Φ. (38.) “ ὁ δὲ ἔρινεὸν ὅξει χαλκῷ Τάμνε νέονς ὄρπηκας, ἵν’ ἄρμα- “ τος ἄντυγες ὡσι, ubi intelligit Virgas e caprifico “ excisas ad conficiendam currus fornicem. Ὅρπη- “ κες nominantur etiam Quæ fiunt e ramis s. virgis “ arborum teretibus et rectis. Hesiod. enim ὄρπηκα “ appellat Virgam aculeatam qua boves incitant: “ “Ἐργ. (2, 86.) Χειρὶ λαβάν ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηται. “ Eur. vero ὄρπηκα, s. ὄρπηκα Dorice, Jaculum ex ejus- “ modi ramo tereti et recto: Hipp. (221.) Πρὸς θεῶν, “ ἔραμα κυνὶ θωῦξαι, Καὶ παρὰ χατταν ἔανθάν ρίψαι “ Θεσσαλὸν ὄρπακ ἐπὶ λογχον ἔχοντος Ἐν χειρὶ βέλος: “ addito Θεσσαλόν, forsitan quod in Thessalía confice- “ rentur præstantia jacula missilia. Verum et Alii rami “ ὄρπηκες nominantur, etiam in summa arbore aut “ media: Theocr. (7, 146.) Ὅρπακες βραβύλοισι κατα- “ βριθοντες ἔρασδε. Nicand. dicit etiam μαράθον “ ὄρπηξ, Θ.” [33. “ Ad Charit. 423. Jacobs. Anth. 7, 156. Heyn. Hom. 8, 121. Valck. ad Hippol. p. 186. Musgr. ad v. 221. Juvenis, T. H. ad Plutum p. 471. Filius, Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. ad H. in Cer. 23.” Schæf. MSS. Apoll. Rh. 4, 1425.] “ “Ορπακ, θρασὺς “ ἀνεμος, Hes. Ventus audax; Dorice pro ὄρπηξ.” [* Εὐόρπηξ, Nonn. D. 21, 294. * “ Πορφυρόρπηξ, Const. Manass. Chron. p. 114.” Boiss. MSS.]

“ “ΟΡΤΑΛΙΣ, Pullastra, Gallina, ὄρνις, Nicand. ‘A. 295. ωῖσιν ἀλτύκια τοιά τε βοσκὰς Ὄρταλις αἰ- “ χμητῆσιν ὑπενυθεῖσα νεοσσοῖς “ Εκβαλεν: loquens “ de gallina juvencia, quæ jam iniri a pullastris solet “ et ova parere.” [“ Valck. Callim. p. 61. * “ Ὄρταλος, ibid.” Schæf. MSS.] “ MASC. Ὄρταλιχος, s. Ὄρτα- “ λιχεὺς, dicitur et de Pullo adhuc implumi, et de “ Pullastro grandiore, et de Gallinaceo maturæ æta- “ tis. Primo modo, Theocr. 13, (12.) Οὐδ' ὅπόκ “ ὄρταλιχοι μηνυροὶ ποτὶ κοῖτον ὄρφεν Σεισαμένας “ πτερὰ μαρτὸς ἐπ' αιθαλόεντι πετεύωφ. Secundo, “ Nicand. (A. 228.) βοσκαδίνης χηνὸς νέον ὄρταλιχη, “ Pullum juvencum. Tertio, Aristoph. ‘A. (870.) “ πρίασο—Τῶν ὄρταλιχων. Ibi enim Schol. annotat “ Βοετικα dialecto τοὺς ἀλεκτρύνας vocari ὄρταλ- “ χον: quemadmodum ap. Athen. quoque (622.) “ Strattis Thebanos dicit καινουργεῖν κατὰ ρᾶς φωνὰς, “ τὸν ἀλεκτρύνα nominantes ὄρταλιχον, σακτάν, τὸν “ λαρὸν, βλέφυραν, τὴν γέφυραν, et similia alia. Ni- “ cand. Pullastram etiam s. Gallinam appellavit ὄρτα- “ λιχον, ‘A. (165.) ὄρταλιχων ἀπαλῆν ὠδῖνα κενώσας: “ appellans ὄρταλιχων ὠδῖνα, Gallinarum partum, τὸ “ ὠδῖν, Ovum. Hesychio vero ὄρταλιχοι sunt non “ solū οἱ μήπω πετόμενοι νεοσσοί, et οἱ ἀλεκτρύνες, “ sed etiam κρεμάστραι.” [“ Ὄρταλιχος, Jacobs. Anth. 11, 68. Agathias 73. Archias 26. Brunck. Aristoph. 3, 53. Soph. 3, 533. Valck. Adoniaz. p. 401. Harles. ad Theocr. 201. Valck. Callim.] “ Ab “ Ὄρταλις, quatenus pro Pullo s. Pullastra accipitur, “ est VERB. Ὄρταλιχων, dici solitum ἐπὶ τῶν ἄρχομέ- “ νων ἀναπτερύστεοθαι ὄρνιθων, de pullis qui inci- “ piunt alas quatere et volatum tentare, Schol. Ari- “ stoph., qui paulo post subjungit, ὄρταλιχεῖν signifi- “ care τὸ ἀναρριπτεῖν τὰ νήπια τῶν παιδίων, quasi ὄρού- “ ειν ποτεῖν εἰς τὸ ὕψος: sc. a th. ὄρω derivans ὄρος,” [“ Ὄρπος, * “ Ὄρταλος, Valck. Callim. p. 61.” Schæf. MSS.] “ et verbum ὄρτω, inde ὄρτιχω et pleouasma “ τοῦ ὄρταλιχων:” [cui consentit Schn. Lex.] “ Sed “ hoc parum est consentaneum, prior exp. vero pro- “ pior: sc. ὄρταλιχεῖν et ἀνορταλίχεῖν esse Incipere “ explicare ad volatum alas more implumium avium, “ et metaph. Incipere μετεωρίζεσθαι καὶ μέγα φρο- “ νεῖν: Aristoph. Ιππ. (1344.) Τούτοις ὄπότε χρήσαι- “ το τοις προοιμίοις, Ἀνωρτάλιχεῖς κάκεροντίας:” [vide Brunck. “ Kuster. Aristoph. 116. Valck. l. c.” Schæf. MSS.] “ Ἀνορταλίχεω, proprie est Avium alas jactan- “ tiūm, cum primū jam volare gestiunt: ut cuni-

“pueros in sublime tollimus, ut procul et altius dissita
“conspiciant. Inde pro Altum subtiliterque sapere,
“et credere, antequam compertum habeamus, acci-
“pitur. Hæc e VV. LL., quæ cf. cum iis quæ a
“Schol. Aristoph. et a Suida pariter scribuntur in
“Ipp. (1344.) Τούτοις ὅποτε χρήσαιτό τις προοιμίους,
“Ανωράλιζες κάκερουτις. Extat ap. Eosd. et sim-
“plex Ὀργαλίζω, itidem de avibus volatum tentanti-
“bus. Sed ap. Schol. Aristoph. tribuitur præterea
“alia signif. huic verbo, sc. τὸν ἀναρρόπτειν τὰ νήπια
“τῶν παιδίων. Quod vero ex Ὁρω deducit, ut inde sit
“nomen verbale” Ὁρτος, e quo verbum Ὁρτω, unde
“Ὀρτίζω et Ὀργαλίζω, per pleonasmum syllabæ
“αλ: id mihi parum placet; potius enim sequendo
“illam priorem exp. quæ avibus proprie convenire
“tradit, ab ὄργαλις deducendum putarim. Quinetiam
“derivari fortasse posset ab Ὀργαλιχοι, ut ὄργαλιζειν
“esset dictum quasi ὄργαλιχειν.”

“ΟΡΤΥΞ, υγος, ὁ, Coturnix, Xen. (Απ. 2, 1, 4.)
“Οἱ τε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν της θηλεῖας
“φωνὴν φερόμενοι. Præterea ὄρτυξ a quibusdam no-
“minatur ὡ στελεφούρος, Herba σταχνώδης, Theophr.
“H. Pl. 7, 10. Plin. 21, 17.” [“Jacobs. Anth. 7,
74. 10, 13. Toup. Opusc. 1, 15. Wessel. ad Diod. S.
1, 80. De quant., Heyn. Hom. 7, 340.” Schæf.
Mss. * Ὁρτυγοθήρας, Plato Euthyd. 290.] “Ὀρτυ-
“γοκοπεῖν ετ Ὁρτυγοκοπία, ἡ, dicitur Ludus qui-
“dam, in quo τὸν ὄρτυγα ἔκοπτον τῷ δακτύλῳ, ut fu-
“sius docet J. Poll. 9, (107.) Ad eum ludum allusit
“Eupolis, cum in Ταξιάρχοις dixit, κόψομαι τὴν μά-
“ζαν ὥσπερ ὄρτυγα.” [Phot.] “Qui ludebant istum
“ludum, dicebantur Ὁρτυγοκόποι et στυμφοκόποι,
“teste eod. J. Poll. ibid., ubi et Ὁρτυγοκοπικὰ ὄνό-
“ματα, Vocabula propria τῆς ὄρτυγοκοπίας, ut sunt
“ἀνακλαδάλλειν, ἐρεβιζειν, παροξύνειν, sc. τὸν ὄρτυ-
“γα.” [Ὁρτυγοκόπος, Athen. 506. Schol. Aristoph.
“Ὀρν. 1297. “Toup. Opusc. 2, 266. Ὁρτυγοκοπέω,
ibid.” Schæf. MSS. Suid. 2, 718. Plut. 6, 123. Per-
peram Ὁρτυγοσκοπέω ap. Phot. Porsoni. Ὁρτυγό-
κοπος, Schol. Aristoph. l. c. Vide Στυμφόκοπος.]
“Ὀρτυγομανία, ἡ, Insanus coturnicum amor, Athen.
“(464.) Ετ Ὁρτυγομήτρα, Coturnicū matrix, ὄρτυξ
“ὑπερμεγέθης, Hes.: Plin. 10, 23. de coturnicibus
“migrantibus, Aura vehi volunt propter pondus cor-
“porum viresque parvas; aquilone ergo maxime
“volant ortygometra duce. Vide et Aristot. H.
“A. 8, 12.” [Aristoph. “Ὀρν. 871. Athen. 392.]
“NEC NON Ὁρτυγοπώλης, Coturnicū vendor, J.
“Poll.” [7, 136. * Ὁρτυγοτρόφος, Plato Euthyd.
290. * Ὁρτυγοτρόφω, M. Anton. 1, 6. * Φιλορτυγο-
“τρόφος, unde * Φιλορτυγοτρόφω, Artemid. 3, 5.]
“Ὀρτυγοτροφεῖον,” [* Ὁρτυγοτρόφιον,] “Ubi cotur-
“nices aluntur, s. cohors sit s. cavea, Aristot.
“Probl.” [2, 724.] “Ετ Ὁρτυγοφόρος ap. J. Poll.
“Qui coturnicem s. coturnices gestat.” [A Schnei-
“dero non agnoscitur. * Φιλόρτυξ, Plato Lys. 212.
* Ὁρτύγιον, Athen. 392. * Ὁρτυγία, Anna C. 144.
ubi vertitur Aucupium coturnicum.” Elberling. MSS.]

“ΟΡΥΣΣΩ, SIVE Ὁρύττω, Fodio, Il. H. (341.)
“Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὄρύξομεν ἐγγύθι τάφον, Ari-
“stot. de cerbo rabie libidinis saeviente, βόθρους ὄρύτ-
“τει: quod Plinius, Fodiunt scrobes. Et ὄρυγμata
“ὄρυττειν infra in Ὁρυγμα. Xen. K. Π. 7, (3, 1.)
“Ορύττειν ἐπι λόφου τινὸς θήκην τῷ τελευτήσαντι,
Thuc. 2, (76.) Υπόνομον ἐκ τῆς πόλεως ὄρυξατε, Cu-
“niculo acto ab urbe. Fodere puteum dicit Plaut. et
Cæsar: Fodere arva, Ovid. At Liv. Fodere argen-
“tum, pro Effodere: ὄρυττειν ὑδωρ, Aquam fodere, Liv.
“Argentum fodere: unde pass. ὄρυττόμενον ὑδωρ. He-
“rodian. 2, (10, 10.) Καὶ πίνειν ὄρυττόμενον ἀλλ' οὐκ
“ἀνιψώμενον ὑδωρ εἰθισμένοι, Potare effossos latices,
“non haustos: 1, (6, 4.) Πηγάμενόν τε καὶ ὄρυττό-
“μενον πίνων ὑδωρ, Concretam gelu atque effossam
“aquam potans. Item Defodio, Facta fossa demitto:
Xen. Θε. (9, 2.) ὄρυττειν τὰ φυτά. Et cum gen.
“γαίας, sub. κατὰ, Soph. Aj. (659.) Γαίας ὄρυξα, In
“terrain defodiens, Terra obruens: Κρύψω τόδ' ἔγχος
“τούμὸν ἔχθιστον βελῶν Γαίας ὄρυξα ἐνθα μήτις ὄφεται.

A Videtur tamen hic gen. et cum ἐνθα posse jungi.
Item Perfodio, Pertundo. Apud Athen. 2. Τὴν λο-
“πάδ’ ὄρυττων ἀποδέδειχα κόσκινον. Item Circumsodio.
Theophr. de laserpitio, Φασὶ δὲ καὶ δεῖν ὄρυττειν ἐπέ-
“τειν: unde Plin. Hoc et circumfodi solitum prodi-
“dere. Lat. dicunt etiam Guttur cultro fodere, Fo-
“dere ora hastis, Latus alicuius fodere, Fodere stimu-
“lis. Quo referri potest ὄρυχατο, quod exp. Cæde-
“bantur: est autem Ionicum. Præt. Atticum Ὀρύρ-
“χα, ut ὄλωλα: unde pass. part. Ὀρωρυγμένος, Fos-
“sus. [Plusquam. Ὀρωρύχειν, Xen. K. A. 6, 8, 4.
“De fut. pass., Dawes. M. Cr. 287. Ὀρυχθίσσαμαι,
“ὄρυγμασαι, Brunck. Aristoph. 2, 153. Ὀρωρύκται,
“Wessel. ad Herod. 226. Phryn. Ecl. 12.” Schæf.
Mss.] “Ὀρυκτέον, Fodiendum.” [Ὀρύσσω, * Ὀρίχω,
* Ὀρύγω, Lobeck. Phryn. 318. Arat. D. 354. Μυθ-
“λίην ὄρυχοιεν.] “Ὀρυγμα, τὸ, Fossa, Fossatum: quo-
“rum utroque utitur Plin.: posterius tamen vineis et
“hoitis magis peculiare. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Δου-
“λοῦν ὃς ἀγρίας πλέγμασι καὶ ὄρυγμασι, K. (11, 4.) Οἱ
“καὶ ὄρυγματα ποιούσι, περιφερῆ μεγάλα, Thue. I,
“(106.) Εσέπεσεν ἐς χωρίον φέτυχεν ὄρυγμα μέγα πε-
“ριτρυγον, καὶ οὐκ ἦν ἔκοδος, Herodian. 4, (9, 14.) Πρυ-
“ττον ὄρυγματα μεγάλα, Ingentes fossas s. foveas: ob-
“ruendis sc. mortuis: (7, 6.) de Antonino Caracalla,
“Εἴ τε ὄρυγμά τι ὄρυττειν ἔδει, σκάπτων πρώτος, Si quid
“fodiendum foret, primus fodiens. Et ὄρυγματα ὑπό-
“γατα, Cuniculi, ὑπόνομοι. Peculiariter autem ὄρυγμα
“dicebatur Athenis, ἐφ' οὐ οἱ κακούργοι ἐκολάζοντο,
“Harpocr. citans e Lycurgo c. Aristogit. Fovea in
“quam santes conjiciebantur: ut ap. Siculos et in la-
“tumias. Unde ap. J. Poll., Ο πρὸς τῷ ὄρυγματι, i. e.
“δῆμος. [“Phryn. Ecl. 216. Thom. M. 356. Brunck.
“Aristoph. 1, 178.” Schæf. MSS. * Ὀρυγμάτιον, Gl.
“Fossula. * “Ὀρυγμία, Fossa, Fovea, Lacuna, Aret.
“(328.) Βρωμάδεες, ὡς εξ ἀλὸς ὄρυγμάρη.” Lexx. Hederic.
“1766. 1790. Posteriores Edd. habent * Ὀρυγματία,
“q. v. recepit etiam Schn. Lex., sed non sine suspicio-
“ne.] “Ὀρυξίς, Fossio, Fossura, Suid. v. Διωργή.
“Ὀρνξ, [et * “Ὀρυξ, Hes.] q. d. Fosso. Vitruv. 10, 21.
“Quæ autem testudines ad fodiendum comparantur,
“ὄρυγες Græce dicuntur. || Hesychio autem est
“* λαξοϊκὸν σκεῦος, fortasse quo utebantur ad effodi-
“endos aut perfodiendos lapides, vel σκαφίου εἶδος:
“item Piscis quidam, et animal quadrupes quod dor-
“cadem colore refert. Cujus animalis meminit Ari-
“stot. et Ἀelian.: item Opp. K. 3, (3.) Καὶ δόρκους ὄρυ-
“γάς τε καὶ αλγήνετας ἴόρκους. Meminit Herod, quo-
“que et Plut. Latinis etiam Oryx notus est. Juven.
“Et Getulus oryx. Item Plinius aliquot in locis. [Cf.
“Lat. Orca, et Schn. ad Eclog. Phys. p. 38. Lobeck.
“Phryn. 231. “Jacobs. Anth. 8, 165. Wessel. Diss.
“Herod. 55. ad p. 365. 546. ad Diod. S. 1, 194. Toup.
“Opusc. 2, 241. ** “Ὀρνς, ad Herod. 365.” Schæf.
“Mss. Pallad. H. L. 112. Λαβδὸν τὸν ὄρυγα καὶ κατενεγ-
“κών τρίτην πληγήν. Schleusn. Lex. V. T. * Ὀρύκτης,
“Gl. Fosso, Babrii Fab. 16. Strabo 15. p. 1014. Ni-
“cet. Annal. 5, 3. 10, 1. De h. v. et ejus comp.,
“Lobeck. Phryn. 231. * “Ταφρορύκτης, Theodos.
“Diac. Acroas. 1, 248.” Boiss. MSS. * “Ὀρύκτης χε-
“λῶνη, Anna C. 380.” Elberling. MSS.] “Ὀρυκτή,
“ηρός, ὁ, Fosso, Philo de Mundo, (2, 510.) Υπερά-
“ξεσθαι τὴν σκληρόγεων καὶ λιθωδεστάτην, ὄρυκτηρων
“οὐκ ἐλαττον, Praeduram ac glareosam more fossorum
“subigere. [* “Ὀρυκτής, Tzetz. Chil. 11, 381. v.
“611.” Schæf. MSS. * “Ὀρυκτώρ, Greg. Naz. 2, 203.]
“Ὀρυκτός, Fossus: ut τάφος ὄρυκτή, Il. I. (67.) K.
“(198.) et (Υ. 49.) i. e. σκαπτή, Fossa fodiendo facta.
Sic Plut. (9, 87.) “Ἐχων κατ’ ἄγρον ἀποθήκας χρημάτων
“ὄρυκτάς ὑπογείους. Item, Qui fodi s. effodi solet,
“Fossitus, Fossilis: ut Fossitia arena Plinio et Palla-
“dio, quam Idem et Fossile appellat: Sal fossilis,
“Varroni et Plinio: Ebur fossile Plinio. Sic Diosc.
“5, 126. Τῶν δὲ ἀλῶν ἐνεργέστερον μέν ἔστι τὸ ὄρυκτόν,
“Sal fossile. Et ὄρυκτοι ἰχθύς ap. Athen. (331.): (320.)
“ex Archestrato, “Ἐν δ' Αἴνω καὶ τῷ Πόντῳ τὴν ὄρυ-
“κτή, Ἡν καλέοντι τινὲς θητῶν ψαμμῖτιν ὄρυκτήν: quam
“Numenius videtur ψαμμῖδα nominasse, ut Athēn. an-
“notat. Est autem Piscis nomen. [* Ὀρύκτης, ἡ, Fo-
“dina, Ἀelian. V. H. 13, 16. falsa lectio, cuius in vicem

Corai. ad Aristot. Θαυμασ. c. 139. reposuit ἀσφαλτος ὁρυκτή. * “Ανόρυκτος, Wakef. S. Cr. 4, 137.” Schæf. MSS. * “Νέωρυκτος, Theod. Prodr. in Notit. MSS. 8, 233. Schol. Nicandri Θ. 940.” Boiss. MSS. * “Ορυκτικὸς, Jacobs. Anth. 8, 165.” Schæf. MSS.] Ὁρυχὴ, ἡ, Fossio, Fossa, Plut. Symp. 4, 5. de suibus, Αἱ δὲ χρησάμεναι πάτῳ καὶ ὄρυχῃ, ταχὺτὴν γῆν ἔστρεψαν ἐκ βάθους. Paulo ante, itidem de sue, Πρώτη γάρ σχίσασα τῷ προύχοντι τῆς ὄρυχῆς (ὡς φασι) τὴν γῆν, ἵχνος ἀρόσεως ἔθηκε, καὶ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον. In quo posteriori l. ὄρυχὴν dixit Rostrum suis quo fodit et vertit terram. In altero autem l., quem prius citavi, vetus liber habet ὄρυγῆ, a NOM. Ὁρυγῆ: quod exp. etiam Ululatus: qua signif. ὄρυγὴ quoque dicitur. [“Ορυχὴ, Appian. 1, 624.” Wakef. MSS. “Jacobs. Anth. 8, 165. Toup. Opusc. 2, 241. Ὁρυγὴ, ad Xen. Eph. 230.” Schæf. MSS. Man. Phil. 4, 202. p. 114. “Const. Manass. Chron. 1668.” Kall. MSS. Ὁρυγὴ, Ὁρυχὴ, Lobeck. Phrym. 231. * “Ορύγιον, Fossula, Hes. v. Σκαπάνη.” Wakef. MSS. “Gloss. ad Aristæn. 1, 10. p. 371.” Boiss. MSS. Lobeck. l. c. * “Ορυχος, Apollon. Lex. 511. * “Ανόρυχος leg. pro ἀνόρυχος ap. Diod. S. 13, 108.” Schn. Lex. Suppl. * Μονυρύχης, Epigr. Phaniæ 4. “Jacobs. Anth. 8, 165. * Μονυρύχος, Toup. Opusc. 2, 241.” Schæf. MSS.] Νεωρυχῆς, Recens fossus, Nicander [Θ. 940.] Γεωρύχος autem, Ριζωρύχος, Τοιχωρύχος, Τυμβωρύχος, et si qua alia similia sunt, una cum suis derivatis apposita suis substantiis reperies.

Ανορύσσω, SIVE Ανορύττω, Attice, Effodio quod defossum erat, Refodio, Eruo e terra, Antiphō, Τοῦ προδότου τὰ ὅστα ἀνορύζαντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐξώρισαν, Plut. Solone, Τῶν δὲ ἀποθανόντων τοὺς νεκροὺς ἀνορύζαντες ἐξέρριψαν ὑπὲρ τοὺς ὄρους. Ubi et hoc obiter notandum est, ἐκρίπτειν ὑπὲρ τοὺς ὄρους dicere Plut., quod Antiphō uno verbo dixerat ἐξορίζειν, de re simil loquens. Plut. Agesilao (20.) Συνεβούλευσε μὴ τὸν νεκρὸν ἀνορύττειν, ἀλλὰ τὸν λόγον μαλλον αὐτῷ συγκατορύττειν. Pass. Ανορύσσομαι, s. Ανορύττομαι, Effodior, Refodior. || Citatur tamen e Luciano locus, in quo ἀνορύττεσθαι dicitur positum pro Defodi, i. e. κατορύττεσθαι, (3, 261.) Ανορωρύχως θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἐρμῆν τὸν λθινὸν: quod, sequendo præcedentium II. expositionem, significaret, Effodiatu s. Eruatur thesaurus sub lapideo Mercurio defossus. [Arrian. 3, 28, 11. “Ad Charit. 442. Longus 104. 105. 107. Vill. De præt. pass., ad Mœr. 240.” Schæf. MSS.]

Αντορύσσω s. Αντορύττω, Contra fodio, E contrario fodio, s. Hostium cuniculos transversis cuniculis excipio. Ita enim Bud. e Livio exprimendum putavit, quod nostrates dicunt Contreminer. [“Paus. 1, 393.” Schæf. MSS. * “Αντόρυξ, Mathem. Vett. 100.”]

Απορύσσω, vel Απορύττω, cuius exemplum defectum, [Gl. Refodio,] videtur id esse unde DERIVATUM EST Απόρυξ, quod Hes. exp. σχίσμα. Απώρυξ, Canalis sub terra fossus adducendam aquam; nam ἀπώρυγας Idem exp. ὑδρηγούς. Sed ἀπώρυξ dicitur etiam Propago in vite, h. e. Palms vitis vetulus qui in terram defoditur, ultima tantum sui parte extante, ut nova inde vitis pullulet. Ezech. 17, (6.) de vite parva et infirma adhuc, Καὶ ἐγένετο εἰς ἄμπελον, καὶ ἐποιησεν ἀπώρυγας, καὶ ἐξέτεινεν τὴν ἀναδενδράδα αὐτῆς. Significabit igitur Απορύττω, Desodio. [“Phrym. Ecl. 100. Thom. M. 245.” Schæf. MSS. * “Απορυσμὸς, Gl. Propagatio: f. leg. * Απορυγμὸς, cf. Karώρυξ.”]

Διορύττω, Perfodio, Fodiendo penetro, Aristoph. (Πλ. 565.) τοὺς τοίχους διορύττειν, Parietes perfodere: quod uno verbo Idem dicit τοιχωρυχεῖν. Plaut. dixit Profodere parietes et compilare vicinos. At διορύττειν τάφρους simpliciter pro ὄρυττειν, Ducere fossas; nam et Hes. διορύττει exp. σκάπτει. Thuc. quoque, ut Aristoph., dicit διορύττειν τοίχους, Perfodere et perforare parietes; ita sc. ut transitus per eos sit, nec opus sit perostia in viam publicam exire: 2, (3.) Διορύσσοντες τοὺς κοινοὺς τοίχους παρ' ἀλλήλους, ὅπως μὴ διὰ τῶν ὁδῶν φανεροί ὦσιν λόντες, Perforatis et perfossis parietibus. At metaph. Demosth. (118.) Οὔτω

δὲ κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις, ὃστε ἄχρι τῆς τήμερον ἡμέρας οὐδὲν οὔτε τῶν συμφερόντων οὔτε τῶν δεέντων πρᾶξαι δυνάμεθα, Ita perfossi sumus: metaphorā sumta a navibus aut thoracibus perfossis; vel a militibus quibus pectus et totum corpus perfossum est, ideoque debilitatum; aut etiam a perfossis et compilatis ἀδιbus. [“Ad Diod. S. 1, 287.” Schæf. MSS. Demosth. 1111. Διορύξαι πράγματα καὶ κακουργῆσαι, Aristides Leptinea p. 62. Περὶ τὰ κατρια διορύξαι τὰ πράγματα, Plut. de Util. ex Inim. 271. Τὰ βουλευόμενα διορύττων καὶ διερευνώμενος.] Διόρυμα, Fossa per aliquem locum ducta, [Schleusn. Lex. V. T. “Phrym. Ecl. 100. * Διώρυγμα, ad Diod. S. 1, 61. (20, 94.) ad Herod. 521.” Schæf. MSS. * Διώρυγμὸς, Gl. Persoſſio, Iteratio.] Διώρυγη, Fossa, i. q. ὄρυγμα, Plut. Fabio, init., Τίνες δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους τούτους, πρώτους τῇ δι’ ὄρυγμάτων χρησαμένους ἄγρα, Φοδίους ιστοροῦσιν ὄνομάζεσθαι τοπαλαιόν οὕτω γάρ ἄχρι νῦν αἱ δ. φόσσαις καὶ φόδερε τὸ σκάψαι καλεῖται. Sed notandum est, vett. libros ibi scriptum etiam habere διόρυγες, a NOM. Διόρυξ: quæ scriptura mihi magis placet; nam διώρυγὴ, sicut ὄρυγὴ, signif. potius Ipsam fodiendi actionem. Unde et Suidæ διώρυγὴ est ὄρυξ: de quo vide et in seq. [“Διώρυγὴ, Διώρυγὴ, Phrym. Ecl. 100. Thom. M. 245. ad Xen. Eph. 230. (3, 9.) * Διώρυχὴ, Phrym. l. c. Thom. M. l. c. et Add. Diod. S. 2, 490.” Schæf. MSS. Διόρυξ, γος, Lobeck. Phrym. 231.] Διώρυχὴ, ἡ, Persoſſio: proprie vero parietum, quæ et τοιχωρυχία. Sic enim Suid., Διώρυχὴ, * διάνοξις τοίχων ἡ χρημάτων διορυγὴ δὲ, ἡ ὄρυξ. [Lobeck. Phrym. 231. “Ad Xen. Eph. 230. Phrym. Ecl. 100. Thom. M. 245. et Add.” Schæf. MSS.] Διώρυξ, Fossa, i. q. διώρυγμα: sicut ab Hes. quoque exp. τάφρος. Item Canalis, ut ἀπώρυξ, quod et ὑπόνομος. Theophr. H. Pl. 4, (8.) Καταλείπονται γάρ τινες διώρυχες, δι’ ᾧ διαπλέονται, Strabo 5. p. 107. Υπὸ δὲ ἀδρονού διώρυγος ὑπονόμου τηγθείσης μέχρι Κύμης, ἀπαντ’ ἐκεῖνα ἐφάνη μῆθος, ubi διώρυξ, sicut et κατώρυξ infra, adjective etiam accipi queat pro διορωρυγμένος, ut Suid. in Διώρυγὴ innuere videtur. Apud eund. Strab. διώρυξ κρυπτὴ pro Cuniculo, et pro Meatu aquarum, s. Aquæductu cæco, vel Fossa cæca; utroque enim modo interpr. Bud., l. 5. Διώρυξ κρυπτῆς διατέτρηται πανταχόθεν. [Διώρυξ, γος, χος, Lobeck. Phrym. 230—2. “Ad Diod. S. 1, 61. 66. 2, 614. ad Xen. Eph. 76. 230. ad Herod. 37. 165. 171. 521. 556. 558. Toup. Opusc. 1, 479. Thom. M. 245. Heyn. Hom. 7, 150.” Schæf. MSS.] || Apud Xen. vero K. (2, 6.) p. 569. meæ Ed. ubi hæc leguntur, de cassibus et retibus, Τὸ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν ἐνοδία, διώρυγα, τετρώρυγα, πεντώρυγα· τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα. Philephus, inquit Bud. in suo Lex., interpr. Duorum vallorum et quaternorum vallorum, quasi a fossa deductum sit. Hæc ille. Quam interpr. sequendo NOMEN Διώρυγος, non jam a Διορύττω derivatum, sed compositum e Δἰς et ὄρυττομαι, significabit Qui duorum vallorum s. fossarum est: ΕΤ Τετρώρυγος, Qui quatuor: ΕΤ Πεντώρυγος, Qui quinque: ΕΤ Δεκάρυγος, Qui decem: ΕΤ Εικοσώρυγος, Qui viginti: ΕΤ Τριακοντώρυγος, Qui triginta vallorum est. Vallorum autem cum dicitur, non intellige χάρακας, sed τάφρος. Veruntamen notandum, vett. librum eo in l. pro Δεκάρυγα, habere SCRIPTUM Δεκάρυγια, Qui decem ulnarum est: e q. l. Omnibonus Leonicus occasionem sumsisse videtur cetera quoque eod. modo interpretandi; sic enim ille verba Xenophontis reddidit, Ceterum longitudine cassum ad ulnas, Græci a brachiorum extensione ὄργυιας vocant, accedat binas, quaternas, aut quinas. Retia denique filis constant sensis denis: longa vero sint ulnas denas, vigenas, trigenas. Quæ interpretatio et lectio videtur magis consentanea. [* Διόρυξ, Schol. Theocr. 1, 67.] Διόρυκτης, ὁ, Qui parietes perfodit, τοιχωρυχος. [* Διόρυκτης, * Διόρυκτρης, Lobeck. Phrym. 231. Agnoscitur etiam Διόρυκτης in Schn. Lex. sed sine exemplo. * “Διόρυκτος, ad Dionys. H. 1, 126.” Schæf. MSS. * Εκδιορύσσω, Tzetz. Ch. 3, 798. * “Προδιορύττω, Ante perfodio, Chrys. in Jo. Hom. 29. T. 2. p. 669, 8.” Seager. MSS.]

[*Ἐνορύσσω, Philostr. V. Apoll. c. 27. p. 79.]

Ἐξορύττω, Effodio : ἔξορύττειν δόθαλμὸν cum synonymis vide in 'Οφθαλμὸς, c. 1407. [“Boiss. Philostr. 319.” Schæf. MSS. Herod. 2, 150.: Ep. ad Gal. 4, 15. Dionys. H. 9, 55.] Ἐξόρυξις, Effossio, [Gl.] “Ἐξορυγμία, ἡ ὄρυγχος : ὀξηρευγμία vero dicitur, ὅταν ἡ τροφὴ ἐποξισθῇ. Ita ap. Suid. in Ms. etiam Cod. legimus. Sed hoc exemplo aliquo vel auctoritate mihi probari velim, ἔξορυγμίαν significare ὄρυγχον, Fissionem; potius enim dicendum foret ἔξορυγχον,” [s. Ἐξορυγμά] “ab ἔξορύσσω. Deinde scr. potius “οξηρευγμία pro ὀξηρευγμίᾳ.” [* “Συνεξορύττω, Simul effodio, Novell. Const.” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.]

[*Ἐπορύσσω, Achill. Tat. p. 173.]

Κατορύττω, Defodio : cui opp. ἀνορύττω. Xen. (Απ. 1, 2, 55.) Οὐ τὸν πατέρα ζῶντα κατορύττειν διδάσκων. Utitur et K. Π. 4, (2, 14.) et 8, (2, 11.) ac alibi. Plut. Probl. Rom. Δύο μὲν ἄνδρας δύο δὲ γυναικας ζῶντας κατώρυξεν. Ali quanto post de virginibus Vestalibus, quae stuprum admirerunt, Ζώσας κατορύττοντο. Itidem in Numa, p. 222. mea Ed. ‘Η δὲ τὴν παρθενίαν κατασχύνασσα, ζῶσα κατορύττει : quo modo autem id fiat, pluribus ibi docet. Aristoph. Πλ. (238.) dixit etiam, Εἰνθὲς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω, de avaro in terram defodiente divitias. Sic Hermog., κατορύττειν χρωσιον, Defodere et terra obruere aurum : quod qui effodiunt et eruunt, ἀνορύττειν id dicuntur. Pro loco reddi etiam potest Humare s. Inhumare, Sepelire : sicut Hes. κατορυγῶσιν exp. ταφῶσιν. Archestr. ap. Athen. (101.) κατορυφθαι σταδίους ἀναρθρους. [“Villois. ad Long. 218. De perf. pass., Thom. M. 35. 519. Mær. 240. et n.” Schæf. MSS. * Κατόρυξις, Gl. Defossio.] Κατορυχή, ἡ, Defossus, Defossio. Dicitur κατορυχή etiam Id ipsum quod defossum est, ut thesauri ; nam κατορυχάς, Hes. exp. θησαυρούς : [Cf. Κατώρυξ.] Κατορυκτὸς, Defossus. Apud Suid. vero ita, κατορυκτὸς τόπος. Κατώρυξ, Defossus, In terram defossus. Unde κατώρυχες, Hes. κατωρυγμένοι, qua signif. ab Esch. usurpat, [Pr. 451. Κατώρυχες δ' ἔναιοι, In defossis specubus, Virg. Cf. Dionys. P. 964. Οὐ βίον ἐν πέτρησι κατωρυχέσσοις ἔθεντο.] ΕΤ Κατωρυχέες λίθοι ap. Hom., Lapidés in terram defossi, ut ii sunt supra quos domus aut alia structura fundata est. Od. Z. (267.) de foro Phæcum, ‘Πυροῖσιν λάεσσοι κατωρυχέσσοι’ ἀπαρυῖα, ubi Eust. Κατωρυχέες δὲ, inquit, οἱ κατορυγμένοι, δέ εστιν εὖ τεθεμελιωμένοι : vel, ὅν τὸ μὲν κατορυκται τὸ δὲ ὑπερφαίνεται. Et I. (185.) περὶ δ' αὐλὴ Υψηλὴ δέδμητο κατωρυχέσσοι λίθοισι. Ubi rursus Eust. exp. μεγάλοις, ὅν μέρος τι κατορωρυκται. Iidem ab J. Poll. vocantur κατώρυχες : 7, c. 27. Οἱ κατώρυχες δὲ λίθοι, οὐς “Ομηρος κατωρυχίας λέγει, οἱ τοῖς θεμέλιοι ἐγνιθέμενοι : qui et θεμέλιοι λίθοι nominantur. Unde appetat eum in priori l. legisse κατωρυχίησι, in posteriori κατωρυχίησι. Nisi potius ap. eum scr. aliquis existimet κατωρυχέας. Sin mendo caret κατωρυχία, est a NOM. Κατωρυχίας, i. significante q. κατώρυξ, Defossus. [“Κατώρυξ, Phryn. Ecl. 100 (=708.) Thom. M. 245. ubi de Κατωρυχής. * Κατώρυξ, ἡ, subst., Eur. Hec. 992. (χρυσοῦ παλαιαὶ κατώρυχες.)” Schæf. MSS. Gl. Propago, nempe Stirpes et virgulta humo defossa ad plantandum. Mergus, Straboni 15. p. 1017.] Κατώρυχος, δ, ἡ, In terram defossus, s. simpliciter, Defossus : ut ὑποκατώρυχος. [Arat. 510. * Κατωρύχος, Philostorg. H. E. 3, 10. * “Ἐγκατορύττω, cum dat., Clem. Alex. 150. 755.” Kall. MSS. Dionys. H. 2, 73, 46.] Παρακατορύττω, Juxta defodio, [Hippocr. 813. * “Προκατορύττω, Planud. Ovid. Met. 13, 60.” Boiss. MSS.] Συγκατορύττω, Una defodio, Lucian. (2, 928.) Καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν, Una defoderunt, inhumarunt. Aliud exemplum habes in 'Ανορύττω. Υποκατορύττω, Defodio sub terra, [Athens. 480.] Υποκατώρυχος, δ, ἡ, Defossus sub terra, Theophr. C. Pl. 5, 12. Τὰ κλύματα ἐπιβαλλόμενα καὶ ὑποκατώρυχα καθιέμενα.

Παρορύσσω, Fodio juxta ; at παρορύσσω τάφρον exp. simpliciter Duco fossam. [Παρορύσσεσθαι ἐν τῷ ἀγῶνι, Arrian. Epict. 3, 15. ubi Epict. 29. παρέρ-

χεσθαι εἰς τὸν ἀγῶνα habet. Diog. L. 6, 27. Παρορύται καὶ λακτίζειν.]

Περιορύσσω, Circumfodio : quo utitur Plin. supra in 'Ορύττω. Theophr. C. Pl. 5, 6. Τοῦ δὲ σελίνου περιορύζαντες κάτω μέχρι τῶν ρίζων : quod et Αἴblaqueare Lat. dicunt. Cui opp. περισάττειν τὴν γῆν, Accūmula terram.

Προορύττω, Fodio ante, Prius fodio, Præfodio, Plin.

Υπορύττω, Subtus fodio, Suffodio, Cuniculos ago, Lucian. (3, 151.) Υπορυττούσης καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Item Subruo et evertō, more eorum qui montes aut domum aliquam suffidunt, et eorum qui cuniculos agunt. Chrys. in quendam locum Pauli, 'Υπορύττει τῶν Ιουδαίων τὴν δακτυλοτό λέγων. Simile est, quod affertur ex Ejusd. Comm. in Ep. ad Rom. Πάλιν τὴν ἀπόνοιαν ὑπορύται, καὶ τὸ φύσημα καὶ τὴν φλεγμονὴν καταστέλλει, [“Ad Diod. S. 1, 588. ad Thom. M. 35. ad Herod. 369.” Schæf. MSS. Appian. 2, 675. * Υπωρυχία, ibid. * “Υπορυγή, Cuniculus, Maximianus in Act. Ephes. 222.” Kall. MSS. * Ανθυπορύττω, Polyæn. 6, 17.]

ΟΡΦΗ, ἡ, et Ορφία Dorice, Tenebræ, Obscuritas, curitas, σκοτία, Aristoph. B. (1331.) Ω νυκτὸς καὶ λαινοφανῆς Ορφία : [vide Brunck. “Wakef. Trach. 203. Herc. F. 46. Brunck. CEd. C. 1662. Valck. Diatr. 97.” Schæf. MSS. Eur. Iph. T. 151. Theognis 1075. Xen. Λ. 5, 7. * Ορφηθεν, adv. Ε tenebris, Ex obscurō, Schn. Lex.] “Ορφναῖος, ετ Ορφνήεις, ετ Ορφνιος, ετ Ορφνώδης, Tenebrosus, Obscurus, Niger, Ater, II. K. (83.) Od. I. (143.) Νύκτα δι' ὄφρατην. Fem. Ορφναῖα, s. Ορφνίη, accipitur etiam substantive pro ὄφρη, ut σεληναῖα “pro σελήνῃ. Eur. Suppl. (994.) ἵππενοντι δι' ὄφρηνας, Per tenebras, Per tenebras nocturnas, Per noctem, Sic Apoll. Rh. 2, (690.) Ορφναῖη πέλεται.” [“Huschk. Anal. 107. Jacobs. Anim. 64. Heyn. Hom. 6, 22. 30. Toup. Emendd. 1, 408. Valck. Diatr. 39.” Schæf. MSS.] “Secundum Ορφηθεν ap. Hes. legitur, afferentem ὄφρην pro μέλαν, σκοτίαν, τεινόν, necnon ὄφρανόν,” [sed leg. ὄφρνόν.] Jacobs. Anth. 12, 425.” Schæf. MSS. “Manetho 4, 57. Quint. Sm. 3, 655.” Wakef. MSS.] “Quartum ὄφρην, ap. Hippocr. Progn. Ορφνώδεις τι πρὸ τῶν οφθαλμῶν φαίνεθαι : quod Gal. exp. μέλαν, Νίγρον, Erot. σκοτεινὸν, Tenebricosum. ΙΤΕΜ ΕΤ Ορφνός affertur pro Tenebrosus, Obscurus, Niger, Ater, [Furvus. “Mitsch. H. in Cer. 108. Ορφνος, Heyn. Hom. 6, 135.” Schæf. MSS. Cf. Nicander θ. 656.] “Sed tertium ὄφρνος, οτε ΕΤ Ορφνίος, de colore plerumque dicitur, pro Ater, Pullus. Plato Tim. (68.) ὄφρνιον χρῶμα fieri dicit, ὅταν λευκός καὶ ἐρυθρός καὶ μέλανη, εις quibus sit χρῶμα ἀλογρεῖ, μεμιγμένοις κανθεῖσι τε, μᾶλλον συγκραθῆ μέλανη. “Et J. Poll. (7, 69.) τὰ μέλανα ιμάτια δικτα fuisse ὄφρνια tradit.” [Xen. Κ. Π. 8, 3, 2. Πορφυρίων, ὄφρνίνων, φοινικίδων, Orph. Arg. 968. “Ορφνιά διστάμενος φάρη, Athen. 535. “Ορφνιον φέγγος τῆς χρόνας. “Ορφνίος, Plut. de S. N. V. 94. “Ορφνιος, Gesner. Ind. Orph. Schæf. MSS.] “At paroxytonον οὐ ορφνίον ΕΤ ορφνίς, Hesychio est μέλαν ἥραν, τιον, Pulla s. Atra vestis : quae et ὄφρνιον s. οφρηνον ιμάτιον.” [* Δυσόρφναιος, Eur. Phœn. 329. Barker. ad Etym. M. 1127. “Δυσόρφναιος, Δυσόρφνεος, Valck. Phœn. p. 113.” Schæf. MSS. Δυσόρφνη, unde] “Δυσόρφνεα, μέλανα, ἀφανῆ, Hes. Nigra, Obscuritas, cura ; Tenebricosa, Caliginosa, ὄφρνώδη.” [* Πλανητόρφνιος, Per totam noctem, ad Charit. 217. Jacobs. Anth. 7, 58.” Schæf. MSS. * Κατορφνάομαι, Hes. * Ορφνίης, Pierson. ad Herod. 464. Toup. Opusc. 1, 417. Jacobs. Anth. 7, 68. 12, 425.” Schæf. MSS. Anal. 1, 222. τάλαρος, signif. incerta ; Jacobs. exp. Vacuus ; forte est pro ὄφριτης, ab ὄφρος : sic] “Ορφνη, Hesychio est καλάμη μελίνης, Culmine panici,” [forte pro ὄφρινη. Vide Schn. Lex.] “Ορφη, barytonws, ἡ νυξ, Nox ; at ὄφρη νυξ οχυρων, τονws, adjective dicitur pro σκοτεινή, Tenebrosa. “Varin. Sed videndum ne scr. sit ὄφρην.”

“*Morphnōs*, *Suidæ σκοτεινὸς*, *Obscurus*, *Tenebro-*
“*sus*, *Hesychio ξανθὸς*, *Flavus*, *Fulvus*. *Hoc no-*
“*mine* dicitur et *Aquilæ species quædam*: Aristot.
“*H. A.* 9, 32. aliud aquilarum genus esse dicit,
“*quod πλάγκος* vocatur, magnitudine et robore
“secundum, inhabitans valles et paludes: id cogno-
“minari νηπτοφόνον et μορφνόν. Inde Plin. 10, 3.
“de aquilis, *Tertii generis Morphnos*, quam Hom.
“et *Percnon* vocat, aliqui et *Plancum* et *Anatariam*:
“secunda magnitudine et vi: huicque vita circa
“lacus. Homer. I., quem respicit, est II. Ω. (316.)
“ubi Jupiter Priamo ad Apollinem proficiscenti
“aīetōν ἡκε τελειώταν πετεηνῶν Μορφνὸν θηρητῆρ’,
“οὐ καὶ περκνὸν καλέουσι. Nota igitur μορφνὸν et
“περκνὸν dici a colore vel nigro vel vario: unde et
“Gaza scribit eam a macula pennæ quasi næviam
“dici posse. Meminit ejus et Hesiod. ‘A. (134.)
“canens, Μορφνοῖ φλεγύναο καλυπτόμενοι πτερύγεσσοι.”
[“*Heyn. Hom.* 8, 161. 162. 660.” Schæf. MSS.]

“*ΟΡΦΟΣ*, s. *Ορφὼς Attice*, *Orphus*, *Piscis* est
“ap. Aristot. *H. A.* 5, 10. et 8, 12. et *Athen.* 7.
“(p. 315.) ubi ex Doriōne tradit τὸν νέον ὄρφων a
“nonnullis *VOCARI* ὄρφακίνην. Ibid. *Archestr.* dicit,
“Γλαύκους ἡ ὄρφων ἔναλον γένος:” [item *Numenius*
p. 305.] “Et Aristoph. Σφ. (493.) “*Ὕν μὲν ὀνῆται*
“τις ὄρφως, μεμβράδας δὲ μὴ θελη. Plin. *Orphum*
“rubentem ex Ovidii Halieut. memorat.” [“*Jacobs.*
Anth. 7, 328. *Athen.* 1. p. 10.” Schæf. MSS. **Ορ-*
“φέες, *οἱ*, *i. q. ὄρφοι*, *Marc. Sid.* 33. **Ορφίον*, *dimin.*,
Alex. Trall. 7. p. 362. **Ορφίσκος*, *Athen.* 305.]

“*ΟΡΧΕΟΜΑΙ*, *Salto*, *Tripludio*, *Od. Σ.* (465.) *Kai*
“θ’ ἀπαλὸν γελάσαι καὶ τ’ ὄρχησασθαι ἀνῆκεν, Aristoph.
Πλ. (761.) *Ορχεῖσθαι* καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε. *Sic Herodian.* 5, (7, 8.) *Ορχεῖσθαι* τε καὶ χορεύειν, *Saltare* et *choreas agitare*. *Athen.* 6. *Ορχούμενος* καὶ κωμάζων,
Lucian. de Salt. (30.) *Πάλαι μὲν οἱ αὐτοὶ καὶ ἥδον καὶ*
“*ώρχοῦντο* εἰτ’ ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἀσθμα τὴν φδὴν
“ἐπετέραττεν, ἀμεινον ἐδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Xen. (K. Π. 1, 3, 9.) *ορχεῖσθαι* ἐν ῥυθμῷ, *Ad numeros saltare*, Σ. (7, 5.) *Εἰ ὄρχοῦντο πρὸς τὸν αὐλόν*. *Sic Athen.*
(155.) “*Ἐν τῷ δείπνῳ πρὸς ὅπλα ωρχοῦντο*, *In armis saltabant*: unde ἐνόπλιοι ὄρχησεις. Attici quoque
“ἐν τοῖς συμποσίοις solebant ὄρχεῖσθαι ἵποπιόντες, in-
quit *Athen.* (134.) citans h. *Alexidis* I. “*Απαντες ωρ-*
“*χοῦντ* εὐθέως, ἀν οἴνον μόνον Οσμῆν ἴδωσι. Ii etiam,
qui præ laetitia saltitant s. exultant, ὄρχεῖσθαι di-
cuntur, Aristoph. Σφ. (1477.) *περιχαρής τῷ πράγματι*
“*Ορχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν πανσεραί*, Non desinet
saltare tota nocte. Item εἰς ὄρχεῖσθαι, *Athen.* 14. ut
Epigr. *Kalὸν Αρισταγόρης ωρχήσατο*. *Contra Athen.*
4. *Κακῶς ωρχούμενος*: (p. 628.) *Φορτικῶς ωρχησάμε-*
“*νος*, *de Hippoclido proco*, qui eam ob rem dicebatur
“ἀπορχησασθαι τὸν γάμον. *Interdum cum accus. con-*
“*struitur*, Xen. Σ. (7, 5.) *ὄρχεῖσθαι σχήματα*: *K. Π.*
8, (4, 6.) *Ορχεῖσθαι τὸ Περσικόν*. *Sic Athen.* (434.)
“*Ἐν μόνῃ τῶν ἑορτῶν τῶν ἀγομένων ὑπὸ Περσῶν τῷ*
“*Μίθρη*, *βασιλεὺς μεθύσκεται*, καὶ τὸ Περσικὸν ὄρχεῖται.
Plut. *Symp.* 9. *Ωρχήσατο πιθανῶς τὴν πνύροχην*, *Lu-*
“*cian. de Saltat.* (11.) *Τὸν ὅρμον ωρχούμενοι*: (34.)
“*Γέρανον ωρχεῖσθαι*: quæ saltationum nomina sunt,
sicut et πνύροχη. At Theophyl. Ep. 32. de fluvio
qui agrum inundarat, *Kakὸν ἡμῖν ωρχήσατο σκήτημα*.
Porro et histriones fabulam aliquam ὄρχεῖσθαι dice-
bantur: Ovid. dicit *Carmina saltantur theatro*: et
poëmata saltata populo: cum et saltabant et gestibus
corporis fabulam exprimebant, pro δράματος
partibus mutantes suas personas, ut indicat h. *Luciani l. de Salt.* (66.) ubi de barbaro quodam sermo
est: *Ίδων πέντε πρόσωπα τῷ ωρχηστῇ παρεσκενασμένα*,
τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δράμα ἦν, ἐζήτει, ἔνα ὄρων τὸν
“*ωρχηστὴν*, τίνεις οἱ ωρχησόμενοι, καὶ ὑποκρινούμενοι τὰ
λοιπὰ προσωπεῖα. Cui respondeatur ὅτι αὐτὸς ὑποκρι-
νεῖται καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάντα. Epigr. εἰς *Ορχη-*
“*στὰς*, *Lucill.* Τὴν μὲν γὰρ Νιβήνων ωρχούμενος ὡς λίθος
“*ἔστης*. Καὶ πάλιν ὧν *Καπανεὺς* ἔξαπίνης ἐπεισεις, *Sal-*
“*tans* et *repræsentans* *Nioben*. *Lucian. de Saltat.*
“*ορχεῖσθαι τὸν Καπανέα*. Ibid. (83.) *Ορχούμενος τὸν*
“*Αἴαντα*: (63.) *Ωρχήσατο τὴν Αφροδίτης καὶ Αρεος*

“*μοιχείαν*: (80.) *Τὰς Διὸς γονᾶς ωρχούμενος τις καὶ τὴν*
“*τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν*: (14.) *Ἐν ωρχησαμένῳ τὰν*
“*μάχαν*, *Qui non repræsentavit histrionum more, sed*
“*depugnavit*; erat enim in pretio ap. ipsos saltatio: unde
“*ώρχεῖσθαι μάχαν* dicebant pro *Strenue* et cum
“*laude depugnare*. Antiphanes dixit etiam ὄρχεῖσθαι
“*ταῖς χερσὶ ap. Athen.* (134.) *οὐχ ὁρᾶς ωρχούμενον* *Tais*
“*χερσὶ τὸν βάκληλον*: *impropriæ*, *sicut vicissim Herod.*
“*(6, 129.) de Hippoclide illo, Εχειρονόμησε τοῖς σκέλε-*
“*σι*: *itidem dicitur, Εἶχεν ἐπὶ χειρὸς πέδην*: *unde χειρο-*
“*πέδη*. || *Όρχεῖσθαι* ponebatur etiam ἐπὶ τοῦ κινεῖ-
“*σθαι* καὶ ἐρεθίζεσθαι, *Athen.*, qui (21.) *hujus signif.*
duo affert exempla, alterum ex *Anacreonte*, *Kαλλί-*
“*κομοι κοῦραι Διὸς Όρχησαν* ἐλαφρῶς: alterum ex
“*Ione*, *Ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ωρχησε φρένας*: quæ
“*et Eust. citans p. 1942.*, *annotansque et ipse ωρχεῖσθαι*
“*a vett. pro κινεῖσθαι usurpatum fuisse*, *dicit videri ωρ-*
“*χέομαι* derivari ab ὄρέγω, facta syncope: quoniam id
verbū infinitis in II. signif. κίνησιν quandam manūnum et pedum: alii ἀπὸ τῶν ωρχῶν, i. e. a vinearum
ordinibus, in quibus inter vendemiam primitias Baccho offerentes choreas agebant. *IGITUR Όρχέω*
accipitur pro κινέω, *Moveo*, *Athen.* *Eust.* At *Plato*
pro *Saltare facio*, *Elevo*, *In altum tollo a terra*, accepisse videtur. Nam *Palladis etymon investigans*, et
existimans fortasse ita dictam ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὄπλοις
“*ωρχησεως*, subjungit, *Tὸ γάρ που ἡ αὐτὸν ἡ τι ἄλλο*
“*μετεωρίζειν* ἡ ἀπὸ τῆς γῆς, ἡ ἐν ταῖς χερσὶ, πάλλειν τε
καὶ πάλλεσθαι, καὶ ωρχεῖν καὶ ωρχεῖσθαι καλοῦμεν. *Hes.*
“*ωρχεῖται* *εχρ. διασείται*. || *Όρχέω*, *Athen.* 21. *Casaub.* 53. *Ruhnk.* *Ep. Cr. 153.* *Pierson.* *ad Mœr.*
79. *Όρχημα*, *Kuster.* *Aristoph.* 13. *Commoveor*,
“*Ruhnk.* *Ep. Cr. 156.* *ad Callim.* 1. p. 173. (H. in
Del. 139.) *Cum accus.*, *Jacobs.* *Anth.* 9, 492. *Dioscorid.* 20. *et Jacobs.*, *Boeth.* *Epigr.* 22. *Valck.*
“*Adoniaz.* p. 390. *Bast. Specim.* 26. *Pass.*, *Boeckh.*
“*de Metr. Pind.* 270. *Όρχεῖσθαι καὶ χορεύειν*, *Brunck.*
“*Soph.* 3, 431. *Όρχεῖσθαι ποσὶ*, *Valck.* *Opusc.* 2,
70.: *χερσὶ*, *ad Herod.* 498.” *Schæf.* *MSS.* *Καρδία*
“*ωρχεῖται*, *pro πηδῷ*, *Antiphanes Athenæi* 688.: *φόβῳ*,
“*Æsch.* *Choeph.* 164.] “*Ωρχεῦντο*, *Ionice pro ωρ-*
“*χοῦντο*.”

“*Ωρχημα* *ET Όρχησμὸς*, *Saltatio*, *VV. LL.* Quod
posterioris ap. *Lucian.* legitur de *Saltat.* (23.) *Ωδὴ*
γλυκερὰ καὶ ωρχησμὸς ἀμύμων. Sed pro eo reponendum
esse ωρχηθμὸς, e seqq. patebit. [“*Ωρχημα*, *Lu-*
“*cian. de Salt.* 70. *Xen.* Σ. 2, 23. * “*Ωρχηματικὸς*,
“*Eust.* 137, 38 (= 103, 52.)” *Seager.* *MSS.* * “*Ωρχη-*
“*σμα*, *Nicot.* *Eugen.* 7, 315.” *Boiss.* *MSS.* *Ωρχησμὸς*,
“*Æsch.* *Eum.* 373. *Panyasis Athenæi* 37. “*Abresch.*
“*Æsch.* 2, 52. *Jacobs.* *Anth.* 7, 351. 9, 220. *ad Lu-*
“*cian.* 2, 281. *Bergler.* *Alciphr.* 88.” *Schæf.* *MSS.** *Ενωρχησμὸς*, *Lyd.* π. *Μηνῶν*, *ap. Heeren.* *Stob.* 7.
p. 32.] Ab ωρχημα autem derivari **POTEST** *Φιλωρχή-*
“*μων*, *Saltationum amans*, *Qui saltare amat, libenter*
“*saltat*, [Arrian. *Exp. Alex.* 6, 3, 10.] *Όρχηθμὸς*,
“*Saltatio*, *i. q. ωρχησις*, *Od. Θ.* (263.) *δαήμονες ωρχη-*
“*θμοῖο*, *Ψ.* (134.) *de citharēdo, Ήγεισθω ἡμῖν φιλοπατ-*
“*γυμονος ωρχηθμοῖο*, *II. N.* (637.) *κόρος ἐστὶ Μολπῆς τε*
“*γλυκερῆς* καὶ ἀμύμονος ωρχηθμοῖο, *Od. Ψ.* (298.) *Παῦ-*
“*σταν* ἀρ ωρχηθμοῖο πόδας. Utitur et *Hesiod.* (A. 282.)
hoc vocabulo, *παῖσσοντες ὑπ’ ωρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ*. [“*A-*
“*bresch.* 2, 52. *Jacobs.* *Anth.* 7, 351. 9, 220.
11, 197. *ad Paus.* 331. *Casaub.* *Athen.* 1, 53. *Ilgen.*
“*Hymn.* 237.” *Schæf.* *MSS.*]

“*Ωρχησις*, ἡ, *Saltatio*, *i. q. Poet.* ωρχηθμὸς, *Herod-*
“*ian.* 4, (6, 4.) *Ὑποκριταὶ τε πάσης μούσης καὶ ωρχη-*
“*στεως*, *ubi μούσης et ωρχησεως copulat*, *sicut Hom.*
“*μολπῆς et ωρχηθμοῖο*, *Hesiod.* ωρχηθμῷ et ἀοιδῇ: (11,
5.) *Χαῖροντι γὰρ τοιαύτην τινὰ ωρχησιν κινούμενοι*,
“*Hujusmodi tripludiis delectantur*. *Plut.* *Præc. San.*
“*Τῷ κινοῦτι δέ ωρχησεως ἔαντόν*: *Symp.* 7. *Μέλος δέ*,
“*καὶ ρυθμὸς*, *καὶ ωρχησις*, *καὶ φδὴ*, *παραμειψάμεναι τὴν*
“*αἰσθησιν* ἐν τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς, ἀπερείδονται τὸ εὐ-
“*τερπές* καὶ γαργαλίζονται: *Symp.* 9. *Probl.* ult. tres par-
tes ωρχησεως recenset, *φορὰν*, *σχῆμα*, *δεῖξιν*: *nam ἡ*
“*ωρχησις* ἔκ τε κινήσεων καὶ σχέσεων συνέστηκεν. *Ap-*
“*pellant autem φορὰς*, *τὰς κινήσεις*: *σχῆμα* vero,
“*rāς σχέσεις* καὶ διαθέσεις, *εἰς διερόμεναι τελευτῶσιν*
“*αι κινήσεις*: *tertium, sc. ἡ δεῖξις*, *est δηλωτικὸν τῶν*

ποκειμένων, ut pluribus ibi docet et exemplis confirmat. Varias autem ὄρχησεων species enumerat Athen. 1. et 14. et J. Poll. 4, c. 14. At Homero duo solummodo genera fuisse cognita, sc. τὴν κυβιστητήρων et τὴν διὰ τῆς σφαιρᾶς, prodidere Athen. 1. (p. 14.) et Suid. Idem Athen. 14. (p. 630.) quædam etiam σχήματα ὄρχησεων recenset. Ibid. σκηνικῇ ποιήσει tres ascribit ὄρχησεις, τραγικήν, κωμικήν, σατυρικήν. Ibid. μανιώδεις ὄρχησεις: item ἔθνικαί, quæ a gente aliqua nomen acceperunt, ut Ἰταλικαί, Λακεδαιμονικαί, Τροιζηνικαί, Ἐπιζεφύρειοι, Κρητικαί, Ιωνικαί: necnon Μαντινειακαί, quas Aristoxenus ceteris præfert διὰ τὴν τῶν χειρῶν κίνησιν. Sunt et ἐνόπλιοι et ἐναγώνιοι ὄρχησεις ap. J. Poll. et Lucian. (de Salt. 32.) Et πάντιμος ὄρχησις, Cæsar Augusti inventum, Suid. Περὶ ὄρχησεως scripsérunt Aristoxenus et Lucian.

'Ορχηστῆς, ὁ, Saltator, Il. Ω. (261.) ὄρχησται τε χοροιτιπήσιν ἄριστοι, Athen. (14.) Ἐχρώντο ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ κιθαρῳδοῖς καὶ ὄρχησταις. Lucian. de Salt. (67.) dicit ὄρχηστας ab Italis vocari παντομίμους: nam ἡ ὄρχησις in imitatione posita est. [Gl. Saltator, Pantomimus.] Et Aristot. de Poet. Τοὺς τῶν ὄρχηστῶν διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμεῖσθαι καὶ ήθη καὶ πάθη καὶ πράξεις: imitari autem ipso tantummodo rhythmico s. harmonia. Rursum Lucian. de Salt. (69.) dicit ὄρχηστας a Lesbonacte vocari χειρισθόφους: solebant enim quædam ὄρχησεις cum manuum motu et gesticulatione fieri, ut patet ex iis quæ in 'Ορχησις et 'Ορχέομαι dicta sunt. Item εὐκίνητος, ut exp. in Lex. meo vet. hic versus Il. ΙΙ. (617.) ad Merionem, καὶ ὄρχηστήν περ ἑόντα, i. e. εὐκίνητον κατὰ πόλεμον. Solebant enim ditiores in Creta πυρρίχισειν, πρὸς ἀσκησιν τῶν πολεμικῶν: πυρρίχη autem, ἐνόπλιος ὄρχησις est. [Lobeck. Phryn. 254. " Jacobs. Anth. 6, 299. 7, 337. 11, 197. Diocorid. 28. Heyn. Hom. 5, 349. 7, 242. Toup. Oppusc. 1, 291. Bast. Specim. 13." Schæf. MSS. Plato Euthyd. 15.] 'Ορχηστοδιδάσκαλος, Saltator qui saltatorium artem docet, ὄρχηστῆς ὁ τὴν ὄρχηστικὴν διδάσκων, Xen. Symp. aliquoties, Athen. (21.) Τελέστης ὁ ὄρχηστοδιδάσκαλος πολλὰ ἔξειρκε σχήματα, ἄκρως ταῖς χερσὶ τὰ λεγόμενα δεικνυούσας: quem Telesten Aristocles ibid. dicit fuisse Άeschylus ὄρχηστὴν τεχνίτην. Igitur ὄρχηστοδιδάσκαλος is dicitur, qui ἐν ὄρχηστικῇ absolutus est, et alios eam docere potest. Ibid. Chamæleon dicit Άesch. σχηματίσας τοὺς χοροὺς, ὄρχηστοδιδάσκαλοις μὴ χρησάμενον. [Ælian. H. A. 2, 11. * 'Ορχηστομανῆς, unde * 'Ορχηστομανέω, Lucian. de Salt. 85. p. 315. " Toup. Emendd. 2, 416." Schæf. MSS. * 'Ορχηστοπόλος, Julius Firmicus 8, 14. Salinas. Exerc. 693. * 'Ορχηστοφιλοπάγμων, Const. Manass. Chron. p. 26. Meurs." Schæf. MSS. * " Φιλορχήστης, Aristid. Quint. 73. Adamant. 443. Dio Chrys. 1, 682." Wakef. MSS.]

'Ορχηστικὸς, Saltatorius, Lucian. de Salt., 'Ορχηστικὰ πρόσωπα, Plut. (6, 248.) ὄρχηστικὴ ὑγρότης, Manuum agilitas talis qualis in saltatoribus conspicitur, Saltatoria manuum flexibilitas, Athen. (21.) 'Ορχηστικὰ σχήματα: (520.) 'Ενέδυσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὄρχηστικὸν μέλος: quod ἵπποθορον vocant: de quo et Plut. Et ἡ ὄρχηστικὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars saltatoria, Lucian. de Saltat., Τῆς ὄρχηστικῆς ἡ ἀσκησις. Eod. l. (71.) Τὴν σύντονον κίνησιν τῆς ὄρχηστικῆς, καὶ στροφὰς αὐτῆς καὶ περιαγωγὰς, καὶ πηδήματα καὶ ὑπτιασμούς: (65.) 'Ο σκοπὸς τῆς ὄρχηστικῆς, ἡ ὑπόκρισις ἐστι. Homo etiam aliquis ὄρχηστικὸς dicitur, pro Saltator, Plut. Item ap. Athen. l. 1. ὄρχηστικοι ποιηταὶ vocantur, Thespis, Pratinas, Cratinus, Phrynicus, non solum διὰ τὸ τὰ ἑαυτῶν δράματα ἀναφέρειν εἰς ὄρχησιν τοῦ χοροῦ, sed etiam quod extra poësin profiterentur et docerent τὴν ὄρχηστικήν. Idem 12. Παιδίσκαι ὄρχηστικα. [Jacobs. Anth. 7, 384." Schæf. MSS. * 'Ορχηστικῶς, Strabo 10. p. 725. Ælian. H. A. 2, 11.] 'Ορχηστήρ, ἥπος, ὁ, Saltator, i. q. ὄρχηστῆς, Il. Σ. (494.) Κούροι δὲ ὄρχηστῆρες ἐδίνεον ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Αἴδησι φόρμιγγές τε βολὴν ἔχον. [Lucian. de Salt. 13. Opp. K. 1, 61.] 'Ορχηστρίς, ἴδος, ἡ, Saltatrix, ut Cic. appellat, i. e., Femina ὄρχηστικὴ, Plut. (9, 20.) Αἴδητρίδες Σάμιαι καὶ ὄρχηστρίδες, Xen. Σ. (2, 1.) Αἴδητρίδα ἀγαθὴν καὶ ὄρχηστρίδα τῶν τὰ

A θαύματα δυναμένων ποιεῖν. Utitur in eod. I. identidem, itemque Athen. (130.) Et Dem. Phal. ἐνοπλὸς ὄρχηστρος: erant enim quædam ἐνόπλιοι ὄρχησεις. [Lobeck. Phryn. 256. " Thom. M. 658. T. H. ad Plut. p. 338. Valek. ad Il. 22. p. 62. ad Mœr. 263. 279. Pantomima, Bast. Specim. 25." Schæf. MSS.] In VV. LL. habetur ETIAM ὄρχηστρια, ut ποιήτρια, et alia similia; sed hoc ὄρχηστρια Θ. Mag. rejicit: [" 658. T. H. l. c. Valck. l. c. ad Mœr. ll. cc." Schæf. MSS.]

'Ορχηστρα, ἡ, Pars theatri in qua chorus saltabat; scribit enim J. Poll. τὴν σκηνὴν propriam esse τὸν ὑποκριτῶν, Histrionum: ὄρχηστραν vero chori, in qua erat ἡ θυμέλη. Suid. autem in Σκηνῇ, dicit ὄρχηστραν esse τόπον ἐκ σανίδων ἔχοντα τὸ ἔδαφος, ἀφ' οὗ θεατρικούσιν οἱ μῖμοι. Isocr. Symm. (29.) Ἐψηφίσαντο τὸ περιγιγνόμενον ἐκ τῶν φόρων ἀργύριον, διελόντες κατὰ τάλαντον, εἰς τὴν ὄρχηστραν τοῖς Διονυσίοις εἰσόφερεν. Utitur et Έσεβιν. Plato, Athen. et alii passim. Eparinondas autem ap. Plut. Αροφῆθ. πολέμου ὄρχηστραν vocat Βεστορυμ χώραν ὑπτίαν οὐσαν καὶ ἀπεπταμένην. Utuntur Lat. quoque hoc vocab., ipseque Cicero. Vitruv. 5, 6. In orchestra autem senatorum sunt sedibus loca designata: et ejus pulpitū altitudo ne sit plus pedum quinque, uti qui in orchestra sederint, spectare possint omnium agentium gestus. Suet. Deinde in orchestram senatumque descendit. Juven. autem pro Senatorum et primatum consessu usurpare existimatur, cum ait, similemque videbis Orchestram et populum. [" Phryn. Ecl. 64. Thom. M. 658. Plut. Mor. 1, 769. Musgr. Hipp. 577. Timæi Lex. 196. et n." Schæf. MSS.] || 'Ορχηστρα, Suidæ est ἡ παλαιότερα: ap. quem legitur ETIAM ὄρχηστριον, sed sine exp.: dubiumque est an pro Parva orchestra, an vero pro Saltatricula accipiat: præsertim cum copulet ὄρχηστριον καὶ ὄρχηστρος. [* " 'Ορχηστρομανέω, (ab * 'Ορχηστρομανη) Toup. Emendd. 2, 416." Schæf. MSS. * 'Ορχηστρομανία, Insanum saltationis studium, Orig. c. Cels. 3, 485=145. * 'Ορχηστρικὸς, Athen. 531.]

'Ορχηστὺς, ἡ, Saltandi ars, ἡ ὄρχηστικὴ, ut κιθαροῦς dicitur ἡ κιθαριστικὴ, Ipsa etiam saltatio, ὄρχησις. ὄρχησθμὸς, Od. A. (421.) Σ. (303.) Οἱ δὲ εἰς ὄρχηστρον τε καὶ ἰμερόσσαν ἀοιδὴν Τρεψάμενον τέρποντο, A. (152.) τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἀλλα μεμήλει, Μολή τ' ὄρχηστρός τε: supra quoque μολπήν et ὄρχησθμὸν copulat, sicut Hesiod. ὄρχησθμὸν et ἀοιδὴν, ut et in 'Ορχησις annotavi. Utitur hoc vocab. Lucian. quoque (1, 171.) Μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ωδῆς καὶ ὄρχησθμὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὄργης. [" Cattier. Gazoph. 29. ad Lucian. 1, 354. 2, 282. Heringa Obs. 211. Ilgen. Hymn. 237. Brunck. Phil. 43." Schæf. MSS.]

'Ανορχέομαι, In altum salto, Exulto, simpliciter Salto, [Eur. Suppl. 719.]

'Αντορχέομαι, Vicissim salto, Contra salto, [Athen. 391. " Thom. M. 935. Kuster. Aristoph. 108." Schæf. MSS.]

D 'Απορχέομαι, ad verbum Desalto: ut Επαρχοῦμαι est ad verbum Insulto, i. e. Salto super. 'Απορχέομαι, inquit Bud., est Per imperitiam saltandi perdere quod affectatur et poscit: ut si procul male saltaret et per hoc a puellæ exposcitæ nuptiis rejeccitus fuerit, atque repudiatus ab ipsa. Herod. 6, (129.) Ω παῖς Τισάνδρου, ἀπωρχήσαο γεμὴν τὸν γάμον, i. e. τὴν ἀσχημοσύνην τῆς ὄρχησεως ἀπέβαλε, quæ Desaltasti nuptias, i. e. Saltando excidisti a nuptiis: ad Hippoclidem procum, qui cum Laconica quædam σχημάτια supra mensam desaltasset, τὴν κεφαλὴν ἐρέσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, τοῖσι σκέλεσιν ἔχειρον μητος. Athen. (628.) eum dicit φορτικῶς ὄρχησασθαι, ut supra dixi eamque ob rem ἀπορχήσασθαι τὸν γάμον: quæ ex illo Herod. loco summis. Hoc Latine Desaltare dici potest, inquit idem Bud., ut Laurentius in eo l. vertit. Quo verbo Suet. Caligula usus est pro Saltationem peragere. [Cattier. Gazoph. 62. ad Herod. 499." Schæf. MSS.]

Διορχέομαι, Persalto, Usque ad finem salto, Desalto: Suet. Desaltato cantico abiit. Aristoph. Σφ. (1480.) Καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους

Tous νῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὑστερον, Aliquantum post desaltaturus: de Philocleone, qui mox dicit, Φέρε νῦν, ἀνεῖπω, κάνταγωνιστὰς καλῶ. Εἴ τις τραγῳδὸς φησιν ὄρχεῖσθαι καλῶς, Ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω. Ubi διορχεῖσθαι τινὶ est Saltandi peritia cum aliquo decertare, Contra aliquem saltare.

[* Ἔνορχέομαι, Alciph. 3, 68. “p. 438. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 9.” Schæf. MSS.]

Ἐξορχέομαι, Exulto; Illudo. Hes. enim ἔξορχήσομαι exp. χλενάσω, ὑβρίσω. Sic Nonius: Exultare, est gestu vel dicto injuriam facere. Lucill. 30. Debelles me atque deuras, exultes, sollicites. Virg. 5. exultantiaque haurit Corda pavor pulsans. Hæc Non. Exultare paulo ante exponens Sævire, in h. l. Cic. Quæ in omni crudelitate sic exultat, ut vix hominum acerbis funeribus satietur. || Ἐξορχησάμενος, cum accus. constructum, a Dem. c. Androt. ponit pro φυγὴν καὶ ἀποδρᾶς testatur Suid. || Plut. dixit et ἔξορχήσασθαι τὴν ἀλήθειαν, (9, 441.) Δοκεῖ μοι, καθάπερ Ἰπποκλείδης ὁ τοῖς σκέλεσι χειρονομῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰπεῖν ἂν ἔξορχησάμενος τὴν ἀλήθειαν, Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδης, Videlut mihi, velut Hippoclides cruribus manuum vice in mensa gestieulans, postquam a veritate desultavit, dicturus esse, Non est curæ Hippoclidæ, Erasm. Idem Plut. πρὸς Κολώτην dicit etiam Ἐξορχόμενος πολιτείαν, de Metrodoro. Virg. dicit Exultare vada, pro Salire extra, Saltu egredi. Quod vero Herodian. 5, (5, 4.) Εὐθέως ἔξεβακχεύσατο, τὴν τε ἱερωσύνην τοῦ ἐπίχωρίου θεοῦ, ἢ ἐντέθραπτο, πειρεγότερον ἔξωρχήσατο, ita Polit. vertit, Cultum patrii numinis, cui dicatus fuerat, celebravit supervacuis saltationibus. || Ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόρρητα, vel ἔξορχοῦμαι τὰ μυστήρια, Enuntio tacenda et prodo mysteria, Lucian. de Salt. (15.) cum dixisset ab Orpheo et Musæo institutum fuisse ut ii, qui initiantur, iniarienrūt σὺν ρύθμῳ καὶ ὄρχῃσε, subjungit, Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούοντι, στὶς τοὺς ἔξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἔξορχεῖσθαι λέγοντιν οἱ πολλοί: quasi Extra saltare, Arcanas saltationes et in sacris ritibus solum usitatas foras efferre. Idem in Piscatore (33.) Τινὰ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἔξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα καὶ ἔξορχοῦμενον. Synes. Ep. 137. Πρὸς δὲ ἔξωρχοῦμην τὰ τέως ἀνέκπυστα, Cui ego prodidi ea quæ prius erant inaudita. Dionys. Areop. Cœl. Hier. Ὁρα ὅπως οὐκ ἔξορχηση τὰ ἄγια τῶν ἄγιων, Bud. 787. [“ Normann. Aristid. 143. Canter. ad 2, 391. Jebb., Casaub. ad Pers. p. 31. ad Lucian. 1, 601. 2, 276. ad Tacit. 1, 609. Harl., Toup. Opusc. 1, 258. ad Herod. 499. Alciph. 448.” Schæf. MSS.] * “ Κατεξορχέομαι, Thieod. Hyrt. Ep. 22. in Notit. MSS. (5, 738.) 740. (6, 13. 38.)” Boiss. MSS. * “ Συνεξορχέομαι, Simul explodo, Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 153.” Kall. MSS.]

Ἐπορχέομαι, Insulto, Appian. (1, 388.) de forma triumphi Romani loquens, Ως ἐπορχούμενος τοῖς πολεμίοις, i. e. ἐπισκιρῶν, ἐπεμβαίνων, Bud. 787. [“ Jacobs. Anth. 6, 376. Lobeck. Aj. p. 412.” Schæf. MSS.]

Κατορχέομαι, Saltationibus demulceo, ut κατανλέω, Tibiarum cantu permulceo, oblecto, Lucian. de Salt. (22.) Ταῦτη τῇ τέχνῃ χρώμενος διόνυσος, Τυρρηνὸν καὶ Λιδὸν καὶ Ἰνδὸν ἔχειρωσατο, καὶ φύλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο, Saltationibus demulxit, et ita demitigavit, ut parere ei non recusarent. Greg. cum gen., Κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν παντοῖος καὶ ἀνδρογύνιος ληγίσμασι, Spectatores multiplicibus atque effeminatis flexibus inter saltandum oblectare et afficere. Idem in pass. signif. usus est de Juliani funere loquens, Τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αἰσχεσιν ἐπομπεύετο, κατανλούμενός τε καὶ κατορχούμενος, Per tibiarum cantus saltatorumque spectacula elatus. Hæc Bud. 1079., ubi et καθυποκρίνομαι itidem pro Histrionica actione capio et demulceo. Posteriori loco similis est hic Strab. 14. Πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νῦξ πληθὺει τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις κατανλούμενων καὶ κατορχούμενων ἀναίδην, Quibus tibia canitur et saltatur impudenter; Cum tibi saltantium impudenter, Bayf.: tamen κατορχεῖσθαι ibi pass. habeat signif. || Κατορχόμαι τινος, In contemnum et contumeliam alicujus salto, Greg. De tyraunis hostibus Ecclesiæ, Ἐκκλησίαις ἐπιστρατεύ-

A οντες καὶ θυσιαστηρίων κατορχούμενοι, In contumeliam altarium saltantes, ad sugillandam religionem orthodoxam, Bud. l. c. [“ Musgr. Herc. F. 1304. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 71. Mor. 1, 216. ad Charit. 295. Alciph. 2, 227.” Schæf. MSS.]

Παρορχέομαι. E Luciano assertur παρορχεῖσθαι fabulam, pro Præter argumentum repræsentare: [Saltatione aberro, de Salt. 80.]

Πειρορχέομαι, Circumsalto, [Callim. H. in Dian. 240.]

Προορχέομαι, Præsulto, Liv. Præsultat hostium signis. Προορχηστὴρ, ἥπος, ὁ, Præsultor, ut Cic. loquitur. Thessali autem προορχηστῆρας vocabant Duces exercitus s. Propugnatores in bello, sumta metaph. a duce saltantium in choreis. Lucian. de Salt. (14.) Εν μὲν γε Θεσσαλίᾳ τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὄρχησικῆς ἡ ἀσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν προορχηστῆρας ἐκάλουν: quod declarari ait inscriptiōibus statuarum quæ τοῖς ἀριστεύσασιν erectæ fuerunt, ut, Προύκρινε γὰρ προορχηστῆρα ἀ πόλις. Item, Εἰλατίων τὰς εἰκόνας ὁ δῆμος, εὐ ὄρχησαμένω τὰν μάχαν.

B Προσορχέομαι, Salto ad, Plut. (6, 168.) Ετερέτις ες καὶ προσωρχοῦ τοῖς λόγοις. [* Συνορχέομαι, Una salto, tripudio, Plut. 6, 190. 8, 418. “ Philostr. c. 21. p. 159.” Kall. MSS.]

Τυπορχέομαι, Saltationem choro canenti accommodo: ut ὑπάδω, Præcentori succino. Τυπορχήματα, Cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, τὰ ἄσματα τοῖς ὑπορχουμένοις προσῳδόμενα, Bud. 787. Lucian. de Saltat. (16.) loquens de sacrificiis in Delo quæ σὺν ὄρχήσει καὶ μετὰ μουσικῆς fieri dicit, Παιδῶν χοροὶ συνελθόντες ὑπ' ἀνδῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἔχορενον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Cum vero Lucian. dicat chorum χορεῦσαι, et ceteros ὑπορχήσασθαι, videtur ὑπορχοῦμαι potius significare Choro choras ducenti quasi subsulto, ut ὑπάδω, Præcentori succino: et ὑπορχήματα, Cantilenæ ad quas ejusmodi chori saltabant. Sic et ad πρύλιν, Saltationem armatam, qualis est curetum et saliorum, ὑπορχήματα, quæ et κρητικὰ carmina dicta, composuit Thales. Bud. synonyma facit ὑπορχεῖσθαι et προσχηματοποιεῖσθαι: interpretatur autem σχηματοποιεῖσθαι, Gesticulationi servire, Schemata saltationis cujusque imitari. Athen. (628.) de saltationibus priscis loquens, Εξ ἀρχῆς συνέτατον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὄρχησεις, καὶ ἔχρωντο τοῖς σχήμασι σημεῖοις μόνον τῶν ἀδομένων, τηροῦντες ἀεὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἀνδρῶδες ἐπ' αὐτῶν ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τὰ τοιαῦτα προσηγόρευον εἰ δέ τις ἀμέτρως διαθεῖτη τὴν σχηματοποιεῖσθαι, καὶ ταῖς ὠδαῖς ἐπιτυγχάνων, μηδὲν λέγοι κατὰ τὴν ὄρχησιν, οὗτος δὲ ἡν̄ ἀδόκιμος: unde Aristophanes aut Plato, ἐν ταῖς Σκηναῖς, ut refert Chamæleon, ait, Ωστὲ εἴ τις ὄρχοιτ’ εὖ, θεαμ’ ἡν̄ νῦν δὲ δρῶσιν οὐθέν, Ἄλλ’ ὅσπερ ἀπόλληκτοι στάδην ἐστῶτες ὠρίονται: q. I. cum Bud. citasset p. 786. in Σχηματοποιίᾳ, pag. sequenti, nonnullis interjectis, subjungit: Τυπορχήματα autem ideo, ut opinor, vocabantur, quod ipsi illi gestus velut comites erant et asseclæ saltationum, sine quibus saltationes non placebant. Plut. dicit etiam ὑπορχεῖσθαι ὄρχησιν, in Numa (13.) p. 125. meæ Edit. de etymo saliorum sacerdotum, Απὸ τῆς ὄρχησεως αὐτῆς, ἀλτικῆς οὐσης, ἡν̄ ὑπορχοῦνται διαπορεύομενοι τὴν πόλιν: de quibus saliius Liv. Per urbem ire canentes carmina cum tripudiis solemnique saltatu jussit. Virg. exultantes salios, nudosque lupercos. Idem salii a Catullo (17, 5.) nominantur Salisubsuli: bonus pons, — In quo vel salisubsuli sacra suscipiunt. Rursum Lucian. Τυπορχεῖσθαι καὶ ὑπορχεῖσθαι πάντα τὰ τοῦ δράματος προσωπεῖα: quod reddere queas Agere et desaltare omnes fabulæ personas. Alii sic, Omnes personas repræsentare, et saltationem omnem equevi. Locum habes in Ορχέομαι: ubi sicut προσωπεῖα et προσωπεῖα possuit συνωνύμως, sic etiam ὄρχεῖσθαι et ὑπορχεῖσθαι pro eod. usurpasse videtur, h. e. pro Desaltare, Suet. Desaltato carmine abiit. Ab ὑπόρχημα autem EST Τυπορχηματικὸς, ut ὑπορχηματικὸν. Saltationis genus quo saltant ad car-

men aliquod, ἐν τῷ πρὸς φόδην τινα ὄρχοῦνται, ut in A Homerica ὀπλοποίᾳ : ibi enim, inquit Eust., κιθαρίσοντος παιδὸς χαίρουσιν ἄλλοι μολπῆι καὶ ὄρχηθμῷ ἐν οἷς ὑποσημαίνεται, φασὶ, τὸ ὑπορχηματικὸν εἶδος, ἀνθήσαν ἐπὶ Σενοδήμου καὶ Πινδάρου· ἔστι δέ, φασὶν, ἡ τοιαύτη ὄρχησις, μίμησις τῶν ὑπὸ τῆς λέξεως ἐρμηνευμένων πραγμάτων, ἥν παρίστησι Σενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει, ὄρχησις ἴστορῶν σὺν ὅπλοις, καὶ ἀλματὰ ὑψηλὰ καὶ κοῦφα καὶ μετὰ μαχαιρῶν, ἐναρμόνια δηλαδή. Satis igitur e Luciano et Eust. perspicuum quid ὑπορχεῖσθαι sit, et quid ὑπορχήματα, sc. Carmīna, quæ saltantur, Saltationes ad carmen aliquod. Apud Athen. (630.) ὑπορχηματικὴ est etiam Una e lyricæ poeseis saltationibus: Ὁμοίως δὲ καὶ λυρικῆς ποιήσεως τρεῖς ὄρχησις, πυρρίχη, γυμνοπαῖδις, ὑπορχηματική: de qua mox, Ἡ δ' ὑπορχηματικὴ τῇ κωμικῇ οἰκεῖονται, ἥτις καλεῖται κάρδαξ παιγνιώδεις δ' εἰσὶν ἀμφότεραι. Idem Athen. (181.) tradit ὑπορχήματα vocata fuisse κρητικὰ, quoniam Cretensibus ἡ ὄρχησις et τὸ κυβιστᾶν erant familiaria, quamobrem et ap. Hom. quidam ad Merionem, qui Cretensis erat, dicit, Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὄρχησίν περ ἔοντα "Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε: quibus subjungit Athen. "Οθεν καὶ κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα, Κρήταν μιν καλέονται τρόπον, Τὸ δ' ὄργανον μολοσσόν. [“Ὑπορχέομαι, ad Lucian. 2, 276. 304. Ὑπόρχημα, 277. Brunck. ad Eur. Hipp. 1309. Bast. Specim. p. 25. 30. Fabric. B. Gr. 2, 81. Harles., Athen. 20. Casaub. 41. Ὑπορχηματικός, Jacobs. Anth. 8, 124. Toup. Opusc. 2, 139. Athen. p. 15. Casaub. 41. Valck. Phœn. p. 729.” Schæf. MSS. * Ὑπόρχησις, Schol. Aristoph. B. 924. “Canticum ad saltandum accommodatum, Clem. Alex. 308.” Kall. MSS.]

***OPXIS**, εως, δ, Testiculus, Testis: quo utitur Cels. supra in Ὀσχεον. Aristot. H. A. 1. c. ult. Τούτου δὲ ἔξηρηται οἱ ὄρχεις τοῖς ἄρρεσι, Ex eo suspensi sunt testes: de Gen. An. 1, 12. Οἱ δὲ ὄρχεις τοῖς μὲν ἔκτος; οἱ δὲ ἐντός. Et mox, “Οσοις ἐν φανερῷ εἰσὶν οἱ ὄρχεις, ἔχουσιν σκέπτην δερματικὴν, καλομένην ὁσχέαν, Quorum testes extant et foris conspiciuntur, cute integuntur, quæ Scrotum vocatur. Aliquanto post, Δελφῖνες καὶ ὄσα τῶν κητωδῶν ὄρχεις ἔχουσιν, ἐντὸς ἔχουσι, καὶ τὰ ωτόκα καὶ τετράποδα τῶν φοιδωτῶν. Ibid. ὄρνιθων ὄρχεις: alibi τῶν ωτόκων καὶ τῶν ἔωτόκων οἱ ὄρχεις. Xen. Ἰππ. (1, 15.) “Ορχεῖς δὲ μὴ μεγάλους τὸν ἵππον ἔχειν, Athen. 7. Ἡπάρ τε κάπρου, κριοῦ τὸν ὄρχεις: in cibo, sicut et l. 9. (p. 384.) ex Aristomene, “Ορχεῖς ἥσθιον, οὐς καὶ νεφρὸν ἐκάλουν. Et Gal. febricitanti dandos esse ait ἀλεκτρυόγων ὄρχεις, Testiculos gallinaceorum, Aristoph. N. (713.) τοὺς ὄρχεις ἔξελκουσιν, Καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν, Testiculos extrahunt, et anum perfodiunt: Πλ. (312.) τῶν ὄρχεων κρεμῶ, E testiculis suspendam. Item, ὄρχεων κεφαλὴ, Caput testium, h. e. Summa pars, J. Poll. 2. “Ορχεῶν δὲ τὸ μὲν ἄνω, κεφαλὴ τὸ δὲ κάτω, πνηθμῆν. [“Ορχεῖς ΣΙΝΕ Κυνὸς ὄρχεις, Herbae nomen, Diosc. 3, 141. “Ορχεῖς, οἱ δὲ κυνὸς ὄρχεις καλοῦσι. Et c. seq. “Ορχεῖς ἔτερος, δν σερπιάδα ἔτεροι καλοῦσι. Et mox, Πίζα δὲ ὑπεστιν ὄρχιδοις δμοία: priorem vero ὄρχιν dicit habere πίζαν βολβοειδῆ, ἐπιμήκη, διπλῆν, στενήν ὡς ἐλαίας, τὴν μὲν ἄνω, τὴν δὲ κατωτέρω. Plin. 26, 9. Sed inter pauca mirabilis est Orchis herba, s. Serapias, foliis porri, caule palmeo, flore purpureo, gemina radice, testiculis simili: ita ut major, sive, ut aliqui dicunt, durior, ex aqua pota excitet libidinem: minor, sive mollior, e lacte caprino inhibeat. Ibid. cum satyrii quoque speciem unam dixisset esse radice gemina ad formam hominis testium, alternis annis intumescente ac residente, subjungit, Alterum satyrion, Orchis cognominatur, et femina esse creditur. “Ορχεῖς hujus meminit et Theophr. H. Pl. 9, [18, 3. Vide Schn. Ind. Theophr.] [“Ορχεῖς, Genus quoddam olivæ, magnitudine instar testiculorum, Colum. 5, 8. Orchis quoque et radius melius ad escam quam in liquorem stringitur. Cujus plur. Orchites frequentissimum ap. rei rusticæ Scriptores. Cato c. 7. Item alia genera quamplurima serito aut inserito: oleas orchites, pausias: eæ optime conduntur vel virides vel in muria, vel in lentisco con-

tusæ. Unde Varro 1, 60. Oleas esui optime condi scribit Cato, orchites, et pausias, aridas vel virides in muria, vel in lentisco contusas. Ibid., sicut et Cato l. c., dicit Orchites nigræ. Colum. 12, 47. Albam pausiam vel orchitem, vel radiolum vel regiam dum contundes, primum quamque, ne decoloretur in frigidam muriam demergere. Virg. G. 2, (86.) Nec pingues unam in faciem nascuntur olivæ, Orchites, et radii, et amara pausia bacca. Ubi Serv. Orchites a Graeca etymologia, sed obscoena, a testiculis, qui ὄρχεις dicuntur. Plin. 15, 1. de oleis, Genera earum tria dixit Virg. orchites et radios et pausias. Et c. 3. Prima ergo ab autumno colligitur pausia, cui plurimum carnis: mox orchites, cui olei: post radius. Ubi cum dicat Orchites sequente Cui, fortasse Orchitis aliquis malit, in qua declinatione extat ap. Nonium, ubi et illud etymon habes. Apud Colum. vero legitur etiam Orchita, 12, 47. Oliva pausia, vel orchita, cum primum ex albo decoloratur, fitque luteola, sereno celo manu distinguitur, et in vannis uno die sub umbra expanditur. Variant ergo Lat. in declinatione hujus ὄρχησις. Inclinant enim Graeci ὄρχης, ὄρχεως, et plur. ὄρχεις s. ὄρχεις: at Lat. Orchis orchitis, sicut χάρις, χάριος: unde accus. sing. Orchitem, in loco quodam Columellæ paulo ante citato, itidemque ap. Varr. 11, 24.: et plur. Orchites ap. Catonem, Varr. Colum. Virg. Plin. Quod vero attinet AD ὄρχητης, si mendosum non est, ita ab ὄρχησι derivatum erit ut μελιτῆτης a μέλι, juxta formam derivatorum quae in ἵτης terminantur, et few: faciunt ἵτης, ut πλακῆτης, βορυνῆτης, a πλάξ et βόρυς: * μηλῆτης a μῆλον, ὄντης ab ὄνος, et ejusmodi alia. Orchita autem prorsus Latinam inclinationem habet. || “Ορχησίς dicitur etiam Piscis esse, e Plin. 32, 11. Durissimum esse piscium constat, qui Orchis vocatur; rotundus est et sine squamis, totusque capite constat. Sed ibi quidam libri habent Orbis, non Orchis: [“Brunck. Soph. 3, 452. Lucian. 2, 88. Toup. in Schol. Theocr. 209. Opusc. 1, 65. Heringa Obs. 57. ad Herod. 329.” Schæf. MSS.]

***ΟΡΧΙΤΗΣ**, Vinculum testium, Epigr. (Anal. 2, 204.) τοιαύτη σ' ἐκδέχεται ὄρχιτης, Tale testium vinculum, Talis hernia: de senili ætate. AT ὄρχιτης exp. etiam Testes s. Testiculi, οἱ ὄρχεις, Aristoph. Πλ. (955.) ἔλξει θύρας αὐτὸν, λαβὼν Τῶν ὄρχιτεων, Testiculis arripiens: “Ορν. (442.) Μητ' ὄρχιτεδ ἔλκειν, μητ' ὄρύττειν. Similem l. ex Eod. in ὄρχησι attuli. [Lobeck. Phryn. 679. * ‘Ορχιτέδα, Aristoph. “Ορν. 142. ὄρχιτεδησας, Suidæ τῶν ὄρχεων ἦψιν αἰσχρῶς: ap. Hes. ὄρχιτεδισας ab *‘Ορχιτέδισα, quod habet Phav. Lex. 760.] “Ορχιτέδης “Σειν, Hesychio est τὸ * κακοσχολεύεσθαι παρὰ τοῖς “παιδίοις, ut paedicones,” [“Huschk. Anal. 260.” Schæf. MSS. At ap. Phot. est *‘Ορχιτέδειν τὸ περὶ τὰ παιδία *κακοσχολεῖσθαι. *‘Ορχιτόμος, unde] ὄρχιτης, Testes excido, Castro, seu, ut Varro loquitur, Eviro. Apsyrtus in Hippatria, ὄρχιτομοῦμαι. Alex. Aphr. Probl. Προχοτομήθησαν η ἐθλάσθησαν, Sunt castrati aut collisi. [‘Ορχιτομέω, Lobeck. Phryn. 679.] ‘Ορχιτομία, Testium amputatio, Castratio, Colum. Castratura, Plin.; Apuleius dicit etiam Destratio.

[* ‘Ανορχος, Hippocr. 358, 23. Vide ‘Ενόρχης. *‘Αόρχης, Dio Cass. 857. Lobeck. Phryn. 180.] ‘Ενόρχης, Cui testiculi insunt, Testiculos habens, Bud. e Luciano (1, 209.) Καὶ θύμοπέν γε τῷ Πανὶ ἐνόρχητον. Est et Gemmæ nomen, Plin. 37, 10. Enorchis candida est, divisaque fragmentis testium effigiem repræsentat. [“Herod. 6, 32. ἄντι εἶναι ἐνόρχητον, ubi olim ἄντι ἐνόρχων. Rursus 8, 105. τῶν ἐνόρχιων, ubi alii ἐνόρχεων, tanquam a sing. ὁ ἐνόρχης.” Schw. MSS.] ‘Ενόρχης ΣΙΝΕ ‘Ενόρχης, pro eod. II. Ψ. (147.) Πεντήκοντα δὲ ἐνόρχητον παρ' αὐτόθι μηλίερευστειν, Arietes, Herod. 5. Παῖδας τε τοὺς εὐειδεστάτους ἐκλεγόμενοι, ἔξεταμον, καὶ ἐπολευν ἄντι ἐνόρχητον, εἴναι εὐνούχους. Ubi vet. liber sic habet, Καὶ ἐπολευν ἄντι τοῦ εἶναι ἐνόρχητον, εὐνούχους. Q. I. habemus exempla utriusque, et τοῦ ἐνόρχητον, unde est ἐνόρχητος: et τοῦ ἐνόρχητον, unde ἐνόρχητον: [cf. ‘Ενόρχητος.] Synes. Ep. 148. “Ἐπαινος ἐνόρχητον κριοῦν, καὶ ὁ

μελουρος κύων ἐγκωμίου τυγχάνει, Laudatur aries, coileatus, s. non eviratus. Theocr. (3, 4.) Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνάκων φυλάσσεο μὴ τὸν κορόνην : q. l. citans Gell. 9, 9. inter quosdam alios a Virg. e Theocr. translatos, ait, Cetera vertit non infestiviter, nisi quod Caprum dixit quem Theocr. ἐνόρχαν appellavit. Auctore enim M. Varrone is demum Latine Caper dicitur, qui excastratus est. Virgilii verba sunt, Et potum pastas age, Tityre, et inter agendum Occursare capro, cornu ferit ille, caveto. Utroque Aristoph. usus est dicens Ἰππ. (1385.) παῖδα ἐνόρχην : "Ορν. (569.) σέρφον ἐνορχὸν σφαγίαζειν : nam Aristot. ὥρχεις tribuit τοῖς ὡτόκοις : quo nomine et oī σέρφοι continentur : [Vide Brunck.] At πλακοῦς ἐνόρχης dicitur Placenta in qua testiculi insunt; habentur enim testiculi in deliciis. Plato Com. ap. Athen. (441.) Πλακοῦς ἐνόρχης, ἄμυλος ἐγκύμων, κίκλαι Ἐκκαΐδες ὀλόκληροι. Item φοίνικες ἐνορχοι. Athen. (652.) ex Aristot. de Plantis, Φοινίκων ἐνόρχων, οὓς τινες εὐνούχους καλοῦσιν, oī δὲ ἀπυρήνους. Quae verba Eust. quoque citat p. 1735. Mirum tamen est quomodo ἐνορχοι φοίνικες et εὐνούχοι pro eod. ponantur, cum Herod. paulo ante ea inter se opponat; potius ENIM ἀνορχοι essent appellandi, sicut ἀπύρηνοι : nam sunt eis oī πυρῆνες loco ὥρχεων : [ἀνόρχων restituit Schw. *Ἐνορχος, Ἐνόρχης, Lobeck. Phryn. 186. Aristoph. Α. 661. δῖτος γ' ἐνόρχης ἔστ' ἀνήρ. "Huschk. Anal. 262. Valck. Phœn. p. 645. Toup. Opusc. 1, 37. ad Herod. 451. 668." Schæf. MSS. * "Ἐνόρχης, Insultor, Epith. Bacchi, Lycophr. 212. ibique Tzetz. (quasi ab ἐνορχέομαι)." Kall. MSS.] AT Ἐνόρχης, Qui unicum habet testiculum, Cyrill. ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 69." Schæf. MSS.] "Μονόρχεις ἵπποι, in "Hippiatr. Equi qui unicum tantum habent testi- "colum, Altero testiculo mutili." [Μονόρχις, Gl. Unitestis, Unicoleus. Plut. 9, 631. σὺς, LXX. Lev. 21, 20. ubi nonnulli Codd. *Μονόρχης et *Μονόρχιος.] Τρίορχος SIVE Τριόρχης, ap. Aristot. est Species quædam accipitris: H. A. 9, 36. Τῶν δ' iεράκων κράτι- "tos μὲν ὁ τριόρχης, δεύτερος δ' ὁ αἰσάλων, τρίτος δὲ κίρκος : [cf. 8, 3. 9, 1.] Plin. 10, 8. de accipitrum generibus, Triorchem a numero testium, cui principatum in auguriis Phemonoë dedit : Buteonem hunc appellant Romani. Hujus τριόρχου accipitris meminit idem Aristot. eod. l. cap. 1. et Plin. 10, 74. [Lycophr. 148. τριόρχας αἰετός.] Est Τριόρχης Herbae etiam nomen. Plin. 25, 7. Tertia est centauris, cognomine Triorches. Theophr. defendi eam, impugnarique colligentes tradidit a triorche, accipitrum genere, a quo nomen accepit: H. Pl. 9, (9.) Φυλάσ- σοθαι δὲ καὶ τὴν κενταυρίδα τέμνοντα, τριόρχην, ὅπως ἀν ἀτρωτος ἀπέλθῃ. Dicitur ET Τριόρχος, ut ἐνορχος, de eod. accipitre. Simonides ap. Athen. (299.) Ἐρωδίος γάρ ἔγχελν Μαιανδρίην Τριόρχου εὐρών ἐσθίοντ' ἀφείδετο, Ardea incidens in triorchem devoran tem anguillam Μαιανδρία, eripuit. ["Τριόρχης, Toup. Add. in Theocr. 409. Τριόρχος, Brunck. Aristoph. 2, 184. ("Ορν. 1206.") Schæf. MSS. "Τριόρχης dicitur Agathocles, i. e. Incontinentis et libidini maxime deditus, Suid. v. Ἀγαθοκλῆς, et ibi Kuster." Schæf. MSS. Timæus Polybii 12, 15, 2.] A Τριόρ- χης autem compositum EST Ὑποτριόρχης, itidem Accipitrum genus, Aristot. 9, 36. Oī δὲ πλατύτεροι iέρακες, ὑποτριόρχαι καλοῦνται, ἄλλοι δὲ πέρκοι καὶ σπιζαι, Subbuteo, Gazæ.

"Ορχείδιον, SIVE Ὄρχείδιον, Testiculus, dimin. ab ὥρχις. Legitur autem ὥρχείδιον ap. Suid. in "Ορχης: at ὥρχιδιον iu l. quodam Diosc. habes supra in "Ορχης Herbam significante, ubi Plin. interpr. Testiculi.

"Ορχηa i. q. ὥσχεος, Gal. Lex. Hippocr. "ubi "γράφεται et "Ορχεος," Aristot. ὥσχεαν vocat supra in "Ορχης, Lat. Scrotum: i. e. ἡ τῶν ὥρχεων σκέπη δερματίνη, ut idem Aristot. appellat.

[* "Ορχεις, dicitur Apollo, Lycophr. 562." Kall. MSS.]

"Ορχηδὸν, Hesychio ἡβηδόν: itidemque Lex. Hippocr. Apud Suid. 'Ορχηδόνως, sed perperam, "scriptum est." ["Ορχηδόν, adv. Herodoteum. Vulg. Lexica per ei diphth., ὥρχειδὸν, et ὥρχειδόνως

A scribunt, et ἡβηδόν, i. e. Viritim, interpretantur, ac Herodoto vocab. hoc tribuunt: sed nec liber, nec locus, nec exemplum ullum notatur. Suidas, ὥρχηδόνως, ἡβηδόν. Ἡρόδοτος. Hinc nihil certi potest colligi. Sed ap. Suid. leg. ὥρχηδὸν, ὡς ἡβηδόν, i. e., Dicitur ὥρχηδὸν ad similitudinem τοῦ ἡβηδόν. Ceteri θησαυρογράφοι tacent. "Εμελλον λάξεσθαι ὥρχηδὸν ἔκαστος δέκα δραχμᾶς, 7, 144. Valla:—Eaque (pecunia) esset aequa dividenda viritim denis in singulos puberes drachmis. Ε. P. Singuli viritim decem drachmas erant accepturi. Quod autem alias κατ' ἄνδρα, et κατὰ κεφαλὴν dicitur, i. e. Viritim, et In singula capita, nunc συνωνύμως ὥρχηδὸν ab Herod. dicitur, quasi dicas κατ' ὥρχεις, qui mares, virosque suo testimonio demonstrant. Idecirco vulgatam Lexicorum lectionem per ei non damno. Sed ap. Herod. ἡ δίφθογγος ει in η vertetur, ut et Εολικη et Dorice non raro factum videmus. Locutionem κατὰ κεφαλὴν usurpat Dionys. Hal. A. R. 4. p. 220, 33. 245, 46. et 5. p. 296, 33. e Wechel. typis." Lex. Herod.]

"ΟΡΧΙΔΟΣ, Orchilus, Avis, quæ et σαλπιγκτῆς dicitur, Hes. Noctuæ inimicam esse tradit Aristot. "H. A. 9, 1. Schol. Aristoph. ("Ορν. 569.) dicit "esse Parvam avem et libidinosam, dictam παρὰ τοὺς ὥρχεις: id quod et Comicus ipse innuit." ["Munck. ad Anton. Lib. 100. Verh." Schæf. MSS. Aristoph. Σφ. 1513. Arat. 1025.]

["ΟΡΧΟΣ, vide p. 3806. "Jacobs. Anth. 9, 378. 399. Brunck. Aristoph. 3, 104. Heyn. Hom. 6, 544. Græv. Lectt. Hes. 611. ad Herod. 569." Schæf. MSS.] "Μετόρχιον, Interstitium quod est inter arborum s. plantarum ordines, qui ὥρχοι nominantur. "Scribit enim J. Poll. μετόρχιον nominari τὸ μεταξὺ τῶν πεφυτευμένων, ut quorum δὲ στίχος vocetur ὥρχος. Colum. Interordinia appellat. De spatiis, inquit l. 5. c. 5., ordinum eatenus præcipiendum habemus, ut intelligent agricultæ, sive aratro vineas culturi sint, laxiora interordinia relinquenda. Et sic alibi. Utitur vero Græca voce Aristoph. Εἰρ. (568.) Ἡ καλᾶς ἀντῶν ἀπαλλάξειν ἀν μετόρχιον. Ubi Schol. quoque μετόρχιον esse dicit τὸ μεταξὺ τῶν συμφύτων πεδίον, ἐν φ' η σίτος η ἄλλο τι ἐσπαρταῖον: qualia spatia etiamnum in Italia visuntur inter vitium ordines, consita tritico aliōve semine. Apud Schol. Theocr. (1, 48.) scriptum Μετόρχιον, qui et ipse id esse ait τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν, sed ea scriputura minus recta est." [Aristoph. Γεωργ. Fr. 17.]

"ΟΡΩ, ρῶ, vel ρω, e quo ὥρω manasse suspicor verbum Lat. Orior, Excito, Concito, Il. A. (10.) Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακῆν, Excitavit: Ψ. (14.) μετὰ δέ σφι Θέτις γόνου ὥμερον ὥρσε, Excitavit s. Movit cupidinem fletus. Et Od. Δ. (113.) "Ος φάτο, τῷ δὲ ἄρα πατρὸς ὑφ' ὥμερον ὥρσε γόνοι. Il. Δ. (16.) φύλοπιν αἰνῶν "Ορσομεν, Phocyl. (95.) χόλον ὥρσης, Iram et indignationem concites, Apoll. Rh. 2, (1068.) πελάριον ὥρσατε δοῦπον, Excitate. Et ap. Hes. ὥρσαι, i. e. ὥρμησαι, ἔγειραι, ἐρεθίσαι. Præt. MED. "Ορωρα, sicut ὄλωλα, ὄπωπα, ὥρωρυχα, SIVE "Ορορα, facta transpositione, [Il. N. 77. Od. Θ. 539.] quod ὥρωρα et in activa et passiva signif. usurpatur. Activa, ut Il. B. (146.) τὰ μέν τ' εὐρός τε νότος τε "Ορορ", ἐπαίξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων, Quos fluctus concitat s. commovit eurus notusque e nubibus Jovialibus erumpens. Frequentius in pass. signif. occurrit: Il. Γ. (87.) τοῦ εἰνεκα νεῖκος ὥρωρεν, Cujus causa bellum excitatum est. Itidem Ω. (107.) Ἐννημαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὥρωρεν, Dissidium inter deos excitatum fuit per novem dies. Rursum B. (797.) πόλεμος ἀλίαστος ὥρωρε, i. e. διήγερται: (810.) πολὺς δὲ ὥρμησδος ὥρωρει, Excitabatur, διηγείρετο, διήγερτο: Ω. (512.) τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὥρωρει. Ex Apoll. Rh. autem 2, (473.) ἐπ' ἡματι δὲ ἡμαρ ὥρωρει Κύντερον, pro Dies diei succedebat gravior. Pass. quoque vox in usu frequenti est. Il. Χ. (102.) Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι Νύχθ' ὑπὲ τὴνδὲ ὄλοὴν, ὅτε τ' ὥρετο δίος Ἀχιλλεὺς. Cum excitabatur ad certamen, Surgebat: Θ. (474.) Πρὶν ὥρθαι παρὰ ναῦφι ποδάκεα Πηλείωνα. Hesiod. "Εργ. (2, 186.) de grue, Τὸν δὲ μέτ' ὥρθοργόν

Πανδιονίς ώρτο χελιδῶν 'Εσ φάος, In lucem prosiliit, ^Λ prodiit: de avibus prænuntiis æstivi temporis. Et cum infin. idem Hesiod. (A. 40.) 'Ορτ' iéval, Surrexit itum, Ire cœpit. Apoll. Rh. 1, (708.) eis ἐὸν ώρτο νέεσθαι, Domum se contulit. Non minus usitatus est IMPER. "Ορσεο ΕΤ "Ορσο. II. Γ. (250.) "Ορσεο, Λαομεδονιάδη, i. e. διεγείρουν, ἀνίστασο, Surge, Od. Z. (255.) "Ορσεο νῦν δὴ ξεῖνε πολινδ' ἦμεν, Surge et in urbem te confer, II. T. (139.) 'Αλλ' ὄρσεν πόλεμόνδε, καὶ ἀλλοις ὄρνυθι λαούς, Et tute ipse ad certamen ineundum surge et alios itidem excita, Ω. (88.) "Ορσο, Θέτι· καλέει Ζεύς: Δ. (204.) "Ορσ' Ασκληπιάδη, καλέει κρείων 'Αγαμέμνων. PRO "Οροντοσίνε "Οροντο, præt. imperfecto, dicitur ΕΤΙΑΜ 'Ορέοντο, Concitatabantur, s. Gressu citato ibant, Proterabant, et ire maturabant: II. B. (398.) 'Ανοτάντες δ' ὄρέοντο κεδασθέντες κατὰ νῆσος: quod tamen quidam AB 'Ορέω derivare malunt, idem significante cum ὄρῳ. "Ορσω, Άεοις pro ὄρῳ dicitur, a th. ὄρῳ. "Hes. vero et præsentis temporis thema facit, affe- "rens ὄρσομένη pro διεγειρομένη, præterea ὄρσω pro "τολμῶ, Audeo." "Ορώρει, Excitabatur, pro ὄρῳ "ρει," [II. Σ. 498. Apoll. Rh. 4, 1698. "Ορώρει pro ἐστὶ, 1, 713. 2, 312. 3, 59. 203. 314. 487. "Ορώρει pro ἡν, 457. "Ορω, Wakef. Eum. 164. Jacobs. Anth. 6, 88. Heyn. Hom. 4, 372. 6, 149. 322. 551. 7, 118. 538. 8, 30. 37. 177. Valck. Phœn. p. 89. 529. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Toup. Opusc. 1, 23. ad II. B. 810. Koen. ad Greg. Cor. 271. Wakef. S. Cr. 1, 78. 2, 43. Musgr. Bacch. 1167. "Ορσω, Heyn. Hom. 8, 611. "Ορσεο, 6, 33. Valck. Phœn. p. 701. "Ορσεν, Hymn. in Cer. 314. "Ορσεο, Heyn. Hom. 6, 602. "Ορορα, ibid. "Ορωρε, 5, 372. Antip. Sid. 61. "Ορώρει, Heyn. Hom. 4, 405. 6, 203. 211. "Ορεῖται, Mnasalc. 15. Paus. 3, 121. 'Ορέω, Heyn. Hom. 4, 270." Schæf. MSS.]

"Ορμενος partic. pass. Factum ex 'Ορόμενος, quod ab Hes. exp. ὄρμωμενος, per sync., ut Eust. testatur: Concitus, Qui citato impetu fertur. II. Α. (326.) de Diomede et Ulysse, "Ως δλεκον Τρῶας πάλιν ὄρμενω: i. e. ὄρμήσαντες ὅπισσοι καὶ ἀντί νύτων τὰ στέρνα δειξάντες: ubi et οὐχ' ἐν scribi παλιορρέων, infra doccebo: (571.) de jaculis, "Άλλα μὲν ἐν σάκῃ μεγάλῳ πάγεν ὄρμενα πρόσσω, Ante se concitata: Φ. (14.) φλέγει ἀκάματον πῦρον 'Ορμενον ἔκαιφνης. Apud Soph. quoque (Ed. T. 177.) "Ορμενος exp. κινούμενος. ["Heyn. Hom. 6, 219. 8, 117. Musgr. Iph. T. 1144." Schæf. MSS.] || Est etiam Nomen proprium, [II. Θ. 274. M. 187.] UNDE 'Ορμενίδης, Ormenides, Filius Ormeni, Hom. [II. I. 448. K. 266. Od. O. 413. "Ορμενίδης, 'Ορμη, Heyn. Hom. 6, 56." Schæf. MSS.] ET 'Ορμένιον, Urbs Thessaliæ, quæ ab Ormeno condita creditur, Eust. 762. [II. B. 734.] || "Ορμενος, Caulis brassicæ, 899. 'Ελέυσο δέ, φασίν, "Ορμενος καὶ ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος παρὰ 'Αρτικοῖς, διὰ τὸ ἔξορούειν καὶ βλαστάνειν, ήγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ἔξηνθηκώς. Itidem Athen. 2. 'Αρτικοὶ δέ εἰσιν οἱ λέγοντες ὄρμενον τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἔξηνθηκότα. Alii autem Lexicographi latius extendunt. Sic enim Hes., "Ορμενος, οἱ μὲν τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύνημα, οἱ δὲ τὸ ἄγριον ἀσπάραγον, Lat. Corruدام appellant, ἀλλοι πᾶν τὸ ἐκκεκαυλημένον. "Plin. 20, 10. Syl- "vestrem asparagum aliqui Corruدام, aliqui Liby- "cum vocant, Attici Ormenium. Ita enim reponen- "dum pro Ormenium." Itidem Suid., "Ορμενον, τὰ τῶν λαχάνων πάντων ἐκκεκαυληκότα" οἱ δὲ, τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύνημα· οἱ δὲ, τὸ ἄγριον ἀσπάραγον. J. Poll. 1. "Ορμενος δὲ ὁ ἥμερος, ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης καλούμενος. ["Brunck. Soph. 3, 524. Casaub. Athen. 129." Schæf. MSS.] E Phrynicō (42. 44.) affertur ΕΤΙΑΜ "Ορμενα, τῶν λαχάνων αἱ ἀνθεῖ, Plantarum germina nondum in folia explicata. [Lobeck. Phryn. 112. "Ορμενον, Gl. Cyma.] Έξορμενίζω, Defloreo, Caulem amitto, J. Poll. 6, (54.) 'Ασφάραγγος ὁ ἀκανθίας, ὄρ- μενος ἥμερος, ἀσφάραγος· καὶ πᾶν δὲ τὸ * ὑπερεξηνθη- κός, ὅπερ ἐκκεκαυληκός καλοῦσιν, ὄρμενον ὄνόμασον· καὶ τὸ ὑπέρωρόν τι γενέσθαι, ἔξορμενίσαι. Soph., Κά- ςορμενίζει κούκι ἐπισχολάζεται Βλάστη, i. e., inquit Eust. 999., οὐ σχολήν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ἔξορμη εἰς αὐξην, κατὰ τὰ ἔξορμενίσοντα φυτά. Q. I.

citur ab Athen. quoque I. 2. (p. 63.) ubi ὄρμενος et ipse derivat παρὰ τὸ ἔξορούειν καὶ βλαστάνειν. Itaque ὄρμενα dicuntur Quælibet quæ caulem emiserunt et jam defloruerunt: et ἔξορμενίσαι, Post florem emittere caulem. [Phrynicus Bekkeri p. 24. 38. "Casaub. ad Athen. 129. Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. MSS.] 'Ορμενέσι, Qui caulem jam emittit post florem amissum, Nicand. Θ. (840.) καὶ ὄρμενό- εντα λύκαφον, Schol. οίονεὶ βεβηκότα καὶ κατὰ νῆσος ὄρμενον, vel τὸν ὄρμητικὸν πρὸς νῆσος: est enim εἴαν- ξης. Notandum vero scribi hoc ὄρμενος, et quæ ab eo derivantur, in aliquibus libris cum spiritu aspero, ut ap. Hes. Suid. et Nicandrum: alicubi cum tenui, ut ap. Athen. Eust. et J. Poll. Quam scripturam magis probo; nec enim dubium est, quin ab ὄρῳ sit derivatum.

'Ορσιγύναικα, tanquam AB 'Ορσιγύναιξ, Bacchum Poeta quidam dixit, pro Concitatorem mulierum, ap. Plut. (8, 668.) Εὐίον ὄρσιγύναικα μαινομέναις ἀνθέω- τα τιμαῖσι, [Lobeck. Phryn. 659. "Valck, ad Rov. p. 79." Schæf. MSS. Cf. 'Ορσιγύναιξ.] 'Ορσικύνος, Strepitum excitans, Pind. (O. 10, 97.) pro Ciens tonitrua. 'Ορσιπέτης, Concitatis alis volans, Citato impetu volans. Exp. etiam Altivolus: ut i. q. νη- πέτης, s. νῆσον πετόμενος. Hes. 'Ορσίπος, Pedes con- citans: βοὴ, Clamor accelerare gradum jubens, quo aliqui ad cursum concitantur, ["Simmias Ovo," Schæf. MSS. "Forte leg. *'Αρσίπος." Schu. Lex.]

'Ορσοδάκνη, [όρσος, δάκνω, Schn. Lex.] Bestiola quædam, quam Gaza Mordellam nominari posse scribit, quasi ad mordendum concitata, Aristot. H. A. 5, 19. Αἱ δὲ ὄρσοδάκναι ἐκ τῶν σκωλήκων μεταβαλ- λόντων (sc. generantur,) τὰ δὲ σκωλήκια ταῦτα γίνεται ἐν τοῖς κανδοῖς τῆς κράμβης. Habent tamen ibi vul- gatæ Edd. ὄρσαδάκναι a NOM. 'Ορσαδάκνη: sed me- dosam esse eam scripturam, ex Hes. discimus, 'Ορ- σοδάκνη, Σωφίον τι ἐν τῇ κράμβῃ γυνόμενον. 'Ορσο- θύρα, Janua magna et alta, δι' ης ἐστὶν ὄροῦσαι κα- βαίνοντα, Hes.: aliū, ut Idem annotat, sic, πάσα θύρα μὴ ἔχοντα τὸν βαθμὸν πρὸς τὴν γῆν, ἀλλ' ἀπέχοντα τοῦ ἑδάφους, ut sunt fenestræ, θυρίδες: vel θύρα εἰς ὑπερῶν ἀνάγοντα, Janua quæ ad superiorem domus partem dicit. Hactenus Hes.: J. Poll. vero scribit Homerum ὄρσοθύρην nominasse τὴν ἀμφίθυρον, quæ vulgo πλαγία θύρα. Utitur autem ea voce Hom. Od. X. (126.) 'Ορσοθύρη δέ τις ἐσκενεν ἐϋδμήτω ἐν τοῖς, ubi Eust. exp. θύρα τις ἐπίσημος ὑψηλοτέραν πρόσφατον ἔχοντα, ad quam ascendere non possumus nisi gradibus aut alio aliquo modo ἀνορύσαντες καὶ ἀναθρόντες εἰς αὐτήν: vel, Janua in quam aliquis ὄρυνται, pro- spicere inde cupiens. Alii exp. * ἐκτομάδα θύραν, δι' ης εἰς ὑπερῶν ἀναβαίνοντιν ὄρούσαντες ἐπ' αὐτῆς: qua- lis fortasse est ἡ καταρράσσοντα κλιμάκων ἄνω, eam- que ob rem καταράκτης appellata. Hactenus Eust. Est igitur ὄρσοθύρα Fenestra in pariete alta et patula, ad quam gradus nulli ducunt, sed in eam e terra as- sultandum est ut inde prospicias. Sunt qui scribant ὄρσοθύρα, ut supra docui. ["Heyn. ad Apollod. 1156." Schæf. MSS.] "Ορσόλοπος, in Lex. meo vet. "et ap. Etym. sine expos. At 'Ορσολοπεῖται Hes. ex "Ἄσχ. (Pers. 10.) affert pro διαπολεμεῖται, ταράσσε- "ται, Bellis infestatur, Turbatur;" [* "Ορσοπολε- "ται Ald. Rob. Turn. MSS. haud pauci. Alterum præferunt Steph., Canterus. Hesych. 'Ορσολοπεῖται διαπολεμεῖται, ταράσσεται. Αἰσχύλος. Sic Phot. et Etym., quam scripturam tuentur Dorvill. Crit. Vann. 480. Ruhnk. Ep. Cr. 1. p. 41. Arnald. Anim. 147. 'Ορσολοπούμαι, Vexor, Agitor, Hom. H. in Merc. 308. "Η με βοῶν ἐνεχ' ὥδε χολούμενος * ὄρσολοπεῖται; Ρο- eta Alexandrinus περὶ Καταρχῶν, 107. a Ruhnk, lau- datus, αἰεὶ κε πανήμερον ὄρσολοπεῖται Μύθῳ ὀνειδεψη, ἢ καὶ πληγῆσιν λάπτοι. Mars vocatur 'Ορσολόπος Αι- creonti ap. Hephaest. p. 90(=51.) Phot. 'Ορσολοπεῖται δοιδορεῖν, πολεμεῖν." Blomf. "Voss Myth. Br. 1, 106. Ilgen. Hymn. 436. * 'Ορσοπολέων, ad Charit. 765." Schæf. MSS. * 'Ορσοτριαίνης, epith. Neptuni, Pind. 'Ο. 8, 64. Π. 2, 23. N. 4, 141.]

*'Ορσιππος, Qui equos concitat, Nomen proprium: ut 'Ορσίλοχος, Qui τοὺς λόχους in bello concitat: itidem Nomen proprium, [ap. Hom. sæpius. * "Ορ-

σιλοχία, Bast Lettre 130.” Schæf. MSS.] ‘Ορσύδρα, Foramen unde aqua concitato cursu desilit, ut in salientibus qui κρονοὶ nominantur, Eust. ὅπῃ δι’ ἡς ὥρνυται ὑδωρ ὑψοῦ, [ad Od. K. 126. “ Heyn. ad Apollod. 1157.” Schæf. MSS.] ΙΤΙΔΕΜ ‘Ορορόκα, a quibusdam dicitur, teste Apollodoro in Lex. meo vet., δι’ ἡς τὸ ὑδωρ ὥρνυται, Fistula s. Foramen unde aqua salit. Nisi forte pro eo scr. ‘Ορορόβα.

Παλινόρμενος, ΕΤ Παλινορός, ΙΤΕΜ Παλινόρος, Qui retro gressu concitatus redit, citato gradu retrocedit, II. Λ. (324.) ὡς ὅτε κάπωρ Ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονεούτε πέσητον, “Ως δὲ λεκον Τρῶας παλινορμένω. Sic enim ibi Aristarchum legere, sc. ὑφ’ ἐν, annotatur in Hom. exemplari Ms. quod ap. me est: sicut παλινορός, εὐρυκρέων. In contextu autem Homeri scribitur πάλιν ὄρμενω, sicut et ap. Eust.: exponiturque ὑποστρέψαντες. Alterius vero παλινορός hoc exemplum extat II. Γ. (33.) Ως δὲ τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλινορός ἀπέστη, i. e., παλινόρμητος ὑπεχώρησεν. Pro Redux citatur ex Apoll. Rh. (2, 576.): pro Pristinus e Nonno, sicut Pacatus, Ultra omnes retro principes: de tempore præterito. Παλινόρος ex Aristoph. (A. 1179.) afferatur etiam pro Motus loco suo, Luxatus. [“Παλινόρμενος, Wolf. Prolegg. 245. Heyn. Hom. 4, 31. 6, 175. Παλινορός, Jacobs. Anim. 132. Anth. 9, 16. 11, 33. ad Charit. 301. Παλινόρος, Jacobs. Anth. 9, 39. Kuster. Aristoph. 127. Toup. Opusc. 1, 23. 197.” Schæf. MSS. Παλινορόν, adv., Retro, Apoll. Rh. 1, 416. * Παλινωρον ἔξεκόκκισεν habet Hes. ex Aristoph. l. c., exponens εἰς τούπισω ἔξεκλασεν καὶ ἔξεβαλεν. Apud Arat. autem 452. Schol. παλινωρα exp. πάλιν κατὰ τὰς ὥρας ἀνατέλλοντα καὶ δύοντα, sed cf. v. 54. et Schn. Lex.] “Αμπαλινωρον, Hes. esse dicit “τὸ ἀνακάμψαι πάλιν τὴν αὐτὴν ὁδὸν: sed forsitan scr. “ἀμπαλινορον, ἐκ τοῦ ἀνάπαλυν ὄρονεν, vel ἀμπαλινορον, ut dicitur et παλινορος et παλινορός. Legitur tamen hoc ἀμπαλινωρος ap. Suid. quoque, afferentem ex Epistolis Amatoris, Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρος σίκαδ’, ὁ κόρη, “Απιθι ἀμπαλινωρος. Quae verba e Comico quopiam” [Philetæro] “desumpta videtur.”

“Αψορρός, i. q. παλινορός s. παλινόρος, ejusdemque originis, Eust. 377. Τὸ δὲ παλινορός τανόν ἐστι τῷ “Αψορρός” ὄρονω μὲν γάρ τὸ ὄρμω, πάλιν δὲ καὶ ἄψ, τὸ ὄπισω. Annotatum autem hæc in II. Γ. (35.) ubi Hom. cum dixisset, Ως δὲ τίς τε δράκοντα ἰδὼν, παλινορός ἀπέστη, versu uno interjecto subjungit, “Αψ τὸ ἀνεχώρησε: indicans παλινορόν ἀφίστασθαι et ἄψ ἀναχωρεῖν idem significare. Itidem Hes. *ἀψορρόν exp. *παλινόρμητον, ὄπισθόρμητον, sicut et παλινορός. Utitur autem hoc ἀψορρός Hom. II. Φ. (456.) Νῶι δέ τ’ ἀψορροί κιομεν κεκοπήτι θυμῷ: Γ. (313.) ἀψορρός ποτὶ “Ιλιον ἀπονέοντο, Iter revolentes, Retro citato gradu redeuntes, εἰς τούπισω ὄρμησαντες. Soph. Aj. (369.) Οὐκ ἑκτός; οὐν ἀψορρόν ἐκνεμεῖ πόδα; Non refers pedem? Schol. ὄπισθόρμητον. “Αψορρόν autem adverbialiter capitum pro Retro, Retrorsum, Pone, ἐξ ὑποστροφῆς, Od. Λ. (63.) οὐν ἐνόησα “Αψορρόν καταβῆναι ἵων εἰς κλίμακα μακρὴν, ‘Αλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον. Capitur et pro Rursus, Iterum, I. (282.) ‘Αλλά μιν ἀψορρόν προσέφην δολίοις ἐπέεσσι, i. e., προσεφώνησα ἐμπαλιν ὥν φθάσας ἐλάλησε. Prorsus autem simile est hoc ἀψορρός præcedenti παλινορός, nisi quod ρ geminum habet. [“Heyn. Hom. 4, 516. 586 5, 378.” Schæf. MSS.] ““Απορρόν, “Hesychio est πάλιν.”

“Νέορπος, Recens excitatus s. exsuscitatus, Soph. “Œd. C. (1507.) Τί δὲ ἐστιν, ὡς παῖ Λαίου, νέορπον αὖ; “Quid novi excitatum est? Schol. exp. νέον.” [Trach. “896.]

[*.’Αμφιόρω, Pind. Π. 8, 122. ἀμφὶ γέλως Γλυκὺς ὥρσεν χάριν, Ritus diffundit lætitiam.] ‘Ανόρω, Excito. UNDE ‘Ανωρο ap. Apoll. Rh. (1, 698.) Excitatus est, Exurrexit. [Il. Ψ. 812. Od. Θ. 3. “Toup. Emendd. 4, 465. Opusc. 1, 332. Valck. Phœn. p. 529.” Schæf. MSS.] ‘Ενόρω, Excito in. UNDE ‘Ενωρσα, Excitavi in. Il. O. (366.) πολὺν κάματον καὶ ὅτεν Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φίζαν ἐνώρσας, In eis excitasti. Alii autem, Eis injecisti s. immisisti.

A Hes. ἐνώρσεν exp. διγειρεν, quod habetur Il. Z. (499.) PASS. ‘Ενωρτο, Excitabatur in, inter, A. (599.) “Ασβεστος δ’ ἄρα ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι, i. e. διηγείρετο s. διεγήγερτο, Hes.: cui ἐνώρτο est etiam ἐνώρμησε, Irruit s. Impetum dedit in. [“Heyn. Hom. 8, 30.” Schæf. MSS.] ‘Εξόρω, Excito. UNDE ‘Εξώρτο νέεσθαι ap. Apoll. Rh. (1, 306.) Excitatus est ad eundum, Ire cœpit. ‘Ἐπόρω, Concito adversus. UNDE ‘Επωρσα, quod accusativo adjunctum dativum habet aliquando, interdum soli accus. copulatur. Hesiod. (A. 69.) Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπώρσε βίην Ἡρακληίην, Adversus eum concitavit, In eum immisit. Et alibi, Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπώρσε, In eum incitavit. Sic Od. II. (271.) ξυνέσεσθαι διξυῖ Πολλῆ, ἢν μοι ἐπώρσε Ποσειδάνων, Adversus me concitavit, Mihi immisit: qui eidem etiam ἐφώρμησεν ἀνέμους, et ὥρινε θάλασσαν, ut ibi sequitur. Alibi, ἐπορσον αὐτῷ pro ἐφορμησαι ποιησον, Incita. Idem Il. H. (42.) Οἰον ἐπόρσειαν πολεμίζειν “Ἐκτορι διω, i. e. ἐφορμήσειαν, Incitent ad pugnandum cum Hectore. Paulo ante dicit, “Ἐκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος. Excitemus Hectorem: cui postea Graeci ἐπώρσαν alium ἀνταγωνιστήν. Rursum ex Hesiodo (Θ. 523.) Καὶ οἱ ἐπ’ αἰετὸν ὥρσε, pro Ad eum misit, ubi tmesis est pro ἐπώρσε. Pass. ‘Επώρτο, Concitatatur s. Concitus est contra, Irruit, Il. Φ. (324.) de Scamandro, Ἡ, καὶ ἐπώρτ’ Ἀχιλῆ, κυκώμενος, ὑψόσε θύων. [“Heyn. Hom. 8, 30. 380. 389. 700. Kuster. Bibl. Chois. 87. ad Il. Ψ. 108. Brunck. El. 1264.” Schæf. MSS. *Συνόρω, unde Συνόρμενος, Simul excitatus, Άesch. Ag. 440. *Υπόρω, Il. Ψ. 108. 153. ὑφ’ ἴμερον ὥρσε γόδιο, Excitavit, sed al. ἐφ’ ἴμ.]

¶ Όρωρα, i. q. ὥρω, factum e præt. med. “Ορωρα, sicut multa alia e præt. imperf. Od. T. (377.) ἐπει μοι ὄρωρεται ἐνδόθι θυμὸς Κύδεσιν, Concitatur, ὄρινεται: (524.) Ως καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὄρωρεται, ἔνθα καὶ ἔνθα. In duas partes concitus fertur, Dubitatione aestuat. Inde θυμὸς aliquo dicitur ὄρνυθαι, cum capitul desiderio eundi aliquo. Ex aoristo autem ὥρσα, factum EST ‘Ορσάκω, itidem significatiois ejusd. cum ὥρω, Il. P. (423.) “Ως ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δὲ ὥρσασκεν ἐκάστου, ubi ὥρσασκε dicit quod alibi ὥρινε: [est autem Ionice pro ὥρσε.]

‘ΟΡΙΝΩ, Concito, Commoveo, i. q. ὥρω, unde derivatum est, Od. Θ. (178.) “Ωρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσι, Animū mihi in pectore concitasti, Commovisti, Perturbasti. Eust. enim exp. ἐτάραξας, sicut et Scholiorum brevium Auctor. Et Od. Ζ. (361.) ή μοι μάλα θυμὸν ὥρινας, Animū mihi commovisti, sc. ad misericordiam: verba sunt Eumæi subulci ad Ulyssen mendicum. Sic Il. Ω. (466.) ad Priamum, Καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἥνκόμοιο Αἰτσεο καὶ τέκεος, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὥρινης, Animū ei concites et commoveas, sc. ad misericordiam et reddendum cadaver Hectoris: quod tamen est a Συνορίνω per tmesin. Cum primo autem exemplo inagis convenit hoc Od. P. (46.) Μῆτερ ἐμὴ, μή μοι γόδον ὄρνυθι, μηδέ μοι ἥτορ ‘Εν στήθεσιν ὥρινε, Ne cor mihi commoveas et perturbes tuis lamentis. Pro loco autem signif. Ad iram commoveo, concito, sicut in præcedentibus; simpliciter, Concito et commoveo, vel pro Concito et commoveo ad misericordiam. Il. Ω. (760.) Τῷ γάρ μή μοι μᾶλλον ἐν ἀλγεσι θυμὸν ὥρινε, Ne animū commoveas, sc. ad iram. Dicitur etiam ‘Ορινειν, qui ita commovet adhortando, ut persuadeat, Il. P. (123.) de Menelao, “Ως ἔφατ”, Αἴαντι δὲ δαίφρονι θυμὸν ὥρινε, Commovit, Commovendo persuasit, ut secum properaret. Sic dicit Il. O. (493.) Patroclus, Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆ, ἵν’ ὥρινω πολεμίζειν. Τίς δὲ οἰδε κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὥρινω, Παρειπῶν, Quis scit an adhortatus commovero eum, ut ad certamen cum Trojanis ineundum descendat? Mare quoque ὥρινεi dicitur, qui illud concitat, commovet, turbat, ut æstuet et fluctuet, Od. H. (273.) de Neptuno, “Ος μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κελεύθους, “Ωρινειν δὲ θάλασσαν ἀθέσφαρον: paulo ante ei πολλὴν διξυῖ ἐπώρσε, ubi nota ἐπώρσε, ἐφορμήσας, ὥρινε, vicinæ signif. et originis ejusdem verba. Pass. ‘Ορινομαι, Concitor, Commoveor, Il. Σ. (223.) Πάσιν ὥρινθη θυμὸς, Omnibus commotus et perturbatus est

animus : sc. audita voce Achillis. Od. Σ. (74.) Ὡς ἀρέφαν, "Ιρω δε κακὸς ὠρίνετο θυμὸς, Commovebatur, sc. tristitia et metu, h.e. Perturbabatur, adeo ut famuli illum cogerentur ad certamen accingere jam δειδότα et πειρομέοντα : at diverso sensu paulo ante ad Ulyssem dicitur, εἰ σ' ὁρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Τούτον ἀλέξασθαι : cum alias ὁρύνειν et δρίνειν vici-nas habeant signif. Dicitur ἡτορ δρίνεσθαι ei etiam, cui animus ad iram commovet, Il. Ω. (585.) Ἀχτλῆδη δ' ὁριθείη φίλον ἡτορ, Καὶ ἐκατακρείνει. Ὁρινεσθαι accipitur etiam pro Concitari in fugam, Fuga concitari, ut dixit Val. Flacc. Fuga se in aliquem locum concitare, Il. Ξ. (14.) τάχα δ' εἰσιδεν ἔργον ἀεικὲς, Τοὺς μὲν ὄρινομένους, (Græcos sc.) τοὺς δὲ κλονέοντας ὅπισθεν, Τρῶας ὑπερθύμους. Sic Λ. (525.) οἱ δὲ δὴ ἄλλοι Τρῶες ὄρινονται ἐπιμὲξ ἵπποι τε καὶ αὐτοὶ, Άιας δὲ κλονέει Τελαμώνιος, ubi observa κλονέειν dici τὸν διάκοντα, ὄρινεσθαι autem τὸν φεύγοντα. [“ Heyn. Hom. 4, 221. 534. 597. 5, 192. 526. 583. Lobeck. Aj. p. 351. ad Charit. 750.” Schæf. MSS. *’Ορινοβάτης, Genus machinæ, Bito ap. Mechan. Vett. p. 113. Vide Schn. Lex. v. Γαστραφέτης. *’Εξορίων, Ἀesch. Ag. 1640.] Ἐπορίων, Concito, Nicand. Θ. (671.) Κνυζηθμὸν κυνὸς οὐλὸν ἐπώρινε θυμολέοντος, Schol. διήγετε, annotans ibi legi etiam ἔφωρασε : [Schn. legit ἐπῆστε. “ Manetho 6, 597.” Kall. MSS.] Συνορίων, Concito, Commoveo : paulo ante in ’Ορίων ex Il. Ω. (467.) οὐαὶ οἱ σὸν θυμὸν ὄρινης. Vide ibi locum. Apoll. Rh. 3, (56.) νῶιν δὲ κέαρ συνορίνεται ἄη pro ταράσσεται, θορυβεῖται, Conturbatur. [“ Cattier. Gazoph. p. 90.” Schæf. MSS.]

”OPNYMI, Excito, ut ὥρω, unde derivatum est, Il. T. (139.) Ἄλλ' ὄρσεν πόλεμόνδε, καὶ ἄλλοις ὄρνυθι λαὸς, Et tu ipse surge, et alios excita. Item γόνον ὄρνυθι, Lacrymas concitato et excitato, Od. P. (46.) Μῆτερ ἐμὴ, μή μοι γόνον ὄρνυθι, μηδέ μοι ἡτορ Ἐν στήθεσσιν ὄρινε, K. (457.) Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὄρνυτε. Pass. ὄρνυσθαι, Excitari, Il. Ψ. (131.) οἱ δ' ὄρνυντο καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον, Excitabantur, Surgebant. Sic Eust. ὄρνυσθαι et ὄρθυσθαι idem significare scribit: ponitur autem ὄρθυσθαι pro Surgere, Erigere se; atque adeo Hom. Od. Θ. (111.) cum dixisset, ἀν δ' ἵστατο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ, subjicit, Ὄρτο μὲν Ἀκρόνεώς τε καὶ Ὀκύλος: pro eod. sc. accipiens ἀντασθαι et ὄρεσθαι s. ὄρνυσθαι. Et Il. Γ. (267.) Ὄρνυτο δ' αὐτὶς ἄναξ. || Aliquando ”Ορυμα commodius redditur Concito, etiam Incito, Z. (363.) Ἄλλὰ σύγ' ὄρνυθι τούτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, Concita, Instiga, etiam ἐπειγε, ut idem sint ἐπειγεν et ὄρνυναι, sicut ὄρνυσθαι pro ἐπειγεσθαι ponitur, ut in seqq. dicetur. Eust. exp. διέγειρε. Et ὄρνυναι ἀνέμοις, Concitare ventos, etiam Excitare. Od. K. (22.) de Αέλο, Κείνον γὰρ ταμῆν ἀνέμων ποίησε Κρονίων, Ἡμὲν πανέμεναι ἦδ' ὄρνυμεν ὅν κε θέλησι, Ut concitet et sedet quos vult. At μάχην ὄρνυμεν reddideris potius Ciere pugnam, vel Excitare. Il. I. (353.) Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὄρνυμεν Ἐκτρω. Pass. ὄρνυσθαι, Concitari, Concitum ferri, Lucr.: Od. A. (347.) τί τ' ἀρ ἀν φθονέεις ἐρήρον ἀοιδὸν Τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται, Quo animus ipsum concitus fert. ”Ορνυσθαι, ut et ὄρνυσθαι, Concitato gressu ferri, ut qui ἐπειγονται, h.e. Properant, vel etiam Fugiunt. Il. Υ. (158.) κέρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν ’Ορνυμένων ἀμύδις. Eust. exp. τρεχόντων σπουδαῖς. Hes. quoque ὄρνυμένου exp. non solum διεγειρομένου, sed etiam ὄρμῶντος. ” ’Ορνύω “ pro ὄρνυμι dicitur,” [“ Heyn. Hom. 6, 298. ad Il. M. 440.” Schæf. MSS. Orph. Λ. 2, 32. *’Ορνύων, unde ’Ορνύαι ap. Hes. in Οἰκων μέσσα.] ’Ανόρνυμι, Excito. Pass. ’Ανόρνυμαι, Exurgo, Consurgo: unde ἀνόρνυντο, Apoll. Rh. [“ Heyn. Hom. 4, 506.” Schæf. MSS.] ’Απόρνυμι, Excio s. Concito alicunde. Pass. ’Απόρνυμαι, Concitus alicunde feror, Erumpo ex aliquo loco, Prodeo cum impetu. Hesiod. (Θ. 9.) ”Εὐθεν ἀπορνύμεναι. Sic et Apoll. Rh. (1, 800.) ἀπορνύμενοι pro ἀφορμῶμενοι. Hesych. tamen ἀπορνύμενοι exp. per simplex ὄρμῶντες. [“ ’Απόρνυμαι, Jacobs. Anim. 137.” Schæf. MSS.] Διόρνυμι, Concito per. Et Διόρνυμαι, Concitus feror per. At Nonnus (Jō. 196, 12.) διορνύμενον γενετῆρος πνεῦμα, pro Prodiens

A a Patre Spiritus: quod Theologi dicunt ἐκπορευόμενος. [*’Επόρνυμι, Orph. Fr. 31, 2. Ἀesch. Suppl. 202. Hom. Batrach. 220. *’Ἐπορνύω, Il. O. 613. οἱ ἐπώρηνε μόρσιμον ἥμαρ, Excitabat illi mortem. *’Παραόρνυμι, Apoll. Rh. 3, 486. μύθοις παραόρνυθι, Excita.]

”ΟΡΟΘΥΝΩ ejusd. cum superioribus esse originis testatur Eust.: alicubi ex ὥριναι et θύνω, alicubi ex ὥρω et θύνω compositum esse dicens. Sicut vero ὥρηνμι inter alia significat Concito, Incito, sic et ὥρθυνω. Il. O. (572.) Ὡς εἰπὼν, οἱ μὲν αὐθὶς ἀπέστροντο, τὸν δ' ὥρθυνεν, Instigabat, ut se. ἐξάλμενος aliquem e Trojanis βάλοι. Itidem aliquanto post, de Jove, ”Ος σφίσιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα: θέλγε δὲ θυμὸν Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὥρθυνε: Illos autem incitabat et instigabat, Trojanos sc. Nisi malis, Animum addebat, Animos suscitabat. Hes. enim ὥρθυνεν exp. non solum ἐρεθίζειν, sed etiam θαρρύνειν. Od. Σ. (406.) θεῶν νῦν τις ὥμηρος ὥρθυνε, Vos concitat s. agit, Malus aliquis genius vos agit. Et Il. Φ. (312.) ad Scamandrum, ἐμπίπληθι ρέεθρα ”Υδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὥρθυνον ἐναύλους, Torrentes omnes concita. Item Concito, h. e. Turbo, Perturbo, ut ὥρηνω: ὥρθυνεν, Hes. ταράσσειν. [“ Heyn. Hom. 8, 172. ad Lucian. 1, 498.” Schæf. MSS.] ”Ἐξορθύνω, Concito, Incito: ἐξορθύνει, Hes. παρορμᾷ. [“ Wakef. S. Cr. 4, 99.” Schæf. MSS.]

”ΟΡΟΥΠ quoque ejusd. cum superioribus est originis, eo tamen differens, quod illa activa sunt, hoc autem neutrum; signif. enim Impetum do, Irruo, ὥρμω, ut Hes. exp.: quod et ipsum una cum ὥρμῃ ab ὥρῳ derivatum est. Hesiod. (A. 436.) ἐπ' ἀλλήλουσι ὥρουσαν, In se mutuo irruerunt: ubi etiam tmesis esse queat pro ἀλλήλοις ἐπόρουσαν. Utitur et Hom. cum alibi passim, tum Il. B. (310.) cum præp. πρὸς pro Gradu concito feror ad, Impetu curro ad: de dracone, Βωμοῦ ὑπαίξας πρὸς ρά πλατάνιστον ὥρουσεν. Sed et Plut. id usurpat, licet Poeticum magis quam prosæ Scriptoribus familiare, in Coriol., p. 395. mea Ed., Λέγεται κρατῶν ἀπάντων, πρὸς οὓς ὥρουσεις, τοὺς μὲν ἐξώσαι πρὸς τὰ ἔσχατα μέρη. Apud Hes. ὥρουσαι etiam pro ὥρμωσαι: nisi forte scr. ὥρμησαι: alioquin ὥρουσαι positum esset pro ὥρουσαι. Eust. verbo ὥρουν activam quoque tribuit signif. in Οὔρος paulo infra. [“ Heyn. Hom. 8, 82. Abresch. Ἀesch. 2, 12. Active, Brunck. ΟΕd. T. 877.” Schæf. MSS. Demoer. ap. Stob. 16. Οἱ ὥρχησται οἱ ἐς τὰς μαχαίρας ὥρουσαν, i. q. κυβιστῶντες: Opp. K. 2, 525. ἐκ κεφαλῆς κέρας ιθὺς ὥρουει.] ”Ορουμα, Impetus, Saltus: Hes. ὥρουματα, ὥρμηματα, πηδήματα. [”Ορουσις, Philo 4. p. 388. Stob. Ecl. Eth. 162. ” Clem. Alex. 193.” Kall. MSS. *’Ορουστής, unde *”Ορουστικός, Schol. Pind. N. 2, 16. p. 679.” Boiss. MSS.] ”Ανορούω i. q. ἀνόρνυμαι et ἀνορμᾶ: unde et Hes. ἀνόρουσεν exp. ἀνώρμησεν. Verum est magis Poët. ἀνορούω quād ἀνορμᾶ: sic tamen ut et in prosa nonnūquād locum inveniat, sicut et ὥρούω. Od. X. (23.) Ἐκ δὲ θρόνου ἀνόρουσαν ὥριθέντες κατὰ δῶμα, Prosilientes s. Exilientes, Exurgentes. Et Il. A. (248.) τοῖσι δὲ Νέστωρ Ἦδηπτὴς ἀνόρουσε, Inter hos surrexit. Et Od. Ξ. (518.) ”Ως εἰπὼν ἀνόρουσε. Xen. usurpavit pro Assilio, Cittato gradu ascendo: ’Ιππ. (3, 7.) loquens de ipsis equis, Τάφρους διαπηδάν, τειχία ὑπερβαίνειν, ἐπ' ὥχθους ἀνορούσειν, ἀπ' ὥχθων καθάλλεσθαι. Ubi quod ἀνορούει dicit, alibi ἀνάλλεσθαι: unde et ei καθάλλεσθαι opponit tum eo in loco, tum aliquanto post in eod. libro. In VV. LL. exp. etiam Excito, activa significatio: sed hujus exemplum desidero. Eust. ὥρουν transitive usurpat, ut videre est in Οὔρος paulo post. [“ Toup. Opusc. 1, 332.” Schæf. MSS. *’Εἰσανορούω, Quint. Sm. 2, 657. 14, 2.] ”Απορούω, Cum impetu alicunde excieor, Erumpo, Exilio, Prosilio, Desilio, i. q. ἀπόρνυμαι, Il. E. (20.) Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε λιπῶν περικαλλέα διφρον, Φ. (251.) Πηλειδης δ' ἀπόρουσεν ὄσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρώη. His adde et sequentia, in quibus tmesis est: Il. Φ. (593.) πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὥρουσε Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε, Cum impetu resiliit ab eo qui petebatur, nec transfixit, s. penetravit, M. (83.) ”Ἄλλ' ἀπὸ πάντες [ἀποβάντες] ὥρουσαν ἐπεὶ ἴδον ”Εκτόρα δῖον, Desilierunt ex equis, quoniā ipse Hector ἐξ ὥχέων σὺν τεύχεσιν ἀλτὸ χα-

D tato gradu ascendo: ’Ιππ. (3, 7.) loquens de ipsis equis, Τάφρους διαπηδάν, τειχία ὑπερβαίνειν, ἐπ' ὥχθους ἀνορούσειν, ἀπ' ὥχθων καθάλλεσθαι. Ubi quod ἀνορούει dicit, alibi ἀνάλλεσθαι: unde et ei καθάλλεσθαι opponit tum eo in loco, tum aliquanto post in eod. libro. In VV. LL. exp. etiam Excito, activa significatio: sed hujus exemplum desidero. Eust. ὥρουν transitive usurpat, ut videre est in Οὔρος paulo post. [“ Toup. Opusc. 1, 332.” Schæf. MSS. *’Εἰσανορούω, Quint. Sm. 2, 657. 14, 2.] ”Απορούω, Cum impetu alicunde excieor, Erumpo, Exilio, Prosilio, Desilio, i. q. ἀπόρνυμαι, Il. E. (20.) Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε λιπῶν περικαλλέα διφρον, Φ. (251.) Πηλειδης δ' ἀπόρουσεν ὄσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρώη. His adde et sequentia, in quibus tmesis est: Il. Φ. (593.) πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὥρουσε Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε, Cum impetu resiliit ab eo qui petebatur, nec transfixit, s. penetravit, M. (83.) ”Ἄλλ' ἀπὸ πάντες [ἀποβάντες] ὥρουσαν ἐπεὶ ἴδον ”Εκτόρα δῖον, Desilierunt ex equis, quoniā ipse Hector ἐξ ὥχέων σὺν τεύχεσιν ἀλτὸ χα-

μάζε. Itidem Hes. ἀπόρουσεν exp. ἀφῆλαρο. [“Person. Hec. p. 49. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 56.” Schæf. MSS. * Εἰσορούω, Pind. Ό. 8, 52. “Heyn. Hom. 8, 118.” Ἔνορούω, Irruo, Insilio, [“Heyn. Hom. 7, 186. Conf. c. ἐπ., 6, 251.” Schæf. MSS.] Ἐξηρούω, Exilio, Prosilio, II. Γ. (325.) Πάριος δὲ θώως ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, i. e. ἔξεπήδησεν: ubi tmesis est. Alicubi significat etiam Impetu s. Concitatō gressu feror ex aliquo loco, Erumpo, Prorumpo: ut εξορμῶ. [* Συνεξορούω, Athen. 332.] Ἐπορούω, Impetu s Gradu concitatō feror in, Concitus feror adversus, Hostiliter assilio, insilio, Irruo, II. Ο. (579.) Ἀντιλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὁστ' ἐπὶ νεθρῷ Βλημένῳ ἀΐξῃ, Π. (784.) Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θῶν ἀτάλαντος Ἀρηῖ, Σμερδαλέα λάχων. Rursum Ο. (520.) Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε: (Δ. 472.) ἐπόρουσαν ἀλλήλους, pro eo quod Hesiod. ἐπ' ἀλλήλουσιν ὄρουσαν. [“Heyn. Hom. 5, 148. 8, 118. conf. cum ἀπ., 101.” Schæf. MSS. * Προορούω, Themist. 1, 7.] Συνορούω, Gressu citato s. Cum impetu concurro, Apoll. Rh. 2, (88.) αὐτὸς συνόρουσαν ἐναντίοι, pro ἐπ' ἀλλήλουσιν ὄρουσαν.

Ὀρούβωθ SIVE Ὁρούβω, Pamphyliorum lingua usurpat pro ὄρον, Eust. 1654. Ἐν ἐτέρῳ δὲ τόπῳ λέγεται ὁ αὐτὸς Ἡρακλεῖδης τοὺς Παμφυλίους ἀλλως χρῆσθαι τῷ β., προτιθέντας αὐτὸν παντὸς φωνήντος τῷ γοῦν φάσις φάσι, καὶ τὸ ἀδελιος, βαθέλιος· οὗτος δὲ καὶ τὸ ὄρον, ὄρονβα λέγουσι, καὶ περισπωμένως δὲ Ὁρούβω. In VV. LL. habetur ΕΤΙΑΜ Ὁρούειν, itidem pro Irruo. At PRO Οὔροις, quod in iisdem VV. LL. e Plut. affertur, reponendum Ὁροῖς.

“Ἐρρώδης, ὁ, Callimacho esse dicitur Aper, κάπρος, σύναγρος: Lycophroni (1316.) Aries: παρὰ τὸ ὄρον· εἰν.” [Legitur autem Ἐρράος in Callim. Fr. 335. p. 552. Ed. Ern.] “Ἐρράς, Hesychio κρίς, Aries.” ὉΡΜΗ quoque ET Ὁρμάω ab ὄρῳ originem traxere, derivata a præt. perf. pass. ὄρμαι: quod autem ad spiritus diversitatem attinet, sciendum est scribi itidem ὄρμενος in MSS. etiam librīs, quod tamen pro ὄρόμενος usurpatur. Eiusd. certe signif. sunt ἀνόρω, ἀνόρνυμι, ἀνορμάω, (active sc. sumtum, alias neutra-liter usurpatum synonymum habet ἀνορούω), itidem ἐπόρω et ἐφόρμάω, quod si neutram signif. habeat, idem valet cum ἐπορούω, sicut in Ὁρίω annotavi. Supra tamen seorsim hæc duo cum suis derivatis habes.

Ab Ὁρῳ vel Ὁρούω Eust. DERIVAT Οὔρος, significans Ventus secundus, 1500. Τὸ δὲ νεῶν πομπῆς, ἔοικεν ἐρμηνεῖα εἶναι τοῦ οὐροὶ πνεόντες οὔρος γάρ παρὰ τὸ ὄρον, δέστι παρορμᾶν καὶ προπέμπειν: unde et ἰκμενος οὔρος. P. 1452. οὐρον dictum scribit, quia δι' αἰτοῦ ὄρον, i. e. ὄρμῃ, η ναῦς: qui et φορός. Sic p. 1873. οὐρω exp. φορώ ἀνέμω καὶ * ὄρμητις. Od. O. (293.) Τοῖσιν δ' ἰκμενον οὐρον τει γλανκῶπις Ἀθήνη Δάμβρον ἐπαιγίσοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα Ναῦς ἀνύσει θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ: qui versus habentur et Od. B. (420.) et M. (149.) Eiusdem Od. Δ. (360.) οὐδέ ποτ' οὐροι Πνεόντες φαίνονθ' ἀλιαέες, οἱ ρά τε νηῶν Πομπῆς γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, (357.) Τόσσον ἀνευθ' οσσον τε πανημερή γλαφυρὴ νηῶς Ἡννουεν, η λιγὺς οὔρος ἐπιπνείσου ὅπισθεν, Γ. (176.) Ωροτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὔρος ἀμεναι αἱ δὲ μάλ' ὥκα Ἰχθύεντα κέλενθα διέδραμον: O. (296.) Η δὲ Φερός ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρω: E. (175.) τὸ δ' οὐκ ἐπὶ νῆσος εἴσαι Ωκύποροι περόσων, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρω. Quibus in II. Διὸς οὐρον vocat Ventum secundum, quem Jupiter immittit nautis: ut tum primus quem citavi locus ostendit, tum hi sequentes: II. H. (5.) Ως δὲ θεὸς ναύτροις ἑελδομένοισιν ἔδωκεν Οὔρον, ἐπήνη κεκάμωσιν ἐϋκέστησθ' ἐλάτησο. Et Od. O. (474.) ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὐρον ἵαλλεν. Item Od. E. (268.) Οὔρον δὲ προέκει ἀπήμονά τε λιαρόν τε, M. (149.) Ἡμῖν δ' αὐτὸν κατόπισθε νεὼς κνανοπτώροιο Ἰκμενον οὐρον τει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον, O. (34.) πέμψει δέ τοι οὐρον ὄπισθεν. Idem igitur sunt, ἰκμενον οὐρον τει, et ἔδωκεν οὐρον, et οὐρον προέκειν, item ἐπὶ οὐρον ἵαλλεν et ἐπεμψεν οὐρον, Immisit ventum secundum. Potest deus etiam dici ἐπειγων οὔρω, ut navis ἐπειγομένη Διὸς οὔρω. Hic οὔρος cessans σθέννυσθαι dicitur, ut Od. Γ. (183.) Πύλονδ' ἔχον, οὐδέ ποτ' ἐσβη Οὔρος, pro In Pylum usque secuudo utebar vento: qui Od. Λ. (639.) κάλλιμος οὔρος dicitur. Pro eo vero, quod

ap. Apoll. Rh. 2, (900.) legitur, ζεφύρον μέγας οὔρος ἄητο, malum ζέφυρος, ut Ms. habet, accipiendo sc. παρενθετικῶς illa duo verba μέγας οὔρος. Sed et in prosa locum inventis hæc vox: Xen. Ελλ. 2, (3, 17.) “Ἐως ἂν ἐσ οὔρον καταστῶσι, Quoad prosperum ventum nacti sint. Dicitur enim navis εἰς οὔρον καταστῆναι, cum ventum secundum nacta est; cui synonyma sunt κατ' οὐρον φέρεσθαι, ἐξ οὐρίας πλεῖν, οὐριόδρομεῖν, et εὐροεῖν, quo Phalaris in Epist. usus est. Homerus pro eo dicit οὔρω ἐπείγεσθαι. Synes. Ep. 148. Εἴλκετο ναῦς καὶ ἀνήγετο πρὸς οὐρον αὐτη, κώπαις ἔκεινη, Provehebatur in altum ad ventum secundum. Pro οὔρος dicunt et ἐπίφορος ἀνεμος et φορός, de quo Virg. Prosequitur surgens a puppi ventus euntes. Metaph. ap. Suid. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ρείτω κατ' οὐρον. Iūdem Soph. Tr. (817.) ‘Εατ’ ἀφέρπειν οὔρος οφθαλμῶν ἐμῶν Αντῆ γένειται ἀπωθεν ἐρπούση καλῶς, pro Aspiret ei discedenti aura secunda, ne unquam ipsam videam, ut Schol. exp.: qui quod idem Poeta Phil. (855.) dicit, Οὔρος τοι, τέκνον, οὔρος, exp. ἐπιτήδειος καιρός: sumta metaph. ἀπὸ τον οὐρον, qui spirans navigandi tempus opportunum indicat. “Οὐρέων ex Herod. l. c. affertur pro Ventorum. “Ionicum igitur erit pro οὐρων, ut τοντέων pro τούτων.” [“Jacobs. Anth. 11, 409. Valck. Diatr. 234. Bergler. Alciphr. 256. Lennep. ad Phal. 87. ad Herod. 354.” Schæf. MSS. “Corai. ad Heliod. 345. dicit h. v. ab ἄνρα, ut οὖς, αὖς.” Schn. Lex.] “Ἐπουρος, i. e. ὁ οὔρω ἐπείγων, ἐπουρίζων, συνεπουρίζων, Soph. Tr. (956.) Εἴθ' ἀνεμοθεσσά τις Γένοιται ἐπουρος ἐστιώτις αὔρα, Schol. οὔρος. || Hesychio εῖδος ἰχθύος. [“Brunck. CEd. T. 194. Wakef. Phil. 691.” Schæf. MSS.]

Οὔρος, Qui a vento secundo profiscitur, Qui vento secundo fit: ut πλόος, quod Plin. Paneg. et Seneca, Vento ferente placidus. Lucian. (1, 872.) Οὔρος πλόος, καὶ λειοκύμων θάλασσα, i. e. ὁ κατ' ἀνεμον ή πτῶσις οὐρία γίνεται: ταῦτα μὲν πρωταῖς, πρωτον ταῦτα δ' ὄψιαις, ὄψιοις: ταῦτα δὲ μέσαις, μέσον. Sed recte Bud. legit πτῆσις, ut e Plin. patet 15, 19.; ubi hæc Theophrasti verba sic interpr., Ideoque facetus caprificus permittitur ad rationem venti, ut flatus evolantes in fucus ferat. Et οὐρία πτῆσις, Flabellum flatus evolantes in prunas ferentes, secundo flatu pruni asperans, Aristoph. (A. 669.) ἐξ ἀνθράκων πρινίων Φέψαλος ἀνήλατ' ἐρε-Θιζόμενος οὐρίᾳ ρίπιδι, Excitatus flabello flatus in prunas ferente, Schol. τῇ τοῦ ἀνέμον φορῇ. Nec non οὐρία πνοή, Flatus qui secundus spirat, Aura asperans: Virg. Ferte viam facilem vento, et spirare secundi; Aspirant auræ in noctem. Frequentius AUTEM Οὔρια ponitur absolute pro οὐρία πνοή: Plato Protag. 398. Μήτ' αὖ τὸν Πρωταγόραν χρὴ πάντα κάλων ἐκτείναντα, οὐρία ἐφέντα, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων, ἀποκρύψαντα γῆν. [Gl. Οὐρία, ἐπὶ πλοῦ, Prosperitas venti. “Thom. M. 405. Jacobs. Anth. 9, 302. Leich Diatr. in Phot. 33. Valck. Diatr. 233. Lennep. ad Phal. 88. ad Herod. 580.” Schæf. MSS.] UNDE Εξ οὐρίας ΕΤ Εξ οὐρίων, pro ἐξ οὐρίας πνοῆς, et ἐξ οὐρίων πνοῶν, nisi in ἐξ οὐρίων malis subaudire ἀνέμων, dicitur enim et οὐρίος ἀνεμος, ut paulo post dicitur. Aristot. Mechan. 5. Διὰ τι, ὅταν ἐξ οὐρίας βουλωται διαδραμεῖν, μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ιστον μέρος στέλλονται, ubi etiam observa οὐρίου πνεύμα pro οὐρίᾳ, s. οὐρία πνοή, ut Paus. Βοεοτ. Φανέντος εξαίφνης σφίσιν οὐρίου, sc. πνεύματος: paulo ante Πλευρα τοῖς “Ελλησιν οὐκ ἐγίνετο ἐπίφορον. Lucian. (1, 769.) Επίφορόν ἐστι καὶ οὐρίου τὸ πνεῦμα. Greg. Orat. in S. Baptisma, “Ἐως ἐξ οὐρίας πλεῖς, φοβήθητι τὸ ναύγυιον: metaph. ut ap. Synes. Ep. 89. Σὺ δὲ ἐὰν ἐξ οὐρίας πλέης, καὶ ξῆς ἡδέως, οὐ πάντα ὁ δαιμων λυπεῖ, Si secundo vento naviges, ventus tibi spiret secundus, aura aspiret secunda naviganti, h. e. Si prospera utaris fortuna. Aj. (1083.) “Οπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἀ βούλεται πάρα, Ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν

χρόνῳ ποτὲ Ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν, εἰς βιθὸν πεσεῖν: q. l. citans Stob., pro πάρα habet παρῆ, et pro οὐρίων, οὐρίας: quæ lectionum diversitas nihil in sensu mutat; eod. enim tendunt utraque. Eust. 1452. de οὐρος loquens, 'Αφ' οὐ καὶ ὁ ἔξ οὐρίας πλούς, ηγουν ὁ ἐκ πνοῆς εὐδιεινής ὁ καὶ πληθυντικῶς λέγεται ἔξ οὐρίων, ηγουν ἔξ εὐδιεινῶν πνευμάτων. Apud. Chrys. quoque ex οὐρίων πλεῖν et ἔξ οὐρίων φέρεσθαι. Dicitur et οὐρίας ἀνεμος sicut οὐρίων πνεῦμα, pro οὐρος. Thuc. (7, 53.) Ήν γὰρ ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους ὁ ἀνεμοσούριος, Erat enim ventus in Atbenienses secundus. Aliud exemplum habes in Κατονρώ. Quo pertinet ἐν οὐρίω πλεῖν, subaudiendo ἀνέμῳ vel πνεύματi. Lucian. Lexiph. (15.) "Οὐτερ εἴ τις ὀλκάδα τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἄκατίου, εὐφοροῦσάν τε καὶ ἀκροκυματούσαν, ἔκτοράς τινας ἀμφιστόμους καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ρόθιον, φθόνω τῆς εὐηρεμίας. Dicitur et οὐρία πλάτη, quod reddere possumus Quæ secundo vento utitur: pro οὐρίως πλούς, quod supra habuimus. Soph. Phil. (355.) Κάγῳ πικρὸν Στγειον οὐρίῳ πλάτη Κατηγόμην, i. e. εἰδίῳ πλῷ, Schol. Ubi nota etiam οὐρίῳ cum fem. copulatum. Οὐρία θεῖν, Cursu prospero ferrī et habere ventos secundos, ex Aristoph. Λ. (550.) ἔτι ννν γὰρ οὐρία θεῖτε. Apud Suid. autem ΗΛΒΕΤΟΡ Οὐριαθεῖτε, quod exp. ὀρχεῖσθε. || Οὐρίη, Hesychio teste, significat et η ὄπισθια: [ab οὐρά, Cauda. "Οὐρίος, Jacobs. Anim. 141. Anth. 6, 97. 8, 81. 11, 419. Antip. Sid. 53. et Jacobs. Brunck. Soph. 3, 402. ad Diod. S. 2, 486. ad Lucian. 2, 73. 337. Valck. Phœn. p. 79. Diatr. 233. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. ad Charit. 262. Wassenb. ad Hom. 52. 152. Xen. Eph. 19. Bergler. ad Alciphr. 256. Lennep. ad Phal. 87. Οὐρίος, η, Brunck. et Porson. ad Hec. 890. cf. Steinbr. Mus. Tur. 1, 308. Jupiter Οὐρίος, Toup. Opusc. 1, 432. Bergler. ad Alciphr. 255. (Æsch. Suppl. 594.) Εξ οὐρίων, Lobeck. Aj. p. 389." Schæf. MSS. Οὐρία πρᾶξις, Æsch. Choeph. 805.]

Οὐρίων ὁν̄ quoque SIVE Οὐρίων huc pertinet, ut docet Eust. 42. in etymo nominis οὐρεύς significantis Mulus: quod cum Ionice dictum esse tradidisset pro οὐρεύς, subjungit, 'Η παρὰ τὸν οὐρον, ὁ ὅηλοι τὸν ἀνεμον' τοῦτο δὲ διὰ τὸ ἄγονον τῶν τοιούτων ζώων, καὶ τὸ τοῦ σπερματικοῦ πνεύματος ἄκαρπον καὶ ὥσπερ ἀνεμιάν: διὸ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὡοῖς ἄκαρπα, διὰ τὴν τοιαύτην αἰρλαν οὐρία η κοινὴ λέγει συνήθεια. Itidem Plin. 10, 58. de palumbibus, Et quamvis tria (ova) pepererint, nunquam plus duobus (fætibus) educunt: tertium, quod irrigitum est, Urinum vocant. Et mox in fine capitidis, Et ipsæ autem inter se (si mas non sit) feminæ æque saliunt, pariuntque ova irrita, e quibus nihil gignitur: quæ ὑπηρέμια Græci vocant. Rursum c. 60. Irrita ova, quæ Hypenemia diximus, aut multa feminæ inter se libidinis imaginatione concipiunt, aut pulvere: nec columbae tantum, sed et gallinæ, perdices, pavones, anseres, chenalopeces. Sunt autem sterilia et minora ac minus jucundi saporis, et magis humida. Quidam et vento putant ea generari: qua de causa etiam Zephyria appellantur. Hæc autem vere tantum. Urina fiunt incubatione derelicta, quæ alii Cynosura dixerunt. Quæ posteriora verba ex Aristot. transtulit, cujus verba in Κυνόσουρα ὡὰ cito tavi. Primus autem, quem e Plinio attuli, locus, est ex H. A. 6, 4. Τὸ δὲ ὑπολειπόμενον τῶν ὡῶν ἀεὶ οὐρίων ἔστι. Tertium, inquit, quod irrigitum est, Urinum vocant. Alex. Aphr. Ωδὴ ξενορίσαντα vocat. Igitur οὐρία s. κυνόσουρα ὡὰ, et ὡὰ Σεφύρια, s. ὑπηρέμια, sunt Ova irrita, e quibus nihil gignitur. Hoc tamen discriminis constituit Aristot., quod οὐρία s. κυνόσουρα, ἔσται potius pariuntur, Σεφύρια vero s. ὑπηρέμια tempore verno, δεχομένων τῶν ὄρνιθων τὰ πνεύματα, Gallinis e vento spirante concipientibus: unde et οὐρία, Σεφύρια et ὑπηρέμια, nominantur. Prioris οὐρίων ὡὸν hæc exempla ap. Aristot. de Gen. Anim. 3, (2.) Διαφθείρεται δὲ τὰ ὡὰ, καὶ γίνεται τὰ καλούμενα οὐρία μᾶλλον κατὰ τὴν θερμὴν ὥραν: in quibus dicit διαφθορὰν fieri μιγγυμένης τῆς λεκίθου, sicut in vinis ἀναθλώσιν μιγγυμένης τῆς ἴλνος. Et mox, Τοῖς δὲ γαμψώνυξιν ὀλιγοτόκοις οὐσιν, οὐδὲν ἥπτον συμβαίνει τοῦτο πολλάκις μὲν γὰρ τοῖν δυοῖν θάτερον οὐρίον γίνε-

A ται, τὸ δὲ τρίτον ὡς εἰπεῖν ἀεί. Aliquanto post, de luteo ovi loquens, Πυρούμενον δὲ καὶ ὀπτώμενον, οὐ γίνεται σκληρὸν, διὰ τὸ εἶναι τὴν φύσιν γεῶδες οὔτως ὥσπερ κηρός· καὶ διὰ τοῦτο θερμανόμενον μᾶλλον, ἐάν η μὴ ἔξ οὐροῦ περιττώματος, διουρεῖται καὶ γίνεται οὐρία. ["Οὐρίου ὡὸν, Heyn. Hom. 4, 254." Schæf. MSS. Schn. Lex.]

Nec vero πνοῇ tantum, sed et Avis quædam DICITUR Οὐρία, de qua Athen. (395.) de anatibus, 'Η δὲ λεγομένη οὐρία οὐ πολὺ λείπεται νήπτης, τῷ χρόματι δὲ ρυποκέραμός ἔστι· τὸ δὲ ρύγχος μακρόν τε καὶ στενὸν ἔχει: quæ et Eust. habet p. 1452. pro * ρυπαροκέραμος legens * ρυποκέραμος. Οὐρία, Hesych. exp. φωτισμὸς θεοῦ.

In VV. LL. habetur ΕΤΙΑΜ "Ορίος, Prosper, pro οὐρίος: sed sine Auctore et exemplo.

Οὐριοδρόμος, Vento secundo currens: ναῦς, Quæ secundo vento fertur, cui aura secunda aspirat. ["Wakef. S. Cr. 2, 20. Musgr. Bacch. 983." Schæf. MSS.] Οὐριοδρομέω, Secundo vento curro: unde οὐριοδρομεῖν ναῦς dicitur, Cui ventus secundus spirat, pro ἐν οὐρίῳ πλεῖν; ἔξ οὐρίας πλεῖν s. διαδραμεῖν, ἔξ οὐρίων δραμεῖν, εἰς οὐρον καταστῆναι, κατ' οὐρὸν φέρεσθαι, οὐρῷ ἐπείγεσθαι, συνεπονρίζοντος ἀνέμου πλεύσαι: item εὐρεῖν, φοροῦ ἀνέμου τυγχάνειν: tot enim fere modis Græci id exprimunt. Bud. interpr. Vento ferente s. perferente uti, hunc locum subjungens, sine Auctoris nomine, 'Ο δὲ κατὰ τὸν αἰγαλὸν περιπατῶν, καὶ ἰδὼν ναῦν οὐριοδρομοῦσαν, εἰπεν ὡς μετὰ τὸν καταδύεται. Quæ sic Diog. L. Pherecyde, Καὶ ναῦν οὐριοδρομοῦσαν ἰδὼν, εἰπεν ὡς οὐ μετὰ τὸν καταδύεται. [Toup. Opusc. 1, 319. Valck. Diatr. 234. Musgr. Med. 278. 524." Schæf. MSS. Jambl. V. P. 286. * Οὐριοδραμέω, Lobeck. Phrym. 617.]

"Απουρία, Suidæ η ἔξ ἀνίσων γάμων σπορά, ἀπὸ "δούλης η δούλου γενομένη, Proles ex imparibus pa- "rentibus, veluti servo aut serva."

[* Μεσουρία, sc. κάλως, Funis nauticus, quo vela demittuntur, Schol. Apoll. Rh. 1, 566.] "Πανού- "ριος, πάντα οὐρίος, Omnino secundus, Hes." Προ- σούριος, i. q. οὐρίος: unde προσούριον ap. Suid. et Hes., quod exp. ἐπιτηδεῖον, sicut Hes. ipsum Οὐρίος, ἐπιτηδεῖος, δεξίος. [* Υπερούριος, Theocr. 24, 93. Alii autem accipiunt pro ὑπερόριος. Vide nott.]

"Νεουρεῖν, Secundo vento uti: ut quidam interpr. "in hoc dicto Diogenis ad quendam sibi convitum "dicentem ἐπὶ τῷ παραχαράξαι τὸ γόμισμα: Καὶ γὰρ "ἐνεούρουν θάττον, νῦν δὲ οὐ. Interpr. et Erasm. "vertunt, Tunc mingebam citius; ac si esset παρὰ "τὸ οὐρεῖν. Locus est p. 219.; sed mendo non "carere videtur." ["Perperam pro νεουργεῖν." Schn. Lex.]

Οὐρώ, i. esse videtur q. οὐρίζω, cujus nulla reperi exempla, sed compositum inde EST "Απουρός, "Destitutor vento secundo, qui οὐρος nominatur, Po- "lyb. ap. Suid. (16, 15, 4.) Τόρε μὲν εἰς τὴν Μυρδίαν "ἀπουρώσαντας καθορμισθῆναι, i. e. μὴ χρωμένος οὐ- "ρίῳ πνεύματι: omnino enim puto hæc verba Suidæ "esse, adjecta ad exponentum τὸ ἀπουρώσαντας: "quanquam in Ms. etiam exemplari sine ulla distinc- "ctione verbis Polybii annexantur." [Contrarium est * Επουρός, Secundo vento utor, Polyb. 2, 10, 6. "Ad Hesych. 1, 1407, 9." Dahler. MSS. * Επουρωτις, Aristot. Rhet. 3, 13. al. Επιτρόπωσις, * Επόρων. ΙΤΕΜ] Κατουρώ, Vento secundo expando, Explico ut ventus secundus inspiret. Polyb. 1, (44, 3.) Λα- βῶν δὲ οὐρίον καὶ λαμπρὸν ἀνεμον ἐκπετάσας πάσι τοῖς ἀρμένοις καὶ κατουρώσας, ἐπ' αὐτὸν τὸ στόμα τοῦ λαμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν: Idem, (61, 7.) 'Εβδομήκοντα δὲ ναῦς ἔλλωσαν αὐτανδροι, τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἐπαρ- μενον τοὺς ιστοὺς καὶ κατουρώσαν, αὐθὶς ἀπεχώρει, i. e., inquit Bud., Vela ad ventum secundum componens. Suid. minus recte exp. neutraliter οὐρίῳ ἀνέμῳ χρησά- μενον. [Afferunt etiam * Οὐρίων, Secundo vento utor, ex Anal. 2, 225. οὐρίων εἰς δρόμον.]

Οὐρίζω, Vento secundo proveho, Secundo. Eust. de derivatis a nomine οὐρος loquens, 1452. 'Εκεῖνοι καὶ οὐρίσαι, τὸ ἀποκαταστῆσαι εἰς οὐρίον, ὡς φασιν οι παλαιοὶ, καὶ κατουρίζειν ρῆμα τραγικῶς: [cf. οὐλ. 1282.] Utitur hoc οὐρίσαι Soph. ΟΕδ. Τ. (696.)

p. 181. meæ Ed. ad Oedipum, "Οστ' ἐμὰν γᾶν φίλαν Ἐν πόνοις ἀλύσαν Κατ' ὄρθὸν οὐρίσας. Ταννυν τε πομπὸς, εἰ δύναοι, γίγνουν. Ubi omnes Edd. habent οὐρησας, a VERBO Οὐρέω, sed leg. esse οὐρίσας, ipsa strophe paginæ præcedentis ostendit. Adhæc Οὐρῆσαι neutrūm est, hic autem activum verūm requiritur. [Vide quæ Brunck. notavit.] || Οὐρίσαι Hes. exp. ὄρτσαι, quod est ab Ionicō οὐρίζω pro ὄρτζω, de quo et supra, item παρασκενάσαι. Fut. 2. EST Οὐρίω, UNDE Οὐρίειν ap. Aesch. (Pers. 604.) Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμονον οὐρίειν τύχης. Exp. tamen Οὐρίειν in VV. LL. neutraliter et per præsens, Prospero s. Secundo vento uti. [Blomf. mavult legere τύχας. Cf. Choeph. 313. "Abresch. Aesch. 2, 16. Brunck. Aristoph. 1, 153. (B. 94.) Soph. 3, 524. Lobeck. Aj. p. 371. 390. Lennep. ad Phal. 86." Schæf. MSS. * Οὐρίστὸς, unde] Δυσούριστος, Infelix, Qui secundo vento non provehit, VV. LL. [Soph. Oed. T. 1316.] Ἐπουρίζω, Vento secundo impello, quod Hom. diceret οὐρῷ ἐπείγω. UNDE Συνεπουρίζω, Una impello s. propello, ventum secundum immittens. Sed et ipse ventus συνεπουρίζειν dicitur, cum comitatur eentes, et spirat secundus: Virg. Prosequitur surgens a puppi ventus eentes. Aristot. II. A. 8, (13.) "Αν μὲν οὖν νότιος ὁ χειμῶν ἦ, βραδύτερον ἐκπλέουσιν· ἀν δὲ βρόειος, θάττον, διὰ τὸ πνεῦμα συνεπουρίζειν, Eo quod ipse ventus flatu suo a puppi surgens eentes prosequatur, Eo quod ventus spiret secundus. Idem de Cælo 3., loquens de motu secundum naturam et præter naturam, Καὶ τὴν κατὰ φύσιν δὲ ἐκάστου κίνησιν συνεπουρίζει τὸν αὐτὸν τρόπον, Et vero motus ipse violentus motum naturalem impulsu suo adurget, quasi ventus secundus et pone impellens. || Ἐπουρίζειν Eur. metaph. quoque usurpavit, Andr. (611.) 'Αλλ' οὐτε ταῦτη σὸν φόρνημ' ἐπουρίσας, Sed neque hac ratione animi tui cogitata secundasti et perfecisti, veluti prospera aura promovens: sc. copiis adversus Trojam eductis. Ψυχὰς δὲ πολλὰς κάγαθὰς ἀπώλεσας, Schol.: item, ἐφωρμῆσας, ἔστησας, ἐστίξας, ut sit ἀπὸ τῶν ὄρων. Hes. ἐπουρίσεν exp. ἐπ' εἰθεῖας ἥγανεν: item ἀπέπεμψεν et ὄρησεν: et Ἐπουρίσας, ἐφορμήσας. ["Wakef. Eum. 137. Abresch. Aesch. 2, 16. Lennep. ad Phal. 87." Schæf. MSS.] SED ET Ἐπουρίζω ead. significatur qua ἐπουρίζω, Lucian. (3, 197.) Ἐπουρίζων τὴν οὐθόνην, Velum flatu secundo implens et pone impellens: metaph. (2, 57.) Δεήσει γάρ τότε ποιητικού τινὸς ἀνέμου, ἐπουρίσαστος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδισσοντος ἐπ' ἀκρων κυμάτων τὴν ναῦν, Vento perlature. Κατουρίζω, i. q. κατουρόω vel ἐπουρίζω. Verbum esse Tragicum docet Eust. supra in Οὐρίζω. [Soph. Tr. 829.] Ἐξουρίζω autem neutraliter accipitur et alia signific. quam præcedentia; dicuntur enim ἐξουρίσαντα ὡς ab Alex. Aphr. Probl. 2, (76.) quæ Aristot. οὐρία et οὐρίνα appellat, Irrita ova, Ova ventosa et spiritu repleta. Plin. Urina nominat, ut supra etiam docui. [* Εξουρισμός, Diosc. Parab. 2, 109. * Προσουρίζω, Impollo, Illido, Eur. Iph. A. 1151. sed leg. προσούριζω.]

Oὐρέω ab οὐρός derivatum non reperi: [cf. Οὐρίζω:] habet tamen quædam sua comp̄p.: ipsum autem significaret Prospero vento utor, Secundo flatu agor. ["Ab οὐρός, Secundus ventus, nec οὐρέω derivatur, nec προσουρέω, nec ullum aliud compositum." Brunck. ad Soph. Oed. T. 696.] Compositum INDE Προσουρέω, Secundo vento utor, Feliciter ago: unde προσουρίσας, quod Schol. Aristoph. (B. 95.) exponit, εὐθυδρομήσας, εὐδοκιμήσας. ["Satis mirari nequeo H. Stephano, viro doctissimo, fraudi suisse ineptam Græculi in Scholiis interpr.: προσουρίσατα, * εὐθυδρομήσατα, εὐδοκιμήσατα, ἐν τραγῳδίας δράματι ἐπαινεθέντα. Melioris notæ sunt, quæ tradit Scholion ineditum Cod. Regii C. Οὐρίζω, τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρού τοῦ ἀνέμου οὐρώ, τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρού, τοῦ ἐκκρινομένου ὑγροῦ προσουρίσαντα οὖν, τὸ βραχύντινα χρόνον διατρέψαντα, καὶ τῶν αὐτῶν λήρων ἐκχέαντα τὴν τραγῳδία." Brunck. ad l. c., ap. quem vide plura.] ΑΤ Διουρεῖσθαι de ovis urinis dicitur, Aristot. de Gener. Anim., Διουρεῖται καὶ γίνεται οὐρία, quod interpr., Saniosa urinaque fiunt. Sed et e Plinio διουρόματι redditur Saniosus fio. Aristotelis

A vero locum citavi in Οὐριον ὄν. [Vide Schn. Lex. v. Οὐριον.]

Οὐρὸς autem oxytonum significat Alveus, Fossa per quam deducitur navis in mare, Eust., ὁ τόπος ὅθεν ἡ ναῦς ὄρθει, i. e. ὄρμα, καθέλκομένη εἰς θάλασσαν. II. A. (153.) de Græcis discedere parantibus navesque in altum deducentibus, Οὐρός τ' ἐξεκάθαιρον, ἀπὸ δὲ οὐρανὸν ἡκεν Οἰκαδεὶς μένων· ὑπὸ δὲ γέρεον ἔρματα νηῶν. Hes. οὐρός exp. τὰ νεώρια, τὰ περιτεχνήσατα, ἢ τὰ * περιορίσματα τῶν πλοίων, s. τὰ ὄρμητήρια δι' ὧν καθέλκονται. Similiter et Suid. οὐρός esse dicit τὰ νεώρια et τὰ * περιορίσματα τῶν νεῶν, i. e. τὰ * ταφροειδῆ ὄργηματα δι' ὧν αἱ νῆσοι καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν. ["Jacobs. Anth. 11, 251. Heyn. Hom. 4, 224. Toup. Add. in Theocr. 397. Οὐρός, οὐρος, Reiz. de Acc. 112. 115. Ammon. 107. (ubi et de οὐρός.)" Schæf. MSS.]

RURSUM Οὐρός significat Custos, Inspector: qua in signif. usus est Hom. II. Θ. (80.) Νέστωρ δὲ οἴος ἔμμινε γερήνιος, οὐρός Ἀχαιῶν, Λ. (839.) "Ον Νέστωρ ἐπέτελε γερήνιος, οὐρός Ἀχαιῶν, i. e. φύλαξ, ἔφορος, vel, ut alibi vocat, ἐπίουρος. Necnon Od. O. (88.) Βούλομαι ἡδη νείσθαι ἐφ' ἡμέτερον· οὐ γάρ ὅπισθεν Οὐρον ἴων κατέλειπον ἐπὶ κρατεσσιν ἐμοῖσι: Nec enim post me reliqui custodem et inspectorem meis fortunis, φύλακα: sicut paulo ante Eumæum subulcum vocat ὑῶν ἐπίουρον. Hes. οὐρός exp. non solum φύλαξ, sed etiam σωτῆρ et βασιλεὺς. Ceterum hoc οὐρός significans φύλαξ Eust. 700. scribit derivatum esse vel ab ὄρφη, i. e. βλέπειν: quia προορῶνται τὰ ἐπίοντα οἱ φύλακες: vel παρὰ τὸν ὄρον τὸν ἐν τοῖς γηδίοις: quia sc. φύλαξιν πως καὶ ὁ φύλαξ τέτακται τὰ φυλασσόμενα καὶ ἀποδιστῶν τῶν ἐπίοντων βλαβερῶν: sed prius etymon et verius et simplicius est: sc. derivatum esse ab Ὁράῳ: unde ΕΤΙΑΜ "Ορομαὶ ΕΤ Ἐπιόροματ, pro Ὁρῶμα, Inspicio, Custodio: Od. Ζ. (104.) "Ενθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἔνδεκα πάντα Ἐσχατῆς βόσκονται, ἐπὶ δὲ ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται, προ ἐφορῶνται, Inspectores et custodes sunt, Schol. ὄρωσι, φυλάττονται: Hes. ἐφορῶσιν, ἐπακολουθοντο: cuius tamen exemplaria vulg. non ἐφορῶσιν habent, sed ἐφορμῶσιν, nec ὄρονται, sed Ὁρῶνται, av. Ὁρῶμα. ["Οὐρός, Jacobs. Anth. 7, 222. Heyn. Hom. 5, 430. 6, 22. 456. ad Apollod. 224. Ruhnk. Ep. Cr. 225. Timaei Lex. 157. et n., Valck. Diatr. 132. 133. Ruhnk. ad H. in Cer. 88. Wassenb. ad Hom. 52." Schæf. MSS.]

Ἐπίουρος, Inspector, Custos, ἔφορος, φύλαξ, Od. O. (39.) πρώτιστα συβάτην εἰσαφικέσθαι, "Ος θ' ["Ος τοι] ὑῶν ἐπίουρος, ὅμως δέ τοι ἥπια οἰδεν: Υ. (236.) βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ, πρὸ δὲ ἐπὶ βοοντὶ τεταγμένος, ὃ ἐπὶ τῶν βοῶν, ὡς ἐπιστατῶν αὐτῶν: sicut ἐπίουρος dicitur ὃ ἐπὶ φυλακῇ τεταγμένος, Eust.: qui etiam addit, πρæp. ἐπὶ in his duobus esse superfluum, sicut et in ἐπιβάτωρ. Ἐπίουρος Eustathio est non solum φύλαξ, sed etiam βασιλεὺς, in Il. N. (450.) "Ος πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτη ἐπίουρον, Qui primus Minoēm genuit Cretæ inspectorem ac regem. Itidem Hes. οὐρός inter alia exp. βασιλεὺς, ut supra docui. Annotat porro idem Hes. quosdam περιπτωμένως scribere ἐπίουρος, et tunc πρæp. esse περισσήν, eo quod οὐρός per se significet φύλαξ: quosdam προπαροχυτόνως in ead. signif. || Idem porro ἐπίουροι exp. non solum ἐπισκοποί, sed etiam ἥλοι ἔνδινοι. ["Ruhnk. Ep. Cr. 225. ad Od. Υ. 235. Heyn. Hom. 6, 456. 8, 197. Salmas. Solin. 775. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 58. Cattier. Gazoph. 79." Schæf. MSS.] At Ἐπίουρα, quod Il. K. (351.) legitur, 'Αλλ' ὅτε δή ὁ ἀπέγη ὁσσον τ' ἐπίουρα πέλονται Ἡμιόνων, diversam signif. habet; intelligit enim vel, Quantum præcedunt mulæ boves aratrum trahentes, vel, Quantum interstitium est inter boves et mulas arantes. Sunt enim mulæ βοῶν προφερέστεραι Ἐλκέμεναι νεισιοῖσι βαθεῖν πηκτὸν ἄροτρον. Eust. eo loco ANNOTAT, Οὐρά, vel προπαροχυτόνως Ἐπίουρα, dici τὰ ὄρμητα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρου εἰν, vel τὰ μεταξὺ διαστήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρου ἐπιορισμός, sc. κατὰ γένους μεταπλασμόν, sicut δάκτυλα, ταρσά, λύχνα, πεσσά, et similia, enallage generis profertur. ["Heyn. Hom. 4, 452. 6, 73." Schæf. MSS.] Apud Hes. habetur ΕΤΙΑΜ Ἐπίουρα, quod

exp. οὐρία : significat autem οὐρία i. q. ὅρια, Limes, Termini, Fines, Ionice.

Δύσουρος, Custoditu difficilis ; Hes. enim δύσουρον exp. δυσφύλακτον.

Οὐρίον, Custodia. Apud Hes. ΗΛΒΕΤΟΥ "Οριον, φυλακη, σημεῖον : sed pro eo reponendum esse οὐρίον, literarius ordo ostendit ; quippe quod post Οὔρος ponatur. Ac, quod ad primam exp. attinet, sc. φύλακη, pertinet ea ad οὐρός, i. e. φύλαξ : quod vero ad alteram, sc. σημεῖον, referenda ad οὐρός Ionicum pro οὐρός, Terminus, Limes. Sunt enim οὐρία s. ὅρια, aut ὥραι, Certa signa quibus agrorum regionumque fines indicantur.

Οὔρευς, ἔως, ὁ, i. q. οὐρός, i. e. Custos. Unde ap. Hes., Οὔρεις, φύλακες, et Οὐρήων, φύλάκων : cuius signif. mentio facta est supra quoque in Οὔρευς, Mūlus. [“ Heyn. Hom. 4, 27. 6, 22. II. K. 84.” Schæf. MSS.] Addendum vero ei EST Ορεύω, Custodio : unde 'Ορεύειν ap. Hes. φύλασσειν. [“ Heyn. Hom. 6, 22. *Οὔρειώ, *Οὔρέω, ibid.” Schæf. MSS. Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 336. Schæf.]

Sunt porro et alia compp. ad hoc οὐρός pertinencia, ut Κηπουρὸς, Hortorum custos s. inspector, i. e. Hortulanus : ετ Πιλουρὸς, Herod. (3, 72. 118.) Januæ custos : pro quibus et κηπωρὸς et πυλωρὸς, ut alibi quoque docui : quæ ad Ωρέω referenda sunt.

Φρουρὸς quoque ab οὐρός derivatum dici potest : vel a προορῆν, ut ex Eust. in Οὔρος docui : facta sc. crasi, et τι in φ mutato, ut in φροῦδος et φρούμιον, pro πρόδοσ et προσίμιον. Est autem Φρουρὸς, Custos, Præsidarii miles ; milites enim præsidarii loco alicui imponuntur, ut eum custodian, et ἐπίοντος ejus sint. Thuc. 2, (6.) Σιτόν τε ἑσήγαγον καὶ φρουρὸν ἑγκατέλιπον. Utitur et 3, (94.) et Xen. multis in II., ut K. Π. 7, (5, 12.) Φρουράρχας τε καὶ φρουρὸς eis ταύτας ἀνέπεμπε : 8, (6, 2.) Εἰσὶν ἡμῖν ἐν ταῖς κατεστραμμέναις πόλεσι φρουροὶ καὶ φρούραρχοι : (11.) Εἰ φρουρὸς μισθοφόρους ἐπεστησάμην, sc. thesauris. Paulus ante dicit, Φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα μισθοφόρους : sc. synonymas accipiens φρουρὸς et φύλακας : ubi etiam nota φρουρὸς aliis rebus præfici solere quam munitionibus et arcibus : sicut et cum Brutus ap. Plut. περὶ Δυσωπίας ipsam δυσωπίαν esse dicit κακὴν παιδικῆς φρουρὸν ἡλικίας. Herodian. 4, (7, 3.) Τοῦ σώματος ἑαυτοῦ φρουρὸς ποιῆσασθαι, Custodes sui corporis : (13, 13.) Οἷς ὁ Ἀντωνῖνος ἔχαιρε, φρουροῖς τε τοῦ σώματος ἔχοτο : 2, (5, 10.) Φρουρὸς βασιλέως καὶ τοῦ ἔξωθεν κινδύνους ἀπειργοντας, Principis curæ custodiæque adhibitos. Sed peculiariter, ut ante etiam dictum est, φρουροὶ vocantur Præsidarii, h. e. Qui præsidii custodiendi tutandisque imponuntur : et in exercitu τάξις ἐκ διαδοχῆς ισταμένη πρὸ τοῦ στρατοπέδου μετὰ τῶν ὅπλων : in quos ὑποχροῦντας gravissimæ ap. Romanos constitutæ erant ρεπε, Suid. [“ Brunck. Aristoph. 2, 144.” Schæf. MSS.] Ἀντίφρουρος, Qui est loco custodis, Vicem præstans custodis, Contrariam custodiam habens. At Hes. ἀντίφρουροι exp. τὴν ἴσην ἔχοντες φρουρὰν, Εἴκαλεις habentes custodiam.

Φρουρίς, ίδος, ἡ, i. q. φρουρὸς feminino : ut φρουρίδες νῆσοι, Naves præsidariæ : sicut Liv. dicit Præsidarii milites : h. e. Quæ alicui loco imponuntur ad eum custodiendum et tutandum. Thuc. 4, (13.) p. 125. Προσεβοήθησαν γάρ τῶν τε φρουρίδων τινὲς αὐτοῖς τῶν ἐκ Ναυπάκτου, καὶ Χίαι τέσσαρες, Xen. Ελλ. 1, (3, 11.) Ναῦς συλλέξων, αἱ ἡσαν ἐν τῷ Ἐλλησπόντῳ ἄλλαι καταλειμμέναι φρουρίδες.

Φρουρά, ἡ, Præsidium, Custodia. Interdum pro Ipsiis militibus præsidariis et custodibus. Thuc. 1, (115.) Φρουρὰν ἑγκαταλιπόντες ἀνεχώρησαν, Relicto ibi præsidio. Supra Idem dicit φρουρὸς ἑγκατέλιπεν. Sic Herodian. 3, (2, 21.) Φρουρὰν καταλιπὼν τοῦ ἑρύματος αὐτάρκη. Plut. Alcib. Φρουρὰν ἑγκαταστήσας. Rursum Herodian. (2, 5, 15.) Φρουρὰς ἐπὶ τῶν πύργων καταστήσαντες, Cum præsidia turribus imposuissent. Plut. Amat. Narr. Τὰς πόλεις φρουρὰς κατειλήθεσαν, Præsidii firmarant, Dem. (238.) Φρουρὰς εἰσαγοχότες : (119.) Φρουρᾶς καὶ ξένοις τοὺς τόπους τούτους κατέχει. Rursum Plut. Apoph. Ἐδέξαντο φρουρὰν, de Atheniensibus ab Antipatro victis. Idem

A de Deo Socr. Τὴν Σπαρτιατῶν φρουρὰν ἀπόσασθαι. Xen. Ελλ. 5, (2, 3.) Ἐξήγαγε τὴν φρουράν. Philostr. Ep. 51. Τὴν φρουρὰν λαθὼν ἔνδον εἶ. At φρουρὰ φαίνεται, quod frequens est ap. Xen., Budæo interpretandum videtur Exercitum decernere et delectum habere. Alii e Cic. reddunt, Præsidia parare et contrahere. Exempla ex eod. Auctore profert Bud. 211. ubi inter alia, Φρουρὰν φαίνονται ἐπι αὐτούς. Quibus haec addit ex Ελλ. 6, (4, 17.) Φρουρὰν ἔφαντον οἱ Εφοροι ταῖν ὑπολοίποιν μοίραιν μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης : 6, 4, (11.) Ἐτερεφον μὲν γάρ τούς ἵππους οἱ πλούσιώτατοι ἐπει δὲ φρουρὰ φανθεῖη, τότε ἡκεὶ ὁ συντεταγμένος λαβὼν δ' ἀν τὸν ἵππον καὶ ὅπλα ὅποια δοῖη, ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἀν ἐστρατεύετο. Et ap. Dem. μήτι φρουρὰ, pro Una præsidiorum militum cohors. Sicut vero φρουροὶ dicuntur etiam Corporis custodes, ut Stipatores, Satellites, δορυφόροι : sic etiam φρουρά. Herodian. 3, (5, 11.) Φρουρᾶ μετίζοντι ἔφραττεν ἑαυτον, Majore se custodia circumveniebat. Sic 1, (11, 15.) Πλείονι τε περὶ αὐτὸν ἔχοντο φρουρᾶ, Majore se custodia muniebat. Itidem Appian. B. C. 3. Φρουρὰ περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, Custodiam corpori circumdare. Et φρουρὰ νυκτερινὴ, Excubiae, Excubitores. Herodian. 3, (11, 12.) Ἄτε τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἑγκεχειρισμένος, Ut cui nocturna excubiæ in orbem recurrentes cessissent, Bud. : Redeunte vice nocturnæ custodiaz, Polit. || Custodia, Præsidium, de ipso loco, aut statione, Plut. de Fort, Rom. Λαθόντες οὐ μόνον τοὺς φύλακας, ἀλλα καὶ τὸν συνεργοῦντας καὶ τὸν προκοπόντας τῆς φρουρᾶς κύνας ὑπρε πρατηθέντας. Philostr. Ep. 60. Τί δὲ τὴν φρουρὰν εφελίπτε; Cur stationem et custodiam deseruitis? || Custodia, h. e. Carcer, Herodian. 3, (2, 7.) Συλλαβὼν εἶχεν ἐν φρουρᾷ, In custodia habebat: alibi, Διὰ φρουρᾶς ἔσχε, In custodia habuit, Custodiendos dedit. Et metaph. Plato, Ως ἐν τινι φρουρᾷ ἔσμεν οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδὲ ἀποδράσκειν. Quæ sic Cic. Nec tamen illa vincula carceris ruperit, leges enim vetant, sed tauquam a magistratu aut ab aliqua potestate legitima, sic a Deo evocatus atque emissus exierit. [“ Thom. M. 873. Brunck. Andr. 1096. Carcer, Heindorf. ad Plat. Gorg. 269. Ἔπι φρουρᾶς, Xen. Polit. 68. 73. Schneid.” Schæf. MSS.] Φρουράρχης, ΣΙΝΕ Φρούραρχος, ὁ, Qui præsidariis militibus præest, Præsidariis cohortis præfectus. Quibus qui subsunt, φρουροὶ dicuntur, vel φρουρά. Utriusque exemplum e Xen. habes in Φρουρῷ supra. Alii interpr. Præsidiorum s. Custodum princeps, alii etiam Castelli præfectus. A Plut. dicitur ἄρχων φρουρούς. [“ Zeun. ad Xen. K. Π. 682. Φρούραρχος et φύλαρχος conf., ad Dionys. H. 4, 2361.” Schæf. MSS.] Φρουράρχεω, Præsidariis militibus præsum, præfectus sum, Custodum et præsidiorum princeps sum, [Plut. Dion. 11. *Φρουράρχα, Præfectura præsidiorum, Xen. Απ. 4, 4, 17.]

“ Αειφρουρος, i. q. ἀειφρούρητος, Sophi. Antig. “ (891.) p. 250. κατασκαφῆς Οἰκησις αἰειφρουρος, de “ carcere subterraneo : sc. διὰ τὸ μὴ πρὸς καφῶν “ εἰναι τὴν φρουρὰν, ἀλλα διόλον, Schol. Nam ibi “ moritura erat Antigone. Ab Hes. et Etym. exp. D “ ἀεὶ διαμένων, Semper permanens; additique Etym. “ τίθεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ διηγεκοῦς, Poni pro perpetuo “ etiam. Sed ap. Hes. properispwmenos scriptum “ Αειφρούρος.” [Opp. Α. 4, 189.] “ Αφρουρος, Cui præsidia imposita non sunt, Nullis præsidii munitus, ut ἀφρούρητος. Dicitur Is etiam qui immunitis est ab excubiis, non cogitur φρουρεῖν, Aristot. Polit. 2, (7.) “ Εστι γάρ αὐτοῖς νόμος, τὸν μὲν γεννήσαντα τρεῖς νιοὺς, ἀφρουρον εἶναι τὸν δὲ τέτταρας, ἀτελῇ τάγνων. [Ælian. H. A. 6, 6. *Αφρουρέω, Strabo 15. p. 110.] “ Εμφρουρος, Cui præsidia imposita sunt, Præsidis muuitus, Demosth. (289.) ‘Ελληνίδας πόλεις δὲ μὲν ἐμφρούρους ποιεῖ, καὶ τὰς πολιτείας καταλύει, τινὰς δὲ καὶ ἔχανδραποδιζόμενος κατασκάπτει. Dicuntur etiam aliqui esse ἐμφρουροὶ τινῶν, pro Præsidis aliquorū muniti vel occupati esse. Xen. Ελλ. 1, (6, 9.) p. 260. Οὐ βουλομένων δὲ τῶν Μηθυμναῖων προσχωρεῖν, ἀλλ' ἐμφρούρων ὄντων τῶν Αθηναῖων. Nisi forte μᾶλις, Cum præsidia ab Atheniensibus eis imposita erint, τῶν Αθηναῖων φρουρᾶς ἑγκαταστησάντων αἴροις.

Nam ἔμφρουροι dicuntur etiam Qui in præsidio sunt, Brod. ap. Xen. Δ. (5, 7.) p. 396. Οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανὸν τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἔχεσθαι πορεύεσθαι, ubi Interpres, Qui adhuc intra præsidium sit: alii Qui adhuc custodit. || In custodiam conditus s. inclusus, Qui custodia asservatur, Phalar. "Ἐμφρουροί τῷ ταύρῳ, Tauro veluti custodiæ inclusi, In taurum conjecti. ["Lennep. 28. 165. Musgr. Dan. 23. Diod. S. 2, 503. Toup. ad Longin. 379. et Ind. Fem. * ἔμφρουρα, Reiz. Acc. 31." Schæf. MSS.] 'Ἐμφρουρέω, Inter custodias ago, VV. LL. ["Lennep. ll. cc." Schæf. MSS. * Ἐπίφρουρος, Eur. Or. 1591. * Ἔυφρουρος, Danae 23. * Μονόφρουρος, Ἀesch. Ag. 265.]

[* "Φρούριος, Const. Manass. Chron. p. 136. Meurs." Schæf. MSS. * Φρουρία, Custodia, Schleusn. Lex. V. T.] Φρούριον, τό, Præsidium, i. q. φρουρά, Locus ipse aut Munitio cui præsidia imponuntur, ut Arx, Castellum. Suid. interpr. Castrum: Schol. Soph. ἔρυμα, πολίχνιον. Thuc. 7, (28.) p. 241. Καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρούριον κατέστη: 8, (62.) p. 282. Καθεστατο φρούριον καὶ φυλακὴν τοῦ παντὸς Ἑλλησπόντου: 2, (18.) Ἐρετείχιστο, καὶ αὐτῷ φρουρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἔχρωντο ὅποτε πόλεμος καταλάβοι, Εο utebantur pro-pugnaculo et præsidio, cum bellum oriebatur: 3, (51.) Ἐχρώντο δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρεῖς, φρουρίῳ, 1, (142.) Φρούριον εἰ ποιήσονται. Dem. (379.) Τὰ φρούρια ἐπισκευάζειν, Præsidia s. Castella munire, Plut. Alex. "Αρχοντα φρουρίον καταστήσας, Epigr. metaph. ψυχῆς φρούριον ἀκρότατον, Arx summa animi. [Æsch. Pr. 800. Eum. 922. 952. "Ad Charit. 317." Schæf. MSS.]

[* Φρούρικός, Gl. Præsidarius, Dio Cass. 840, 10.] Φρούρεω, In præsidio sum, Præsidio meo tutor, Custodio, Thuc. 2, (80.) Ai ἐφρούρουν ἐν [περὶ] Ναυπάκτῳ [—ον.] Quæ in præsidio erant ap. Naupactum, ubi neutrum est. Alibi potius activum, ac interdum cum accus. construitur, interdum absolute ponitur. Herodian. 3, (6, 23.) Φρούρισσαν τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολὰς, Qui aditus Italiam obsiderent et præsidio suo tenerent: 7, (12, 3.) Ως τὴν πόλιν φρούροιεν τε καὶ προσπίλωιεν αὐτῆς, Ad urbis custodiam tutelamque relieti: 7, (11, 12.) Ἐφρούρουν τὸ τεῖχος τοῦ στρατοπέδου, Castrorum mœnia defensabant: 7, (3, 14.) Τοὺς νεώς φρούρειν, Templa tueri: 6, (1, 11.) Πανταχόθεν ἐφρούρει τὴν αὐλὴν, Undique servabat aulam. Metaph. autem Synes. Ep. 122. Τῶν στρατιωτῶν καταδευκότων ἐν χηραμοῖς ὄρῶν, καὶ ἀξιούντων τὸ ἀίμα φρούρειν, pro Vitaii conseruare. Pass. Φρούρεσθαι, Præsidii muniri, Thuc. 1, (107.) de Geranea promontorio, Ἐφρούρειτο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναῖων, Perpetuis præsidii Athenienses tuebantur, Herodian. 8, (5, 11.) "Ιε' αἴγιαλοί τε πάντες καὶ λιμένες φρούρωνται: 8, (3, 1.) Φρούρουμένη καὶ κεκλεισμένη γενναῖως ἡ πόλις, Præsidii probe munita. [Æsch. Pr. 31. Eum. 218. 1027. "Musgr. Hel. 747. Ion. 603. Wakef. Herc. F. 51. Alc. 35. Tracb. 915. Phil. 151. 1453. Abresch. Æsch. 2, 33. Lennep. ad Phal. 29. ad Xen. Eph. 217. Conf. c. τηρῶ, ad Diod. S. 2, 371. Cum insin., Wakef. Ion. 98. Φρούρησμα, pass., Kuster. V. M. 145." Schæf. MSS.] Φρούριμα, τὸ, Præsidium, Custodia, Id ipsum quod custoditur, Soph. Aj. (54.) Καὶ πρὸς τε ποίμνιας ἐκτρέπω Ξύμικτά τε Λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρίματα, ubi β. φρ. accipere possumus vel pro Pastoribus ipsis qui ἐφρούρουν τὰ βουκόλια, i. e. Custodibus gregis, vel potius pro Ipso grege qui ἐφρούρειτο, h. e. a pastoribus custodiebatur. [Æsch. S. c. Th. 455. Eum. 709. Eur. Ion. 511. El. 798.] Φρούρησις, ἡ, Custodia, Excubiae, [Schleusn. Lex. V. T.] * Φρούρητος, Μανέθο 4, 47. * Φρούρητωρ, Huschk. Anal. 281. * Φρούρητος, Jacobs. Anth. 6, 123. 9, 216. Toup. Opusc. 2, 14." Schæf. MSS.] "Αειφρούρητος, Semper præsidii et "custodiis instructus, Semper custoditus: οἶκος, "Nonn. de Carcere." Αφρούρητος, Nulla custodia nec præsidio munitus, Præsidii destitutus, Philo V. M. 1. "Ἐν ἀτειχίστοις καὶ ἀ. προκαταληφθέντες, Sine munitione præsidioque deprehensi, Plut. (7, 344.) Ποιαν πόλιν ἀ. αὐτῷ παρέδωκας; [* Αὐτοφρούρητος, Justin. Mart. 194. * Ἐτεροφρούρητος, ibid. * Φρούρητικός, Custodiens, Custos, Dionys. Areop. 56. 59. 63. Cum gen., 193. 247. 310. Cyrill. Hieros. 50."]

A Kall. MSS. * Διαφρουρέω, Ἀesch. Phrygibus διαπεφρούρηται βίος, al. * διαπεφρούδηται, i. e. φροῦδος ἐστιν, Hes. * Παραφρουρέω, Strabo 3. p. 253.] "Περ "ριφρουρέω, Custodia cingo, simpl. Cingo, tan- " quam sc. custodia aut præsidio, Thuc. 3. Τὸ τεῖ "χος ὡς περιεφρουροῦντο οἱ Πλαταιῆς. Sic Philo V. M. "3. Τόπος ὧν χυρωμένος καὶ περιεφρουρημένος ἔρκει δι- "πλῶ, quod Duplici septus vallo, Turn." [* Περιφρουρεύω, Opp. 'A. 4, 233.]

"ΟΣ, ἄρθρον ὑποτακτικὸν, Articulus postpositivus, Qui, Od. Λ. (441.) Μηδ' οἷ μῦθον ἀπαντα πφανσκέμεν ὃν κ' εὖ εἰδῆς: (448.) Νήπιος δόσπου νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ. Sic in plur. οἱ, vel οἱ που, aut οἱ δή, aut οἱ ρά: (381.) Κήδε' ἡμῶν ἐτάρων, οἱ δή μετόπισθεν ὀλοντο: (413.) Οἱ ρά τ' ἐν ἀφειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοι. Et fem. ἡ, Quæ: Φ. (29.) οὐδὲ τράπεζαι Τὴν ἥν οἱ παρέθηκεν. Utuntur et prosæ Scriptt., et quidem interdum in casu antecedentis verbi, nullam sequentis rationem habentes: ut χρῶμαι οἷς ἔχω, b pro ἑκείνοις ἔχω. Sic Isocr. ad Nic. (7.) Φιλονείκει μὴ περὶ ἀπάντων, ἀλλὰ περὶ ὧν ἀν κρατήσαντί σοι μέλλη συνοισειν, pro περὶ ἑκείνων, ἢ ἀν μέλλῃ. Item ὧν pro ὑπὲρ ὧν: Lys., Νῦν δ' οὗτως ἡ πόλις διάκειται, ώστε οὐκέτι ὧν οὗτοι κλέπτοντιν ὄργιζεσθε. Bud. 989. Item ὧν pro ἀνθ' ὧν p. 959. ubi habes et de hoc ipso 'Ανθ' ὧν, item de 'Υπὲρ ὧν, et Δι' ὧν. In præcedentibus autem paginis de 'Αφ' ὧν et 'Εξ' ὧν, nec non 'Εν οἷς et 'Εφ' οἷς, item 'Εφ' φ. " 'Αφ' οὖ, E quo, " Postquam, subaud. gen. χρόνου, Soph. παλαιὸς "ἀφ' οὐ χρόνος, Antiquum tempus est e quo, i. e. "Diu est e quo, Dem. 'Αφ' οὐ γεγόνασιν ἀνθρωποι, "E quo tempore extiterunt homines, h. e. Post ho- minum memoriam, homines natos: Cic. Homini "post homines natos turpissimo, Res post homines natos pulcherrima. Item Quandoquidem s. Quando, "Philo de Mundo, 'Αρκτέον γε τῆς ἀντιρόήσεως, ἀφ' οὐ καὶ τῆς ἀπάτης οἱ σοφισταί, Ordinandum a refutatione, quando captionis artifices ab impostura ausplicantur. Itidem ἐπεὶ et ἐπειδὴ, Postquam, c accipitur interdum pro Quoniam." "Ων, Quotrum. Ponitur interdum pro ἀνθ' ὧν, s. ἔνεκα τούτων ἢ, necon pro ὑπὲρ ὧν. Aphthonius, "Οστε θαυμάσαι μᾶλλόν ἔστι τὸν γάμον, ὧν ἔχει καλῶν ἢ κατηγορῆσαι δεινῶν, ὧν παρέσχεν ἢ τύχη. Lysias, "Ων οὗτοι κλέπτοντιν ὄργιζεσθαι. Idem, "Ων ἐπαθεν ὄργην ἔχει. Sic Thuc. Πρόσχημα γὰρ ἥν ἀμύνεσθαι "ὦν ἐπαθον." "Οἰς, Quibus. Accipitur etiam pro ἐφ' οἷς, Ob quæ, Propter quæ, Aphthon. 'Ατυχοῦσιν ἄνθρωποι πλέοντες, καὶ τὰς ναῦς διαφθείρουσιν ἐπιόντος χειμῶνος οὐ μὴν ἐνθένδε τὸ πλεῖν καταλύοντον οἷς ἐν μέρει πεπόνθασι. Item pro Quatenus, "ut ἡ, s. Eo quod, δι' ὧν. Idem in Lege de Mæchis, "Οὐτε ἐπὶ παντὶ τὸ γραφὲν αἰτιάσομαι οἰς μὲν γὰρ ἀναιρεῖ μοιχὸν, ἐπαινῶ τὸ τιθέμενον δι' ὧν δὲ δικαστῶν οὐκ ἀνέμεινε ψῆφον, αἰτιῶμαι τὴν αἵρεσιν." "Οὐν Ionice pro οὖ dicitur, Cujus, Il. B. (325.) οὖν "κλέος οὐποτ' ὀλεῖται." [Od. A. 70. cf. Buttm. A. Gr. 1, 305.] Ceterum quidam "Os e præcedente 'O factum esse putant, alii ex inus. Tōs, de quo antea dictum fuit.

De "Os copulato cum aliqua conjunctione, s. conjunctiva particula, aut loquendo generalius, cum aliqua particula indeclinabili.

"Os jungitur interdum s. copulatur cum δή, vel γε, vel πον, aut περ, aut τε, aut κε, s. κεν. Ac primum ILLUD "Os δή ut plurimum accipitur simpliciter pro οἷς, i. e. Qui: sic tamen ut nonnunquam commode reddi possit Qui quidem. Sic NEUTR. "Ο δή, Quod, vel Quod quidem: Greg. Μηδὲ πυρφόρον, οὐ δή φασιν, ὑπολειφθῆναι, Quod ajunt, dici solet. Quod quidem dici solet. Hunc autem usum habet interdum δή δή λέγεται. Sed et "Ο δή φησιν οὐ φαλμός, ap. eund. Greg. [* "Οσδηποτοῦν, Phryn. Ecl. 162. Thom. M. 663. Matth. Anecd. 1, 46. Diod. S. 1, 178. 199." Schæf. MSS.] ITIDEM "Os γε, ET "Os πον, pro simplici οἷς, Qui. Invenitur autem οἷς et cum duplice particula, ut οἷς δή γε. [" "Os γε, Simuvius Ovo, et Jacobs. Porson. Or. 79. Hec. p. xlvi. et 35. Ed. 2. Brunck. Apoll. Rh. 148. Toup. ad Longin. 345. ad Herod. 535." Schæf. MSS.] Quibus

est USITATIUS "Οσπερ, et quidem ita scriptum conjunctim, simpliciter pro Qui. GEN. Οὐτερ, Cujus, et sic deiueps. FEM. Ἡπερ, Quæ. GEN. Ὁσπερ, Cujus, et sic deinceps. NEUTR. Ὁπερ, Quod : UNDE "Απερ, Quæ. Frequentia exempla passim occurunt tam in prosa, quam in Poetarum scriptis. Sicut vero ὅστις annexam aliquando habet particulam οὗ, ita et ὁσπερ: ac DICITUR 'Οσπεροῦν, sicut 'Οστισοῦν ead. signif., de qua dicetur infra, ubi de illo agetur. "Ἡνπεροῦν διάθεσιν, Quamcunque." Sed invenitur ὁπερ οὗν, disjunctim sc. scriptum, simpliciter etiam positum pro ὁπερ, ut ap. Plat. "Οπερ οὐν καὶ ἔπαθεν. ["Ad Charit. 728. ad Lucian. 1, 391. Τοῦτο ὁπερ, id quod, Phrym. Ecl. 80. "Οπερ εὖν, Quod si, Latinismus, Phalar. p. 8. "Απερ, Xen. Mem. 1, 2, 8. Τὰ ἄν περ, ad Herod. 202." Schæf. MSS.] At vero POETICE "Οπερ masculino etiam genere usurpatur pro ὁσπερ, ab Hesiodo (Θ. 864.) ἡσιδηρος, ὁπερ κρατερώτατός ἐστι. AT de ὁπερ adverbio dicetur infra. SED "Οστε, aunexa sc. particula τε huic vocula ὁς, pro Qui, poeticum est: Od. Θ. (523.) Ός δὲ γυνὴ κλαίησι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, "Οστε ἦν πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσσοιν. At in prosa "Οστε, vel POTIUS "Οσ τε, significat Et qui. Sic GEN. Οὐτε pro οὐ, Cujus; itidemque in ceteris casibus. Sed DATIVUS ὁτε non solum significat Cui, sed accipitur etiam adverbialiter pro Quomodo, Quemadmodum, καθάπερ s. καθά, sicut et φόπερ, ut in h. l. ap. Eust. p. 117. ὁτε χερνάτις γυνά. Et FEM. Ἡτε, Quæ, ήτις, Od. Ε. (223.) Οὐδ' οἰκωφελήν, ήτε τρέψει ἀγλαὰ τέκνα, Quæ alit. E uestro autem ὁτε et præp. εἰς, compositum EST Εἰσότε, sicut Εἰσόκε, pro Eis ὁ, τε et Eis ὁ κε, Donec, Usquedum, Od. T. (145.) εἰσόκε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλησι τανηλεγέος θανάτοιο. ["Ad Callim. 1, 149. Lentul. Gætul. 9. Apoll. Rh. 2, 857. et Brunck., Heyn. Hom. 6, 363." Schæf. MSS.] Interdum vero pro "Οτε DICITUR Τό, τε, Quod : interjecta etiam notula tanquam hypodiastoles, ut distinguatur a τότε abverbio, ET Τάτε, pro "Ατε s. "Απερ, Quæ. Od. Ε. (80.) Εσθιε νῦν, ὡς εἰνε, τάτε δμώεσι πάρεστι. Nisi quis utrobique præp. articuli usum vel potius abusum esse malit. Ceterum particula τε non solum τῷ "Οσ jungitur, sed et τῷ "Οστε, ac DICITUR "Οσπερ τε. Sic "Οπερ τε, ut Od. Ε. (466.) Καὶ τι ἔτος προέκεν ὁπερ τὸ ἄρρητον ἀμεινον. Sic autem et cum ὁστις jungitur. ["Οστε, Jacobs. Anth. 7, 229. 323. 8, 160. Callim. 1, 462. Heyn. Hom. 6, 459. 460. 478. Lobeck. Aj. p. 328. Markl. Iph. p. 114. 366. Wakef. Ion. 381. Phil. 600. Musgr. Ion. 882. Reiz. Acc. p. 29. ad Il. M. 423. N. 484. 625. Valck. ad Moschum 345. ad Herod. 535. : Theocr. 22, 54. Χαῖρε, ξεῖν, ὅστ' ἔσσοι, Salve, quicunque es. "Οστε pro ὁστις ap. Tragicos non occurrit, Toup. Emendd. 4, 462. sed v. Porson. ad Hec. 449. I. q. ὁς, Musgr. ad Hec. 445. Med. 215. Il. B. 233. Wolf." Schæf. MSS.] ITINDEM "Οσ κε SEU "Οσ κεν, Poët. est, pro Qui, Quisquis; sed propter particulam κε jungi solet conjunctivo modo: Il. T. (228.) Ἀλλὰ χρῆ τὸν μὲν καταθάπτειν ὁς κε θάνησι, Od. K. (22.) Ἡμέν πανέμεναι ἥδ' ὄρνυμεν ὃν κε θέλησι vel κ' ἔθελησι. Et NEUTR. "Ο κεν, Quod, Quicquid. UNDE Εἰσόκε SIVE Εἰσόκεν, pro Eis ὁκε s. Eis δκεν, Usque dum, Donec: Il. I. (48.) εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὑρωμεν. Et Od. T. (143.) εἰσόκε φάρος Ἐκτελέσω. Et cum indicativo ap. Apoll. Rh. (1, 820.) Εἰσόκε τὶς θεὸς ἀμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος. ["Valck. ad Mosch. 374. Wakef. ad 4, 116. Ruhnk. ad H. in Cer. 126. Ep. Cr. 222. 295. Wyttentb. ad Plut. de S. N. V. 18. Jacobs. Anth. 7, 311. 9, 236. 11, 114. Epigr. adesp. 349. Brunck. Apoll. Rh. 85. Heyn. Hom. 4, 259. 537. 669. 5, 93. 671. 6, 158. 300. 535. Hymn. Hom. p. 177. Herm. Il. O. 70. et Heyn., ad Charit. 772. Luzac. Exerc. 144." Schæf. MSS.] "Ισόκεν, Hesychio ἔως ἄν, Donec. Id tamen potius εἰσόκεν dicitur." "Ορόα, geminatione poetica metri causa dicitur pro ὁρά, Quod. Apoll. Rh. 2, (718.) ἵερον, "ὅρρος ἔκαμοντο."

["Οσ, Heyn. Hom. 7, 265. 270. 320. 8, 59. 86. 290. Eur. Iph. A. 180. Markl. p. 69. 232. Porson. Hec. p. lii. Ed. 2. Heindorf. ad Plat. Charm. 99. Jacobs. Anim. 173. Anth. 7, 340. 9, 200. 492. Lu-

zac. Exerc. 151. Philet. 9. Crinagor. 16. Diodor. Sard. 6. Hermann. ad Hecub. p. 139. cf. Priscian. Perieg. 692. Huschk. Anal. 19. Theocr. Id. 21, 33. De sede, Markl. Suppl. 272. "Ος pro οἷος, Heind. ad Plat. Phædr. 240. Lys. 29. Gorg. 149. ad Xen. Mem. 4, 4, 2. Οι pro οἶοι, Markl. Suppl. 867. Wolf verm. Schrift. p. 118. "Ος pro ὁστε, Bibl. Crit. 3, 2. p. 63. Eur. Andr. 170. Hel. 509. Alc. 193. 196. ad Diod. S. 1, 185. Herod. 305. init. Morus ad Hellen. 163. (male interpungit.) Lucian. 3, 660. Aristoph. A. 737. Soph. Antig. 220. "Ος ad sequentia referendum, ad Charit. 617. Relativum ad remotius nomen relatum, Heyn. Hom. 6, 477. Cum conj. s. optat., 333. 346. 383. 396. 472. 7, 186. 312. 326. 393. 459. 479. 8, 182. 667. Aristoph. Fr. 269. "Ος ἄν, de constr., Heind. ad Plat. Theæt. 309. 319. Gorg. 199. 208. 239. 270. Apol. p. xxvi. xxvii. xxviii. Boeckh. ad Sim. p. xviii. Brunck. Aristoph. 3, 213. Heyn. Hom. 6, 315. Schneid. ad Xen. Hier. 252. Valck. ad Xen. Mem. 247. "Ος ἄν—, et in fine gen., Heind. ad Plat. Phædr. 253. "Ος, ὁστις, cum optat. sine ἄν, aut cum ἄν, Brunck. Aristoph. 1, 130. Heyn. Hom. 6, 541. (Il. Φ. 103. Νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὁστις θάνατος φύγει, al. φύγοι.) An ὁς interrogative accipiatur, Clark. ad Il. A. 6. "Ος ποτε, Musgr. Hel. 1241. "Ος καὶ ὁς, Herod. 4, 68. "Ος μὲν, ὁς δὲ, Lucian. 3, 554. "Ος δὲ, i. q. ὁ δὲ, Aumian. Ep. 16. "Ος δὲ—τέττιξ, Marianus 2. pro ὁ δὲ—τ., vide Jacobs. Καὶ ὁς, Bibl. Crit. 2, 1. p. 97.: Phocyl. p. 91. οὐχ ὁ μὲν, ὁς δ' οὐ. 'Εξ οὐ, ἀφ' οὐ, Thom. M. 273. ad Herod. 490. 'Εξ οὐ, ἐξ ὄν, ad Diod. S. 2, 426. 'Εξ οὐ, ad Anton. Lib. 220. Verh., Clark. ad Il. A. 6. Fisch. Ind. Palæph. v. 'Εξότε. Δι' οὐ τῆς χειρός, Herod. 24. Παρ' οὐ, Unde? Alciph. 44. 'Εσ ο, cum gen., Herod. 534. "Ο pro ὁς, Brunck. Apoll. Rh. 193. Heyn. Hom. 7, 55. Reiz. Acc. Incl. p. 5. 6. 24. 32. ad Od. Λ. 101. Ε. 3. Il. A. 73. Wolf. Ilgen. Hymn. 633. Ernest. ad Batrach. p. 417. Dioscorid. 7. Valek. Adoniaz. p. 378. Phœn. p. 488. Hipp. p. 224. Pro ὁτι, Wakef. ad Bion. 10, 7. Georgic. 57. Buhl. ad Arat. p. 383. Antagor. 2. Heyn. Hom. 4, 52. 5, 89. 419. 478. 660. 7, 161. 457. 638. ad Il. E. 433. Θ. 32. 140. 362. 1. 493. Quapropter, Porson. Phœn. 270. cf. 156. Ωτι, δ, pro διό, Valek. Phœn. p. 52. Musgr. p. 190. Apoll. Rh. 1, 205. "Α μὲν, ὁ δὲ, Thom. M. p. 1. et n., Xen. Eph. 94. "Α' ν pro ἄν, Valek. Phœn. p. 553. 'Εφ' ὄν μὲν — ἐφ' ὄν δε —, Partim — partim —, Eur. Phœn. p. xxii. Valek. 'Ἐν οἷς, Quo in discrimine ad Xen. Eph. 178. Διδωτοὶ οἱ ἔδωκε, Wakef. Ion. 1583. Alc. 552. Phil. 581. Eum. 682. S. Cr. 4, 104. Abresch. Άεσχ. 2, 98. Markl. Iph. p. 91. 'Ἐν οἷς pro ἐν δε τούτοις, Orell. Suppl. ad Nic. p. 37. Οὐδὲ μὲν — τίνας δε —, Diod. S. 1, 293. et var. 1. et not.: Il. I. 165. κλητοὺς ὄτρύνομεν, οἵ κε — ἔλθωσι, Heyn. Hom. 8, 353. Thuc. T. 2. p. 200. Bauer.: Lucian. 3, 393. Τοῖς ἐπιτιμοῖς, ἀ κατατῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὄπισται, v. Lobeck. Aj. p. 382.: Porson. Phœn. 1613.: — 'Suspectum istud οὐ propter μ' in versu seq. Occurrit quidem ητητήδε bis Androm. 651. 710. sed uterque l. mendo-sus videtur.' Eur. Hec. 945. ἄν μήτε πέλαγος — ἀπαγάγοι —, μήτε — ἰκοι — Heiud. ad Plat. Phædr. 344. "Ος — καὶ οἱ — pro καὶ δ —, Heyn. Hom. 6, 315. Il. M. 300. Ε. 92. cf. Soph. Aj. 457.: Plato Phædro 222. 'Εκπρεπῆς η ἄν τύχη γενομένη, i. e. η ἄν ἐκπρ. τ. γ. De οἷς postposito, Heind. ad Plat. Phædr. 253. * "Οσδε, Reiz. Acc. p. 29." Schæf. MSS.] De "Οσ habente τις annexum.

"Οστις, Quis, i. q. οἷς. FEM. "Ητις, Quæ: pro quo DORICE "Ατις. NEUTR. "Ο, τι, Quod. Aristoph. 24. (517.) παῦε δουλεῖαν λέγων "Οστις ἀρχα τῶν ἀπάντων. Ubi et subaudiendus est dat. μοι: Ne mihi servitum memores, qui impero omnibus; Præsertim cum imperem omnibus. Thuc. 4, (18.) Σωφρόνων δε ἀνδρῶν, οἵτινες τάγαθα ἔσ αμφιβολον ἀσφαλῶς ἔθεγον. Synes. Ep. 57. Φύσει μέν εἰσιν οἵτινες εἰσιν, Naturæ sunt qui sunt, Tales natura sunt, quales sunt: de ministris s. famulis. Apud Herod. δ, τι cum gen.: "Ο, τι προσχοῖτο πηλοῦ τῷ κοτῷ, Lutum quod adhærescebat conto: interjicitur autem illa notula inter οἱ et τι, ut distinguatur ab οτι conjunctione. Aliquando vero inseritur aliiquid inter οἷς et τις, Thuc.

4, (14.) p. 126. Καὶ ἐν τούτῳ κεκαλύσθαι ἔδοκει ἔκαστος φῇ μή τινι καὶ αὐτὸς ἔργῳ παρῆν, πρὸ ώτινι μή.

“Οστις, Quis, Quisnam, Od. Θ. (28.) Ξεῖνος δδ', οὐκ οἰδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ, Nescio quis, Plut. Lyc. Ἐρώτημα προύβαλεν, ὅστις ἄριστος ἐν τοῖς ἀνδράσι, Quis sit optimus, Quisnam. Gen. EST Οὐτίνος, Cujus, Cujusquam. DAT. Πιτινι, Cui, Cuiam. ACCUS. “Οὐτίνα, Quem, Quemnam : Plato de Rep. 1. Περὶ τοῦ, ὅντινα τρόπον ζῆν χρὴ, Quomodo vivere oporteat. Plur. NUM. Οἶτινες, Qui, Quinam. GEN. Πιτινων, Quorum, Quorumnam. DAT. Οἶστισι, Quibus, Quibusnam. ACCUS. Οὖτινας, Quos, Quosnam. Fem. GEN. Ἡτις, Quæ, Quænam. GEN. Ἡστίνος, Cujus, Cujusnam. DAT. ἥτινι, Cui, Cuiam. ACCUS. “Ἡτίνα, Quam, Quamnam. Thuc. 8. Ἡρώτα ἔνα ἔκαστον, ἥτινα ἐλπίδα ἔχει σωτηρίας, Quamnam. PLUR. Αἴτινες, Quæ, Quænam, et sic deinceps. Neutr. GEN. “Οὖτι, Quid, Quidnam, aut etiam Quodnam. Sequitur autem declinationem praecedentium. Plato Apol. Socr. (10.) Ἐρωτᾶ τις δὲ τι ποιῶν καὶ δέ τι διδάσκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει, Quidnam faciens et quid docens corrumpat adolescentes. Isoer. ad Mityl. Περὶ ὃν οὐκ οἶδα δέ, τι δέ τι πλείω λέγειν, ubi δέ τι accipitur pro διότε. Quanam de causa, Quamobrem. Quinetiam in directa interrogatione, Il. K. (142.) δέ τι δὴ χρειώ τόσον ἴκετος : pro τι δή ποτε χρειά τοσούτον κατέλαβε ; Eustathio. Sed poëtice DICITUR “Οὖτι interdum : Od. Δ. (392.) “Οὖτι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται, Ε. (54.) “Οὖτι μάλιστ' ἐθέλεις δοΐη Ζεύς. Item δέ τι pro διὰ τί, ut exp. Eust. Od. (Τ. 463.) καὶ ἔξερέεινον ἔκαστα, Οὐλὴν δέ τι πάθοι.

“Οστις, interdum signif. Quisquis. Aristoph. Σφ. (1406.) προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἰ, Πρὸς τοὺς ἀγορανούσους, Heus tu quisquis es, in jus te voco. Qua tamen signif. dicitur frequentius ὅστις ποτὲ, ut in seqq. docebitur. Idem N. (883.) ὅστις ἐστι, Quisquis est. Sic Athen. 2. “Οστις οὖν δὲ ποιήσας, λέγει οὐρώς, Quisquis igitur auctor illius libri sit, Quicunque igitur est qui librum illum conscripsit. Et δέ τι ἔτυχεν, Quidvis, Quodcunde. || Interdum reddere possumus non solum Quisquis, sed etiam Siquis : Nicand. Θ. (763.) Ἡ καὶ ἀπὸ σπληνδοῦ φαίνεται, ὅστις ἐπαύρη, Siquis attractet : ἦν τις αὐτῶν ἄψηται, Schol.

“Οστις nonnunquam annectitur particulae δὴ, vel κεν, vel οὖν, vel ποτὲ, vel περ, vel τε. Atque ut primo loco dicam de eo cui secundum tribui locum, REPERITUR “Οὖτι κεν simpliciter usurpatum pro δέ, τι : ut Od. T. (404.) ὄνομ' εὑρεο δέ τι κε θεῖς Παιδὸς παιδὶ φίλῳ, Quod imponas nepoti. Et mox, τιθεσθ' ὄνομ' δέ τι κεν εἴπω, Quod dixero. Interdum etiam pro Quodcunque, Quicquid, usurpatum : sicut in prosa δέ τι ἄν, habente hic eum usum particula ἄν, quam habet illuc κεν : itidemque cum conjunctivo, ut δέ τι ἄν πράξῃς. Nec solum genere NEUTRO “Οὖτι ἄν, sed itidem MASC. “Οστις ἄν, Quicunque, Quisquis : FEM. “Ἡτις ἄν, Quæcunque. ITIDEM “Οστις δὴ, pro Quicunque, Thuc. 8, (87.) p. 290. ‘Εσ δέ οὖν τὴν “Ασπενδον ἥτινι δὴ γνώμη ὁ Τισσαφέρης ἀφικεῖται, Quocunque tandem consilio, Quodecunque tandem secutus consilium : SIC “Οστις οὖν, vel ΡΩΤΙΟΣ ‘Οστισοῦν conjunctim, Quisquis, Quicunque. Gen. Οὖτισοῦν, Cujuscunque. Dat. φτινοῦν, Cujicunque : et φτινοῦν τρόπῳ, Quocunque modo. Accus. ‘Οντιναοῦν, vel ‘Οντινοῦν, Quemcunque : et sic deinceps. FEM. ‘Ητισοῦν, Quæcunque : ut ἡστινοῦν κηδεῖται, Qualiscunque sepulturæ, Cujusvis, “Cujuscunque, Cujuslibet.” Accus. ‘Ητιναοῦν vel ‘Ητινοῦν, Quæcunque. Et neutro gen. plur. num. ‘Ατινοῦν s. ‘Ατιναοῦν, Quæcunque. || Aliquando δοτισοῦν redditur Quivis, Quilibet, Unusquisque : ut, ‘Ηστινοῦν ἐπωδῆς μᾶλλον, Quavis incantatione magis. Et Xen. K. Π. 8, (3, 16.) Οὐκ οἶσθα ὅτι ἐσθίω μὲν καὶ πίνω καὶ καθεύδω οὐδὲ ὄτιον νῦν ἥδιον ἢ τότε δέ τε πένης ἦν ; Quidvis, etiam Quodcunque tandem illud sit. Et δοτισοῦν ἄλλο, Quidvis aliud. Cum vero dicitur μηδὲ ὄτιον, reddes, Nihil quicquam, Ne tantillum quidem. Xen. (3, 1, 11.) Μηδὲ ὄτιον φρονιντας, Prorsus nullius sensus atque mentis. Aristoph. Πλ. διαφέρειν οὐδὲ ὄτιον, Ne tantillum quidem

A differre, Nihil prorsus. “‘Οτιοῦν, Quidvis, Quidlibet, “Quodvis, Quodlibet, Quodecunque, ab ὁστισοῦν : “μηδὲ ὄτιον, et οὐδὲ ὄτιον,” [Aristoph. N. 343.] “Nihil prorsus, Ne tantillum quidem.” “Οὐδο-“τιοῦν, Nihil quicquam, Diosc. Ἐξαρέτον ἔχει οὐδο-“τιοῦν. E Dem. vero affertur, Πρὸς ἐν οὐδοτιοῦν, pro “Ad nullum. Adverbialiter etiam οὐδοτιοῦν exp. “Nequaquam, Nullo modo.” Πας ὁστισοῦν, Quivis, Quilibet, Gaza Gramm. 4. [* “Οὐδοστισανοῦν, Aristid. c. Lept. 2, 6.” Boiss. MSS.] Εἳν ὁστισοῦν, Si quis, Plato de LL. ITIDEM “Οστις ποτὲ, Quicunque, Quicunque tandem, Quisquis, Lucian. Herm. Καὶ τῇ μητρὶ, ήτις ποτὲ ἐκαλεῖτο, Quocunque tandem nomine vocata fuit. Sic, “Οστις ποτὲ ἦν ὁ παράδεισος, Qualis-“cunque tandem fuerit, h. e. εἴτε νοητὸς, εἴτε αἰσθητός. Ex Herod. affertur etiam, “Οστις ποτὲ ἐστι, Undecunque is sit. || Aliquando pro Quisnam, Isoer., Θαυμά-“ζειν ὑμᾶς οἵμαι ἥτινά ποτε γνώμην ἔχω. [* “Οστισθη-“ποτοῦν, Lobeck. Phrym. 373.] SIC “Οστις περ ex Aristoph., Quicunque. ΑΤ “Οστις τε pro ὁστις, signif. Qui: ut ὁστις περ pro ὁστερ.

[““Οστις, Wakef. Ion. 452. Herc. F. 1261. Phil. 696. Xen. Mem. 1, 1, 8. Quisquis, Quicunque, Phalar. 344. Markl. Suppl. 159. Nescio quis, Kuhn. ad Paus. 133. Pro τις, Heyn. Hom. 6, 30. Munck. ad Anton. Lib. 33. Verh. Pro εἰ τις, Brunck. Aristoph. 3, 50. Pro δέ, Soph. Aj. 1055. 1300. Herm. ad Hymn. p. 98. Herod. 3, 120. Musgr. ad Hipp. 816. Bacch. 115. Alc. 241. Pro ὄπτερος, Sylb. ad Paus. 137. Pro δοτισοῦν, Anton. Lib. p. 32. Verh., ubi errat Munck. pro τις accipiens : Phalar. p. 16. ad Callim. 1. p. 71. Hom. H. in Ven. 92. Soph. Aj. 179. El. 1123. Bast Lettre 79. 164. (Sic δοτε, Eur. Bacch. 216. 243. 758.) Pro ωστε, Bibl. Crit. 3, 2. p. 63. Lucian. 1, 539. Eur. Herrach. 415. Herc. F. 1220. “Οστις pro οὖτις, Heyn. Hom. 4, 512. Eur. Hec. 364. Conf. e. εἰ τις, Brunck. Aristoph. 1, 92. 111. 117. 122. 162. T. H. ad Plutum p. 124. Heyn. Hom. 5, 261. Boiss. Philostr. 527. Dawes. Misc. Cr. 275. 498. Zeun. ad Xen. K. Π. 287. 290. 359. 527. Ilgen. Hymn. 327. ad Herod. 673. 750. Brunck. Antig. 182. Markl. Suppl. 864. an sic leg. Eur. Alc. 1092 ? De sede, Wakef. Ion. 775. Heind. ad Plat. Phædr. 332. Valck. Dtatr. 273. An interrog., Brunck. Aristoph. 1, 254. Cum conj., 3, 131. Porson. Med. p. 22. Schneid. ad Xen. Hier. 250. Postponitur, Epigr. adesp. 721. Dionys. H. 1, 580. “Οστις ἄν, Valek. ad Xen. Mem. 247. Seq. optat., conj., Palæph. p. 38. 100. ubi v. Fischer. “Οστις ἄν ποτε, Xen. Eph. 105. “Οστις ἄν τις, Demosth. 45, 27. Plato de LL. 347. Ast., Schneid. ad Xen. K. Π. 258. “Οστις, δοτισοῦν ποτὲ, Thom. M. 659. Eur. Hel. 353. Jacobs. Anth. 6, 208. “Οστις ποτὲ, Markl. Iph. p. 269. “Οστις δὴ ποτε, Plato Phædro 337. ad Diod. S. 1, 27. “Οστις δὴ, Jacobs. Anth. 6, 243. Boiss. Philostr. 299. Xen. K. Α. 4, 7, 25. 5, 2, 24. Valck. Hipp. p. 192. Herod. 684. Pausan. 222. et Sylb. “Οστις γε, v. omnino Porson. Hec. p. xlvi. Ed. 2. “Οστις οὖν, Athen. 1. p. 29. ‘Οστισοῦν, Phrym. Eel. 162. Thom. M. 663. 694. Οὐδὲ δοτισοῦν, 661. Matth. Anecd. 1, 34. 39. Demosth. 2, 846. ‘Οντινοῦν, Ammon. 60. “Οὖτι οὖν, 72. Xen. Mem. 1, 1, 14. “Οστις εἰ, Plut. Alex. p. 166. Schm. Heind. ad Plat. Phædr. 337. “Οστις εἰ, οὖν, Barnes. et Musgr. ad Eur. Hel. 77. 313. Ion. 247. 335. 576. Apoll. Rh. 2, 1124. Soph. ΟΕδ. T. 139. “Οστις ἐστὶν, Aristoph. N. 113. Brunck. 3, 106. “Οστις ἐστὶν δὲ ξένος, Person. Or. 1645. Ζεὺς δέ, δοτισοῦν δὲ Ζεὺς, Eur. Herc. F. 1266. Apoll. Rh. 3, 266. “Οστις δὲ κρατέει, Heyn. Hom. 5, 34. Οὐδὲ ἐστιν δοτισοῦν, Matth. Anecd. 1, 39. “Οστις ἦν ἄρα, Eur. Hec. 1109. Pors. Οὐδεῖς δοτισοῦν, Bast Lettre 79. Οὐ κεν εἴη, δοτισοῦν —, Heyn. Hom. 6, 541. Tis; δοτισοῦν —, Heind. ad Plat. Hipp. 153. “Οὖτι, Quamobrem, ad Xen. Eph. 251. Post δὲ τις pluralis, ad Xen. Mem. 2, 8, 6. “Οὖτι καὶ πλέον, Abresch. Εσχ. 2, 29. “Οὖτι ἄν, δέ τι γ' ἄν, Brunck. Aristoph. 1, 256. “Οὖτι προστάττοι, δέ τι ἄν τρις, de discriminis harum formalium, Fischer. ad Palæph. 179. Xen. K. Π. 43. Μὴ ἔχειν δέ τι, seq. conj., Segar. in Daniel. p. 92. “Οὖτι περ κακὸν κίναδος, Toup. Opusc. 1, 227. “Οὖτι περ

μαρον, Soph. ΟΕδ. T. 663. "Ο, τι προ τι, ad Lucian. 1, 515. "Ο, ττι, Greg. Cor. 218. Οι τέ τινες, Plato de LL. 323. Ast. Τοίτινες, Koen. ad Greg. Cor. 97. Τήκτινα, Herod. 1, 90. Κατά αἰτιαν ἥντινα, pro καθ' ὑπτ. αἰτ., Paus. 3, 269.: Dionys. 1, 506. ἐν ἄλλοις τισι, an ἐν ἄλλοις οἵστισι?" Schæf. MSS.]

SED ET "Οτις a Poëtis usurpatum pro "Οστις, Quis, Qui, II. Γ. (279.) ὅτις κ' ἐπίορκον ὄμοσην, Qui pejerat, Quisquis pejerarit, Od. O. (447.) Οἰων γὰρ καὶ χρυσὸν ὅτις ὑποχείριος ἔλθη, Aurum quod in manus meas venerit, Quicquid auri cepero. Sic alibi non semel: ut et M. (40.) de Sirenibus, αἱ δὲ τε πάντας Ἀνθρώπους θέλγοντις ὅτις σφέας εἰσαφίκηται, Omnes homines qui ad eas pervenerint. Ubi etiam observa πάντας ὅτις προ πάντας οἵτινες, vel πάντας οἵσοι, aut πᾶς οἵστις, de quo infra in Πᾶς. Accus. "Οτινα pro "Οντινα: et plur. "Οτινας pro Ούστινας, Od. Θ. (205.) Τῶν δὲ ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει, Δεῦρ' ἄγε πειρθήτω, Experiatur quem animus ipsum jussurit, Quemcunque. Accus. ὅτινα, quo utitur et Apoll. Rh. 1, (875.) Τῶν ὅτινα πρύμνης ἐπιβήσομεν, οὐ τις ιάψει Ναυτιλίην, pro ὅτινα. Neutro autem plur. δτινα pro δτινα, II. X. (450.) Δεῦτε, δύω μοι ἐπεσθον, ἴδωμεν ὅτιν' ἔργα τέτυκται. Prorsus autem poetica hæc sunt. [*'Οτιναῦν, Dem. 1015.] In hoc ὅτις pleonasmum esse τοῦ ὅ tradit Eust.

Commode huic possumus SUBJUNGERE "Οτον: pro quo Ionice DICITUR "Οτεο, ET "Οττεο, metri causa. RURSUM "Οτεν Ionice pro ὅτον: ut ὅτον χάριν, Cujus rei gratia, οὐ ἔνεκα. Herod. (2, 63.) Ionice "Οτεν δὲ ἔνεκα, Cujus rei gratia: (1, 119.) "Οτεν θηρίου, Cujus feræ. Idem, παρ' ὅτεν, A quo. Sic dicitur et ἀφ' ὅτον, A quo. Et ἐξ ὅτον, SIVE 'Εξότον, E quo, sub. tempore. Aristoph. N. [528. "Ammon. 53. Eran. Philo 168. Fischer. Ind. Palæeph. v. 'Εότε, Steph. ad Thuc. p. 23. HSt." Schæf. MSS.] Pro quo dicitur etiam ἐξότοντερ ab eod. Aristoph. (Πλ. 85.) et Xen. (Κ. Π. 8, 2, 9.) Item ἔως ὅτον, item μέχρι ὅτον, Usquequo, Donec, Matth. 5, (25.) "Ἐως ὅτον εἰ ἐν ὁδῷ, Dum es in via, Lucæ 13, (8.) "Ἐως ὅτον σκάψω, Donec fodero, Herod. Μέχρι ὅτον πληθόνησης τῆς ἀγορᾶς, Usque dum refertum est forum. Item e Dem. ἐξ ὅτον τρόπου, pro ὅπως. Poëtico autem genitivo ὅττεο utitur Hom. Od. X. (377.) "Οφρ' ἀν ἐγώ κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅττεο με χρή. ΔΑΤ. "Οτω, Cui, φτινι. ET "Οτεφ Ionice. "Οτω μὴ ἀχθομένης εἴη, Si quis non gravaretur: quod loquendi genus Atticum est, ut in Βούλομαι videre licet. Paus. Καὶ ὅτῳ πιστὰ παρὸς ὡν Ποσειδῶνος, Si quis credere sustinet. Utitur et Thuc. 6. "Ον καθ' ἔκαστον, ἐν ὅργῳ γίγνοιτο, ἔτρασσεν, In quoconque versaretur, Cuiuscunque se applicaret. Et Herod. (1, 95. 108.) 'Οτέω τρόπῳ, Quacunque ratione. Num. plurali, casu GEN. "Οτων, Quorum, Quorūmcunque. Aristot. "Οτων εἴη. DAT. "Οτοις, ET "Οτέοισι Ionice, Quibus, Quibuscunque, II. O. (491.) 'Η μὲν ὄτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίζῃ. Et Herod. παρ' ὄτέοισι, Apud quos. Sed et fem. gen. ἐν ὄτέοισι, In quibus. Sicut vero supra docui οἵστις interdum aūnexus habere δη, οὖν, ποτὲ, ita et huic eadem annexi sciendum est. Nam DICITUR 'Οτοδη, Cujusvis, Cujuslibet. Sic 'Οτοδη, Cuvivs. SIC 'Οτοδηποτε ἔνεκα, Cujuscunque rei gratia. Et Eschin. 'Οτωδηποτε συνώκισε τὴν ἐτέραν, Cuiuscunque elocarit alteram, Quisquis ille sit cui alteram elocavit. SIC 'Οτοναῦν, ut οὐτινοσοῦν, Cujuscunque. Plato de Rep. 1. Καὶ ἵππον καὶ ὄτονοῦ ἔργεν, Alius cūjuscunque. Eod. 1. Εἴτε πόλει τινι, εἴτε γένει, εἴτε στρατοπέδῳ, εἴτε ἄλλῳ ὄτων, Sive alii cūcunque. Item ὄτονοῦ, Quodcunque, VV. LL. ET "Οτω ποτὲ, Cūcunque, Interdum, Quonam pacto. [*'Οτις, Huschlk. Anal. 281. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 221. ad Paus. 343. Boiss. Philostr. 464. Athen. 28. Reiz. Acc. Incl. 5. "Οτις γε μὲν, Timon Phlias. 25. "Οτον et οὐ conf., Schneid. Anab. 107. "Οτον pro εἰ τινος, Soph. Trach. 905. cf. 908. ἐξ ὅτον, ad Anton. Lib. 220. Verh. "Οτον δη τινος, Dionys. H. 2, 876. "Οτεν, Reiz. Präf. ad Herod. p. 16. "Οτον, οτω, Xen. Mem. 1, 1, 15. "Οτοναῦν, Thom. M. 876. 'Οτοδηποτοῦν, Add. ad p. 251. "Οτω, Markl. Iph. p. 287. Musgr. Rhes. 465. Med.

A 240. Heyn. Hom. 6, 346. 7, 81. Munck. ad Anton. Lib. 74. Verh., Zeun. ad Xen. K. Π. 364. ad Lucian. 1, 326. ad Herod. 673. "Οτῳ δη τινι, Dionys. H. 3, 1633. Θεῶν ὅτεωδη, ad Herod. 43. (1, 86.) "Οτινα, οτινας, Heyn. Hom. 8, 340. "Ατ', i. q. ἄτινα, Brunck. ad Æsch. Prom. 1079. "Οτιν, Koen. ad Greg. Cor. 245. Wakef. Trach. 443. Wolf. Anecd. Gr. 3, 267." Schæf. MSS.] "Ανθότον, Fortasse, si vulgatis Lexx. "credimus."

AT VERO "Αττα existimatur quidem dictum pro ἄτινα, est tamen potius Atticum PRO "Ασσα: quod quidam ex ἀ, ET σα Megarensium lingua significante τινά, compositum prodidere: II. A. (554.) φράζειται οὐ θέλησθα. Cum vero tenui spiritu SCRIBITUR "Ασσα VEL "Αττα, significat τινά, Aliqua, Quædam, Od. T. (218.) Εἴπε μοι ὡπποι ἀποστα περὶ χροὶ εἴματα τοῦ, ubi tamen supervacuum est: siquidem ὡποῖα ἀποστα nibil aliud signif. quam Qualia. "Αττα vero Dem. quoque et alii qui lingua Attica scripsere, usurpant. Alias "Αττα est etiam Vocab. quo juniores compellabant senes quasi Pater: ut Achilles II. I. (603.) Φοῖνξ ἄττα γερατε: de quo et infra in "Αππα cum Πάππας. [* "Αττα, Brunck. Aristoph. 1, 36. 156. 3, 137. Schol. Plat. 35. ad Herod. 117. "Αττα, Wakef. Phil. 457. Abresch. Æsch. 2, 22. Schneider. Script. R. R. 3, 2. p. 82. Jacobs. Anth. 7, 385. 9, 496. Lucilius 87. Schol. Plat. 35. Brunck. Aristoph. 1, 156. 194. 2, 202. Kuster. 71. Callim. 1, 443. Dionys. H. 2, 1006. Abresch. Lectt. Aristæn. 199. Toup. Opusc. 1, 354. Koen. ad Greg. Cor. p. 3. "Αττα, ἄττα, Ammon. 26. Thom. M. 122. Porson. Hec. p. 72. Ed. 2. Zeun. ad Xen. K. Π. 181. ad Lucian. 1, 19. 2, 326. 337. 346. 3, 17. 21. 580. Dawes. Misc. Cr. 296. 478. Lennep. ad Phal. 89. "Ασσα, Phryn. Ecl. 158. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 97. 2, 219. Heyn. Hom. 4, 146. 682. 5, 602. 6, 84. A. L. Z. 1803. N. 125. p. 262.: 'Homer setzt allezeit für ἄτινα im Plural ἄποστα.' Act. Traj. 1, 219. Eldik. Suspic. p. 2. (cf. Brunck. Med. 519.) ad Herod. 117. Wyttentb. ad Plut. 1, 66. "Αττα absolute, Heind. ad Plat. Gorg. 144. 169. Theat. 294. 338. De sede, Abresch. Diluc. Thuc. Auct. 419. "Αττ' ἄν, Brunck. Aristoph. 3, 77. 137. Fr. 246. ad Herod. 647. Πηρίκ' ἄττα, Brunck. Aristoph. 2, 193. Kuster. 196. Fr. 278. Toup. Opusc. 1, 354. Dawes. Misc. Cr. 295. 479. Πόσ' ἄττα, Brunck. Aristoph. 3, 139. * Ποσάττα, Beck. Var. Lectt. Aristot. p. 17. Μυρλ' ἄττα, Koen. ad Greg. Cor. 44. * 'Επεράττα, Thom. M. 596. * Πολλάττα, de Ulrix. Error. p. 50." Schæf. MSS.]

Adverbia ab ὅσ derivata et per compositionem facta.

In horum adverbiorum numero ponи debent Eἰσότε et Eἰσόκε, de quibus dictum supra fuit. Item Διὸς, Διότερ, Διότι, et Καθός, Καθότι, pro δὲ δι, δι ὅτι, et καθ' δι, ac καθ' δι τι. Necnon e plurali facta, Καθά et Καθάτερ. Jam vero et e dativo singulari facta, aut, si mavis, dativi siugulares in adverbia transeunt, φτε et φτερ.

Διὸς pro δὲ δι, Quamobrem, Quocirca, Proinde. ITEM Διὸς καὶ et Διὸς δη ead. signif. Διότερ, itidem pro Quamobrem, Quare, Proinde, Bud. e Demosth. [* Diod. S. 1, 466. Conf. c. διότι, ad 2, 285. Quoniam, Xen. Mem. 4, 8, 7." Schæf. MSS.] Διότι, Quamobrem, Qua de causa: Διότι ἐκλείπει ή σελήνη, Quæ causa sit cur luna deficit, pro διὰ τι. Sic Xen. K. Π. 8, (4, 7.) 'Η καὶ ἔχοις ἀν εἰτεῖ διότι; cui respondet Gobryas, ἔγωγε. || Quoniam, Quia, Eo quod, Propterea quod. || Quod, Dem. (284.) Ep. Philippi ad Thebanos, Πυνθάνομαι μέντοι διάτι πάσαν ὑμῖν 'Αθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν, βούλομενοι ὑμᾶς συγκαταλένους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακαλούμενοις, Audio quod Athenienses. "Διότι, pro "δὲ δι, Propter quid, διὰ τι, sp. Aristot. sæpe, teste "Bud.: Xen. quoque pro Propter quid usurpat "vit, sed citra interrogationem, pro Quare, Qua de "causa, Quamobrem, Cur. Itidemque ap. Proclum "et alias Philosophos τὸ διότι, Causa cur: τὸ αἴτιον: "ut et Diog. L. Τὸ ἔτι καὶ τὸ διότι. Alioqui signif. "etiam Quoniam, Quia, Propterea quod: veluti

“ cum Aristot. Probl. proposita quæstione quapiam, et respondet per δότι. Itidemque Xen. et Lucian. “ usi esse comperiuntur, necnon Dem., teste Bud.: “ qui et pro Propterea usurpari nonnunquam tradit “ ex Argyropylo et Bessarione, Lucian. etiam autem citans. Interdum et pro simplici ὅτι ponitur, significante Quod, Dem. pro Cor. (284.) Πνυθάνομαι μέντοι διότι πᾶσαν ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν. Sic Crito Comicus ap. Athen. 4, (173.) Πάντων ἀκούων διότι παραστώ τόπος Οὐρανού ἦτια μόνον ἀγαθὰ κεκτῆσθαι δοκεῖ. Et Xen. Δέγω διότι ἀφανίζουσιν, Dieo quod obruunt, i. e. ὡς s. ὅτι: [Αθ. 3, 3. “ Ad Diod. S. 1, 63. 566. 616. 689. 2, 375. ad Dionys. H. 1, 272. ad Epist. Socrat. p. 211. Orell., ad Xen. Mem. 1, 2, 53. 4, 1, 1. ad Charit. 231. Pro ὅτι, Herod. 128, 74. 477. Lucian. 1, 113. Dial. p. 30. Plut. Mor. 1, 775. 885. Diod. S. 1, 31. 45. 81. 220. 233. 256. 269. 287. 288. 360. 466. Athen. 1. p. 12. et Casaub. p. 30. Histoire de l'Acad. d'Inscr. 12, 185. ad Epist. Socr. l. c. “ ὅτι et διότι, Ammon. 105. Eran. Philo 172. Valck. ad Xen. Mem. 249. Cum inf., ad Diod. S. 1, 272. 319. 656. ad Epist. Socr. l. c. Post τοῦτο, Ut, Lucian. 1, 454. Δ. δὴ, Toup. Opusc. 1, 337.” Schæf. MSS. Διότι περ, Herod. 4, 186.]

Καθὸ multis modis dicitur: uno quidem, denotans τὸ εἶδος καὶ τὴν οὐσίαν cuiusque rei, ut καθὸ ἀγαθὸς, αὐτοαγαθόν: altero, ἐν φράσει πέφυκε γίνεσθαι, ut color: quod indicat ὡς ἡ ὑλὴ ἔκαστον καὶ ὑποκείμενον ἔκαστω πρῶτον. Significat etiam τὸ αἴτιον: ut τὸ ἐλήλυθε, vel οὐ ἔνεκα ἐλήλυθε: item κατὰ τὶ παραλελύσται, et δὲ τὸ αἴτιον τοῦ συλλογισμοῦ ἡ παραλελύσμον. Præterea καθὸ dicitur τὸ κατὰ θέσιν, ut καθὸ ἔστηκεν, ἡ καθὸ βαδίζει. Signif. enim hæc θέσιν et τόπον, Aristot. Metaphys. 4. Exp. etiam In quantum, Quatenus, Quomodo, Quemadmodum, Sicut. [“ Phrym. Ecl. 188. Thom. M. 488. 816. 893. Wakef. Ion. 1466. Jacobs. Anim. 221. Anth. 6, 394. 7, 18. Lucian. 1, 843. Diod. S. 2, 582. Brunck. Aristoph. 2, 56. ad Paus. 68. Ammon. 65. 110. 129. 147. Phalar. 32. * Καθόπερ, Qua parte, Lucian. 1, 312.” Schæf. MSS.] Καθότι, q. d. Secundum quod; est enim καθότι pro καθ' ὅτι, ut paulo ante dixi, Quatenus. Item Quomodo, Qua ratione, Quo pacto. Thuc. 8, (67.) p. 283. Γνώμην ἔσενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται, Quonam modo: 6, (8.) p. 200. Ἐκκλησία αὐθίς ἔγινετο, καθότι χρὴ τὴν παρασκευὴν ταῖς νανοὶ τάχιστα γίγνεσθαι. Sic et 4, (34.) p. 133. et, 5, (76.) p. 190. ubi καθότι et ὡς pro eod. ponit. || Καθότι, Quomodo, h. e. Sicut, Quemadmodum, ut, Χρὴ περὶ παντὸς πρόνοιαν πεποιῆσθαι, καθότι καὶ Ἰπποκράτης παραινεῖ. || Καθότι χωρίσει, Quoniam est evasurus, e Thuc. (1, 82.) || Καθότι τοῦ ὡν ἐκοίληγε, Qua parte; sed malim καθ' ὅτι. || Καθότι πιθησθε, Quantum vobis cordi fuerit, e Thuc. [“ Thom. M. 488. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 205. 3, 304. Longus p. 60. Vill., Lucian. 1, 799. 2, 334. Diod. S. 2, 329. 349. Marcell. de V. Thuc. 5. 7. Dionys. H. 1, 139. Mær. 212. et n. Qua parte, Herod. 138. Quapropter, 440.” Schæf. MSS.] “ Κατότι, Cur, Ionice pro καθότι, ap. Herod.” [Καθ' ὅτι, Dionys. H. de C. VV. 150. Schæf.] Καθὰ, Quemadmodum, Sicut: Καθὰ προείρηται, Eust. Quemadmodum dictum fuit. Interdum vero Καθὰ pro Qua parte, ut a Bud. exp. in' isto Gal. loco, de cancero loquentis, Πάσης μὲν οὖν χειρουργίας ἐκκοπτούσης ὕγκον παρὰ φύσιν ὁ σκοπός ἔστιν, ἐν κύκλῳ πάντα τὸν ὕγκον περικόψαται, καθὰ τῷ κατὰ φύσιν ἔχοντι πλησιάζει. [“ Thom. M. 488. Phrym. Ecl. 188. Verh. ad Anton. Lib. 53. LB., Ammon. 65. Morus ad Hellen. 49. Iones pro eo Κατὰ, Wessel. ad Herod. 156. Καθὰ πον, Kuster. Aristoph. 115.” Schæf. MSS.] Sed pro Quemadmodum, multo melioris notæ EST Καθόπερ: quod aliquando aptius redditur Veluti, Tanquam, Quasi: ut in h. Aristot. Probl. I., “ Εἴ τι συγκαταβὰς ἀλλο τῷ ἐνεχθέντι κάτω ἀναφερόμενος καὶ ὥστιν ἄνω τὴν θάλατταν, καθόπερ πομφολυγοῖ αντίτην. [“ Steph. Dial. 60. ad Charit. 387. Verbi causa, Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 141. Schneid. ad Epicur. 89. (paulo ante eod. sensu ὀστερ.)” Schæf. MSS.]

“ Κατάπερ, Ion. pro καθάπερ, Ut, Quemadmodum, etiam Prout. Herod.” [1, 131. 144. 145. 148. 151. 170. 182. 193.] Pro Quemadmodum autem s. Sicut, invenitur ΕΤΙΑΜ Καθάπερ δὴ, ITEM Καθαπερεῖ: [“ Wakef. Ion. 172. Bast Lettre 60.” Schæf. MSS.] et quidem cum ap. alios, tum ap. Plat. Epist.: SED ET Καθαπερανεῖ ex Aristot. affertur. [“ Athen. 1. p. 39.” Schæf. MSS. “ Ετυμ. M. 69.” Boiss. MSS.] Jam vero et SIMPLEX “ Απέρ Attice pro καθάπερ ab Aristoph. dici existimatur per ἔλλειψιν præpositionis κατά: B. (834.) Ἀποσεμνυνέται πρῶτον ἀπέρ ἐκάστοτε Ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἐτεραπέντε. [“ Άesch. Eum. 663. Abresch. Άesch. 2, 96. Aristoph. Λ. 84. Brunck. 1, 78. Dionys. H. 5, 240. Heyn. Hom. 6, 623.” Schæf. MSS. “ Item *Απέρει pro Καθαπερεῖ, Soph. El. 189. ἀπέρει τις ἔποικος.” Schw. MSS.]

Quod vero ad adverbia φέρεται et φέρεται attinet, significativa Quemadmodum, Sicut, de φέρεται quidem dixi supra in “Οστε, ex Eust. 117.: de φέρεται vero ex Eod., et quidem in illo ipso l. trado, Poeticum itidem esse adverbium, κατὰ τὸν τεχνικόν.

De adverbiosis ab “Οστε derivatis, citra compositionem: ac primum de “Οθεν, Πόθεν, et Τόθεν.

“ Οθεν, Ένδει, ab οστε, ut οίκοθεν ab οἶκος, Il. B. (852.) Εξ Ενετῶν, δθεν ήμιώνων γένος, Od. Λ. (365.) Ψεύδεα τὸ ἀρτυνόντας δθεν κέ τις οὐδὲ ἰδούτο, Thuc. “ Οθεν ἀτίδιον μισθοφορὰν ὑπάρχειν, Ένδει περpetuum suppetere stipendium, Dem. (36.) Πόθεν ἀλλοθεν ισχυρὸς γέγονεν, Aristot. ‘Αρχὴ μὲν λέγεται δθεν ἀν τις τοῦ πράγματος κινηθεῖ πρῶτον. || Accipitur etiam pro Quamobrem, Quocirca, Quare, sicut et Unde ap. Latinos hoc significat. Porro sicut δστις et δσπερ annexum habent δὴ, οὖν et περ, sic etiam δθεν: nam DICITUR ‘Οθενδὴ pro Undecunque, Undeliberet: Sapient. 15, (12.) ‘Οθενδὴ, καν ἐκ κακοῦ, πορίζειν δεῖ, Oportet undecunque, etiam e malo, acquirere. At disjunctim “Οθεν δὴ simpliciter E quo: necnon Itaque. Et ‘Οθενδήποθε, Undecunque. [“ ‘Οθενδήποθεν, Jo. Cantacuz. Hist. 1. c. 1. p. 12. c. 4. p. 18.” Boiss. MSS.] Sic et ‘Οθενοῦν, Undecunque. Sed ap. Hermog. de Statibus, Εἴτε ἀπὸ τοῦ στασιάζειν τὸν ἀγωνιζομένους, εἴτε οθενοῦν, exp. Aliunde alicunde. NECNON ‘Οθενπερ itidem pro Undecunque. Et Δήποθεν in VV. LL. itidem Undecunque. [“ ‘Οθεν, Wakef. Alc. 92. Trach. 701. Eum. 925. S. Cr. 4, 251. Valek. Phœn. p. 22. ad Herod. 476. Quamobrem, Quare, Porson. Or. 584. Kuster. Aristoph. 108. Boiss. Philostr. 322. 452. 507. Heind. ad Plat. Phædr. 267. Xen. Mem. 1, 1, 2. Ubi, Heyn. Hom. 4, 430. A quo tempore, Valek. Phœn. p. 113. Per quem, Toup. Opusc. 1, 46. Quod cum ita sit, Idem ad Longin. 376. Conf. c. οπόθεν, Schneid. Anab. 110. Cum gen., ad Memnon. 228. “Οθεν δὴ, Heind. ad Plat. Phædr. 320. “Οθεν οἵ, Demosth. 673, 10. * “Οθε, Hermann. ad Tzetz. p. 36. Tzetz. p. 63, 20. 79, 21. 83, 1. 12. 87, 11. 90, 7. 98. 14. 100, 25. 114, 6. 121, 8.” Schæf. MSS. * ‘Εξθεν, i. q. ἐξότε, Nicander Θ. 317.]

Interrogative autem DICITUR Πόθεν, Unde, Undenam, Plato initio Protag. Πόθεν, δὲ Σώκρατες, φαίνεται; Quid tu? unde tandem appares, o Socrates? ut Priscianus vertisse Cic. testatur. Et ante Plat. Homerus Od. O. (264.) πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Ατ Πόθεν, translato accentu in ultimam, Alicunde, Chrys. de Sacerd. Οὐδὲ ἀλλοθέν ποθεν, Nec aliunde alicunde, Aristot. Eth. 10, 4. Εἰ γάρ ἔστιν δὲ φορὰ κίνησις ποθεν ποῖ, καὶ ταῦτης διαφορὰ καὶ εἶδος, Motus alicunde aliquo. At Πόθεν ποῖ Suid. ex Aristot. tradit ἐπὶ πάσης μεταβολῆς accipiendum. Vide Ποῖ. || Πόθεν exp. etiam Qui, Quomodo. [“ Scilicet in illa formula, Πόθεν γάρ; Qui hoc fieret? proprie Unde hoc fieret? i. e. Neutiquam, Nullo pacto. Cf. T. H. ad Lucian. Tim. c. 3.” Schw. MSS. “ Πόθεν, Musgr. Rhes. 612. 695. El. 657. Wakef. Alc. 92. 793. Trach. 707. Bianor 9. Πόθεν; Boiss. Philostr. 274. 659. Dionys. H. 2, 1215. Heind. ad Plat. Gorg. 85. Cur, Boiss. Philostr. 276. Undecunque, Plut. Alex. 166. Schm. Ubi? Wakef. Trach. 1010. Brunck. 1012. Eur. Bacch. 1164. Qui, Quomodo, ad Xen. Eph. 279. Servit negationi fortiori, Huschik. Anal.

218. Brunck. Aristoph. 1, 223. 236. 2, 21. 52. 245. Kuster. 215. ad Dionys. H. 2, 828. 868. 3, 1427. Jacobs. Anim. 183. Epigr. adesp. 247. Heindorf. ad Plat. Lys. 22. Eur. Andr. 82. cf. Alc. 784. Bergler. Alciph. 92. Valck. Phœn. p. 543. Koen. ad Greg. Cor. 60. ad Lucian. 1, 353. Plut. Mor. 1, 244. 424. Dawes. Misc. Cr. 510. ad Timæi Lex. 282. Beck. ad Eur. Hec. 613. ad Xen. Eph. 280. Cum gen., Markl. Suppl. 842. Ion. 268. Wakef. 1475. Plato Hipp. 128. De πόθεν et οθεν, Bentl. ad Menandr. p. 66. Πόθεν δέ; Heind. ad Plat. Phœdr. 213. Τις; πόθεν; Valck. Phœn. p. 57. Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. Πόθεν ἐμοὶ τὸ καὶ τό; Abresch. Lectt. Aristæn. 133. Strato 54. τοντ' ἔμαθες δὲ πόθεν; * Πόθε, Ilgen. ad Hymn. 408. Πόθεν esse genitivum docet Apoll. Rh. 2, 824. coll. Schol. p. 448. item 3, 262. et Schol. Πόθεν, (encliticum,) Villoison. ad Long. 29. ad Mær. 51. Toup. ad Longin. 276. ad Xen. Eph. 75. 231. 232. ad Lucian. 1, 353. Εἴ πόθεν, Soph. Phil. 1204. Ἐκ δρνός πόθεν, Heind. ad Plat. Phœdr. 342. Ἀπὸ ἔχυροῦ πόθεν, Thuc. T. 1. p. 160. Bauer." Schæf. MSS.]

"Οπόθεν, Unde, ap. Xen. et alios. Poetæ metri gratia dicunt 'Οππόθεν, ut Hom. Od. Ζ.' [47. T. 162. Γ. 80. A. 406.] "At ὅπόθεν δήποθεν, Unde—cunque, Undelibet." [Brunck. Med. 325. Pro πόθεν, Synesius Scholast. Epigr. 'Οππόθεν, Koen. ad Greg. Cor. 88. 136.] Schæf. MSS. * 'Οποθενοῦ, Gl. Undeunde, Aristot. de Cœlo 1, 4.] "Οκόθεν, Unde, "Ionice pro ὅπόθεν."

TERT. Τόθεν, Inde, E loco illo, quod alioqui derivatum putatur ab articulo præpositivo. Sed ap. Apoll. Rh. 2, (531.) Ἐκ δὲ τόθεν, Schol. exp. μετὰ ταῦτα δέ: ubi præp. ἐκ supervacanea est. ["Ad Mær. 65. ad Callim. 1, 115." Schæf. MSS.]

De "Οθί, Πόθι, et Τόθι.

"Οθί, Ubi, infinite, Od. Ζ. (397.) Δουλήχιον δ' ιέναι, θί μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ: (73.) Βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεοὺς, θί τ' ἔρχατο ἔθνεα χοίρων, Ubi conclusus erat pororum grex: (532.) Βῆ δ' ἴμεναι κείων θί περ σύνειδον. [Markl. Iph. p. 232. Wakef. Trach. 701. 750. Jacobs. Anth. 7, 320. Valck. Hipp. p. 180. ad II. Φ. 11. ad Callim. 2. p. 12. Conf. c. στι, Luzac. Exerc. 74. "Οθί, Wakef. Trach. 750. Brunck. Apoll. Rh. 182. Heyn. Hom. 5, 335." Schæf. MSS.]

Interrogativum EST Πόθι, Ubi, Ubinam, Od. Ζ. (187.) πόθι τοι πόλις; Ubi tibi civitas est? i. e. Cujas es? Supra dicit, πόθεν εἰς ἄνδρῶν; Ex Apoll. Rh. (2, 1138.) affertur etiam ὡς πόθι, pro Ubinam. At ex Epigr. πόθι νείσομαι, Quo tendo? [Musgr. Rhes. 612. Apoll. Rh. 1, 242. Macedon. 41. Cum gen., Steph. Dial. 64.] Sicut vero πόθεν dicitur, ita ΕΤΙΑΜ Πόθι, Alicubi, Aliquando. Od. Ζ. (118.) Εἰπέ μοι αὖ κε πόθι γνώω, Sicubi forte agnoscam, εἴ ποτε. Et II. A. (128.) ἀποτίσομεν, αἴ κε ποθὶ (al. αἴ κε πόθι) Ζεὺς Δῶσι πόλιν. Sicubi forte Jupiter urbem nobis tradat, vel Siquando nobis traxiderit. Sopli. εἴ ποθι. [II. Z. 526. Heyn. Hom. 6, 479. 602. * Πόθι, (encliticum,) Ruhnk. Ep. Cr. 127. ad Callim. 1. p. 17. Brunck. ad Anal. 100.] Schæf. MSS. * "Εκποθι, Quint. Sm. 2, 418.] Ούποθι, D Nusquam, Nullibi. [* "Οπόθι, ad Charit. 737. Jacobs. Anth. Prolegg. 54. 56. 58. Leontius 6." Schæf. MSS.]

AT Τόθι, Ibi, Illo in loco, Od. O. (239.) τόθι γάρ οἱ αἰσιμον ἡεν Ναιέμεναι. || Apud Apoll. Rh. (1, 210.) videtur significare Tunc, VV. LL. [Jacobs. Anim. 115. Anth. 7, 150. 194. Wakef. S. Cr. 4, 25. Antiphil. 29. Brunck. Apoll. Rh. 74. Ruhnk. Ep. Cr. 16. ad Velleium p. 17. Valck. Hipp. p. 180. 237. Ubi, Harles. ad Theocr. 366. Wakef. Phil. 226.] Schæf. MSS.]

De Οῖ et Ποῖ.

Οῖ, Quo, indefinite, Thuc. Οῖ κατασχήσοντι, Quo applicabunt, Plato de LL. Οῖ βλέπειν, Quo respicere, Dem. Οἰ ἀσελγεῖας προελήλυθε, Quo lasciviæ: οἱ γῆς, Quo terrarum: οἱ κακῶν με ἥγαγες, In quæ pericula me induxisti. || Ubi, Psalm. Οῖ οὐκ ἦν φόβος. [Thom. M. 748. Musgr. Herc. F. 726. Wakef. Alc. 554. Porson. Or. 1127. 1694. Bast Lettre 172. ad

A Charit. 271. 340. Ubi, ad Eur. Iph. T. 359. Musgr. Hel. 744. ad Od. Ψ. 319. Ibi, Fac. ad Paus. 1, 281: Quo, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 3. Act. Traj. 1, 241. cf. ad Xen. Eph. 100. 141. Musgr. Alc. 546. Οῖ, οἶ, οἶνος conf., Bast Lettre 171." Schæf. MSS.] UNDE Οῖπερ itidem Quo, Aristoph. [Πλ. 550. N. 1320. B. 200.] At οῖπερ, Qui. [Οῖπερ, Porson. Hec. p. 65. Ed. 2. Οῖπερ et οὐπερ, Heindorf. ad Plat. Hipp. 128." Schæf. MSS.]

Interrogativum EST Ποῖ, Quo, Quonam? Εσchin. (83.) Ποῖ καταφύγω; Quo configiam. Sic Aristoph. Πλ. (439.) ποῖ τις φύη; Soph. (A.J. 1290.) ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; Quo spectans et dicas? Et cum gen. ποῖ γῆς, Aristoph. (B. 85.) Quo terrarum? Dicimus et ποῖ δὴ καὶ πόθεν, cum rogamus quo quis tendat et unde veniat. Plato in principio sui Phœdri, sicut et in Protagoræ initio supra in Πόθεν, Ω φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; Ο amice Phœdre, quo tandem et unde is? Sic Horat. Serm. 2, 4. Unde et quo Catius? || Ubi, Aristoph. Πλ. (1055.) Βούλει διὰ χρόνον πρός με παῖσαι; Vis mecum tandem lodere? ποῖ τάλαν; Ubi? Resp. Αὐτοῦ, Ibi. Et ποῖ κῆχος; Ubi terrarum. || Κουσκε, μέχρι τίνος, Quamdiu, Soph. (E. 958.) ποῖ μενεῖς; i. e. eis τίνα χρόνον; AT Ποῖ, sine accentu ἀφριστον est pro Aliquo, Aristoph. Πλ. (446.) εἰ τὸν θεὸν Ερημον ἀπολιπόντε ποι φευξύμεθα, Siquo nos proripiamus.. Exp. etiam Alicubi. || Quodam modo, e Plat. de LL. Interdum vacare annotat Schol. Aristoph. [Ποῖ; Phrym. Ecl. 14. Thom. M. 652. 748. 858. Add. ad 280. ad Charit. 665. Dawes. M. Cr. 287. 477. Markl. Iph. p. 357. Jacobs. Anth. 6, 72. 78. Eur. Herc. F. 74. 1160. Monthly Review April 1799. p. 439. Brunck. Aristoph. 1, 122. Kuster. 65. Porson. Or. 504. Phœn. 157. 991. 994. Hec. p. 65. Ed. 2. Brunck. Apoll. Rh. 86. A.J. 1237. 1308. Phil. 833. ΟΕδ. C. 23. 335. Antig. 42. ad Xen. Eph. 175. ad Callim. 1. p. 168. Toup. Opusc. 1, 389. Ammon. 112. 118. 121. ad Xen. Eph. 141. ad Mær. 317. Act. Traj. 1, 247. Valck. Phœn. p. 359. 577. Quo i Bentl. Ep. ad Hemst. p. 91. Cum gen., Eur. Hec. 419. 1051. Ποῖ, πῆ, ποῦ conf., Brunck. Aristoph. 2, 136. Ποῖ, πῆ, Porson. Med. p. 88. Ποῖ ἐμοὶ, seq. infin., Philipp. 44. Ποῖ δὴ, Ammian. Ep. 22. Heind. ad Plat. Phœdr. 187. Lys. 3. ad Timæi Lex. 282. Ποῖ, Porson. Hec. p. 77. Ed. 2. Villoison. ad Long. 67. Xen. K. Π. 79. An pro πον, Wytteneb. ad Plut. Mor. 1, 341. Oxon., ad Lucian. 1, 242." Schæf. MSS.]

"Οποι, Ubi. Annexo ἀν, vel ποτὲ, signif. non solum Ubi, Ubinam, sed etiam Ubicunque. Illa signif. ap. Suid. Απαγγελλειν ὅποι. ποτὲ τῆς γῆς Χοσρόην ἀπολιπὼν εἴη. Hoc, in Axiocho (365.) "Αειδῆς τε καὶ ἀπνοτος ὅποι ποτὲ κείσομαι. || Signif. etiam Quo, Aristoph. ὅποι κεχώρηκεν οὐκ εἰδὼς, Quo ierit ignorans: N. (891.) "Θο" ὅποι χρήσεις, Vade quo velis. Plut. Ριψατε τὸν νεκρὸν ὅποι βούλεσθε. "Et cum ἀν, Soph. (A.J. 810.) εἴμι κάγῳ κεῖοι, ὅποι περ ἀν σθένω, Quo possum. Signif. alioqui Quo cunque, annexo ἀν, Herod. "Οποι ἀν ἐλαύνοι, Quo cunque proficiscitur, Xen. K. Π. 5, (5, 14.) "Οποι γάρ ἀν πορευώμεθα, κρατοῦμεν τῆς χώρας: 7, (3, 4.) "Αποκομεῖ σε ὅποι ἀν αὐτῇ εθέλῃς. Dicitur etiam ὅποι τύχῃ pro Quocunque, Quocunque sors tulerit, 8, (4, 2.) Οὐχ ὅποι ἔτυχεν ἔκαστον ἔκάθισεν. Quin et ὅποι simpliciter ponitur pro Quocunque, Siquo, Dem. pro Cor. Καὶ ταρ' ὑμῖν ἀεὶ, καὶ δοι περ φθείνη, Et ap. vos semper et siquo mitterer, Quo cunque mitterer. At ὅποι προσωτάτω, Quamlongissime, ap. Eur." [Porson. Or. 424. 627. Hec. p. 63. Ed. 2. ad Phalar. 270. Thom. M. 652. 748. 858. Dawes. M. Cr. 287. 476. et Ind., Eur. Iph. T. 119. Markl. p. 240. Musgr. Rhes. 689. Wakef. Alc. 115. Phil. 481. Brunck. Aristoph. 2, 102. 3, 205. Boiss. Philostr. 431. Zeun. ad Xen. K. Π. 9. 265. 644. 656. 665. Fischer, ad Palæph. 141. ad Mær. 317. ad Callim. 1. p. 168. Brunck. ΟΕδ. C. 23. Trach. 40. A.J. 1237. Phil. 482. ad Charit. 22. 271. 340. ad Lucian. 1, 242. Valck. ad Hipp. p. 298. Musgr. Bacch. 506. "Οποι et δοσοι conf., ad Diod. S. 2, 282. "Οποι, σπη, Brunck. Aristoph. 3, 66. Heind. ad Plat.

Apol. xxiii. "Οποι ποτὲ, σποι περ, ad Charit. 255.
* 'Οποιοῦν, Thom. M. 655." Schæf. MSS. Pro σποι,
Lobeck. Phryn. 43.]

De οὐ et ποῦ.

Οὐ, Ubi, Aristoph. N. (302.) Οὐ σέβας ἀρρήτων ιερῶν, Ubi cultus arcanorum sacrorum, Thuc. Οὐ γῆς εἰη, Ubi terrarum esset. Cum vero et annexetur μὲν et δὲ, reddes Alicubi, Alibi, Est ubi: Aristot. ΟΕC. 2. Δευτέρα δὲ πρόσοδος ἀπὸ τῶν ίδιων γνωμένη, οὐ μὲν χρνστον, οὐ δὲ ἀργύριον, οὐ δὲ χαλκὸς, οὐ δὲ ὄπόσα δύναται γίνεσθαι. || Signif. interdum motum ad locum, ut οἱ, Eur. (Iph. A. 1582.) οὐ γῆς εἰσέδν, In quam terrae partem penetravit, In quas latebras se abdidit, Lucian. (2, 524.) οὐ κακῶν, Quo malorum. [“ Ad Diod. S. 2, 207. 525. Valck. Hipp. p. 180. ad Theocr. x. Id. p. 7. 28. Pierson. Veris. p. 9. Thom. M. 791. Markl. Iph. p. 271. Soph. Phil. 1049. Musgr. ad Hec. 1029. ad Xen. Eph. 141. ad Charit. 271. 530. ad Plut. Mor. 1, 873. Quo, J. Gronov. ad Cebet. 114. Casaub. ad Athen. 122. Bergler. Alciph. 165. De tempore, Eur. Iph. T. 320. Cum gen., 31. Markl. p. 214. Musgr. Hel. 744. 1260. ad Herod. 167. Callim. 244. ad Charit. 340.: Philostr. p. 12. Boiss. Ἐπειδὰν ιδήσωμεν οὐ ἄγεις : 66. Φευγούτες οὐ ἔτοιμανον. Οὐ ποτε, ad Diod. S. 1, 663." Schæf. MSS.] Οὖπερ, itidem Ubi, Aristoph. Πλ. (1192.) Τὸν Πλοῦτον οὐπερ πρότερον ήν ίδρυμένος, Ἰδρυσόμεθα. Aliud exemplum e Soph. habes in Ποὺ, ubi et pro Quo accipitur, sicut ποι pro Quo interrogative. [“ Eur. Heracl. 68. Wakef. Ion. 17. 967. Timon Phlias. 43. Porson. Hec. p. 65. Ed. 2. Toup. Opusc. 1, 290. De talibus, εἰσ οὐπέρ εἰσι, Markl. Iph. p. 92." Schæf. MSS.]

Interrogativum EST Ποῦ; Ubi? Ubinam? Quod, sicut et οὐ, sēpe cum gen. construitur, ut ποῦ ἀγρῶν (Od. Δ. 640.) Soph., ποῦ μοι γῆς κυρεῖς; Latini quoque dicunt Ubi terrarum, gentium, locorū. Idem dixit etiam, Ποῦ τύχης ἐστηκε; Quo in statu est? Quo loco res sunt? Necnon ποῦ κῆχος; Ubinam? Ubinam terrarum? ITEM Ποῦ 'στι, ap. Aristoph. (Πλ. 1171.) pro Ποῦ ἔστι, Ubi est? || Significat interdum motum ad locum, sicut et οὐ: ut in hoc Sophoclis versu, ubi et in præcedenti signif. capit, (Aj. 1237.) Ποῦ [Ποῖ] βάντος, η ποῦ στάντος οὐπερ οὐκ ἔγώ; || Μέχρι ποῦ, Quousque, Quamdiu, Greg. [“ Phryn. Ecl. 14. Thom. M. 282. 652. 732. ad Charit. 130. (271.) Dawes. Misc. Cr. 287. 477. Musgr. Ion. 1608. Phil. 451. Monthly Review April 1799. p. 439. Kuster. Aristoph. 65. Porson. Or. 792. Phœn. 157. 991. Hec. p. 65. Ed. 2. Brunck. Apoll. Rh. 86. Phil. 833. ΟΕD. T. 335. Antig. 42. Aj. 1290. 1308. ad II. B. 339. Mœr. 317. et n., Valck. Phœn. p. 563. ad Ammon. 122. Hipp. p. 257. Quo? Duris, Probl. Arithm. 11. Heyn. Hom. 6, 409. 644. Motum signif., J. Gronov. ad Cebet. 114. Xen. Eph. 58. Cum gen., Markl. Iph. p. 358. El. 233. Wakef. Ale. 1070. Eurip. 3, 284. Ποῦ et οὐ conf., Porson. Hec. p. 86. Ed. 2. Ποῦ et ὅποι, T. H. ad Plutum p. 458. Ποῦ 'στι, de acc., Steph. Dial. 62. Ποῦ δὴ —γε, Thuc. 8, 27. Ποῦ νύ τοι —, Heyn. Hom. 7, 74. Ποῦ μὲν, — ποῦ δὲ —, Schol. Eurip. p. 183. Matth." Schæf. MSS.] ΑΤ Ποι encliticum signif. alicubi, Uspiam. Et μέχρι ποι, Aliquousque, Aliquandiu, Sēpe est διστατικὸν, s. στοχαστικὸν, accipiturque pro τοῖς, ut docet Eust. multis in II.: inter quos hic II. B. (116.) Οὕτω ποι Διὶ μέλλει ὑπερμενέι φίλον εἶναι. Hoc idem ποι usurpatum διστατικῶς sententia alicui si addatur, θεραπεύει τὸ τῆς ὑπερβολῆς ἀδύνατον: nam δὲ ἐνδοιασμὸς non sinit τὴν ὑπερβολὴν esse id quod est. Ejus usus exemplum affert Eust. ex II. P. (446.) Οὐ μὲν γάρ τι ποι ἔστιν διέγυρωτον ἀνδρὸς Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνεῖται τε καὶ ἔρκει, ut sit Nihil fere est. Posset tamen et in propria signif. accipi pro Nihil uspiam est miserius homine. Lucian. vero hoc ποι διστατικὸν cum alia particula διστατικῆς copulavit, Kai ποι τάχα, simpliciter pro Fortasse. Signif. etiam Circiter, sicut Fere in præcedente loco Homeris: ut δέκα ποι, Circiter decem. Exp. quoque Partim. Alicubi vero vacat. Sed notwithstanding hoc ποι encliticum alicubi ἐγίνεσθαι, sc. εὖ

PARS XXI.

Α συγεκλίσει: II. A. (178.) θεός πού σοι τόδι ἔδωκεν, Deus fortasse id tibi dedit, Eust. [“ Thom. M. 732. 835. Wyttenb. ad Plut. 1, 341. Wakef. Ion. 261. Phil. 308. 553. Jacobs. Anth. 6, 137. 8, 108. 9, 261. 496. Meleager 128. Archiloch. 30. Brunck. Apoll. Rh. 135. 234. Philostr. p. 18. Boiss., Heyn. Hom. 6, 416. Heind. ad Plat. Phœdr. 288. Villoison. ad Long. 67. ad Lucian. 1, 242. Græv. Lect. Hes. 520. ad Herod. 738. ad Callim. 1. p. 17. Ποῦ, ni fallor, v. ad Xen. Mem. 3, 3, 2. ad Od. T. 358. Fortasse, ad Xen. Eph. 277. Circiter, Paus. 1, 423. Herod. 598. Cum gen., Diod. S. 2, 640. Eurip. Hec. 1271. ad Od. I. 280. A Librariis additum, Boiss. Philostr. 368. Ποι et ποι, Coray Theophr. 66. Porson. Hec. p. 77. Ed. 2. Πού ποτε, Huschk. Anal. 126. Πάντως ποι, Lucian. 1, 753. Ποι εἰς —, Xen. Hier. 2, 9. "Αν πον ἀπήρ, 3, 2. Μέν ποι, Heyn. Hom. 4, 516. Πού τις, τις ποι, Schneid. Anab. 224. Gorenz. ad Cic. Fin. p. 65. Περί ποι —; Schol. Apoll. Rh. p. 10. Palæph. p. 1xix. Fischer. Καὶ ποι, Brunck. ΟΕD. T. 355. Εἴ ποι, έάν ποι, Trach. 584. "Οις δυνατὸν μάλιστά ποι, Longus p. 101. Vill." Schæf. MSS.] INDE Δήποι, VEL Δή ποι disjunctum, Utique, Nimirum, Certe: Πολὺ δήποι σεμνότερον: Atqui multo pulcrius. Et οὐδεὶς δήποι, Dem. Et δήπουγε, Utique, Idem. Aliquando est ἀπορητικὸν, significans Nunquid. Et Οὐ δήποι, nisi malis SCRIBERE Οὐδήποι, Non utique, Neutiquam, Plato de Rep. 1. Οὐ δήποι ἄλλον τον μέλλει τῇ ποιμενικῇ, Arti pastorali nihil utique aliud cura est. In interrogatione vero reddes Nunquid, Annon. Pro Nunquid Xen. (Απ. 2, 3, 1.) Οὐ δήποι καὶ σὺ εἶ τῶν τοιούτων, οὐ χρησιμώτερον νομίζουσι χρήματα η ἀδελφόν; [“ Non tam Nunquid ibi reddam οὐ δήποι, quam tali quodam modo: Tu quidem nimirum, Tu quidem certe, non es e numero eorum etc. Spero, opinor, te quidem certe non esse.” Schw. MSS.] Pro Annon, Aristoph. B. (526.) οὐ δήποι μ· ἀφελέσθαι διανοεῖ "Α "δωκας αὐτός; ubi η ἀρνησις denotat συγκατάθεσιν, i. e. οὗτως. [“ Δήποι, Boiss. Philostr. 527. Diod. Sard. 8. ad Moer. 130. Fischer. Ind. Palæph. Conf. c. δῆτα, Brunck. Aristoph. 2, 144. Οὐ δ., μὴ δ., Phryn. Ecl. 162. Δήποι 'στιν, Bast Lettre 61. Οὐδήποι, * Οὐδέποι, ad Charit. 274.” Schæf. MSS.] ITIDEM Οὔτιποι, Neutiquam, Nequaquam. Nisi quis alicubi malit Non quidem. Plato de Rep. 5. "Ο δὴ ἔγώ δρῶ, φοβερόν τε καὶ σφαλερόν οὐτιπον γέλωτα ὄφειν, Hoc facienti mihi periculum est non quidem ne ridear. Item Num forte, An forte, Bud. ap. Plat. Theæt. Οὔτιπον ἔγώ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροκτίζομαι, προθυμούμενος ὑμᾶς ποιησαι διαλέγεσθαι; [“ Markl. Iph. p. 94. Eur. Hel. 94. 482. 548. Wakef. Ion. 1132. Here. F. 968. Phil. 1233.” Schæf. MSS. Aristoph. B. 522.] “ Εὐτίπον affertur pro Ali- cibi: sed sine exemplo.” Ετ Δήπουθεν, Utique. Nimirum, Certe: ut in Gnomis Philemonis, "Ανθρωπος εἶ δήπουθεν. Vtitur et Dem. aliique Attici. [“ Brunck. Aristoph. 1, 241. Lucian. 3, 21. Plut. de S. N. V. p. 31. Mœr. 130. et n., Timæi Lex. 79. et n., Toup. Opusc. 2, 196. Zeun. ad Xen. K. Π. 374. D Athen. 1. p. 10.” Schæf. MSS.] Ionice vero DICITUR Κοῦ pro ποῖ, Ubi. Ετ Κοῦ δῆτα, Ubinam, pro ποῖ δῆτα.

“ Οποι, Ubi, indefinite; respondet enim τῷ ποῖ interrogaativo: ut ap. Aristoph. interroganti, 'Αλλ' η Λακεδαιμων ποῖ 'στιν; respondetur per interrogaitionem: itidem, δπον ἔστιν; αὐτη, Ubi sit rogas? hic est. Xen. K. Π. 2, (4, 18.) "Ην δέ ἐρωτά δπον εἰμι, λέγε τάληθη ὅτι ἐπὶ τοῖς ὄφοις, Si interroget ubi sim. Sic Od. Γ. (16.) ὄφρα πιθηαι Πατρὸς δπον κύθε γαῖα. Annectuntur ei et particulæ, "ut ἀν, et tunc signif. Ubicunque, Quacunque in loco, Quacunque in parte. Aristot. dicit etiam "Οποι ἀν τύχη τοῦ σώματος, Quacunque corporis in parte, Qualibet corporis parte: ut dicitur etiam δπον γῆς, Ubicunque terrarum, addito gen. Sythes. "Οποι ποτὲ γῆς εἴης. Dicitur etiam 'Οποιδή, et "Οποιδήποτε, et "Οποιοῦνται ἀν, necnon δπον οὐν, s. " δπονοῦν, pro Ubicunque, Ubilibet, Ubivis. Xen. ("Απ. 4, 1, 1.) 'Οποιοῦν καὶ ἐν ὄψιον πράγματι.

"Sic, Εἰ δὲ παντὸς ὅντα τυγχάνει, Sic ubi cuncte sunt in toto orbe, Sic ubi. Dicitur etiam δέπον μὲν, δέπον δὲ, non solum pro Alicubi, Alibi, sed etiam pro Quandoque, Interdum, Plut. de Def. Orac. Λιμῶν τε γὰρ γεγόνασι καὶ ποταμῶν, ἔτι δὲ πλεῖστον ναμάτων θερμῶν, δέπον μὲν ἐκλείψεις καὶ φθοραὶ παντάπασιν, δέπον δὲ οἶον ἀποδράσεις καὶ καταδύσεις. Camillo, Αἰθρωπίνην ἀσθένειαν ἐκφερομένην δέπον μὲν εἰς εὐδαιμονίαν, δέπον δὲ εἰς ὀλιγωρίαν. Præterea sicut Lat. Ubi ponitur interdum pro Quandoquidem, Cum, ita etiam δέπον, Plut. Rom. (25.) "Ολὼς ἄπιστον τοῦτο, δέπον καὶ Μεσσήνιοι κόμπτῳ χρήσασθαι δοκοῦσι. Et annexo γε, Lucian. (1, 201.) "Οπουγε, εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἥδικουν. In hac ead. signif. ponitur etiam in principio periodi sequente δὲ vel γὰρ, et in redditione ἡπον. Isocr. π. Ἀντιδ., "Οπου γὰρ ἀκηκοώς μηδὲν πώποτε φλαύρον, εἰς ἀγῶνα με τηλικούτον κατέστησεν, ἦπον σφόδρ' ἀν οἱ κακῶς πεποιηθότες ἐπειρῶνται δίκην παρ' ἐμοὶ λαμβάνειν. Et Dem. "Οπου δὲ καὶ τοῦ λόγου τιμωρίαν ηὔσουν λαμβάνειν, ἦπον τὸν ἔργω παραδόντα τὴν πόλιν ὑποχείριον τοῖς πολεμίοις, οὐ μεγάλαις ἀν δημίους ἐκόλασαν; || "Οπου signif. etiam Quo, ut δέποι, Aristot. de Mundo, Πάντα κινεῖ ὅπου βούλεται, Omnia mota quo vult, Xen. K. Π. 3, (1, 20.) 'Απελαύνετε ὅπου ὑμῖν θυμός. Sequentē ἀν pro Quocunque ponitur. Xen. (Απ. 1, 6, 6.) Βαδίζοντα δέπον ἀν βούλωματ, Euntem quocunque velim." [Ad Phalar. 271. Thom. M. 653. Dawes. Misc. Cr. 287. 476. Eur. El. 972. Diod. S. 1, 199. Cattier. Gazoph. 59. Porson. Hec. p. 65. Ed. 2. Brunck. Trach. 40. Aj. 1237. ΟΕδ. C. 923. Musgr. Bacch. 506. Zeun. ad Xen. K. Π. 265. Herod. 666. Dorv. ad Charit. 271. 309. 346. Reisk. ad p. 22. Alciph. 186. ad Lucian. 1, 242. Valek. Hipp. p. 298. Diatr. 175. Quandoquidem, Phryn. Ecl. 156. 186. Plut. Mor. 1, 375. 396. 4, 892. Jacobs. Anth. 8, 406. Lucian. Dial. 76. ad 1, 515. Herod. 33. 91. 366. 557. 579. Paus. 1, 200. 384. Wyttentb. ad Plut. de S. N. V. 139. Quo, Diod. S. 1, 661. 2, 546. Quo tempore, Plut. Alex. 165. Schm., Müller. ad Lycophr. p. 206. De motu, Dionys. H. 4, 2238. Cum gen., Markl. Iph. p. 214. Musgr. Heracl. 46. El. 238. Wakef. Eum. 301. ad Herod. 167. Cum infin., Paus. 3, 104. Cum conj., Porson. Or. p. 17. Lobeck. Aj. p. 389. Cum optat, Herod. 674. "Οπου, δέποι, δέπη conf., Brunck. Aristoph. 2, 138. Porson. Med. p. 73. Boiss. Philostr. 431. "Ο. et ποῦ, Zeun. ad Xen. K. Π. 363. "Οπου περ, 384. "Οπου περ ἀν, ad Diod. S. 1, 621. "Οπου δή ποτε, Dionys. H. 2, 824. "Οπου γε, Porson. Or. 538. T. H. ad Plutum p. 211. Καὶ τί δεῖ — ; δέπον γε — , Toup. ad Longin. 285. "Οπου μὲν — δέπον δὲ — , T. H. ad Plutum. p. 320. "Ἐστι δέπον στή, Eur. Heracl. 946. Οὐ γάρ ἐσθι δέπον, Brunck. ΟΕδ. T. 448." Schæf. MSS. "Οπου, pro ἐν οἷς, Aristoph. "Ορν. 1301. Ήδον δ' ὑπὸ φιλοριθίας πάντες μέλη, "Οπου χειλιδῶν ἦν τις ἐμπεποιημένη, "Η πηνέλοψ, ἡ χήν τις, ἡ περιστερά" Seager. MSS. "Οπουδῆ, Lobeck. Phryn. 374. "Οπουδῆποτε, Symm. 1 Sam. 23, 13.] "Οκου, Ionice pro δέπον, Ubi, Post- "quam," [Callim. 1, 458.] Schæf. MSS.]

De ϕ, πω, et τω.

Ωι, Quatenus, Quomodo, Quemadmodum : δέπωτας. || Quamobrem, Quare, Quapropter, Quocirca. Cum vero ei præpositio aut uomen aliquod adjungitur dativi casus, pronomen est ab οῖς. ITIDEM Ωπερ, ET Ωτε accipi pro καθά, s. ως, καθὼς, supra docui. [Ωπερ, Heyn. Hom. 6, 348.] Schæf. MSS.] AT Ωδε, ad præpositivum pertinet articulum, sc. δ : unde et inter derivata ab eo supra reposui.

Interrogativum EST Πω, Quatenus, Quomodo? Dorice autem accipitur pro ποῦ et πόθεν, Ubi, Unde, Hes. Sic Ammon. quoque IN Πὺς annotat πω lingua Dorica significare κίνησιν ἐκ τόπου, Motum e loco. [Phryn. Ecl. 15. Heyn. Hom. 4, 515. Valck. Adoniaz. p. 326. ad Ammon. 118. 121. ad Lucian. 1, 353. Koen. ad Greg. Cor. 60. 161.] Schæf. MSS.] "Παταπω, Hes. πάλαι ποτέ." Interdum vero enclitice SCRIBITUR Πω, et signif.

A Aliquatenus, Quodammodo. Dorice autem Alicunde, sequendo signif. τῷ πῷ interrogativo datas. Quod si encliticum aliud præcedat, acuitur, sequentis sc. accentum sibi assumens. Diversis porro modis hoc πω usurpat; interdum pro Quaquam : Il. Γ. (302.) post verba jurisjurandi, quo se Græci Trojanique pariter obstrinxerant, "Ως ἔφαν οὐδ' ἄρα πώ σφι ἐπεκραίσει Κρονίων, Sed haud quaquam, Α. (504.) Οὐδ' ἄν πώ χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοι, Et nequaquam retulissent pedem. Sic Od. Π. (161.) Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοί φαίνονται ἐναργεῖς, Haud enim quaquam omnibus apparent. Et Il. X. (9.) Apollo ad Achillem se persequenter, οὐδέ νῦ πώ με "Ἐγγως ως θεός εἴμι, ut sit sensus, Et haudquaquam agnoscis me deum esse. Nisi malis, Nec dum agnoscis: de qua signif. aliquanto post. Sie Plato de LL. Οὐδέν πω ἄλλο, Haudquaquam ullum aliud animal, pro Nullum aliud animal. Interdum redditur per Adhuc, Dum, Il. P. (401.) οὐδ' ἄρα πώ τι" Ήδεε Πάτροκλον τελίηρά, Nondum vero sciebat Patroclum mortuum. Et ex Aristoph. N. (1188.) οὐδέν πω, Nihildum, Nihil adhuc : Πλ. (399.) Οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματα ἐν τούτῳ, Nondum res eo loco sunt. Itidem e Thuc. Οὐδέν πω, Nulliusdum, Nullius adhuc. Interdum παρέλει, Il. Δ. (234.) Αργεῖοι, μήπω τὶ μεθίετε θούριδος ἀλεή. Sic Eust. Potest tamen ibi μήπω exponi etiam Haudquaquam, Nequaquam, ut πω nou sit περιττὸν et παραπληρωματικόν. [Ad Phalar. 368. ad Charit. 559. Heyn. Hom. 4, 53. 7, 73. Valck. Callim. p. 24. Negativis vocibus juncta est Adhuc, Wolf. ad Dem. c. Lept. 313. Πω et ποῦ conf., Boiss. Philostr. 439. Οὐδέις πω, Heind. ad Plat. Gorg. p. 7.] Schæf. MSS.] Ceterum huic πω annexuntur quædam particulæ, ut μάλα et ποτέ. Nam DICITUR Πώμαλα, pro Haudquaquam, Nequaquam, Nullo modo, οὐδαμῶς: quo Aristoph. Πλ. (66.) utitur, ubi Pluto dicenti, Ωτάν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, respondet Chremylus πώμαλα, Nequaquam, Minime. Sed et Dem. alicubi seipsum interrogans, subjicit πώμαλα, Minime, Nullatenus, Bud. [Thom. M. 768. Steph. Dial. 53. Brunck. Aristoph. 1, 236. Fr. 253. ad Lucian. 1, 353. Toup. Opusc. 1, 370. Koen. ad Greg. Cor. 60.] Schæf. MSS.] Ετ Πώποτε, Unquam, Aliquando, Plato de LL. 1. Οὐς φαμεν ἐρρώμενως πώποτέ τι μετ' ἀλλήλων κοινῇ πρᾶξαι. Et ex Aristoph. (Σφ. 1188.) πώποτε οὐδαμῶν, Nusquam. [Xen. Mem. 1, 1, 11. 1, 2, 8. Πώποτε, πώ ποτε, Heyn. Hom. 4, 60. Οὐδέν πω, Heind. ad Plat. Gorg. p. 7. Πώποτ' οὐδέν, ΆΞορος p. 144. v. 105. Schneid. Οὐδέν με πώποτε, Xen. ΟΕδ. 3, 7. οὐδέν pertinet ad τοιοῦτον.] Schæf. MSS.] Μηδεπώποτε ΕΤ Οὐδεπώποτε, Nunquam: quod soli præterito jungi Th. Mag. et Gaza tradunt: οὐδέ ποτε vero tribus temporibus. Unde et pro Nunquam antea, citatur e Dem. οὐδεπώποτε. [Μηδεπώποτε, ad Lucian. 1, 771. 772. ad Charit. 234. De hoc et μηδέποτε, Zeun. ad Xen. K. Π. 431. ad Lucian. 2, 115. 206. Οὐδεπώποτε, Brunck. Aristoph. 1, 158. 2, 25. Phryn. Ecl. 204. Thom. M. 662. Duker. Præf. Thuc. p. 9. ad Diod. S. 2, 48. Xen. Mem. 1, 2, 3. ubi v. lectt. var. Cum fut., Wyttentb. ad Plut. de S. N. V. p. 8. De hoc et οὐδεπώποτε, Wolf. ad Dem. c. Lept. 313. Herod. 460. et n., Levesque in Thuc. 4. p. 285. ad Il. Σ. 504. Dawes. Misc. Cr. 199.] Schæf. MSS. Cum fut., Lobeck. Phryn. 458.] Interdum vero πω aliis particulis adjungitur, ΥΤ Μηδέπω ΕΤ Οὐδέπω dicitur pro Necdum, Nondum. Bud. vero οὐδέπω καὶ τήμερον, pro Ne hactenus quidem. [Μηδέπω, Xen. K. Π. 38. M. μηδεῖς, Brunck. Aristoph. 2, 135. Μηδὲ — πω, Plato Phædro 332. Οὐδέπω, Wakef. Ion. 750. ad Charit. 274. Hemst. ad Lucian. Dial. p. 5. Brunck. ad Anacr. p. 103. * Οὐδήπω, ad Charit. 274.] Schæf. MSS.] ΣΙC Οὐτε πω, Necdum, Xen. (Απ. 3, 4, 1.) Τὸν οὐτε πω ὁπλίτην στρατευόμενον : [al. οὐτε πώποτε.] ΣΕD ΕΤ Οὐδένπω ΕΤ Οὐδέπωποτε afferuntur pro Necdum, Nondum, ut οὐδέπω: quorum illud pro Nondum, Apoll. Rh. At vero Οὐδέπω, vel potius οὐδέ τι πω, pro Necdum ullum, Il. A. (108.) 'Εσθλὸν δ' οὐδέ τι πω εἶπας ἔπος, Necdum ullum verbum bonum dixisti. Nonnulli accipiunt simplicitet pro οὐδὲ, Neque, (124.) Οὐδέ τι πω ἰδμεν ξυνήια κε-

μενα πολλά : sed rectius exp. Νοῦδυ, Necdum. ΑΤ Οὐδέ τι πως Hes. exp. μηδαμῶς, Nequaquam, Nullo modo. ΙΤΙΔΕΜ Οὐδέν πω, Nihilum, pro quo potius οὐδέπω. ΡΑΞΤΕΡΕΑ Μήπω ετ Οὐπω, ejusd. signif. cum μηδέπω, et οὐδέπω, Nondum, Necdum. Aristoph. μήπωγε etiam dixit pro μήπω, (N. 196.) Μήπωγε μήπωγ', ἀλλ' ἐπιμειάντων, Nondum, sed expectent. Posteriori autem utitur Eur. (Hipp. 908.) Οὐπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο, Nondum diu est ε quo videbat. || Accipitur etiam pro Nunquam, Il. Γ. (306.) Οὐπω τλήσομ' ἐν ὄφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. [“ Sed omnes meæ Edd. habent οὐπως. Et ut maxime οὐπω scripserit Hom., illud ipsum οὐπω non Nunquam, sed Nequaquam reddi posset, et deberet.” Hoogeveen. de Partic. p. 1102.] Sic e Thuc. (3, 13.) Οὐπω πρότερον, Nunquam alias. || Ex Aristoph. Πλ. (574.) οὐπω δύνασαι simpliciter pro Non potes. [“ Μήπω, ad Charit. 565. Porson. Or. 285. Hec. p. 77. Ed. 2. Brunck. Aristoph. 3, 65. Pro οὐπω, Soph. Antig. 1094. Philostr. 142. Boiss. Μήπω γε, Plato Phædro 235. *Μηπώποτε, Brunck. Aristoph. 2, 25. Οὐπω, 1, 83. 2, 39. 241. Thom. M. 662. 664. Heyn. Hom. 7, 537. 8, 449. Musgr. El. 324. ad Charit. 565. Markl. Iph. p. 95. Eur. Tro. 1001. Non omnino, Boiss. Philostr. 502. 604. Pro οὐ, Herod. 622, 77. Od. Π. 161. Heyn. Hom. 6, 549. Conf. c. οὐπως, 4, 319. 516. 6, 286. Duker. Præf. Thuc. p. 10.: cum ηπον, Musgr. Hel. 134.: cum οὐδέπω, Boiss. Philostr. 412.: cum οὐπω, 407. 538. ad Diod. S. 2, 276. Heind. ad Plat. Gorg. 55. Herm. ad Suppl. 92.: cum οὐπωποτε, Porson. Præf. ad Hec. p. xiii. Οὐπω οἴδα, Boiss. Philostr. 637. Ως οὐπω, Musgr. Iph. T. 144. Οὐπω τι, Soph. Aj. 663. Οὐπω δὴ, Xen. K. Α. 1, 9, 25. Οὐπω μέσαι νύκτες ησαν, καὶ —, Dionys. H. 2, 941. “Ἐτ οὐπω, Parmenio 14. Οὐπω, οὐ πω, ad Xen. Mem. 3, 14, 2. Οὐ — πω, Ruhnk. ad Rutil. 155. Plato Gorg. 204. Οὐ γάρ — πον, οὐ γάρ — πω, Heind. ad Lys. 17. Πω — οὐκ, Paus. 288. *Οὐπωποτε, Heyn. Hom. 4, 60. Pierson. ad Herod. 461. Levesque in Thuc. 4, 285. Conf. c. οὐδέπω, Jacobs. Anth. 12, 166.” Schæf. MSS. Οὐκω, Ionice, Herod. 1, 32.] AT VERO Οὐτι πω quidam interpr. An, de qua interpr. dicam in Οὐτι πον, ap. Plat. de Rep. 2. Οὐτι πω οἵει ικανῶς εἰρῆσθαι περι τοῦ λόγου; An putas satis dictum esse? || Alias et ipsum pro Nondum usurpatur a Soph. (Aj. 106.) θανεῖν γάρ αὐτὸν οὐτιπω θέλω. [“ Zeun. ad Xen. K. Π. 91.” Schæf. MSS. Κω, Ionice pro πω, Herod. 4, 97.]

Tertium, respondens superioribus duobus ὃ et πῶ, EST Τῷ. Significat autem τῷ, Eo quod, Propterea quod, de qua signif. et in articulo Τῷ, c. 1152. || Quamobrem, Quare, Quapropter, διότι, vel potius Eamobrem, Eapropter, Od. Ε. (369.) Τῷ κέν οἱ τύμβοι μὲν ἐποίησαν Παραχαιοί. Alii minus recte exp. Sic. Verum interrogative quoque ponitur pro Quare? Qua ratione? Unde? ut Aristoph., τῷ τοῦτο τεκμαίρει; Unde hoc conjectas? ubi et articuli vicein gerere potest. (N. 385.) Φέρε τοντὶ τῷ χρὴ πιστεύειν; Unde istud credendum est? Lucian. Τῷ ποτὲ χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἔξ αρχῆς; Unde fides adhibenda superioribus est? || Τῷ μὲν, τῷ δὲ, Uno quidem in loco, in altero autem, Hic quidem, illuc vero: de quo supra in articulo præpos. Τῷ, c. 1152. ex Hesiodo. [“ Jacobs. Anth. 8, 171. Heyn. Hom. 7, 15. 128. Τῷ ρά, Epigr. adesp. 687. Bentl. Opusc. 115. Τῷγε, Mitsch. H. in Cer. 183.” Schæf. MSS.] Porro huic τῷ annexuntur δὲ et κε et τι. Nam DICITUR Τῷδε, Sic, ut et ipsum τῷ pro Sie accipere quosdam, paulo ante annotavi. [“ Valck. ad Röv. xxxii. Harles. ad Theocr. 194. Jacobs. Anth. 6, 137.” Schæf. MSS.] Τῷκε, Hoc modo, ap. Hom.: pro quo rectius τῷ κεν, divisim: exponiturque οὐτως ἄν. AT Τῷτι, Eamobrem, Eapropter, Itaque, Proinde, ut et φ, Philo de Mundo, Τῷτι καὶ τὸ πῶμα ἀνεγερθὲν πρὸς οὐρανὸν τὰς ὄψεις ἀνέτεινε. “ Sed rectius scribitur τῷτοι, s. τῷ τοι.”

De Ηι, Ηη, et Τη.

. Ηι, Qua ratione, Quo pacto, Bud. 863. e Plat.; Quomodo, Quatenus, Plato, Σκέψασθε δὲ η μοι φαίνεται ταῦτα λέγειν, Quomodo videatur hæc dicere. Idem de Rep. 2. Ηι σοι δοκεῖ διεξιῶν, Disserens sicut tibi visum fuerit. Sic Thuc. (8, 71.) Ηι βούλονται,

a Ut volunt, Pro suo arbitratu. At ἔστιν η, Est quodmodo, i. e. Quodammodo. || Qua, aut etiam Qua via, Qua parte, Hesiod. “Εργ. (1, 206.) Τῇ δὲ η σ' ἀν ἐγώ περ ἄγω, Hac is qua te duco. Alii tamen ibi maluerunt interpretari Quo, sicut et e Thuc. affertur η πεσεῖται, Quo cadet. Et ταύτη η, Ea qua, Eatenus quatenus, Bud. 963. || Alias pro Quo accipitur et in alio sensu, ut cum comparativis jungitur: η ἐλαττον, Quo minus, Quanto minus: η καὶ μᾶλλον, Quo et magis, Quo et libentius, et η δὴ μᾶλλον, Quo etiam magis. Bud. Et, Ηι καὶ ητον τοῦτο ἀγαστιμέθα ἀν, Quo minus fiet ut id miremur. Et Plut. Themist. Ηι ράσον συνέπεισε, Quo factum est ut facilius persuaserit. Item ταύτη η, Eo quo. Sic pro his Ciceronis de Senect. Quo vitæ restat minus, eo plus viatici quætere, Gaza Græce, Ταύτη πλείω Σητεῖν ἐφόδια, η ἐλάσσων ὁδὸς καταλείπεται. || Cum vero superlativis jungitur, redditur Quam: ut η μάλιστα δυνατὰ, Quammaxime possumus. Sic Herod. Ηι δύναται ἄριστα, Quam optime possit. At Thuc. Ηι ἀν άριστα διαγιγνώσκωσι, Quod optimum esse censerent, pro ὃς ἀν. Sic Plut. Solone, Ηι μὲν ἄριστον ην, Ut factu optimum erat. || Rursum η signif. In quo, Quo respectu, Quatenus, Bud. 963. ex Aristot. || Quo in loco, Ubi, Il. Υ. (275.) “Αντυγ' ὑπὸ πρώτην, η λεπτότατος θέει χαλκός. Sic Plato de Rep. 2. Γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον η ἔνεμε, Ubi pascebatur. || E quo, Unde, Quapropter, Aristot. Ηι καὶ δῆλον, Unde et manifestum est, Quapropter planum fit, Bud. 963. || Exp. etiam Si quidem: ut η θέμις ἔστι, Si quidem fas est. [“ Xen. Mem. 1, 1, 15. Thom. M. 748. ad Diod. S. 1, 452. 2, 330. 525. ad Charit. 605. Eur. Tro. 324. Musgr. Hel. 1173. 1495. Ion. 1063. Wakef. 1559. Herc. F. 1145. Musgr. ibid. Soph. Trach. 553. Wakef. 573. 924. Eum. 402. S. Cr. 4, 68. 159. Rhian. 4. Jacobs. Anth. 11, 313. Lucian. 3, 502. ad Dionys. H. 5, 353. Monthly Review April 1799. p. 440. Porson. Or. 1127. 1694. Philostr. 258. Boiss. Heyn. Hom. 6, 474. Heind. ad Plat. Phædr. 222. Ibi, Thuc. Epigr. Quatenus, Bast Lettre 167. Fischer. ad Anaer. p. 15. ad Charit. 213. Amst. Ubi, Valek. Phœn. p. 581. Toup. Opusc. 1, 262. 2, 212. Valek. ad Callim. p. 4. ad Herod. 589. Quare, Schweigh. Emendd. in Suid. 9. Abresch. Lectt. Aristæn. 159. Plut. Mor. 1, 15. 395. 654. Quamobrem, p. 4. Oxon. Ut, Toup. Opusc. 2, 212. Quoniam modo, ad Xen. Eph. 135. Pro ὃς, Boiss. Philostr. 652. Valek. Hipp. p. 193. ad Theocr. x. Id. p. 128. Phœn. (419.) p. 198. 334. 346. ad Herod. 603. 649. Bibl. Crit. 2, 2. p. 100. Conf. c. η, Musgr. Suppl. 281. Brunck. Apoll. Rh. 140. Porson. Phœn. 427.: cum οἴ, ad Lucian. 2, 103.: cum εἴ, Brunck. Apoll. Rh. 130. 140. 179. Heyn. Hom. 4, 206. 6, 286. Bast Lettre Δ' η et δὴ conf., Heyn. Hom. 6, 347. Ηι, cum superl., Markl. Iph. p. 191. ad Xen. Meni. 2, 1, 9. In interrog., ad Xen. ΕΕc. 3, 14. Ηι τε, Ubi, Eur. Iph. A. 573. Callim. 1, 431. Ηι μόνη, Qua solum, Plut. 2, 178. Cor. Ηι ἀν, seq. conj., Lennep. ad Phal. 58. Alciph. 248. Ηι μὲν, η δὲ, ad Charit. 709. Epigr. adesp. 10. Ηι καὶ δῆλον, Aristot. H. A. 272. Schn. Ηι η, Heyn. Hom. 4, 206.” Schæf. MSS.] Ηι annexum habet interdum περ, interdum χι. Nam DICITUR Ηιπερ, Quomodo, Prout: ead. signif. cum η. Aristoph. Α. (364.) ‘Αλλ’ ηπερ αὐτὸς τὴν δικην διωρίσω, Θεῖς δεῦρο τοντὶξηνον. || Qua parte, Qua re, Quo. Plato de Rep. Ηιπερ ισχύομεν, Quo genere antecellimus. || Ubi. [“ Brunck. Aristoph. 1, 162. 2, 30. Ηιπερ et ωσπερ, Schneid. ad Xen. ΕΕc. p. 18.: Thuc. 2, 13. τὸ γαντικὸν, ηπερ ισχύοντιν.” Schæf. MSS.] Porro pro ηπερ, DORICE ηπερ usurpatur, Aristoph. Α. (759.) Παρ' ἀμὲ πολυτίματος ηπερ τοι θεοί, i. e. ωσπερ, Quemadmodum, Sicut. [“ Brunck. Aristoph. 1, 66. 78.” Schæf. MSS.] ITEM Ηιχι, Qua parte, Quo loco, Ubi, sicut ipsum η usurpari supra docui. Extat ap. Hom. tum alibi tum Il. Γ. (326.) ηχι ἐκάστη Ιπποι. Dionys. vero de Situ Orbis dixit ΕΤΙΑΜ Ηιχι περ, itidem pro Ubi, Quo in loco. [“ Ηιχι, Heyn. Hom. 4, 165. ad Charit. 755. Jacobs. Anth. 7, 107. 326. Mitsch. H. in Cer. 114.” Schæf. MSS.] Interrogativum EST Ηη; quod Eust. ait ιπδ τεχνι-

κανονικού σcribi σίντε της ι, Quomodo? Qua ratione? Quo pacto? Qua? imitando illum qui dixit, Qua facere id possis, nostram nunc accipe mentem, pro Quomodo, Υπερ. Plato de Rep. 2. Κόμφον γε φαίνεται τη δή; cui respondetur, ή. Quo pacto? Qua ratione? Alia exempla vide ap. Bud. 963. Ubi etiam unum est, in quo καὶ κατὰ τίνα λόγουν cum τῇ copulatur. || Qua, nec non Quo, ut ποιη, Pythag. (42.) Πῆτη παρεβην; τί δὲ ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἀτελέσθη; Od. O. (508.) Πῆ γάρ ιω; Qua me conferam? Itidem Eur. Hec., Πα βῶ; πᾶ στῶ; DORICE Πᾶ usurpans pro Πῆ. Ubi posterius πά accipi etiam queat pro ποιη, Ubi: sicut in simili l. Soph. citato in ποιη, prius ποιη accipitur pro Quo, posterius pro Ubi. Πῆ cum μὲν et δέ, partim, Bud. ap. Theophr. H. Pl. 8. Ταῦτη μὲν οὖν πῆ διαφέρει, τῇ δὲ ὁμοίως ἔχει: quod etiam τῇ μεν et τῇ δὲ dicitur. Ubi nou amplius interrogativum est: sicut etiam cum accipitur pro Aliquatenus, Aliqua e parte: ap. Aristot. Παρὰ τὸ πῆ καὶ ἀπλῶς ὁ παραλογισμὸς οὗτος. Accipitur etiam pro Aliquo modo, Quodammodo. Item pro Alicubi, Aliquibus in locis, Aristot. de Mundo, Πῆ μὲν κατὰ στενοπόρους αὐχένας ἀνεστομωμένος, πῆ δὲ πάλιν πλατυνόμενος. Sed aliqui scriptum ἐγκλιτικῶς sine accentu reperitur, atque ita scr. censerem in nonnullis e. ll. praecedentibus, ut εἰπεῖν, ἀν τὴ δυνάμεθα, πειρατέον. Si quo forte modo queamus, vel Si qua ratione. Plato Polit. Ἀλλ' οὐ μὴν ἐνύπνιον ίδων, εἰπον ταῦτη πῃ φανήσεσθαι τοὺς διαφερόντως ἀμφισβητοῦντας τῆς πολιτικῆς, i. e. οὕτω πως, Tali quodam modo. Ἀλλά πῃ ισω, Aristot. Eth. 7, 8. ubi quidam interpr. Aliqua e parte. Alii, Aliqua ratione. || Alicubi, ut εἴ πῃ, Sicubi, Thuc. Sic Plato de Rep. 1. Εἳναί ἄρα πῃ σφαλῆ, Sicubi lapsus sit: Epist. 7. Εἶναι πῃ ταῦτη κινδυνεύει, Hic alicubi esse videtur. Aliquando παρέλκειν tradit Schol. Aristoph. || Accipitur etiam pro Aliquo, ut πῃ ἄλλη, Apoll. Rh. Aliquo alio. ΑΤ Δή πῃ e Plat. de LL. pro Utique, Igitur. INDE Οὐδέτη, Nullo modo, Nullatenus, Haudquam. Hom. [“ Musgr. ad Eurip. 213. Toup. Emendd. 1, 121. Πῆ, Πῆ, Phryne. Ecl. 15. Thom. M. 652. 748. 858. Add. ad 280. Jacobs. Anth. 6, 72. 78. 10, 377. Porson. Hec. p. 65. Ed. 2. Phœn. 994. Or. 504. Brunck. Apoll. Rh. 86. Schol. Aristoph. Πλ. 447. Brunck. 3, 205. Antig. 42. Alc. 866. Lucian. 3, 171. Heyn. Hom. 4, 261. 5, 94. 268. 6, 425. ad Eur. Heracl. 595. Monthly Review April 1799. p. 439. Valck. ad Ammon. 48. Hipp. p. 211. Diatr. 26. Adonias. p. 382. Phœn. p. 359. ad Xen. Eph. 175. II. Γ. 400. Wolf., item Clark. ad h. l. ad Callim. 1. p. 168. Toup. Epist. de Syrac. 337. Ernest. ad II. B. 339. ad Moer. 317. Ammon. 112. 118. Ilgen. Praef. ad Hymn. p. 30.: ad Herod. 649. Qua? Bentl. Ep. ad Hemst. 91. Quo? Valck. Hipp. 257. 287. 298. Pro ποιη poni negat Wakef. Diatr. 34. ubi omnino de his particulis. Πῆ et τῇ conf., Schneid. ad Aristot. H. A. 209. Πῆ μὲν, πῇ δέ, Lennep. ad Phal. 22. Greg. Cor. 10. Thom. M. 709. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 187. 2, 325. Porson. Or. 350. Musgr. 356. Brunck. p. 217. Ἀλλά πῃ δή; Plato Phædr. 326. Πῆ — καὶ ὅπῃ —, 339. Πῆ μὲν — ἔστι δὲ ὅπῃ, Plut. 2, 6. Cor. Πᾶ, Eur. Hec. 1044. 1058. 1062. 1066. Πῆ, Musgr. Rhes. 578. 689. Brunck. Apoll. Rh. 187. Aristoph. 2, 218. Ruhnk. Ep. Cr. 299. Wytteneb. ad Plut. 1, 341. Zeun. ad Xen. K. Π. 441. Græv. Lectt. Hes. 520. Cum gen., Heyn. Hom. 4, 536. De iota subscr., ibid. 458. 6, 80. Κῃ, ad Herod. 533. Ταῦτα κῃ, Ηᾱc fere, 50. Schæf. MSS. “ Pro πῃ et πῃ Ionice dicitur Κῃ et κῃ. Herod. 8, 67. Εκαραδόκεον τὸν πόλεμον, κῃ ἀποβήσεται, Expectabant quo modo, vel quorum exiturum esset bellum: 5, 22. Οὕτω κῃ, Tali quodam modo, Ita fere.” Schw. MSS. * “ Οὕπη, ad II. Ψ. 463. Heyn. Hom. 7, 383. 8, 449.” Schæf. MSS. Οὕπη, Dorice, Aristoph. Λ. 1159. * “ Εμπῃ, Epigr. Phalæci 1.] Addi huic possunt πῦ et πεῖ: quorum illud, ΝΙΜΙΡΥΜ Πῦς, signif. motum ad locum, lingua Dorica, teste Ammonio: sicut ποῖ et πῆ itidem motum ad locum denotant, i. e. Quo? ut πῦ πορεύη; Et Sophron, Πῦς ἐς μυχὸν καταδύῃ: pro eis τίνα μυχὸν, ut ipse Ammon. exp. [“ p. 121. Valck. ad 118.” Schæf. MSS.] Hoc vero, VIDELICET Πεῖ, habet τὴν ἐν τόπῳ σημα-

A σταν, Ubi. Sophron ap. Ammon. Πεῖ γάρ ἀσφαλ-
τος, ποῖος * εἰλισκοπεῖται, i. e. ποῦ. Itidem et τῇ
significare etiam Ubi dictum est. [“ Valck. ad Am-
mon. 118. 121. Adonias. p. 382. ad Röv. 222.
Koen. ad Greg. Cor. 160. 167.” Schæf. MSS.] “ Παὶ
“ pro πῃ, VV. LL.”
“ “ Οπη, Ubi: interdum cum ἀν, interdum cum
“ ποτέ. Plato de Rep. 2. Τάχ' ἀν καρδομεν ὅπη
“ ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται, Ubi, Ubinam. Se-
“ queute ποτὲ signif. etiam Ubicunque: et conjun-
“ ctim scribitur ὅπήποτε. Plut. Pericle, Πάντας τοὺς
“ Ἐλληνας τοὺς ὅπήποτε κατοικοῦντας Εὑρώπης ἡ Α-
“ σίας. Dicunt etiam ἔσθ' ὅπη, Est ubi, non solum
“ pro Alicubi, sed etiam pro Aliquando. Herodian.
“ 6, (6, 10.) Οὐ γάρ ἀνάνδρως Ῥωμαῖοι ἡττήθουσι,
“ ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἔσθ' ὅπη κακῶνται:
“ (5, 7.) Πᾶν τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, ἔσθ' ὅπη καὶ
“ γυναικῶν, ἐπάν τε κελεύση βασιλεὺς, ἀθροίζεται. Ιο
“ quo posteriore l. Polit. etiam vertit Nonnusquam.
“ || Signif. etiam Quo, Od. Ζ. (517.) Πέμψει δ, ὅπη
B “ σε κραδίη θυμός τε κελεύει, Quo ire jubet: Poetice
“ ibi geminato π propter metrum. Sequentē ἀν πο-
“ nitur interdum pro Quocunque, Quencunque in
“ locum, Plato Apol. Socr. (27.) “ Οπη ἀν ἔλθω, λέ-
“ γοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι, Quocunque venerο,
“ iero. || Signif. etiam Qua, Qua via, Xen. K. Π.
“ 7, (2, 1.) Πάντες δὴ ἐφενγον οἱ Λυδοὶ ἀπὸ τῶν τε-
“ χῶν ὅπη ἡδύναντο ἔκαστος. Item sequente ποτὲ,
“ Quanam, Quanam via, Plato, Ἀπορῶν ὅπη ποτὲ
“ διαδίσεται, Incertus quanam potissimum effugeret.
“ Sequentē ἀν redditur etiam Quacunque, Quacun-
“ que via, Plato de Rep. 2. Ἀλλ' ὅπη ἀν ὁ λόγος ὁ-
“ περ πνεύμα φέρῃ, ταύτη ιτέον. || Signif. etiam Qua
“ ratione, Quomodo, Prout, idque vel sequente ἀν
“ vel omissio, Thuc. 6, (93.) p. 229. Ποιεῖν ὅπη ἐκ
“ τῶν παρόντων μάλιστα καὶ τάχιστα τις ωφέλεια ἔχει
“ τοῖς ἐκεῖ, Plato Apol. Socr. (24.) “ Υμῖν ἐπιτρέπω καὶ
“ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ ὅπη μέλλῃ ἐμοὶ τε ὕποτα
“ εἶναι καὶ ὑμῖν, Prout mihi et vobis utile futurum
“ est. Cum ἀν, Thuc. 5, (18.) p. 171. Ταῦτη μετα-
“ θεῖναι ὅπη ἀν δοκῆ ἀμφοτέροις: 8, (67.) p. 283.
“ Αρχεῖν ὅπη ἀν ἀριστα γιγνώσκωσιν. Accipitur
“ etiam pro Quomodocunque, Proutcunque: ut cum
“ dicitur ὅπη τύχη pro Quomodocunque sors tulerit,
“ i. e. Fortuito. Plato Tim. Κινεῖσθαι ζῶν, ἀπάκτω
“ μὴν ὅπου τύχη προϊέναι. Sed in hac signif. ple-
“ rumque ei annexi solet ἀν, δήποτε, ποτε, οὐν. Plato
“ Epist. 7. “ Οπη ποτὲ γέγονε, Quomodocunque fa-
“ ctum est: de Rep. 2. Δοκεῖ ἀν τις σοι ἐκδύειστον
“ χείρω ποιεῖν ὅπη οὐν; Quoquo pacto se deteriore
“ facere. Reperitur etiam ὅπητοιν positum pro
“ Aliiquid, Aliiquid quæcunque tandem ratio ineatūr,
“ Plato Apol. Socr. (23.) Ταῦτα γάρ, ὡς ἀνδρες Ἀθη-
“ ναῖοι, οὐ χρὴ ποιεῖν ὑμᾶς τοὺς δοκοῦντας ὅπητοιν
“ εἶναι, Qui alicuius auctoritatis esse videmui, Ficin.
“ Dicunt etiam ὅπη pro Aliqua ratione, Aliquo
“ modo, Aliquatenus, Quodammodo, Quadantenus,
“ Herodian. 6, (1, 18.) Ιδίᾳ ἐθησαντε: καὶ διεβαλεν
“ ὅσθ' ὅπη τούτο τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ. Οπα, Dorice pro
“ ὅπη, Ubi, Epigr. Signif. etiam Quomodo, Prout:
D “ Thuc. (5, 77.) “ Οπα δοκῆ, Quomodo videatur. At
“ ὅπα, Vocem, accus. est a nom. ὅψ.” [“ Ad Pha-
“ lar. 270. Thom. M. 652. 732. 748. 858. Musgr.
“ Rhes. 689. Hel. 146. Wakef. Herc. F. 151. 1248.
“ Trach. 716. Phil. 481. 1048. Jacobs. Anth. 6, 218.
“ 8, 59. 11, 151. Aristoph. Α. 118. Brunck. 2, 102.
“ 3, 205. El. 1384. Porson. Or. 424. 627. (Musgr.
“ 430. 634. 721.) Hec. p. 66. Ed. 2. Epigr. adesp.
“ 488. Boiss. Philostr. 431. 604. Plato Phædr. 339.
“ Theocr. 4, 24. Harles. p. 343. Fischer. ad Palæph.
“ 134. 141. Zeun. ad Xen. K. Π. 36. 238. 656. θεῖ.
“ Hesiod. Θ. 387. Alciph. 126. ad Charit. 271. Valck.
“ Hipp. p. 229. Diatr. 175. ad Callim. 1. p. 168. ad
“ Herod. 589. 739. An i. q. ὅποι? Heind. ad Plat.
“ Gorg. 33. De constr., Heyn. Hom. 6, 282. Cum
“ gen., Eur. Heracl. 19. 46. et Musgr. “ Εσθ' ὅπη,
“ Phryn. Ecl. 116. “ Οπη καὶ ὅπως, Boiss. Philostr. 604.
“ Οπη ποτὲ, ad Moer. 51. Alciph. 212. “ Οπη —
“ ταύτη —, Plato Phædr. 249. “ Οπηδη, Heind. ad
“ p. 243. 320. “ Οπηδητε, Toup. Opusc. 1, 488.
“ Οπηοῦν, Thom. M. 655. Heind. ad Plat. Apol. p.

xxi. 'Οπηριοῦν, ibid. Plato 1, 2. p. 127. Bekk., Thom. M. 655." Schæf. MSS.]

Tertium respondens præcedentibus duobus, ἥ et τῇ, EST Tῇ, Eo modo, Ea ratione, Eatenus, Hoc modo, Hac ratione. Item Ea parte, Eo loco, Ibi, Il. Σ. (404.) Tῇ ῥά δύω Τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, Ibi, etiam Ubi; nam Eust. τῇ ῥά eo loco exp. ἔνθα δῆ. Item Hac: ut τῇ καὶ τῇ, Hac et illac, Ab utraque parte: pro quibus et ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Hesiod. 'Α. (210.) de portu loquens, πολλοὶ δέ γε ἄμμους αὐτοῦ Τῇ καὶ τῇ δελφίνες ἐθύνεον ἰχθύαντες, Hac illac, nisi malis Huc illuc, ut nonnulli interpr. "Epy. (1, 206.) Tῇ δ' εἰς ἡ σ' ἀν ἄγω, Eo vadis quo te duco: alii autem sic, Ea vadis qua te duco: quarum expositiōnum utraque ferri potest. Supra quoque in articulo præposit. fem. gen. hujus adverbii facta intentio fuit. ["Jacobs. Anth. 11, 313. Weisk. ad Longin. p. cxlii. Ubi, Hom. H. in Cer. 17. Valck. Callim. 298. Ibi, Hymn. in Cer. 430. (ut Codex habet.) Tῇ μὲν, τῇ δὲ, Wakef. Trach. 223. Diod. S. 1, 54. 2, 442. 467. Rhian. 4. Strabo 3. p. 12. Porson. Or. 350. Musgr. 356. Brunck. p. 217. Heyn. ad Hesiод. 153. Wolf. ad Reiz. Acc. 31. cf. Herod. 106. Fac. ad Paus. 1, 126. Tῇ μὲν, non seq. τῇ δὲ, Xen. K. 'Α. p. 219. Weisk. Tῇ μὲν — παρὰ δὲ τὸ —, Thuc. Τ. 2. p. 98. Baver. Tῇ καὶ τῇ, Cyrus Epigr. 6. Athlet. Stat. 58. Paul. Sil. 71. ad Charit. 269. Herod. 171. Tῇ τε, Heyn. Hom. 6, 283. Tῇ — δὲ —, 381." Schæf. MSS.]

De Ὀτε, Πότε, et Τότε.

"Οτε, Quando, Cum, Il. B. (351.) "Ηματι τῷ, ὅτε νησοῖς ἐν ὁκυπόροισιν ἔβαινον, Cum citas naves condescēbant, Ἐσχιν. "Οτε ἡν, Quando ipse erat. Et cum conjunctivo, Od. Σ. (60.) Αἰεὶ δειδιώτων ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες Οἱ νέοι. || "Εσθ' ὅτε, Est quando, i. e. Quandoque, Aliquando, Plut. Pericle, Ἡν ὅτε καὶ ἔχειροντο, Quandoque etiam subigebat, Soph. Aj. (56.) p. 4. κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε Δισσούς Ἀτρείδας αντάχειρ κτείνειν ἔχων, "Οτ' ἄλλος' ἄλλον, Aliquando Atridas ambos. || "Οτε μὴ, Quando non, Si non, Nisi, Il. Π. (227.) Οὐτε τέῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ, Od. Π. (196.) Οὐ γάρ πως ἀν θητῶν ἀνὴρ τάδε μηχανόφρο. Ωι αὐτοῦ τε νόω, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν: i. e. ei μὴ. Itidem Plut. in Lyc. 15. "Οτε μὴ στρατευόμενοι τύχοιεν, χοροὶ πάντα χρόνον ἐπεχωρίασον, Nisi cum militiæ vacarent, chori semper agebantur. || "Οτε οὖν, Quandoquidem. SIN 'Οτεοῦν scribatur, significabit Quandocunque. || "Οτε περ et "Οτε τε ap. Hom. simpliciter pro ὅτε, Quando, Cum: ut ὅτπε et ὅτε pro ὅς. || "Οτε accipitur etiam pro Aliquando, Interdum, Quandoque: qua signif. scribitur ETIAM 'Οτε oxytonws, ac certe magis recepta est vulgo haec scriptura, et in plerisque etiam exemplis reperitur, præsertim ubi habetur ὅτε μὲν et ὅτε δέ: sed utriusque scripturæ meminit Eust., dicens in antiquis etiam exempli. ὅτε scriptum reperiiri παροξύνως, cum ποτὲ significat: Il. Σ. (599.) Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν: et versus abinde tertio, "Αλλοτε δ' αὐθ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι, ubi ὅτε μὲν et ἄλλοτε δέ pro Aliquando quidem, Aliquando vero: Nunc quidem, Nunc vero. Sic Λ. (64.) "Ως "Εκτῷρ ὅτε μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, "Αλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι κελεύων. Solum autem ponitur P. (177.) in redditione periodi, subauditio tamen in ἄρσει: de Jove, "Οστε καὶ ἀλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφελέτο νίκην Ρηϊδίων, ὅτε δ' αὐτὸς ἐπορύνει μαχέσασθαι, Interdum ad pugnam incitat. Utraque scriptura habetur in Ms. exemplari Iliadis quod ap. me est, sc. τὲ in l. postremo: ὅτε vero in primo: at in eo, quem citavi ex Il. Λ., pro ὅτε habet τότε. Sed ambiguitatis vitandæ causa malim ὅτε accentu in ultima. Utitur et Aristot., ut ὅτε μὲν τοῦτο, ὅτε δ' ἐκεῖνο, Aliquando quidem hoc, aliquando vero illud, Nunc quidem hoc, nunc vero illud. "Οτε ΣΙΝΕ "Ο, τε, Quoniam, Il. Π. (53.) 'Οππότε δὴ τὸν ὄμοιον ἀνὴρ ἔθέλησιν ἀμέρσαι, Καὶ γέρας ἄψ ἀφελέσθαι, ὅτε κρατεῖ προθεβήκει, i. e. ἐπειδὴ πολλῶν κρατεῖν ὑπερέχει: ut ὅτε non sit ἐπίρρομα χρονικὸν, sed δύο μέρη λόγου: τὸ μὲν δ, ἀντὶ τοῦ διότι, τὸ δὲ εφεξῆς, παραπλήρωσις. Hæc Eust. 1045. quæ ad verbum habentur etiam in

a margine mei Ms. Homeri: ubi et sic exp., ὅπόταν τῷ κρατεῖν προέχῃ: in propria sc. signif. Alias Dem. quoque pro Quoniam, Cum, usus est, Ol. 1. "Οτε τοίνυν τοῦτον οὔτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἔθελειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν, Quæ cum ita sint. Itidem ap. Aristoph. initio Nubium non tam χρόνον quam αἰτίαν signif. 'Απόλοιο δῆτ' ὡς πόλεμε πολλῶν οὐνεκα, "Οτ' οὐδέ κολάστ ἔξεστι μοι τοὺς οἰκέτας, Quando vel Quandoquidem mihi non licet, Cum mihi non liceat. || "Ο, τε et pro "Οστις, Qui, Od. Σ. (220.) 'Αλλὰ πολὺ πρώτιστος ἐπάλμενος ἔγχει, ἔλεσκον ἀνδρῶν δυσμενέων ὁ, τε μοι εἴξει πόδεσσι, Quem præverterem. Metri vero causa pro ὅτε Poëtæ DICUNT "Οττε, sicut et "Οττι pro "Οτι: (367.) ὅττε μιν οὐτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν. Sic enim quædam habent exempl.: Eustathii tamen contextus ὅττι, quæ scriptura melior; nam pro Quod s. Quia usurpatur. ["Οτε, Heyn. Hom. 4, 676. 7, 318. Valck. Callim. 207. Quandoquidem, Moschus 4, 71. I. q. ἐπειδὴ, Phryn. Ecl. 185. Philodem. 12. Brunck. Aristoph. 2, 116. Heyn. Hom. 6, 63. I. q. εἰ, 430. Pro ὅτι, post μέμνησι, Wyttēb. Select. 369. Thymocles Epigr., Porson. Hec. p. 10. Ed. 2. De loco, Diod. S. 2, 330. Conf. c. ὅτι, Bernard. Reliq. 38. ad Lucian. 1, 201.: cum τότε, ad Dionys. H. 4, 2030. De constr., Markl. Iph. p. 414. Brunck. Apoll. Rh. 9. 19. 95. 135. 198. 215. 225. Eratosth. 3. Schweigh. ad Polyb. 7. p. 708. Porson. Or. 372. Paul. Sil. 18. et Jacobs., Heyn. Hom. 4, 269. 282. 398. 578. (ad 130.) 686. 5, 18. 99. 474. 696. 6, 362. 578. 619. 7, 199. 204. 205. Fischer. ad Pallēph. 148. ad Od. Θ. 70. Cum inf., Diod. S. 2, 470. Cum optat., Epigr. adesp. 175. Heyn. Hom. 7, 513. 679. 8, 191. Cum conj., Bergler. Præf. II. p. 7. Heyn. Hom. 7, 330. 679. 8, 175. "Οτε κεν, 6, 362. De constr., 8, 84. "Οτε μὴ, 6, 430. Apoll. Rh. 4, 587. De constr., Brunck. p. 201. "Οτε περ, ad Charit. 685. Heyn. Hom. 6, 362. Il. Σ. 319. 323. ad Lucian. 1, 391. "Οτε που, ad Diod. S. 1, 688. "Οτε καὶ, Plato Phædro 345. Abresch. Lectt. Aristæn. 43. 214. "Οτεδὴ, Heyn. Hom. 4, 134. "Οτε τε, ὅτε γε, Harles. ad Theocr. 349. ad Il. Σ. 203. 522. O. 18. "Οτε γε, Wessel. ad Herod. 234. "Οτε δ' ἀν, Luzac. Exerc. 143. "Εστιν ὅτε, Bernard. ad Theoph. 1. p. 98. Bergler. Præf. II. p. 6. Phryn. Ecl. 116. Matth. Anecd. 1, 41. "Εσθ' ὅτε καὶ, Abresch. Lectt. Aristæn. 43. Οὐκ ἔστιν ὅτε, Nunquam, Matth. Anecd. 1, 4. "Οτ' ἡν, Lobeck. Aj. p. 418. "Ως ὅτε, Heyn. Hom. 5, 696. "Ο, τε pro οὐρος, 6, 369. "Οτε, ὅτε, Bergler. Præf. II. p. 6. ad Il. p. 735. Cant.: Porson. ad Hec. 112. :—' Omnes MSS. et Edd. vett. magno consensu ὅτε. Primus ὅτι conjectit Canter., quod probavit Musgr., in textum intulerunt Brunck., Ammonius, et Beck. Parum recte; plus enim est, si quis simul et rem ipsam et rei tempus, quam si rem solam memorat. Οἰσθα hic i. est q. μέμνησι. Infra Hecubæ roganti, Οἰσθ' ἡνίκι ἥλθες Ἰλίου κατάσκοπος; Ulysses primo respondet, Οἰδα, deinde Μεμνήμεθα. Aristoph. "Ορν. 1034. Μέμνησι ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἐσπέρας; Σφ. 354. Μέμνησαι δῆθ', δτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὄβελίσκους, "Ιεις σαντὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἔαλω; Οἰδ', ἀλλὰ τι τοῦτο; Sophocles junxit Οὐ μνημονεύεις ἡνίκα — χῶτ' αὐθις — Aj. 1273—1283. Et ne quis putet in loco e Vespis ὅτι pro ὅτι poni, discat vocalem in ὅτι nunquam a Comicis elidi.' A Tragicis eliditur, v. ad οὐνεκα, Eur. Suppl. 764. Iph. T. 574.: Wakef. ad Hec. 112. Diatr. p. 13. :—' Rectissime τὸ ὅτε πρæposuit V. D. τῷ αἰορῶν ὅτι: sed rationes suas minus accurate videtur exposuisse. Sic expositas oportuit: Plus est si quis tempus rei, quam rem ipsam, memoret; quia in tempore comprehenditur necessario res ipsa, sed in re non ita vicissim tempus.' Cf. QEd. T. 1134. Il. Σ. 72. coll. Wolf. Prolegg. 243. Aristoph. Λ. 1138. 1150. 1251. Sic ἡνίκα, Paus. 149. 'Οτὲ, Brunck. Apoll. Rh. 129. Heyn. Hom. 4, 134. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 271. ad Charit. 431. 773. 'Οτε μὲν — ὅτε δὲ —, Ammon. 105. Brunck. Anal. 103. * 'Αφότε, * 'Αφότου, ad Diod. S. 1, 592." Schæf. MSS.] * "Οκκα, Ζορ. pro ὅτε, ut πόκα pro πότε, Theocr. [1,

87. *“*Ora*, Μελίς, ut *πότα pro πότε, Apollon. de Adv. 606. *“*Ora*, Koen. ad Greg. Cor. p. 80.” Schæf. MSS.] ““*Ora*, s. ὅτι ἄν, Quando, Cum : “construitur cum indic., optat., et subj. Ponitur et “pro Quandoquidem, Quoniam, ut etiam Quando “et Cum ap. Latinos. Aristot. de Mundo, Καὶ μά-“λιστα ὅταν τὸ τάχιστον τῶν ὄντων ἡ τὸ πυρῶδες, “Præsertim cum ignita natura omnium naturarum “sit celerrima. Sic et Thuc. 1.” [“*Ora*, Wakef. Ion. 758. Steph. Dial. 61. Xen. Mem. 1, 1, 15. Dionys. H. 2, 650. leg. puto ὅτε. Quandocunque, Eur. Heracl. 321. “*O*τι ἄν, Heyn. Hom. 4, 138. 589. 5, 280. 364. 480. 542. 6, 6. 7. 22. Porson. Med. p. 99. Duker. Præf. Thuc. 9. “*Ora*, ὅτι ἄν, Reiz. Acc. 99. Wolf. Præf. ad Odyss. p. 33. Ed. 2. Ilgen. Præf. ad Hymn. p. 30. De constr., Villoison. ad Long. 141. Brunck. Apoll. Rh. 9. Aristoph. 2, 128. Fr. 223. Λ. 560. Diod. S. 1, 249. 2, 620. Thom. M. 267. 269. 473. 628. Markl. Suppl. 1145. Herc. F. 77. (leg. ὅτι ἄν—) Jacobs. Anth. 9, 227. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. 2, 256. Heyn. Hom. 6, 167. 362. 7, 688. ad Herod. 513. Casaub. ad Athen. 395. ad Xen. Mem. 1, 4, 14. 2, 6, 33. 9, 7. 3, 13, 3. ad Lucian. 1, 267. Cum indic., Heyn. Hom. 6, 281. Jacobs. Anth. 10, 173. Brunck. Aristoph. 2, 249. 3, 128. Callim. 1, 579. Paul. Sil. 64. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 74. Conf. c. ὅπόταν, ad Lucian. 2, 63. : cum ἀττική ἄν, Kuster. Aristoph. 70. “*Ora*ν οὖν, Quandocunque, Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 162. “*Ora*ν περ, Soph. Phil. 767. “Εσται ὅταν εἰπῃ, Heyn. Hom. 4, 589. 5, 480. (II. Θ. 475.) Γεγνόμεθα ὅταν γεγνώμεθα, Heind. ad Plat. Phædr. 283.” Schæf. MSS.] “‘Εξότε, Ε quo tempore, ἐξ οὗ, “Epigr. ‘Εξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος “ἔσχε. Respondet huic τὸ ἔκτοτε.” [“Jacobs. Anth. 7, 382. 11, 109. Brunck. Aristoph. 2, 151. Fischer. Ind. Palæph. ad Anton. Lib. 220. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 214. ad Callim. 1, 51. Santen. ad Callim. Ep. 48.” Schæf. MSS.]

Interrogativum EST Πότε, Quando? Dem. Ol. 3. Πότε δὲ πράξετε, εἰ μὴ νῦν; Apud alios quoque Scriptt. passim obvium. [“Musgr. Hel. 547. Herodian. Philet. 438. et n. De constr., Wakef. S. Cr. 5, 67. De sede, Eur. Or. 295. Porson. Πότε νῦν; Lucian. 3, 555.” Schæf. MSS.] ΑΤ Πότε, Aliquando. Et ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, sicut ὅτε μὲν et ὅτε δὲ, pro Interdum quidem, interdum vero: Aliquando quidem, Aliquando vero: Nunc quidem, nunc vero: Alias quidem, alias vero. Et ποτὲ δὴ καὶ, in principio alicujus sententiæ, pro Interdum vero. || Aliquando vacat, ut annotat et Aristoph. Schol. veluti cum dicitur ἀεὶ ποτὲ pro ἀεὶ simpliciter, h. e. Semper. Annectitur etiam particulis δὴ, μὴ, οὐ, μηδὲ, οὐδέ. Nam DICITUR Δίποτε pro Aliquando, Unquam: Xen. K. Π. 3, (2, 12.) Δώσω σον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δὴ ποτε ἔδωκεν. Et εἰ δὴ ποτε ap. Hom. pro εἰ ποτε. Accipitur etiam pro Tandem, ut τι δήποτε, Quid tandem. Sic οἶος δὴ ποτ’ οὖν, VEL δηποτοῦν, Qualiscunque tandem. Diosc. 5, 20. Ἀμέτοχον οἵας δηποτοῦν ποιότητος, Cujuscunque qualitatis expers. Οὐ δηποτοῦν vero dicere vetat Phrynic. [“Πότε, Huschk. Anal. 242. Brunck. Aristoph. 1, 159. Diod. S. 2, 334. Tandem, Lucian. 2, 319. Phalar. 250. Unquam, Xen. Mem. 1, 1, 14. 20. Pro χθὲς, Heyn. Hom. 5, 435. 6, 531. Interrogantis, Zeun. et Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 1. 12. Conf. c. τότε, ad Diod. S. 1, 276. Πόδι conf. c. ποτ’, Musgr. Hel. 986. Abundat, Markl. Iph. p. 314. In h. v. accentus non cadit, Dawes. Misc. Cr. 296. Ποτ’ ηδη, Polystrat. 1. Dionys. H. 2, 723. 1205. Plato Phædro 277. Εἴ ποτ’ αὐθις, Eur. Tro. 756. sed v. Musgr. Μόλις ποτὲ, Eur. Hel. 902. Οὐτω ποτὲ, Heind. ad Plat. Lys. 35. Ποιός τις ποτε, ad Gorg. 139. Τίνα καὶ ποτ’, sic leg. in Phædro 320. cf. 324. Νῦν π., Eur. Iph. A. 872. Νῦν γέ π., Phalar. 216. Πάλαι π., ηδη π., ἀεὶ π., ἐναγχός π., Zeun. ad Xen. K. Π. 224. Δή ποτε, Eur. Tro. 506. 1277. Heracl. 739. Hel. 861. Herc. F. 443. El. 263. Huschk. Anal. 149. Wakef. S. Cr. 5, 149. Δίποτε, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 1. Toup. ad Longin. 281. Valek. Diatr. 230. Markl. Suppl. 195. ad Charit.

A 767. Anyte 23. Δίποτ’ οὖν, post δύτις, Coray in Mus. Oxon. Consp. p. 11. Schæf. MSS.] Dicitur ΕΤΙΑΜ Οὔποτε, Haud unquam, Nunquam: pro quo frequentius USURPANTUR Οὐδέποτε ΕΤ Μηδέποτε: quæ cum omnibus temporibus copulantur. Xen. Ως οὐδέποτε, Ut nunquam antea, Hesiod. Εργ. (2, 258.) “Ασκρη χεῖμα κακὴ, θέρει ἀργαλέη, οὐδέ ποτ’ ἔσθιη, Nunquam bona. Diog. L. vero cum fut. junxit. [“Οὔποτε, Brunck. Aristoph. 1, 83. 2, 176. Heyn. Hom. 4, 60. Pierson. ad Herodian. 461. Levesque in Thuc. 4. p. 286. Οὔποτε μὴ, de constr., Dawes. Misc. Cr. 221. Ποτ’ οὐ, Eur. Alc. 196. Οὐδέποτε, Phryn. Ecl. 204. Thom. M. 662. Brunck. Aristoph. 1, 25. 158. 2, 25. 175. 240. 3, 63. ad Diod. S. 2, 48. Heyn. Hom. 4, 60. ad Charit. 274. Οὐδέποτε μη, Plut. Mor. 1, 352. Οὐδέ ποτε, οὐτε ποτὲ, Heyn. Hom. 7, 70. Οὐδέ —ποτε, Brunck. CEd. C. 1351. De tempore præterito, Porson. Med. p. 20. (Vide Οὐδέποτε, Μηδέποτε.)” Schæf. MSS. Lobeck. Phryn. 458.] ΕΤ Μηδέποτε ΑC Οὐδέποτε, Nunquam, Haudquaquam ullo tempore. [Vide supra.] Reperitur ΕΤΙΑΜ Μήποτε, pro Nunquam, Haud unquam. Xen. K. Π. 8, (1, 15.) Ἐπεμελεῖτο δὲ ὅπως μήποτε ἀστοι μήτε ἀποτοί ποτε ἔσοιντο, Ut ne unquam, ubi divisim etiam scribi queat μή ποτε. Apud Scholl. autem, aut alios qui locum alicujus Auctoris exponunt, saepe occurrit μήποτε δὲ, pro Videndum vero ne forte: subaudiendo δρα. Sed et ap. alios μήποτε est Addubitantis et addubitanter decernentis, Bud. p. 909. ubi interpr. cum aliis modis, tum adverbio Fortasse. [“Wakef. Ion. 438. Jacobs. Anth. 6, 116. Huschk. Anal. 60. Brunck. Aristoph. 2, 25. Forte, Fortasse, Phryn. Ecl. 34. 86. Wolf. Prolegg. 225. Meleager 53. Jacobs. Anth. 6, 397. 9, 253. 305. Kuster. V. M. 126. Schleusn. Cur. Nov. c. 194. Eclog. de Thuc. p. 15. Heyn. Hom. 5, 135. Casaub. ad Athen. p. 32. Sturz. Hellan. p. xii. Valek. Callim. p. 113. Auger Discours 1, 235. Wolf. Proleg. ad Hom. T. 1. p. ccxxv. Valek. Adoniaz. p. 294. Ammon. 37. 147. Plut. Mor. 1, 422. 426. 429. ad Lucian. 1, 371. Athen. 1, 19. Toup. Ind. ad Longin. v. Κίνδυνος. Conf. c. μήπω, Boiss. Philostr. 523.: cum οὐποτε, Heyn. Hom. 6, 387. Οὐ μη, Plato Phædro 303. Heind. M. οὖν, Dionys. H. 5, 147. Οὐδεμήποτε, de constr., T. H. ad Lucian. Dial. p. 12.” Schæf. MSS.] “Πάμποτε, Semper.” Porro pro Πότε DORICE Πόκα dicitur, Quando, [“Koen. ad Greg. Cor. 80.” Schæf. MSS.] Δίποκα, ut δήποτε, itidem Aliquando, Jam olim, Tandem. ΕΤ Οὔποκα, Nunquam, οὐποτε, Callim. initio Hymni eis Λ. Π. conscripti, Οὔποκ’ Αθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις Πρὶν κ. τ. λ., Haud unquam Minerva ingentes lacertos abluit priusquam.

“Οπότε, Quaudo, indefinite; interrogativum enim “est πότε. Plato de Rep. 1. cum indic. construxit, “et Xen. Ελλ. 6, (5, 38.) p. 357. Sic II. A. (399.) “Οπότε μην ξινδῆσαι Ολύμπιοι ιγθελον ἄλλοι. Cum “optativo, Plato Apol. Socr. (32.) ‘Οπότε ἐντύχουμε “Παλαμήδης: sequente δη, in Tim. ‘Οπότε δη σώμα “σιν ἐμφυτευθείεν, Cum autem corporibus insita “essent, Cic. p. 32. mei Lex. Cic. Annectitur ei et “ἄν, Lucian. (1, 151.) Τι γὰρ ἄν πάθη τις ὁπότε ἄν “οἱ θεοὶ βιάζοντο; Cum dii cogant. Divisim enim “quidam Codd. habent: alii conjunctim ὁπόταν, “quod frequentius est. Notandum vero, ὁπότε et “ὁπόταν reddi non solum Quando, Cum, sed etiam “interdum Ubi, Quandoquidem, Quoniam,” [Xen. K. Α. 7, 6, 9.] “quam signif. et Quando habet ap. “Latinos. At ὁποτεοῦν, Quandoquidem.” [“Οπότε, Wakef. Phil. 267. Heyn. Hom. 4, 105. Quandoquidem, Phryn. Ecl. 128. Wakef. Ion. 452. Apoll. Rh. 1, 83. Huschk. Aual. 221. Fischer. ad Palæph. 110. Herod. 164. Wytteneb. Select. 108. Conf. c. ὁπότε, Boiss. Philostr. 463.: cum φ ποτε, Jacobs. Anth. 12, 116. Pro ποτὲ, Heyn. Hom. 5, 458. ad II. Θ. 230. De constr., Jacobs. Anth. 9, 62. Wakef. S. Cr. 5, 68. Steph. Dial. 59. Apoll. Rh. 2, 1079. Brunck. p. 136. Aristoph. 1, 287. Πλ. 1140. 1145. Ιππ. 1340. 1343. Heyn. Hom. 5, 570. 6, 283. 363. II. I. 646. Dawes. Misc. Cr. 216. Cum conj., Heyn. Hom.

7, 307. Cum optat., Palæph. 113. 156. 159. Xen. K. Π. 42. 51. 64. Zeun. De usu Homericu particula ὄπότε, Heyn. Hom. 5, 705. 'Οπ. κεν, 8, 319. 'Οπ. μὴ, de constr., Brunck. Apoll. Rh. 200. 'Οπότ' αρ', ὄπότ' ἀν, Heyn. Hom. 5, 378. 706. 725. Eis ὅπ., Aeschines 490. Reisk. 'Ος ὅπ., Heyn. Hom. 5, 706. Ἡν ὅπ., Toup. Opusc. 1, 296. 'Οπόταν, Steph. Dial. 61. 'Οπότ' ἀν, Jacobs. Anth. 11, 6. 329. Fischer. ad Xeu. K. Π. 447. Heyn. Hom. 5, 705. 8, 178. 'Οπόταν, ὄπότ' ἀν, Wolf. Præf. ad Odyss. p. 33. Ed. 2. Ilgen. Præf. ad Hymn. p. xxx. De constr., Brunck. Aristoph. 1, 73. Kuster. 112. Apoll. Rh. 209. Jacobs. Anth. 11, 6. Heroic. adesp. 10. Fischer. ad Palæph. 99. qui videtur errare, Xen. K. Π. 42. Hermann. Obs. Cr. 22. 'Οπόταν δὴ, Heyn. Hom. 7, 149." Schæf. MSS.] "Οπότε, Poëtice geminato π "metri causa pro ὄπότε dicitur, i. e. Quando, Cum, "Quandoquidem, Apoll. Rh. vero (1, 1349.) ὄπότε "μὴ, Quando non, pro Si non." [Markl. Suppl. p. 185." Schæf. MSS.] "Οκότε, Ionice pro ὄπότε, "Quando." [Οππόκα, Dorice, Theocr. 5, 98. 24, 128.]

Tertium EST Τότε, Tunc, Dem. pro Cor. Καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεί. Aliquanto post, Εἴπον τότ' εὐθὺς ἐν τῷ δῆμῳ, ὅτε πρῶτον εἶδον. Aliquando pro Tum demum, ut Dem. Philip. 1. Eἰ δὲ μὴ, τότ' ἀν αὐτὸς ἐπειρώμην ἢ γινώσκω, λέγειν. Eod. sensu Idem pro Cor. Τὴν δὲ πονηρίαν εἰδὼς, τότε δὴ τότε καὶ μισεῖ καὶ ἀπιστεῖ. Aliquanto post, Ταῦτα μοι δεῖξον, καὶ τότ' ἥδη κατηγόρει μου, Et tunc denum accusa me. Item, τότε δὴ τέλος, pro Tum demum, ut τότε δὴ τότε in loco præcedenti Demosthenis, et hoc, qui a Suida citatur, Τότε δὴ τότε ἡ Φραγγικὴ δύναμις τοῖς Ρωμαίοις ξυρράγεσσα ἔξωθεν, Tunc deum, etiam ad verbum, emphaticē, Tunc sane tunc. At ipse Suid. exp. παραντίκα. Item ἀπὸ τότε, Ab eo tempore, itidemque Ἐκτότε, Ex eo tempore, de quo supra in præp. Ἐκ. "Ἐκτότε, vel potius ἐκ τότε, E tunc, i. e. Ex eo tempore: quod Apoll. Rh. dicit Ἐκτόθεν, Ἐκ τόθεν, "Hom. ἐκ τοῦ, alii ἐξ ἑκείνου, sub. subst. χρόνου. Aristot. H. A. I. 3. Ἐκ τότε ἀποθνήσκει. Phry nichus tamen nullo modo ἐκ τότε dicendum tradit, sed ἐξ ἑκείνου. Dicitur alioqui pro eod. et ἀπὸ τότε. Bud. sribit "Ἐκτοτε conjunctim et proparoxytonos; afferens ex Athen. Kai ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκδήθησαν." [Clem. Alex. 827. "Τότε, Brunck. Aristoph. 1, 67. ad Lucian. 1, 238. 568. ad Herod. 81. Ante, Prius, Heind. ad Plat. Theæt. 332. Olim, Brunck. El. 278. Aristoph. 1, 82. 286. 3, 21. Markl. Suppl. 551. Iph. p. 9. Eur. Herc. F. 1019. El. 975. (errat Musgr.) 1203. Alc. 936. ad Paus. 83. Heyn. Hom. 5, 553. I. q. νῦν, Herod. 1, p. 162. Lips. Conf. c. τόδε, Musgr. Ion. 1347. Wakef. Alc. 537. Trach. 1186. Abundat, Jacobs. Anth. 12, 372. Post particip., Heind. ad Plat. Phædr. 210. Cum gen., Thuc. 7, 31. Τῷ τότε, Tzetz. ad Lycophr. p. 820. v. Müller. Addend. p. 306. Ἐν τῷ τ., Diod. S. 2, 40. ad Paus. 208. Ἐν τῷ τ. εἶναι, Toup. Emendd. 1, 323. Eis τότε, Wakef. Alc. 537. Jacobs. Anth. 10, 32. Lucian. 3, 572. Es τὸ τ., ad Herod. 570. Ἀπὸ τ., Phryn. Ecl. 206. Thom. M. 322. Ἀπὸ τ., ἔκτοτε, Herodian. 469. et n. Kai τ., Ilgen. Hymn. 246. 361. Kai τ. δὴ, Brunck. Apoll. Rh. 58. 242. T. δὴ τ., Jacobs. Anth. 11, 7. ad Charit. 322. Lucian. 1, 537. Eur. Or. 1499. Δὴ τ. γε, II. N. 441. T. δὴ, Heind. ad Plat. Phædr. 279. Νῦν δ' ὄπότε—, τότε, Epigr. adesp. 435. T. δὴ, ad Charit. 434. Heind. ad Plat. Phædr. 279. Ή τ., ή τ., Eur. Andr. 834=846. T. μὲν, τ. δὲ δὴ, ad Herod. 646. Οἱ τ. ἀνθρωποι, Fischer. ad Palæph. 102. 172. Νῦν τε καὶ τ., Soph. El. 676. et Musgr. Τότε, τότε, Markl. Suppl. 737. Τότε, τοτὲ, ad Paus. 78." Schæf. MSS.] At Τοτὲ Aliquando ejusd. signif. cum ὅτε et ποτὲ, II. Λ. (62.) Οἷος δὲ ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐδιος ἀστήρ Παραφανων, τοτὲ δὲ ἀθετις ἔδυ νέφεα σκιόντα, Interdum vero subter nubes se condit. In redditione comparationis dicit ὅτε μὲν, et ἀλλοτε δὲ, ut supra in 'Οτὲ videre est, ubi locum citavi. At ut supra ὅτε μὲν, ὅτε δὲ, et ποτὲ μὲν, τοτὲ δὲ: sic etiam τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲ, pro Aliquando quidem, aliquando vero: Interdum quidem, interdum vero: Nunc quidem, nunc vero:

A Alias quidem, alias vero. ["Ad Phalar. 330. Brunck. Aristoph. 1, 159. Kuster. 109. ad Apoll. Rh. 129. ad Dionys. H. 1, 151. 2, 639. ad Charit. 226. Τοτὲ μὲν—δλίγον δ' υστερον—, Heind. ad Plat. Gorg. 150. 246." Schæf. MSS.] "Τόκα, Dor. pro τότε."

"Οτι, Quod, Εσχιν. "Οτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τῶν νόμων ἀκούσατε, Quod autem vera dicam. Vel Latinus, Vera autem me dicere. Xen. K. Π. 3, (3, 12.) Δῆλοι ὁμεν ὅτι οὐκ ἀκούτε μαχούμεθα, Manifestum fiat nos pugnam non detrectare: 'Ελλ. 7. Εἴπεν ὅτι βούλεται, Dixit se velle. Et (Od. Ζ. 366.) εὐ οἴδ' —ὅτ' ἥχθετο πᾶσι θεοῖσι, Probe scio invisum fuisse diis omnibus. Ubi etiam nota apostrophum admitti et ab hac particula. Et cum optativo, ex Isoer. "Οτι δύνατο, ράδιον καταμαθεῖν. Sic Thuc. 5, (61.) p. 185. "Ἐλεγον οἱ Ἀθηναῖοι ταῦτα, ὅτι οὐκ ὄρθως αἱ σπουδαὶ ἀνε τῶν ἀλλων ἐνμάχων γένοντο, καὶ νῦν ἀπτεσθαι χρῆναι τοῦ πολέμου: ubi etiam observa infinitivum, non itidem referri ad particulam ὅτι, sed eum per se idem valere, quod ὅτι alii cui-piam modo junctum. At ὅτι συμφέρει ἀδηλον, Incertum an conferat: nisi malis διτι, Quid conferat. Apud Logicos autem Σητεῖν τὸ ὅτι. Aristot. Anal. 2, 1. Ζητοῦμεν δὲ τέτταρα, τὸ ὅτι, τὸ διότι, εἴ ἔστι, τὸ έστι: ut cum quærimus, Πότερον ἐκλείπει ὁ ἥλιος η οὐ, τὸ ὅτι Σητοῦμεν. Οὐχ ὅτι, Non quod: ut οὐχ ὅτι καν τούτοις ἔλαττόν τίνος ἡμέρακατο, Non quod hac in parte alii cesserit cuipiam. Et οὐχ ὅτι μὴ, Non quin, Lucian. Οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἷμαι, Non quin honestum esse censeam. Aliter autem Greg. Τὸ δὲ πῶς, οὐδὲ ἀγγέλοις ἔννοειν, μὴ ὅτι γέ σοι συγχωρήσομεν, Nedum tibi. Præterea οὐχ ὅτι, ut et μὴ ὅτι, pro Non solum, et, Non solum non, Theophr. Οὐχ ὅτι ἀνέφου ἀν, ἀλλὰ καὶ ἐνανξεστέρας καὶ καλλίους ἐπολησε, i. e. Non solum. Athen. Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινα προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους, Non solum non, i. e. οὐχ ὅτως: quod etiam ipsum utrumque significat Bud. 911. 912. Aliquanto post, alia exempla sub-jungit hujus μὴ ὅτι, significantis Non solum. Aristid. Μὴ ὅτι τῶν ιδίᾳ μεταστάντων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν κοινῶν: cui ap. Plat. respondet ἀλλὰ, pro Sed etiam: Μὴ ὅτι ιδιώτην τινά, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα. Et μὴ γάρ ὅτι ap. Gal. pro Non solum enim. Item τι ὅτι, Quid est quod? ut Terentius, Quid est quod laetus sis? Et Cic., Quid est quod tu alios accuses? Qua signif. frequens etiam est Quid est cur? Quid est quamobrem? utrumque ap. Cic.: Act. 5, (9.) Τί ὅτι συνεφανῆ ἡμῖν, Quid est quod conspiraritis? Quid est cur conspiraritis? Sic Marc. 9, (28.) Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν καὶ ιδιαν, τι ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Quid causæ est cur non potuerimus ipsum ejicere? Sic enim quædam exempl. habent pro simplici ὅτι, quod in vulgatis Edd. legitur: alia vero habent διὰ τι. Hom. et ipse ὅτι pro Cur s. Quanobrem usurpavit, sed sine interrogatione, Od. T. (463.) ἔξερεινον ἔκαστα, Οὐδὴν ὅτι πάθοι, i. e. διὰ τι, ut Eust. exponere, supra quoque admonui: cum alioqui explicetur, Unde cicatrix illa ei accidisset. Nec multum absimili modo Lucian. Asino, Τοῦτον δέσποτα τὸν ὄνον οὐκ οἴδ' ὅτι βάσκομεν, Nescio quid alimus, cur alamus: idem enim cum διότι significat. Itidem Aristoph. Πλ. (966.) ὅτι μάλισθ' ἐλήλυθας λέγειν σ' ἔχρην, Dicere quam πρæcipue ob rem huc veneris, Quid huc veneris. || "Οτι ap. Gramm. quoque et Scholl., initio tractatus alicuius aut annotationis ponitur, ut frequenter ap. Eust. : item ap. Phot. : necnon in Epit. Strabonis, et Plut. de Fluv., cum sc. alicuius annotant, aut ejus, de quo agitur, singula capita recensent. Adeo ut alicubi σημειώσαι, quod est Gramm. verbum, alicubi aliud sub. existimem. || Interdum vacat, ut cum verba alicuius citantur, Thuc. 5, (30.) p. 175. Εἰρῆσθαι δέ, "Η μὴ θεῶν η ἡρώων κώλυμα η. Sic Plut. Aporphth. Alex. Τῶν δὲ παῖδων λεγόντων ὅτι, Ταῦτα σοι κτάται. Itidem Xen. K. Π. (7, 3, 1.) Τῶν οὖν ὑπηρετῶν τις ἀπεκρίνατο ὅτι, ΣΩ δέσποτα, οὐ δῆ, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανεν. Hujus δέ παρέλκοντο Bud. quoque Comm. 1049. exempla affert e Demosth. Infinita exempla ejusd. Græci idiomatis passim occurunt in N. T., quod ignorasse videtur vet. Interpres, quippe qui δινοντι verterit Quod, Quia, cum Lat. sermo

in ejusmodi loquendi generibus ea non admittat: ut Apoc. 3, (17.) pro hie, "Οτι λέγεις δτι, Πλούτιος είμι καὶ πεπλούτηκα, ille sic, Quia dicis quod dives sum et locupletatus: quasi de Deo peccator, non de seipso loquatur. Sic igitur reddendum: sine Quod, aut Quia, Quia dicis, Dives sum et locupletatus. Hæc Bud. 1050. ubi etiam particulæ ὡς similem usum ostendit. Itidem παρέλκει in εν οἰδ' ὅτι: Plato Apol. 'Αντι τούτων ἐλοματ τι ὡν εν οἰδ' δτι κακῶν ὄντων, Aliiquid horum quæ certo scio mala esse. || "Οτι, Quam cum superl., Thuc. (3, 46.) "Οτι εν βραχυτάτω, Quam brevissimo tempore. Idem, "Οτι ἐπ' ἐλάχιστον, pro Quamminimo. Idem ὅτι πλεῖστος, Quamplurimus. Et cum adverbio ὅτι πορρότατω, Quamlongissime: ὅτι μάλιστα, Quammaxime. Plato Epist. 7. "Οτι μάλιστα πολλοὺς, Quamplurimos. Aristoph. (N. 811.) ὅτι πλεῖστον δύνασαι, Quammaxime potes. Cui similem usum habet ἂ, ut supra ostendi. Sic ὡς δτι πλεῖστον, Quamplurimum. His adde, δτι τάχος, pro δτι τάχιστα, Quamcelerrime, Thuc. 7, (42.) p. 247. Εβούλετο δτι τάχος ἀποχρήσασθαι την παρούση τοῦ στρατεύματος ἐκπλήξει. Itidem Plato Epist. 7. "Αγγελον ἐθεεῖν δτι τάχος, Nuntium venire quamcitissime. Sed notandum, quosdam scribere δτι μάλιστα, δτι πλεῖστον, δτι τάχιστα, δτι τάχος, si- cut ap. Lat. Quammaxime, Quamplurimum, Quamcelerrime. || "Οτι, diversas aliquando particulas annexas habens, diversis modis exp.: ut, "Οτι ἀλλὰ, At vero. "Οτι γὰρ μὴ, Nisi enim: sicut δτι μὴ, pro Nisi accipi, paulo post dicetur. Utitur autem Aristides.

"Οτι δὴ τι, Quamobrem? Plato de Rep. 1. "Οτι δὴ τι μάλιστα: Cur istud tandem? Sic paulo infra ὅτι τι δὴ. "Οτι ἐπειδὴ, Quin. "Οτι μὴ, Nisi, sicut et ὅτε μὴ. Philo de Mundo, Ἐκτὸς τοῦ κόσμου οὐδέν εστιν, ὅτι μὴ τάχα που κενὸν, Extra mundum nihil est, nisi forte vacuum, Nihil extraquam, Nihil præterquam, etiam Nihil quod non sit; sed tunc autem δτι pronomen esset. Sic Thuc. 4, (26.) p. 130. Οὐ γὰρ ἡν κρήνη δτι μὴ μία ἐν αὐτῇ τῇ ἀκροπόλει, i. e. ei μὴ μία, Non nisi una. Et Greg. Or. 2. in Jul. Τοὺς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, δτι μὴ καὶ μᾶλλον τούτους ἔαντον ὑποθεῖς ἡγνόσσεν, Nisi quod non intellexerat hoc factō se dissidentiam suam prodere, Bud. 912.: ubi et hæc ex Aristide, Οὐδεν ἦν δτι μὴ Ἀθῆναι: et e Plat. "Ωστε μηδὲν ιατρικῆς δεῖσθαι δτι μὴ ἀνάγκη, Nisi ad violenta vulnera et alia, quæ extrinsecus illata necesse est a medico curari. Sic δτι γὰρ μὴ paulo ante ex Aristide, pro Nisi eniū. Alias δτι μὴ in propria etiam signif. usurpavit Greg. de mysteriis Græcorum loquens, Δέον, εἰ μὲν ἀληθῆ, μὴ μύθους ὀνομάζεσθαι, ἀλλ' δτι μὴ αἰσχρὰ δεῖκνυσθαι, Non appellare fabulas, sed turpia non esse ostendere. Idem, "Οτι μὴ ὑπὲρ τῶν δικαίων μόνον, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἀμαρτωλῶν σφαγιάζεται, Quod non pro justis solum, verum pro peccatoribus jugulatur. "Οτι τι δὴ, Quamobrem, ut δτι δὴ τι paulo ante. Apud Aristoph. (Πλ. 136.) Chremylo dicenti, Πάνσειν, εἰ βούλοιστο, ταῦτ' ἀν, Plutus respondeτ, δτι τι δὴ; Quare, Quamobrem? "Οτι τοίνυν, Quod vero, Itaque quod. Aliquando simpliciter pro Vero, Plato Phædro, Μηδαμὼς δτι τοίνυν εἰπῆς, Tu vero cave dicas, Tu vero ne dixeris, VV. LL. || "Οτι, Quod, Eo quod, Propterea quod, Quoniam, Quia. Frequens tum ap. Poetas, tum ap. prosæ Scriptt. Unicum hoc Demosth. proferam exemplum, (156.) Τι ποτ' οὖν ἐκεῖνος ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ πλεῖστω κατώρθωσεν ἡμῶν; δτι δὲ μὲν αὐτὸν στρατεύεται καὶ ταλαιπωρεῖ. Et δτιτοι, Quoniam, Plato de Rep. 1. Ejusd. signif. EST 'Οτι: ut ap. Aristoph. (N. 755.) Socr. interroganti, τιητι δὴ, Quid ita? Quamobrem? Strepsiades respondet, 'Οτι καὶ μῆνα τάργύριον δανειζεται. In hoc autem l. qui ex Eod. citatur (331.) Οὐ γὰρ, μὰ Δι', οἰσθ' ὅτη πλεῖστους αὐται βόσκουσι σοφιστὰς, accipitur sine interrogatione, pro Nescis quid, cur, sicut et ap. Luc. supra οὐκ οἰδ' δτι, Nescio quid, quamobrem. ITEM 'Οτιητι; itidem ut δτι μὴ, pro Quamobrem, Qua de causa? Idem Aristoph. (784.) 'Οτιητι; vai πρὸς τῶν θεῶν. || Poëtice autem DICITUR 'Οτι pro δτι, metri causa, ut δτι μάλιστα ap. Hom. Et Od. Σ. (367.) ἥχθερο πᾶσι θεοῖσι Πάγχν μάλ', δτι μὲν οὐτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν, Quod eum non una

A cum Trojanis orco demisere. [“ “Οτι, Cur, Plat. Mor. 1, 865. 868. Herod. 336. Quoniam, 560, 44. Diod. S. 1, 461. Abundat, ad Charit. 587=326. Wakef. S. Cr. 4, 53. ad Diod. S. 2, 48. De constr., Herodian. Philet. 433. et n., Herod. 651. 675. Cum inf., ad Diod. S. 1, 251. 272. 280. 375. 615. 656. 2, 506. Kuster. Bibl. Chois. 106. Orell. ad Epist. Socr. p. 211. Zeun. ad Xen. K. Π. 116. 227. ad ΟΕC. 7, 29. Heyn. ad Apollod. 363. Valck. Oratt. 390. Phœn. p. 602. Cum optat., Herod. 635. 648. ad 662. 669. Xen. K. Π. 58. ad Xen. Eph. 241. Cum superl., Kuster. Bibl. Chois. 106. 236. Heyn. Hom. 8, 369. Athen. 1. p. 11. Jacobs. Specim. p. 6. Valck. Hipp. p. 264. ad Il. Υ. 71. ad Lucian. 1, 400. Plat. de S. N. V. 4. Cum compar., Zeun. ad Xen. K. Π. 34. Conf. c. δτε, Jacobs. Anth. 6, 339. Coray Theophr. 267. ad Diod. S. 2, 529. Boiss. Philostr. 401. 619. 621.: cum δτι, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 224. T. H. ad Plutum p. 131. Brunck. Aristoph. 2, 202. 3, 62. ad Lucian. 1, 201. 359. 497. 515. Re-petitum, Coray Theophr. 215. Supplendum, Valck. Anim. 174. Orditur excerpta, Koen. ad Greg. Cor. 21. Casaub. Athen. 1, 35. Valck. ad Il. 22. p. 119. cf. Wyttēnb. ad Plut. de S. N. V. 89. Bos. Ellips. 459. Interdum ab initio absolute ponitur, ad Xen. ΟΕC. 5, 18. Act. Traj. 2, 318. De elisa, Brunck. Aristoph. 1, 192. 216. 241. 274. T. H. ad Plutum p. 43. Lobeck. Aj. p. 339. "Οτι et διότι, Ammon. 105. Eran. Philo 177. "Οτι pro διότι, ad Xen. Mem. 1, 6, 5. 3, 12, 5. ΟΕC. 6, 15. Alberti Peric. Crit. 23. "Οτι δέοι, ubi expectes δεῖν, Heind. ad Plat. Phædr. 334. "Οτι τι δὴ; Aristoph. Πλ. 136. et Brunck. "Οτι τι, δτι τι δὴ; ad Xen. ΟΕC. 1, 7. "Οτι μὴ, Paus. 291. 358. Matth. Anecd. 1, 17. 33. 39. 48. Longus 67. 72. 96. Vill., Gronov. ad Arrian. p. 3. ad Il. Π. 227. Fischer. ad Phædon. 278. "Οτι μὴ, δτι γὰρ μὴ, Fac. ad Paus. 1, 66. 181. Fischer. ad Palæph. 140. Herod. 128, 76. "Οτιπερ, ad Lucian. 1, 391. "Οτι — ὡς —, ὡς — δτι —, Heind. ad Plat. Hipp. 122. 'Οτιητι, Aristoph. Α. 11. Brunck. 1, 74. 123. 192. 259. 2, 99. 117. 222. Fr. 225. Steph. Dial. Att. 14. Heringa Obs. 276. "Οτι, Dawes. Misc. Cr. 275. Heyn. Hom. 4, 145." Schæf. MSS.]

"Ατε, Quippe, Utpote, Nimirum, Quando, Quia, ut Cic. ap. Plat. Tim. "Ατε οὐκ ἀπολεῖτον ἔαντο, Quia nunquam deseritur a se. Possis etiam reddere, Utpote quod, Quippe quod, Nimirum quod. Item Plato de Rep. 1. Όμολόγησε ταῦτα μετὰ ἴδρωτος θαυμαστοῦ ὄσου, ἀτε καὶ θέρους ὄντος, Quippe cum aetas esset, Utpote æstate. Item ἀτε ἔχονται, Quippe quæ habeant, Cum habeant. Item ἀλλ' ἀτε, Quippe. Et ἀτε γὰρ, Quippe, Siquidem. Sic ἀτε δὴ, Quippe, Utpote. Plut. Lyc. (9.) Οὐδὲ ἐπέβαινε τῆς Λακωνικῆς οὐ σοφιστῆς λόγων, οὐ μάντις ἀγυρτικός· ἀτε δὴ νομισμάτος οὐκ ὄντος: Quippe quod nullum ibi esset νομισμα, quod sc. in exteris regiones perferri posset. Sic, "Ατε δὴ τὴν δόξαν ἀντὶ τοῦ Σῆν καὶ τῆς βασιλείας ἡγαπηκώς, Quippe qui gloriam vitæ ac imperio præferret, Utpote qui, Nimirum quia præferebat gloriam vitæ aut imperio. Aliquando commodius exp. Veluti, Tanquam: ut ἀτε μανικός, Insanienti similis. Et ἀτε ἔνορκος ὡν, Non aliter quam si jure-jurando foret adactus. Hes. quoque exp. καθάπερ, et Suid. ὡς ἄν. || "Ατε, Quanquam, ut VV. LL. interpr. ap. Nonn. Οὐδέ μιν εἰρέτο Πέτρος, ἀτε θρασύς, οὐδέ τις αὐτὸν Τολμῆσας ἐρέεινε, Etsi audax. Hactenus de particulis ab ὁσ, pro Qui, derivatis: quod tamen de omnibus non affirmo. Sed et de earum signiff. multa e VV. LL. sumta, mihi suspecta sunt. [“ Ad Charit. 549. Wakef. Herc. F. 116. 1059. Eum. 869. 925. Cattier. Gazoph. 100. Brunck. Aristoph. 1, 78. Orest. 207. Jacobs. Anth. 8, 398. Fischer. Ind. Palæph. Zeun. ad Xen. K. Π. 309. 492. ad Charit. 221. "Ατε δὴ, Brunck. Aristoph. 1, 107. Plut. Alex. 173. Schm. "Ατε, ἀτε δὲ, ἀτε δὴ, Valck. ad Herod. 115.: Eur. Hec. 79. Pors. δις μόνος οἰκουρα ἀγκυρα ἀτ' ἐμῶν, ubi Porson.:— ' Vulgo ἀγκυρά ἐπικοπὴ copula ineleganter inserta. Reiskio auctore, aliis distinxī. De hac emend. Wakef. Diatr. p. 11:— ' Tentamen plundo; sed enim reputes tecum moneo,

an quid sensus denique, præter hoc nimio festivum, aut aliud festivius, hinc suboriatur: Qui solus, ut est meæ domus ancora, sic, ut ancora, tenet Thraciam! Ipse corrigit: ὁσ, μέρος οὐκων ἀγκυρά τὸ ἐμῶν." Schæf. MSS.]

¶ "Os, nonnunquam pro τις, Quis, Thuc. "Os ἔστι δῆλοι, Quis sit indicat, Plato de Rep. 2. Ἐνδεῖξομαι σοι ὃν τρόπον βούλομαι σου ἀκούειν, Epist. 7. Τὰς ἑκεῖνου βουλήσεις πειράσθαι ἀποτελεῖν αἱ δέ ήσαν, ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ σαφῶς, pro τίνες δὲ ήσαν. At Justin. Martyr magis nove usus est, in interrogatione directa, ut ita loquar, dicens, δι' οὐταν πρὸ διὰ τίνα αἰτίαν, Apol. ad Gent. Δι' οὐταν, ὡς Ἀριστότελες, τὰς μὲν Πλάτωνος ἀναμερεῖν ἐθέλων δόξας, ὡς ἀληθεύοντι προσέχεις Ὁμήρῳ, ἥμῶν δὲ τὴν ἐναντίαν ἀποφηνάμενος δόξαν, οὐκ ἀληθεύειν "Ομηρον οἶει; ¶ Item pro τις enclitico, i. e. Aliquis; sed in plurali potius, ut ap. Dem. ἄς μὲν, τινὰς δὲ, pro τινὰς μὲν, τινὰς δὲ, pro Cor. "Ἄς μὲν κατεληφε πόλεις τῶν ἀστυγειτόνων, τινὰς δὲ πορθεῖ. Sed et in distributione ὃ pro Aliquod, Aliud, Matth. 13, 8. "Ἄλλα δὲ ἐπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν καὶ ἐδίδον καρπὸν, ὃ μὲν ἔκατον, ὃ δὲ ἔξηκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. At Marc. (4, 8.) Καὶ ἐφερεν ἐν τριάκοντα, καὶ ἐν ἔξηκοντα, καὶ ἐν ἔκατον. Est autem observandus ille articuli postpositivi usus, cum alioqui frequens sit præpositivus in hac signif.; atque ut dicitur in masc. genere, ὃ μὲν, ὃ δὲ, ita in neutro dici soleat potius τὸ μὲν, τὸ δέ. [“ Histoire de l'Acad. d'Inscr. 12, 185. Heind. ad Plat. Gorg. 190.” Schæf. MSS.]

¶ "Os pro οὗτος, vel ἑκεῖνος, Hic, Ille. Qui particulæ usus frequentissimus est in dialogicis scriptis, qualia sunt Platonis, et quædam Xenophontis: quæ tamen sic dialogica sunt, ut aliquando interjiciant quæ cujus sint verba: quod alioqui prima cujusque nominis litera significari alibi videmus, aut certe primis duabus literis. Xen. Καὶ ὁς, λέξον ἥμιν, ἔφη, Plato de Rep. 3. init., Μὰ Δία, ήδ' ὁς, οὐκ ἔγωγε. At Idem initio libri 1 ejusd. operis, Ἀλλὰ περιμενοῦμεν, η δ' ὁ Γλαύκων. Sed e Gaza annotatur, ὃs esse hic pronomen primitivum tertiae personæ. In VV. LL. ex Herod. δς καὶ ὁς, pro Hie vel ille. [“ Sic Herod. 4, 68. ead. notione, qua alias ὁ δεῖνα dicitur.” Schw. MSS. “ Markl. Suppl. p. 250. Jacobs. Anth. 9, 315. 10, 105. Lucilius 64. Heyn. Hom. 6, 291. 292. Pro οὗτος, vel τις, ad Thom. M. p. 1. Græv. Lectt. Hes. 510.” Schæf. MSS.] “ Sic η pro “ Hæc s. Ista, II. P. (228.) η γὰρ πολέμου ὀριστὸς, “ Hæc enim cum bello consuetudo est, Tale est “ commercium belli.”

"ΟΣΙΟΣ, Sanctus, Justus, Nullo scelere contaminatus. "Οσιος, inquit Bud. 281., etiam dicitur καθαρὸς, Inuocens et nullo scelere contaminatus. Et ὅσιος τὰ πρὸς τὸν θεόν, Qui nulla religione violata se obstrinxit, Nullo piaculo mentem consceleravit. Virg. Sancta ad vos anima atque istius nescia culpæ Descendam. Iidem porro ὅσιοι dicuntur et ἀγνοὶ et εὐγενεῖς: contra ἀνόσιον cum dicebant, et οὐχ ὅσιον, significabant Impium et nefarium, Scelestum. Antiphon (748.) Ιεροῖς τε παραστάντες πολλοὶ ήδη καταφανεῖς ἐγένοντο οὐχ ὅσιοι ὄντες, καὶ διακαλόντες τὰ ιερά μὴ γίνεσθαι τὰ νομεύμενα. Præterea ὅσιοι et καθαροὶ s. εὐγενεῖς dicebantur etiam Ii, qui ob cædem perpetratam contaminatas manus habere non censemabantur, ut verba Legis a Solone latæ declarant ap. Antiph. 'Ο δὲ ἀποκτείνεις τὸν ταῦτα ποιήσαντα, ὅσιος ἔστω καὶ εὐγενής: quæ verba Orator interpretans, ait, Καθαρὸς ἔστω τὰς χεῖρας, ut infra in 'Οσιως. Hæc e Bud., partim p. 281. partim p. 207. Priori loco magis convenit hic Thuc., ubi sibi opp. ὅσιοι et oī οὐ δίκαιοι: 5, (104.) p. 195. "Οτι ὅσιοι πρὸς οὐ δίκαιοις: 5, (104.) p. 195. "Οτι ὅσιοι πρὸς δίκαιον ιστάμεθα. Xen. 'Ελλ. 2, (4, 29.) Εὔορκοι καὶ ὅσιοι ἔστε. Plato de Rep. 2. "Αφθονα ἔχοντι λέγειν ἀγαθὰ τοῖς ὅσιοις, ἢ φασι θεόν διδόναι, Viris sanctis. Sed et res aliquæ dicuntur esse ὅσιαι, Sanctæ, Ab omni scelere alienæ. Plato Epist. 8. ὅσιος τρόπος, Sancti et honesti mores, Dem. (587.) ὅσια ψῆφος, Sancta sententia. Epigr. κέρδη ὅσια, Quæstus liciti et minime

PARS XXI.

A nefarii, Quæstus cum nullo scelere conjuncti; sunt enim ἀνόσια κέρδη, Rapinis ditescere aut latrociniis: plus signif. quam αἰσχρὰ κέρδη. At τελετὴ ὅσια, pro Die festo e Nonno (Jo. 88, 6.) "Οσιον, neutro genere, τὸ καθαρὸν καὶ ὄφειλόμενον, ut Chrys. exp. infra in 'Οσια. Isocr. Panath. Οὐδὲν οὐθ' ὅσιον οὐτε καλόν ἔστι τὸ μὴ μετὰ δικαιοσύνης καὶ λεγόμενον καὶ πραττόμενον. Et ὅσιον ἔστι, Sanctum est, Fas est, Justum est: sequente infin., aut subauditio. Plato de Rep. 2. Δέδοικα γὰρ μὴ οὐδ' ὅσιον η παραγενόμενον δικαιοσύνη κακηγορουμένη ἀπαγορεύειν, Vereor ne impium aut nefas sit. Ibid. Οὐδὲν ἔστι τοῦτο ὅσιον. Sæpenumero ὅσιον absolute dicitur pro ὅσιόν ἔστι. Soph. (El. 432.) οὐ θέμις Οὐδὲν ὅσιον. Phocyl. (124.) Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἀτίτον, Nefas s. Nefandum s. Scelus est. Antiph. Τὸν γὰρ φεύγοντα ἀνόσιον ἀλλαντι, μὴ φανερώς ἐλεγχθέντα, ἢ ἐπικαλεῖται, Reum enim scelus est damnari, nisi manifesto convictum eorum criminum quibus postulatus est. Plut. Demetrio, Τοῦτο δὲ καὶ πρὸς τὸν θεόν ὅσιον καὶ πρὸς ἀνθρώπους δίκαιον, Thuc. 3. Τὸν ἐπιώντα πόλεμον ὅσιον εἶναι ἀμύνεσθαι, Fas esse, δίκαιον εἶναι, inquit Schol. Item ὅσιον ἡγοῦμαι, Fas esse duco: et οὐχ ὅσιον, Nefas, Dem. (1490.) Ης μὰ τὸν θεόν τῷ μετασχόντι μὴ οὐχὶ ἀφενδεῖν καὶ πρὸς ἀπαντας ἀγαθῶς εἶναι, οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι, Cujusmodi doctrinæ cui participem esse contigit, illi utique non et veritatē colere ac neminem fallere nefas esse censeo. Plato Ep. 7. Πατέρα δὲ η μητέρα οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι προσβιάζεσθαι, Nefas puto parentibus vim afferre. Et plur. numer. δσια, Quæ sancta sunt et minime nefaria, Dem. pro Cor. Πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδὲ ὅσια, Qui fieri potest, ut non ipse indigno facto se alliget, atque adeo nefario? Plut. (6, 386.) Καὶ διαφερόντως τὰ τε πρὸς τὸν θεόν καὶ γονεῖς καὶ φίλους ὅσια καὶ δίκαια διαφυλάζαντος, Jura et officia, Jus fasque. Idem in Numa, Τὰ περὶ τὸν θυήσαντας ὅσια, Justa quæ mortuis solvuntur. "Οσιον accipitur aliquando pro Concessum atque permissum, ut ap. Damasc. exp. Οὐχ ὅσιον ἔστι τὰ μεγάλα σοφὸν γίνεσθαι τὸν τὰ μικρὰ μὴ δυνάμενον. Et ap. Plat. sæpe ὅσιον ac ἀνόσιον, pro Lictum, Illicitum; Fas, Nefas. Sic ὅσιόν ἔστι, Licet, Fas est, interpr. Bud. ap. Isocr. Τοῖς "Ελλησιν οὐχ ὅσιόν ἔστιν οὐδὲ τὸν πονηροτάτους τῶν οἰκετῶν ἀκρίτως μιαφορεῖν. || "Οσιος pro Justus, habuisti in præcedentibus etiam; sed magis proprie Eur. Hec. (788.) εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ, i. e., δίκαια: de q. l. vide et quæ e Schol. affert Bud. 281. At ὅσια Justa, i. e. Parentalia, Exequiæ, quæ Plut. supra τὰ περὶ τὸν θυήσαντας ὅσια. Qua signif. et fem. δσια ap. Theologos usurpatur. || "Οσιον aliquando opp. τῷ ιερὸν, ut Macrob. etiam ait, Sanctum est interdum quod nec sacram nec religiosum est, ut Trebat. libro Religionum refert. Sic ὅσιον χωρίον dicitur τὸ βέβηλον καὶ μὴ ιερὸν, εἰς δὲ ἔξεστιν εἰσιέναι, inquit Suid., subiungens h. l. Aristoph. A. (743.) Ω πότνι' Εἰλειθνί', ἐπίσχεις τοῦ τόκου "Ἐως ἀν εἰς ὅσιον ἀπέλθῃ [μόλω γά] χωρίον, Dum perveniat in locum aliquem profanum et publicum. Hyperides in Orat. quam πρὸς Ἀριστογείτονα habuit, Καὶ τὰ χρήματα τὰ τε ιερὰ καὶ τὰ ὅσια. Isocr. Areop. (27.) Καὶ τοῖς ιεροῖς καὶ τοῖς ὅσιοις. Quibus in ll. δσια pro δημόσια capitur: δσια autem vocari τὰ δημόσια, constat e Dem. c. Timocr. (738.) ubi cum dixisset, Καὶ τὰ μὲν ιερά, τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ, καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἀλλων θεῶν σεσυληκότας, τοιον addit, Τὰ δὲ ὅσια, ἢ ἐγένετο ὑμέτερα, κεκλοφότες. Hactenus e Suida et Harpocr. Sic ibid. (p. 703.) "Οστε τίθησι τοῦτο τὸν νόμον δὲ οὐ τῶν μὲν ιερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ: q. l. citans Ammon. ita distinguit inter ιερὰ et δσια, ut δσια sint τὰ ιδιωτικά, ὅν ἐφίεται καὶ ἔξεστι προσάψασθαι: at ιερά, τὰ τῶν θεῶν, ὅν οὐκ ἔξεστι προσάψασθαι: in Neær. (1380.) Μετεῖναι αὐτοῖς πάντων καὶ ιερῶν καὶ ὁσίων, Omnia jura civitatis habere, et sacra et profana, s. publica. Rursus Idem c. Timocr. in Psephismate Aristophonis, Ei δέ τις εἰδέτινα η τῶν ιερῶν η τῶν ὁσίων χρημάτων ἔχοντά τι πόλεως, μηνύειν πρὸς τούτους, Ut quisque quempiam noverit quippam residua habere pecuniæ, aut sacræ aut publicæ, ita deferre primo quoque tempore debeat. Alibi (730.) Τὴν διοίκησιν

- 20 D

ἀναιρεῖ τὴν θ' ἵεραν καὶ τὴν ὁσίαν, Administrationem sacrarum publicarumque rerum. In seqq. ll. ὁσιος accipitur potius pro Profanis, ut paulo ante etiam admonui. Thuc. 2, (52.) Ἐς δλεγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἵερῶν καὶ ὁσίων ὅμοια, νόμοι τε πάντες συνεταράχθησαν, Negligere cœperunt sacra pariter et profana: alii tamen sic, Negligebant jus fasque. Antiphon boni viri officium esse ait, Ἀμῖναι ὑπὲρ τῶν ἵερῶν καὶ ὁσίων, Suppetias ferre sacris et profanis, Lat. dicunt Pro aris et focis dimicare, quod perinde esse videtur ac si dicas Pro templis deorum et laribus familiarium. Plato de LL. 10. Θεραπευτὴν ὁσίων τε καὶ ἵερῶν, Curatorem sacrorum juxta profanorumque familiæ. Cic. ad Att. Non est in parietibus resp., at est in aris et focis: h. e. in sacris et profanis. Idem in Philipp. 2. Repetebant præterea deos penates, patrios, aras, focos, larem familiarem. Hæc e Bud. Comm. 280. 281. Didymus ap. Harpocr. dicit veteres δικῆς accepisse τὸ ὄσιον, sc. τό, τε ἵερὸν καὶ τὸ ἴδιωτικόν. || Alias pro ἵερὸν quoque usurpatur ὄσιον, ut in Axiocho (371.) Ἔνταῦθα τοῖς μεμνημένοις ἔστι τις προεδρία, καὶ τὰς ὄσιας ἀγιστείας κάκεισε συντελοῦσι, Et illic etiam rem divinam obeunt, Sacra faciunt. Inde et ἀφοσιοῦν pro Consecrare et dedicare: qua signif. et καθοσιοῦν usurpatur, ut suo loco dicemus. [“ Markl. Suppl. 39. item Beck. Markl. Iph. p. 356. 375. Musgr. Tro. 328. Wakef. Ion. 150. S. Cr. 5, 143. Jacobs. Anth. 11, 382. ad Anton. Lib. 288. Verh., Ammon. p. 1. 104. Valck. Anim. p. 2. 184. Beck. in Bibl. Philol. 1, 73. Ilgen. Hymn. 400. Musgr. Med. 850. Wyttēnb. Ep. Cr. 35. ad Charit. 267. 370. Toup. Emendd. 1, 30. Jacobs. Exerc. 2, 201. Valck. Hipp. p. 280. Publicus, Profanus, Kuster. Aristoph. 239. Schol. Plat. 147. Timæi Lex. 196. et n. Act. Soc. Traj. 1, 83. Wyttēnb. Select. 103. ad Herod. 442. “Οσιος et ἵερος, Dionys. H. 2, 792. “Ο. cum infin., pro ὄσιον seq. accus. et inf., Boiss. Philostr. 570. 643. “Οσιος fem., Boeckh. ad Sim. p. xl. “Οσιος cum inf., Lucian. 2, 26. “Οσιος καὶ δίκαιος, ad Diod. S. 2, 610. Dionys. H. 2, 697. Φθέγμα ὄσιον, Musgr. Herc. F. 927. Τέχνη οὐχ ὄσιη, Jacobs. Anth. Proleg. 55. Οὐχ ὄσιη, Heyn. Hom. 4, 480. Οὐτε ὄσιον οὐτε θέμις, Dionys. H. 1, 257. Οὐκ ἔστιν ὄσιον, Herod. 142, 29. 186. (187.) ad Od. X. 412. “Οσια, Mær. p. 4. Thom. M. 20. et n. “Οσια εἶναι τὰ πρὸς θεοὺς, Dionys. H. 4, 2104. et n.” Schæf. MSS. * “Οσιουργὸς, Cyrill. in Isai. 56. p. 776. * “Οσιουργέω, Hesychio * ἀποκαρδιουργέω.]

“Οσιος, Sancte. Et ὄσιος διακεῖσθαι, pro Sceleris purum esse, Nullo scelere contaminatum esse, sed sanctum. Antiphon (748.) Πολλοὶ ἡδη ἀνθρώποι μὴ καθαροὶ χεῖρας, ἢ ἄλλο τι μίασμα ἔχοντες, συνεισβάντες εἰς τὸ πλοῖον, συναπάλεσαν μετὰ τῆς αὐτῶν ψυχῆς τοὺς δ. διακειμένους τὰ πρὸς τοὺς θεούς. Sic supra in “Οσιος. Plato de Rep. 1. “Ο. ἀν δικαίως καὶ ὄσιος τὸν βίον διαγάγῃ, Xen. K. Π. 8, (5, 12.) “Ο. ἀν ὑμῖν ἔχοι, τοῦτον θύειν τὰ ἵερὰ ὑπὲρ ὑμῶν, Fas esse judicaretis. At δ. θύσαι pro Rite sacra facere, Bud. affert ex Aeschine (69.) annotans alibi itidem ab eo usurpari. || Juste: UNDE ‘Οσιώτερον, Justius, Thuc. 3. “Ινα ὑμεῖς μὲν εἰδῆτε δικαίως αὐτὸν καταγνωσόμενοι, ημεῖς δὲ ἔτι ὄσιώτερον τετιμωρημένοι. [“ Markl. Suppl. 63. et Musgr.” Schæf. MSS.]

“Οσιότης, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia, τὸ πρὸς θεὸν ἐξ ἀνθρώπων γινόμενον δίκαιον, Schol. Eur., ut sit Pietas et religio erga Deum, Cum sceleris pura mens est manusque. Ad Ephes. 4, (24.) Ἐρδύσασθαι τὸν καὶ νὸν ἀνθρώπουν, τὸν κατὰ θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὄσιότητι τῆς ἀληθείας, Qui secundum Deum conditus est ad justitiam et sanctimoniam veram. Philo V. M. 1. “Υπὲρ εὐσέβειας καὶ διοιγητος, De pietate et sanctimonia: de Mundo, Δεῖ καὶ θεραπευτὰς ὄσιότητος γενέσθαι, Religionis cultores esse. [Xen. K. 1, 11. K. Π. 6, 1, 47. “Quomodo ab εὐσέβεια differat, Diod. S. 2, 546.” Schæf. MSS. Plato Alcib. 34. Πρὸς θεῶν ὄσιότητα καὶ πρὸς ἀνθρώπων δόξαν. Ad Deorum religionem.]

“Ανόσιος, ὁ, ἡ, Impius, Nefarius, Sceleratus, Scelerus, Nefandus. Tam de persona quam de re dicitur. Elian. ‘Ο δὲ τἄλλα ὧν ἀνόσιος, τοῦτο γοῦν πειθεται τῷ θεῷ, Xen. K. Π. 8, (8, 13.) ‘Ανοσιώτερος περὶ συγ-

γενεῖς: (Απολ. 19.) Γεγενημένον ἐξ εὐσέβος ἀνόσιον, Ubi observa ἀνόσιον dici ἀσεβῆ, utpote oppositum habens εὐσέβη. Apud Eund. tamen seorsim utrumque ponitur, K. Π. 8, (7, 3.) Μήτε ἀσεβεῖς μηδὲ, μήτε ἀνόσιον μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε. Apud Eund. (Απ. 1, 4, 19.) ‘Απέχεσθαι τῶν ἀνόσιων τε καὶ ἀδίκων καὶ αἰσχρῶν. Invenitur et ἀνόσια κατηγορθεῖς, pro De rebus nefandis accusatus. Expr. ἀνόσιον etiam, Piaculum, Nefas: et, ‘Ανόσιον ἔστι ποιεῖν ταῦτα, Nefas est hæc facere. Apud Lucian. quidam exp. Religio est. Apud Plat. autem in Minoe, ἀνόσιον ἔστι et νόμος ἔστι opp. || Dicebatur item ἀνόσιος, Coram quo non siebaut rā ὄσια, ut ex Antiphonte docet Bud. Vide “Οσιος. [Æsch. S. c. Th. 557. 571. Suppl. 769. “Musgr. El. 1261. Wakef. S. Cr. 5, 143. Ind. Xen. Mem. De fem., Lobeck. Aj. p. 244.” Schæf. MSS. I. q. ἄταφος, Hortus Adon. p. 216. Eust. p. 22, 41. ‘Ανοσιώταρος, 2 Macc. 8, 32. Elian. V. H. 13, 2. init.] ‘Ανοσιουργὸς, Impia vel Nefanda s. Scelesta perpetrans, Impie s. Scelerate agens, Plato Epist. (8. p. 352.) ubi a Bud. exp. Scelestus, [Philo J. 789.] ‘Ανοσιουργέω, Impia s. Nefaria perpetro, Impie ago. Apud Plat. (de LL. 10. p. 905.) ἀνοσιουργήσαντες exp. Nefariorum facinorum auctores. [J. Poll. 1, 22. * “‘Ανοσιούργημα, Philo V. M. in Dahlia Chrestom. Philon. 166. Liban. Declam. pro Socr. 258. Mor., Planud. Ovid. Met. 10, 515, 15, 469.” Boiss. MSS. “Schol. II. Δ. 409.” Wakef. MSS.] ‘Ανοσιουργία, ἡ, Impium factum vel Sceleratum, Actio scelerata, Opus sceleratum, [Plut. Arato 54. Plato 11, 116.] ‘Ανοσίως, Impie, Nefarie, Scelerate. Apud Antiphontem, ‘Ανοσίως ἀποκτεῖναι. [Soph. Ph. 257. Eur. El. 677. Plato de LL. 10. p. 907. “‘Ανοσιώταρα, adv., Eur. Phœn. 496. Orig. c. Cels. 191.” Kall. MSS.] ‘Ανοσότης, ἡ, Impietas. Ut ab Impius dicitur Impietas, sic a Nefarietas, ad exprimendum hoc substantivum. Isocr. Panath. Τί γὰρ οὐχ εὑροιμεν τῶν ὑπερβαλλότων ἀνοσιότητι καὶ δεινότητι τῶν πεπραγμένων; Ubi observandum ἀνοσιότητι cum δεινότητι ab eo esse copulatum: Demosthenem vero dixisse pro Cor., Πᾶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδὲ ὄσια; [*Καθόσιος, unde *Καθοσιότης, Gl. Defuuctio. *“Πανόσιος, Cotelier. Patr. Apost. 1, 812. 815.” Kall. MSS. * “Jo. Climac. p. 48.” Boiss. MSS.]

“‘Εφώσια, Hesychio τὰ νομιζόμενα, Justa, Solemnia.” Περιώσιος, Sanctissimus, ut Lascaris interpr. Epigr. 4. Λερναῖων ἀδύτων περιώσιος ἀργεοφάνης, Sanctissimus pontifex. || Alias pro Eximius, Modum superans, Epigr. Σαθένης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον, Eximium, Apoll. Rh. vero 2, (394.) περιώσια φίλα Βεχειρῶν dixit, διὰ τὸ εἰς πολλὴν χώραν διεσπάρθαι αἴροντα, ut significet Numerosam gentem, Quorum numerus maximus est, et modum superat. Περιώσιον neutraliter et adverbialiter pro Supra modum, Niūmum, etiam Magnopere: II. Δ. (359.) Οὐτε σε νεικεῖν περιώσιον. Ubi Schol. exp. περισσῶς, παρὰ τὸ προσῆκον, Od. Π. (203.) Οὐτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὐδὲ ἀγάσθαι, Niūmum. Annotat Eust. Περιώσιον derivatum esse ε περιάνω significantε φωνῶ, facto sc. περιώσιον ε περιάνω, sicut θωμάσιον ε θαυμάσω, et abjecto deinde ν, περιώσιον: ut περιώσιον sit τὸ ἐξάκοντον τῇ ἐκφωνήσει, s. τὸ περιβόητον. Parum certe verisimile est ex ὄσιος compositum esse. Cum vero Περιώσιον adverbiale genitivum adjunctum habeat, significat Supra: ut Apollonio Rh. (1, 466.) περιώσιον ἄλλων, Supra ceteros. Alii, Præter ceteros. Sic περιώσια πάντων dixit Planudes, pro Supra omnia, In primis. [“Simmias 5. Porson. Med. p. 30. Brunck. Soph. 3, 457. Heyn. Hom. 4, 622. Valck. Adoniæz. p. 206. H. in Cer. 362. Mitsch. 197. Ilgen. Hymn. 548. Wakef. S. Cr. 3, 29. Gesner. ad Orph. p. 412.” Schæf. MSS.] “Περώσιον, Hesychio est “μέγα, Magnum: quod et περιώσιον.” Ejusd. cum Περιώσιος significationis EST “Περώσιος. Suid. ὑπερώσιον exp. τὸ ὑπὲρ μοῖραν. [“‘Περώσιος, Hermes Poemand. 1112. Ed. 1554.” Boiss. MSS.]

“Οσία, ἡ, pro quo IONICE ‘Οσιη, Fas, Dem. (556.) ‘Ο θεὸς καὶ τὸ τῆς ὄσιας, ὁ, τι δίποτ’ ἔστι, τὸ σεμνὸν καὶ τὸ δαιμόνιον συνηδίκηται, Deus simulque fas ipsum, ejusque majestas et numen, quodcumque est illud

tandem, *injuria affecta sunt*. Idem alibi, *Oὐτε θεοὺς οὐθ' ὄσις, pro Nec deos, uer fas.* Et ὄσια ἔστι, vel simpliciter et absolute *'Οσιά*, subaudiendo ἔστι, Fas est. Herod. 2, (45.) *Τοῖσι δέ την θύειν ἔστι, Quibus fas est immolare.* Idem, *Πλὴν ὅσον αὐτῆς ὄσιν ἔστι λέγειν, Nisi quatenus fas est de illa dicere: alii, Quatenus sanctum est. Hom. sine ἔστι, Od. Π. (423.) οὐδὲ ὄσιν κακὰ ράπτειν ἀλλήλουσιν, Nec fas est inter se dolos struere.* Idem ap. Plat. de Rep. 3. legi potest, *Οὐδὲ ὄσια τὴν ἑκένουν κτῆσιν τῇ τοῦ θυητοῦ κτῆσιν συμμιγνύντας, μιαίνειν, Nec fas est: ubi tamen vulg. Edd. Ή ΒΕΝΤ "Οσια, quod Bud. scribit Attice usurpatum esse plur. numero pro ὄσιον, sicut a Thuc. παριητέα et πολεμητέα εἶναι, pro παριητέον et πολεμητέον εἶναι: Aristoph. Πλ. (682.) Κάγω νομίσας πολλὴν ὄσιαν τοῦ πράγματος Ἐπὶ τὴν χύτραν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι, Ibi ego assurgo, cum omnino licere et fas esse censerem, ubi et Schol. annotat, ὄσια τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους dici ἀν ἔξεστι θίγειν: et sic exponit locum, δόξας ὄσιον εἶναι τὸ λαμβάνειν τὸ ἀπὸ τῶν ἐν ιερῷ, ἐπεὶ καὶ οἱ ιερεῖς ἐλάμβανεν.* || *Justa funebria: quæ Plut. Numa vocat τὰ περὶ τοὺς θνήσκοντας ὄσια, Justa quæ mortuis solvuntur. Chrys. Ep. ad Ephes. 4.* "Οσιον λέγεται τὸ καθαρὸν, τὸ ὄφειλόμενον, διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὄσιαν τῶν ἀπελθόντων φαμέν. Ubi, inquit Bud. 283., deesse puto hæc verba, τῷ θεῷ, ut sit τὸ ὄφειλόμενον τῷ θεῷ, Dicitur igitur ὄσια τῶν ἀπελθόντων, quia mortuis justa exequiarum et parentalia debentur: quæ ob id fortasse Justa dicta sunt. Cicero, Plato justa funerum rejicit. Livius, Ut justa funebria, placandoque manes doceret. Est autem ὄσια, ἢ τῶν τεθηκότων κηδεία καὶ τιμὴ. Greg. in Epit. Socratis, Φέρε δὴ προσβάμεν ήδη τοῖς ἐγκωμίοις, τὴν ὄφειλόμενην ὄσιαν, ὡς ἀλλο τι χρέος τῶν ἀναγκαιοτάτων, ἀποπληροῦντες: sic appellans Parentalem orationem mortuæque laudationem. || *Expiatio s. Piatio, καθαρὸς καὶ ἀφοσιώσις, Expiatio quæ fit ad animum religione absolvendum.* Unde ὄσιας ἔνεκα s. ὄσιας χάριν, i. e. ἀφοσιώσεως ἔνεκα: Quod Lat. Dicis causa, Dicis ergo. Modestinus Juris. l. 2. D. Qui pet. tut. Καὶ οὐ μόνον ἔαν μὴ αἰτήσῃ, ἀλλὰ καὶ οὐ ἀν αἰτήσῃ, ὄσιας χάριν αἰτήσῃ, Et non solum si non petierit, sed et si quem petierit, dicens causa petierit. Varro L. L. 6. Nihil intererat cui imperaret: et dicens causa fiebant quædam. Plin. 28, 2. Si pontifici accidat dicens causa epulanti, in mensa utique id reponi adolerique ad larem, piatio est. Arnob. Disputationum adversus Gentes l. 4. An ita ut assolet, dicens causa ex eo quod optamus et volumus bona ista nobis contingere, superorum retuleritis in censem. Dion 37. Καὶ ἔτι καὶ νῦν ὄσιας ἔνεκα ποιοῦνται, Hoc etiamnum faciunt dicens ergo, h. e. Animum religione exolvendi gratia: ubi exp. morem illum habendi exercitus in Janiculo dum comitia haberentur, de quo et Gell. 15, 27. 'Οσιας ἔνεκα ποιεῖν τι Bud. signif. putat ἔνεκα τοῦ ἀμέμπτου καὶ ἀνεπιλήπτου ποιεῖν, Hactenus ut qui fecerit reprehensione caret: quod qui faciunt, perfunctorie et defunctione agere dicuntur: ut idem sit cum ἀφοσιώσθαι. [“ Jacobs. Anth. 8, 261. Wakef. S. Cr. 4, 190. Brunck. Aristoph. 1, 263. Thom. M. 20. et n., ad Charit. 308. Ilgen. Hymn. 399. Mitsch. H. in Cer. 171. Honos sacer, Ruhnk. ad 211. Ritus, Consuetudo, Act. Soc. Traj. 1, 83. Ilgen. l. c. 290. Herod. 187. ad Od. X. 412. 'Οσιας τυχεῖν, de sepultura, ad II. X. 283. 'Οσιας ἔνεκα, Ruhnk. ad H. in Cer. 211. Mitsch. 171. Wyttensb. Select. 355. ad Lucian. 1, 337. ad Herod. 349. 'Οσιας ἔκατι, χάριν, ἔνεκα, Markl. Iph. p. 414. ad Dionys. H. 1, 248. 397. 2, 818.” Schæf. MSS.]

'Οσιόω, Sanctum et purum sceleris reddo, Pio, Expio, Eur. Or. (514.) de homicidis loquens, *Eis ὄμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περφύ, Οὐδὲ εἰς ἀπάντημ', οὐσις αἷμ' ἔχων κυρεῖ.* Φυγαῖσι δ' ὀστούν, Sed exiliis olim homicidia expiabant. || *'Οσιῶ σε τῇ γῇ, Philostr. Her. (156.) Justa tibi persolvo aggesta terra, Terra te pie tego.* || *Exp. etiam Consecro.* || Profano. Sic ap. Suid. *'Οσιωθῆναι ἡμέρας λέγοντιν ἐπὶ θανάτου τινὸς, οἷον μὴ ιερᾶς, ἀλλὰ ὄσιας νομισθῆναι.* [“ Lucian. 2, 335. Brunck. ad Bacch. 114.” Schæf. MSS. In Lini Fragm. ap. Stob. ex-

A tat, *Οὐτος γὰρ σὲ καθαρὸς δικαῖως * ὄσιεύσει, ubi Brunck. Gnom. p. 128. ὄσιώσει cum Valck. rescripsit. ** 'Οσιώσις, Dionys. H. 1, 72, 48.] *'Οσιωτῆρ, ὁ, Qui hostiam immolabat ap. Delphos, VV. LL. Apud Plut. vero in Hell. fere initio, ita, 'Οσιωτῆρα μὲν καλοῦσι (sc. Delphi) τὸ θυόμενον ιερεῖον, ὅταν ὄσιος ἀποδειχθῇ: mendose, ut videtur, pro τὸν θυόμενον, accipiendo sc. θυόμενον active pro θύοντα: quibus subjungit, Πέντε δέ εἰσιν ὄσιοι διὰ βίου, καὶ τὰ πολλὰ μετὰ τῶν προφητῶν δρῶσι.* *'Αφοσιώω, s. 'Αφοσιώματι, Facio aliquid animi religione solvendi causa. Animos enim obstrictos religione habere se dicebant, cum aut legitima stataque sacra suo die non peracta fuerant, aut non rite peracta: aut cum piaculum quovis modo admissum augures aruspices nuntiabant.* Plato de LL. 9. *'Αφοσιώμενος ὑπὲρ αὐτοῦ τε καὶ ὑπὲρ τῆς συγγενείας δῆλος, Ut se hujus accusationis cædis religione, τοῦ τιμωρεῖν τῷ φονευθέντι, et totam cognationem liberet.* Hæc Bud. 284. Exp. non solum Religione libero, sed etiam Expio, Proculo tristem aliquam expectationem ob numen violatum, aut alias infensum et minabundum. *Æschin. Πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ, Civitatem expio et religione obstrictam absolvo, Plato, Ei μὴ ἀφοσιώσεις σεαυτόν τε καὶ ἔκεινον, Plut. Cæs. 'Αφοσιώμενος τὸ παρασπόνδημα, Ut expiarent fœdus violatum, Camillo, Κελεύοντες τῶν πεπραγμένων ἄγος τὴν σύγκλητον εἰς ἔνα τὸν αἵτιον τρέψασαν, ὑπὲρ ἀλλων ἀφοσιώσασθαι, Jubentes piaculum in unum qui auctor fuisse, convertere senatum, et pro aliis expiare.* Greg. "Οσα δὰ χοῶν τε καὶ ἀπαργμάτων ἡ στεμμάτων καὶ αὐθέων νεοδρέπτων ἀφοσιοῦνται τοὺς ἀπελθόντας ἀνθρώπους, Expiant mortuος. Pass. signif. usus et Plato Phædro, "Η με οὐκ ἐξ ἀπιέναι πρὶν ἀν ἀφοσιώσωμα, Antequam expier. Bud. 285. 286. || *Justa facio, Justa persolvo, Herodian. 4, (14, 11.) Τιμήσαντας ὡς χρὴ τὴν μνήμην τοῦ τετελευτηκότος, ἀφοσιώσαμένος τε τὰ πρὸς ἔκεινον, Honore habitō illius memoriaz, justisque omnibus persolutis, Cum justa funeri persolverimus. Non quod ἀφοσιοῦσθαι, inquit Bud. 288., privatim significet Justa facere, licet quidam τὰ ὄσια et τὴν ὄσιαν pro Justis funerum intelligent, sed quod ἀφοσιοῦσθαι in universum significet τὰ δίκαια καὶ ὄσια ποιεῖσθαι πρὸς τινα, h. e. Officia non negare, cultum debitum ita exhibere, ne reprehendi possit negligentia.* || *Igitur 'Αφοσιώματι, Defungor: unde qui defunctus aliquis imperio est, dicit ἀφωσιώσαμην, ut et Chrys. docet Comm. in Ep. ad Ephes. 4. ubi post verba in 'Οσιά citata, dicit, Τουτέστιν, οὐδὲν ὄφειλω αὐτοῖς λοιπὸν, οὐκ εἰμὶ ὑπενθυνος οὐτως ἔθος ήμεν λέγειν καὶ τὸ 'Αφοσιώσαμην, καὶ ὄστα τοιαῦτα, τουτέστι τὸ μηδὲν ὄφειλω, Officio defunctus sum, Nihil debeo, ut qui justa funeris fecit mortuis, jam dicere possit, οὐκέτι ὑπενθυνος λοιπὸν εἰμι αὐτοῖς.* Herod. 4, (154.) *'Αποσιέμενος τὴν ἔδροκωσιν, Defungi jurisjurandi religione volens, Bud. 286. ubi in simili loquendi genere e Livio affert, Defuncti regis imperio: Græce reddens, ἀφοσιώσαμενοι τὸ τοῦ βασιλέως παράγγελμα: Ubi etiam ΝΟΤΑ 'Αποσιέμενος Ionice usurpatum pro 'Αφοσιώμενος. At Herodian. 2, (9, 6.) Μετὰ τὸ τὸν ὑπὲρ τῆς Περίνακος βασιλείας ὄρκον ἀφοσιώσασθαι, Juratus fidem principi, interpr. Polit., at Bud. p. 288. sic, Cum in verba ipse Augusti adactus milites etiam jurejurando adegitset, h. e. Cum recte atque ordine in ea parte reip. officio functus esset. Bud. ea pagina, cum e Basil. Epist. attulisset, 'Αλλ' οὐτως ἀφοσιώσαμενος τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπῆλθε, interpretatusque esset, Sese existimans defunctum officio mei convenienti, quod semel tantum domum meam venerat: addit, Et 'Αφοσιώσασθαι est Defunctione agere et strictim quidripiam tractare, non plane nec exacte.* Plato de LL. 6. *'Αφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, ἣν νῦν κατοικίσετε.* Item p. 283. Verum enim vero ἀπὸ τῆς ὄσιας derivatum est 'Αφοσιοῦσθαι, quod ὄσιας ἔνεκα ποιεῖν τι signif., h. e. ἔνεκα τοῦ ἀμέμπτου καὶ ἀνεπιλήπτου, Hactenus ut reprehensione caret qui fecerit: quod qui faciunt, perfunctorie agere et defunctione dicuntur; est enim ἀφοσιοῦσθαι, Non animi intentione, non ex animi promptitudine et cum intentione

agere, sed quovis modo, et quasi prævaricari, καὶ τυχόντως ποιεῖν, ea tantum gratia ne incusemur ob rem neglectam. Greg. eis Βασιλείου, de laudatione ejus loquens, Ἐμοὶ τε γάρ ἔσται τοῦτο χρέος ἵκανος ἀφοσιωμένον, Mihi enim hoc debitum hactenus erit persolutum ut quidem eo defunctus esse videar. In ead. Orat., Οὕτως ἀφοσιῶται τὴν ἔνωσιν, Quodammodo ut unum se facit e populo, licet aperte planeque et bona fide Christianum non egerit. Idem, Ἰν τε τὸν ἡμέτερον ἀφοσιώμεθα πόθον, καὶ τῇ πανηγύρῃ τὸ εἰκὸς ἐκπληρώσωμεν, Ut et desiderio nostro aliquantum satisfaciamus, et multitudinis frequenter circumfusæ expectatione respondeamus. Isæus, Οὐδὲ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶνον τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, Nec prævaricabunde nec perfuntorice aut quolibet modo, sed quam fieri potest optime omni apparatus instructus. Quicquid igitur non enixe, non bona fide et strenue, sed perfuntoria fit opera, ἀφοσιωμένον dicitur. Hæc Bud. p. 283. 284. Et p. 284. e Plut. Pericle, Πρὸς τὴν κατηγορίαν ἀπαξ ἀναστῆναι μόνον, ὥσπερ ἀφοσιούμενον, Quasi prævaricantem. Et p. 288. e Plat. Phædone, Πρὶν ἀφωσισθαι ποιήσαντα ποιήματα, Utcunque finxisse poëmata et carmina: ubi ἀφοσιούσθαι interpr. Leviter aliquid agere et defungendi gratia. Et paulo ante e Synes. Τοσοῦτον ὁμιλήσας φροντίσιν ὅσον ἀφοσιώσασθαι τῷ μετὰ σώματος βίῳ, Hactenus in curis versatus, ut curreat utcunque corpus quirem ad vitam tolerandam. || Ἀφοσιωμένη τῇ θεῷ, ex Herod. pro Solvens primicias deae et honores exhibens. || Ἀφοσιούσθαι, inquit Bud. p. 287., Abominari aversarique, et velut atrum infaustumque detestari, Plut. Cæsare, Πάντως ἐφη ἀφοσιώσασθαι τὴν ἡμέραν, Hoc die tanquam infausto nefastoque nihil agere, et ἀποφράδα τὴν ἡμέραν ἡγεῖσθαι. Et de Mithridatis defuncto ad Pompeium allato, (Pomp. 42.) Οὐ γάρ αὐτὸς ἰδεῖν ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ νεμεσητὸν, eis Σινώπην ἀπέπεμψε, Invidiam facinoris detestatus et ἀποδιοπομπούμενος. Et Popl. Ἀφοσιούμενοι τὸν Ταρκύνιον, Detestantes Tarquinium, Abhorrentes a Tarquinio. Et Numa, "Ωσπερ ἀφοσιούμενων τὸ μὴ λιμῷ διαφθείρειν, Ceu piaculum esse ducant. Inde fit, ut pro Recusare et repudiare munus oblatum ponatur: ut ap. eund. Plut. Antonio, Ἀφοσιούμενον δ' αὐτοῦ καὶ δεδοικότος λαβεῖν. Idem in Numa, Τοιώντοις λόγοις ἀφοσιῶται τὴν βασιλείαν, Hujusmodi verbis regnum abnuit: Pericle (10.) Ἀφοσιούμενος ἀπεχώρησε, Repudiata accusatione discessit. Cui signif. vicina est ea qua pro Deprecari ponitur, Plut. de Def. Orac., "Α δρῶσιν ἀνθρωποι, μηνίματα δαιμόνων ἀφοσιούμενοι καὶ πράντοντες, Quæ agere solent homines dæmonum illorum iracundiam deprecantes atque placantes. Idem Symp. 4. Τὸν δ' ἀφοσιωσάμενον, καὶ κελεύσαντα καθ' ἑαυτὸν ὄρφν καὶ προσεύχεσθαι τοῖς θεοῖς, Rem deprecatum et aversatum. || Ἀφοσιούμενοι τὸ χρέος, e Constant. Lascar. Gramm. pro Remitto tibi debitum. || Ἀφοσιώ, Cousecro, Dico, Athen. 12. Καὶ πάντων ἀπλῶν τῷ ἐταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιῶντων, Quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostitutæque consecrare: quod Strabo dicit ἀνατιθέναι. Locum citat Bud. 287. || Ἀφοσιούμεθα, Hesychio ὅσιον ποιούμεθα. Idem, Ἀφοσιώσαται, ἀπάρξεται ὅσιαν χάριν. Item, Ἀφοσιούμενος, ποιήσας τὴν θυσίαν. Et, Ἀφοσιούμενοι, ἐν ὑποκρίσει θωπεύοντες, τιμῶντες. Item e Thyeste secundo Sophoclis, Ἀφωσιωμέναι, ἀνόσιαι, ἀπωθεν τοῦ ὅσιου γεγενημέναι. [“Markl. Iph. p. 414. Abresch. Aesch. 2, 68. Canter. Aristid. 2, 631. Jebb. Brunck. Soph. 3, 504. Dionys. H. 2, 825. Plut. de S. N. V. p. 10. vide Wytteneb. p. 22.: Bergler. ad Aleiphr. 59. Wessel. ad Diss. Herod. 142. ad Charit. 264. 308. Toup. Opusc. 1, 60. Valek. Hipp. p. 195. Diatr. 282. ad Herod. 50. 95. 349. 370. Wytteneb. Select. 354. Fabricii Vita p. 290. Wolf. Prolegg. 106. Sacro, Devoveo, Schol. Aristoph. Πλ. 149.” Schæf. MSS. * “Ἀφοσιωτέον, Sacra faciendum, Origen. c. Cels. 431.” Kall. MSS. * “Ἀφωσιωμένως, Dicis causa, Perfuntorie, Chrys. Hom. 83. T. 5. p. 517, 13.” Seager. MSS. “Basil. Hom. Mor. 197.” Boiss. MSS.] Ἀφοσιώματα, Piaculum. Ἀφοσιώματα, καθάρματα, καθάρσια, Hes. Ἀφο-

σίωσις, Expiatio, Expiatio quæ sit animum exolvendi religione gratia, Plut. Ἀφοσιώσεως χάριν τὰ τῶν βασιλέων παραλαβόντες ὄνόματα, Ut solvant animum religione, Ne infestentur conscientia admissi piaculi, Bud. p. 285. 286. Idem Plut. Χρῶνται δὲ μάλιστα αὐτῷ ἐπὶ τὰς ἀφοσιώσεις καὶ τοὺς καθαρμούς: (Eumenē 12.) Ἀφοσιώσεως ἔνεκα, pro quo supra, ὅσιας χάριν, ἔνεκα, Dicis causa. A Bud. exp. Ut me religione absolverem. || Exp. etiam Parva s. Defunctione libatio. Et πρὸς ἀφοσιώσιν, Defunctione, Languide, Remisse. [“ Ad Lucian. 1, 337. ad Charit. 238.” Schæf. MSS. * Προσαφοσιώ, Eust. 6, 194. “ Pallad. V. Chrys. 194.” Boiss. MSS.]

Ἐξοσιώ, Sanctum reddo: Hes. ἔξοσιον, δικαιοῦν: ἔξοσιούσθω, ὅσιος γενέσθω. || Expio: unde οἱ ἔξοσοι μενοι, Expiati. At ἔξοσώσασθαι τὰ θεῖα, Plut. redditur Expiare divina: intelligit autem is, ut opinor, Procurare et expiare ea quæ a diis significantur, (8; 319.) Οὐ κράτιστον ἐπισχεῖν χρόνον οὐχὶ πολὺν, ἀλλ' ὅσον ἔξοσώσασθαι τὰ θεῖα. || Ἐξωσιωμένον, Dicatum, Consecratum, Gaza, Τὰ ἔξωσιωμένα τοῖς κυριωτάτους καὶ ἀγιωτάτους τῶν Ἱερῶν ὄντα. || Ἐξοσιῶσαι καὶ φορεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ, e Plut. Camillo (20.) Ignem sacrum habere ac perpetua vigilia servare. [“ Ad Diod. S. 2, 10. Med., Plut. 6, 347. Hutt.” Schæf. MSS.]

Καθοσιώ, Sanctum scelerisque purum reddo: quod Theologi Sanctifico. Suid. Ο ἕαντὸν διὰ τιστεως καὶ ἔργων ἀγαθῶν καθωσιώσας καὶ τῷ θεῷ ἀφιέρωσας, quem esse ὅσιον dicit. Et καθωσιωμένον, Sceleris purus, e Can. 18. Concil. Sardicensis. || Expio, Plut. Solone, Καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαροῖς, Qui urbem expiationibus ad religionem instituit. || Exp. etiam Sacrifico, Aristoph. Πλ. (660.) πόπανα καὶ πρόθυμα Καθωσιώθη: nisi malis Consecrata et dicata sunt. || Nam Καθοσιώσα accipitur etiam pro Consecro, Dico, ut καθιερώω, Synes. Ep. 67. Καθοσιώσαντα τῷ θεῷ τόπον ἀλλότριον. Unde τὸ καθοσιώθεν et καθωσιωμένον, Consecratum et dedicatum, s. Dicatum, Plut. de Deo Socr. Ιερὸν ὄντα καὶ τοῖς θεοῖς καθωσιωμένον. Homo etiam aliquis alicui καθωσιωμένος dicitur, cui devotus et addictus est, Herodian. 7, (9, 7.) Τῷ τε Μαξιμίῳ καθοσιούμενος, οὐφ' οὖ καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἐπεπίστευτο, Principi suo devotus: (6, 10.) Φιλατόν τε ὄντα καὶ καθωσιωμένον τῷ Μαξιμίῳ, Carissimum devotissimumque Maximino. [“ Markl. Iph. p. 396.” Schæf. MSS.] Καθοσιώσις, ή, Sanctificatio: ή πρὸς θεὸν καθοσιώσις Suid. dicit, exponens quid sit ὁσιότης, Sanctitas, Sanctimonia. || Ab Eod. καθοσιώσις exp. δικαιώσις, κατάκρισις, παρὰ τὸ κατὰ τοῦ ὅσιου γίνεσθαι, i. e. κατὰ τοῦ βασιλέως: cuius signif. hoc exemplum affert, de Symmacho, Δεδώς τὸ τῆς καθοσιώσεως ἔγκλημα, τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν σηκοῖς * προσκαταφεύγει. Et de Christo, Τοῖς γάρ νόμοις αὐτὸν παρέδωκαμεν καὶ eis καθοσιώσιν οὐχὶ ἡμάρτομεν. [* Καθοσιώτος, unde] “Ἀκαθοσιώτον, Hesychio ἀκοσμον, In-“ compositum: Suidæ præterea ἀνομον, Iniquum, et “ἀπόβλητον, Rejiculum, Vile. Sonaret tamen potius “Non consecratum, παρὰ τὸ οὐ καθωσιώσθαι.” [Anecd. Bekkeri 1, 357. “Epiphan. Ηær. 42. p. 343. ubi v. Petav.” Routh. MSS. * Εὐκαθοσιώτος, ibid. * Προκαθοσιώ, Heliod. p. 514, 13. Joseph. A. J. 16, 11, 7. * Συγκαθοσιώ, 16, 2, 4.]

[* Καθοσιώμος, Philo de Colend. Par. p. 26. Τὰ καπακόπτειν, i. q. ὅσια, si lectio est sana.]

“ΟΣΠΡΙΟΝ, τὸ, Legumen, Gal. de Alim. Fac. “1. ὅσπρια vocari scribit ἐκεῖνα τῶν Δημητρίων σπερ-“ μάτων, ἔξ ὧν ἄρτος οὐ γίνεται, ut κνάμοις, πισοῖς, “ἐρεβίνθοις, φακοῦς, θέρμοις, ὄρυζαιν, ὄρόβους, λαθύ-“ ρους, ἀράκους, ωχρους, φαστήλους, φακῆν. Eadem et “χεδροπὰ nominantur, Theophr. H. Pl. 8, 1. Τὰ δὲ, “χεδροπὰ, οἷον κνάμος, ἐρεβίνθος, πισός, καὶ ὄλως τὰ “ὅσπρια προσαγορεύομενα.” [“ Jacobs. Anth. 8, 202. De spiritu, ad Lucian. 2, 322.” Schæf. MSS. * Οσπριοθήκη, Gl. Grauarium: * Οσπριοπάλης Leguminarius. * Οσπριόπωλις, Schol. Aristoph. Πλ. 427. * Οσπριοφάγος, unde * Οσπριοφαγέω, Hippocr. 1037.] “Οσπριώνης, Leguminum emtor, Cui com-“ missum est munus comparandorum leguminum: “quod munus DICITUR Οσπριωνία, JCtis Latinis

“ Ospratura. Arcad. l. ult. de Mun. et Hon. Elæem-
“ poria et ospratura ap. Alexandrinos patrimonii
“ munus existimatur. Οσπριώδης, ut χεδροπάδης,
“ Legumini assimilis, Qui e leguminum est genere.
“ Athen. 9.” [“ Kuster. Aristoph. 120.” Schæf. MSS.
Aqu. Levit. 2, 14.] “ Πανόσπρια, ἡ ἐκ τῶν ὀσπρίων
“ μίξις, Omnis generis legumina mixta, Suid. σύνοδος,
“ συμμιγὴς πληθὺς, Hes. quæ signif. metaphorica
“ erit. Apud utrumque proparoxytonos scriptum
“ est: quidam censem παροξυντέον.” [* “ Οσπρεον,
Etym. M. * “ Οσπρος, * “ Οσπρον, Hes.] “ ΉΝΙC Οσ-
“ προλέων dicitur Herba quæ legumina leonis in
“ modum suffocat, Orobanche, Sotion ap. Geop. 2,
“ (42, 1.) ‘Οσπρολέων, ὃν τινες ὁροβάγχην καλοῦσι.”

‘ΟΣΤΕΟΝ, ΕΤ ‘Οστοῦν, Os, ossis, Od. I. (293.) “ Εγ-
κατά τε σάρκας τε και ὀστέα μνελόεντα, Σ. (95.) ὀστέα
δ' εἰσω” Θελασεν, II. II. (310.) ‘Ρῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος, Ψ.
(673.) “ Αντικρυ χρόα τε ρήξω, σύν τ' ὀστέον ἄραξω, ΙΙ.
(347.) κέασσε δ' ἄρ ὀστέα λενκά, Od. Γ. (455.) et alibi,
λίπε δ' ὀστέα θυμὸς, II. Δ. (174.) σέο δ' ὀστέα πύσει
ἄρουρα, Od. A. (161.) οὐ δήπον λεῦκ' ὀστέα πύθεται
ὅμβρῳ, II. Ψ. (239.) ‘Οστέα Πατρόκλοιο Μεγοτιάδαο
λέγωμεν, Colligamus ossa Patrocli. Sic Ω. (793.)
‘Οστέα λενκά λέγοντο κασίγνητοι, Ψ. (91.) “ Ως δὲ και
ὀστέα νῶν δρῆ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Usurpant prosæ
quoque Scriptt. tam ὀστέον et ὀστέα, quam ὀστοῦν et
οὐτᾶ. Plut. Probl. Rom. Καέντρος ὀστέον, Athen. 10.
Τελευτήσαντος δ' αὐτοῦ και κατακαυθέντος οὐκ ἔχωρησε
μία ίδρια τὰ ὀστέα, 9. Σαρξ ἐπιπολῆς ὀστέοις ὑπάρχου-
σα, 6. Τὸ πρὸς ὀστοῦν κρέας. Paus. Att. Τὰ ἐπὶ τοῖς
γόνασιν ὀστᾶ, Plut. Symp. 2. Τὰ σκληρότατα τῶν
ὀστῶν, Plato Phædro, “ Οταν ὀστέοις ὀστᾶ προσγένενται.
Et ap. Medicos ὀστοῦν iερὸν, Os sacrum: quod
duobus modis a Gal. usurpat: uno quidem, latius,
ut coccygem etiam comprehendat: ut l. 12. de Usu
Part. cum scribit os sacrum constare ossibus qua-
tuor, tribus sc. propriis et coccyge, altero autem,
specialius, eam tantum partem significans quæ re-
vera sacra est, i. e. magna et lata, quantum nimirum
hujus cum osse ilium per synarthrosin jungitur; hac
enim sola parte revera iερὸν est, i. e. magnum atque
latum: tuncque ejus reliquum gracilescens semper
ac tenuatum, donec in tres cartilagines acutissimas
desinat, Coccygem appellat. Plura vide in ‘Ιερὸς,
T. 1. c. 1644. Genit. poët. ΕΤ ‘Οστεόφιν, ut κεφα-
λῆφιν, Od. Ζ. (134.) ‘Ρινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρένειν, M.
(45.) πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θις 'Ανδρῶν πυθομένων,
pro ἀμφ' ὀστοῖς. || Dithyrambica vero audacia qui-
dam γης ὀστέα vocat τοὺς λίθους, Lapides, Saxa, γῆς
ὀστέοισιν ἔγχριμφθεις πόδα, h. e. λίθους προσκόψα.
|| Οστᾶ teste Suida dicuntur etiam οἱ λογισμοὶ: quo-
niam ipsa οὐστᾶ φύσιν ἔχουσι στεγανωτέραν καὶ φέρει
τὸ ζῶον. [“ Heyn. Hom. 8, 161. 755. Mær. 284.
et n., ad Diod. S. 1, 306. Jacobs. Anth. 7, 390.
Thom. M. 659. Ruhnk. Ep. Cr. 172. T. H. ad Lu-
cian. Dial. p. 14. Nucleus, Add. ad Diod. S. 1, 213.
Heusing. Ind. Άσοπ. De spinis piscium, Jacobs.
Anth. 11, 153. Οστᾶ γῆς, Lapides, 9, 335. D. R.
ad Longin. 244. ad Muret. 2, 225. Κνοὺν ὀστέον μη-
νύειν, Jacobs. Anth. 6, 339. 7, 409. Οστέα μοῦνον
ἔλειψθεν, 254. Οστεῦν, Leon. Tar. 68. Dioscorid.
24. Antip. Sid. 83. * Οστᾶ, pro ὀστέα, Opp. K. 1,
268.” Schæf. MSS. * Οστεούλκος, Hippocr. 618.
* “ Οστον, Diog. L. 1, 63.” Wakef. MSS. * Οστο-
ειδῆς, Hippocr. 410.] Οστοθήκη, ἡ, Ossium theca,
Loculus ubi mortuorum ossa conduntur, [Lycophr.
367. Chandler. Inscr. 73. Murator. Inscr. p. 1003.
no. 5.] Οστοκόπος, Ossa tundens: ὀδύνη, Ossium
dolor quo veluti tunduntur, Species lassitudinis in-
flammatoriæ, cum non solum musculi, sed tendones
etiam et nervi per exercitationem nimiam excalfacti,
attraxere quippiam e circumfusis sibi excrementis.
Dicitur autem οστοκόπος, eo quod tendones ipsis os-
sibus adhaerentes infestans hæc affectio, videatur in
imo ac circa ipsa ossa consistere. Latini dicunt Os-
sifragus. [Vide Οστοκατεάκτης.] Pro eod. ex Hippocr.
(396.) AFFERTUR Οστοκόπος. [Theophr. Fr. 7, 2.
* “ Οστοκοπάδης, Pallad. de Febr. 76.” Kall. MSS.]
‘Οστολόγος, Qui ossa legit s. colligit, ὁ ὀστᾶ λέγων:

A ut qui crematorum cadaverum ossa inter cineres col-
ligit. [Gl. Ossilegus.] Οστολόγοι, Nomen Tragœdiæ
Ἄσκυλοι ap. Athen. [667.] Οστολογέω, Ossa lego,
colligo. Suidæ ὀστολογεῖν est ἔξετάζειν, ἔξερεννην,
Perquirere, Indagare: sumta metaph. ab iis qui in
crematorum corporum cineribus ossa perquirebant
et cum diligentia aliqua colligebant. [Isæus 78.
Οὐτ' ἀποθανόντα ἀνείλετο, οὐτ' ἔκανεν, οὐτ' ὠστολό-
γησεν. * Οστολογία, Gl. Ossilegium, “ ad Diod. S.
1, 283.” Schæf. MSS.] ΑΤ Οστολογία ap. Gal.
Medico, pro Liber de Ossibus, Sermo s. Tractatus
de Ossibus. [* Οστολόγιον, Gl. Ossilegium.] Οστο-
μαχία, VEL Οστομάχιον, Cum ossiculis certatur lu-
dendo, Ossiculorum certamen, ludus, Auson. Ep. ad
Paul. (503. Ed. Toll.) Simile ut dicas ludicro, quod
Græci ὀστομαχίαν vocare: ossicula ea sane ad sum-
mam quatuor figuræ geometricas habent; sunt enim
æquilatera vel triquetra, extensis lineis, aut rectis an-
gulis vel obliquis: ισοσκελῆ ipsi vel ισόπλευρα vocant,
ὅρθογνα quoque et σκαληνά. Harum verticularum
variis coagmentis simulantur species mille formarum,
elephantus bellua, aut aper bestia, anser volans, et
mirmillo in armis subsidens, venator et latrans canis:
quin et turris et cantharus, et alia hujusmodi innu-
merabilium figurarum, quæ alias alio scientius varie-
gant. Sed peritorum concinnatio miraculum est,
imperitorum junctura ridiculum. Suet. Ossiculis
ludere dicit in Augusto c. 83. Modo talis aut ossicu-
lis nucibusque ludebat cum pueris minutis, quos facie
et garrulitate amabiles undique conquirebat. Sic enim
Brod. ibi legit: Turnebus vero Ocellatis leg.
putat. Beroaldus in quodam Cod. vet. scribi ait Ca-
stellatis; de quo ludo Jul. Capitolinus in Galieno,
Qui castella e pomis strueret; in alias Codicis since-
rioris margine Oscillatis. [Vide Schn. Lex. et Ges-
ner. Thes. L. L. v. Ossiculum. * “ Οστοφάγος, Const.
Manass. Chron. p. 131.” Boiss. MSS. * Οστοφαγέω,
Alex. Trall. 4. p. 67. Strabo 16. p. 1121. * Οστοφα-
νῆς, unde] Οστοφανέω, Ossa ostendo, conspicienda
præbeo, Hippiatrica de hydriasi, Αἱ τε κιθάραι παρ'
ἐκάρερα τοῦ νῶτου ὀστοφανοῦσι, Ossa habent eminentia
præ macie, Bud.; nam macilenti ossa sua veluti
ostendunt. [* Οστοφυῆς, Batrach. 287. Schol. Ari-
stoph. Λ. 963.]

‘Οστάγρα, Forceps, Volsella qua ossa eximuntur,
λαβῖς qua ossa extrahuntur. Gorr. dicit esse In-
strumentum chirurgicum quo ossa vel attolluntur vel
deprimuntur, vel omnino loco moventur. Gal. Ther-
rap. 6. ‘Αλλὰ καὶ διὰ τῆς δ. ἀνατείναντες ἢ ἀνακλά-
σαντες ἔνια τῶν ισχυρῶν συντετριμμένων ὀστῶν. Non
male interpretabimur Volsella s. Forfex qua ossa
eximuntur: Cels. 7, 12. de dentibus, Protivius au-
tem ubi plus sanguinis profluit, scire licet aliquid
ex osse fractum esse. Ergo specilio conquirenda est
testa quæ recessit, et volsella protrahenda est. Et
aliquanto post, Quotiescumque dente exempto radix
relicta est, protinus ea quoque ad id facta forfice,
quam ριζάγραν Græci vocant, eximenda est. [Theo-
phr. Fr. 7, 2. Τοὺς ὀστεοκόπους ὀστάγρας καλοῦσι.]

‘Ανόστεος, Exos, Lucr. Plant., i. e. Ossa non ha-
bens, ut μαλάκια et quædam reptilia. Vide Οστρα-
κόντων. Hesychio ἀνόστεος est ὁ θαλάσσιος πολύ-
ποντος, σκάλης. Sic Hesiod. (Epy. 2, 142.) ἀνόστεος
ὄν πόδα τένει. De quo vide Erasm. Prov. Exos
suum rodit pedem. Διόστεος, Gemino osse constans,
[Aristot. H. A. 1, 772.] Μονόστεος ΕΤ Μόνοστος,
Unico et solo osse constans, cui opp. πολύστεος,
Aristot. de Part. Anim. 4. Οἱ δὲ λύκοι καὶ λέοντες
μόνοστον τὸν αὐχένα ἔχοντι, Collum perpetuo osse
rigens. ‘Ολόστεος, Qui totus osseus est, E solidō
osse constans, [Toup. ad Longin. 206.] ΑΤ ‘Ολό-
στεον, Herba per antiphrasin sic nominata, Plin. 27,
10. Holosteon sine duritia est herba, ex adverso
appellata a Græcis, sicut fel dulce; tenuis usque in
capillamenti speciem; longitudine quatuor digitorum,
ceu gramen, foliis angustis, astringens gustu.
[Plantago albicans Linnæi.] Apud Diosc. autem 4,
11., unde Plin. hæc desumsit, in vulg. Ed. SCRIP-
PTUM ‘Ολέστιον. Περιόστεος, Ossibus circumdatus,
Ossa circumdans, ambiens: ύμένες, Gal. Membranæ,

quæ ossa cingunt, regunt. Πολυόστεος, Multipli consans osse, Multa habens ossa; oppositum τῷ μόνοστος s. μονόστεος. Πολυόστεον dicitur etiam Superior pedis pars prope digitos: alio nomine πεδίον et ὄπος vocata: sunt enim revera multa ibi ossa. Vide "Opos. [Aristot. H. A. 1, 773. J. Poll. 2, 197.]

'Οστράδης, Osseus, Osse abundans, Ossi similis: γλῶττα, Lingua ossea, duritie ossea, Athen. (310.) ex Aristot. de labracibus, Μονῆρες εἰσὶ καὶ συρκοφάγοι γλῶσσαν δὲ ἔχονσιν ὀστάδην καὶ προσπεφυκυῖαν. Et l. 6. ὀστάδες κρέας, Caro cui multa ossa insunt. ["Kuster. Aristoph. 120. *'Οστράδης, Diod. S. 1, 338." Schæf. MSS. Plut. 9, 626.]

"Οστρέινος, Osseus, h. e. Ex osse factus, ["Herod. 4, 2. Φυσητῆρες ὀστέινοι, Fistulae osseae." Schw. MSS. "Kuster. Aristoph. 125." Schæf. MSS. Schleusn. Lex. V. T.] "Οστρινος, pro eod. VV. LL. [Lobeck. Phryn. 262. "Kuster. Aristoph. 125. (A. 863.) Jacobs. Anth. 6, 392. 8, 49." Schæf. MSS. *'Οστρινος, Aqu. Exod. 1, 9. Deut. 7, 1. Vocab. vix sanum. Extat ap. Schleusn. Lex. V. T. A Schneidero non agnoscitur.]

"Οστρίνης μυελὸς, Medulla quæ in ossibus est, Ossium medulla, Ruf. Eph. 'Ο δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀστέοις μυελὸς, ὀστίτης, ἔαν τε ἐν μεγάλοις ἡ κοιλώμασιν, ἀστερὲ ἐν μηρῷ καὶ βραχίονι· ἔαν τε εν σήραγξιν, ὅστερὲ ἐν πλευραῖς καὶ κλεισίν.

"Οστράριον, τὸ, Ossiculum, Epigr. ὡς ἐμὲ κίχλαι Αἰνέκεις ἔντοις ἡκαχον ὀστράριον, Siccis ossiculis, [Erot.] [*'Οστεῖσθω, unde] Ἐξοστεῖσθω, Exosso, ut Plaut. hic me ut murænam exossare cogitat. Utitur Colum. quoque et alii pro Ossa eximo. Unde ἔξωστεισμένος, Exosstatus, Cui ossa exempta sunt. Vel ἔξηρθρωμένος, Luxatus. [In Rifi Fr. 252. legitur Ἐλαιῶν κολυμβάδων ἔξωστισμένων.] At Ἐξόστωσις, Ossis eminentia et extuberatio, quacunque corporis parte præter naturam contigerit. Peculiari tamen nomine ossium tubera, quæ in genis contingunt, σατυρισμοὶ nominantur. Gorr.

[*'Οστεόω, unde *'Οστέωσις, Schleusn. Lex. V. T.]

"Οσταθεῖς, ἔξαγκωνισθεῖς, Hes."

"ΟΣΤΑΙΓΞ, εγγος, ἡ, Scintilla, Flamina crispa, λαμπτηδὼν, Apoll. Rh. 1, (1297.) τὰ δέ οἱ ὄσσε "Οστλιγγες μαλεροῖ πυρὸς ὡς ἴνδαλλοντο. Alias signif. βόστρυχος, Cirrus, Cincinnus. Callim. ἀπ' ὀστλιγγον αἰὲν ἀλειφα ρέει. Ita Schol. Apoll. Rh., Etym. Lolinum etiam et sepiarum βόστρυχοι, botrorumque ἔλικες, nominantur ὀστλιγγες, Cirri, Nicand. A. (470.) "Os δὴ τοι ῥύποις μὲν ὑπ' ὀστλιγγεσιν ἄραιαις Τευθίδος ἐμφέρεται:" [Eutecnio πλεκτάναις. Ibi Ἀελius Promotus Ms. in Bibl. Vat. descriptus a Weigelio habet hæc ex Eræneto transcripta: Οι μὲν λαγῳδιοὶ εὐρίσκονται εἰς τὰς τρίχας τῶν τευθίδων." Schn. Ind. Theophr.] "Theophr. H. Pl. 3. cap. ult., de rhu coriariorum, "Ανθος λευκὸν βοτρυῶδες" τῷ σχήματι δὲ ὀλοσχέρες, ὀστλιγγας ἔχον ὀστερὲ τρούς," [Flos racematum enascens, Gaza.] "Ita enim reponendum pro ὀστλιγγας in vulg. Edit. Apud Hes. habetur ὀστάλιγξ, expositum itidem πλόκαμος, βόστρυχος, ἔλιξ: et τὸ ἐν τοῖς βότρυσι "γινόμενον." [Ruhn. Ep. Cr. 178. Valck. Callim. 205. Koppiers. Obs. 149.] Schæf. MSS. Salmas. Homonym. p. 75. *'Οστρύγγιον, Gl. ἡ ἐπιφυλλις, Racemus, Du-Cang. corrigit *'Οστλιγγιον. Dicitur etiam *'Αστλιγξ, ut σταφὶς, ἀσταφὶς, ὀσταφὶς: ἀστρακὸς, ὀστακός. Perperam in Etym. M. *'Αστλιγγας, τὰς *ὑποφυλλίδας τῶν βοτρύων, οἱ δὲ ἀκτῖνας, ἀνγάσ· ἔνιοι *ἀστριγγας, καὶ *ἀστριγγας ἄλλοι. Item ap. Hes. *'Αστεγνας, αἴγας (s. αὔγας) ἡ ἀστριγγας, Vide Schn. Lex.]

"ΟΣΤΡΑΚΟΝ, τὸ, Testa. Dicitur vel de Testa quæ e figulina terra conficitur, vel de ea qua pisces quidam intecti sunt. De figulina hæc ad-dam exempla. Herodian. 7, (12, 11.) 'Αναπηδῶντες εἰς τὰ δώματα, τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες αὐτοὺς καὶ λίθων βολαῖς τῶν τε ἄλλων ὀστράκων, ἐλυμήναντο αὐ-

A τοὺς, Tegularum testarumque jactibus, Plut. (8, 218.) Τοὺς Ἀδώνιδος κήπους ἐπ' ὀστράκοις τισὶ τιθηνούμεναι καὶ θεραπεύονται. Et Hippocr. περὶ Γυν. Φύσ., in fomento sicco, s. ἐν τῇ ἔηρᾳ πυρὶ, adhibet ὀστράκα θερμὰ καὶ διάπυρα, Testas calentes et ignitas. Alex. Aphr. Probl. 2. Ὁρέγονται ὀστράκων, Testas appetunt. Item ὀστράκα καλάινα Galeno, Testæ e calai lapide. Aliud exemplum cum Plinii interpr. habes Ὁστρακίτης. Porro et de Piscium testa dicitur, ut supra monui. Aristot. de platea ave conchas devorante, Eiθ' οὕτως τὰ κρέα μὲν ἔσθιει, τῶν δὲ ὀστράκων μὴ ἀπτεραι: pro quibus Plin. Atque ita ex iis esculentis legit, testas excernens. Rursum Aristot. de purpuris, Τὰς μὲν οὖν μικρὰς μετὰ τῶν ὀστράκων κόπτουσι, τῶν δὲ μειζόνων περιελόντες τὸ ὀστράκον, ἀφαιροῦσι τὸ ἄνθος: pro quibus iterum Plin. Et majoribus quidem purpuris, detracta concha auferunt: minores trapetis frangunt, atque ita demum rorem eum excipientes Tyrii. Ubi nota eum ὀστρακον interpretari Concha. Plut. de Exilio, Οἱ κοχλίαι τοῖς ὀστράκοις συμφεῖς ὄντες, Aristoph. B. (1305.) ἡ τοῖς ὀστράκοις κροτοῦσα μοῦσα Εύριπίδον: ε. q. l. Didymus ap. Athen. (636.) colligit, Εἰωθένται τινὰς ἀντὶ τῆς λύρας κουχῆλια καὶ ὀστράκα συγκρούοντας εὐρύθμον [ένρ. Schw.] ηχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὄρχουμένους. Ὁστράκον περιστροφὴ, Genus ludi qui alio nomine dicitur ὀστρακίνδα, ut J. Poll. scribit 9. p. 494.: citans Plat. Phædro, Φυγὰς δὴ γίγνεται ἐκ τοίνου, καὶ ἀπεστερηκὼς ὑπ' ἀνάγκης, ὃ πρὶν ἐραστῆς, ὀστράκον μεταπεσόντος ἵεται φυγὴ μεταβαλών· ὃ δὲ ἀναγκάζεται διώκειν ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθειάζων. Metaphorice vero de subita rerum mutatione dicitur et conversione repentina, qualis est eorum qui ludunt ὀστρακίνδα. Eunap. Ποτερὸς ὀστράκον μεταπεσόντος, ἐπὶ τῷ βέλτιον ἔχωρης Ῥωμαῖας, Veluti ostraco conversores Romanæ in melius cessere. Plura vide apud Erasm. in Prov. Testulæ transmutatio: item in Ὁστρακίνδα et Ἐποστρακισμός. Porro de ipso ludo hæc Platonis Comici verba citat Eust. 1160. Εἰκαστοῖς παιδαρίοις τούτοις, οἱ ἐκάστοτε γραμμὴν ἐν ταῖσι δόδοις διαγράψαντες, διανειμάμενοι διχεῖαντος, ἐστᾶσιν αὐτῶν, οἱ μὲν ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δὲ ἐκεῖθεν εἰς δὲ ἀμφοτέρων ὀστρακον αὐτοῖς ἀνίστην εἰς μέσον ἔστως· καὶ μὲν πίπτοντες τὰ λευκὰ ἐπάνω, φεύγειν ταχόταν ἐτέρους δεῖ, τοὺς δὲ διώκειν· ὃ δὲ ἀναρρέπτων τὸ ὀστράκον, ἐπιλέγει, νῦν δὲ ἡ ἡμέρα: ubi τὸ λευκὸν εἰς ἡμέραν vocatur τὸ ἀπίστωτον. Ea ostraci pars pars quæ pice oblita non est, νῦν autem, τὸ πιστηρὸν s. πεπιστωμένον, et μέλαν, imitatione Homeri, qui dicit νέφος μέλαν ἡγετε πίστα. Erat etiam ὀστρακον quoddam, cui in comitiis nomina eorum inscribebat populus, quos ob potentiam et gloriā ferre non poterat. De quo sic Plut. Aristide, non ita procul ab initio, Ὁστρακον λαβῶν ἔκαστος, καὶ γράψας ὃν ἐβούλετο μεραρτῆσαι τῶν πολιτῶν, ἔφερον εἰς τὰ τόπον τῆς ἀγορᾶς περιπεφραγμένον ἐν κύκλῳ δρυπάκτοις εἰς δὲ ἀρχοντες πρώτον μὲν διηρίθμουν τὸ σύμπαν ἐν ταντῷ τῶν ὀστράκων πλῆθος· εἰ γὰρ ἔξακισχιλίων ἐλάττονες οἱ φέροντες εἰλεν, ἀτελής ἦν ὁ ἔξοστρακοις· ἐπειτα τῶν ὑπομάτων ἔκαστον ιδίᾳ τεθέντες, τὸν ὑπὸ τῶν πλέοντων γεγραμμένον ἔξεκήρυττον εἰς ἔτη δέκα, καρπούμενον τὰ αὐτοῦ. Idem docet Plin. 8. p. 425. Meminit et in Alcib. 358. meæ Ed., ubi dicit τὸ ὀστρακον ἐπιφέρειν, Ostracum contra aliquem mittere, Concha s. Testa in urnam missa damnare et exterminandum judicare; utebantur enim iis testulis loco ψήφων, h. e. Calculorum: ut et Erasmus docet in Prov. Testulæ transmutatio. Idem Plut. Fabio 347. meæ Ed., de Pericle loquens, Eis φυγὴν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦστρακον ἐκπούρας, ubi τοῦστρακον dicit pro ἔξοστρακοισμόν. [Cf. Idem Pericle 14.] Moris autem fuisse ut nomina eorum inscriberentur, quos relegatos volebat populus, ostendit ille ap. Plut. rusticus illiteratus, qui ὀστρακον ἔχων προσῆλθε τῷ Ἀριστείδῃ, (ignorans τamen esse Aristidem, cui ὀστρακον dabant,) κελεύων ἔγγράψαι τὸ ὄντα τοῦ Ἀριστείδου. Lat. quoque testulis utebantur in sortibus et suffragiis, ut e Liv. 5. Belli Punici manifestum est, Testulis datis tribuni populum summoverunt: sitellaque allata est, ut sorteirentur, ubi Latini suffragium ferrent. Dubium est